

Editor: Tịch Ngữ

Tác giả: Ai Lam



CHÚNG VỌNG TƯƠNG CỬA

Hoặc tiên sinh

truyện đăng miễn phí tại macngulau.wordpress.com

Mục lục

Từ Chương 1 Đến Chương 68

Chương 69

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 70

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 71

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 72

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 73

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 74

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 75

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 76

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 77

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 78

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 79

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 80

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 81

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 82

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 83

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 84

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 85

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 86

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 87

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Pn1

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Phiên Ngoại 2

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Từ Chương 1 Đến Chương 68

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Văn án

Tiết Tiểu Tần thông qua việc xem mắt, gả cho Hoắc Lương.

Người đàn ông này là bác sĩ ngoại khoa có tiền đồ sáng lạn, diện mạo anh tuấn, là người cấm dục, tính cách lạnh lùng từ trong xương lại nhiều tiền...

Tiết Tiểu Tần nghĩ rằng mình gả cho nam thần, nào ngờ sau khi kết hôn mới phát hiện... Nam thần này có chứng vọng tưởng rất nặng!

Chương 1

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần đào hôn.

Như vậy, khả năng chính xác không lớn lắm. Dùng giọng điệu tương đối khách quan kể lại, phải nói là sau khi cô cùng một người đàn ông nhận giấy chứng nhận xong, biết được ngọn nguồn mọi chuyện liền chuẩn mất.

Bây giờ, cô đã tìm được một công việc văn phòng, nói khoa trương một chút chỉ kém cuộc sống mai danh ẩn tích. Mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, cô rất sợ Hoắc Lương thành linh xuất hiện trước mặt cô. Sau đó, dùng gương mặt than vụn năm không đổi của anh nói: Đi, trở về kết hôn!

Mỗi ngày, Tiết Tiểu Tần đều giật mình từ trong ác mộng tỉnh giấc.

Thật ra, cô không phải là người kiêu cách. Hoắc Lương hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, dáng người cao 1m87, đẹp trai lạnh lùng, tiền đồ sáng lạn. Anh là bàn tay vàng khoa ngoại nổi tiếng trên quốc tế. Cũng có thể nói rằng, anh là người gia tài bạc triệu.

Nhưng chính vì quá hoàn mỹ, trái lại khiến Tiết Tiểu Tần thiếu cảm giác chân thực. Nhiều lần cô ngắm nhìn Hoắc Lương, lần nào cũng cảm thấy nửa đời sau của mình phải ôm cục băng lạnh lẽo.

Hoắc Lương luôn cài khuy áo đầu tiên thật ngay ngắn, cà vạt thay đổi mỗi ngày, tay áo cũng kiên trì cài cúc kín bưng, kính gọng vàng cũng không tháo xuống. Gương mặt anh đẹp trai bao nhiêu thì con người anh khó tiếp cận bấy nhiêu. Trên thực tế, Tiết Tiểu Tần vẫn không hiểu Hoắc Lương nhìn trúng cô điểm nào. Không lẽ là vì cô đẹp?

Đó chắc chắn là không! Có biết bao cô gái xinh đẹp, cô làm sao dám tự kỷ gương mặt mình xinh đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành chứ? Nhưng ngoại trừ gương mặt này, Tiết Tiểu Tần thật sự không tìm ra nguyên nhân Hoắc Lương thích mình. Thế là, cô lại lộ ra một khuyết điểm, chính là trừ diện mạo xinh đẹp cô hoàn toàn không có gì cả.

Tiết Tiểu Tần học đại học thiết kế hình ảnh về CG (ComputerGraphics)(1). Sau khi tốt nghiệp, cô về nhà sống rất nhàn rỗi.

Hằng ngày, dựa vào vẽ tranh minh họa để kiếm sống. Tiết Tiểu Tần cô xem như cũng có chút sức ảnh hưởng trên Weibo, V lớn(2). Nhưng mà, chút tiền cô kiếm được còn không bằng con số lẻ của Hoắc Lương làm một ca phẫu thuật.

(1)Vẽ đồ họa 3D

(2) V lớn, còn được gọi là mạng lưới V lớn.

Thế nên, hai con người khác nhau một trời một vực tại sao phải vì hôn nhân mà ràng buộc lẫn nhau? Hơn nữa, ngẫm lại mình thật to gan, dám đi nhận giấy chứng nhận với Hoắc Lương. Sau đó, liền biến mất. Tiết Tiểu Tần tự vả vào mặt ở trong lòng.

Không biết Hoắc Lương có tức giận hay không? Dù sao thì, Tiết Tiểu Tần chưa từng thấy Hoắc Lương nổi giận. Anh giống như một tảng đá, lạnh nhạt thờ ơ không có tình người. Bọn họ quen nhau ba tháng, ngay cả nắm tay cũng chưa từng nắm.

Đương nhiên, đây mới là nguyên nhân khiến Tiết Tiểu Tần bỏ chạy. Bởi vì sau một hồi suy đi nghĩ lại, cô cảm thấy Hoắc Lương rất có thể là cá tính lạnh nhạt hoặc là thần cao nam(*). Nếu không, giải thích như thế nào việc một người đẹp sống sờ sờ như cô, ngày ngày đi qua đi lại trước mặt mà anh vẫn có thể mặt không đổi sắc, tim không đập loạn? Không phải Tiết Tiểu Tần khoác lác, cô đã từng nghĩ giao tiếp tình cảm với Hoắc Lương thật tốt. Kết quả, cô nghĩ rằng Hoắc Lương nên đổi họ Liễu, Liễu Hạ Huệ.

(*) Dùng để chỉ con trai nhưng nữ tính, mặt hoa da phấn, ẻo lả.

Một cặp vợ chồng đi nhận giấy kết hôn mà không hề nắm tay nhau, nói ra bạn có tin hay không?

Mặc dù Tiết Tiểu Tần vẫn còn là xử nữ, nhưng cô cũng có chút ảo tưởng với chuyện tình dục của nam nữ. Cô từng xem vô số truyện, tự nhiên

sẽ nghĩ ra n nguyên nhân. Trong số đó, có ba loại trở thành tảng đá lớn trong lòng cô gồm: Tính lạnh nhạt, ED (bất lực), thần cao nam!!! Cô không cách nào tưởng tượng được Hoắc Lương đẹp trai cao quý sẽ là một trong ba trường hợp trên. Vì vậy, cô dứt khoát bỏ trốn!

Tóm lại là, chưa có bày tiệc rượu... Không có mời khách... Áo cưới còn chả có đừng nói đến chụp hình cưới... Ly hôn cũng không có ai biết.

Tiết Tiểu Tần tự nhận mình là người bình thường. Hoắc Lương là đóa hoa lạnh lùng, cao quý, cô vĩnh viễn không thể hái được. Thôi, ai thích thì cứ việc hái đi!! >_<

Đồng thời, cô không có dũng khí đối mặt với tuyệt chiêu sư tử Hà Đông rống của mẹ Tiết. Cho nên, ngay cả bỏ trốn cũng là lén lút mà đi. Cô từng thử gọi điện về nhà, mẹ cô còn kêu cô dẫn Hoắc Lương về nhà ăn cơm, phỏng chừng bà còn chưa biết chuyện cô bỏ trốn. Tiết Tiểu Tần ôm suy nghĩ 'hôm nay có rượu, hôm nay say', mặc kệ tâm của người nào đó. Cô dứt khoát nhận lời mời làm thư kí nhỏ cho một công ty nhỏ.

Tiền lương một tháng ba nghìn đồng cô vẫn thấy vui vẻ. Chẳng qua là, đêm khuya vắng lặng cô lại nằm mơ thấy Hoắc Lương! Đương nhiên, Hoắc Lương trong mộng cũng lạnh nhạt như ở đời thực, anh chỉ nhìn cô cũng đủ khiến cô gặp ác mộng liên tục.

Tiết Tiểu Tần chạy trốn ba tháng, cô không biết Hoắc Lương sẽ có tâm trạng như thế nào. Có lẽ, anh chẳng sao hết. Dù sao thì, anh muốn tiền có tiền, muốn dáng người có dáng người, không thể nào treo cổ trên cây đậu nha (*) như cô. Hai người quen biết nhau lâu như vậy, Tiết Tiểu Tần nghĩ thay vì nói bọn họ là vợ chồng, còn không bằng nói là người xa lạ.

(*) Cây giá hoặc giá đỗ.

Cô từng có ý nghĩ đưa ra ý kiến sống thử, nếu không hợp thì tách ra cho đỡ phiền phức. Ai ngờ, cô chưa kịp nói, Hoắc Lương đã yêu cầu nhận

giấy kết hôn trước!!! Nếu không có bệnh hiểm nghèo hoặc bệnh khó nói, người đàn ông nào vội vã yêu cầu kết hôn chứ?

Đáng tiếc, cô bị người nhà thúc giục kết hôn đến nỗi đầu óc choáng váng, liên đồng ý. Sau khi bình tĩnh lại, cô lập tức dọn đồ bỏ trốn... Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ hết hồn! >_<

Nói chung, hiện tại cô sống một mình rất chi là hép - pi. Cộng thêm, tính tình như con đà điểu(*), thế nên được ngày nào hay ngày đó.

(*) Nhút nhát.

Đúng lúc, đồng nghiệp Tiểu Viên thống kê số người tham dự tiệc liên hoan. Cô nàng cố tình huých vào vai Tiết Tiểu Tần, ý bảo: "He he, biết cô muốn tham gia, Phương tổng của chúng ta liền đồng ý đi cùng! Rốt cuộc, người đẹp có thể diện quá ná!"

Phương tổng là ông chủ của bọn họ. Lúc trước, chính anh đã nhận Tiết Tiểu Tần vào công ty. Phương tổng năm nay ba mươi tuổi, từng ra nước ngoài. Công ty này là do một mình anh dốc sức thành lập, diện mạo không tệ. Anh là chàng rể rùa vàng của không ít thiếu nữ chưa kết hôn trong công ty.

Tiết Tiểu Tần có chút gượng gạo. Do gần đây, Phương tổng biểu hiện có ý với cô, nhưng đối phương chưa nói rõ ràng, cư xử có khuôn có phép. Nếu cô mở miệng cự tuyệt, ngược lại khiến người ta cảm thấy cô tự luyến.

Bởi vì công ty nhỏ nên nhân viên ít. Mọi người đối xử với nhau không tệ lắm, không có xảy ra chuyện lục đục với nhau.

Tiệc liên hoan xong, mọi người đề nghị đi hát karaoke. Tiết Tiểu Tần nhớ tối hôm nay cô phải vẽ truyện manga mới, liền cự tuyệt. Nào ngờ, cô vừa nói như vậy. Phương tổng thừa dịp nói mình có chút mệt mỏi, đúng lúc cũng thuận đường nên muốn đưa cô về. Các đồng nghiệp đều dùng ánh mắt

mập mờ nhìn Tiết Tiểu Đông, khiến cô không thể không nể mặt Phương tổng. Lúc Phương tổng đi lấy xe, cô đứng ở ven đường chờ, Tiểu Viên cũng đứng cùng cô.

Kế đó, Tiết Tiểu Tần choáng váng.

Tiểu Viên đang khen Phương tổng luôn đối xử tốt với cô, liền thấy vẻ mặt Tiết Tiểu Tần giống như gặp quỷ, chắc chắn cô nàng không nghe cô nói. Tiểu Viên dùng tay chọt chọt mặt Tiết Tiểu Tần: "Cô nhìn cái gì thế? Tôi đang nói chuyện với cô đấy!"

Tiết Tiểu Tần không nói lên lời. Nếu như bây giờ trên mặt đất có một cái hố, cô nhất định sẽ nhảy vào đó!!!

Phía bên đường đối diện, người đàn ông đẹp trai, cương nghị đứng dưới ánh đèn đường vô cùng lóa mắt. Người đàn ông cài khuy áo sơ mi từ nút cuối cùng lên nút đầu tiên, không phải là Hoắc Lương thì là ai?

Tiết Tiểu Tần cảm thấy ngày chết của mình tới rồi!!!

Chân cô không dấu vết di chuyển, thoát nhìn như muốn bỏ chạy. Hoắc Lương không hề cử động, anh đứng yên lặng ở đó. Anh tự gò bó mình rất nghiêm khắc, không dính vào rượu thuốc. Nhưng, đây là lần đầu tiên Tiết Tiểu Tần thấy anh hút thuốc.

Người có dáng dấp đẹp mắt làm cái gì cũng khiến người ta cảm thấy vui mắt vui tai. Hoắc Lương đứng ở đằng đó, hút xong điếu thuốc trong tay, sau đó dập thuốc vứt vào thùng rác. Tư thế đứng của anh không giống người bình thường, thẳng tắp cao ngất, dáng vẻ rất đẹp mắt.

Kế đó, Tiết Tiểu Tần cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng dưới cặp kính vàng nhìn về phía cô. Cô... kinh hãi gần chết, nhưng không có gan bỏ chạy. Cố tình Hoắc Lương không nói một lời cũng không đi qua. Trong khoảng thời gian ngắn, Tiết Tiểu Tần không biết phải làm sao.

Đúng lúc, Phương tổng lái xe tới, các đồng nghiệp không nhin được lại trêu ghẹo cô. Tiết Tiểu Tần nghe vậy, cả người cứng đờ. Cô từng thử đứng ở khoảng cách năm mươi mét nói xấu Hoắc Lương, kết quả anh lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô. TT^TT

Mặt kệ như thế nào, cô và anh đều đã nhận giấy kết hôn, cô...

Cô cuống quýt lên! Hoắc Lương đi qua kìa!

Tiết Tiểu Tần đứng tại chỗ. Áo bành tô màu đen của Hoắc Lương khẽ đong đưa theo bước chân anh. Đôi tay được gọi là bàn tay thiên sứ, đôi tay được mua bảo hiểm trăm triệu đô la, lúc này đôi tay ấy buông thõng xuống bên người, các đốt ngón tay như ngọc, hoàn mỹ không tỳ vết.

Cô không nhìn ra được anh có tức giận hay không, bởi vì mặt anh luôn không có biểu cảm. Xe cộ qua lại, anh cứ như thế băng qua đường, không thèm nhìn đèn xanh đèn đỏ.

Tim của Tiết Tiểu Tần đập như sấm, cô... sắp bị hù tề ra quần rồi. Trên thực tế, cô không biết vì sao mình lại sợ Hoắc Lương như chuột sợ mèo.

Tiểu Viên thấy mắt cô có gì đó sai sai, lập tức nhòm theo tầm mắt Tiết Tiểu Tần. Sau đó, kinh hô: "Thật là đẹp trai!"

Hoắc Lương đi tới trước mặt Tiết Tiểu Tần, Tiết Tiểu Tần quyết định đánh đòn phủ đầu: "Tại sao anh dám vượt đèn đỏ hả?"

Hoắc Lương không thèm đếm xỉa nhìn lại, nói: "Đèn xanh!"

Tiết Tiểu Tần bị ghen họng, trợn mắt: "Là mới chuyển qua đèn xanh!!!"

Ở trước mặt Hoắc Lương, cô luôn luôn có chút tùy ý. Thật ra, cô chỉ muốn che giấu dáng vẻ luống cuống và khốn cùng của mình trước mặt anh.

Hoắc Lương hoàn hảo giống như búp bê nam trong tủ kính. Thiệt tình cô không dám trèo cao đâu. >~<

Có lẽ vì giọng cô quá hung dữ, thanh âm nhỏ nhỏ của Tiểu Viên vang lên: "Nè! Làm sao cô có thể bất lịch sự với anh chàng đẹp zai này chứ!" Rõ ràng, tính tình cô nàng này trong công ty rất tốt mà, sao vừa thấy trai đẹp liền trở nên thô lỗ như vậy?

"Chào mọi người!" Hoắc Lương hờ hững chào mọi người, sau đó vươn tay nắm tay Tiết Tiểu Tần, kéo cô đến bên cạnh mình. Quay sang Phương tổng vừa xuống xe, nói: "Tôi là chồng cô ấy."

Hết chương 1

Chương 2

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Toàn bộ đồng nghiệp, kể cả Phương tổng đều kinh hãi. Thử hỏi, trên đời này có người đàn ông nào không tan nát cõi lòng khi biết giai nhân mình thật lòng thật dạ theo đuổi lại là vợ người ta? (Ngữ: Giờ em đã là vợ người ta / Áo trắng cô dâu cầm hoa / nhạc tung tóe thanh niên hòa ca / Vài ba đứa lên lấc lư theo ấy là thành đám cưới em với người ta...=))

Tiết Tiểu Tần cũng khiếp sợ không kém, nhưng cô khiếp sợ là vì Hoắc Lương chủ động nắm tay cô. Người đàn ông này khiết phích đến nỗi đi trên đường bị người cọ vào góc áo liền vứt áo đi. Thế mà hiện giờ anh chủ động nắm tay cô!

Trong ba tháng miễn cưỡng 'qua lại' với nhau, Tiết Tiểu Tần từng tận mắt nhìn thấy một giây trước Hoắc Lương còn hữu nghị bắt tay với mẹ Tiết. Giây kế tiếp anh vinh quang tiến vào toilet khử độc diệt trùng tròn nửa

tiếng đồng hồ. Việc này khiến cô nghiêm trọng hoài nghi, giả thiết người này làm tình ở trên giường cũng phải có một lớp bảo vệ.

Nói không chừng, sau khi chuyện đó xong, anh còn đưa 'bé Hoắc Lương' đi khử trùng ấy chứ. Dùng chất khử trùng 84(*) làm sạch nhà vệ sinh, sau đó son môi cũng khô như da tay...

(*)

Ngẫm lại khi làm chuyện đó, tay chân quẩn quýt nhau, mồ hôi đầm đìa, nước và sữa giao hòa... Rất khó tưởng tượng, Hoắc Lương siêu cấp mặt thân ở trên giường vẫn giữ vẻ mặt này. Sợ rằng nhà gái người ta vừa có cảm giác đã bị hấn hù thành lãnh cảm. Đối với chuyện này, Tiết Tiểu Tần tỏ vẻ kháng nghị, bản thân là người đẹp thuộc dạng 'ngực tấn công, hông phòng thủ'. Cô kiên quyết kháng nghị đem đầu tiên của mình rơi vào tay người đàn ông này!!!

Cô muốn làm với người đàn ông đẹp trai, vừa dịu dàng lại cuồng dã cơ!!!!

Ba thứ trên, trước đây cũng không có ai hơn Hoắc Lương.

Có lẽ, bộ dạng Hoắc Lương lạnh lùng đến mức có thể dọa người. Vì vậy, trong vòng ba mươi giây, mọi người bao gồm cả Phương tổng đều không có người phản ứng kịp. Hoắc Lương mặt không biểu tình: "Cám ơn các vị đã chăm sóc cho Tiểu Tần trong thời gian qua. Hôm nay, tôi đến đón Tiểu Tần về. Đơn từ chức tôi sẽ fax đến công ty, tạm biệt."

Tiết Tiểu Tần rất không có khí phách bị Hoắc Lương dắt đi. Lần này, anh không có vượt đèn đỏ mà kiên nhẫn đứng chờ đèn xanh sáng lên.

Hoắc Lương là người có kế hoạch cho cuộc sống của mình, thậm chí còn có chút nghiêm khắc. Anh chưa bao giờ vượt đèn đỏ, ý thức về đạo đức của anh rất mạnh. Hơn nữa, một khi hành vi khuôn mẫu chuẩn mực đã hình

thành thì không bao giờ thay đổi. Giống như chuyện hút thuốc lá và vượt đèn đỏ lúc này, đó chỉ là biến số cực kì hiếm thấy trong sinh hoạt thường ngày của anh.

Tất cả chuyện biến số này đều có tên gọi chung là: Tiết Tiểu Tần.

Các đồng nghiệp ghen hòng trở mắt nhìn Tiết Tiểu Tần bị người đàn ông đẹp trai dắt đi. Khi băng qua đường, người đàn ông kia ôm eo cô, Tiết Tiểu Tần sở hữu chiều cao 1m7. Ngày thường, cô mang giày cao gót khiến đa số đàn ông con trai đều âm thầm tự ti. Nhưng ở bên cạnh người đàn ông kia, cô hết sức nhỏ nhắn. Các đồng nghiệp không nhìn được nhìn lên về phía Phương tổng cao 1m75, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện.

Tiết Tiểu Tần đoán không ra Hoắc Lương có tức giận hay không, người này nói chuyện luôn cùng một giọng điệu. Trên mặt anh cũng không một biểu cảm, nhưng Hoắc Lương rất thân sĩ và tôn trọng nữ giới. Tựa như hiện tại, anh vẫn ga - lăng với người vợ vừa nhận giấy hôn thú liền chạy trốn, giúp cô mở cửa xe, chờ cô ngồi vào rồi mới quay về ghế tài xế.

Tiết Tiểu Tần lặng lẽ dời tầm mắt lên đôi tay đang cầm bánh lái của Hoắc Lương. Trên ngón áp út của anh có đeo nhẫn cưới, đó là chiếc nhẫn mua cùng ngày anh và cô nhận giấy kết hôn. Về phần nhẫn của cô... Tiết Tiểu Tần có chút chột dạ. Cô để trong ngăn kéo cạnh giường ngủ.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, bản tính Hoắc Lương trầm mặc, ít nói, còn Tiết Tiểu Tần là không dám lên tiếng. Nói chung, cô vẫn luôn nghi ngờ Hoắc Lương có phải là người máy hay không? Trong xe mở điều hòa, Tiết Tiểu Tần cảm thấy hơi nóng, nhưng cô không dám cởi áo khoác. Trong xe đều là mùi vị của Hoắc Lương, sạch sẽ khoan khoái mà lạnh lạnh. Luôn luôn khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Thật sự là quá xa vời! Tiết Tiểu Tần kiên quyết căn rằng chuẩn bị lật bài với Hoắc Lương. Chợt nghe Hoắc Lương nói: "Hành lý của em đâu, có

cần anh thu dọn giúp không?"

Lúc trước, cô bỏ chạy chỉ mang theo một va - li hành lí, lại ở ký túc xá của nhân viên, đồ vật cũng không nhiều lắm. Trừ tiền mặt và giấy tờ tùy thân chỉ còn lại một cuốn sổ ghi chép là có giá trị: "À... tự em về lấy."

"Anh đi cùng em."

Tiết Tiểu Tần không dám nói nhiều, rất kinh hãi ồ một tiếng.

Cô đọc địa chỉ, rất nhanh liền tới ký túc xá của công nhân viên. Hoắc Lương xuống xe trước, đi vòng qua mở cửa xe cho cô. Sau đó, anh đứng ở phía sau cô. Tiết Tiểu Tần như bị lửa đốt sau mông, đi cực kỳ nhanh. Hoắc Lương không nhanh không chậm đi phía sau.

Đại khái chính là: Tùy em, để anh xem mình có thể thay đổi được cái gì gọi là thái độ thiêu thân?

Tiết Tiểu Tần dùng tốc độ ánh sáng thu dọn hành lý. Hoắc Lương tự nhiên đưa tay xách lên. Hai người một trước một sau đi xuống lầu, trở về xe. Hoắc Lương luôn xem Tiết Tiểu Tần giống như công chúa, anh cực kỳ lễ phép... Nhưng, bởi vì vậy cô mới cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá xa.

Chờ chút... Hình như có gì đó sai sai: "Chúng ta đang đi đâu vậy?" Đây không phải đường về nhà cô!

Xét thấy dáng dấp cô vừa đẹp lại bán manh, quan trọng nhất là có chút tài nghệ hội họa. Sau hai năm tốt nghiệp, Tiết Tiểu Tần vinh quang mua nhà ở đế đô. Tuy rằng không thể so sánh với khu nhà cao cấp của Hoắc Lương, nhưng cũng được coi là bộ tộc có tiền. Còn hiện tại, con đường này tuyệt đối không phải đường về nhà cô!

"Về nhà." Hoắc tiên sinh tiếc chữ như vàng.

"Đây không phải là đường về nhà em!" Tiết Tiểu Tần giơ chân: "Không lẽ anh chở em về nhà mẹ em? Bà ấy giết em mất!!!"

A a a vừa nhận giấy kết hôn liền trốn mất, mẹ cô không treo ngược cô lên quánh một trận mới lạ đó!

Hoắc Lương nhìn cô một cái, không nói gì. Tiết Tiểu Tần lập tức lúng túng, cô vậy mà dám rống to trước mặt Hoắc Lương... E rằng hình tượng thực nữ của cô đã bết bát đến thảm thương rồi!!! Vì vậy, đoạn đường kế tiếp cô liền ôm thái độ chết sớm siêu sinh sớm, mềm nhũn ngồi ở ghế phụ.

Nếu như cô quan sát cẩn thận, ánh mắt Hoắc Lương trở nên dịu dàng, nhưng nét mặt vẫn lạnh như băng.

Bởi vì không muốn đối mặt với hiện thực, cho nên khi Hoắc Lương mở cửa xe cho Tiết Tiểu Tần, cô vẫn tiếp tục giả chết. Vốn dĩ cô muốn kháng nghị hành vi không nhân tính của Hoắc Lương. Ai dè, cô chưa kịp mở miệng đã bị Hoắc Lương bế đi ra, hơn nữa còn là kiểu ôm công chúa!

Cái này là đái ngộ gì vậy? Ba tháng qua lại không hề nắm tay lấy một lần, kết quả một đêm nay vừa nắm tay vừa ôm eo còn bế nữa!!!? Hôm nay, mặt trời mọc ở hướng tây hử?

Tiết Tiểu Tần không có giẫy dụa, cô... cũng là người yêu thích sắc đẹp. Ở góc độ này nhìn lên, ngũ quan sâu sắc của Hoắc Lương càng anh tuấn. Long mi thật dài, ánh mắt của cô vừa vịn rơi vào cúc áo đầu tiên của anh, trong lòng có xúc động muốn cắn xuống... Quá bấn rồi!

Hình dạng và đường nét của trái cô cực kì gợi cảm... Vì sao một người đàn ông bao mình kín mít lại gợi cảm đến thế???

Tiết Tiểu Tần lạng lẽ đỏ mặt, thỉnh thoảng cô cũng vẽ... Nhưng, đây là lần đầu tiên cô YY Hoắc Lương...

Tiết Tiểu Tần bị sắc đẹp của Hoắc Lương mê hoặc, cho đến khi hai người vào thang máy, nhìn Hoắc Lương bấm số tầng 20 cô mới lấy lại tinh thần. Hình như nơi này không phải nhà ba mẹ cô?

"...Đây đâu phải nhà ba mẹ em?"

Hoắc Lương không nói chuyện.

'Đình' một tiếng thang máy mở cửa, Hoắc Lương ôm cô đi ra ngoài. Anh vẫn không buông Tiết Tiểu Tần xuống, cánh cửa nhà anh cứ nhiên có mống mắt tự động phân biệt!

Trong lòng Tiết Tiểu Tần lặng lẽ khiến trách hành vi 'kẻ nhiều tiền' của Hoắc Lương. Thầm nghĩ, đến đây rồi anh buông em xuống đi chứ! Người ta cũng không có cánh để bay, thế nhưng giấy kẻ tiếp cả người cô bị đặt trên tường. Trong lúc đó, hô hấp của hai người giao hòa, nảy sinh một tầng mờ ám.

"Đến làm đi!"

"Làm...làm cái gì?" Thanh âm của Tiết Tiểu Tần run run.

Hoắc Lương một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại cởi quần áo cô. Ngón tay có vết chai khê vuốt ve da thịt non mịn của cô, làm cho Tiết Tiểu Tần run rẩy. Kế đó, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại giống như đang thì thầm của Hoắc Lương vang lên: "Tình."

Hết chương 2

Chương 3

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần bị trêu đỏ mặt tía tai, nhịp tim đập như sấm. Lẽ ra, cô cũng có chút cảm xúc vì thanh âm dễ nghe của Hoắc Lương. Thế nhưng, cô vừa ngẩng đầu lên, muôn vàng kiêu diễm đều biến thành vô số vạch đen: Trời ơi!!! Không phải chứ!? Sao anh có thể giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc nói những lời mập mờ và động tác bá đạo??? Thà anh nhếch môi 45 độ cười tà mị còn tốt hơn biểu tình lạnh nhạt nhiều.

Vì vậy, cô bình tĩnh tự nhiên đẩy người đàn ông mê người này ra: "Không làm!"

"Vì sao?" Hoắc Lương không ép buộc phụ nữ, tự dưng bị đẩy ra nên giọng nói của anh có chút nghi ngờ và ngây ngô: "Không phải em vẫn luôn muốn làm với anh sao?"

Tiết Tiểu Tần mới đi vài bước vào phòng khách, đã bị câu nói không chừng mực này dọa chân trái móc chân phải, cả người cô nhào về đằng trước. Cũng may, tay cô vớ được cái giá để giày. Đáng tiếc, cái giá để giày này không chịu được trọng lượng cơ thể của cô, Tiết Tiểu Tần hoa hoa lệ lệ té xuống đất.

Tiết Tiểu Tần ngồi trong đống giày dép khóc không ra nước mắt, gào thét lời nói từ đáy lòng: "Em muốn làm với anh hồi nào chứ!?"

Hoắc Lương bình tĩnh nhìn cô, thuận tay mở đèn, đèn pha lê trong phòng khách sáng ngời. Ánh đèn chiếu lên gương mặt đẹp trai như điêu khắc của anh: "Em quyến rũ anh, anh biết mà."

Nghe như vậy, cái mặt già nua của Tiết Tiểu Tần đỏ lên. Đúng là cô... từng có ý nghĩ này, nhưng cô chỉ muốn thử xem anh có bị ED (bất lực) hay không, cô hoàn toàn không có ý đồ khác nhá!!!

Không chờ cô mở miệng giải thích, Hoắc Lương mặt không cảm xúc kể lại: "Ngày 18 tháng 3, em mặc áo len sát nách cổ cao màu ngà, lúc em rót nước cho anh, em cố ý cúi thấp người. Hôm đó, anh thấy em mặc áo

ngực màu đen. Ngày 29 tháng 3, em đổi kiểu tóc mới, lúc chúng ta cùng đi ăn tối em không cần thận hắt nước lên quần anh. Nửa tháng kế tiếp em không làm gì nữa, anh cảm thấy kì lạ. Ngày 15 tháng 4, anh đến nhà em đón em, bữa đó em mặc áo ngủ rất gợi cảm, váy chỉ dài tới bắp đùi..."

"A a a câm miệng!" Tiết Tiểu Tần từ đống giày nhào qua bịt mõm Hoắc Lương. Ui mẹ nó chứ! Tên này tai thính thì thôi đi, vì sao lại có trí nhớ tốt như vậy!? Cô dò xét rất khéo léo, không hề làm chuyện quá đáng!

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, không cho anh nói!!!"

Lúc ấy, cô không có cảm giác gì, nhưng bây giờ nghe Hoắc Lương kể lại cô mắc cỡ gần chết à!!!!!!

Hơn nữa, đầu óc anh ấy là máy vi tính à? Chuyện không biết từ khi nào mà anh vẫn nhớ rõ ngày tháng! Tiết Tiểu Tần giận nhất chính là anh hoàn toàn nhìn thấu ý đồ của cô. Khi đó, anh không thèm nói một câu, nhưng lại ghi nhớ trong đầu!

Hoắc Lương chớp mắt một cái, đôi môi mỏng của anh bị bàn tay nhỏ bé non mịn của cô bịt kín. Anh cũng không giãy dựa chỉ nhìn Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần kinh hãi vì hành động trong tối nay của mình, cô vội vàng rút tay về như bị phỏng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh cố tình xem em làm trò hề?!"

"Lúc em bỏ đi không nói tiếng nào, anh đi tìm em, máy vi tính của em đặt trên bàn chưa có tắt. Anh xem lịch sử ghi lại của em, thấy em gửi bài viết 'Vị hôn phu của tôi không chịu chạm vào tôi, tôi nghi ngờ anh ấy mắc chứng ED hoặc là thần cao nam. Tôi phải làm sao đây? Khẩn cấp!!!!' Anh mới biết em hiểu lầm anh nhiều đến vậy."

Tiết Tiểu Tần ôm trán muốn chết cho rồi.

Hiếm khi Hoắc Lương nói một đoạn dài như vậy, từ đầu tới cuối giọng điệu không hề biến hóa. Tiết Tiểu Tần nuốt một ngụm nước miếng: "Em có thể giải thích."

"Không cần giải thích, là lỗi của anh." Hoắc Lương rất sáng khoái thừa nhận sai lầm: "Chúng ta nên làm sớm mới đúng." Nói xong, anh trực tiếp cởi thắt lưng, dọa Tiết Tiểu Tần che hai mắt: "Á! Anh làm gì thế?"

"Cho em cơ hội được nghiệm chứng." Hoắc Lương có chút buồn rầu: "Thế nhưng, hình như em không muốn làm cùng anh. Khoảng cách nhìn gần như thế này có thể loại bỏ nỗi lo lắng của em. Mặc dù anh chưa từng làm, nhưng dựa theo kinh nghiệm lâm sàng và trình độ chuyên nghiệp của anh. Anh tin mình có thể làm rất hoàn mỹ!"

Vừa dứt lời, anh hỏi: "Thật sự không làm à?" Bộ dạng có chút tiếc nuối.

Tiết Tiểu Tần rất muốn hỏi anh, sao anh có thể dùng bộ mặt không cảm xúc nói chuyện lưu manh như vậy, cô vội xua tay: "Không làm, không làm, không làm!" Đánh chết cô cũng không làm!

Hoắc Lương nhìn cô, rất có trình tự buộc thắt lưng lại. Anh khom người dựng kệ để giày lên, lấy đôi dép nữ mới tinh đưa cho Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần mang dép vào mới bắt được trọng điểm: "... Anh mới nói anh chưa từng làm?"

Mặc dù cô biết không nên thảo luận vấn đề 18+ này, nhưng Tiết Tiểu Tần rất tò mò. Hoắc Lương lớn hơn cô bốn tuổi, hai mươi chín tuổi còn là xử nam!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Chuyện lạ có thật hở?

Hoắc Lương vừa giơ chân lên liền dừng lại, lạnh nhạt quay người lại: "Không có."

"...DIY" (Ngữ: viết tắt của do it yourself)

"Không có."

Tiết Tiểu Tần trợn mắt, cái này quá thuần khiết rồi!!

"Vậy bình thường anh giải quyết như thế nào?"

"Dục vọng không phải là không thể khống chế, huống chi..." Anh nói:
"Anh biết sớm muộn gì anh cũng chờ được em."

Mặt Tiết Tiểu Tần lại đỏ.

Ôi... Ba tháng không gặp, hình như miệng của Hoắc tiên sinh ngọt rất nhiều. Không lẽ đầu anh ấy được cài chương trình mới?

Nhìn bộ dạng Tiết Tiểu Tần nói không nên lời, mặt đỏ bừng, ánh mắt Hoắc Lương có chút dịu dàng. Nhưng rất nhanh, bong bóng màu hồng của Tiết Tiểu Tần bị đâm vỡ không còn một mảnh!

Nguyên nhân chính là Tiết Tiểu Tần nhận được điện thoại, mẹ Tiết ở đầu dây bên kia sử dụng tuyệt kỹ sư tử Hà Đông rống, mắng cô một trận xối xả. Chủ yếu là trách cô ba tháng không về nhà, tiếp theo là hỏi cô vì không quan tâm chuyện tổ chức hôn lễ?

Không, không quan tâm? Tiết Tiểu Tần choáng: "Mẹ, hôn lễ nào?"

"Còn không phải lễ cưới của con với Hoắc Lương sao? Nhà hàng cũng đặt xong rồi, chỉ thiếu mỗi con! Mẹ nói con nhé, con có thể quan tâm đến chuyện chung thân đại sự (1) của mình hay không? Hoắc Lương người ta là thanh niên đẹp trai tài giỏi, con nghĩ rằng qua được thôn này sẽ còn nhà trọ (2) sao? Mau chóng giữ chặt mới là quan trọng! Ngày mai, con mau chóng dẹp mấy cái tranh minh họa minh hiếp sang một bên cho mẹ. Hoắc Lương đã liên hệ xong xuôi rồi, con có thời gian thì đi chụp ảnh ngay!!!"

(1) Việc lớn cả đời người.

(2) Bỏ lỡ lần này sẽ hối hận.

Mẹ Tiết lại gào thét một đống chuyện, Tiết Tiểu Tần giống như tên ngốc vâng vâng dạ dạ. Sau khi cúp máy liền tìm Hoắc Lương: "Anh quyết định chụp ảnh cưới từ lúc nào vậy?"

"Một tháng trước."

"Sao anh không nói với em?"

Hoắc Lương quay đầu sâu sắc lườm cô một cái: "Em đi rồi."

Tiết Tiểu Tần ghen hống, vừa nhắc tới chuyện này cô lập tức lép vế. Bởi vì cô không có trách nhiệm lại nhát gan, kinh sợ liền chạy trốn. Mặc dù Hoắc Lương không có biểu hiện tức giận, nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn cảm thấy chột dạ: "... Chúng ta đều nhận giấy kết hôn rồi, hôn lễ không cần vội, đúng không?"

"Anh muốn cưới em về càng sớm càng tốt, cho nên nhất định phải có hôn lễ." Hoắc Lương vừa mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn vừa trả lời. Rất nhanh, Tiết Tiểu Tần bị kỹ thuật cắt rau đẹp mắt của anh hấp dẫn, dùng đôi bàn tay cầm dao giải phẫu để cắt thức ăn. Cảnh tượng này rất hiếm thấy, thoáng chốc khoai tây được anh cắt thành từng lát mỏng. Giơ dao chém xuống, trong chớp mắt anh đã cắt xong được củ khoai tây.

Không hiểu sao Tiết Tiểu Tần cảm thấy có gì đó sai sai. Trong trí nhớ của cô, cô ở chung với Hoắc Lương sáu tháng nhưng có ba tháng hai người không gặp mặt. Ba tháng còn lại đôi bên chỉ ngẫu nhiên gặp nhau vài lần. Vì sao thái độ của Hoắc Lương lại giống như bọn họ đã quen biết nhau từ lâu? Bọn họ và những cặp đôi yêu nhau rồi kết hôn có gì khác biệt?

Vì sao biểu hiện thân mật của Hoắc Lương lại tự nhiên như vậy?

Tiết Tiểu Tần khẳng định trước kia bọn họ chưa từng gặp nhau. Có lẽ do cô suy nghĩ nhiều, tóm lại về sau phải sống chung với nhau. Ôi mặc kệ, hai người cũng không thể kính trọng nhau như băng suốt đời. Trong lòng Tiết Tiểu Tần ném rồi lại vút con mèo nhỏ muốn trốn hôn ra xa, bốp chết suy nghĩ bỏ trốn từ trong trứng nước.

Cô không phải là con nít, không thể bỏ trốn lần nữa, vút hết cục diện rồi rảm cho Hoắc Lương xử lý. Hơn nữa, theo cách nói của mẹ cô, thiệp mời, bánh kẹo cưới, tiệc rượu đều chuẩn bị xong. Đột nhiên cô nói không muốn kết hôn với người mình không có tình cảm, rồi bỏ chạy. Thế trước đó cô xem mắt làm cái quái gì?

Giấy kết hôn cũng nhận rồi, về mặt pháp luật bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp.

Tiết Tiểu Tần ghé vào bàn cơm, thở dài, lại nói trong chuyện này cô cũng chẳng chịu thiệt. Hoắc Lương vừa đẹp trai vừa có tiền. Ngoại trừ tình cảm, hai người bọn họ không có khuyết điểm gì, tình cảm cũng phải bồi dưỡng từ từ, không thể há miệng liền tới.

Nếu Hoắc Lương nghiêm túc như vậy, cô không thể lười biếng. Cuối cùng có thành hay không đều phải chờ xem cách chung sống sau này của bọn họ.

Hết chương 3

Chương 4

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng khi nhiếp ảnh gia bảo bọn họ tạo dáng thân mật, Tiết Tiểu Tần vừa lờ mờ vừa lúng túng. Hai người bọn

họ giấy kết hôn cũng đã nhận vậy mà cô còn lóng nga lóng ngóng trong chuyện này.

Ngoài dự đoán của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương biểu hiện rất tự nhiên. Dù rằng nhiếp ảnh gia yêu cầu 'chú rể cười một cái', bộ mặt anh vẫn lạnh lùng. Tiết Tiểu Tần che mắt không dám nhìn, các dây thần kinh trên mặt người đàn ông này cơ bản đều bị liệt, khi cười lên...

Vì vậy, sau khi chụp ảnh cưới xong, mọi biểu cảm của Hoắc Lương giống hệt nhau, tựa như P ra.

P: Photoshop

Tiết Tiểu Tần chưa từng kết hôn nên không biết kết hôn phiền phức như vậy. Mặc dù cô là cô dâu rất thoải mái, không giống mẹ cô chạy tới chạy lui, vội vội vàng vàng. Chuyện cô cần làm chính là ngồi trong phòng chờ, không cần làm gì hết.

Tiết Tiểu Tần đi học sớm hơn bạn cùng lứa một năm. Vì thế, bạn thân của cô đa số đều lập gia đình. Ngày Tiết Tiểu Tần kết hôn, bọn họ đều đến chúc mừng.

Tiểu Viên là người bạn đầu tiên sau khi cô tốt nghiệp đại học, cũng lo ngại để biểu hiện sự tồn tại của mình. Bởi vì chỉ có Tiểu Viên chưa kết hôn, cho nên nhiệm vụ phù dâu đầy gian khổ rơi lên đầu cô nàng.

Buổi sáng ngày cưới đó, chú rể đến đón cô dâu. Sáng sớm, Tiết Tiểu Tần thay áo cưới. Mặc dù cô chưa có tình cảm sâu đậm với Hoắc Lương, nhưng cô vẫn có chút khấn trương. Qua ngày hôm nay, cô chính thức bước vào hàng ngũ phụ nữ có chồng. Tuy cô đã nhận giấy kết hôn trước, nhưng vì không tổ chức lễ cưới nên Tiết Tiểu Tần không có cảm giác mình có gia đình.

Điều khiến cô kinh ngạc chính là đề mục làm khó chú rể. Ví dụ như cô dâu thích màu gì nhất? Thích và ghét ăn món gì? Số chứng minh nhân dân, cỡ giày, vòng eo,... Hoắc Lương đều trả lời trôi chảy! Cô không nhịn được muốn hỏi mẹ mình, cô có phải con ruột của bà hay không?

Vấn đề trên không làm khó được Hoắc Lương, lúc đầu chuẩn bị cho chú rể bế bạn lang (*) thụt dầu một trăm cái, thế nhưng đến phút cuối cùng thì không dám sử dụng. Nguyên nhân không khác, khí thế của Hoắc Lương quá mạnh, anh đứng ở đằng kia, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt làm người khác không dám nhìn thẳng. Cho nên nhóm chị em ngăn cửa thật sự khiến Tiết Tiểu Tần rơi nước mắt. Cô rất muốn nhìn Hoắc Lương bế bạn lang thụt dầu!!!

(*) Bạn của chú rể, nhóm rể phụ, anh em như bên nhà gái có chị em tốt á.

Giày là do Tiết Tiểu Tần tự giấu, cô tự nhận nơi cô giấu giày rất là khó tìm. Cho nên lúc Hoắc Lương đi vào, cô dùng ánh mắt đặc ý nhìn anh. Kể từ lúc đi chụp ảnh cưới về, đây là lần đầu tiên cô và anh gặp nhau. Bộ đồ tây màu đen được Hoắc Lương mặc rất hào khí. Trong đám đông, anh là người cao nhất, cho nên cực kì chói mắt.

Hoắc Lương nhìn vào đôi mắt ti hí của Tiết Tiểu Tần, anh đứng tại chỗ nhìn quanh một vòng, sau đó đi tới trước mặt Tiết Tiểu Tần. Hoắc Lương quỳ một chân, vén váy Tiết Tiểu Tần lên.

Còn không phải chiếc giày cô giấu sao?

Tiết Tiểu Tần nhìn anh chăm chăm, Hoắc Lương mặt không đổi sắc cầm chiếc giày ra. Động tác và biểu cảm tỷ lệ nghịch nhau, mang giày cho cô. Tiếp đó, không đợi mọi người hoan hô anh đã bế cô lên, đi thẳng tới xe rước dâu.

Lúc này, Tiết Tiểu Tần mới chú ý Hoắc Lương chơi sang, đi rước dâu bằng đủ loại xe sang trọng thì thôi, ngay cả tài xế cũng đẹp trai quá trời quá đất! Vừa lên xe, cô liền quay sang Hoắc Lương hỏi: "Những thứ này đều là của bạn anh à?"

Hoắc Lương: "Anh không có bạn."

Tiết Tiểu Tần: ". . ." Vốn nghĩ anh không có người thân đã thăm lắm rồi, ai dè ngay cả bạn bè anh cũng không có.

Trước khi cưới, Hoắc Lương đã nói với cô. Anh không có người thân họ hàng gì cả. Lúc đầu, mẹ Tiết nghe anh nói như vậy bà rất mừng. Chứng tỏ con gái gả qua đó bớt chuyện mẹ chồng nàng dâu. Như vậy, Hoắc Lương trở thành người đàn ông hoàn mỹ trong truyền thuyết, anh vừa có nhà vừa có xe, cha mẹ đều qua đời.

Chưa bao giờ Tiết Tiểu Tần cảm thấy chua xót như lúc này. Khi Hoắc Lương nói anh không có bạn bè, vẻ mặt của anh rất tự nhiên. Phảng phất như cái này là chuyện bình thường trong cuộc sống của anh. Anh không cần bạn bè, bởi vì anh đã đứng trên đỉnh kim tự tháp từ sớm. Chỉ số IQ và năng lực tuyệt vời của anh cách xa người bình thường, khiến anh khó hòa đồng cùng người khác. Đồng thời, người khác cũng khó đến gần anh.

"Như vậy mấy người này... là ai?" Tiết Tiểu Tần tò mò hỏi, hồi nãy rẽ phụ nói chuyện với anh rất vui vẻ.

"Người thân của bệnh nhân." Đột nhiên Hoắc Lương vươn tay vén sợi tóc cô ra sau vành tai. Gương mặt anh lạnh như băng, nhưng ánh mắt cực kì dịu dàng: "Mặc kệ bọn họ đi."

Tiết Tiểu Tần nhìn những ngón tay thon dài xinh đẹp của anh lướt qua mặt mình, cô thất thần trong vài giây, xảy ra chuyện gì vậy... Hình như anh ấy càng ngày càng tùy ý với nàng, tựa như bọn họ là vợ chồng già í. Hiện tại, bọn họ coi như thân thiết hơn người bình thường một chút.

Thoát khỏi tâm trạng kì lạ đó, đoàn xe nhanh chóng đến khách sạn. Trên sân cỏ, dưới sự chứng kiến của Cha xứ, bọn họ trao đổi nhẫn cưới, lần lượt đọc lời thề. Khi Cha xứ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Tiết Tiểu Tần nghĩ Hoắc Lương sẽ không hôn cô trước mặt mọi người... Nào ngờ, anh cúi đầu hôn thật!

Bờ môi của Hoắc Lương hơi lạnh, anh không có động tác dư thừa, chỉ chạm nhẹ vào... Thế nhưng, Tiết Tiểu Tần cảm nhận được sự quý trọng của anh dành cho cô, phảng phất giống như anh hôn bảo bối quý giá.

Thiệt là... Càng ngày càng kỳ quái!

Mẹ Tiết xúc động rơi nước mắt, ba Tiết ngồi bên cạnh thấy bà khóc liền đau đầu. Ngày vui của con gái khóc lóc làm gì?

Bởi vì, Hoắc Lương không có người thân và bạn bè, cho nên mời rượu rất nhanh liền chấm dứt. Hoắc Lương không chịu cho mọi người quây động phòng, giống như trừ việc đón dâu và trao nhẫn cưới những chuyện khác không hấp dẫn anh nổi.

Đợi đến lúc bọn họ quay về nhà mới, trời chưa tối. Tiết Tiểu Tần chưa từng đến nơi này, cũng không biết nơi này là nơi sau này bọn họ sống. Căn nhà này rất gần bệnh viện, ra khỏi cửa không bao xa chính là trạm tàu điện ngầm và xe buýt. An ninh trật tự và hoàn cảnh nơi này cũng tốt, giá nhà nơi này chắc chắn rất dọa người.

Tháo trang sức xuống rồi đi tắm, Tiết Tiểu Tần nghĩ cô tuyệt đối không kết hôn lần nữa. Ngoại trừ mệt cô không có cảm giác gì khác. Hoa cầm tay của cô ném trúng Tiểu Viên, lẽ nào sang năm Tiểu Viên lấy chồng. Con bé kia vẫn cầm hận lấy chồng đấy nhỉ?

Tắm xong, cô quấn khăn tắm lên người theo thói quen, vừa ra khỏi phòng tắm đã bị Hoắc Lương đứng trước giường hù giật mình. Lại nghĩ,

bọn họ đã kết hôn rồi, về sau sẽ thường gặp trường hợp này. Nhưng.. hiện tại quan trọng nhất chính là tối nay bọn họ nên làm gì?

Mặt của Tiết Tiểu Tần lập tức đỏ lên, ngay cả bả vai và cổ của cô cũng nhuộm màu hồng nhạt.

Hoắc Lương cầm túi văn kiện trên tay, thấy cô đi ra, anh rất tự nhiên đưa nó cho cô. Tiết Tiểu Tần nghi ngờ mở ra xem, không xem thì thôi, vừa xem liền giật mình: "Cái này rất quý giá, anh không thể đưa cho em!"

Hoắc Lương không chịu nhận lại: "Đều cho em."

Bên trong là toàn bộ tài sản của anh, bao gồm cả sổ tiết kiệm... những thứ có thể chứng minh giá trị con người của anh. Thậm chí, còn có thể lương của anh ở trong đó!

"Em không tiêu tiền nhiều, không phát tiền tiêu vặt cũng không sao!"

Tay Tiết Tiểu Tần cầm túi văn kiện run lên, cô bị dây số không trên sổ tiết kiệm hù dọa. Cô có nên đi mua tủ bảo hiểm hay không?

"Thật lòng em cảm thấy anh giữ nó tương đối tốt..." Cuộc đời này cô chưa từng chạm qua khoản tiền lớn như vậy.

Hoắc Lương không nói gì, bắt đầu cởi áo. Lược chú ý của Tiết Tiểu Tần lập tức bị dời đi: "Anh làm gì vậy?"

"Tắm."

Anh cứ tự nhiên như trước, trái lại cô có vẻ khẩn trương. Tiết Tiểu Tần quay đầu không nhìn, chờ Hoắc Lương vào phòng tắm, mới tiếp tục trừng mắt nhìn túi văn kiện. Anh tin tưởng cô như vậy sao? Giấy tờ bất động sản đều ghi tên cô... Thật là dọa người!

Tiết Tiểu Tần giống như cầm củ khoai lang nóng trên tay đi ra phòng ngủ. Cô muốn tìm chỗ kín đáo có thể giấu đồ. Khi về nhà, Hoắc Lương đã dẫn cô đi tham quan một vòng. Căn nhà hai tầng, Hoắc Lương mua nhà theo thói quen mua một tầng, vì không thích bị người khác làm phiền. Nói cách khác, hai tầng này chỉ có hai người bọn họ ở, phòng hơi lớn. Tiết Tiểu Tần dựa vào trí nhớ tìm phòng sách. Dưới bàn học, cô phát hiện có tủ bảo hiểm.

Cô nơm nớp lo sợ đặt túi văn kiện vào đó, trên tủ bảo hiểm là giấy dán tiện lợi ghi mật khẩu. Không chỉ có tủ bảo hiểm, nơi nào cũng có giấy dán tiện lợi. Trên giấy có nét chữ rất đẹp, cơ bản chính là ghi cách sử dụng, chỉ cô vật đó nên sử dụng như thế nào, chốt mở ở đâu,...

Không ngờ Hoắc Lương lại tri kỉ đến thế!

Tiết Tiểu Tần nhìn xung quanh phòng sách. Phòng sách rất lớn, có hai tủ sách. Từ hình thức có thể nhìn ra một tủ của cô, một tủ của Hoắc Lương. Tủ sách kiểu vách tường, bốn mặt tường đều là sách. Thậm chí, Hoắc Lương còn xây dựng một mảnh dành riêng cho cô. Vài cuốn truyện tranh cô từng đọc cũng được xếp ngay ngắn trong tủ. Có đủ loại sách chuyện ngành mỹ thuật vẽ phác họa nhân vật... Tóm lại, chỉ cần Tiết Tiểu Tần muốn, nơi này đều có.

Cô đứng tại chỗ nhìn, sau đó hơi thất thần.

Hoắc Lương dường như quan tâm cô nhiều hơn thì phải?

Hết chương 4

Chương 5

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Nhưng mắc cỡ nhất chính là đêm tân hôn.

Sau khi Tiết Tiểu Tần giấu kỹ túi văn kiện, cô nhìn một vòng phòng sách mới trở về phòng ngủ. Tuy cô muốn đến phòng khách ngủ nhưng như vậy không tôn trọng Hoắc Lương lắm.

Chồng.

Cô cư nhiên trở thành người có chồng. Tiết Tiểu Tần căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng, liền thấy cửa phòng tắm mở ra.

Tóc của anh vẫn còn ướt, nút áo ngủ được cài kín kẽ, dáng vẻ vẫn đúng mực và nhã nhặn như trước. Đây là lần đầu tiên Tiết Tiểu Tần thấy Hoắc Lương không đeo kính, đôi mắt của anh rất đẹp. Đôi mắt đào hoa quyến rũ làm giảm bớt biểu tình lạnh lùng của anh. Có lẽ đây là nguyên nhân anh hay đeo kính.

Bộ dạng quá mức chọc người!

Tiết Tiểu Tần khẩn trương ho hai tiếng, Hoắc Lương thấy thế liền hỏi: "Cổ họng em khó chịu à?"

"... Không phải, em có chút khẩn trương." Cô thành thật trả lời, đổi lấy cái nhìn thoáng dịu dàng của Hoắc Lương.

Anh không có trực tiếp biến thân thành sói đối nhào vào dê béo. Thực tế, Tiết Tiểu Tần không cảm giác được Hoắc Lương muốn cô nhiều bao nhiêu. Bởi vì vẻ mặt của anh quá mức bình tĩnh, không khác gì lúc bình thường. Người đàn ông bình thường bị quấy rối dục vọng cũng sẽ như anh à? Hoặc là, người làm vợ như cô không đủ sức quyến rũ?

Nghĩ đến khả năng sau, mặt Tiết Tiểu Tần đen sì. Cô quyết định dựa theo bản tính! Ngược lại, lịch sự và nhã nhặn ở trước mặt Hoắc Lương đều không dùng được. Vì bản thân anh đủ tao nhã lịch sự rồi!

Thế là, giọng cô rất 'hăng': "Anh chê em đúng không?"

Hoặc Lương không ngờ cô thiên mã hành không (*) hỏi vấn đề này, nên anh sững sốt ba giây mới hoàn hồn. Tiết Tiểu Tần nghĩ rằng Hoặc Lương im lặng ba giây là câu trả lời của anh, cô đau buồn, hai tay che mặt: "Anh là người thay lòng đổi dạ! Quả nhiên, anh chê em mà! Nửa giờ trước, người ta còn là cô dâu, hiện tại em trở thành hoa tàn liễu héo rồi!"

(*) Thiên mã hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp.

Hoặc Lương: "... Anh không có chê em."

"Ánh mắt đó của anh có ý gì?" Tiết Tiểu Tần lập tức lên án.

Hoặc Lương cảm thấy mình rất vô tội. Anh luôn có một biểu tình, cũng không cố ý nhắm vào cô.

Vì vừa tắm xong, tóc anh trở nên mềm mại rũ xuống trán khiến anh có vẻ ngây thơ, trẻ con. Tiết Tiểu Tần nghe thấy tiếng tim mình đập bịch bịch. Nói thật, Hoặc Lương rất mê người. Nếu anh cười với cô một cái, có lẽ cô lập tức quỳ gối dưới áo choàng trắng của anh!!!

Có lẽ vì ánh mắt của anh khiến Tiết Tiểu Tần khó chịu, nên Hoặc Lương dời tầm mắt sang chỗ khác. Tiết Tiểu Tần thấy anh như thế, không biết sao cô rất muốn cười, lên tiếng sai bảo anh: "Em có thói quen uống sữa tươi trước khi ngủ."

"Để anh pha cho em."

Hoặc Lương nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ, Tiết Tiểu Tần thừa dịp này lấy điện thoại ra khởi động máy, đăng nhập weibo, một loạt động tác lưu loát như mây trôi nước chảy! Sau đó, cô viết trạng thái weibo: Đêm tân

hôn, tôi có chút khẩn trương. Nghe nói, ông xã nhà tôi là xử nam. Phải làm sao đây? Cầu giúp đỡ!! Đang chờ!!! Rất gấp!!!!!!!

Bởi vì là V lớn (*), hình tượng của cô cũng tốt, có không ít người theo dõi. Cho nên, không bao lâu cô liền nhận được tin báo có bình luận. Đa số đều kinh ngạc hôm nay cô kết hôn, không ít người vào nói đùa, người thật sự cho cô ý kiến thì không bao nhiêu. Cô nhìn thấy một bình luận về hình ảnh nhân vật phản diện nào đó trong truyện tranh của cô, Tiết Tiểu Tần tức giận rồi! Cô điên cuồng bấm điện thoại viết trạng thái tiếp, nghiêm túc mà chính nghĩa nói với người hâm mộ: Chồng tôi rất xuất sắc và đẹp trai nhé! Từ hôm nay trở đi, tôi không yêu Ngạn Tổ nữa!

(*) Lần trước mình giải thích không chính xác lắm, lần này mình nói lại về V lớn nhé. [V lớn là chứng thực cá nhân đạt được trên Tân Lãng, Đăng Tấn, Võng Dịch và Weibo, được phần đông fan Weibo sử dụng. Bởi vì người sử dụng Weibo trải qua sự chứng thực, sau mỗi nick name Weibo đều kèm theo hình ảnh giống chữ "V" viết hoa trong tiếng Anh, dân mạng xưng những người trải qua chứng thực có số lượng fan Weibo lớn là "V lớn", bình thường tài khoản weibo được chứng thực "V" thường có khoảng 50 vạn fan trở lên - Cám ơn Ốc Bảo Bảo giúp mình^_^]

Điều này thật sự chọc giận cô! Có lẽ bình thường cô giả đáng yêu, ngây ngây ngốc ngốc nhiều khiến hình tượng này ăn sâu vào lòng người. Vì thế, không ai tin cô, nói rằng cô giả cho Phạm Vĩ...

Tiết Tiểu Tần tức giận tắt điện thoại di động. Tối nay, cô nhất định ngủ cùng Hoắc Lương, để cho đám người hâm mộ bụng dạ nhỏ mọn này mở mang kiến thức!

Không biết Tiết Tiểu Tần lấy khí thế từ đâu, cô bắt đầu sắp xếp lại hành lý của mình. Vài ngày trước ngày cưới, mấy cô bạn thân của cô đều tặng quà cưới, sẽ rất có ích!

Trong phòng ngủ chỉ có một phòng để quần áo, cô đẩy cửa bước vào, được chia thành hai gian riêng biệt. Bên Hoắc Lương nhỏ hơn một chút, trong đó là quần áo bốn mùa và giày của anh ấy. Bên Tiết Tiểu Tần lớn hơn, cô chỉ muốn tìm đồ, nhưng vừa nhìn phòng quần áo miệng của Tiết Tiểu Tần biến thành hình chữ O!

Đồ của cô đều giao cho Hoắc Lương xử lý. Điều khiến cô bất ngờ chính là Hoắc Lương phân loại quần áo của cô ra rất rõ ràng, bao gồm cả: Mũ, khăn quàng cổ, bao tay, bút tất... toàn bộ đều xếp ngay ngắn. Đương nhiên, đó cũng không phải nguyên nhân khiến cô khiếp sợ, cô đứng tại chỗ nhìn phòng chứa quần áo... Toàn bộ quần áo và giày đều là mới!!!!

Hỏi thử trên đời này, cô gái nào không muốn có một phòng quần áo như thế?

Cộng thêm đồ trang sức và mỹ phẩm trang điểm... Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình hưng phấn muốn ngất rồi! Hoắc tiên sinh tuyệt đối là người đàn ông tốt nhất thế giới!!!! Đêm tân hôn, anh lấy toàn bộ tài sản của mình ra giao cho cô, hơn nữa, còn chuẩn bị cho cô nhiều đồ như vậy!

Quần áo mặc bốn mùa xuân hạ thu đông đều đủ. Thậm chí, anh còn tỉ mỉ đến mức chuẩn bị sẵn trang sức đính kèm, chỉ cần lấy là mặc vào thôi. Tiết Tiểu Tần cảm động suýt khóc, chắc chắn cô đụng phải thần may mắn, nếu không thì làm sao cô có thể gả cho Hoắc Lương?

"Không biết em có thích hay không, nếu không thích, về sau em có thể mua cái khác thay vào."

Âm thanh lạnh như hầm băng làm cho Tiết Tiểu Tần không biết nên tiếp tục cảm động hay là câm nín? Đột nhiên, cô nhớ tới mục đích mình vào phòng này. Tiết Tiểu Tần vội vàng thu hồi những xúc động và hưng phấn, cũng thuận tay đẩy Hoắc tiên sinh ra ngoài. Sau đó, đóng sầm cửa lại.

Hoắc Lương sắp xếp đồ đạc của cô xong... Vậy, anh đặt quà cưới của cô ở đâu?

Tìm một phòng quanh phòng vẫn không thấy, Tiết Tiểu Tần đành nhờ Hoắc Lương giúp đỡ.

"Trong phòng sát vách đó, quà cưới nhiều quá nên anh đưa sang phòng khác."

Cũng may là nhà mình, bằng không Tiết Tiểu Tần nhất định dùng ánh mắt giết tên phá của này. Cô xoay người đi sang phòng sát vách, quà cáp được Hoắc Lương xếp ngay ngắn đâu vào đấy. Ngay cả thiệp chúc mừng cũng được anh xếp ngay ngắn. Tiết Tiểu Tần nhanh chóng tìm được được hộp quà của bạn thân tặng. Cô mở ra xem, bên trong là đồ lót màu hồng phấn gợi cảm của thương hiệu nổi tiếng, chất liệu vải thì mỏng tanh. Cái đồ chơi này mắc như quý!!!!

Thiệp chúc mừng của bạn thân thì khỏi phải nói, vẽ một nhân vật nhỏ, nhìn hình vẽ khiến Tiết Tiểu Tần nghĩ đến một loại đồ uống nào đó, lời đề tặng của đồ uống đó gọi là: Sảng khoái méo mó.

Cô che mặt, làm sao cô lại quen người không có khí tiết như thế chứ!!!

Tiết Tiểu Tần tràn ngập tình cảm và khát vọng, nhưng khi mặc lại có chút vấn đề. Ở thì... mặc như thế nào nhỉ? Tiết Tiểu Tần ngồi trên thảm nghiên cứu sách hướng dẫn năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng mặc được. Tiết Tiểu Tần nhìn dáng người ngược nở, mỏng cong, eo thon nhưng không quá gầy của mình suýt chảy nước miếng.

Đêm nay nhất định phải ngủ cùng Hoắc tiên sinh!

Cô mặc áo ngủ vào, mở cửa đi ra ngoài thì thấy Hoắc Lương đứng dựa vào tường chờ cô. Mặc dù anh không biết cô làm gì trong đó, nhưng Tiết

Tiểu Tần vẫn cảm thấy xấu hổ. Nhớ tới bộ đồ dưới áo ngủ, cô liền lúng túng.

Trong khi cô lúng túng không biết để tay ở đâu, Hoắc Lương chủ động cầm tay nhỏ bé của cô. Bởi vì khăn trương nên lòng bàn tay cô đỏ mề hôi, anh cầm khăn nhẹ nhàng giúp cô lau tay.

Đúng vậy, Hoắc Lương có chút khác người. Bây giờ mọi người đều dùng khăn giấy ướt, còn anh vẫn giữ thói quen mang theo khăn tay. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, cô không còn mang khăn tay bên mình.

Cô có chút xấu hổ ngồi trên giường. Hoắc Lương cúi đầu lau tay cho cô, sau đó, anh đưa ly sữa tươi ấm tới trước mặt cô. Lo lắng cô ngại ngùng nên anh xoay mặt nhìn bên khác.

Hiện giờ, Tiết Tiểu Tần rút lại câu nói Hoắc tiên sinh không biết săn sóc người khác.

Không phải anh không biết săn sóc, anh rõ ràng săn sóc đến từng chút đấy!!!!

Tuy săn sóc hơi quá làm cho Tiết Tiểu Tần cảm thấy được cưng mà lo sợ, nhưng tóm lại cô thích nhiều hơn ghét.

Bởi vì, nhiệt tình và ân cần của Hoắc Lương không khiến người ta phản cảm. Anh làm việc rất chu đáo, nếu không phải do bản thân Tiết Tiểu Tần phát hiện, sợ rằng anh không bao giờ chủ động nói ra.

Người đàn ông mặt than, trầm tĩnh mà ấm áp... Thích chết được!

Tiết Tiểu Tần uống hết ly sữa, Hoắc Lương cầm ly sữa đi. Sau đó, quay sang nhìn cô: "Khóe miệng."

"Hở?" Tiết Tiểu Tần sửng sốt, cô định lấy tay lau miệng, chợt trước mặt bị bóng mờ bao phủ. Thế là, Tiết Tiểu Tần mở to hai mắt, cô không dám tin nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt...

Anh hôn cô...

Nụ hôn này không giống nụ hôn chuồn chuồn lướt nước sau khi đọc lời tuyên thệ. Đây là nụ hôn nồng cháy thật sự! Thật khó tưởng tượng người đàn ông lạnh lùng như băng cũng có lúc nhiệt tình như lửa. Cuối cùng, Tiết Tiểu Tần bị hôn đến nhũn chân, cô đáng giá mình quá cao rồi! Cái gì mà phải ngủ với Hoắc tiên sinh, bày ra dáng vẻ nữ vương!!!!? Vừa bị Hoắc tiên sinh hôn, cả người cô liền mềm nhũn, để mặc cho ai kia muốn làm gì thì làm.

Tiết Tiểu Tần không biết áo ngủ của mình bị người ta cởi từ lúc nào. Áo ngủ cùng màu của hai người đều bị vứt trên mặt đất, chủ nhân của chúng thì hết sức triền miên trên giường lớn.

Lần đầu tiên trong đời, Tiết Tiểu Tần cảm thấy tin mình đập nhanh như vậy. Nhiệt độ trên người Hoắc Lương thuộc về dạng mát lạnh, nhưng cô lại cảm giác cơ thể anh nóng rực như lửa, khiến cho người ta không kịp cảnh giác.

Cô hoàn toàn nằm ở vị trí bị động. Hoắc Lương cởi áo ngủ của cô xong, nhìn đồ lót gợi cảm trên người cô. Lần đầu tiên, cô nhìn thấy ánh mắt anh dịu dàng như thế. Nếu anh có thể lộ ra biểu tình này, như vậy, biểu tình kia gọi là mỉm cười sao?

"Rất đẹp!" Hoắc Lương nhỏ giọng nói, anh dùng thái độ thành tín hôn lên từng tấc da thịt mềm mại trên người cô.

Tiết Tiểu Tần không ngờ chuyện nam nữ lại làm cho người ta vui sướng như thế. Cô cảm giác thân thể này không thuộc về cô mà thuộc về người đàn ông trên người cô. Tiết Tiểu Tần nhớ Hoắc Lương từng nói anh

chưa từng làm chuyện này, cô có chút tức giận bất bình: "Anh thực sự chưa từng quan hệ trai gái hả?"

Hoắc Lương đang hôn cổ cô, nghe cô hỏi anh ngẩng đầu lên. Thanh âm lạnh lùng lại rất khẽ, nhưng vẻ mặt của anh... Ủa?

Vẻ mặt?!

Tiết Tiểu Tần trợn to mắt, Hoắc Lương cũng có biểu cảm!!!

Dù biến đổi rất nhỏ, nhưng Tiết Tiểu Tần có thể khẳng định, Hoắc Lương xác thực không phải mặt than! Ngược lại, vẻ mặt anh có chút ần ần, hô hấp hơi gấp, sắc mặt cũng hơi đỏ ửng. Không thể hiện rõ ràng lắm, nhưng so với dáng vẻ nghiêm túc trong ngày thường của anh. Cái này có thể xếp vào kỳ tích thế giới!

Nhưng vì điều này, bầu không khí lãng mạn kiều diễm lập tức tan vỡ trong chớp mắt.


Hết chương 5

Chương 6

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: Hamhoihoi.com

Hoắc Lương gần như cứng nhắc nhìn biểu tình của Tiết Tiểu Tần. Nhìn vẻ mặt cô từ từ khoa trương, anh cũng dần khôi phục lại bộ mặt không cảm xúc. Sau cùng, ngoại trừ hô hấp có chút nóng bỏng, anh hoàn toàn quay về làm Hoắc tiên sinh nghiêm túc, lạnh lùng và xa cách.

Tiết Tiểu Tần thấy ảnh ngược của mình trong con người đen kịt của Hoắc Lương, cô mới biết vẻ mặt hiện tại của cô rất . Biểu cảm này sao giống gặp quý vậy?

Vào giờ phút này có chút xấu hổ. Đạn cũng lên nòng rồi, nhưng vì Tiết Tiểu Tần, bầu không khí lãng mạn mờ ám giảm xuống.

Hoắc Lương im lặng nhìn Tiết Tiểu Tần, cơ thể hai người dán chặt vào nhau. Cả hai đều cảm nhận được những rung động từ nơi sâu thẳm của linh hồn, nhưng vẻ mặt khiếp sợ của Tiết Tiểu Tần rất khiếm nhã. Bởi vì cô là nguyên nhân gây ra sự lúng túng này, nhưng cô cũng không biết cách phá vỡ bầu không khí yên lặng này.

Ngay khi Tiết Tiểu Tần muốn bỏ cuộc giữa chừng, di động của cô vừa khéo vang lên. Là tiếng nhắc nhở của weibo, cô chợt nhớ trạng thái mình đăng trên weibo, cô thề muốn ngủ với Hoắc tiên sinh chưa tới một giờ đồng hồ. Chẳng lẽ cô là loại người không làm đến nơi đến chốn?

Vì vậy, cô không chờ hành động kế tiếp của Hoắc Lương. Tiết Tiểu Tần to gan chủ động ôm cổ anh. Cô đặt một tay sau ót Hoắc tiên sinh, đè xuống, liều mạng dang cánh môi đỏ thắm của mình lên.

Hoắc Lương kinh ngạc vài giây, sau đó anh đổi khách thành chủ.

Xét thấy ngày hôm qua hôn hít sờ mó bị từ chối, hôm nay Hoắc tiên sinh liền trực tiếp tắt đèn.

Một tiếng sau, hai người cùng đạt được sự hài hòa tuyệt vời của cuộc sống. Giống như bảo đao tìm được vỏ đao, cơ thể ăn khớp với nhau cũng có vai trò quan trọng trong việc xúc tiến tình cảm của hai người, khiến tình cảm của đôi trai gái càng thêm sâu sắc. Hoắc Lương chỉ làm một lần, còn quá trình ra sao xin miễn đề cập. Sau khi làm xong chuyện tốt, việc đầu tiên Hoắc tiên sinh làm không phải ôm Tiết Tiểu Tần vuốt ve, an ủi, mà là đi tắm.

Sau khi tắm xong, Hoắc Lương đi ra bế Tiết Tiểu Tần vào phòng tắm. Hơn nữa, anh không ở lại. Bởi vì mặt Tiết Tiểu Tần đỏ bừng bừng. Thấy

thế, Hoắc Lương tốt bụng an ủi một câu: "Đây là chuyện rất bình thường, sau này em sẽ quen thôi."

Tiết Tiểu Tần che mặt.

Nước trong bồn tắm có pha tinh dầu hoa hồng, Tiết Tiểu Tần nằm trong bồn tắm lạnh lẽo cử động chân. Thật ra cô cũng không đau lắm, vả lại cũng không còn chảy máu. Trước kia ở trường học, cô tham gia chạy dài 3000m, mức độ vận động lớn hơn việc này nhiều. Nhưng sau khi phá thân xong, cơ thể mới như và căng đau cũng là một loại thể nghiệm kỳ diệu. Cảm giác hoàn toàn khác với chạy 3000m.

Hơn nữa, Hoắc Lương rất dịu dàng, anh ấy rất quan tâm đến cảm nhận của cô. Anh không hề làm ẩu, ngược lại còn xem chuyện này thành loại chuyện thần bí mà tìm tòi. Nói tóm lại Tiết Tiểu Tần không hiểu nổi.

Tình yêu nam nữ là chuyện rất bình thường. Tiết Tiểu Tần từ chối thừa nhận cô thêm muốn thân thể của Hoắc tiên sinh.

Khi hai người làm tình, cô ma xui quỷ khiến sờ soạng trên người anh. Tiết Tiểu Tần không ngờ Hoắc Lương có dáng người đẹp như thế. Cảm giác sờ lên rất tuyệt! Bắp thịt dưới lòng bàn tay khỏe khoắn chắc nịch, cho cô cảm giác rất an toàn. Người đàn ông này... Tiết Tiểu Tần cô dám khẳng định, kiếp trước cô cúng thần lạy phật rất nhiều!

Ngâm mình trong nước tắm một lúc, Tiết Tiểu Tần cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô đứng dậy rửa hết bọt xà phòng trên người, cầm áo ngủ xếp ngay ngắn trên bệ rửa mặt mặc vào, đi ra phòng ngủ.

Kế đó, cô phát hiện ra giường đã được thay cái mới. Mùi hương phóng đãng trong phòng cũng tản đi, chỉ còn lại hương thơm nhàn nhạt. Hoắc Lương ngồi trên giường, thấy cô đi ra liền vươn tay về phía cô.

Tiết Tiểu Tần không nhận được cảm thán, lúc anh ấy làm tình và lúc bình thường đúng là khác nhau một trời một vực. Cô luôn nghĩ rằng, mặt than của Hoắc Lương là bệnh. Hôm nay mới biết không phải bệnh, hóa ra anh cũng có biểu cảm. Và lại, biểu cảm của anh cũng rất phong phú, nhưng chỉ xuất hiện ở trên giường.

Đối với Tiết Tiểu Tần, cái này chẳng những không đáng sợ, ngược lại cô cảm thấy rất kì diệu, có chút đáng yêu.

Nửa giờ trước, bọn họ làm rất vui vẻ, say mê, thiếu điều muốn nhét đối phương cơ thể của mình. Nửa giờ sau, anh khôi phục bộ mặt không cảm xúc, đôi môi mím thành đường thẳng nhưng bàn tay vươn về phía cô vẫn ấm áp.

Tiết Tiểu Tần nhìn chăm chăm bàn tay đẹp và có giá trị kia vài giây, mới đặt móng vuốt nhỏ của mình lên tay anh. Hoắc Lương cầm tay cô, tuy mặt anh vẫn không có biểu cảm nhưng con ngươi màu đen sâu thêm mấy phần.

Như vậy chứng tỏ, tâm trạng bây giờ của anh rất tốt. Cũng không biết cái quái gì thúc giục, Tiết Tiểu Tần chợt có ý nghĩ muốn hôn môi Hoắc Lương một cái, nói: "Nếu như anh có cái đuôi thì tốt." Như vậy, dù anh không có biểu cảm cô cũng đoán được anh vui vẻ hay không vui vẻ.

Phản ứng của Hoắc Lương là nghi hoặc liếc Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần vội vàng: "Em nói giỡn thôi."

"Ngủ đi." Anh giúp cô cởi dép, vén chăn lên, ôm chặt cô vào lòng rồi nhắm nghiền hai mắt.

Bản thân là cú đêm lâu năm, Tiết Tiểu Tần không ngủ được. Cô nhàm chán nhìn chăm chăm Hoắc Lương, đếm lông mi của anh. Tiếp theo, cô nhìn anh đến ngây người, nhận không được cọ cọ. Hoắc Lương vẫn nhắm mắt, nói: "Ngủ đi."

Thanh âm êm dịu trầm thấp hoàn toàn trái ngược vẻ mặt không biểu cảm của anh. Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất đáng yêu, cô cố tình quấy phá, thổi hơi vào tai anh. Hoắc Lương rất nhạy cảm, trên người anh lập tức nổi một tầng da gà. Tiết Tiểu Tần thấy vậy cười hi hi không thôi. Nhưng không tới ba giây, cô đã bị Hoắc Lương đặt dưới người. Anh dùng giọng điệu phổ cập kiến thức khoa học, nói: "Đêm đầu tiên của phái nữ đều không dễ chịu. Nhưng nếu em cảm thấy mình còn đủ sức, muốn làm tiếp, anh chiều theo ý em."

Tiết Tiểu Tần trăm ngàn lần không ngờ rằng mình tự đào hố chôn thân. Tuy cô không có cảm giác khó chịu lắm, cũng còn sức lực nhưng nhớ lại thủ đoạn chuyên nghiệp và năng lực của Hoắc Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền trắng nhợt: "Không có đâu... em sợ ngày mai dậy không nổi."

"Anh còn thời gian nghỉ kết hôn." Hoắc Lương nhẹ giọng nói tiếp: "Ba tháng."

Trong trí nhớ của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương là người cuồng làm việc. Anh có vô số ca phẫu thuật phải làm. Đó là lí do hai người quen nhau ba tháng mà không có thời gian hẹn hò. Cũng vì vậy, cô cảm thấy anh cách cô rất xa. Cuối cùng, cô lựa chọn bỏ trốn. Nhưng hiện tại anh nói cho cô biết, anh nghỉ kết hôn ba tháng! Tiết Tiểu Tần quên luôn việc giãy dụa, tò mò hỏi: "Sao lại nhiều như vậy?" Không phải bình thường chỉ có thể nghỉ một tháng thôi sao?

"Anh chưa từng nghỉ phép một ngày nào hết. Đây chỉ là một phần thôi." Anh bắt đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào thăm dò, cuốn lấy lưỡi của cô khê mát. Tiết Tiểu Tần bị hôn đến đầu óc hỗn độn, cô nghĩ Hoắc Lương có thể dùng kỹ thuật thắt cổ anh đào.

Chính cô tự mình thử qua, đầu lưỡi muốn rút gân, có vài lần không cẩn thận suýt nuốt cổ anh đào. Chuyện nghỉ lại mà kinh.

Hoắc Lương phát hiện Tiết Tiểu Tần thường không tập trung khi bọn họ thân thiết. Chuyện này khiến anh hoài nghi sức quyến rũ của mình. Mặc dù anh có chút không giống với người bình thường, nhưng về mặt diện mạo, khí chất và năng lực, Hoắc Lương tin tưởng bản thân rất nổi bật.

Tiết Tiểu Tần không chuyên tâm nhất định là vì anh làm chưa tốt.

Anh nhớ lại mấy bài học trước khi cưới, tài liệu bao gồm hình ảnh và âm thanh, tài liệu bằng chữ anh đều xem không ít. Cộng thêm bộ não thiên tài xem lướt qua là không thể quên của anh. Bây giờ, Hoắc Lương bắt đầu nhớ lại những vị trí nhạy cảm của Tiết Tiểu Tần.

Nếu Tiết Tiểu Tần biết Hoắc Lương phân tích cấu tạo cơ thể cô hết lần này đến lần khác. Chắc chắn cô sẽ nghĩ anh có bệnh!

Anh trên bàn mổ giải phẫu và anh cùng một cô gái thơm ngào ngạt nằm trên giường là cùng một khái niệm hả? Như thế thì anh làm tình với cái bàn mổ đi!

Hoắc Lương tài nghệ cao siêu, phân tích xong liền áp dụng trêu ghẹo Tiết Tiểu Tần đến nỗi khó chịu, cô hoàn toàn rơi vào mối lưới và tay anh.

Đêm còn dài. Hoắc Lương kiên trì muốn nghiệm chứng trình độ và năng lực của anh là tốt nhất. Tiết Tiểu Tần thật có phúc!

Hết chương 6

Chương 7

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: Macngulau.wordpress.com

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Tiểu Tần vinh quang không bò dậy nổi. Thì ra trong tiểu thuyết nói nữ chính đau nhức cả người là thật... Nếu người

đàn ông của bạn có năng lực mạnh mẽ, hai chân của bạn sẽ không đứng được.

Cô chật vật trở mình ở trên giường. Tìm kiếm di động ở đầu giường, mở lên xem giờ. Đã hơn mười một giờ, cô vẫn còn cảm giác mệt. Có thể thấy đêm qua hai người điên cuồng đến nhường nào.

Nghĩ tới đây, cái mặt già nua của Tiết Tiểu Tần đỏ lên. Cô từng xem vô số sách truyện H, nhưng khi chính cô trở thành nữ chính, cảm giác ấy thật đặc biệt!

Bởi vì thân thể khó chịu, cô chẳng muốn xuống giường. Tiết Tiểu Tần cầm di động lên weibo. Mấy ngàn bình luận đa số đều giễu cợt cô... Không ngờ lại có người nói lời này chắc chắn cô xong rồi!

Đùa gì thế? Cô xong rồi?! Đột nhiên Tiết Tiểu Tần có tinh thần. Lập tức eo không còn mỏi, chân không còn đau. Vì mặt mũi, cái gì cô cũng không cần. Bùm bùm gõ chữ đăng trạng thái weibo: 'Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi trở thành nữ vương nhé!' Đính kèm với bức tranh vẽ nữ vương có vóc người nóng bỏng, cầm roi da trong tay.

Sau đó, cô trừng mắt nhìn bình luận mà ghen hống. Cô bắt đầu tự kiểm điểm hình tượng của mình có phải đi sâu vào lòng người hay không? Hề là cô nói thật thì không ai tin?

Tiết Tiểu Tần nằm trên giường lướt weibo, dần dần cô cảm thấy không còn mệt mỏi nữa.

Chờ đến khi bao tử réo ùng ục, Tiết Tiểu Tần mới nhớ: Ông xã mới cưới của cô đâu rồi? Hoặc tiên sinh ông xã nhà cô đâu? Chờ cô mặc áo ngủ xuống lầu, vừa đến đầu cầu thang liền ngửi được mùi thơm. Tiết Tiểu Tần ngửi mà run rẩy cả người. Một người rất đói ngửi được mùi thơm cơm nước, cho dù để cho bạn đi làm thần tiên, bạn cũng muốn ăn xong bữa cơm này!

Hoặc Lương vận nhỏ lửa hầm canh, chuẩn bị cối tạt dề thì thấy Tiết Tiểu Tần đứng gần đó. Anh vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm: "Làm sao dậy rồi?"

"Đói bụng rồi." Tiết Tiểu Tần rất thành thực xoa xoa bụng: "Có thể ăn cơm chưa?"

"Được." Hoặc Lương xoay người đi bưng cơm lên. Lúc Tiết Tiểu Tần đi tới liền kéo ghế giúp cô, Tiết Tiểu Tần nói cảm ơn, anh nhẹ nhàng đáp không có chi.

Tay nghề nấu nướng của Hoặc Lương không chê vào đâu được. Tiết Tiểu Tần ăn mà cảm động hết sức. Từ trên người Hoặc Lương, cô thật sự không tìm ra một khuyết điểm nào hết. Rốt cuộc là cô tu mấy đời mới gả cho người đàn ông hoàn mỹ như anh?

"Ăn từ từ thôi, uống chút canh đi." Một chén canh thơm ngát được bưng tới trước mặt Tiết Tiểu Tần, Hoặc Lương vẫn mặc tạp dề, ngồi vào ghế đối diện Tiết Tiểu Tần. Dáng vẻ anh ăn cơm rất nhã nhặn, đẹp mắt, giống như anh đang dùng cơm trong nhà hàng Tây vậy.

So với anh, Tiết Tiểu Tần tùy ý hơn nhiều. Tối hôm qua, cô tiêu hao nhiều thể lực, cần phải gấp rút bổ sung dinh dưỡng. Vả lại, tài nghệ nấu nướng của Hoặc Lương ngon như vậy, cô hoàn toàn không nhịn được.

Tiết Tiểu Tần ăn rồi ăn, bỗng chú ý tạp dề trên người Hoặc Lương. Cô lén cười trộm anh, không ngờ người đàn ông không hợp lòng người như Hoặc Lương, vậy mà thích tạp dề hình hello kitty màu hồng phấn. Loại đồ này mặc trên người anh rõ ràng, rõ ràng là của kiểu nữ... Khoan đã!

Kiểu nữ?

Ai?

Lập tức, Tiết Tiểu Tần cảm thấy cơm nước trong miệng mất hết mùi vị. Chắc chắn cái tạp dề này không phải của cô! Ngày hôm qua mới kết hôn, cũng là lần đầu tiên cô đến căn nhà này! Từ kiểu dáng và màu sắc của chiếc tạp dề, rõ ràng không phải phong cách của Hoắc Lương. Ngược lại, giống dành cho phụ nữ hơn!

Tạp dề này của ai?

"Anh mặc tạp dề của ai vậy?"

Tiết Tiểu Tần có ưu điểm: Nói chuyện rất ngay thẳng!

Hoắc Lương nhìn thoáng qua chiếc tạp dề được anh xếp ngay ngắn bên cạnh, mặt không đổi sắc nói: "Của em."

"Em...?" Tiết Tiểu Tần mang vẻ mặt mờ mịt. Cô rất ít nấu cơm, khi nấu cơm cũng lười đeo tạp dề. Vì sao tự dưng mọc ra cái tạp dề của cô? Trước kia, cô từng đến nơi này sao? Không phải chứ? Sao cô không có ấn tượng gì hết vậy? Hay là cái tạp dề này nằm trong hành lý của cô, Hoắc Lương soạn ra?

Rất có khả năng là như thế! Tiết Tiểu Tần thích những món đồ lật vặt đáng yêu. Nhưng mua về lại không biết quăng ở xó nào. Cố rất thích Kitty, cho nên mua tạp dề hình Kitty cũng không phải không thể.

Mặc kệ ra sao cũng được, tóm lại cô không có ấn tượng: "Chắc là trước kia em mua, nhưng em rất ít xuống bếp."

"Anh sẽ nấu cơm cho em ăn."

Lời hứa mồm mạp nhưng khiến người nghe vui vẻ, cảm thấy ngọt ngào hơn bất kì lời âu yếm nào. Tiết Tiểu Tần cười hắc hắc, dùng sức gật đầu. Ra sức vớt cảm giác quý dị vừa xuất hiện trong lòng, vui đầu tiếp tục sự nghiệp ăn uống.

Tuy dáng người Hoắc Lương cao to, thực ra sức anh của anh không lớn. Mỗi bữa anh chỉ ăn no tám phần. Sau khi ăn xong, Tiết Tiểu Tần nhận được điện thoại mẹ Tiết gọi tới. Bà hỏi bọn họ dậy chưa, Tiết Tiểu Tần liếc điện thoại, dùng khẩu hình phát nói cho Hoắc Lương biết là mẹ gọi đến. Sau đó lại nói: "Con xin mẹ đó! Bây giờ là mấy giờ rồi mà còn ngủ? Sao mẹ lại gọi con?"

Mẹ Tiết ghen lời không biết nói sao, bà sẵn sóc như vậy không được à? Sau đó hỏi: "Buổi tối con dẫn Hoắc Lương về."

Chuyện quái gì thế? Tiết Tiểu Tần có chút không hiểu, mẹ Tiết nói xong liền cúp máy, cô chưa kịp hỏi mà! Cô hỏi Hoắc Lương có biết chuyện gì không, Hoắc Lương càng mờ mịt hơn cô. Từ nhỏ, anh đều lẻ loi một mình, những phong tục gì gì đó anh đều không biết. Trước khi cưới, nếu không có người nhà bệnh nhân giúp đỡ. E rằng anh gây không ít chuyện cười rồi.

Nếu tối nay về nhà mẹ đẻ, vậy chắc chắn không thể tùy tiện. Tiết Tiểu Tần nhìn chăm chăm phòng chứa quần áo một hồi lâu. Thời tiết cuối thu có chút lạnh, cô rất muốn mặc quần!!! Trong lúc cô đang phân vân không biết chọn cái nào, Hoắc Lương đi vào, lấy cái áo bành tô màu đỏ, bình thản nói: "Em mặc màu này đi."

Tiết Tiểu Tần gật đầu, rất biết điều mặc vào. Váy liền áo, giày cao gót phối với áo bành tô. Sau khi thay váy xong, cô cũng bị người đẹp trong gương mê hoặc. Mẹ cô đối với cô tốt nhất chính là di truyền gương mặt xinh đẹp cho cô mà không làm ảnh hưởng chỉ số IQ của cô.

Khi cô ra khỏi phòng chứa quần áo, Hoắc Lương đã thay quần áo xong. Anh mặc áo khoác nhung màu đen, quần tây đen, giày da, đầu tóc bình thường chải ra sau ót, hôm nay vì nghỉ ngơi nên anh để tóc rũ xuống theo tự nhiên, thoát nhìn có vẻ trẻ hơn vài tuổi. Nếu nói anh là sinh viên cũng có người tin.

Thấy Tiết Tiểu Tần đi ra, Hoắc Lương vẻ mặt không cảm xúc khen ngợi: "Rất đẹp."

... Biểu cảm và giọng nói làm cô không dám tin mình đẹp.

Hoắc Lương kéo Tiết Tiểu Tần đến bên cạnh mình, giúp cô xoa mái tóc quấn bị cô buộc lại. Cô cẩn thận đeo nhẫn đính hôn và nhẫn cưới cho cô, thậm chí còn giúp cô tô một lớp son môi mỏng. Tiết Tiểu Tần vốn là mỹ nữ hiếm có, sắc môi nhuộm đỏ càng tăng thêm vài phân quyến rũ.

Dù không muốn thừa nhận nhưng Hoắc Lương thật sự khéo tay hơn cô. Đôi tay thiên sứ dùng để cứu người của anh dùng trong việc trang điểm cũng rất thuận buồm xuôi gió. Điều này khiến Tiết Tiểu Tần thân là phụ nữ cảm thấy hết sức xấu hổ. Dựa vào vẻ đẹp tự nhiên, cô chỉ cần đánh một ít phấn là xong, nhưng Hoắc Lương lại rất nghiêm túc coi trọng chuyện này.

Tiết Tiểu Tần đeo nhẫn kết hôn vào tay trái, Hoắc Lương thì mang vào tay phải. Vì thời tiết hơi lạnh, trước khi ra cửa, Hoắc Lương quàng khăn cổ cho Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần đã quen việc được Hoắc Lương chăm sóc, mặc dù cô luôn cảm thấy có chút kì quái. Dường như hai người căn bản không có thời gian gượng gạo khi sống chung, bọn họ tiến thẳng vào giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt luôn --- Làm sao Hoắc Lương có thể biểu hiện tự nhiên như vậy?

Đương nhiên, cô sẽ không hỏi như thế trong bầu khí không này. Cô cũng không tự kỷ cho rằng Hoắc Lương vừa gặp đã yêu cô. Ba tháng đầu, hai người mới xem mắt nhau. Trên cơ bản, anh xem cô như cây cột nhà, nhưng tại sao kết hôn xong anh thay đổi nhiều như vậy?

Anh có hai nhân cách? Tâm thần phân liệt? Đối với người đàn ông có ý chí chịu đựng mạnh mẽ như Hoắc Lương, chuyện này không có khả năng.

Vì vậy, Tiết Tiểu Tần càng tò mò.

Chờ Hoắc Lương quàng khăn cổ xong, Tiết Tiểu Tần mù cũng nhìn ra cái khăn quàng cổ kia bị lỗi nhỏ. Người có đẳng cấp như Hoắc Lương làm sao có thể mua cái khăn như vậy? Nhất định là do người khác tặng! Màu sắc và hoa văn đường kim, chắc chắn là kiểu nữ!!!! Tiết Tiểu Tần có chút tức giận, vừa kết hôn với cô không bao anh liền lén dùng khăn quàng cổ của người phụ nữ khác tặng?

Cô vừa cảm động vì hành động săn sóc của Hoắc Lương liền bị tức giận thay thế: "Khăn quàng cổ này có chút khó coi."

Tiết Tiểu Tần chỉ nói lấy, Hoắc Lương lại thật tình soi mình trong gương: "Anh thấy đẹp mà!"

Tiết Tiểu Tần mím môi: "Ai tặng anh đấy? Xem nó như bảo bối í, đan khăn mà đan khó coi như thế!" Hứ, từng mũi đan còn tệ hơn cô làm. Hồi đại học, Tiết Tiểu Tần cũng có học đan khăn quàng cổ, đáng tiếc cô không có thiên phú này, mấy thứ cô đan ra đều khó coi.

Nhưng câu nói kế tiếp của Hoắc Lương làm cô sợ ngây người: "Em tặng."

Tiết Tiểu Tần há to mồm, rất khiếm nhã, nhưng cô có tật giật mình: "Em tặng anh?"

Hoắc Lương tự nhiên gật đầu: "Phải."

"Sao em không có ấn tượng gì hết vậy? Chuyện xảy ra khi nào?" Cô truy hỏi, cô cảm thấy anh đang kiểm soát muốn lừa cô. Chuyện cái tạp dề thì thôi, bây giờ tới khăn quàng cổ.... Tiết Tiểu Tần cô tuyệt đối không bỏ qua!

Ai ngờ, giọng nói của Hoắc Lương nhỏ lại: "Lâu rồi, anh không nhớ." Nói xong, anh liền xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Tiết Tiểu Tần không biết có phải cô bị ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy Hoắc Lương... đang trốn tránh điều gì đó!

Hết chương 7

Chương 8

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Mặc dù rất muốn biết, nhưng Tiết Tiểu Tần biết rõ, nếu Hoắc Lương không muốn nói, cô có tra hỏi cũng vô dụng.

Cô đoán khăn quàng cổ kia có thể là của bạn gái cũ tặng anh. Ít nhất là cô gái anh thích! Nếu không người ưu tú như anh không thể nào quàng khăn cổ xấu như vậy. Đường kim vụng về, nhìn mà ngứa con mắt.

... Tuy rằng, tay nghề của cô không hơn người khác bao nhiêu.

Ai mà không có quá khứ, đúng không? Tiết Tiểu Tần tự an ủi mình như thế, nhưng lòng cô vẫn có chút khó chịu. Cô không thể nói rõ đó là cảm giác gì. Lúc trước, Hoắc Lương từng nói anh chưa từng làm chuyện kia. Mặt ngoài cô không tin lắm, nhưng trong bụng vẫn thấy vui mừng. Không phải vui mừng vì anh là xử nam, mà là vì cảm thấy anh biết giữ mình trong sạch. Đương nhiên, đàn ông lớn tuổi chưa từng trải qua chuyện nam nữ, đó cũng là tự do của người ta. Nói chung, Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất vui.

Coi như Hoắc Lương từng thích một cô gái nào đó, đều là chuyện quá khứ. Hiện tại, người kết hôn và sống cùng anh là Tiết Tiểu Tần cô.

Nhưng nhìn Hoắc Lương quần cái khăn xấu xí trên trên cổ, Tiết Tiểu Tần thật khó chịu. Bây giờ anh là người đã kết hôn, anh không thể chú ý

một chút à? Sao anh có thể quăn khăn do người phụ nữ khác đan trước mặt vợ mình? Còn nói dối lừa gạt vợ mình nữa chứ!

Tiết Tiểu Tần cảm thấy không thể tha thứ.

Có lẽ vì kết hôn và bọn họ đã làm chuyện thân mật với nhau, Tiết Tiểu Tần càng ngày càng buông thả trước mặt Hoắc Lương. Cô không còn gượng gạo, câu nệ như trước kia. Hoắc Lương rất lịch sự, trầm tĩnh ít nói. Còn Tiết Tiểu Tần là người nói nhiều, vì vậy, Hoắc Lương là người lắng nghe tốt nhất.

Đột nhiên, cô nhớ tới một việc. Trước kia, cô làm thư kí ở công ty. Vào giờ nghỉ trưa, cô cùng Tiểu Viên học đan khăn quàng cổ, mặc dù thành quả không khiến người ta hài lòng cho lắm nhưng tốt hơn cái khăn trên cổ Hoắc Lương.

Tiết Tiểu Tần không nhớ cô để nó ở đâu. Về nhà mẹ đẻ cũng không gặp, Tiết Tiểu Tần xoay người chui vào phòng chứa quần áo, lục tìm trong đồng quần áo của mình. Ba phút sau, cô thành công tìm ra khăn quàng cổ màu cà phê. Đường kim tỉ mỉ, nhưng cái khăn quàng cổ này có thể cầm đi lười cá.

Tiết Tiểu Tần vui rạo rức ôm khăn quàng cổ xuống lầu, Hoắc Lương đang đứng ở phòng khách chờ cô. Tiết Tiểu Tần là một cô gái có lòng khoan dung, có cái gì không thoải mái liền ngấm lại, chốc lát liền cho qua. Hơn nữa, hai người đang trong thời gian nồng nàn, cô không thể cáu kỉnh.

Vả lại, Tiết Tiểu Tần cô cáu kỉnh với người quanh năm mặt không đổi sắc có tác dụng sao? Tiết Tiểu Tần nghĩ thế liền nhón chân chạy tới sau lưng Hoắc Lương. Cô định bụng hù anh, ai dè người này giống như có mắt ở sau lưng í.

"Cho anh nè!" Mắt to chớp chớp, nhìn chòng chọc vào khăn quàng cổ màu vàng nhạt trên cổ Hoắc Lương. Í... càng nhìn càng khó coi!

"Đây là gì?"

"Lúc trước em rãnh rồi nên đan một cái, anh đừng chê." Tuy ngoài miệng Tiết Tiểu Tần nói thế, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm Hoắc Lương ý nói: Anh dám ghét bỏ xem!!!

Hoắc Lương không nói gì, nhưng đôi vai cứng nhắc của anh dần thả lỏng. Lúc này, anh còn lo lắng hành động tông của chạy ra ngoài của mình có quá khích hay không? Có hù Tiết Tiểu Tần không? Cô có tức giận không? Ngược lại, cô không tức giận, còn tặng anh cái khăn quàng cổ mới!

Anh lập tức cởi khăn quàng cổ kia xuống, cầm khăn quàng cổ màu cà phê quần lên cổ. Màu cà phê và màu đen rất hợp với nhau, nhìn anh càng có vẻ sang trọng. Rõ ràng chỉ là khăn quàng cổ làm từ sợi len rẻ tiền và thủ công thấp kém, nhưng mang trên cổ Hoắc Lương khiến người ta có cảm giác cao sang.

Tiết Tiểu Tần thấy vậy rất hài lòng, dù khăn cổ này không đẹp nhưng hiệu quả lại khác nhau.

Cô tự động bỏ quên người mẫu vô cùng ưu tú nào đó.

Bây giờ đã có khăn quàng cổ mới, khăn quàng cổ cũ giữ lại làm quý gì? Thế nhưng Tiết Tiểu Tần chưa kịp xử lý khăn quàng cổ cũ, Hoắc Lương liền nắm tay nhỏ bé của cô: "Cho anh đi."

"Làm cái gì?" Tiết Tiểu Tần hỏi: "Đã cũ như vậy rồi anh giữ làm gì?" Cô hơi bực mình: "Chẳng lẽ anh không thích khăn quàng cổ em vừa tặng?"

"Thích." Hoắc Lương nói tiếp: "Cũng thích cái cũ." Nói xong, anh bổ sung: "Đây là khăn quàng cổ đầu tiên em tặng anh, anh muốn giữ lại."

Hừ! Được ba phần nhan sắc, anh liền mở phòng nhuộm đến nơi! Tiết Tiểu Tần tức giận đến nghẹn: "Em tặng anh khăn quàng cổ lúc nào hả? Cái

khăn rách này không phải em tặng cho anh!"

"Phải." Trong chuyện khăn quàng cổ, Hoắc Lương vô cùng cứng đầu: "Chỉ là em không nhớ thôi."

Tiết Tiểu Tần trừng Hoắc Lương, bộ dạng đẹp trai như vậy, khí chất như vậy... Nếu cô từng gặp anh, làm sao cô quên anh được?

"Vậy anh nói cho em biết, em tặng anh lúc nào? Vì sao tặng anh? Vì sao em không nhớ rõ anh? Trước khi xem mắt, chúng ta đã từng gặp nhau?"

Lần này, phản ứng của Hoắc Lương chính là giữ im lặng là vàng. Nhìn gương mặt than liền biết anh kiên trì ý nghĩ trong lòng mình.

Tức chết mà! Còn không bằng cái một trận cho sướng. Tiết Tiểu Tần tức đầy bụng mà không chỗ phát. Vì sao đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông ít nói thật không tốt! Nghĩ tới cha và mẹ cô, hai người bọn họ cãi nhau cả đời nhưng tình cảm rất tốt. Tại sao đến lượt cô, muốn cãi nhau cũng chẳng được?

"Vì sao anh không nói? Chẳng lẽ em nói sai?"

Hoắc Lương tiếp tục im lặng.

Tốt! Rốt cục lần này đốt cháy sạch sẽ lý trí của Tiết Tiểu Tần. Cô không sợ gì hết, chỉ sợ chiến tranh lạnh: "Anh muốn chiến tranh lạnh với em hả? Em đã nói với anh, em ghét nhất chính là chiến tranh lạnh!"

Hoắc Lương im lặng vài giây: "Không chiến tranh lạnh."

"Vậy sao anh không chịu nói thật với em?" Tiết Tiểu Tần quyết định không thể dung túng hành vi lừa gạt bà xã của anh: "Khăn quàng cổ này không phải do em tặng anh! Anh đừng hòng nói là em tặng cái đồ màu sắc

phát tởm cộng với tay nghề dở tệ kia! Mắt thâm mỹ và tay nghề của em bết bát đến vậy sao?!"

...

Trên thực tế, là có.

Đương nhiên, Hoắc Lương không dám nói ra khỏi miệng. Anh dịu dàng xoa bóp lòng bàn tay cô, trân trọng hôn lên nó. Khuôn mặt đẹp trai hờ hững khiến cô ngẩn ngơ trong chốc lát. Kế đó, cô lắc đầu cự tuyệt mỹ nam kế, tiếp tục truy hỏi nguyên nhân: "Trước kia, anh từng có bạn gái chớ gì? Em đã nói chuyện này rất bình thường. Tuy rằng em không biết thích một người có cảm giác gì nhưng em có thể thông cảm cho anh, cũng không để bụng chuyện đó. Tóm lại, người hiện tại sống cùng anh là em. Thế nhưng!" Cô cố ý lên giọng: "Chúng ta đã kết hôn thì phải trung thành và có trách nhiệm với cuộc hôn nhân này. Nếu bây giờ trong lòng anh vẫn còn người đó thì nói thật cho em biết. Nếu anh chờ em thích anh rồi mới nói anh thích người, em nhất định cho anh-- "

Cô duỗi hai tay ra, làm động tác răng rắc.

Hoắc Lương không thêm để ý, trái lại ánh mắt lộ tia ấm áp: "Không có."

"Không có gì? Là anh không có người mình thích hay là không có gạt em?"

"Đều không có."

Tiết Tiểu Tần giận muốn hộc máu: "Anh nói láo! Còn nói không có! Cái khăn quàng cổ này rõ ràng không phải do em tặng anh! Em -- "

Cô còn chưa nói xong, miệng đã bị Hoắc Lương hôn lên.

Mụ nội nó! Hoắc tiên sinh hôn thật tốt. Anh lại dùng kỹ thuật thắt nút cuống anh đào để lấy lòng cô... Tiết Tiểu Tần mắng thầm trong bụng hết 30 giây. Sau đó, bản thân cô như lọt vào sương mù chẳng còn biết gì hết.

Cuối cùng, cô quên luôn chuyện truy hỏi chuyện này. Bởi vì Hoắc Lương cất khăn quàng cổ cũ, không bao giờ lấy ra dùng nữa. Về sau, mỗi lần ra khỏi cửa cần quần khăn cổ, anh đều dùng cái cô đưa. Thế là, Tiết Tiểu Tần không tính toán chuyện này nữa, càng không gây sự quá đáng! Hiện tại, cô có chút thích thích Hoắc Lương. Cô không có trả giá gì cho tình cảm của mình, ngược lại Hoắc Lương săn sóc cô rất nhiều. Tắm lòng như vậy sao cô nữ đào móc tình sử của người ta được?

Được rồi! Tiết Tiểu Tần thừa nhận đều nhờ kỹ thuật hôn và diện mạo đẹp trai của Hoắc tiên sinh.

Hết chương 8

Chương 9

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: Macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần càng ngày càng cảm thấy cô không phải con ruột của mẹ mình. Nhìn mẹ Tiết cực kì thân thiết với Hoắc Lương, người không biết còn tưởng rằng cô là con dâu không được mẹ chồng yêu thích đấy.

Cũng may, cô còn có ba yêu.

Ba Tiết ôm con gái ngoan, đáng yêu của mình, nhéo nhéo mặt cô, lặng lẽ nói với cô: "Hiện tại, mẹ con rất thích thằng rể này. Mỗi ngày bà ấy đều ra ngoài khoe khoang với mọi người. Lâm San San không có gả cho người tốt, rốt cuộc mẹ con cũng có thể nở mày nở mặt trước mặt mẹ của Lâm San San.

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn câm nín. Thật ra, cô và Lâm San San cũng coi như bạn tốt. Từ tiểu học đến trung học cơ sở đều cùng lớp. Lên cấp ba, thành tích học tập của Lâm San San xuống dốc, tụt xuống lớp bình thường, cho nên tình cảm của hai người cũng nhạt dần.

Nhưng quan trọng là, thời điểm đó mẹ Lâm và mẹ Tiết xảy ra 'chiến tranh'. Phụ nữ so đo với nhau thật là đáng sợ. Có người nói, năm xưa mẹ Lâm và mẹ Tiết cùng tranh đoạt một anh đẹp trai. Mặc dù, cuối cùng chẳng ai thành công. Hơn nữa, cả hai đều lập gia đình nhưng thù này cũng đã kết rồi, hai người cùng có loại cảm giác không đội trời chung.

Không nói cái khác, sau khi lập gia đình, bởi vì ba Tiết và ba của Lâm San San có diện mạo, điều kiện gia đình đều xấp xỉ nhau. Cái này xem như hòa nhau. Chờ khi Tiết Tiểu Tần và Lâm San San chào đời, bị kịch lại bắt đầu. Từ bé đến lớn, hai người đều bị so sánh với nhau. Tiết Tiểu Tần cảm thấy không sao cả, bởi vì từ nhỏ cô là học bá (*). Chỉ có Lâm San San là đáng thương nhất... Dù hai nhà cách một bức tường, mỗi ngày, Tiết Tiểu Tần đều nghe tiếng rống hung hãn của mẹ Lâm.

(*) Tựa như thần đồng, chẳng cần học cũng có thể đứng đầu.

Nói đơn giản chính là, Tiểu Tiểu Tần thuộc dạng 'con nhà người ta'. Mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng không ai ngờ khi cô tốt nghiệp đại học không làm việc đảng hoàng, không đi theo chuyên ngành của mình, trái lại đi làm một họa sĩ tranh minh họa. Tuy vẽ được vài bộ manga và có chút sức ảnh hưởng trên V lớn, nhưng trong mắt mẹ Tiết, nghề này thấp hơn công việc trong chính phủ của Lâm San San...

Mẹ Tiết vẫn còn ý nghĩ bảo thủ, bà nghĩ nhân viên công vụ chính là nghề nghiệp ổn định, vừa nhàn hạ lại có phúc lợi cao. Ngược lại, Tiết Tiểu Tần suốt ngày ở nhà làm trạch nữ(*), gấp rút vẽ tranh. Lâm San San nhà người ta đi đó đi đây tìm đàn ông có tiền kết hôn, Tiết Tiểu Tần vẫn còn trạch!

(*) Chỉ những người suốt ngày trốn ở nhà, không thích ra ngoài. Ngỡ cũng vậy :v

Cũng vì vậy, mẹ Tần rất nhiệt tình bắt Tiết Tiểu Tần đi xem mắt. Hiện giờ, bà rất đặc ý, đi đâu cũng khoe với mọi người con rể nhà bà là nhờ xem mắt gặp được đó.

Nói thật, Tiết Tiểu Tần không nỡ nhắc nhở mẹ cô, trước đó nếu không phải mẹ gây ra trò hề, cô sẽ không nhìn lầm Hoắc tiên sinh đi gặp bệnh nhân của mình thành 'Lạc tiên sinh' mà cô phải xem mắt đâu. Ôi, trời xui đất khiến! Người này đúng là kém xa vạn dặm!

Nhớ tới vị Lạc tiên sinh còn trẻ nhưng bị hói kia, Tiết Tiểu Tần liền nổi da gà. Lạc tiên sinh cũng là nhân viên công vụ, tiền lương sau thuế là hơn 4000, còn được hưởng phúc lợi ngũ hiểm nhất kim (*). Nói tới tiền lương, Tiết Tiểu Tần liền muốn đánh người, cô không chịu nổi cái tính tự cao của Lạc tiên sinh, sau đó lại chỉ trỏ cô.

(*) Ngũ hiểm nhất kim: 5 loại bảo hiểm với 1 quỹ nhà ở, gồm: bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn, bảo hiểm thai sản và quỹ nhà ở.

Đầu tiên là chê công việc của cô không ổn định, sau đó chê nhà cô không có quan hệ để lót đường. Nói tóm lại, thượng vàng hạ cám chê một đồng chuyện. Kể đó, gã hỏi Tiết Tiểu Tần: Nghe nói em đã mua nhà?

Tiết Tiểu Tần: Ừ

Gã lại hỏi: Nếu chúng ta kết hôn, bất động sản của em sẽ ghi tên tôi chứ?

Tiết Tiểu Tần: ...Cút!

Hai mươi phút trước, cô đi nhầm lô ghế, tưởng làm 'Hoắc tiên sinh' thành 'Lạc tiên sinh'.

Đến bây giờ, Tiết Tiểu Tần vẫn nhớ rõ cảm xúc lần đầu tiên cô gặp Hoắc tiên sinh.

Đó là người đàn ông hai mươi bảy tuổi, đeo cặp kính gọng vàng, xuyên qua tròng kính là đôi mắt đen kịt, tinh táo. Khuôn mặt cực kì đẹp trai, môi mỏng khê mím, vừa nhìn liền biết bộ tây trang trên người anh ấy hàng đặt may, rất xa xỉ. Hai người ngồi chung một chỗ, Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình giống con sen để người ta sai vặt.

Bọn họ bắt đầu một hồi giao lưu 'thân thiết mà hữu nghị'... Cái rắc ấy! Bọn họ căn bản chẳng nói chuyện với nhau. Bởi vì cô mới ngồi xuống đã bị nhan sắc của Hoắc Lương phóng điện. Lúc nói chuyện thì mơ hồ, tóm lại, Hoắc Lương biết sơ sơ cô đi xem mắt. Hơn nữa, anh biết cô nhận lầm người nhưng không thèm nhắc nhở, cứ để cô tiếp tục hiểu lầm.

Chờ đến khi Tiết Tiểu Tần biết mình nhận lầm người, đỏ mặt không thôi. Lúc đó cô vội vã nói xin lỗi rồi chạy ra ngoài, mới gặp phải gã đàn ông đòi ghi tên vào bất động sản của cô.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm. Trước khi gặp Lạc tiên sinh, cô còn xem mắt X tiên sinh nặng 170, cao 160 làm ở cục thuế. Trước nữa, cô xem mắt một anh chàng gia cảnh bình thường nhưng tốt nghiệp đại học danh tiếng, dáng người cao chừng 1m7. Anh chàng này ngậm mồm, mở mồm đều là 'mẹ của tôi, chị của tôi cực khổ bao nhiêu'. Muốn Tiết Tiểu Tần 'đầy tiềm năng' chăm sóc bọn họ. Trước trước nữa, cô xem mắt một Z tiên sinh mồm miệng luôn nói khoác, chưa nói được mấy câu đã hỏi cô có phải con gái một trong nhà hay không? Có mấy căn nhà? Sau này kết hôn sẽ đưa sính lễ bao nhiêu? A tiên sinh cũng há mồm cầu hôn cô. Kế đó, gã muốn cô sinh hai đứa con, việc lau dọn vệ

sinh trong nhà toàn bộ đều do cô làm, đồng thời còn phải kiếm tiền về nuôi gia đình. B tiên sinh...

Xem mắt đúng là một loại khảo nghiệm tính nhẫn nại của bản thân. Nói ngắn gọn, từ sau khi xem mắt, Tiết Tiểu Tần phát hiện cô có thể mặt không biến sắc xem hết 2708 tập phim truyền hình '13 con chim của Peter và dì'.

Thình thoảng, có mấy ngày cô ăn đồ quá cay mà bị nóng trong người, dẫn đến táo bón cũng không nóng nảy. Mỗi tháng có kinh nguyệt càng không thấy buồn phiền.

Cám ơn CCTV, cám ơn xem mắt, cám ơn XYZAB tiên sinh, cám ơn.

Tiết Tiểu Tần nghĩ rằng mình đã luyện tới cực hạn, nhưng cô không ngờ cơ thể con người lại chứa đựng luồng sức mạnh không thể nào đo được, giống như vị Lạc tiên sinh trước mắt. Hai mươi phút trước, cô thường thức cực phẩm Hoắc tiên sinh, bây giờ cô phải thường thức Lạc tiên sinh bụng bia đầu hói, rỗng như bò. Tiết Tiểu Tần có chút muốn ói.

Hoắc tiên sinh người ta ngồi ở đằng kia tựa như bức tranh thời trung cổ. Còn Lạc tiên sinh thì bén nhọn như cái chân răng thối.

Tới khi Lạc tiên sinh cao quý, lạnh lùng hỏi Tiết Tiểu Tần còn là xử nữ hay không, đồng thời tiếp tục bày bộ dạng thanh cao nói mình chỉ thích xử nữ, không chịu nổi mấy cô gái không còn trinh. Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không nhin nổi nữa, mẹ cô đào ở đâu ra tên thần kinh này vậy?

Tiết Tiểu Tần lập tức bỏ đi, Lạc tiên sinh rất hài lòng nhìn vóc người nóng bỏng của cô, đồng thời gã cũng muốn tóm lấy đồng lương xa xỉ của cô vào túi để mua xe, mua nhà... sau khi bọn họ kết hôn. Cho nên, gã đuổi theo nắm tay cô, giữ cô lại.

Sau đó, định mệnh gặp nhau.

Không biết Hoắc tiên sinh đến từ lúc nào, ôm cô vào lòng. Trong nháy mắt, Tiết Tiểu Tần cảm thấy lời Hoắc tiên sinh nói tựa như băng vỡ vụn.

Vì vậy, trong tình huống hết sức khôi hài, bọn họ gặp nhau. Mẹ Tiết ung dung đi tới phát hiện cô và chàng 'thanh niên đẹp trai tài giỏi' do chị em tốt trong đội múa ở quảng trường giới thiệu. Bà nhìn Hoắc tiên sinh đẹp trai, cao to lại rất đàn ông thì hưng phấn không thôi. Trực tiếp gọi Lạc tiên sinh này, Lạc tiên sinh nọ, thuận tiện còn rao bán khuê nữ nhà mình.

Trong lúc đó, Tiết Tiểu Tần xấu hổ muốn chết, cô cố gắng cắt đứt đòn đàn áp bạo lực của mẹ.

Đến khi Lạc tiên sinh lúng ta lúng túng giơ tay phát biểu. Dì à, mẹ vợ tương lai à, mẹ nhận lầm người rồi!

Nói thật, Tiết Tiểu Tần bị mẹ cô độc hại nhiều năm như vậy. Lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ như điên của bà biến thành cứng ngắc, ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

Tiếp theo, cô không dám nhìn. Mẹ Tiết dững mãnh thì dững mãnh, nhưng bà rất yêu cô, làm sao bà có thể để cô cùng loại đàn ông này xem mắt.

Đúng lúc này, Hoắc Lương cầm tay Tiết Tiểu Tần, hỏi mẹ Tiết: "Cháu vừa gặp đã yêu con gái dì. Xin hỏi, con có vinh hạnh được trở thành đối tượng hẹn hò của con gái dì không?"

Mẹ Tiết kinh ngạc, Tiết Tiểu Tần kinh ngạc, Lạc tiên sinh cũng kinh ngạc.

Vì thế, mẹ Tiết và Hoắc Lương cùng đạt được nhận thức chung. Cứ như vậy, đối tượng hẹn hò của Tiết Tiểu Tần bị thay thế. Sau cùng, Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đang mơ, tùy tùy tiện tiện đi xem mắt... nhật được

vị hôn phu? Mẹ cô không thèm hỏi thăm căn thận liền bàn xong hôn sự của cô với Hoắc Lương!

Đêm đó, Tiết Tiểu Tần về xem 30 tập '13 con chim của Peter và dì'(*) để an ủi bản thân.

(*) Một bộ phim còn có tên là Thirteen birds to Peter and Aun.

Đêm đó, mẹ Tiết vừa về nhà liền gọi điện mắng chị em tốt một trận nhức nhối.

Đêm đó, Hoắc Lương ngồi trong xe, nở nụ cười.

Hết chương 9

Chương 10

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Ăn cơm ở nhà mẹ đẻ không khác gì đi đánh trận. Tiết Tiểu Tần và ba Tiết không hiểu nổi mẹ Tiết, vì sao thời tiết nóng như vậy còn đi khoe khoang và so sánh. Hoắc Lương thật đáng thương, mẹ Tiết mượn có nhà hết nước tương bảo Hoắc Lương đi mua. Sau khi Hoắc Lương đi không được một phút, mẹ Tiết liền ai nha một tiếng nói bột ngọt cũng hết rồi. Cố tình, Hoắc Lương đi mua nước tương chưa kịp chạm tay vào tay nắm cửa, mẹ Tiết đã hăng hái bảo: "Để mẹ đuổi theo nó."

Tiết Tiểu Tần cùng ba Tiết: "...". Nói thật ra, mẹ/bà muốn đi khoe khoang với lối xóm chứ gì, làm như con/tôi không biết ấy!

Sự thật đúng là như vậy! Mẹ Tiết rất sĩ diện, sau khi đuổi kịp Hoắc Lương, 'đúng lúc' bà nhớ để quên đồ ở nhà Lâm San San. Vì vậy, bà dẫn Hoắc Lương đến nhà Lâm San San la cà. Tiếp đó, dưới ánh mắt hèn mọn

của mẹ Lâm, bà khen Hoắc Lương từ đầu đến chân. Đúng lúc ông xã của Lâm San San cũng có mặt, nhìn người thanh niên đẹp trai tài giỏi bị Hoắc Lương 'đánh bại' về mọi mặt. Mẹ Tiết hết sức vừa lòng, vui vẻ dẫn theo Hoắc Lương dẹp đường về phủ.

Từ đầu tới đuôi, Hoắc Lương không hề kháng nghị, càng không tức giận -- Bộ mặt than của anh chỉ có biểu cảm khi làm tình ở trên giường. Người bình thường hoàn toàn không biết được anh đang nghĩ cái quái gì.

Buổi tối, cơm nước xong về nhà. Tiết Tiểu Tần sợ Hoắc Lương có thành kiến với mẹ mình. Cô cẩn thận giúp mẹ nói tiếng xin lỗi: "Anh đừng để bụng ghen, mẹ em chính là người như vậy. Nói thật, bà rất hay sĩ diện, chỉ muốn lấy le với mẹ Lâm thôi."

Hoắc Lương đang lái xe, vẻ mặt không chút thay đổi, thậm chí còn không xoay đầu nhìn cô một cái: "Không sao."

Hoắc Lương nói không sao chính là không sao, anh không thêm che dấu tâm tình của mình. Tiết Tiểu Tần nghe vậy liền yên tâm. Đúng lúc xe đi ngang qua Wal-Mart, Tiết Tiểu Tần vội vàng kêu Hoắc Lương dừng xe, cô muốn vào mua một thùng kem mang về.

Hoắc Lương có chút do dự, hiện tại bắt đầu vào đông, cô còn muốn ăn kem? Nhưng, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tiết Tiểu Tần, anh im lặng dừng xe lại.

Tiết Tiểu Tần miệng nói mua một thùng kem, nhưng lúc đi vào cô lại không khống chế được hai tay mình mà chuẩn bị đưa xe - xe mua sắm.

Cô đi dạo ở phía trước, thấy đồ muốn ăn liền bỏ vào xe đẩy. Hoắc Lương thì nhận nhiệm vụ đẩy xe đi ở đằng sau cô, anh không nói hết, chỉ để mặc cho cô mua đồ. Tiết Tiểu Tần không có sở thích gì khác, cô chỉ thích sống phóng túng và tự do. Bằng không cô đã không chọn nghề nghiệp vẽ tranh manga để nằm ở nhà.

Nhưng... có một câu nói đáng sợ là: Nếu như có chuyện không may xảy ra, dù tỉ lệ rất nhỏ, nó vẫn xảy ra như thường.

Hoắc Lương đẩy xe mua sắm đến ngã rẽ dừng phải người khác. Tiết Tiểu Tần đi vài bước mới phát hiện Hoắc Lương không có đuổi theo. Cô lập tức xoay người nhìn lại, khiếp sợ nhìn Y tiên sinh --- Một trong số những đối tượng cô từng xem mắt. Chính là cái người tốt nghiệp đại học danh tiếng, dáng người cao chùng 1m78 nhưng có gia cảnh bình thường. Mở mồm là bảo mẹ và chị gái mình cực khổ, muốn Tiết Tiểu Tần 'đầy tiềm năng' chăm sóc cho bọn họ nhiều một chút.

Y tiên sinh đang tay trong tay với một cô nàng xinh đẹp, tay còn lại của cô gái kia đẩy xe mua hàng. Quan trọng nhất là, cô gái này ăn mặc rất bình thường, không giống kiểu cô gái nhà giàu mà Y tiên sinh muốn cưới.

Nhắc lại chuyện xưa, Y tiên sinh và Tiết Tiểu Tần xem mắt khiến người người cảm thấy kì quái. Mặc dù nhà họ Tiết không nghèo, nhưng cũng là gia đình bình thường, không có nhiều tiền, giỏi lắm chính là có hộ khẩu ở đế đô. Nhà họ Tiết có hai căn nhà ở đế đô, sau đó là nhờ Tiết Tiểu Tần biết cách kiếm tiền, thế thôi. Sau khi xem mắt, Tiết Tiểu Tần mới biết Y tiên sinh muốn tìm cô gái con nhà giàu. Bởi vì Y tiên sinh cảm thấy gã cao ráo, tốt nghiệp đại học có tiếng, tiền lương mỗi tháng 8000, nên chỉ có gã chê người khác chứ không có người ghét bỏ gã được.

Hiện giờ gặp nhau hết sức khó xử. Lúc xem mắt, khi Y tiên sinh bảo Tiết Tiểu Tần phải nhường nhịn mẹ và chị gái gã, đồng thời chia nhà cô cho mẹ và chị gái gã ở. Cô liền đánh trống rút lui. Cũng không phải Tiết Tiểu Tần keo kiệt hoặc là gì đó, nhưng đàn ông con tra vừa mở miệng liền yêu cầu nhà gái trả giá này nọ, có bao nhiêu cô gái làm được điều đó? Cô thà không kết hôn chứ chẳng muốn lấy một tên ghê tởm như vậy!

Nhìn cô gái ở bên cạnh Y tiên sinh cười ngọt ngào, Tiết Tiểu Tần thầm hâm đối phương một nhát ở trong lòng. Xem ra tình cảm của bọn họ không

tệ, nhưng như thế thì sao? Trong siêu thị mua đồ, gã nắm tay còn bắt con gái người ta đẩy xe mua sắm?!

Y tiên sinh cũng nhận ra Tiết Tiểu Tần, gã không biết Hoắc Lương đi cùng Tiết Tiểu Tần. Tên đệ tiện này cười lạnh với cô. Trước tới giờ, gã vẫn còn ghim Tiết Tiểu Tần vụ cô ghét bỏ gã: "Xin chào, Tiết tiểu thư, lâu rồi không gặp nhỉ? Giới thiệu với cô, đây là bạn gái của tôi. Tiểu Thiển, năm nay hai mươi một tuổi, là cao tài sinh(*) đại học XX."

(*) Chỉ những học sinh/ sinh viên có thành tích cao, trong đó có 2 loại, 1 loại là thông minh sẵn nên có thành tích cao, 1 loại là chưa chắc đã thực sự giỏi, cũng chưa chắc có năng khiếu gì đặc biệt, nhưng qua sự cố gắng mà đạt được thành tích cao

Tiết Tiểu Tần cúi đầu liếc nhìn, suýt nữa cô quên. Y tiên sinh bị cô cự tuyệt đã nhắn tin cho cô, nội dung là: 'Hai mươi lăm tuổi không có ai thèm lấy, đồ bà già!' Hình như gã quên mất mình đã hai mươi tám tuổi, lừa gạt cô bé hai mươi một tuổi thì giỏi lắm sao? "À."

"Ha ha, tình cảm của chúng tôi rất tốt, còn cô? Tìm được bạn trai chưa?" Y tiên sinh làm như rất quan tâm: "Nhưng tôi nghĩ chắc vẫn chưa có, người như cô... Chúng ta xem như từng là bạn, tôi nói cô này. Phụ nữ, ánh mắt đừng cao quá, cũng đừng làm bộ làm tịch quá đáng. Như vậy mới có người nhìn trúng còn người 'đầy tiềm năng' như cô, đúng không?"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt của gã vẫn tiếc nuối nhìn dáng người nóng bỏng của Tiết Tiểu Tần. Nói thật, trong số những cô gái gã đã xem mắt, Tiết Tiểu Tần không giàu nhất nhưng tướng mạo, dáng người và khí chất đều thuộc loại một. Mắt nhìn của đàn ông đều là thị giác của động vật, Y tiên sinh cũng không ngoại lệ.

Gã liền cảm thấy nóng trong người. Người có địa vị cao như gã đã bằng lòng hạ thấp mình chấp nhận Tiết Tiểu Tần, Tiết Tiểu Tần dựa vào cái

gì chê bai gã?

Tiết Tiểu Tần thưởng cho gã cái liếc đầy khinh bỉ: "Mẹ anh không dạy anh nói tiếng người à?"

Y tiên sinh ghét nhất người khác nói mẹ và chị gã, vì bọn họ ngậm đấng nuốt cay nuôi gã trưởng thành; nguyên nhân khác chính là vì gã tự ti. Vừa nghe Tiết Tiểu Tần nhắc đến mẹ gã, gã liền nổi giận: "Cô nói cái gì? Cô không có học à?"

Lúc gã chuẩn bị nói tiếp, một chiếc xe đẩy xông vào 'không cẩn thận' đụng vào xe đẩy của Y tiên sinh, khiến gã giận tím mặt. Vừa nghiêng đầu định mắng người, gã liền nghẹn họng.

Hoặc Lương không thèm nhìn gã dù chỉ một cái, cúi đầu hỏi Tiết Tiểu Tần: "Chọn khoai tây xong chưa?"

Tiết Tiểu Tần mới nhớ ông xã mới cưới còn ở bên cạnh mình... Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa bản tính bà chằn của cô bị Y tiên sinh khơi dậy: "Đã chọn xong rồi ạ!"

"Ừ."

Y tiên sinh trợn mắt há mồm nhìn hai người ân ái: "Cô..."

"Câm miệng." Giọng nói của Hoặc tiên sinh lạnh như băng. Y tiên sinh bị Hoặc tiên sinh trừng mắt đứng im tại chỗ, tay chân không biết để ở đâu.

Thật ra thì, đây chỉ là một chút nhọc nhằn. Cùng loại người cực phẩm như Y tiên sinh gặp gỡ chẳng có gì để nói. Tiết Tiểu Tần cảm thấy tội nghiệp cho cô gái đứng bên cạnh Y tiên sinh. Cho nên, lúc Hoặc tiên sinh nắm tay muốn dẫn cô rời đi, cô nói với cô gái kia: "Coi chừng phượng hoàng nam(*) nha!"

(*)Chỉ người con trai xuất thân bần hàn, cực khổ thi vào đại học. Sau khi tốt nghiệp thì ở lại thành thị làm việc. Cuộc sống khắc nghiệt và vất vả khiến linh hồn và trái tim bọn họ hằn dấu vết. Vì vậy, bọn họ chịu cực chịu khổ cố gắng phấn đấu vì cuộc sống tốt đẹp, phát triển sự nghiệp. Phượng hoàng nam là 'phượng hoàng bay từ trong ổ gà ra ngoài'. Mặc dù hoàn cảnh cuộc sống ở nông thôn được đổi mới, nhưng họ vẫn giữ nguyên quan niệm và tư tưởng truyền thống mộc mạc. Khi họ lựa chọn cưới con gái ở thành thị, cùng cô ta bước chân vào cung điện hôn nhân, có một bộ phận vợ chồng không cùng quan niệm khiến gia đình không ngừng xung đột.

Phượng hoàng nam cũng là một khái niệm tương đối, không tước nữ cũng là một khái niệm tương đối. Không phải tất cả những chàng trai ở nông thôn thi vào đại học đều là phượng hoàng nam. Cũng không phải tất cả những cô gái ở thành thị đều là khổng tước nữ. [Ngữ giải thích sơ sơ thôi nha, phần giải thích này Ngữ chỉ edit từ bên Trung]

Cô gái kia hơi sững sốt. Từ đầu tới cuối, cô ta nhìn Hoắc tiên sinh đến choáng váng, không có để ý đến Y tiên sinh... Cho đến khi nghe lời nhắc nhở hữu nghị của Tiết Tiểu Tần, cô ta mới giật mình. Quay đầu nhìn Y tiên sinh... Hình như... Bộ dạng cũng không đẹp trai lắm...

Hết chương 10

Chương 11

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần có chút đỉnh đạc, cho đến khi Hoắc Lương im lặng thanh toán tiền, xách túi đồ quay về xe. Sau khi về đến nhà, anh đi thẳng vào phòng tắm, tắm rửa thay đồ ngủ bước ra ngoài, Tiết Tiểu Tần mới bừng tỉnh: "Anh đang tức giận à?"

Nhưng... tức giận cái gì? Tiết Tiểu Tần không hiểu. Không phải gặp Y tiên sinh thôi sao? Gã ta là loại hàng cực phẩm, đừng để ý là được rồi.

Hoắc Lương nghe lời này chỉ ngoái đầu nhìn cô một cái. Kế đó, anh đi tới bên giường, vén chăn lên giường. Không nói một lời kéo Tiết Tiểu Tần đặt dưới thân, đưa tay cởi quần áo cô.

"Chờ, chờ một chút!" Chuyện sao lại tiến triển nhanh như vậy, không nói không rằng liền làm? Tiết Tiểu Tần trừng mắt nhìn Hoắc Lương: "Anh còn chưa trả lời em vì sao anh tức giận!" Em xin anh đó, có giận cũng phải hỏi một chút. Dọc đường về, cô đâu có chọc giận anh. Bởi vì mặt anh hoàn toàn không có biểu cảm làm cho cô không đoán được anh có tức giận hay không!

Tay Hoắc Lương âm thầm đặt lên ngực Tiết Tiểu Tần, thì thầm: "Bất kỳ ai xuất hiện trong cuộc sống của em sớm hơn anh, anh đều không thích."

Tiết Tiểu Tần hơi sững sốt, đỏ mặt lí nhí: "Gì chứ... Anh ghen hả?"

Hoắc Lương trầm ngâm vài giây: "... Có lẽ vậy."

Cái gì gọi là có lẽ vậy... Người này cần phải học một lớp cảm xúc mới được. Tiết Tiểu Tần lặng lẽ bấm vào vai Hoắc Lương, đối phương chẳng có phản ứng gì, trái lại tay cô bị đau. Thịt trên người Hoắc Lương không hề mềm, toàn thân anh rất cứng rắn: "Anh đừng uống mấy hũ dấm cũ. Hồi đó, em xem mắt với Y tiên sinh, sau một lúc nói chuyện thì em dẹp đường về phủ luôn. Em không hiểu nổi cấu tạo bộ não của Y tiên sinh như thế nào nữa."

"Bộ não của con người đều cấu tạo giống nhau. Chia làm ba phần nhân não, vỏ não, hệ thống nơ-ron. Vỏ não được chia làm não trái và não phải. Mỗi bán cầu não chia ra thùy trán, thùy đỉnh, thùy thái dương -- "

"Ngừng." Cuối cùng, Tiết Tiểu Tần không nhịn được che miệng Hoắc Lương lại. Anh giới thiệu về cấu tạo não một cách có trình tự với cô: "Em nói đùa chế nhạo gã thôi, anh không nhận ra sao?"

Hoắc Lương im lặng vài giây: "Trắc nghiệm khả năng nhận thức của anh luôn xuất sắc, quy nạp, diễn dịch, khả năng hiểu ngôn ngữ, khả năng ghi nhớ cũng hết sức --" Giọng nói lạnh nhạt bỗng dừng im bật, vì Tiết Tiểu Tần bên dưới người anh đang lờm anh. Thế là Hoắc Lương lập tức đổi giọng: "Nghe không hiểu."

Tiết Tiểu Tần iu xiu, Hoắc Lương thật nhàm chán. Quả thật, cách sống của hai người bọn họ khác xa nhau. Trong lòng cô nghĩ vậy liền thuận miệng nói ra: "Hai chúng ta kết hôn đúng là kỳ tích! Chúng ta hoàn toàn không hợp nhau."

Nói xong, cô khó hiểu nhìn Hoắc Lương rời khỏi cơ thể cô. Thậm chí, anh còn rời khỏi giường, bóng lưng cao to có chút cứng nhắc bỏ đi. Tiết Tiểu Tần lập tức nhận ra mình nói lỡ lời, vừa định giải thích thì Hoắc Lương lên tiếng: "Tối nay, anh ngủ phòng khách."

Dứt lời đi được vài bước, lại trở về ôm gối đầu của anh đi theo. Bỏ mặc Tiết Tiểu Tần ở lại nhìn cửa phòng mà nổi giận. Tính tình thật cáu kỉnh... Cô chỉ thuận miệng nói chơi, vả lại đây cũng là sự thật. Cô đâm chọc chỗ nào mà Hoắc Lương nổi cáu chứ? Tiết Tiểu Tần không hiểu, nhưng muốn cô hạ mình đến phòng khách tìm Hoắc Lương xin lỗi, cô không thích! Hôm nay là ngày đầu tiên sau ngày tân hôn, anh liền cho cô xem sắc mặt. Nếu sống chung với nhau dài lâu, chẳng phải cô chịu thiệt nhiều sao?

Lúc này, Tiết Tiểu Tần chủ động quên luôn chuyện Hoắc Lương chỉ có một biểu tình. Ờ, tóm lại chính là anh cho cô xem sắc mặt!

Ngồi ở trên giường vài phút, Tiết Tiểu Tần có chút tức giận thầm nghĩ làm gì có người chồng nhỏ mọn như vậy. Cô dứt khoát chui vào chăn đi ngủ. Thế nhưng trợn to mắt một lúc vẫn không ngủ được, trong đầu cô cứ nhớ bóng lưng Hoắc Lương xoay người bỏ đi.

Không hiểu sao hình ảnh đó... có chút thê lương. Tiết Tiểu Tần buồn bực ôm chăn ngồi dậy, nhìn đồng hồ. Đã hơn một giờ, cô lăn lộn trên giường lâu như vậy mà không ngủ được. Nên biết rằng cô là người vừa dính gối đầu liền đi vào giấc ngủ!

Đều tại Hoắc Lương!

Mới ngủ chung giường một đêm, cô đã cảm thấy không thể rời xa vòng tay của Hoắc Lương. Tiết Tiểu Tần cố gắng tìm lí do để mình đi tìm Hoắc Lương nhận tội.

Mi nghĩ xem, ngay cả một câu ý ở ngoài lời đơn giản như vậy Hoắc Lương cũng không nghe hiểu. Làm sao anh hiểu được câu 'chúng ta hoàn toàn không hợp nhau' chỉ là cảm thán chứ không phải hối hận. Nói không chừng, cô vô tình làm tổn thương trái tim lạnh lùng nhưng mong manh của Hoắc Lương? Càng nghĩ càng cảm thấy có thể lắm! Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, coi như dụ dỗ con nít đi! Không phải loại người IQ cao EQ thấp thường cần cô gái xinh đẹp như cô đến cứu giúp sao?

Cô nghĩ như vậy liền khoác áo ngủ vào người, đến phòng khác tìm Hoắc Lương.

Phòng khách không khóa chặt, Tiết Tiểu Tần đang định gõ cửa lại nghe tiếng nói ở bên trong truyền ra. Cô sửng sốt, Hoắc Lương nói chuyện với ai? Gọi điện thoại à? Thanh âm còn dịu dàng như vậy... Mẹ nó, anh chưa từng nói chuyện dịu dàng với cô như thế!

Tiết Tiểu Tần đứng ngoài cửa chừng mười giây, mặc dù nghe Hoắc Lương nói chuyện nhưng cô không nghe rõ ràng lắm. Bây giờ, Tiết Tiểu

Tần rất không vui. Trong khi cô trần trọc không ngủ được thì người ta nấu cháo điện thoại với ai đó!!! Đối phương nhất định là phụ nữ, bằng không sao giọng Hoắc Lương dịu dàng như vậy?

Trong vòng mấy giây, đầu Tiết Tiểu Tần lướt qua vô số tình huống. Ví dụ như, cô chỉ là người thay thế! Hoắc Lương là yêu râu xanh giết vợ! Thật ra, Hoắc Lương là gay nên lừa cô về làm vợ để che mắt người khác... Nghĩ đủ các loại khả năng sẽ thành hiện thực, cô buồn bực trở về phòng, chẳng thèm cầu hòa cầu hiếc gì nữa.

Xí! Hoắc Lương thích gọi điện nói chuyện với ai thì nói, mặc mớ gì đến cô!

Nghĩ thế cô liền yên tâm, Tiết Tiểu Tần lên giường lộn vài vòng, ôm chăn nhắm mắt. Lúc đầu không ngủ được, nhưng lát sau dần mệt mỏi, mí mắt liền đánh nhau. Trong lúc cô mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có người vén chăn lên, sau đó cả người cô bị bao trùm.

Nụ hôn ngọt ngào mà dính ngấy lan tràn, Tiết Tiểu Tần mệt muốn chết, cảm giác hai chân bị tách ra. Tiếp đó, cả người cô như bị vây trong vui thích, tâm hồn cảm thấy rất bình an: "Đồ vô lại..."

Cô nỉ non mắng một câu, đôi tay nhỏ bé vô lực quơ quơ muốn đánh người nhưng bị Hoắc Lương túm lấy, đưa lên môi hôn nhẹ. Động tác dưới thân của anh càng thêm điên cuồng. Tiết Tiểu Tần nhỏ giọng khóc ươm ươm, cô cảm thấy bản thân như muốn hòa tan vào biển lớn, lại giống như đang đứng đầu ngọn sóng. Thân thể hoàn toàn không khống chế được.

Không biết qua bao lâu, cô mới trở về cái ôm ấm áp quen thuộc. Tiết Tiểu Tần hít hít mũi, có chút uất ức, há miệng vào bắp thịt của ai kia.

Anh làm cho cô khóc, cô sẽ khiến anh đau. Không ai được dễ chịu hết!

Hoặc Lương ôm Tiết Tiểu Tần, anh không nên xoay người bỏ đi. Cũng may, Tiết Tiểu Tần rất biết điều, nói lời xin lỗi, nếu không anh không trở lại đâu. Phòng ngủ ấm áp, Hoặc Lương hôn lên đầu vai trắng mịn lộ ra ngoài của Tiết Tiểu Tần: "Em phải ngoan, phải ngoan..."

Không được rời khỏi anh.

Như vậy, anh mới có thể khống chế được bản thân, mới có thể biểu hiện như bình thường.

Hết chương 11

Ngữ: Không lẽ anh Lương cầm điện thoại tự nói chuyện, tưởng tượng đầu dây bên kia là chị Tần gọi điện xin lỗi ảnh O_o

Chương 12

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần tỉnh dậy cảm thấy đau trứng, con bà nó chứ! Té ra, chuyện tối qua không phải nằm mơ?! Cô lập tức từ trong lòng Hoặc Lương ngồi dậy, tức giận trừng mắt nhìn anh, anh nghĩ anh là chó Poodle sao? Cô giơ nắm đấm lên nhắm ngay ngực Hoặc Lương đấm một đấm. Kết quả, dùng lực hơi lớn nên lúng túng không thôi.

Đêm qua, cái gì đó của anh vẫn còn ở trong cơ thể cô... Tiết Tiểu Tần nghiêng rãnh nghiêng lợi trừng Hoặc Lương. Nửa ngày sau, vì sợ làm dơ ra giường nên cô che mông giống như nàng dâu nhỏ đi tắm.

Cô vừa rời giường, Hoặc Lương liền mở mắt. Vươn đầu lưỡi hồng hồng khê liếm môi, hình như chưa thỏa mãn. Kể đó, anh cũng xuống

giường, thân thể cường tráng trần truồng dưới ánh nắng sớm cực kì gợi cảm, chói mắt.

Anh định vào phòng tắm để tắm uyên ương với Tiết Tiểu Tần. Kết quả, từ đầu tới cuối cô nàng chẳng thèm ngoái tới mặt anh. Hoắc Lương có chút buồn rầu, anh muốn lấy lòng cô nên đứng bên cạnh đưa sữa tắm và khăn tắm. Thế nhưng, phản ứng của Tiết Tiểu Tần chính là trợn trắng, tiếp đó cô rút khăn tắm quấn lên người, đi luôn!"

Hoắc Lương đứng trong phòng tắm ba mươi giây, sau đó vội đuổi theo nhưng Tiết Tiểu Tần không thèm để ý tới anh.

Lúc ăn sáng, anh phục vụ cô ăn uống như thường lệ, nhưng cô triệt để không nhìn... Khi Hoắc Lương rửa chén xong, anh hoảng hốt chừng nửa phút. Anh cầm điện thoại bắt đầu lướt weibo, weibo của anh chính là fan cương thi (*), chỉ theo dõi một người.

(*)Fan cương thi: Bên weibo có dịch vụ mua like dùng nick ảo. "Fan cương thi" có thể hiểu là fan ảo, tạo bằng các loại phần mềm, đặc điểm là không có avatar, không có hoạt động gì cả, cũng không có người follow.

Chờ khi xem xong những status trên weibo của cô trong mấy ngày gần đây. Hoắc Lương thoát khỏi đăng nhập, lặng lẽ nhìn cửa phòng sách đóng chặt. Hiện giờ, Tiết Tiểu Tần đang vẽ ở trong đó, anh không dám đi vào. Vì sợ cơn giận của cô chưa tan.

Anh tiếp tục bấm điện thoại.

Năm phút sau, cửa phòng sách đột nhiên bị kéo ra. Tiết Tiểu Tần cầm di động đứng ở trước cửa, trên mặt còn chút tức giận, nhưng ánh mắt đang cười. Cô vẫy vẫy tay với Hoắc Lương: "Chỉ lần này thôi đó, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"

Hoặc Lương mặt không đổi sắc trả lời một tiếng. Anh đi tới, trong ánh mắt ngạc nhiên của Tiết Tiểu Tần, cúi xuống hôn cô.

Tiết Tiểu Tần bị hôn đến nhũn chân. Điện thoại rơi xuống đất, may mà nhà lót thảm, nếu không thì đây là lần thứ ba cô làm hư màn hình di động. Giờ phút này, màn hình di động vẫn còn sáng, trên đó còn có vài tin nhắn. Lần lượt là:

X Lương chuyển khoản 520 nguyên qua alipay cho bạn.

X Lương chuyển khoản 999 nguyên qua alipay cho bạn.

X Lương chuyển khoản 1520 nguyên qua alipay cho bạn.

X Lương chuyển khoản 1999 nguyên qua alipay(*) cho bạn.

...

(*) Alipay là một chức năng mà Công ty mạng Taobao thiết lập để giải quyết vấn đề an toàn giao dịch trực tuyến. Nguồn:

Mãi cho đến khi đạt 9999.

"Sau này, anh chọc em giận nữa. Biện pháp này không áp dụng được đâu..." Chân của Tiết Tiểu Tần mềm nhũn, cô dựa vào ngực Hoặc Lương. Dùng âm thanh mềm mềm mại, đáng yêu không có sức uy hiếp nói với Hoặc Lương: "Em là người phú quý bất năng dâm(*) ..."

(*) Người giàu có, lắm tiền bạc, thế lực lớn, thường chẳng biết giữ phép tắc, không chịu kiểm soát hành vi của mình, hóa thành dâm loạn. Tuy nhiên, nếu quý vị cũng ở trong hoàn cảnh giàu sang, mà không có hành vi dâm loạn, biết giữ quy củ, chất phác thực thà, thì quý vị không vi phạm luật pháp của thế gian, chẳng phạm tới luật pháp của cõi trời, cũng chẳng phạm vào luật pháp của địa ngục. Đó là phú quý bất năng dâm. ()

"Phải không?" Thanh âm của Hoắc Lương dịu dàng mà trầm ổn: "Đêm qua, chúng ta đã 'dâm' một lần."

Anh dùng giọng điệu lạnh lùng mà không phập phồng nói loại chuyện mười tám cộng này, khiến cơ quan cảm giác của Tiết Tiểu Tần lại sôi sục. Cái đầu anh! Cô tưởng mình nằm mơ nên không phản kháng, để mặc cho anh chơi đùa một gần chết: "Nói bậy..." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng cơ thể Tiết Tiểu Tần đang run rẩy.

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không thể chống lại khoái cảm mà Hoắc Lương mang tới cho cơ thể cô. Phụ nữ cũng có ham muốn đối với tình dục. Mặc kệ ở phương diện nào, Hoắc Lương xem là người đàn ông cực kì xuất sắc. Nếu anh làm tình mà vẫn mặc quần áo, sau khi làm xong quần áo trên người anh vẫn ngay ngắn như bình thường, nút áo cũng không sức mẻ. Nhưng người đàn ông như vậy lại bị Tiết Tiểu Tần chậm rãi lột trần, ngắm nghía các biểu cảm của anh mãnh liệt của anh ở trên giường.

Nói ngắn gọn, người đàn ông như Hoắc Lương khiến Tiết Tiểu Tần thỏa mãn lòng hư vinh và lòng tự trọng của phụ nữ.

Đồng thời, cô cũng bóp cô tay vì cô chọc anh không nổi... Có trời mới biết, cô yêu chết cái dáng vẻ Hoắc Lương dùng giọng điệu lạnh lùng ve vãn cô!

"Anh không nói xằng bậy. Hiện tại anh có thể làm cho em vui sướng tiếp đây!" Đôi môi mỏng đưa tới trước mặt cô nhưng không hôn xuống, Tiết Tiểu Tần hơi nóng ruột, chủ động ngậm lấy đôi môi mỏng ấy, nhưng bị Hoắc Lương tránh thoát. Sau đó, anh cắn nhẹ lên cổ cô: "Tiểu Tần, anh muốn làm với em."

"Làm..." Tiết Tiểu Tần run rẩy hỏi: "Làm... làm cái gì?"

Nói thật, cô biết rõ làm cái gì nhưng cô muốn nghe chính miệng Hoắc Lương nói. Nghe thanh âm gần như cơ giới hóa của Hoắc Lương khiến cho

cô nhạy cảm lan tràn. Cảm giác đó rất khó hình dung, khi bạn gặp đúng người, bạn sẽ không kiềm chế được muốn gắn liền với người đó.

Ai ngờ Hoắc Lương không có tiếp tục, trái lại ép cô vào tường, dùng một tay nắm hai cổ tay của cô ra sau lưng. Hai người thật sự xảy ra quan hệ không quá hai ngày, nhưng động tác của anh lại quen thuộc như nhiều năm. Tiết Tiểu Tân mơ hồ nghĩ rằng, có lẽ Hoắc Lương hiểu rõ thân thể cô hơn bản thân cô.

Tuy rằng hơi khó hiểu, nhưng vừa nghĩ người đàn ông này là bác sĩ ngoại khoa ưu tú, Tiết Tiểu Tân liền yên tâm. Lúc anh nhìn cô, ánh mắt anh như tia X, đương nhiên sẽ làm cho cô không có sức lực chống đỡ.

Cô ở trong tay anh, dường như sinh ra để sánh đôi với anh, tựa như là chiếc xương sườn của anh, là linh hồn gửi gắm vào anh trong những đêm dài đặng đặng. Chỉ có lúc này, Tiết Tiểu Tân cảm thấy cơ thể này không thuộc về cô nữa rồi. Khóc hay cười, vui sướng hay giày vò đều do Hoắc Lương tặng cho cô. Phản ứng trên cơ thể con người luôn thành thực và không cách nào che giấu được. Cho nên, Tiết Tiểu Tân nghĩ, chắc chắn là cô thích người đàn ông này.

Cho dù anh có chút kì lạ, dù anh có phần bí ẩn, nhưng... những điều này không quan trọng. Cô nguyện ý dâng chân thành cho anh, mặc kệ tương lai được hay mất, là họa hay là duyên: "Hoắc Lương..."

Cô gọi tên Hoắc Lương, thanh âm khẽ run: "Em hơi sợ."

"Sợ cái gì?"

Thật ra thì giọng nói của anh vẫn có chút cứng nhắc, đặc biệt là lúc anh cố gắng tỏ vẻ dịu dàng. Tiết Tiểu Tân muốn cười, nhưng vì thân thể kề sát nhau mà cảm giác run rẩy: "Em sợ anh... Sau này anh sẽ vứt bỏ em."

"Không đâu."

"Hình như em có chút thích anh." Tiết Tiểu Tần nỉ non, ngửa mặt nhắm mắt, để mặc cho Hoắc Lương thưởng thức.

"Anh cũng thích em."

Tiết Tiểu Tần không dám tin: "Có thật không?"

"Thật." Rất thích rất thích, thích nhiều hơn em nghĩ.

Anh chán ghét mọi thứ trên đời này. Con người. Tình cảm. Quy tắc. Pháp luật.

Thế nhưng, anh thích em.

Cho nên, anh cố gắng tiếp nhận và bao dung thế giới này. Cố gắng sống thật tốt, thật bình thường.

Hết thủy đều vì em.

Chỉ vì em.

Anh hôn cô, thân hình to lớn hoàn toàn bao phủ cô. Nói thật, Tiết Tiểu Tần cũng có cảm giác này, nếu nói Hoắc Lương không thích cô, như vậy không cách nào giải thích được hành động săn sóc và quan tâm của anh dành cho cô. Chẳng qua cô nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, trừ bề ngoài cô không có gì đáng giá để anh thích. Vì vậy, cô không dám xác định. Hiện tại, nghe Hoắc Lương tỏ tình, Tiết Tiểu Tần mới có chút yên tâm.

Hoắc Lương luôn cho cô cảm giác ngội lạnh. Lần đầu tiên gặp anh, cô cảm giác như thấy người máy hoàn mỹ, không có tình cảm mới là bình thường. Thế nhưng, nếu không có tình cảm làm sao bọn họ có thể ở cùng một chỗ?

Cho nên, cô kết hôn với anh, bỏ trốn, tiếp nhận sự thân mật của anh một cách tự nhiên... Nói tóm lại, bởi vì cô vừa gặp đã yêu anh.

Chạy trốn và do dự đều vì tình yêu. Tiết Tiểu Tần không muốn thừa nhận chuyện này. Bởi vì... cô có cảm giác mình chỉ có vẻ bề ngoài, chỉ biết trông mắt mà bắt hình dong. Nhưng trên thực tế, Hoắc Lương có rất nhiều ưu điểm đáng giá để khai thác và yêu thích.

Cô có chút vui mừng, vì chỉ có mình cô biết rõ con người của Hoắc Lương. Cũng vì vậy mà cô sợ hãi, Hoắc Lương có thể đối xử với cô như thế này bao lâu? Tình yêu này được đảm bảo bao lâu? Chờ đến khi mọi thứ hết thời hạn, nếu như cô vẫn không thể tự kiểm chế thì làm sao bây giờ?

Nhưng, nếu ngay cả can đảm cô cũng không có, vì sợ bị thương, sợ bị cự tuyệt mà không cố gắng. Đó mới là chuyện khiến bản thân tiếc nuối?

Tiết Tiểu Tần tự nói với mình như vậy.

Hết chương 12

Chương 13

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoắc Lương phát hiện thái độ của Tiết Tiểu Tần đối với anh có chút khác thường. Ngày trước, cô luôn có phần lạnh nhạt. Sau khi hai người kết hôn, anh vẫn cảm giác cô có chút xa cách. Nhưng bây giờ cô không như thế, cô làm cho anh nghĩ... Cô đã thích anh.

Cô bộc lộ con người thật ra trước mặt anh, hùng hồn biểu đạt sự yêu thích của cô dành cho anh. Việc này khiến Hoắc Lương hết sức hưởng thụ, mừng rỡ như điên. Đương nhiên, trên mặt anh vẫn không có cảm xúc gì.

Tiết Tiểu Tần mở rộng trái tim mình, đồng thời, cô cũng cảm nhận được Hoắc Lương thích cô bao nhiêu? Có lẽ cách nói này quá ngang,

nhưng nếu bạn là Tiết Tiểu Tần, bạn hoàn toàn hiểu được cảm nhận của cô ấy.

Vì sao trên đời này lại có người đàn ông hoàn mỹ đến thế chứ? Mọi chuyện của cô đều được anh sắp xếp tốt. Hơn nữa, từ lúc Tiết Tiểu Tần đối mặt thô lộ với anh, những hành vi và bí mật nhỏ quái gở của Hoắc Lương hoàn toàn biến mất!

Mặc dù anh vẫn ít nói và lạnh lùng như trước, nhưng anh đối xử với Tiết Tiểu Tần rất dịu dàng, săn sóc. Có thể gọi là cầu được ước thấy, nói gì nghe đó. Nếu như Tiết Tiểu Tần muốn lên trời, Hoắc Lương sẽ ngồi xõm xuống làm bậc thang cho cô đi lên.

Vì có thời gian ba tháng hưởng tuần trăng mật, cho nên Tiết Tiểu Tần muốn được đi chơi. Cô đăng thông báo tạm nghỉ đăng bài viết mới trên weibo, không có gì quan trọng hơn ông xã, cục cưng đi hưởng tuần trăng mật đây!

Cũng chỉ có thời điểm này, cô mới cảm nhận được tình yêu lặng lẽ của các fans dành cho cô.

Nhưng cuối cùng, bọn họ không ra ngoài được. Bởi vì, Hoắc Lương không thích đi ra ngoài, còn Tiết Tiểu Tần chân vừa ra khỏi cửa liền rụt trở về... Coi như xong, thời tiết này quá kinh khủng, trời còn chưa vào đông đã đóng băng người ta thành bộ dạng quỷ này rồi. Cô tiếp tục làm tổ trong nhà thôi.

Tóm lại, Hoắc Lương đã hứa sau này sẽ đền bù cho cô.

Tuy rằng Tiết Tiểu Tần muốn đi chơi, nhưng cô không tha thiết lắm. Trước khi gặp Hoắc Lương, bình thường cô muốn đi du lịch liền đi, cô đi gần hết khắp nẻo Thần Châu(*) rồi. Hoắc Lương đề nghị ra nước ngoài, Tiết Tiểu Tần nghiêm khắc cự tuyệt.

(*) Chỉ Trung Quốc.

Tính tình cô rất trạch. Hơn nữa, ở chung một chỗ với Hoắc Lương thú vị hơn ra ngoài chơi rất nhiều.

Thế nhưng, Hoắc Lương đang nghỉ phép nhưng vẫn có nhiều ca giải phẫu lớn cần anh thực hiện, anh đã sớm tắt số di động dành riêng cho công việc. Anh cố tình mua căn nhà hiện tại làm phòng tân hôn của hai người, nói cách khác, trừ khi anh chủ động hiến thân, nếu không không ai biết được anh đang ở chỗ nào.

Anh không muốn làm gì hết, anh chỉ muốn ở cùng một chỗ với Tiết Tiểu Tần.

Nói thật, anh chẳng muốn đi đâu hết, ngoài trừ nhà mình. Tâm nguyện tốt đẹp nhất của anh chính là cùng Tiết Tiểu Tần dựa vào nhau, cùng trôi qua những ngày hạnh phúc đơn giản. Anh hi vọng thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Anh không thích thế giới này, nếu không phải vẫn còn ánh sáng tồn tại Hoắc Lương nghĩ, anh sẽ không trở thành bác sĩ ngoại khoa cứu người. Linh hồn của anh bị bóng tối cắn nuốt trở thành con người cực đoan, hung ác đến đáng sợ.

Lúc anh kết hôn không có nói cho nhiều người biết nhưng vì tập tục địa phương, Hoắc Lương nhờ người nhà bệnh nhân đảm nhận vai trò người nhà chú rể. Cho nên, anh không nghĩ rằng bọn họ sẽ 'bán đứng' anh, nói cho viện trưởng biết anh kết hôn, còn dẫn viện trưởng đến nhà Tiết Tiểu Tần.

Cho nên, khi nhận được điện thoại của mẹ Tiết, Hoắc Lương có chút kinh ngạc --- Mặc dù kinh ngạc, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh, lạnh lùng như trước.

Tiết Tiểu Tần đứng bên cạnh ôm cánh tay anh, vẻ mặt giảo hoạt nghiêng tai nghe ké. Ba phút sau, Hoắc Lương cúp điện thoại, ôm cô vào lòng. Ánh mắt anh lộ vẻ không vui: "Đi."

"Đi đâu?" Tiết Tiểu Tần tò mò hỏi.

"Nhà ba mẹ."

Tiết Tiểu Tần gật đầu, cô rất tò mò về ba mẹ Hoắc Lương. Nhưng Hoắc Lương nói anh không có ba mẹ cũng không bạn bè. Bởi vậy, Tiết Tiểu Tần không hỏi nữa, cô đúng là người phụ nữ biết săn sóc. Tiết Tiểu Tần nhận ra Hoắc Lương không có nhiều tình cảm với ba mẹ mình.

Nhưng sau khi kết hôn, anh liền đổi cách xưng hô với ba mẹ cô, hoàn toàn xem ba mẹ cô thành trưởng bối. Điều này khiến Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất uất ức. Khi một người đàn ông thật lòng thích một người phụ nữ, anh ta sẽ cẩn thận và chu đáo hơn bất kì kẻ nào.

Hai vợ chồng vào thay quần áo rồi về nhà mẹ đẻ. Vừa vào phòng khách, hai người liền thấy ba Tiết mẹ Tiết đang ngồi nói chuyện với viện trưởng cùng người xa lạ mặc âu phục xa xỉ. Tiết Tiểu Tần liếc nhìn Hoắc Lương, Hoắc Lương mặt không đổi sắc, hỏi: "Ai cho các người đến đây?"

Tiết Tiểu Tần sống lâu như vậy... Lần đầu tiên, cô thấy có người dám nói chuyện như thế với cấp trên của mình. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, Hoắc Lương liền nắm chặt tay cô nhưng ánh mắt vẫn không có thiện ý. Rất dễ nhận ra, anh hoàn toàn không chào đón những người này tới quấy rầy cuộc sống của anh.

Ba Tiết thấy vậy vội vã đứng lên: "Tiểu Tần, lại đây, ba có chuyện muốn nói với con." Dứt lời, ông túm lấy mẹ Tiết: "Bà cũng đi với tôi."

Cứ như vậy, một nhà ba người chừa lại không gian riêng cho Hoắc Lương.

Trước khi rời đi, Tiết Tiểu Tần không quên nhắc nhở Hoắc Lương: "Nói chuyện cho tốt nhé."

Ánh mắt Hoắc Lương hơi dịu xuống, gật đầu với cô. Nhưng khi bóng dáng Tiết Tiểu Tần vừa biến mất, ánh mắt anh lập tức lạnh như băng. Anh đứng trong phòng khách, mắt nhìn xuống viện trưởng: "Ông không nên quấy rầy cuộc sống riêng của tôi."

"Việc này... Bác sĩ Hoắc, tôi không có ý này..."

"Nhưng ông vẫn làm." Giọng nói của Hoắc Lương rất bình thản, đôi mắt dưới cặp kính vàng vô cùng lạnh nhạt xa cách. Anh không muốn nghe bất cứ lời khuyên nào, dù bọn họ có đau khổ hơn nữa anh cũng không quan tâm. Với anh, tình cảm của người khác chính là một gánh nặng, trói buộc, thậm chí còn là phiền phức đáng ghét.

Anh luôn bài xích thế giới này, trừ Tiết Tiểu Tần. Anh luôn cho rằng bọn họ đều ngu như bò, càng phản cảm khi bọn họ đến gần hoặc nói chuyện với anh. Nếu có thể, anh hy vọng trên thế giới này chỉ còn lại anh và Tiết Tiểu Tần. Như vậy, anh sẽ vui vẻ hơn một chút.

Giống như bây giờ, anh nhìn sô pha dưới móng viện trưởng: "Ông làm dơ sô pha của tôi."

Ý thức sở hữu cá nhân của anh ta rất nghiêm trọng, anh đã xem ba Tiết mẹ Tiết là người nhà mình, cho nên dù đây là nhà ba mẹ vợ thì anh cũng cảm thấy hành động của người này là xúc phạm đến anh.

Anh là thiên tài, nhưng phần lớn thiên tài đều là người cổ quái. Đây là lần đầu tiên viện trưởng nhìn thấy Hoắc Lương thô lỗ như thế. Trước kia, Hoắc Lương luôn có mặt ở bệnh viện, có công tác liền làm, mười mấy tiếng không ngủ cũng không sao, cường độ và hiệu suất làm việc cao như một người máy hoàn mỹ. Đó là lí do ông cầu xin mọi người cho ông biết nơi Hoắc Lương đang ở.

Nói ngắn gọn, Hoắc Lương chính là bảng hiệu vàng của bệnh viện của ông.

Người thân của bệnh nhân ngồi im này giờ cũng lên tiếng: "Hoắc tiên sinh, là như thế này..."

"Tôi không có hứng thú nghe." Hoắc Lương lạnh giọng cắt đứt: "Cũng không muốn nghe."

Lúc này, Tiết Tiểu Tần cầm ly nước ra, đặt trước mặt Hoắc Lương. Tiết Tiểu Tần ngồi xuống ghế thuận tay kéo Hoắc Lương ngồi xuống ghế luôn. Tuy rằng ba mẹ nói đừng làm phiền Hoắc Lương bàn công việc, nhưng cô luôn cảm thấy không thể để một mình anh đối mặt: "Anh uống chút nước đi."

Hoắc Lương liếc nhìn ly nước, Tiết Tiểu Tần lờm: "Là ly của em, không có ai dùng chung hết."

Nghe vậy, anh mới chịu vươn tay cầm ly nước uống cho thấm giọng. Từ giây phút Tiết Tiểu Tần xuất hiện, anh lặng lẽ thu hồi khoảng cách từ chối người ngàn dặm. Tuy vẻ mặt vẫn không biểu cảm như trước, nhưng bầu không khí dễ chịu hơn lúc này nhiều.

Viện trưởng nhanh chóng chào hỏi với Tiết Tiểu Tần, thuận tiện nhờ Tiết Tiểu Tần giúp khuyên nhủ Hoắc Lương. Phụ nữ thường dễ mềm lòng hơn đàn ông. Nếu có thể ông đã không tới quấy rầy Hoắc Lương, chuyện này không phải chính tay anh phẫu thuật thì không được!

Nhưng trước tiên, Tiết Tiểu Tần hỏi ông chuyện như thế nào.

Chuyện hết sức đơn giản, chính là có một bệnh nhân lớn tuổi muốn giải phẫu cắt bỏ cái bướu sưng. Hệ số khó khăn cao, mức độ nguy hiểm cũng lớn. Quả thật, bác sĩ khác trong khoa cũng có thể làm được, nhưng người nhà của bệnh nhân khẳng khẳng muốn bác sĩ Hoắc - bác sĩ nổi tiếng

của khoa ngoại thực hiện ca giải phẫu này. Viện trưởng bị giày vò đến hết cách, nếu cứ tiếp tục dây dưa bệnh nhân sẽ mất mạng. Cuối cùng, ông quyết định đi tìm Hoắc Lương, hy vọng anh bán một cái nhân tình.

"Bác sĩ khác có thể làm, tại sao cứ bắt buộc Hoắc Lương?" Tiết Tiểu Tần không hiểu: "Chẳng lẽ vì anh ấy nổi tiếng?"

Viện trưởng ho khan một tiếng, nói thật nguyên nhân chủ yếu chính là người nhà bệnh nhân có quan hệ. Bọn họ nhờ cấp trên gây áp lực, nếu ông không đáp ứng... Tóm lại, chuyện như thế có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba... Kéo dài mãi không bao giờ dứt. Không chỉ một mình Hoắc Lương buồn bực, những bác sĩ khác cũng có ý kiến.

Bọn họ có thể làm phẫu thuật, vì sao muốn bác sĩ Hoắc làm bác sĩ mổ chính? Cái này có ý gì? Là bệnh viện coi thường bọn họ hay bệnh nhân không tin tưởng bọn họ?

"Ồ, tôi hiểu rồi!" Tiết Tiểu Tần cũng nhận ra được hàng, đồng hồ trên tay người nhà bệnh nhân ở ghế đối diện cũng hơn một trăm vạn đó! Hoắc Lương nhà cô cũng có vài cái cùng nhãn hiệu!!!

Sau khi kết hôn với Hoắc Lương, tiêu chuẩn sống của Tiết Tiểu Tần trực tiếp bay lên... Bây giờ, đối với hàng hiệu cô quen thuộc như lòng bàn tay. Một cái đồng hồ đeo tay của Hoắc Lương bằng tổng tiền chi tiêu một năm của cô cộng lại.

Cô thật sự không hiểu nổi thế giới của người có tiền.

"Bác sĩ Hoắc, anh xem..."

"Không làm."

Trong lòng viện trưởng cũng hi vọng Hoắc Lương từ chối. Hoắc Lương nổi tiếng cũng có địa vị nhưng tính tình không tốt. Có nhiều chuyện

ông ngại không dám nói, nhưng Hoắc Lương thì khác, anh là bác sĩ tài giỏi nổi danh ở nước ngoài. Nếu như anh không chịu nhận, ông cũng không có cách ép buộc? Hơn nữa, ông cũng không thể uy hiếp Hoắc Lương. Nói cho cùng, Hoắc Lương làm bác sĩ thật có lời.

Nhưng không ngờ, người cự tuyệt không phải Hoắc Lương mà là người phụ nữ nhìn có vẻ dễ nói chuyện bên cạnh anh.

Tiết Tiểu Tần nghĩ rất đơn giản: Hoắc Lương không muốn, vậy thì không làm. Nếu chỉ có Hoắc Lương mới làm được, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ. Cô sẽ thử khuyên Hoắc Lương. Thế nhưng xét cho cùng, Hoắc Lương là chồng cô, cô đương nhiên đứng về phía anh. Huống chi, không phải không có người làm mà do người nhà bệnh nhân yêu cầu Hoắc Lương phải làm!!! Không cho người ta hưởng tuần trăng mật hả???

Hoắc Lương liếc nhìn Tiết Tiểu Tần, làm trò hôn môi cô trước mặt mọi người.

Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, đẩy anh: "Làm gì vậy."

"Không làm." Hoắc Lương liếc viện trưởng: "Nếu sau này ông còn làm phiền người nhà của tôi, tôi sẽ từ chức."

Viện trưởng suýt rơi nước mắt nói cảm ơn anh, ông lập tức đứng lên nói với người nhà bệnh nhân: "X tiên sinh, anh cũng thấy đó, tính tình của Hoắc Lương chính là như thế. Chúng ta quay về đi, bệnh tình của cụ nhà không thể kéo dài được nữa. Nếu tiếp tục kéo dài sẽ có chuyện thật đó!"

Vị X tiên sinh thô tục kia tức giận muốn trừng Hoắc Lương, nhưng khi chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Lương, gã liền rùng mình.

Hết chương 13

Chương 14

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần muốn tiễn viện trưởng ra về, Hoắc tiên sinh bướng bỉnh ngồi ì trên ghế không cho cô đi ra tiễn viện trưởng về. Tiết Tiểu Tần nghĩ người này thật là cao ngạo, cố tình viện trưởng giống như cam chịu tính tình này của anh. Trời sinh S cùng M. (*)

(*) SM là ngược đãi, S là người ngược đãi, M là người bị ngược đãi.

Cứ như vậy, vợ chồng hai người ở lại nhà mẹ ăn cơm. Sau bữa trưa, hai người không vội về nhà, Tiết Tiểu Tần chủ động dẫn Hoắc Lương lên phòng mình nghỉ ngơi.

Phòng của cô rất rộng, ngoại trừ tủ quần áo, bàn trang điểm, giường, thứ khiến người ta chú ý nhất chính là bàn học và tủ sách. Cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên Hoắc Lương bước vào khuê phòng của Tiết Tiểu Tần. Căn phòng này là phòng của cô gái vì anh lột xác trở thành phụ nữ. Điều này khiến anh cảm thấy tự hào không nói nên lên khi đứng ở đây.

Giường ngủ rất lớn. Mẹ Tiết vẫn giữ thói quen phơi chăn giúp con gái. Cho nên lúc nằm xuống ngủ không có người thấy mùi ẩm ướt hoặc meo mốc. Trong phòng của Tiết Tiểu Tần rất thơm, còn có không ít hoa tươi, búp bê màu hồng và các món đồ nhỏ nhắn đáng yêu...

Sau khi kết hôn, phần lớn đồ đạc trong phòng cô đều chuyển đến phòng tân hôn, số còn lại đều là quần áo đi học và sách vở. Thế nhưng Hoắc Lương cảm thấy rất thích thú, Tiết Tiểu Tần không nói gì để mặc anh tự do tham quan. Bản thân cô bò lên giường mở TV xem.

Trên TV có một chương trình rất thú vị, Tiết Tiểu Tần ôm gối đầu cuộn tròn nằm trên giường. Hoắc Lương tham quan một vòng xong quay lại, nhìn bộ dạng buồn ngủ của cô. Không hiểu tại sao, trong lòng anh có một ngọn lửa dần bùng cháy.

Hoắc Lương chậm rãi đến bên giường, cởi giày và áo khoác. Vì Hoắc Lương không có áo ngủ để thay, anh đành mặc quần dài và áo sơ mi. Có lẽ, Tiết Tiểu Tần rất mệt, hiện giờ cô đang ngủ gục như gà mổ thóc. Nhìn bộ dạng cố gắng mở mắt nhìn TV, ánh mắt mơ mơ màng màng rõ ràng là buồn ngủ.

Hoắc Lương cẩn thận chui vào ổ chăn, ôm Tiết Tiểu Tần vào lòng. Cảm nhận hương thơm ngọt ngào của cô và từng vật phẩm trong căn phòng này.

Anh ôm một hồi, cuối cùng không nhịn được xúc động. Tiết Tiểu Tần sắp sửa say, tự dưng bị cái gì đó đụng vào, cô lập tức trợn to hai mắt: "Anh..."

Lời còn chưa dứt đã bị nụ hôn che lấp, Hoắc Lương biết rõ điểm nhạy cảm của cô đồng thời đánh mạnh vào Hoàng Long (1), Tiết Tiểu Tần chưa kịp phản kháng đã bị anh dẫn vào vực sâu. May thay, cô còn nhớ nơi này là nhà mẹ, ba mẹ cô đều có mặt ở nhà. Phòng ngủ nhà cô chỉ cách âm bình thường, ngộ nhờ cô không nhịn được hoặc Hoắc Lương nổi điên... Như vậy có tính là bị nghe góc tường (2) hay không?

(1) Phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)

(2) Nghe lén, nghe trộm.

Ngẫm lại thật là mất mặt! Nhưng nụ hôn của Hoắc Lương khiến cô mê say, không cách nào chống cự nổi. Cô lại thích anh, chưa được bao lâu cả

người đã mềm nhũn, đôi mắt mông lung, hai má nhuộm hồng, đôi môi đỏ thắm hơi sưng, cái lưỡi thơm tho ngoan ngoãn vươn ra ngoài.

Hoắc Lương liếm liếm, nhẹ nhàng mút vào đồng thời thừa dịp này cởi quần áo Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần thở dốc, giơ chân nhỏ gập cong cọ cọ ngực Hoắc Lương vô cùng khó khăn cự tuyệt: "Không, không được... Sẽ bị nghe..."

"Không đâu." Hoắc Lương dụ dỗ cô.

Tiết Tiểu Tần kiên trì: "Anh thần kinh à? Tối hôm qua làm cả đêm rồi, em không muốn làm chuyện đó vào ban ngày đâu!"

"Ban ngày anh mới có thể nhìn rõ em." Hoắc Lương cũng rất kiên trì: "Ngoan."

"Ngoan cái đầu anh í!" Tiết Tiểu Tần cắn đầu lưỡi không ngoan của anh, Hoắc Lương khẽ nhúu mày, để mặc cô muốn cắn thì cắn. Đôi tay lột quần áo vẫn làm rất lưu loát, điều này khiến Tiết Tiểu Tần hoài nghi anh xem cô là bệnh nhân trên bàn mổ. Nếu không thì sao anh có thể cởi đồ cô nhanh vậy? Trong khi cô chưa hoàn hồn đã bị anh lột sạch, Tiết Tiểu Tần tức giận dùng chân nhỏ giẫm giẫm ngực Hoắc Lương. Hoắc Lương túm chân cô, cắn một ngụm lên chân nhỏ trắng nõn của cô.

Tiết Tiểu Tần bị đau: "Quý đáng ghét!"

Nhìn dấu vết hiện ra rõ ràng, Hoắc Lương lại hôn lên. Bây giờ, Tiết Tiểu Tần bị anh lột sạch nhưng bản thân anh lại áo quần chỉnh tề. Ngay cả chiếc khuy áo đầu tiên cũng gài kín mít, ống tay áo cũng không có cởi ra! Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất xấu hổ, vừa định nói gì đó lại thấy Hoắc Lương đưa tay sờ dưới người cô. Sờ lại sờ...cuối cùng móc cái điều khiển từ xa ra.

Anh ấy định làm gì vậy?

Tiết Tiểu Tần giật mình nhìn Hoắc Lương chỉnh âm thanh TV lên âm lượng lớn nhất, lớn đến nỗi không thể nghe anh nói gì. Âm thanh chương trình văn nghệ tổng hợp đã lớn lên, Hoắc Lương tiện tay vặn điều khiển từ xa sang một bên, cúi xuống hôn Tiết Tiểu Tần: "Hiện giờ, không có ai nghe thấy rồi."

Dù không bị người khác nghe thấy, nhưng cô sợ có được không? Từng trận tiếng cười vang lên, cô không thể làm tình được, cảm giác như bị nhiều người nhìn. Rất mất mặt!

Vì vậy, cô sử dụng hết mười tám môn võ nghệ, đẩy kéo túm véo đánh dấm bó... lên người Hoắc Lương -- Nhưng đều vô dụng! Chuyện Hoắc Lương muốn làm không ai có thể ngăn cản được. Tuy rằng Tiết Tiểu Tần ra sức chống cự nhưng ý chí của anh vô cùng kiên cường. Anh hôn cô, một lần lại một lần nói anh muốn cô. Cho tới khi Tiết Tiểu Tần đuối sức, anh mới bắt đầu ăn cô.

Sau khi xong việc, Tiết Tiểu Tần không thèm nói chuyện với anh. Anh muốn ôm cô, cô dùng chân trùm đầu lại, đến khi không thở được mới chui ra hít một hơi... Sau đó, tiếp tục trùm chân. Đáy mắt Hoắc Lương chứa đựng ý cười, lúc này trên người anh chỉ mặc áo sơ mi, quần và quần lót đều vứt sang một bên.

Đáng ghét nhất chính là áo sơ mi vẫn đóng nút, ngay cả một vết nhăn cũng không có. Chỉ có Tiết Tiểu Tần bị giày vò, chà đạp đến thảm. Cô thở hồng hộc lộ đầu nhỏ, cánh tay trắng nõn vươn ra kéo Hoắc Lương cắn một ngụm.

Tiết Tiểu Tần cắn thật, Hoắc Lương không làm gì hết. Anh bình tĩnh nhìn cô, chờ cô nài cắn mỏi miệng, anh nói: "Há miệng."

Tiết Tiểu Tần bị anh nắm cằm bắt buộc mở miệng, Hoắc Lương đưa ngón tay vào sờ sờ răng nhỏ như ngọc của cô: "Em mọc răng khôn rồi."

Nghe vậy, Tiết Tiểu Tần lập tức xù lông như con mèo, cấp tốc đẩy cái tay đang giữ cằm mình, về mặt cảnh giác: "Liên quan gì đến anh!" Cái răng khôn này của cô mọc lâu rồi. Chỉ có thỉnh thoảng mới đau nhức, còn bình thường nó chẳng có cảm giác gì. Cho nên, Tiết Tiểu Tần chưa từng nghĩ đến việc đi nhổ.

Có! Chết! Cô! Cũng! Không! Nhổ! Răng!

"Đau không?"

"Anh kiểm soát em à!" Tiết Tiểu Tần quay người lại, nhe răng trợn mắt với Hoắc Lương, giống như chỉ cần anh nói thêm một chữ liền xông tới cắn chết anh. Hoắc Lương nhìn cô, ánh mắt long lanh, mặt không biểu cảm. Nửa phút sau, Tiết Tiểu Tần nghiêng răng nghiêng lợi lên án: "Anh dám cười em!"

"Anh không có."

"Rõ ràng anh đang cười nhạo em!" Tiết Tiểu Tần nhìn chằm chằm khuôn mặt không cảm xúc của anh: "Đừng tưởng rằng trên gương mặt anh không có biểu cảm gì là em ko biết, nhất định trong lòng anh đang cười nhạo em!"

Tiết Tiểu Tần vừa dùng khí thế hung hăng trách móc Hoắc Lương xong mới phát hiện ánh mắt của anh không thích hợp. Cô nhìn xuống, hét lên một tiếng đồng thời tay chộp gối đầu đập vào mặt anh: "Không biết xấu hổ!"

Hoắc Lương để mặc cô đánh mắng thỏa thích, ánh mắt anh dời từ gương mặt xinh đẹp của cô xuống bộ ngực no đủ. Sau đó, nói như thế nào nhỉ? Ánh mắt đó giống như khát vọng áp đảo Tiết Tiểu Tần lần nữa.

Tiết Tiểu Tần nghi ngờ Hoắc Lương mà cô biết ba tháng đầu đã bị đánh tráo. Người đàn ông cô từng quyến rũ mấy lần đều không thành công,

sau khi kết hôn liền biến thành dâm ma! Cái này chệnh lệch quá lớn rồi! Cô không tiếp nhận được!!!!

Trải qua một hồi vận động làm cho cả người cô đầy mồ hôi, vừa dính lại vừa ngấy. Mặc dù trong phòng có điều hòa nhưng vẫn không thoải mái, trái lại cô cảm thấy khô nóng khó chịu. Tiết Tiểu Tần kéo chăn trùm lên mình, khó khăn bước xuống giường, đi được vài bước cô quay ngoắc lại cảnh cáo Hoắc Lương: "Không được đi theo!"

Quả nhiên, Hoắc Lương ngoan ngoãn dừng bước, Tiết Tiểu Tần híp mắt trừng anh: "Em tắm xong rồi anh hãy vào tắm."

Sau đó, Hoắc Lương dùng gương mặt đẹp trai không biểu cảm đề nghị: "Cùng tắm tốt hơn."

"Thả --" Tiết Tiểu Tần suýt chút nữa nói ra hai chữ thả rắm. Kết hôn đến nay đã hơn hai tháng, cô và anh cùng tắm uyên ương mấy lần? Mỗi lần 'tiết kiệm' bao nhiêu thời gian? Hoắc Lương này bề ngoài làm như nghe lời cô lắm í. Giống hệt như cô nói gì anh nghe nấy, rất biết điều như một đứa trẻ... Thế nhưng, vừa lên giường anh liền thay đổi! Rõ ràng là quý súc, Tiết Tiểu Tần cô không bao giờ... tin anh nữa!!!

"Em mặc kệ! Anh dám bước vào, em lập tức trở mặt với anh!"

Phòng tắm của cô chỉ có thể đóng chứ không thể khóa. Vì cô không ngờ sẽ ngày mình bị một người đàn ông lặn qua lặn lại như cái bánh rán, ngay trong căn phòng mình ở từ nhỏ đến lớn.

Tiết Tiểu Tần nhanh chóng vọt vào phòng tắm, cô hốt hoảng nhớ ra bọn họ không có dùng biện pháp an toàn, ngộ nhờ mang thai thì phải làm sao đây? Cô cảm thấy bản thân chưa có chuẩn bị tâm lí làm mẹ.

Hơn nữa, tính tình Hoắc Lương như vậy có thể làm người cha tốt sao? Tiết Tiểu Tần hết sức hoài nghi chuyện này.

Hết chương 14

Chương 15

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Chờ Tiết Tiểu Tần đi ra, Hoắc Lương phát hiện ánh mắt cô hơi trợn to. Anh để mặc cho cô quan sát mình từ trên xuống dưới, từ trái sang phải; tiếp đó, anh ung dung cởi áo sơ mi để lộ thân thể trần truồng cường tráng đi vào phòng tắm.

Tiết Tiểu Tần mê muội nhìn chăm chăm cặp mông vênh rảnh chắc kia, sau đó mới phát hiện mình quên chuyện gì...

Nam sắc khiến lòng người mê muội, thật tội lỗi!!

Hoắc Lương tắm rất nhanh, anh không có quần áo ngủ để mặc cho nên ở trường đi ra. Tiết Tiểu Tần lập tức phản xạ che mắt nhưng không nhìn được muốn nhìn, cô len lén nhìn trộm qua kẽ tay. Đối với cơ thể con người, Hoắc Lương đã sớm quen thuộc. Anh từng mổ không biết bao nhiêu người trên bàn mổ, làm sao quan tâm đến hình thể của mình.

Tóc anh ướt sũng rũ trên trán, Tiết Tiểu Tần đỏ mặt không dám nhìn xuống phía dưới, chỉ dám đặt tầm mắt trên gương mặt anh tuấn của Hoắc tiên sinh. Trong bụng oán thầm, người đàn ông này luôn dùng bộ mặt không biểu cảm làm những việc xấu hổ...

Ngoài trừ Tiết Tiểu Tần, đồ của người khác đưa cho dù mới toanh Hoắc Lương cũng không chịu nhận. Bởi vậy, Hoắc Lương kiên quyết không chịu mặc đồ ngủ của ba Tiết cho mượn. Anh thà rằng trên người không một mảnh vải quyết mặc quần áo người khác. Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, về sau mang vài bộ quần áo của anh sang đây, miễn cho anh tắm rửa

không có đồ để thay. Cô không tin Hoắc Lương có thể mặc một bộ quần áo hai ngày.

Anh thích sạch sẽ đến đáng sợ. Quần áo anh mặc một ngày đêm phải giặt, Tiết Tiểu Tân hơi bị lười, quần áo thường chất thành đống gom ít thành nhiều để giặt một lần cho xong. Nhưng sau khi kết hôn, cô không còn như vậy nữa. Bởi vì Hoắc Lương chủ động lấy quần áo của cô đi giặt, đồ mặc ngoài, đồ lót chia ra giặt. Đồ lót của cô đều do chính tay anh giặt! Đáng sợ nhất là, Hoắc Lương còn bôi dầu bảo dưỡng áo da! Cho nên nhà ở lớn không phải không có nguyên nhân, chính là vì tạo một phòng giặt đồ hoàn hảo để Hoắc Lương sử dụng.

Hoắc Lương không mời người giúp việc là vì không muốn người ngoài bước chân vào khu vực riêng tư của anh. Nói chung, ngoại trừ anh và vợ anh, bất cứ cái gì thuộc về anh đều không cho phép người thứ ba đụng vào. Cho dù cha mẹ vợ của anh chạm vào, anh cũng mang chúng đi giặt cho sạch.

Tiết Tiểu Tân cảm thấy anh quá khó tính rồi. Váy lụa và áo khoác len anh đều tự mình giặt có mệt hay không? Quần áo anh mua không phải đều qua tay người khác hết sao?

Đều do cô mạnh mẽ yêu cầu Hoắc Lương mới đồng ý mang âu phục, áo khoác ngoài và một ít quần áo khó giặt ra tiệm giặt ủi. Bởi vì cô là khách hàng lớn, cho nên nhân viên tiệm giặt ủi sẽ tự động đến nhà lấy quần áo, cứ ba ngày bọn họ sẽ đến một lần. Thế nhưng, Hoắc Lương kiên trì muốn tự mình giặt quần áo lót cho cô. Thậm chí anh còn yêu cầu nhân viên tiệm giặt ủi phải đeo bao tay mới được chạm vào quần áo của cô. Sau khi giặt xong còn phải tiêu độc khử trùng rồi hãy đóng gói đưa về, tiền bạc không thành vấn đề.

May mắn anh là người có tiền, nếu không Tiết Tiểu Tân nghĩ bà chủ tiệm giặt ủi sẽ cầm cục gạch phanh thẳng vô đầu anh.

Kì cục thì kì cục, tóm lại cô không cần giặt quần áo hay làm việc nhà. Bởi vậy, Tiết Tiểu Tần không hề có ý kiến với việc này. Cô ghét nhất làm việc nhà, Hoắc Lương nuông chiều cô đến tận trời, cái gì cũng không cho cô làm. Lâu lâu, lương tâm Tiết Tiểu Tần cắn rứt, xung phong vào bếp rửa chén đều bị anh cự tuyệt -- Anh không muốn để cô làm gì hết.

Tiết Tiểu Tần nghĩ, Hoắc Lương đúng là người 'khuyết điểm không che lấp được ưu điểm'.

Cô chọc chọc cơ bụng Hoắc Lương, cứng quá... Đôi mắt to tròn lập lòe khát vọng. Cho đến khi Hoắc Lương trầm giọng: "Muốn sờ sao?"

Tiết Tiểu Tần gật đầu mãnh liệt như gà mổ thóc, sờ sờ sờ!!! Lập tức nhào tới giở trò, nụ cười kia! Biểu tình kia! Giống hệt sắc ma!!!

Hoắc Lương cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé của cô sờ loạn trên bụng mình, tuy mặt anh không chút biểu cảm nhưng ánh mắt mềm mại đi rất nhiều. Hai người giằng co càn quấy mấy phút, Tiết Tiểu Tần mới nhớ tới chuyện mình quên hỏi: "Đúng rồi, chúng ta không có sử dụng biện pháp an toàn, lỡ mang thai thì làm sao?"

Nghe cô nói mang thai, biểu tình trên mặt Hoắc Lương có chút ngỡ ngàng. Tiết Tiểu Tần vừa nhìn liền biết anh chàng này căn bản không nghĩ tới biện pháp tránh thai, mài răng cắn cắn đầu ngón tay quý giá của anh: "Loại chuyện tránh thai này sao lại bắt phụ nữ làm chứ!"

"..." Hoắc Lương im lặng mấy giây, hỏi: "Em muốn có con à?"

Con? Tiết Tiểu Tần bị anh hỏi có chút mờ mịt, bản thân cô vẫn còn choai choai, hoàn toàn không làm mẹ như thế nào... Hơn nữa, nghĩ tới chuyện từ nay về sau cô phải trách nhiệm với đứa bé, Tiết Tiểu Tần liền cảm thấy hoang mang: "Hiện tại... em chưa muốn. Em chưa chuẩn bị tâm lí làm mẹ." Có lẽ sau này cô sẽ có mong ước được làm mẹ, nhưng bây giờ cô không có khát vọng ở phương diện này.

Nghe vậy, Hoắc Lương gật đầu: "Về sau, anh sẽ dùng biện pháp an toàn."

Tiết Tiểu Tần nhìn anh, không hiểu sao cô cảm thấy anh có gì đó khác lạ khi nhắc tới chuyện con cái. Mặc dù biểu cảm và giọng điệu của anh đều không thay đổi nhưng cô vẫn cảm nhận được. Có lẽ đây là giác quan thứ sáu của người làm vợ nhỉ? Tuy cô cảm thấy có thể đụng chạm đến vậy ngược hoặc việc riêng tư của Hoắc Lương, e rằng nguyên nhân anh kì quái nằm ở chỗ này. Nhưng Tiết Tiểu Tần nghĩ, nếu là vợ chồng, nếu muốn sống với nhau cả đời thì phải mở rộng lòng mình mới đúng!

Cho nên, cô vẫn hỏi: "Anh... có muốn em bé không?"

Hoắc Lương bị cô hỏi lơ đễnh trong chớp mắt, sau đó nhìn cô: "Không muốn."

"Vì sao?" Tiết Tiểu Tần không tức giận, dù sao thì hiện tại cô cũng không muốn có con, nhưng cô tò mò muốn biết lí do Hoắc Lương không muốn có con. Lúc trước, anh không sử dụng biện pháp an toàn làm cô tưởng anh muốn làm cha.

Hoắc Lương im lặng chùng một phút, mới lên tiếng: "Anh không muốn người khác xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta." Chỉ cần hai người là đủ rồi, anh chỉ cần Tiết Tiểu Tần, không muốn có thêm đứa nhỏ gây phiền phức. Đối với Hoắc Lương, dù đứa bé là con ruột của anh thì nó vẫn là trói buộc và gánh nặng.

Anh không có tình thương của cha, cũng không có lòng đồng tình, anh triệt triệt để để làm người vô tình.

"Hai người yêu nhau rồi sinh con không phải là chuyện bình thường sao?" Tiết Tiểu Tần rất tò mò không biết tại sao Hoắc Lương có ý nghĩ này. Trong cuộc đời cô, tất cả mọi chuyện đều phải thực hiện theo từng bước, sự có mặt của Hoắc Lương là một dị đoan(*) rất lớn. Hành vi, cách thức,

giọng điệu và suy nghĩ của anh đều không giống với 'người bình thường', ăn sâu bén rễ trong đầu Tiết Tiểu Tần.

(*) Việc khác thường, điều khác thường.

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không bài xích cũng không sợ hãi với những điều này, trái lại cô thậm chí muốn hiểu biết thêm về anh.

Hoắc Lương đắn đo một lúc, suy nghĩ xem nên nói như thế nào mới biểu đạt tốt ý nghĩ của mình: "Anh không thích trẻ con, càng không muốn con trai hay con gái tồn tại. Tình mẹ của phụ nữ rất đáng sợ. Nếu chúng ta có con, nhất định em sẽ quên anh!"

Quan trọng nhất là, anh không muốn để lại đời sau.

Cả đời này, anh gặp được Tiết Tiểu Tần là trọn vẹn rồi. Mặc kệ kết cục như thế nào, cô có thể ở lại bên cạnh anh hay không? Hoắc Lương đều cảm thấy rất hạnh phúc, thế là đủ rồi. Tuy anh không để ý đến suy nghĩ của người khác, nhưng không thể không lo nghĩ đến Tiết Tiểu Tần. Nếu có ngày anh mất đi không chế, Tiết Tiểu Tần rời khỏi anh là lựa chọn tốt nhất.

Tương lai sẽ có người khác chăm sóc cô, thích cô, yêu cô... Không phải chỉ có Hoắc Lương anh mới làm được.

Hoắc Lương sống lẻ loi, đột nhiên xuất hiện hay đột nhiên biến mất đều không có người để ý. Nhưng dù Hoắc Lương có bạc tình, anh cũng hi vọng người anh yêu sâu đậm được sống hạnh phúc.

Làm sao anh nỡ để cô bị thương vì mình.

"Không có đâu!" Tiết Tiểu Tần lập tức phản bác: "Em không biết chăm sóc trẻ con, đến lúc đó chính anh là người chăm con, anh sẽ quên em sao?"

Ánh mắt Hoắc Lương mềm mại: "Không." Chỉ có mình anh biết sẽ không bao giờ có chuyện đó. Anh bấm sinh thiếu thốn tình cảm, tất cả nhiệt tình và yêu thương đều đặt hết lên người Tiết Tiểu Tần. Anh không có khả năng để yêu thương thêm người thứ hai, dù là con ruột của anh.

Đối với Hoắc Lương, tình thân hay tình bạn đều không cần thiết. Anh vì tình tình yêu mà sống, vì Tiết Tiểu Tần mà sống. Cho nên, Hoắc Lương của ngày hôm nay đều do Tiết Tiểu Tần mà sống.

Có Tiết Tiểu Tần mới có Hoắc Lương, thế nhưng nếu không có Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần vẫn có thể sống rất tốt. Hoắc Lương xuất hiện trong cuộc sống của Tiết Tiểu Tần giống như thêu hoa trên gấm. Nếu như thiếu anh, cô cũng sẽ không đau khổ bao nhiêu.

Đối với thế này, có anh cũng được không có cũng chẳng sao.

Hoắc Lương nghĩ như thế cũng tốt. Anh không cần một đứa bé để chứng minh anh từng có được người phụ nữ này. Nếu có ngày anh mất khống chế, anh sẽ rời khỏi cô ngay lập tức, tuyệt đối không để cô bị thương.

"...Anh đang nghĩ gì vậy?"

Hoắc Lương cúi đầu hôn môi cô, nỉ non: "Rất thích em." Lời này giống như cảm thán lại giống như tuyên thệ, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi.

Tiết Tiểu Tần tò mò nâng mặt anh lên nhìn trái nhìn phải: "Vì sao anh không cười?" Vì sao mỗi lần nói chuyện yêu đương anh đều không có cảm xúc gì hết vậy?

"Em không nói anh mặt than à?" Hoắc Lương nghiêm trang hỏi.

Tiết Tiểu Tần lâu bầu: "Lời đó không phải châm chọc anh, anh đừng nghĩ là thật chứ." Hơn nữa, không phải anh không có cảm xúc. Lúc làm tình trên giường, vẻ mặt của anh rất phong phú. Nhưng trong cuộc sống hàng ngày anh đều mang bộ mặt than, ngay cả mắt cũng không chớp. Nếu không phải cô có giác quan thứ sáu của người vợ, có quý mới biết tâm trạng mỗi ngày của anh.

"Lúc anh còn nhỏ, anh chỉ có cha. Nghe nói, anh và mẹ anh rất giống nhau, đặc biệt là lúc cười và khóc. Cha không thích nhìn biểu tình của anh, cho nên mỗi khi anh khóc hoặc cười, ông ta sẽ dùng dây nịt quất anh. Nếu anh khóc, ông ta đánh càng mạnh. Thời gian lâu dần trở thành thói quen.

Anh nghiêm túc giải thích cho cô biết, anh chưa từng nghĩ sẽ giấu giếm cô bất cứ chuyện gì. Anh hận không thể xẻ ngực moi trái tim đang đập vì cô ra để cô nhìn, chứng minh tình yêu của mình.

Nhưng Tiết Tiểu Tần lại che miệng. Cô được sinh ra trong gia đình đầm ấm, cha mẹ hiền lành, hết sức yêu thương cô. Tiết Tiểu Tần xem tin tức trên TV, cô biết trên thế giới này chỗ nào cũng có cha mẹ hung ác nhưng cô chưa từng nghĩ người ưu tú như Hoắc Lương lại là đứa con trong một gia đình như vậy!

Cô vẫn nghĩ rằng... Anh là phú nhị đại(*) hoặc là nhà có bối cảnh gì đó.

(*) Thế hệ con nhà giàu thứ hai.

"Không phải anh không muốn cười mà là anh không biết cười, xin lỗi." Hoắc Lương cũng rất cảm giận gương mặt không biểu cảm của mình. Lần đầu tiên gặp mặt, anh từng đứng trước gương tập cười suốt ba tiếng đồng hồ. Thế nhưng không có tác dụng, anh không cười cũng không khóc được. Một lúc sau, mặt không biểu cảm đã thành thói quen, khắc sâu vào trong linh hồn anh.

Chỉ cần kí ức tuổi thơ vẫn tồn tại, anh vĩnh viễn không có biểu cảm.

Hết chương 15

Chương 16

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần không có kinh nghiệm an ủi người khác, đối mặt với Hoắc Lương vô cùng thẳng thắn kể chuyện quá khứ của anh, cô vừa đau lòng lại không biết nói như thế nào mới không xúc phạm, tổn thương lòng tự ái của anh.

Trái lại, Hoắc Lương vẫn dáng vẻ thản nhiên: "Có muốn hỏi tiếp nữa không?"

Tiết Tiểu Tần do dự hai giây, kiên quyết gật đầu: "Em muốn hiểu rõ về anh hơn một tí." Nói xong, cô có chút ngượng ngùng nở nụ cười, thừa nhận: "Nói thật, trước khi kết hôn anh nói anh không có cha mẹ, bạn bè, thân thích già hết... Lúc ấy, em đã muốn hỏi anh, nhưng... chúng ta chưa quen thuộc nhau lắm... Anh nói đi, em muốn nghe. Mọi chuyện của anh em đều muốn biết."

Dứt lời, cô chủ động đặt tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay của Hoắc Lương. Cái miệng nhỏ nhếch lên cười toe toét.

Hoắc Lương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa tới bên môi hôn nhẹ. Giọng điệu bình thản giống như đang kể chuyện của người khác: "Cha anh là kẻ nát rượu, tính tình lại nóng nảy. Mẹ anh chịu đựng ông được năm năm thì rời đi."

"Rời đi?" Tiết Tiểu Tần có chút không rõ ý nghĩa của chữ này, là rời đi hay...qua đời?

"Ngày sinh nhật năm tuổi của anh, bà nói với cha anh là đi ra ngoài mua bánh sinh nhật cho anh." Hoắc Lương mặt không thay đổi kể tiếp: "Bà rất đẹp, cha anh sợ bà bỏ chạy nên quản bà rất nghiêm. Ông bắt buộc bà đi đâu cũng phải dẫn anh theo, bằng không chỉ có thể bị nhốt ở nhà. Ngày đó ông không uống say, thái độ rất thoải mái cho bà đi. Bà dẫn theo anh đến trạm xe lửa, tùy tiện mua một cái vé rời lên xe rời đi."

Trong chuyện này, Tiết Tiểu Tần không nghe nhắc đến anh, liền hỏi: "... Còn anh? Bà dẫn anh theo luôn sao?"

Có lẽ chính vì vậy Hoắc Lương mới có ngày hôm nay, nhưng lúc trước anh nói mình không cha không mẹ...

Nghe vậy, trong mắt Hoắc Lương lộ ra châm chọc: "Bà ta nhét anh vào một phòng trong toilet nữ, dặn anh không được chạy lung tung, chờ bà trở lại. Anh chờ ở đó suốt năm ngày mới bị nhân viên dọn dẹp vệ sinh phát hiện."

Tiết Tiểu Tần hít một hơi lạnh.

"Cảnh sát đưa anh về nhà. Cha anh nghĩ mẹ anh bỏ trốn đều là lỗi của anh, nên ông trút hết lửa giận lên người anh. Năm anh mười lăm tuổi, ông ta uống say té xuống sông chết đuối. Anh dùng chút tiền bảo hiểm của ông ta, cộng với số tiền bán nhà cầm theo giấy thông báo trúng tuyển ra nước ngoài. Vừa học vừa làm cho đến khi trở thành bác sĩ giải phẫu lâm sàng nổi tiếng."

Mặc dù anh kể qua loa, sơ lược nhưng Tiết Tiểu Tần có thể tưởng tượng ra được tình cảnh đó. Cô không nhịn được muốn ôm chặt Hoắc Lương hơn, xoa dịu anh: "Sau này sẽ không có người dám đánh anh nữa."

Hoắc Lương muốn cười nhưng cười không nổi, anh vỗ vỗ lưng cô. Dù anh muốn nói với cô, anh không còn quan tâm chuyện quá khứ, những đăn vặt cực khổ ấy chỉ còn trong quá khứ của anh. Chỉ thế thôi! Anh vừa xuất sắc lại mạnh mẽ, uy nghiêm lại kiên trì, thế nhưng, kị ức mà anh coi nhẹ đó lại khiến Tiết Tiểu Tần đối xử dịu dàng với anh. Hoắc Lương nghĩ như vậy cũng đáng giá.

Tiết Tiểu Tần ôm Hoắc Lương một lúc lâu, ánh mắt mang theo tình mẹ: "Về sau, em sẽ chăm sóc cho anh."

Hoắc Lương hỏi: "Phải không?"

"Phải." Tiết Tiểu Tần kiên định gật đầu.

Hoắc Lương lại hỏi: "Quần áo em giặt, cơm em nấu, bát em rửa?"

Tiết Tiểu Tần: "...Ý em là chăm sóc anh trên tinh thần và tâm hồn, cho anh rất nhiều, rất nhiều tình yêu." Không cần làm việc nhà đâu nhé.

Hoắc Lương mỉm cười, ôm cô vào lòng, vừa hôn cô vừa nói: "Không cần vì vậy mà lo lắng suy nghĩ của anh. Bọn họ đối với anh chỉ là người xa lạ, không gì khác hơn. Bọn họ cũng không thể làm tổn thương anh lần nữa."

Vết sẹo trên người anh chậm rãi mờ đi, vết thương nặng cũng đã khỏi hẳn. Bây giờ, anh hoàn toàn là Hoắc Lương mới, nơi nào có Tiết Tiểu Tần nơi đó chính là nhà anh.

Giống như cha mẹ hoàn toàn không thích đứa bé như anh, Hoắc Lương cũng chẳng có tình cảm gì với bọn họ. Có lẽ lúc ấy tuổi anh còn nhỏ nhưng lại trưởng thành sớm. Sau năm tuổi, anh càng khác những đứa trẻ bình thường khác. Anh thật sự cảm thấy không sao cả, dù có ngày cha anh từ dưới mộ bò ra tìm anh, anh cũng sẽ không bộc lộ tí ti tình cảm.

Bởi vì, anh đã giao toàn bộ tình cảm cho Tiết Tiểu Tần.

Nhưng nếu vợ anh nghĩ rằng anh yếu đuối cần được chăm sóc, như vậy cũng không tệ.

Quả nhiên, từ đó về sau Tiết Tiểu Tần đối xử với Hoắc Lương rất dịu dàng. Mặc kệ như thế nào, cô đều cảm thấy Hoắc Lương là người rất hoàn mỹ. Tiếp đó, cô ở trong lòng nguyện rửa đôi vợ chồng kia n lần.

Mẹ Tiết cảm động suýt rơi lệ đầy mặt, cuối cùng con gái của bà cũng biết hai chữ dịu dàng viết như thế nào rồi... Đều là công lao của con rể! Phụ nữ tỉ mỉ hơn đàn ông rất nhiều, cha Tiết oán giận Áo Bông Nhỏ (*) bây giờ đã nhào vào lòng Hoắc Lương, mẹ Tiết lại cảm thấy Tiểu Tần của bà biết săn sóc rất nhiều. Trên cơ bản, chỉ cần có Hoắc Lương, tầm mắt của cô sẽ không di chuyển, dính vào người Hoắc Lương. Đương nhiên, Hoắc Lương cũng như vậy, trong mắt anh ngoại trừ Tiết Tiểu Tần thì không thấy những người khác.

(*) Tri kỉ.

Nếu vợ chồng son cứ tiếp tục ân ái như vậy, sớm sinh em bé thì càng tốt hơn. Mẹ Tiết tỏ vẻ rất muốn chơi đùa với cháu ngoại.

Không đúng! Là ôm cháu ngoại!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tết Dương Lịch cũng im hơi lặng tiếng tới. Khi vào đông, Đế Đô có vài trận tuyết. Mặc dù thời tiết chẳng chút ấm áp nhưng với đôi vợ chồng thích ở nhà như hai người họ thì không có vấn đề gì. Nhà bọn họ độ ẩm cao, định kỳ còn có rau dưa hoa quả đưa tới tận cửa - ngày lấy mật ong cũng không còn lâu nữa.

Nói tới cũng kỳ, người ta đều là trước yêu đương điên cuồng sau mới kết hôn. Đến lượt bọn họ thì hoàn toàn trái ngược, hồ đồ kết hôn, sau đó rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.

Nam nữ đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt luôn không có cách kiềm chế. Hoắc Lương thì khỏi cần nói, ở trước mặt Tiết Tiểu Tần khiết phích hay việc riêng tư đều không đáng nói, căn bản chính là một chàng si. Còn Tiết Tiểu Tần... cô yêu đến mức không che dấu. Ngày trước, cô thích chia sẻ, đăng ảnh những thứ đáng yêu lên weibo; hiện giờ cô thích khoe chồng.

Hôm nay, ông xã tặng hoa cho mình! Hôm nay, ông xã chọc giận mình xong liền chuyển khoản tiền cho mình! Ông xã nấu cơm thật ngon! Leo núi mệt gần chết, ông xã công mình xuống núi... vân vân mây mây. Đương nhiên, cô đăng nhiều nhất chính là: Ông xã thật là đẹp trai! Ông xã đẹp trai quá đi! Ông xã rất rất đẹp trai!

Chọc rất nhiều người hâm mộ điên cuồng la hét muốn cô đăng ảnh Hoắc Lương lên.

Đúng vậy, trên weibo Tiết Tiểu Tần gọi Hoắc tiên sinh là ông xã của cô. Tuy cô thích ghi lại những chuyện Hoắc Lương làm cho cô, nhưng cô chưa hự vinh đến nỗi khoe ảnh Hoắc Lương ra ngoài. Đùa à, người đàn ông như anh sao cô nỡ để nhiều người ngắm? Một mình cô hưởng dụng cũng không đủ!

Thình thoảng cô sẽ chụp bóng lưng hoặc một bộ phận của Hoắc Lương, phần lớn là tay anh. Phẩm vị của Hoắc Lương rất cao, vóc người lại đẹp, cho dù anh mặc áo sơ mi trắng giản dị nhìn cũng rất đẹp. Tiết Tiểu Tần không ngu đến mức cho người ái mộ nhìn cơ bụng, thớ ngực của Hoắc tiên sinh để thỏa lòng mong đợi đâu! Thịt của Hoắc Lương đều là của cô!

Tính cách của cô dí dỏm, hài hước. Xưa nay, hình tượng của cô đều rất tốt, khoe cuộc sống ân ái của hai vợ chồng cũng không nhiều. Hơn nữa, bản lĩnh hành văn rất tốt, từng lời nói đều khiến người ta không nhịn được nở nụ cười. Vì vậy, người ái mộ đều nói bọn họ không đốt cháy tình yêu. Một

khoảng thời gian sau, ngày nào đó Tiết Tiểu Tần không nhắc tới ông xã, mọi người liền cảm thấy không quen!

Buổi chiều, ánh nắng chiếu vào phòng sách. Tiết Tiểu Tần cầm máy tính bảng chạy đến ghé sô pha lên weibo. Hai ngày nay, cô bận làm bản thảo, vất vả đăng nhập weibo kết quả vừa nhìn bình luận... Đám người ái mộ thúc giục cô đăng hình Hoắc tiên sinh.

Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu liếc nhìn Hoắc tiên sinh một cái. Anh ngồi trước bàn đọc sách, lưng thẳng tắp, đầu hơi cúi xuống, tay cầm cây bút máy, rất nghiêm túc xem hồ sơ bệnh án.

Nghề chính của Hoắc Lương là bác sĩ ngoại khoa, nghề phụ là đầu tư. Nhà của anh nghèo khó lại bạo lực, có người nói ông nội anh cũng là kẻ nát rượu thích đánh vợ con. Từ ngày anh lựa chọn làm bác sĩ, Hoắc Lương đã kiểm chế bản thân rất nhiều. Căn cứ vào số liệu nghiên cứu, con của người nghiện rượu 75% cũng là kẻ nghiện rượu. Đồng dạng, nếu trong gia đình có di truyền tính bạo lực, như vậy sinh ra đứa nhỏ cũng bị ảnh hưởng. Trong rất nhiều tình huống có lúc anh không kiểm chế được bản thân. Nghiện rượu và bạo lực, chỉ số bạo lực trên người anh rất cao. Hoắc Lương đối với bản thân rất nghiêm khắc, lúc anh buồn phiền, bực dọc sẽ hút thuốc. Nhưng mặc kệ tâm lý hay sinh lý, hút thuốc cũng không phải cách thư giãn tốt.

Tiết Tiểu Tần nghĩ có lẽ chứng ép buộc và khiết phích của Hoắc Lương từ đó mà ra. Hiệu suất và tiêu chuẩn của anh cao như một tiêu bản sống, hơn nữa đều đến từ kí ức ăn mòn.

Anh không hề bị ảnh hưởng từ cha mẹ, cái thật sự thay đổi anh chính là kí ức.

Sắp đến năm mới, có vài ca phẫu thuật chờ Hoắc Lương đi làm. Anh lười biếng lâu quá rồi, nếu không đi làm viện trưởng sẽ nổi đóa. Lời của người khác anh nghe xong có thể cho qua, nhưng khi anh ở nước ngoài

viện trưởng đã chăm sóc anh rất nhiều. Ông biết anh từ chức công việc trở về nước liền đưa cho anh một cành ô-liu. Đây cũng là lí do vì sao những bệnh viện lớn khác mời anh với mức tiền lương cao mà anh vẫn không bỏ đi.

Có lẽ anh lạnh lùng, không hợp tình người nhưng anh vẫn đang báo đáp ân tình.

Bản thân Hoắc tiên sinh không biết mình có bao nhiêu ưu điểm, Tiết Tiểu Tần ích kỉ hi vọng anh vĩnh viễn không biết được. Như thế, cô có thể độc chiếm anh mãi mãi.

Cô nhìn thấy bình luận rất thú vị, khi nhìn thấy một người nói 'Mười năm trước bọn họ còn gọi là quý tộc độc thân, mười năm sau lại biến thành chó độc thân', Tiết Tiểu Tần không nhịn được bật cười. Nụ cười hấp dẫn lực chú ý của Hoắc Lương, anh nghi hoặc nhìn qua, sắc mặt lạnh lạnh, ánh mắt dịu dàng.

Tiết Tiểu Tần khoát tay ý bảo không có chuyện gì, Hoắc tiên sinh ngày thường còn nham hiểm hơn, bọn họ thân mật như thế nhưng vẫn có nhiều điểm khác nhau.

Không thành vấn đề, thủ tướng Chu(*) nói: Phải tìm ra điểm chung, tách rời điểm khác biệt để cùng nhau phát triển.

(*) Chu Ân Lai: một lãnh đạo xuất chúng của Đảng Cộng sản Trung Quốc, từng giữ chức Thủ tướng Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa từ 1949 cho tới khi ông qua đời tháng 1 năm 1976, và Bộ trưởng ngoại giao từ năm 1949 tới năm 1958

Hoắc Lương không còn lòng dạ xem hồ sơ bệnh án, sự chú ý của anh đều tập trung lên đôi chân nhỏ trắng nõn không ngừng lắc lư.

Lúc ở nhà, cô không thích mang dép đi trong nhà, đây cũng là nguyên nhân Hoắc Lương lót thảm trên sàn nhà. Thậm chí anh cũng giống cô chẳng thèm mang dép. Bây giờ, Tiết Tiểu Tần nửa nằm trên ghế sofa, đôi chân nhỏ đang yêu lúc lắc qua lại. Thỉnh thoảng các đầu ngón chân còn ngúc ngoắc mấy cái, từ lưng bàn chân đến mắt cá chân mảnh dẻ, bắp chân trắng gần như phát sáng.

Cổ họng Hoắc Lương căng thẳng, lập tức nghĩ đến một chuyện: "Chút nữa cùng đi siêu thị nhé."

"Làm gì ạ?" Trong nhà có thiếu cái gì đâu.

"Không có mũ." (Ngữ: hắc hắc đổ mấy bé biết mũ gì???)

Hoắc Lương nói chuyện rất đương nhiên, Tiết Tiểu Tần mặt đỏ như trái cà chua.

Hết chương 16

Chương 17

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

"Không có thì thôi, anh nói với em làm gì!?" Tiết Tiểu Tần hờn dỗi.

Hoắc Lương thản nhiên nói: "Anh không có tiền."

Tiết Tiểu Tần suýt buột miệng nói anh mà không có tiền, chợt nhớ hiện tại Hoắc Lương thật sự không có tiền... Bây giờ, số tiết kiệm và tiền lương của anh đều nằm trong tay cô, giấy tờ nhà, giấy tờ xe... đều ghi tên cô. À! Đây chẳng phải là cô đang bao nuôi anh đó sao?

Mặc dù dùng tiền của anh nuôi anh. :]]

"Vì sao anh không thích mang theo tiền?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đến đây liền đau đầu. Không cần nói chuyện khác, hai ngày trước, đột nhiên cô muốn uống nước ngọt. Hoắc Lương chủ động muốn đi ra ngoài mua giúp cô, đối diện khu nhà ở chính là hai siêu thị lớn Wal-Mart và Suguo, rất thuận tiện.

Hoặc tiên sinh đi vào siêu thị, không những mua nước ngọt cho cô mà còn mua đồ ăn cô thích ăn, thuận tiện mua thêm thịt bò. Kể đó, anh xếp hàng đứng chờ mười phút mới đến lượt anh thanh toán tiền, sờ túi tiền mới phát hiện không có đem ví tiền. Cuối cùng, Hoặc tiên sinh buộc lòng phải đẩy xe mua sắm trở lại.

Sau cùng, Tiết Tiểu Tần vẫn phải lết xuống siêu thị mua đồ.

"Anh chưa dùng tới." Hoắc Lương càng nói chuyện thản nhiên hơn. Anh đi làm bằng xe riêng, không hút thuốc, không nhậu nhẹt, không mua sắm, đa số thời gian rảnh anh đều ở nhà, căn bản không cần dùng tiền. Sau khi kết hôn, mỗi tháng Tiết Tiểu Tần cho anh ba ngàn đồng để tiêu vặt, tháng thứ hai cũng không ít hơn tháng đầu. Cuối cùng, Hoắc Lương gom tiền đưa cho Tiết Tiểu Tần, anh nói khi nào cần dùng sẽ tìm cô để lấy.

Ví da của anh chỉ có thẻ, bây giờ ngay cả thẻ cũng không mang theo, trên cơ bản là không tiền xài. Bên dưới TV tinh thể lỏng ở phòng khách có ngăn kéo nhỏ, Tiết Tiểu Tần bỏ rất nhiều tiền xu và tiền lẻ vào đó, khi nào Hoắc Lương cần dùng thì lấy -- Chẳng qua là, kể từ khi kết hôn đến bây giờ, người nào đó không hề xài một đồng nào.

Chủ yếu là Hoắc Lương không có chỗ nào cần xài tiền. Nếu muốn mua quần áo, anh sẽ chọn những nhãn hiệu thời trang mới nhất của tháng, thấy hợp ý thì quét thẻ trả tiền. Rau dưa, sữa tươi hàng ngày cần dùng đều được nhân viên giao hàng đến tận nhà, quần áo thì đến tiệm giặt ủi... tất cả đều thanh toán cho cả năm. Thuế cá nhân cũng nộp nhiều năm, anh hoàn toàn không cần dùng đến tiền.

Anh lại không đi xe buýt hay tàu điện ngầm, thậm chí là không thích ra khỏi cửa. Chỗ duy nhất phải dùng tiền chính là đoạn đường từ bệnh viện về nhà, anh sẽ mua hoa hoặc bánh gato, hay là thấy vừa ý bộ quần áo nào thì xuống xe mua về.

Nhưng... những cửa hàng này đều thanh toán trực tiếp bằng quét thẻ.

Anh cố gắng làm cho từng ngày trôi qua đều là hạnh phúc ngọt ngào, cố gắng trở thành người chồng dịu dàng, săn sóc lại lãng mạn. Hơn nữa, anh còn mua rất nhiều sách nói về hôn nhân, dạy chồng thể hiện tình yêu với vợ... từ đó học hỏi kinh nghiệm. Bởi vì trong ký ức tuổi thơ của anh, hai chữ vợ chồng không phải là từ ngữ tốt đẹp. Hôn nhân của cha mẹ anh ngập tràn bạo lực và hèn nhát, lừa dối và phản bội, theo lý thuyết anh sẽ sợ hãi với hôn nhân.

Thế nhưng, Hoắc Lương vừa nghĩ tới người kết hôn với mình là Tiết Tiểu Tần, anh lập tức cảm thấy rất chờ mong. Có lẽ Tiết Tiểu Tần là ánh sáng duy nhất trong đời anh. Trừ cô ra, Hoắc Lương không cần đến bất kỳ ánh sáng hay hi vọng nào khác.

Tiết Tiểu Tần bị Hoắc Lương nói đến ghen họng, tiếp đó cô trợn trắng mắt, cô gắng làm bộ không xấu hổ.

Nhưng sau cùng, bọn họ vẫn cùng nhau đi mua TT(*).

(*) BCS :3

Tiết Tiểu Tần chậm rãi phát hiện từ lúc bọn họ bắt đầu tránh thai tới nay, hình như sinh hoạt vợ chồng thay đổi nghiêng trời lệch đất. Chắc là vì nguyên nhân nào đó, Hoắc Lương vốn kéo dài rất lâu hiện giờ càng lâu hơn. Mỗi đêm cô đều bị anh làm đến khóc nức nở, đáng tiếc có khóc cũng vô dụng, Hoắc tiên sinh không dễ dàng bắn ra nhanh.

Loại chuyện sinh hoạt vợ chồng này đúng là ăn một lần là nghiện. Mặc dù các cơ quan cảm giác được thỏa mãn nhưng về mặt tinh thần Tiết Tiểu Tần có chút chịu không nổi. Bây giờ, cô càng ngày càng ngủ dậy trễ, mỗi ngày không tới mười một giờ là không bò dậy nổi.

Trái lại, Hoắc Lương ngày ngày tinh thần sáng khoái!! Không lẽ Hoắc tiên sinh tu luyện tà thuật lấy âm bổ dương???

Cho nên sau khi đi mua TT về nhà, Tiết Tiểu Tần chính thức đàm phán với Hoắc Lương, làm sao có thể kiểm soát cuộc sống vợ chồng có hiệu quả nhất.

Đối với chuyện này, Hoắc tiên sinh tỏ vẻ không đồng ý. Anh thích cô, cho nên muốn chạm vào cô. Đây là tình cảm từ sâu trong đáy lòng bộc phát ra ngoài, làm sao có thể chống cự lại bản năng của mình?

Sau đó, anh vô cùng nghiêm túc hỏi cô: "Em cảm thấy chúng ta làm tình không vui sướng ư?"

Mặt của Tiết Tiểu Tần đỏ lên, cô còn có thể nói cái gì nữa? Dựa vào tính cách của Hoắc Lương, nếu cô nói không vui sướng, chắc chắn anh sẽ phát huy tinh thần truy tìm nguồn gốc tiến tới thăm dò. Nếu cô nói vui sướng, như vậy anh sẽ càng hợp tình hợp lý làm chuyện ấy mỗi ngày.

Vì vậy, cô quyết định đi ngang: "Anh quản được à!"

Như vậy, cô khoái trá quyết định hai ngày làm một lần, mỗi lần không được vượt quá hai tiếng. Cô muốn dậy sớm để chạy bộ, từ ngày kết hôn với Hoắc Lương chuyện chạy bộ vào buổi sáng đã bị vất ra sau ót. Tiết Tiểu Tần tăng lên ba cân. Tuy ngực vẫn ra ngực, hông vẫn ra hông nhưng eo nhỏ hơn nhiều thịt, lúc cô ngồi hơi khom lưng một tí là ụ thành ngấn!!!

*Cân: 1 cân = 1/2kg

Ngược lại, tên đầu sỏ Hoắc Lương thì mỗi ngày đều đi tập thể hình. Ở chung lâu như vậy, vóc người của anh hoàn toàn không có dấu hiệu sụp đổ! Vì cố gì chỉ có mình cô béo ra! Ngay cả cùng béo đều làm không được, Hoắc Lương còn dám bảo thích cô!!!?

Hoắc Lương cau mày, anh cảm thấy Tiết Tiểu Tần đang cố tình gây sự. Lời cô nói từ trong ra ngoài đều không hề ăn khớp với nhau, toàn là bậy bạ. Anh đang muốn kháng nghị Tiết Tiểu Tần bá đạo, cường quyền thì nghe cô hỏi: "Anh có thích em hay không?"

Thích, rất thích, rất rất thích.

Cho nên, Hoắc Lương gật đầu.

"Thích một người không phải là khiến cô ấy vui vẻ hay sao?"

Giây kế tiếp, Hoắc Lương mặt không biểu cảm nói lời khiêu dâm: "Mỗi đêm anh đều làm cho em vui sướng đó thôi!"

Tiết Tiểu Tần nghiêng răng nghiêng lợi: "Em không nói chuyện này!"

Hoắc Lương bày vẻ chăm chú lắng nghe.

"Tiếp tục như vậy em sẽ biến thành heo đấy! Hơn nữa, chúng ta phải lo lắng cho cơ thể mình, nên hạn chế một chút. Người ta là phụ nữ, thỉnh thoảng cũng hâm mộ chuyện đắp chăn bông nói chuyện phiếm chứ bộ." Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, sử dụng tuyệt chiêu làm nũng mới học từ mẹ.

Đừng nhìn bề ngoài mẹ Tiết giống sư tử Hà Đông, mạnh mẽ lại không nói lý lẽ là lắm. Sự thật là mẹ Tiết bị ba Tiết áp chế, khi ba mẹ Tiết ở chung với nhau bà không như thế. Từ bé Tiết Tiểu Tần đã biết, nếu xảy ra mâu thuẫn với người mình yêu, nhất định không được cãi nhau. Bởi vì đối phương là người bạn yêu, nên càng không thể khiến mâu thuẫn giữa hai người sâu hơn, cũng không được cãi vã om sòm.

Về phần Hoắc Lương... Rất rõ ràng anh chàng này thích cô làm nũng với anh. Tiết Tiểu Tần đã sớm nhìn ra, bình thường anh nuông chiều cô, dung túng cô, thích ôm hôn cô. Chỉ có khi làm tình trên giường, Hoắc Lương yêu thương cô thích làm cô khóc, hoặc là nói Hoắc Lương thích nhìn cô nũng nịu cầu xin tha thứ và ỷ lại vào anh.

Đối với anh, lúc bình thường Tiết Tiểu Tần hoạt bát và hướng ngoại, cô rục rờ như mặt trời nhỏ được nhiều người nhìn thấy. Nhưng dáng vẻ khóc nhè và rên rỉ của cô chỉ có một mình anh thấy.

Ngay cả khi hai người yêu nhau đã kết hôn cũng phải bỏ sức tiếp tục vun đắp tình cảm. Đặc biệt là người có tính cách như Hoắc Lương, cô cảm thấy bản thân thỉnh thoảng cũng có thể bao dung cho anh.

Có lẽ, Hoắc Lương thật sự chán nản vì không được sinh hoạt vợ chồng mỗi ngày. Nhưng mà Tiết Tiểu Tần cảm thấy, nếu không cần làm vẫn có thể khiến Hoắc Lương cảm thấy anh là người có một không hai, ắt hẳn anh sẽ không để ý đến tần suất nữa. Trước kia, anh có thể làm Liễu Hạ Huệ, rất biết kiêng khem. Hiện tại, anh hóa thân thành sắc ma khiến cô không dám tin.

Thế là Tiết Tiểu Tần không còn áp lực ôm cổ Hoắc Lương, đôi mắt hạnh trong veo, ngập nước, cả người cô rúc vào lồng ngực Hoắc Lương để một kích thành công. Tiếp theo, cô hôn lên đôi môi mỏng của Hoắc Lương, vừa hôn vừa nói: "Được rồi, anh đừng không vui mà ~ Người ta chỉ lo lắng thôi. Mỗi ngày anh 'làm việc' nhiều không tốt cho thân thể đâu, hơn nữa... Anh không lo đau lòng cho em sao? Anh luôn dùng sức, tần suất lại cao như vậy, bên dưới của người ta thật là đau ~"

Hoắc Lương vừa nghe cô kêu đau, lập tức hỏi: "Đau?" Nói xong, anh đưa tay vào dưới váy Tiết Tiểu Tần mò mẫm!

Tiết Tiểu Tần hét lên một tiếng, mềm nhũn dựa vào lòng Hoắc Lương, cô dùng hàm răng trắng cắn cắn cổ anh: "Khốn kiếp... Anh mau lấy tay ra!!!"

Hoắc Lương cẩn thận xác nhận nơi đó không bị thương, mới chịu rút tay về. Anh nghiêm túc nói: "Anh cảm thấy em nói rất có lý."

Ồ... Dễ nói chuyện như vậy sao? Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, thì ra làm nũng dễ dàng khiến người khác nghe lời như vậy? Lần sau, cô nhất định tiếp tục xài chiêu này!

Nhưng rất nhanh... Cô liền hối hận...

Từ hôm cô đưa ra yêu cầu đã được hai ngày, Hoắc Lương... không có...chạm vào cô...

Ban đầu Tiết Tiểu Tần còn đắc chí vừa lòng, cảm thấy mình tìm được phương pháp tốt cho cả hai. Dù cô có đi làm chuyên gia cố vấn hôn nhân cũng không thành vấn đề! Ngày thứ ba, Hoắc Lương không xin làm tình, Tiết Tiểu Tần quyết định tắm rửa sạch sẽ thơm ngào ngọt mặc áo ngủ gợi cảm nằm trong chăn. Ấy vậy mà Hoắc tiên sinh lại bình tĩnh giúp cô đắp kín chăn, sau đó tắt đèn... ôm cô ngủ!

Tiết Tiểu Tần nghĩ có lẽ Hoắc Lương mệt mỏi.

Đến ngày thứ tư, cô tiếp tục tắm rửa sạch sẽ thơm ngào ngọt mặc áo ngủ gợi cảm nằm trong chăn, Hoắc Lương vẫn không chạm vào cô! Anh vẫn giống ngày hôm qua, chỉ ôm cô ngủ.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy... mãi cho đến ngày thứ mười lăm, Tiết Tiểu Tần không nhìn được nữa!!! Thừa dịp Hoắc Lương dậy sớm vì có ca giải phẫu, giúp anh đeo cà-vạt, tiếp đó thuận thế kéo cổ anh xuống, không vui hỏi: "Có phải anh nuôi 'mèo' ở bên ngoài hay không?"

Tiết Tiểu Tần học bộ dạng nữ diễn viên trong phim dùng đầu ngón tay chọc chọc vào ngực Hoắc Lương. Bắp thịt dưới lớp âu phục rất co dãn, Tiết Tiểu Tần đắm nghiện, không nhịn được dời xuống dưới một chút...

Hoắc Lương túm móng vuốt nhỏ không thành thật của cô, nói: "Anh chỉ thích em."

Vừa mở miệng đã nói ngon nói ngọt, Tiết Tiểu Tần hí mắt chất vấn: "Phải không?"

Hoắc Lương gật đầu.

"Vậy em theo anh đi làm." Cô muốn đi bắt kẻ thông dâm! Để xem có người phụ nữ nào phóng điện loạn xạ với chồng cô hay không???

Hoắc Lương hơi sững sốt: "Theo anh đi làm?"

"Đúng! Không thấy em thay quần áo luôn rồi hay sao?" Ngày hôm nay, Tiết Tiểu Tần cố tình dậy sớm thay đồ, trang điểm. Khuôn mặt vốn xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ càng thêm kiều diễm, chói lọi.

Ngay lúc Tiết Tiểu Tần nghĩ rằng Hoắc Lương sẽ cự tuyệt, đôi mắt anh sáng quắc nhìn cô: "Em thật đẹp!!!" O^O

Tiết Tiểu Tần bị anh chòng ghẹo đỏ mặt.

Hết chương 17

Chương 18: Hoắc tiên sinh là tên khốn kiếp

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Từ nhỏ, sức khỏe Tiết Tiểu Tần được khen là bé ngoan. Sống hai mươi lăm năm, số lần cô vào bệnh viện chỉ đếm trên năm đầu ngón tay. Cô luôn biết Hoắc Lương làm việc ở bệnh viện nhân dân hạng nhất, cô cũng từng đến đó thăm người bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên cô biết phòng làm việc của bác sĩ có bộ dạng gì.

Người khác như thế nào thì cô không biết, nhưng Hoắc Lương một mình một văn phòng riêng. Và lại, trang thiết bị trong phòng không giống phòng làm việc mà giống phòng nghỉ hơn. Anh dẫn cô đến phòng làm việc, chuẩn bị đồ ăn vặt cho cô xong liền vội vã thay đồ vô khuẩn vọt vào phòng giải phẫu.

Chờ Hoắc Lương rời đi, Tiết Tiểu Tần lập tức từ trên ghế sofa nhảy xuống đất, bắt đầu đánh giá phòng làm việc này. Nơi này rất yên tĩnh, thoáng mát, hiệu quả cách âm cũng rất tốt. Tiết Tiểu Tần không lăn lộn trong giới y học cho nên không biết Hoắc Lương là nhân vật gì. Nhưng, cô biết lên google, nói theo cách phổ thông nhất Hoắc Lương chính là Picasso của giới y học.

Ông trời cho anh nếm thử đau khổ mà người bình thường chưa từng trải qua, cũng cho anh chỉ số IQ mà người bình thường có cố gắng không được. Hiện tại mọi thứ anh nhận được đều là xứng đáng, Tiết Tiểu Tần càng hiểu rõ về Hoắc Lương thì cô càng cảm thấy kiêu ngạo vì anh.

Tiết Tiểu Tần lấy được người chồng xuất sắc như Hoắc Lương chứng tỏ ông trời rất thiên vị cho cô. Từ bé đến lớn, cô như ngậm mình trong hủ mật, chưa từng nếm một chút khổ cực, thuận buồm xuôi gió thi đậu vào trường đại học nổi tiếng. Sau khi tốt nghiệp, cô không làm việc đảng hoàng cũng có thể nổi danh nhờ vào vẽ tranh. Ngày ngày lên mạng lướt web nhưng hình tượng vẫn rất tốt, quan trọng nhất là cô được gả cho người chồng vừa đẹp trai, vừa có tiền còn biết cưng chiều vợ!!!

Diễn hình là người có cuộc sống viên mãn, Tiết Tiểu Tần cảm thấy kiếp trước cô đã giải cứu dải ngân hà, vì vậy, kiếp này cô mới có thể lấy được Hoắc Lương.

Bởi vì phòng làm việc chỉ có một mình Hoắc Lương, nên mặc kệ thiết bị hay trang trí đều có phong cách của Hoắc Lương. Đơn giản, sạch sẽ, không có mùi hương nào khác. Căn phòng giống hệt bệnh viện chỉ có một gam màu trắng như tuyết, vách tường, sàn nhà, sô pha.. Tiết Tiểu Tần nhìn mà đau đầu.

Cuộc sống không có màu sắc làm sao mà sống? Bây giờ, tự dưng Tiết Tiểu Tần rất muốn biết làm sao Hoắc Lương có thể trang trí phòng tân hôn phù hợp với sở thích của cô?! Nếu không phải cô xác định trước khi xem mắt hai người chưa từng biết nhau, cô nghĩ rằng anh nhất định là con giun trong bụng của cô!

Mặc kệ góc nào trong nhà cũng đều có đồ ăn vặt cô thích. Màu sắc ấm áp, tổng thể căn nhà nghiêng về phong cách cổ nhưng không mất hiện đại hóa. Điều khiến Tiết Tiểu Tần khó tiếp thu chính là căn nhà quá to... Cô thì lười biếng. Kết hôn gần nửa năm, cô vẫn chưa đi tham quan hết căn nhà của mình. TT^TT

Tiết Tiểu Tần thuận tay mở tủ sách, có rất nhiều bộ sách về chuyên ngành làm cô choáng váng đến hoa mắt. Cô tùy tiện nhìn lướt qua, chợt phát hiện một quyển sách không hề phù hợp với phong cách của Hoắc Lương nằm ở trong góc khuất.

Ôi chao! Đây là quyển manga cô yêu thích! Tiết Tiểu Tần vui vẻ rút ra một quyển, chưa lật được mấy trang, một tờ giấy đánh dấu sách rơi xuống.

Trên tờ giấy viết: Hoắc Lương, em thích anh.

Không có ghi tên.

Tiết Tiểu Tần cầm quyển sách giữ thành phách. Thật kì lạ! Trong quyển sách có rất nhiều tờ giấy đánh dấu sách!

Mỗi tờ giấy đều do cùng một cô gái viết, nét chữ nắn nót xinh đẹp, dễ dàng nhìn ra được tâm trạng cô ấy khi viết những dòng chữ này. Chắc chắn trong lòng cô ấy tràn ngập yêu mến và ngọt ngào, cho nên từng nét đều chữ đều cực kì nghiêm túc.

Hôm này trời thật đẹp, em rất chăm chỉ học bài, còn anh thì sao?

Em lại nhớ anh nữa rồi! Nhưng hiện tại chúng ta không thể luôn luôn gặp nhau, Hoắc Lương ơi, anh có nhớ em không?

Hoắc Lương, em hi vọng anh sớm đến tìm em, em mãi mãi chờ anh.

Ở trường hình như có bạn học nam thích em, nhưng em không thích cậu ta, hì hì.

Ừm, anh hỏi em thích ai hở? Đương nhiên người em thích nhất là anh rồi!!

... (Ngữ: Chúng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh =__=||| sợ chưa?)

Giọng điệu dí dỏm lại dịu dàng, hình ảnh cô gái xinh đẹp hoạt bát động lòng người xuất hiện trong đầu Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần biến sắc, vội nhét mấy tờ giấy vào quyển sách, rút những quyển manga khác lật ra xem ----- Mỗi một quyển sách, cứ cách vài trang là có một tờ giấy như vậy. Thậm chí, dựa vào những lời ghi trên giấy cô dường như thấy được quá trình trưởng thành và tình cảm lớn dần của cô ấy.

Đáng buồn nhất chính là --- Cô không có biện pháp ghét cô gái hiền lành, sáng sủa như ánh mắt trời kia!

Trang cuối của quyển sách cuối cùng có kẹp một tờ giấy, mặc dù cô không nhìn thấy cô gái kia nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn cảm nhận được niềm vui sướng và chúc phúc của cô gái kia.

Hoắc Lương, tân hôn vui vẻ!

Tiết Tiểu Tần tức giận!

Cô không tức giận cô gái kia, mà là cô giận Hoắc Lương. Cô đã nói có tiểu tam mà! Anh thật sự có phụ nữ ở bên ngoài, có bồ nhí... Vì vậy, nhiều ngày qua anh không chạm đến cô!!!

Tiết Tiểu Tần nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nhảy vào phòng phẫu thuật lôi Hoắc Lương ra đánh một trận. Tên khốn này... Anh dám gạt cô!!! Cô muốn mang toàn bộ tài sản của anh đi, ly hôn với anh luôn! Sau đó khiến cho anh không thể tiếp tục tỏa sáng ở bệnh viện! Khốn kiếp! khốn kiếp!! khốn kiếp!!! Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!

Thế nhưng --- Tiết Tiểu Tần ngồi bệt dưới đất, nước mắt không ngừng rơi xuống. Trong lòng cô rất có chịu, vừa đau vừa chua xót, cô... Không phải cô chỉ thích Hoắc Lương một chút thôi sao? Vì sao cô cảm thấy đau lòng, khó thở thậm chí còn muốn chết khi biết anh phản bội mình? Trời ạ! Chẳng lẽ cô thật sự, thật sự yêu Hoắc Lương?

Mọi thứ sáng tỏ trong nháy mắt, Hoắc Lương dùng dịu dàng và khoan dung mà ít người biết chăm sóc cô, thành công xâm chiếm cô, ăn sạch cô. Cuối cùng, cô đánh mất thân thể cũng đánh mất trái tim khiến cho linh hồn tan vỡ rơi đầy đất.

Tại sao Hoắc Lương có thể đối xử với cô như thế?

Nếu anh quý trọng cô gái trong tờ giấy này, chứng tỏ cô gái kia có địa vị rất cao ở trong lòng anh, không thể rung chuyển. Anh thích cô gái kia như vậy, vì sao anh muốn cưới cô? Như vậy công bằng với ai khác chứ

không hề công bằng với Tiết Tiểu Tần cô, cũng không công bằng với cô gái kia!

Làm sao Hoắc Lương có thể là người đàn ông như vậy? Tiết Tiểu Tần khóc sụt sùi đứng lên. Lúc trước, cô tin tưởng với bề ngoài lạnh lùng tẻ nhạt, mặt không biểu cảm cộng thêm bệnh khiết phích nghiêm trọng, Hoắc Lương vẫn là người đàn ông trung thành, ngay thẳng. Nhưng hiện tại, Tiết Tiểu Tần không dám xác định, người đàn ông trung thành, ngay thẳng sẽ kết hôn với người phụ nữ này khi trong lòng anh còn có người phụ nữ khác?

Anh cất giữ những tờ giấy này rất kỹ, nhữn tờ giấy này đã hơi ngả màu vàng nhưng anh không vứt bỏ chúng. Nếu trước khi kết hôn, anh nói cho cô biết anh đã có người trong thương, Tiết Tiểu Tần cô cũng không phải gái ế không ai lấy, cô đâu cần gả cho anh?!

Thế nhưng nghĩ tới chuyện ly hôn với Hoắc Lương, từ nay về sau cô không còn là vợ anh, anh cũng chẳng phải chồng cô. Tiết Tiểu Tần liền cảm thấy lồng ngực đau nhói. Cô đau đến nỗi không thể tự hỏi cũng không muốn tự hỏi. Vì thế Tiết Tiểu Tần đứng lên, hỗn hển đập vào bàn làm việc của Hoắc Lương một cú.

Cú đập này dùng rất nhiều sức, ngay cả ngăn kéo bàn làm việc cũng mở ra! Tiết Tiểu Tần vốn không có chú ý, nhưng khóe mắt vô tình liếc thấy chai thủy tinh đặt ngay ngăn trong tủ.

Chai thủy tinh đựng mấy ngôi sao được gấp từ giấy, còn có một ít quà tặng dành cho con gái, đều là làm thủ công: Hộp sô cô la, một hủ bánh bích quy, dây buộc tóc của con gái, còn có kẹp tóc nhỏ xinh đẹp... Nếu những món đồ này không phải của con gái, Tiết Tiểu Tần lập tức nuốt cái bàn này!

Cô rất đau lòng, đau đến mức chẳng muốn nhìn lại, xoay người rời đi. Đi tới cửa, Tiết Tiểu Tần dừng lại dùng tay lau sạch nước mắt trên mặt,

chuyển hướng đến toilet lấy đồ trang điểm rat rang điểm lại. Khi cô bước ra khỏi toilet, trên gương mặt của cô không còn dấu vết vừa khóc.

Cô hít hít mũi, cầm túi xách rời đi. Còn nói đi bắt kẻ thông gian... Bắt gian cái rắm ấy! Cô mới là kẻ gian!

Thế nhưng, tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện chính là Hoắc Lương! Anh có lỗi với cô gái kia, cũng có lỗi với cô! Tiết Tiểu Tần bước nhanh như gió, vừa định mở cửa phòng làm việc thì có cô y tá xuất hiện trước cửa, đang muốn gõ cửa, thấy Tiết Tiểu Tần liền trợn mắt một cái, vui vẻ nói: "Xin chào, xin chào. Cô chính là bà Hoắc à? Chúc mừng, chúc mừng! Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cô nhé!"

Đầu óc Tiết Tiểu Tần mờ mịt, có ý gì? Cái gì gọi là rốt cuộc cũng nhìn thấy cô?

"Cô...là ai?"

"Ôi! Xem trí nhớ của tôi đây này, tôi là y tá trưởng của khoa ngoại. Thông thường, lịch làm việc của bác sĩ Hoắc đều do tôi sắp xếp." Y tá trưởng trung niên cười rất vui vẻ: "Tôi biết nhiều năm nay bác sĩ Hoắc luôn qua lại với một cô gái, đáng tiếc tôi chưa từng gặp mặt. Nghe tin bác sĩ Hoắc kết hôn tôi liền muốn nói nhất định là cô. Quả nhiên không sai!"

Y tá trưởng hài lòng cười cười, Tiết Tiểu Tần lại càng muốn khóc: "Làm sao cô biết cháu chính là cô bạn gái nhiều năm của anh ấy?"

"Đương nhiên!" Y tá trưởng nói chắc chắn: "Bác sĩ Hoắc vừa đẹp trai vừa có bản lĩnh. Tôi nhìn bác sĩ Hoắc làm công việc ở nơi này nhiều năm, tôi tin tưởng nhân phẩm của cậu ấy! Hơn nữa, lúc trước tôi còn định giới thiệu đối tượng cho cậu ấy xem mắt, nhưng cậu ấy cự tuyệt. Cậu ấy nói mình đã có bạn gái lâu rồi, tôi chỉ biết tặc lưỡi cảm thán. Nhiều lần muốn gặp cô nhưng không có cơ hội. Lần này thật may, tôi vừa ở phụ khoa về,

nghe mấy cô y tá trẻ nói bác sĩ Hoắc dẫn vợ đi làm tôi lập tức chạy đến xem. Ái chà! Cô xem cô này, mặt mũi thật xinh đẹp!"

Tiết Tiểu Tần cố gắng cười gượng, nghe y tá trưởng nói mấy lời này, cô không hề có cảm giác vừa lòng. Ngược lại, lòng cô càng nghẹt thở, hiện tại, cô rất muốn khóc...

"Bác sĩ Hoắc luôn bận rộn, nghe cậu ấy kết hôn tôi còn không tin đó!" Y tá trưởng cười ha hả một tiếng, cầm tay Tiết Tiểu Tần lắc lắc: "Bây giờ nhìn thấy cô, tôi mới hiểu cái gì gọi là trai tài gái sắc! Cô không biết đó chứ, bác sĩ Hoắc rất đẹp trai, trong bệnh viện có rất nhiều bác sĩ và y tá nữ yêu thầm cậu ấy! Đáng tiếc, bác sĩ Hoắc không để ý đến bọn họ, ngay cả nói chuyện cũng không thèm nói một câu. Thế nhưng, thời nay đàn ông tốt rất hiếm thấy, cô nên giữ cho chắc nhé!"

Bảo cô phải giữ chặt anh ấy? Bây giờ cô nhất định đá văng anh ấy! Tuy rằng tức giận đến mức suýt đánh mất lý trí nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn giữ gìn mặt mũi cho Hoắc Lương: "Y tá trưởng, chờ Hoắc Lương làm phẫu thuật xong nhờ cô nói với anh ấy một tiếng, nói là cháu có chút chuyện nên về nhà trước. Cháu chờ anh ấy ở nhà."

Y tá trưởng liên tục gật đầu, mặc dù con trai của bà đã lên trung học nhưng bà cũng là phụ nữ. Có cơ hội tiếp xúc với trai đẹp ngu gì không nhận lấy: "Được thôi!"

Tiết Tiểu Tần cười cảm ơn y tá trưởng, xoay người vừa đi hai bước không nhin được quay người lại dặn dò: "Cô nhớ nhắc anh ấy đừng gấp, lái xe từ từ thôi ạ."

"Được rồi cô nương, cô cứ yên tâm đi!"

Chờ tới lúc bóng lưng của Tiết Tiểu Tần biến mất sau cửa thang máy, y tá trưởng mới cảm thán: "Vợ chồng trẻ thật ân ái."

Hết chương 18

Chương 19: Hoắc tiên sinh có phải kẻ lừa đảo hay không?

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Đúng là Tiết Tiểu Tần về nhà, nhưng là về nhà mẹ.

Vừa thấy con gái trở về, ba Tiết hết sức hài lòng, mẹ Tiết thì nhìn phía sau con gái, không thấy Hoắc Lương bà liền hỏi: "Hoắc Lương đâu?"

Tiết Tiểu Tần nói lấy: "Chết rồi ạ." Sau đó liền chui vào phòng mình không chịu ra.

Đừng tưởng mẹ Tiết ngày thường ăn nói lớn tiếng mà lần bà là người nóng nảy, đó là do ba Tiết và Tiết Tiểu Tần tốt tính. Nhưng một khi ba Tiết hoặc Tiết Tiểu Tần thật sự nổi giận, mẹ Tiết lập tức từ sư tử Hà Đông biến thành cừu con. Bà nhìn cửa phòng đóng chặt của con gái, lo lắng nói chuyện với ba Tiết: "Sao vậy? Vợ chồng son cãi nhau hả ông?"

Ba Tiết sờ cằm trầm ngâm: "... Bà cả thấy tình hình thẳng rể mình như vậy sẽ cãi nhau được à?"

Mẹ Tiết: "... " Cũng đúng.

Hai ông bà mắt to trừng mắt nhỏ hơn mười giây, rất ăn ý đứng dậy. Một người đi gõ cửa phòng con gái, một người cầm điện thoại gọi cho con rể.

Gọi liên tục mấy cuộc mới có người bắt máy, biết được Hoắc Lương vừa giải quyết xong một ca phẫu thuật. Anh vừa về phòng làm việc thì không thấy Tiết Tiểu Tần đâu, đang cảm thấy khó hiểu thì mẹ vợ gọi điện tới.

Hoắc Lương mặc áo khoác trắng chưa kịp thay, mặt không biểu cảm sắp xếp lại giá sách, nhìn mấy thẻ đánh dấu sách vì đương sự vội vã rời đi không kịp cất vào rơi trên mặt đất. Hoắc Lương khom lưng nhặt mấy thẻ đánh dấu sách lên, ánh mắt thoáng dịu dàng nhưng ngay sau đó lại lạnh như băng.

Anh cẩn thận đặt thẻ đánh dấu sách vào lòng bàn tay, thổi thổi lớp bụi dính bên trên rồi kẹp vào sách. Anh nói với mẹ Tiết sẽ qua đó ngay, Hoắc Lương cởi áo khoác trắng, ghét bỏ mùi máu tanh trên người mình nhưng bây giờ anh không có thời gian tắm rửa.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, Hoắc Lương thất y tá trưởng đi tới, bà cười híp mắt: "Bác sĩ Hoắc, vừa rồi..." Lời còn chưa nói hết, Hoắc Lương đã xoải bước biến mất trước mặt bà. Y tá trưởng hoài nghi không biết mình có nhìn thấy bác sĩ Hoắc hay không?

Khi Tiết Tiểu Tần không vui cô sẽ tự nhốt mình lại để tự điều chỉnh cảm xúc, nhưng lúc này mặc kệ cô làm gì cũng không thể điều chỉnh được. Ba Tiết ở bên ngoài gõ cửa nhưng không nghe tiếng cô trả lời, nhưng dám làm phiền cô, ông chỉ nói ba ở phòng khách chờ con, kể đó quay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân của ba càng lúc càng xa, Tiết Tiểu Tần mới vùi mặt vào gối đầu khóc rống, vừa khóc vừa mắng Hoắc Lương khốn kiếp.

Bởi vì khóc quá chuyên tâm nên cô không nghe thấy âm thanh chìa khóa xoay mở cửa. Cho đến khi có người ôm cô lên, Tiết Tiểu Tần giật mình, tức giận trừng Hoắc Lương: "Anh tới đây làm gì?"

Hoắc Lương nhìn cô không nói lời nào, ánh mắt nuông chiều, Tiết Tiểu Tần nhìn thấy ánh mắt này liền phát bực, làm như người đuổi lý không phải Hoắc Lương mà là Tiết Tiểu Tần cô cố ý gây sự. Cô giận đến nước đánh Hoắc Lương, quả đấm nện vào đầu vai anh cố sức giãy dụa không cho

anh ôm. Hoắc Lương mím môi mỏng không rên một tiếng, để mặc cho cô đánh đấm cấu véo giẫm đạp. Vì cô giãy dụa quá mạnh nên anh đặt cô lên giường, dùng chân ngăn chặn hai chân Tiết Tiểu Tần, một tay nắm hai cổ tay trắng nõn của cô đưa lên đỉnh đầu. Sau đó, nhìn cô thở phì phò.

Tiết Tiểu Tần bị người nào đó chế trụ, trong lòng trừ bỏ khó chịu thì chính là khó chịu, nước mắt lạch cạch rơi xuống: "Anh là đồ khốn... Anh làm sai còn dám ôm em!"

"Anh làm sai chuyện gì?" Hoắc Lương thật sự không biết mình làm sai chuyện gì. Anh vừa nghe Tiết Tiểu Tần tức giận liền cuống cuống, mấy lần vượt đèn đỏ tranh thủ về nhà vợ.

Anh có thể để mặc cô đánh đấm thỏa thích, nhưng khi cô khóc... Anh hoàn toàn không biết phải làm sao, buộc lòng cúi đầu lên hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô. Anh hi vọng nụ hôn này có hiệu quả.

Tiết Tiểu Tần bị anh hôn, lửa giận vô cớ bốc lên. Cô tức giận muốn há miệng cắn anh nhưng không nổi, Hoắc Lương lợi dụng cơ hội này công thành đoạt đất. Khi cô nằm dưới người anh không sức phản kháng, mau chóng mềm nhũn thành nước. Đôi mắt đẹp mơ màng, gò má mang theo sắc hồng nhạt, tội nghiệp giống con nai nhỏ ngơ ngác nhìn anh.

Hoắc Lương hỏi: "Vì sao em tức giận?"

Giọng điệu của anh trước sau như một, Tiết Tiểu Tần như bị giội một gáo nước lạnh liền tỉnh táo. Nhìn bộ dạng 'anh rất vô tội' của Hoắc Lương cô càng giận hơn: "Anh còn dám nói! Anh như thế là lừa gạt cưới đấy!"

Vì lo sợ ba mẹ ở bên ngoài nghe được, Tiết Tiểu Tần nhỏ giọng gầm nhẹ. Bộ dáng giống như con mèo nhỏ xù lông, rất đáng yêu.

Hoắc Lương càng khó hiểu: "Anh... Lừa cưới?"

"Sao anh không nói cho em biết anh đã có người trong lòng? Trước khi kết hôn, vì sao anh không nói? Sớm biết như vậy em sẽ không gả cho anh! Hiện tại thì hay rồi, anh giấu diếm em 'ngoại tình'..."

"Chờ đã." Hoắc Lương kêu ngừng không ngớt: "Ngoại tình gì? Ai ngoại tình...?"

"Đương nhiên là anh!" Cô không thể tin được anh còn muốn bác bỏ, Tiết Tiểu Tần hận không thể cắn xé thịt trên người anh. Người đàn ông này nhìn bề ngoài có vẻ trung thành, trong lòng lại là người đàn ông cặn bã! Vừa nghĩ tới chuyện mình không hiểu rõ con người này, Tiết Tiểu Tần hận không thể ngắt xiù cho xong: "Em biết hết rồi, anh còn muốn lừa gạt em!?"

Hoắc Lương cực kì bất đắc dĩ: "Em biết cái gì?"

"Anh ngoại tình...!" Tiết Tiểu Tần lặp lại một lần nữa, nhìn thái độ bình tĩnh của Hoắc Lương cô giận đến mức muốn hét lên: "Anh, anh, anh, anh còn dám không thừa nhận? Anh dám nói anh không có ngoại tình? Vậy thì đồng sách manga trong phòng làm việc của anh là của ai? Máy tờ giấy kẹp ở bên trong là ai viết? Giấy tỏ tình của con gái người ta gửi anh đều giữ gìn quý trọng, anh còn nói anh không thích cô ấy!"

Nói thật, khi hỏi câu cuối cùng Tiết Tiểu Tần hi vọng Hoắc Lương sẽ bác bỏ. Nhưng, người đàn ông này cứ nhiên gật đầu: "Anh rất thích."

Sấm sét giữa trời quang.

Tiết Tiểu Tần mất đi hơi sức giãy dụa, nhìn Hoắc Lương, miệng chậm rãi bẹp bẹp, cảm xúc cố gắng đè nén tan vỡ, cô khóc òa lên. Cô bị tên lừa đảo này gạt mất thân lẫn trái tim... Cô muốn đóng gói hết tài sản của Hoắc Lương rời đi!

Nhìn Tiết Tiểu Tần khóc đau lòng như vậy, Hoắc Lương thở phào nhẹ nhõm. Tiết Tiểu Tần thấy Hoắc Lương thở phào nhẹ nhõm, cô tức muốn nổ

phối. Cô khóc thành bộ dạng này mà tên cận bã kia có thể thả lỏng? Ngay lúc cô định mắng anh để trút giận, Hoắc Lương lau nước mắt cho cô nhưng anh không khăn cũng không sử dụng tay mà là dùng lưỡi.

Nước mắt có vị mặn, nhưng Hoắc Lương nếm lại có vị ngọt.

Tiết Tiểu Tần nghĩ thầm, anh không cho tôi sống tốt, anh cũng đừng hòng sống thoải mái, dám gạt tôi xem tôi đánh chết anh! Cô đang muốn cắn anh một ngụm, đột nhiên Hoắc Lương dùng ngữ điệu gần gũi: "Dù em vui mừng cũng đừng khóc như thế, khóc nhiều sẽ không tốt cho mắt."

Tiết Tiểu Tần tức giận đến lòng dạ đau thắt, té ra anh nghĩ rằng cô vui mừng nên khóc lóc?

"Hoắc Lương, em xx cả nhà anh!"

"Anh không có người thân, em muốn lấy cái gì để xx?" Vẻ mặt Hoắc Lương lạnh lùng, nghiêm cần nói.

Tiết Tiểu Tần: "...". Mẹ ơi, tới cứu con với! Hoắc Lương bị bệnh thần kinh rồi!

Bị anh nói như vậy, cô không khóc được nữa. Cô rất muốn hỏi, anh dựa vào cái gì mà dám nói cô vui mừng phát khóc. Tiết Tiểu Tần không thể cử động nên trừng mắt nhìn anh, đôi mắt vốn to tròn vì giận dữ mà trở nên xinh đẹp động lòng người, phảng phất như có thể thiêu đốt Hoắc Lương cháy không còn một mảnh.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Trước tiên, Hoắc Lương dỗ Tiết Tiểu Tần ngừng khóc. Sau đó, anh cảm thấy mình nói chuyện không đủ dịu dàng, lập tức chêm thêm một câu: "Ngoan."

Ngoan ngoan ngoan, ngoan cái đầu anh á!

Thấy Tiết Tiểu Tần còn trừng mình, Hoắc Lương rất nhân tính hóa thờ dài một hơi, dùng ánh mắt 'trẻ con không hiểu chuyện' nhìn Tiết Tiểu Tần: "Chưa từng thấy người nào như em, tự ghen với bản thân mình."

Tiết Tiểu Tần ngu người: WTF? Anh nói cái gì thế? Excuse me?

"Anh giải thích rõ ràng cho em, cái gì gọi là tự ghen với bản thân mình?" Cô làm chuyện ngu xuẩn đó hồi nào hở?

Ánh mắt Hoắc Lương có lẽ được phiên dịch thành: Mặc dù em vừa trẻ con lại thích ăn dấm chua của chính mình, nhưng anh rất yêu em, thế nên anh sẽ bao dung cho em.

"Mấy tờ giấy đó đều do em viết, lẽ nào em không nhận ra chữ viết của mình?"

Nghe anh nói như vậy, cố gắng nhớ lại những chuyện trước kia của mình, lúc này mới phát hiện có chỗ là lạ. Hèn gì cô cảm thấy mấy chữ đó nhìn quen mắt... Không ngờ mấy chữ đó là nét chữ của cô! Thế nhưng -- làm sao có thể?

"Em chưa từng viết mấy thứ đó!"

Ngoại trừ Hoắc Lương, cô chưa từng yêu đương làm sao có thể viết mấy câu lời ngon tiếng ngọt?

"Anh có nhớ nhầm hay không? Mấy thứ đó đâu phải do em viết?"

"Là em viết." Hoắc Lương rất kiên trì.

Tiết Tiểu Tần thấy anh kiên trì như vậy, bản thân cô bắt đầu mơ hồ. Thậm chí nhìn vào ánh mắt cam kết của anh khiến cho cô bắt đầu hoài nghi bản thân. Chữ này tuyệt đối đúng là do cô viết, từ lúc bắt đầu học vẽ, cô đã

tự tạo kiểu chữ riêng dành cho mình. Lúc đó cô giận quá mất khôn nên không nhận ra chữ viết của mình... Nhưng cô thật sự không có ấn tượng!

Não hoạt động nhanh gấp mấy lần, kể đó Tiết Tiểu Tần không tức giận, rất nghiêm túc hỏi Hoắc Lương: "Trước kia, chúng ta là một đôi tình nhân, nhưng vì một nguyên nhân nào đó nên em mất trí nhớ? Anh quá nhớ em nên tìm cơ hội đến gần em. Về sau, chúng ta kết hôn, anh giữ mấy tờ giấy kia lại làm kỉ niệm hả?"

Hoắc Lương suy nghĩ một chút: "Phần lớn đều đúng, trừ chuyện mất trí nhớ những chuyện khác đều đúng."

"Nếu em không mất trí nhớ, vậy anh giải thích như thế nào về chuyện em hoàn toàn không nhớ gì về mấy tờ giấy đó?" Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ, nhưng chắc chắn Hoắc Lương sẽ không gạt người. Vì sao cô không có ấn tượng gì hết vậy?

Hoắc Lương nói: "Anh không biết."

Vẻ mặt của anh rất phức tạp, Tiết Tiểu Tần nhìn anh một chút tự nhiên đáy lòng có chút áy náy. Hình như người ta ngày nhớ đêm mong về mình, kết quả mình quên người ta không còn một mống. Anh nói chuyện này là quá khứ? Song, cô rất có lòng tin với trí nhớ của mình. Tiết Tiểu Tần cảm thấy cô không thể nào yêu đương với người đàn ông xuất sắc như Hoắc Lương, sau đó quên sạch trơn. Chẳng lẽ trên người cô đã xảy ra chuyện gì đó mà ngay cả bản thân cô cũng không biết?

Vớ va vớ vẩn.

"Anh nói, có phải anh lừa dối em không?" Tiết Tiểu Tần hí mắt hỏi, rõ ràng không có dấu hiệu tức giận, suy cho cùng tờ giấy kia là do cô viết.

Kỳ quái là cô không nhớ rõ chuyện đó. Vừa rồi cô chỉ thuận miệng hỏi Hoắc Lương có lừa dối cô hay không? Bây giờ cô suy nghĩ lại: "Anh có

xem Liêu Trai không?"

Hoắc Lương gật đầu.

"Anh biết chuyện xưa về A Bảo trong tuyển tập Liêu Trai không? Chẳng lẽ tình huống của em và A Bảo giống hệt nhau? Nhưng cũng không đúng, em còn nhớ rõ ngày hôm qua em ăn cái gì đấy!" Tiết Tiểu Tần buồn rầu.

Hết chương 19

Chương 20: Hoắc tiên sinh thuộc về bóng tối.

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần rất thích đọc sách, cô thích nhất là xem Liêu Trai vì trong mỗi truyện xưa đều có điều thú vị, mới lạ. Tranh vẽ của cô cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Liêu Trai. Bởi vì rất thích sách này, Tiết Tiểu Tần xem tất cả những phiên bản phim truyền hình và điện ảnh về Liêu Trai.

Trong đó có một bộ phim cải biên lại câu chuyện về 'A Bảo', nội dung là A Bảo mắc chứng bệnh lạ, chuyện hôm nay ngày mai cô ấy sẽ quên mất. Hiện tại, Tiết Tiểu Tần cảm thấy có lẽ bản thân cô cũng mắc bệnh này. Nhưng, cô không quên chuyện ngày hôm qua mà là quên những chuyện có liên quan đến Hoắc Lương.

Nhưng kể từ khi xem mắt đến bây giờ vì sao cô không quên gì hết? Mặc kệ anh giải thích như thế nào cô cũng cảm thấy có trăm ngàn chỗ hở, trái lại khả năng Hoắc Lương gạt cô rất là lớn.

Loại bỏ những nguyên nhân không thể, cho dù thừa lại nguyên nhân không thể chấp nhận, nhưng lại là sự thật.

Tiết Tiểu Tần không phải là kẻ ngốc, ngược lại cô rất thông minh. Cô rất thích Hoắc Lương, là rất thích rất thích nhưng cô không thích đến mức không thể rời khỏi anh. Bắt cô nén giận để bảo vệ tình yêu, đánh chết cô cũng không làm.

Cho nên, thừa dịp Hoắc Lương buông lỏng cô dùng sức giãy dụa. Một chân co lại, giẫm lên ngực của Hoắc Lương, kéo ra khoảng cách với Hoắc Lương, híp mắt hỏi: "Đừng có thử em, anh tưởng em là kẻ ngốc sao?"

Hoắc Lương nhìn cô: "Anh không có lừa em."

Tiết Tiểu Tần càng không tin, cô nhớ tới những điểm kì quái của Hoắc Lương. Nhớ đến đêm hôm đó, hai người vì một chút chuyện nhỏ mà tranh cãi, Hoắc Lương sang phòng khách ngủ, nhớ giọng anh nói chuyện lúc đó... Cô càng nghĩ càng cảm thấy trên người Hoắc Lương có rất nhiều bí ẩn. Tiết Tiểu Tần lại bị suy nghĩ của mình hù dọa, có lẽ Hoắc Lương thật sự là yêu râu xanh!?

"Vậy anh mau nói thật đi, mấy tờ giấy đó lag do ai viết? Đêm hôm đó, hai chúng ta giận đối nhau, anh sang phòng khách nói chuyện với ai vậy? Còn nữa, cái khăn quàng cổ, dây buộc tóc, kẹp tóc trong ngăn kéo trong phòng làm việc của anh là của ai? Vì sao anh và cô ta có quan hệ tốt như vậy, anh còn kẹp mấy tờ giấy của người ta vào sách? Anh nói đi! Nếu hôm nay anh không nói rõ ràng, em không thềm để ý tới anh nữa!"

Khi Tiết Tiểu Tần thật sự tức giận ngay cả mẹ Tiết cũng phải sợ, đừng nói đến Hoắc Lương. Nói nghiêm khắc, không phải Hoắc Lương sợ hãi, mà là hoang mang. Nhưng bề ngoài anh không biểu hiện gì, đè nén hoang mang vào đáy lòng. Không ai biết rõ lúc này anh đang suy nghĩ chuyện gì, Tiết Tiểu Tần bực bội không thềm quan tâm. Một mặt vì Hoắc Lương không cho người khác nhìn thấu, một mặt là vì Tiết Tiểu Tần không rãnh đoán mò tâm tình của anh.

Nếu trong tình yêu không thể thẳng thắn với nhau, như vậy sẽ xuất hiện vấn đề khiến cho đôi bên có khoảng cách. Dù sau này có thể hòa thuận sống chung, nhưng muốn được hoàn mỹ như lúc đầu là rất khó. Hoàn hảo như lúc đầu hay gương vỡ lại lành đều là chuyện có xác suất vô cùng nhỏ.

Hoắc Lương chăm chú nhìn Tiết Tiểu Tần, hỏi cô: "Em thật sự không cảm thấy mấy thứ đó rất quen thuộc sao?"

"Không cảm giác!" Cô trả lời rất hùng hồn.

Hoắc Lương cúi đầu xuống, tay anh vẫn còn nắm hai cổ tay của Tiết Tiểu Tần, ngực lại bị cô gái nhỏ giẫm giẫm. Lúc này, tư thế của hai người có chút tức cười nhưng không có người để ý: "Kẹp tóc, dây buộc tóc và mấy món đồ nữ trang đều là của em."

Tiết Tiểu Tần sửng sốt.

"Anh lén trộm."

Anh dùng vẻ mặt nghiêm túc nói 'trộm' làm cho Tiết Tiểu Tần triệt để bối rối. Ban đầu Hoắc Lương không nói cho cô biết chuyện này, bởi vì nếu nói như vậy thì hình tượng người chồng hoàn hảo trong lòng vợ yêu sẽ sụp đổ. Thế nhưng -- so với việc bị cô xem là Sở Khanh cận bã, thừa nhận mình là anh chàng si tình có vẻ khá hơn một chút!?

"Anh... trộm?"

Hoắc Lương cúi đầu, nếu Tiết Tiểu Tần quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện tay anh đang run nhẹ. Có lẽ anh không muốn đối mặt với cô, Hoắc Lương buông cô ra, ngồi ở bên giường, bóng lưng có vài phần cô độc: "Tiểu Tần, anh bị bệnh."

"Ngã bệnh? Bệnh gì? Có phải đêm qua em đá chần làm hại anh bị cảm?" Tiết Tiểu Tần nghe vậy liền khẩn trương: "Anh uống thuốc chưa?"

Đo nhiệt độ cơ thể chưa?"

"... Không phải loại bệnh có thể nhanh chóng chữa khỏi." Hoắc Lương siết chặt nắm tay, nhưng trên mặt không có biểu cảm.

"Hả?"

"Chúng vọng tưởng." Hoắc Lương bình tĩnh nói: "Chúng vọng tưởng của anh với em. Trên cơ bản có thể chia làm hai loại vọng tưởng quan hệ và vọng tưởng tình yêu. Anh và em vốn không quen biết gì nhau, nhưng anh nghĩ rằng hai ta có ràng buộc. Anh yêu em trước nhưng chúng vọng tưởng tình yêu cho nói với anh mọi hành động của em đều là vì yêu anh. Nước mắt của em vì ghen tuông, nụ cười của em là vì hạnh phúc, em tránh né anh là vì lo được lo mất -- Song, tất cả đều là giả, lí trí và chuyên nghiệp nói cho anh biết ý nghĩ của anh đang lừa gạt anh."

Anh ngẩng đầu nhìn về vách tường trắng như tuyết: "Trong cơ thể của anh có hai người, một là anh, một là em."

"Anh chỉ có thể đứng trong bóng tối lén lút nhìn em, nhưng không cách nào đến gần. Anh không thể kiềm nén khát vọng từ tận đáy lòng, vì vậy anh chia bản thân thành hai người... Như vậy, chúng ta là một thể."

Tiết Tiểu Tần kinh hãi không nói thành lời.

"Anh biết bản thân mình có vấn đề, cho nên anh chưa từng nghĩ đến chuyện có được em. Thế nhưng ngày đó em đến nhằm lô ghế, xuất hiện trước mặt anh, nhận làm anh thành đối tượng xem mắt. Anh nói dối em rằng anh đang chờ bệnh nhân. Anh biết em đi xem mắt cho nên mới đi theo em."

Tấm lưng rộng của Hoắc Lương đang run lên: "Anh không muốn em biết một Hoắc Lương như thế, không ai có thể chấp nhận. Anh có thể tự kiểm chế bản thân rất tốt, cho nên kiểm tra sức khỏe trước khi chết không

có xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Ngoại trừ em, anh không thể chấp nhận bất kì người nào khác. Khi em không ở bên cạnh, anh cũng không cảm thấy, anh đã trải qua cuộc sống như thế rất nhiều năm."

Nhưng khi Tiết Tiểu Tần thật sự xuất hiện trước mặt anh, cô ở trong thân thể mới dần biến mất.

Em có thể hiểu được loại cảm giác này hay không?

Nếu bạn yêu một người, nhưng vì bản thân thiếu hụt chỉ có thể đứng xa xa nhìn người đó, thậm chí chẳng dám xuất hiện người đó. Thế nhưng có một ngày, người đó giống như thiên sứ xuất hiện trước mặt bạn. Khi đó, bạn sẽ lựa chọn như thế nào? Nắm giữ hay buông tay?

Hoắc Lương vẫn run rẩy.

"Tiểu Tần à, người như anh không cách nào tự thể nghiệm tình thân, tình bạn, tình yêu như người bình thường. Càng không thể cảm nhận tâm tình thương hại, đồng tình hay bi thương. Không thể cho phép và tiếp nhận thế giới này. Không thể thích ứng với việc giao tiếp xã hội, bất kì loại tình cảm nào của con người anh đều không có. Nếu không phải vì em, có lẽ anh đã trở thành người nhân cách phản xã hội biến thành sát thủ liên hoàn."

"Là em đưa anh về nhân gian."

"Năm ấy, anh mười lăm tuổi. Anh không chịu đựng nổi sự hành hạ của cha. Có một ngày, anh dự định giết ông ta." Hoắc Lương càng run rẩy, nhẹ giọng nói: "Anh chuẩn bị dây thừng và lấy trộm một lượng a-xít sun-phu-rít vừa đủ. Nếu ngày đó anh giết ông ta thì không có Hoắc Lương ngày hôm nay."

Anh vốn là người cực kì nguy hiểm, điển hình người tàn nhẫn, nhân cách rối loạn mang khả năng công kích cao. Đặc biệt là, chỉ số IQ của anh cao hơn người bình thường -- Thiên tài và người điên chỉ cách nhau một

con đường. Chính Tiết Tiểu Tần đã đưa anh từ địa ngục lạnh lẽo trở về nhân gian, Hoắc Lương cũng không dám tin. Anh sống gần ba mươi năm nhưng chưa từng làm một chuyện xấu nào hết.

Mặc dù anh không thể hiểu cũng không thể nào nhận thức, nhưng anh tuân thủ pháp luật, trung thành kiên trì, anh dồn toàn bộ tâm trí vào công việc. Mỗi năm, anh quyên một số tiền lớn làm từ thiện, gặp chó mèo lang thang trên đường anh cũng chủ động cho chúng ăn, gặp gờ ăn mày cũng chủ động cho tiền... Nhưng thứ này đều không phải ý thức của bản thân anh, là Tiết Tiểu Tần quanh năm suốt tháng hướng dẫn anh thay đổi.

"Em có còn nhớ em đã ngăn cản anh không? A-xít sun-phu-rít rất nặng, em vừa che dù vừa nói chuyện với anh, đưa anh về nhà. Sau đó, em nói rất hân hạnh được biết anh. Thế nhưng em không nhớ, đó đều là kí ức của mình anh." Cô là ánh sáng duy nhất trong suốt mười lăm năm sống đau khổ và dạn vật của anh.

Cũng là ánh sáng duy nhất đưa anh ra khỏi vực sâu kinh khủng.

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không có ấn tượng. Từ bé nhân duyên của cô rất tốt, cô có rất nhiều bạn, càng miễn bàn việc cô giúp người làm niềm vui. Làm sao cô nhớ được chuyện mình che dù đưa người ta về nhà?

"Anh không có giết ông ta, anh lén lút trả mấy món đồ đó về chỗ cũ. Buồn cười nhất là không được mấy ngày, ông ta vì uống say mà chết chìm. Anh lấy tiền ra nước ngoài, nhưng vẫn nhớ kĩ em. Cho nên anh lựa chọn về nước làm việc, cũng vì em. Em ở Đế Đô nên anh mới đến."

Tất cả đều vì em.

Anh vẫn luôn thích em.

"Năm cấp ba, em học đàn khản quàng cổ nhưng em chê đàn không đẹp, lại không kiên trì nên vứt bỏ. Khi đó, anh ở phía sau em, anh nhặt

khăn quàng cổ về. Tờ giấy cũng là do em viết, mỗi một quyển vở mỗi một trang giấy em dùng qua anh đều muốn có. Anh không chiếm được em, đành phải tự an ủi mình."

Hoặc Lương nhéo nhéo mi tâm, anh chậm rãi tháo kính xuống, để lộ đôi tròng mắt đen xinh đẹp: "Anh... Không muốn để em biết mấy chuyện này. Ở trước mặt em, anh hi vọng mình là người hoàn mỹ nhất."

Nhưng sự thật, ngay cả người bình thường anh cũng không làm được.

Bọn họ kết hôn nửa năm, anh không đối gạt cô được nữa. Hoặc Lương nghĩ, có lẽ hôm nay nói hết cho Tiểu Tần biết cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất anh không cần lo sợ khi cô biết sự thật sẽ rời khỏi anh.

Anh ngồi trên giường chờ đợi thật lâu, nhưng không nghe được câu trả lời của Tiết Tiểu Tần.

Khóe miệng Hoặc Lương giật giật, không biết anh muốn cười hay muốn khóc. Anh sớm biết mình có vấn đề, người như anh trừ nhịp tim và hô hấp làm sao có thể gọi là con người? Làm sao anh xứng với cô được chứ?

Anh chỉ là mặt hàng loại hai thiếu sót.

Dù tồn tại trong nhân loại, nhưng cũng là kẻ cổ quái không được chấp nhận.

Bệnh vọng tưởng của anh, bệnh sạch sẽ của anh, dục vọng chiếm hữu tình yêu của anh... Thế giới của anh và Tiết Tiểu Tần không cho phép bất kì ai tồn tại, không có ai chịu được một người như anh.

Yêu là buông tay, là thành toàn, là bao dung...

Anh dốc sức làm những điều đó. Lúc đầu, anh không nên tham lam, khiến cho Tiết Tiểu Tần hiểu lầm. Càng không nên xóa bỏ hiểu lầm còn chủ động muốn làm đối tượng ghen hò của cô.

Từ lúc bắt đầu, anh nên tồn tại trong bóng tối.

Trong cuộc sống của Tiểu Tần không có chỗ cho anh đặt chân.

Hết chương 20

Chương 21: Hoắc tiên sinh, anh ấy không nỡ rời xa cô.

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoắc Lương luôn cố gắng làm thật tốt. Anh biết rõ vẻ ngoài đẹp trai là vũ khí lợi hại cỡ nào, nhưng anh cũng muốn làm người chồng hoàn mỹ như vậy mới có thể giữ chân Tiết Tiểu Tần ở lại.

Tính cách của Hoắc Lương hoàn toàn không biết như thế nào là dịu dàng. Anh không cách nào biến thành người chồng sẵn sóc hoàn mỹ trong chớp mắt, cho nên anh học từ sách, học một cách máy móc. Ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, anh cố gắng biểu hiện ra dáng vẻ thân sĩ, không chút khuyết điểm. Hoắc Lương muốn dùng dáng vẻ anh tuấn và con số trong tài sản của mình làm lợi thế, anh nghĩ rằng làm như vậy Tiết Tiểu Tần sẽ động lòng.

Anh không giỏi nhất nên anh phải cố gắng để trở thành người giỏi nhất. Để Tiết Tiểu Tần được nở mặt nở mày, làm cho tất cả mọi người hâm mộ Tiết Tiểu Tần, khiến bọn họ phải ngửa mặt nhìn mình -- Bởi vậy, Hoắc Lương cố gắng nhiều cũng vì xứng đôi với Tiết Tiểu Tần.

Thế nhưng, Tiết Tiểu Tần không trả lời anh, ở trong lòng anh việc này chẳng khác gì cự tuyệt anh.

Không ai có thể chấp nhận người như anh.

Hoặc Lương đứng dậy rời đi. Lúc đi ngang qua phòng khách, anh giống như không nghe thấy tiếng gọi của ba mẹ Tiết, cứ như vậy rời đi, không hề quay đầu lại.

Tiết Tiểu Tần ngồi trên giường một lúc lâu, cuối cùng cũng tiêu hóa xong mấy lời Hoặc Lương nói. Ngày hôm nay, lượng thông tin cô tiếp nhận vượt xa lượng thông tin sau nửa năm cô kết hôn với Hoặc Lương. Trong lòng cô, Hoặc Lương hoàn mỹ như ma-nơ-canh trưng bày trong tủ kính, toàn năng giống như người máy. Nói chung, anh không giống người bình thường.

Bề ngoài của anh rất xuất sắc, không giống người bình thường. Năng lực của anh rất mạnh mẽ, cũng không giống người bình thường. Chỉ số IQ cực kì cao lại đối xử tốt với cô... Những thứ đó làm cho anh giống như con hạc lạc giữa đàn gà. Hoặc Lương là người đàn ông cực kì xuất sắc nhưng đáy lòng anh tràn đầy tự ti. Phần tự ti này đều do Tiết Tiểu Tần mà ra.

Từ trước đến giờ, Tiết Tiểu Tần luôn lo lắng bản thân mình không xứng với Hoặc Lương, chưa từng nghĩ rằng Hoặc Lương cảm thấy anh không xứng với cô.

Anh nói anh có bệnh, bị bệnh rất lâu. Anh nói, anh luôn chú ý đến cô nên mới hiểu rõ anh như vậy? Biết rõ chiều cao, cân nặng, số đo giày, sinh nhật của cô. Biết cô thích gì và ghét gì, hiểu rõ cô đến mức có thể suy đoán được mật mã tài khoản của cô -- Nếu không phải tình cảm sâu đậm theo năm tháng, làm sao có thể hiểu rõ như thế?

Trong cuộc đời của Tiết Tiểu Tần chưa từng xuất hiện một người mắc bệnh thần kinh. Cô nhớ Hoặc Lương nói, nếu không phải vì cô, có lẽ anh đã trở thành sát thủ lạnh lùng, tàn nhẫn không ngừng giết người.

Ban đầu, anh có thể trở thành loại tội phạm thiên tài nhưng vì cô cứu giúp nên anh trở thành bác sĩ. Anh đè nén bạo lực và công kích xuống, cố gắng biểu hiện mình giống như người bình thường nhưng anh không thể biểu lộ tình cảm, không cách nào tiếp xúc với người khác được. Ngoại trừ Tiết Tiểu Tần, anh không cho phép bất kì người nào chạm vào anh. Chỉ cần bọn họ đến gần, anh lập tức cảm thấy khó chịu.

Tiết Tiểu Tần là nguồn sáng duy nhất của anh. Nếu một ngày nào đó, nguồn ánh sáng duy nhất rời bỏ anh, không ai biết anh sẽ biến thành bộ dạng gì.

Việc cứu người mang tính thách thức hơn giết người rất nhiều. Khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là Hoắc Lương cứ nhiên mắc chứng vọng tưởng, nhân cách phản xã hội!? Hai cái này hợp lại hậu quả rất đáng sợ đó nha! Anh có thể trở thành sát thủ liên hoàn đáng sợ nhất lịch sử. Thế nhưng anh không có, anh chẳng những không có mà còn chưa từng làm chuyện xấu. Vượt đèn đỏ, vứt rác bừa bãi... một chút cũng không có.

So với người bình thường, anh càng giống người tốt hơn. Tuy rằng anh không hiểu chính trực và công bằng, nhưng từ trên người Tiết Tiểu Tần anh học được những thứ này. Hơn nữa, anh học đến nỗi áp dụng lên trên người mình.

Hoắc Lương là bác sĩ rất giỏi, cho nên anh có thể tự khống chế bản thân, không đến mức giống các bệnh nhân khác không kiềm chế được bản thân.

Vì tình yêu anh thay đổi toàn bộ.

Tiết Tiểu Tần có chút choáng váng. Cô thừa nhận mình rất rất thích Hoắc Lương, nhưng phần thích này so với tình yêu mãnh liệt của Hoắc Lương hoàn toàn không đáng nhắc tới. Cô có tài đức gì mà được Hoắc

Lương yêu thương như vậy? Thậm chí, anh còn vì cô hi sinh mọi thứ, bao gồm cả chính anh?!

Trên đời này, tình yêu sâu đậm như thế là duy nhất.

Chỉ có một mình cô có được.

Tiết Tiểu Tần tiếp tục ngồi im lặng, cô không biết mình nên làm gì, mãi cho đến khi cô nhận ra Hoắc Lương không có ở trong phòng. Anh đi đâu rồi?

Anh rời đi lúc nào?

Nghĩ tới đây, Tiết Tiểu Tần lập tức cầm điện thoại gọi cho Hoắc Lương, nhưng không có người nhận hoặc là có người không muốn nghe. Tiết Tiểu Tần có chút hoảng sợ, vội vã cầm túi xách và chìa khóa chuẩn bị trở về nhà. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô bị ba Tiết gọi lại, ông hỏi có phải cô cãi nhau với Hoắc Lương hay không? Sao Hoắc Lương rời đi mà không nói tiếng nào hết vậy? Đáy lòng Tiết Tiểu Tần lộp bộp, thầm nghĩ nguy rồi.

Mặc dù cô không biết gì về y học nhưng cô biết đối với Hoắc Lương, phản ứng như thế có ý nghĩa gì.

Không chỉ có Hoắc Lương hiểu cô, cô cũng hiểu rõ về Hoắc Lương. Y tá trưởng và Hoắc Lương làm việc chung nhiều năm, bà ấy vẫn không hiểu nổi một ánh mắt của Hoắc Lương có nghĩa gì. Trong mắt người khác, Hoắc Lương vĩnh viễn không có cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo như băng. Bọn họ không thể nào hiểu được, cho nên xem không tồn tại.

Tiết Tiểu Tần biết, tuy mặt của Hoắc Lương không có cảm xúc nhưng ánh mắt anh biết khóc, biết cười, biết nói chuyện, để lộ ánh sáng dịu dàng.

Chỉ có mình cô biết.

Tất cả mọi người đều nói Hoắc Lương lạnh lùng đến đáng sợ, bọn họ chưa từng nhìn thấy bộ dạng Hoắc Lương dịu dàng và thâm tình. Bởi vì, Hoắc Lương chỉ bộc lộ dáng vẻ này ra trước mặt Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần lái xe thẳng về nhà, thế nhưng vừa vào cửa chỉ thấy một mảnh tối đen như mực. Cô mở đèn, nhìn phòng khách quanh quẽ liền biết Hoắc Lương không có về nhà.

Anh đi đâu? Anh đi nơi nào? Cho tới bây giờ, Tiết Tiểu Tần mới phát hiện mình quan tâm Hoắc Lương nhiều cỡ nào.

Cô có thể hiểu cảm xúc của Hoắc Lương nhưng cô không biết anh thích gì và không thích gì, càng không biết ngoại trừ nhà và bệnh viện anh có thể đi đâu.

Lúc anh xoay người đi cô không phát hiện. Bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Hoắc Lương có còn quay về hay không?

Hay là, anh quay lưng rời đi như thế chính là cả đời không trở lại.

Cô sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Anh chuyển toàn bộ tài sản sang tên cô, nếu không có cô ràng buộc, Hoắc Lương không thể nào sinh ra cảm giác thân thuộc với thành phố này. Thế giới này rất lớn nhưng không có nhà của anh, anh cũng không có nơi để dừng chân.

Tiết Tiểu Tần sợ đến phát khóc. Hai mắt cô ngấn lệ mông lung liên tục gọi điện thoại, nước mắt rơi trên màn hình, đáy lòng sợ hãi không yên.

Vì sao Hoắc Lương sinh bệnh đó?

Cô không sợ, nhưng cô đau lòng cho anh. Nhớ đến hai mươi mấy năm mình sống, luôn có người nhà ở bên cạnh cô bầu bạn, trải qua từng ngày

ấm áp, vui vẻ, không cô đơn. Thế nhưng, Hoắc Lương vĩnh viễn chỉ có một mình, anh khát vọng cô, lại không dám đến gần cô. Vì vậy, anh cứ sống cô quạnh một mình, dần dần tự chia bản thân thành 'Tiết Tiểu Tần' để làm bạn.

Nhưng lí trí lại biết rõ đó là 'Tiết Tiểu Tần' giả. Cho dù phản ứng và suy nghĩ đều giống Tiết Tiểu Tần thật sự, không nhưng không thể ôm Tiết Tiểu Tần, mọi thứ đều là hư vô.

Cô quanh đến mức chia bản thân thành hai người, nhưng không chiếm được thứ mình hằng mong ước. Gần như thế lại không thể ôm, đó là cuộc sống như thế nào?

Tiết Tiểu Tần không ngừng gọi điện thoại cho Hoắc Lương, nhưng không ai nghe. Cô đến bệnh viện mới biết điện thoại di động của Hoắc Lương bị rơi trong phòng làm việc. Cô có thể cảm nhận được tâm tình lúc anh rời đi, Tiết Tiểu Tần không ngừng trách mắng bản thân.

Có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau, vì sao nhất định phải tùy hứng đùa giỡn tính tình? Cô biết rõ, dựa vào tính cách của Hoắc Lương, anh tuyệt đối không làm loại chuyện phản bội hoặc là lừa dối cô.

Ra khỏi bệnh viện, Tiết Tiểu Tần mờ mịt không thôi. Hoắc Lương, anh đi đâu rồi? Trên người anh không mang theo gì hết, anh sẽ đi nơi nào? Cô nên đi đâu tìm anh?

Tiết Tiểu Tần không nhịn được lại lau nước mắt. Đã thật lâu, cô không khóc. Gần đây, mấy lần rơi nước mắt đều vì Hoắc Lương.

Đột nhiên, cô nhớ căn nhà Hoắc Lương dẫn cô đi xem. Được rồi, Hoắc Lương có rất nhiều nhà, cô có thể tìm từng căn một, cuối cùng cũng tìm ra thôi!

Lúc này, ông trời cố tình chinh cô, gần tới năm mới cứ nhiên có tuyết rơi! Tiết Tiểu Tần bọc mình trong áo khoác nhung, vội vội vàng vàng đón

xe về nhà. Cô luôn lười biếng không chịu thi bằng lái xe, cho nên dù trong nhà có xe cô cũng chẳng dám lái.

Ngay khi cô vừa rời đi, Hoắc Lương trên người đầy tuyết đến bệnh viện. Trên tay anh còn xách một vali tinh xảo.

Y tá trưởng chưa tan ca, thấy Hoắc Lương vẫn mặc áo blouse trắng phẫu thuật hơi sáng, trên người dính đầy hoa tuyết đi tới. Bà không nhận được quả trách: "Bác sĩ Hoắc, trẻ thế này rồi cậu còn đến bệnh viện làm gì? Buổi tối có ca giải phẫu hả?"

Hoắc Lương lắc đầu.

"Đúng rồi, bà Hoắc có tới tìm cậu đó. Tôi nói cậu không có đến đây, nghe xong cô ấy liền khóc. Còn bảo tôi giữ điện thoại di động của cậu, khi nào cậu đến thì lập tức đưa cho cậu." Vừa nói vừa đưa di động cho Hoắc Lương.

Hoắc Lương lẳng lặng nhìn di động, vỏ điện thoại tình nhân giống của Tiết Tiểu Tần. Vỏ điện thoại đó cũng là do Tiết Tiểu Tần chọn. Anh biết mình không nên nhận, nhưng nếu như anh đủ lý trí, anh nên thu dọn hành lý im lặng rời khỏi thế giới của Tiết Tiểu Tần, không bao giờ làm Tiết Tiểu Tần bị tổn thương. Anh biết sẽ tồi tệ hơn thôi, đã từng có được lại mất đi khiến anh bị dẫn vật cả ngày lẫn đêm.

Nhưng anh không thể nào chống lại sức hấp dẫn, đưa tay nhận lấy di động.

Khóa màn hình là bức ảnh Tiết Tiểu Tần cười tươi như ánh mặt trời, ánh mắt Hoắc Lương trở nên dịu dàng. Nói một tiếng cảm ơn với y tá trưởng, gật đầu chào liền đi vào phòng làm việc.

Y tá trưởng bùi ngùi, vợ chồng trẻ bây giờ thật là...

Hoắc Lương ngồi trên ghế trong phòng làm việc mở khóa điện thoại, lọt vào tầm mắt anh là mấy chục cuộc gọi nhờ. Thông qua di động anh có thể hình dung được dáng vẻ lo lắng của Tiết Tiểu Tần. Chợt trong đầu anh nảy sinh suy nghĩ tồi tệ, có phải cô rất sợ anh, muốn nhanh chóng ly hôn với anh, rời xa anh?

Hay là... lo lắng cho anh?

Hoắc Lương có chút bàng hoàng, ngón tay vô tình chạm vào weibo cập nhật mới, anh cũng có tài khoản weibo, chỉ quan tâm một mình Tiết Tiểu Tần. Anh xem từng trạng thái cô đăng, nhưng không bình luận một chữ.

Tiết Tiểu Tần cũng cập nhật mới.

'Ông xa, em đang tìm anh, mau về nhà đi!'

Phía dưới là một loạt bình luận, Hoắc Lương không xem, không cần thiết phải xem. Trước đây, Hoắc Lương rất thích xem Tiết Tiểu Tần khoe khoang tình cảm vợ chồng của cô với nhóm người hâm mộ, chọc bọn họ ghen tỵ. Khi đó, anh cảm thấy mình làm cho Tiết Tiểu Tần hạnh phúc.

Anh ngỡ ngác nhìn chăm chú vào weibo một hồi lâu, sau đó nhấn vào cập nhật mới.

Không có cập nhật mới.

Hoắc Lương ngồi trên ghế. Ban đầu, anh muốn mang theo những món đồ trân quý thuộc về Tiết Tiểu Tần như kẹp tóc, tờ giấy, dây buộc tóc.... Dù phải rời khỏi cô. Anh luyến tiếc những món đồ đã làm bạn, an ủi anh trong thời gian dài.

Thế nhưng... Anh không nỡ rời đi.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tiết Tiểu Tần khóc như con mèo nhỏ xuất hiện trước cửa. Hoắc Lương chưa kịp nói gì, đã thấy y tá trưởng đứng sau lưng Tiết Tiểu Tần.

Y tá trưởng quở trách anh: "Bác sĩ Hoắc nè, không phải tôi muốn nói cậu, làm gì có người đàn ông nào bắt nạt vợ như cậu không chứ! Cậu nhìn thấy vợ mình khóc như vậy vừa lòng chưa? Tôi vừa gọi điện báo cho cô ấy biết, cô ấy liền chạy đến. Cậu là đàn ông, nhường vợ một tí sẽ chết à?"

Hoắc Lương và y tá trưởng không có giao tình, nhưng người phụ nữ trung niên đáng yêu này vẫn rất quan tâm anh. Lúc này đây, Hoắc Lương gật đầu, thật lòng nói tiếng cảm ơn. Sau đó bước tới, ôm chặt Tiết Tiểu Tần vào lòng.

Hết chương 21

Chương 22

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Lúc này, Tiết Tiểu Tần không có đẩy Hoắc Lương ra. Bởi vì cô sợ, lấy tính cách của người đàn ông này, nếu cô đẩy anh ra anh sẽ suy nghĩ miên man, sau đó rời đi không trở về. Cho nên, dù hai tay của cô đang run lên, cô cũng cố ôm chặt Hoắc Lương, giọng nói nghẹn ngào: "Anh đi đâu vậy?"

Hoắc Lương ôm cô, dường như có chút mất hồn: "...Anh có đi đâu."

Tiết Tiểu Tần liếc thấy va-li anh đặt trên bàn làm việc, tra hỏi: "Anh muốn đi đâu? Sắp đến năm mới rồi, anh muốn đi đâu hở?"

Cô hỏi rất hung dữ, mở to mắt, nước mắt lưng tròng nhưng Hoắc Lương lại cảm thấy cô rất đẹp, đẹp đến khiến anh nghẹn thở. Anh không trả

lời, dứt khoát cúi đầu trao nụ hôn thật sâu cho Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần uất ức tức đày bụng đang chuẩn bị tính sổ với người nào đó, nào ngờ đối phương sử dụng mỹ nam kế. Cuối cùng, cô bị anh hôn đến mức quên mất mình định nói gì... Đến khi Hoắc Lương nắm tay dẫn cô đến ghế sofa, để cô ngồi trên chân anh, tư thế rất mập mờ, Tiết Tiểu Tần mới hồi hồn.

"Chuyện này còn chưa giải quyết xong, không cho anh đụng vào em!"
Cô nghiêm túc trừng Hoắc Lương.

Hoắc Lương rất ngoan ngoãn không nhúc nhích, nhưng vẫn ôm Tiết Tiểu Tần thật chặt. Tiết Tiểu Tần muốn tức giận nhưng giận không nổi. Cô thở hồng hộc giãy dụa một hồi, Hoắc Lương mặc kệ cô ngọ nguậy nhưng anh vẫn không buông tay, cuối cùng làm cho Tiết Tiểu Tần chẳng còn hơi sức. Cô dựa vào lồng ngực của anh tiếp tục dùng ánh mắt khiển trách nhìn anh: "Anh cảm thấy anh làm như vậy có đúng hay không?"

Hoắc Lương: "Sai."

"Vậy anh nói xem, anh không đúng ở chỗ nào?"

"..." Hoắc Lương há miệng nửa ngày không nói nên lời, mặt không biểu tình, người không biết còn tưởng Tiết Tiểu Tần đang ép lương làm xướng(*) đấy.

(*) Buộc người lương thiện làm con hát (kỹ nữ)

Thấy anh không nói nên lời, Tiết Tiểu Tần dùng sức chọc chọc vào ngực anh: "Anh chạy nhanh như vậy làm gì? Anh nói nhiều lời như vậy, lượng tin tức lớn như vậy anh không cho người ta thời gian tiêu hóa được à? Anh có biết lúc em phát hiện anh đi mất, em sốt ruột biết nhường nào hay không? Anh có biết từ sau khi kết hôn em chảy biết bao nhiêu nước mắt hay không? Anh muốn chọc em tức chết đúng không?"

Hoắc Lương thành khẩn nói: "Anh xin lỗi."

"Xin lỗi có lợi ích gì, anh phải hứa với em về sau không được lén lút chạy mất. Hơn nữa, dù em gào thét kêu anh dứt anh cũng không thể dứt được nhé!" Ngón tay mảnh khảnh tiếp tục chọc à chọc: "Lẽ nào anh không biết đa số con gái đều miệng nói một đường, lòng nghĩ một nẻo sao? Nhất là hai chúng ta đã kết hôn rồi!"

Hoặc Lương im lặng một hồi, đột nhiên hỏi: "Vì sao em không sợ?"

"Sợ cái gì?"

"Anh." Anh có chút không muốn nhắc tới chuyện mình khác thường, nhưng anh rất muốn biết: "Người bình thường biết tình huống này của anh đều sợ hãi." Ai lại muốn sống chung với kẻ có bệnh tâm thần chứ?

Lần này đổi lại Tiết Tiểu Tần há hốc mồm không nói ra lời, cuối cùng thẹn quá hóa giận: "Anh quản được em hả!"

"Tiểu Tần, nói cho anh biết đi." Ánh mắt Hoặc Lương mang theo thỉnh cầu: "Anh muốn biết vì sao em không sợ anh, không rời khỏi anh. Anh đem mọi thứ của mình dành tặng cho em, dù không có anh bên cạnh em cũng có thể sống thật tốt. Em còn trẻ lại xinh đẹp, về sau sẽ tìm được người đàn ông tốt hơn... Vì sao em không buông tay? Tại sao còn tới tìm anh?"

"Vì sao em khóc?"

Mặt của Tiết Tiểu Tần phụt một cái đỏ bừng, đầu ngón tay Tiết Tiểu Tần không còn sức chọc Hoặc Lương, thay vì nói chọc chẳng thà nói là chầm chầm. Một hồi lâu cô mới thỏ thẻ: "Bởi vì em thích anh."

Rất thích, rất thích, thích đến nỗi có thể gọi là yêu. Bởi vì cô biết, trên thế giới này ngoại trừ ba và mẹ chỉ có một mình Hoặc Lương yêu thương cô như thế, càng không muốn vứt bỏ phần yêu này: "Hoặc Lương, em nghĩ có lẽ em đã yêu anh. Mặc dù tình yêu em dành cho anh không sâu đậm bằng anh yêu em, nhưng đó là vì chúng ta chưa quen nhau lâu. Sau này, em

sẽ càng ngày càng yêu anh, cho nên anh phải đồng ý với em, không được để em lo lắng biết không?"

Tiết Tiểu Tần rất khó tưởng tượng làm sao Hoắc Lương có thể hoàn mỹ như thế, biết cách săn sóc cho cô, vì cô chuẩn bị mọi thứ, hoàn toàn không có thiếu sót. Nếu đổi lại là cô, cô tuyệt đối không làm được như anh.

Hoắc Lương không biểu lộ cảm giác gì nhưng Tiết Tiểu Tần biết anh đang cười.

Cô ôm cổ, vùi mặt vào cổ anh.

Đối với Tiết Tiểu Tần, chuyện này xem như sau cơn mưa trời lại sáng, bọn họ lại hòa thuận như lúc đầu. Về sau vẫn có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc hoàn mỹ. Nhưng Hoắc Lương biết rõ, cái này không kết thúc đơn giản như thế. Lý trí của anh kiểm chế chứng vọng tưởng và phân liệt nhiều năm, nhưng từ khi anh có được Tiết Tiểu Tần, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng.

Không ai thích bị người mình yêu quán đến mức không thờ được. Cho dù là vợ chồng sớm chiều ở chung cũng cần có không gian riêng tư. Anh không thể nào cho Tiết Tiểu Tần cái này được, khi anh mở lòng với Tiết Tiểu Tần, anh hi vọng có thể chiếm giữ lấy mọi thứ của cô.

Anh không muốn ánh mắt của cô nhìn những người khác, không muốn cô nói chuyện với người khác, thậm chí còn hi vọng mỗi giây mỗi phút cô chỉ chú ý mình anh.

Tiết Tiểu Tần yêu thích công việc vẽ tranh minh họa cũng tốt, quan hệ với bạn bè cũng tốt, thậm chí là ba mẹ cô... Cuộc sống của cô luôn muôn màu muôn vẻ, tràn đầy mục tiêu, nhưng trong sinh mệnh của Hoắc Lương chỉ có một mình Tiết Tiểu Tần.

Anh chỉ đối tốt với một mình em, nhưng em lại đối tốt với tất cả mọi người, không phải đặc biệt tốt với một mình anh.

Suy nghĩ này có phải tham lam lắm hay không? Lúc đầu, anh chỉ muốn được làm quen với cô, sau đó lại muốn làm bạn với cô, kế đó muốn làm bạn trai cô, chồng cô. Bây giờ, anh muốn trong lòng cô vĩnh viễn chỉ có mình anh thôi.

Nhưng căn bản là không thể, cuộc sống của Tiết Tiểu Tần rất nhiệt tình, sinh động. Dù một ngày nào đó, cô thật sự rời khỏi Hoắc Lương, cô sẽ không để bản thân sống đau khổ và hối hận, cuộc sống rất thoải mái và thuận lợi.

Nhưng Hoắc Lương hoàn toàn không thể sống thoải mái như cô. Có lẽ vì anh không cảm nhận được tình cảm của bất kì người nào khác hoặc là vì yêu quá mức sâu đậm. Cho dù Tiết Tiểu Tần nói yêu anh, Hoắc Lương vẫn không cảm thấy thỏa mãn, anh sẽ càng tham lam, càng mong muốn nhiều thứ hơn. Tính cách này của anh sẽ trở thành vấn đề khó khăn nhất trong hôn nhân của bọn họ.

Anh có thể giữ được Tiết Tiểu Tần sao? Anh có thể sống với cô cả đời ư?

Hơn nữa, anh có thể không mất kiểm soát sao?

Hoắc Lương không nghĩ tới mấy vấn đề này nữa, anh ôm chặt Tiết Tiểu Tần vào lòng. Thầm nghĩ nếu nhất định mất đi, cả đời không thể níu giữ, như vậy anh sẽ quý trọng từng giây từng phút ở bên cô.

Tiết Tiểu Tần bị anh ôm chặt cảm thấy hơi đau, cô ưm một tiếng tỏ vẻ kháng nghị. Hoắc Lương vội vàng buông cô ra, đầu ngón tay thon dài lau mồ hôi đầm trên trán cô: "Có đói bụng hay không?"

Bụng cô lập tức ùng ục lên tiếng, Tiết Tiểu Tần mới nhớ trừ bữa sáng cô chưa ăn gì hết! Đói bụng đến nổi ngực dán vào lưng luôn rồi, ánh mắt cũng xám ngắt. Vì vậy, cô nàng nhõng nhẽo đòi Hoắc Lương dẫn đi ăn. Đương nhiên Hoắc Lương không từ chối, nhưng quần áo trên người hai người bị tuyết làm ướt nhẹp. Dù trong phòng làm việc của anh có máy điều hòa, nhưng sau khi quần áo khô, áo khoác ngoài của Hoắc Lương có nhiều nếp nhăn, áo khoác nhung của Tiết Tiểu Tần cũng lấm tẩm màu vàng nhạt.

Cũng may, đối diện bệnh viện là đường phố thương mại, vợ chồng son quyết định cùng đi mua quần áo trước, sau đó đi ăn lẩu.

Tiết Tiểu Tần rất thích ăn lẩu, trên đời này còn chuyện gì hạnh phúc hơn việc vừa ăn lẩu vừa ngắm tuyết rơi? Hoắc Lương không kén chọn, Tiết Tiểu Tần thích ăn gì anh liền thích món đấy.

Trong khi chờ thịt nấu chín, Hoắc Lương không nhịn được mở điện thoại xem weibo của Tiết Tiểu Tần, Tiết Tiểu Tần chỉ lo nhìn chọc chòng thức ăn nên không chú ý đến anh.

Cửa hàng lẩu rất đông người, Hoắc Lương không vui khi áo khoác ngoài của mình dính mùi lẩu. Hơn nữa, cửa hàng này không có phòng bao, tuy bọn họ ngồi gần cửa sổ nhưng vừa nghe tiếng người cười nói ồn ào, lòng dạ Hoắc Lương không thả lỏng được. Anh thích yên tĩnh, dù có đùa vui ầm ĩ anh cũng chỉ thích nhìn Tiết Tiểu Tần vui đùa.

Tiết Tiểu Tần rất vui vẻ, tuy Hoắc Lương đã chườm nước đá cho cô nhưng vẫn có thể nhận ra đôi mắt xinh đẹp ấy còn hơi sưng. Lúc này, cô không khóc mà là vui vẻ chờ đợi ăn món ngon. Ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, nguyên tắc trong đầu Hoắc Lương đều là cái rắm, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, giúp cô gỡ đĩa, đưa khăn, lau miệng... Người nào đó cao lớn đẹp trai, gương mặt còn đẹp hơn cả ngôi sao trên TV, hấp dẫn ánh mắt các cô gái trong quán lẩu.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đang bị 'vạn tiễn xuyên tâm' (*). Trước lễ mừng năm mới, có rất nhiều 'quý tộc độc thân' kết bạn đi ăn lẩu... Đưa mắt nhìn chung quanh, cả cửa hàng lẩu chẳng có mấy đôi tình nhân!!!

(*) Muôn vàn mũi tên cắm vào người.

Thế nhưng cô vẫn ăn rất vui vẻ, Hoắc Lương luôn gấp đồ ăn cho cô, Tiết Tiểu Tần thích nếm thử thứ mới lạ, có một số nguyên liệu nấu ăn giống nhau nhưng mùi vị lại khác nhau. Cô nếm thử, cảm thấy ăn ngon sẽ tự ăn hết, Hoắc Lương quan sát vẻ mặt của cô, thấy cô không thích ăn anh sẽ gấp qua bên mình.

Khi Tiết Tiểu Tần ăn phải viên bò viên nóng hổi, nuốt vào không xong, nhả ra chẳng được. Hoắc Lương nhìn vẻ mặt Tiết Tiểu Tần thay đổi liền đưa khăn tay đến bên miệng cô, Tiết Tiểu Tần muốn nhả ra nhưng mùi vị rất ngon, chỉ là quá nóng... Giây tiếp theo, Hoắc Lương nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, tay nhẹ nhàng bóp cằm cô, Tiết Tiểu Tần bất đắc dĩ phải há miệng. Trong nháy mắt, viên bò viên bị Hoắc Lương cuốn đi.

Tình sắc đến bậc này... Khuôn mặt nhỏ của Tiết Tiểu Tần đỏ bừng lên. Cô len lén liếc nhìn thực khách ở xung quanh, vừa nhìn liền thấy vẻ mặt hâm mộ và yêu thích của bọn họ.

Quả nhiên, trai đẹp thể hiện tình cảm không bao giờ bị người khác ganh ghét! Hoắc Lương cuốn lưỡi vài cái liền nuốt bò viên vào bụng. Sau đó chép miệng nói: "Mùi vị không tệ."

Không biết là nói người hay bò viên...

Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, dưới gầm bàn, chân cô lạng lẽ đá Hoắc Lương một phát. Hoắc Lương mặt không biểu cảm gấp thịt dê cho cô.

Hoắc Lương đúng là điển hình ông xã hai mươi bốn hiếu, Tiết Tiểu Tần yên tâm thoải mái hưởng thụ. Cuối cùng, cô cũng có chút lương tâm, chủ động để cho Hoắc Lương ăn, tạm thời mặc kệ anh."

Hoắc Lương lắc đầu, anh không đói nhưng nhìn cô ăn vui vẻ như vậy anh liền thấy vui. Nếu như Tiết Tiểu Tần mập lên một trăm năm mươi cân, trên thế giới này sẽ không có ai vui mừng hơn Hoắc Lương. Chỉ cần cô mập lên sẽ không có người yêu thích cô nữa! Đúng không?

Khi bọn họ tình chàng ý thiếp với nhau, đột nhiên nghe tiếng cãi vã. Kế đó, chính là tiếng thét chói tai và ầm ĩ.

Hết chương 22

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 23

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

~*~

Tiết Tiểu Tần bị tiếng thét chói tai dọa giật mình, tay run lên, lát thịt cá vừa gắp lên rơi lại vào nồi, dầu văng tung tóe.

Quần áo mới của cô...

Trên bàn tay cũng dính chút bẩn, Hoắc Lương nhường mào, lập tức thấm nước ấm vào giấy ăn lau tay cho cô. Nói thật, cô không cảm thấy đau lắm, nhưng tiếng thét chói tai dọa người hơn. Tiết Tiểu Tần đẩy đẩy tay anh: "Em không sao, hồi nãy... có chuyện gì vậy?"

Xảy ra chuyện gì thế?

Chỉ thấy thực khách trong tiệm lẩu đều đứng lên, tạo thành vòng tròn lớn cách phía sau lưng Hoắc Lương năm mét. Vừa rồi, Tiết Tiểu Tần chỉ lo ăn, căn bản không để ý đến ngọn nguồn cãi nhau cái vụ gì.

Hoắc Lương ném giấy ăn, nói: "Cãi nhau." Thính lực của anh rất tốt, tốt đến mức không muốn nghe cũng có thể nghe rõ ràng.

"..."

"Ở đây chờ anh, một lát nữa anh quay về." Nói xong, Hoắc Lương đứng dậy rời đi, Tiết Tiểu Tần ngồi tại chỗ không biết Hoắc Lương muốn làm cái gì. Nhìn anh đến quầy thu ngân hỏi mượn một đôi găng tay, đây là găng tay công nhân thường dùng để rửa chén, nhưng nhìn rất mới. Sau đó, cô thấy người đàn ông mặc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng đi vào đám đông cách đó không xa. Tiết Tiểu Tần vừa tò mò vừa lo lắng cho Hoắc Lương liền xách túi chạy đến.

Tuy vóc người cô cao gầy nhưng rất nhỏ nhắn, linh hoạt. Vừa chen vào trong, cô liền thấy mấy người mặc đồng phục của nhân viên tiệm lẩu đang ấn người thanh niên thoát nhìn hai mươi tuổi xuống đất. Trên đất, một người phụ nữ trung niên ôm cánh tay lẫn lộn. Mùa đông nhưng tiệm lẩu khá ấm áp, bà ấy cởi áo khoác chỉ mặc mỗi chiếc áo len mỏng, bây giờ để lộ một mảng da thịt bị bóng nặng, đau đến không thở ra hơi.

Tiết Tiểu Tần nhát gan, ngay cả khi xem ảnh ma quỷ cô chỉ dám hí một mắt nhắm một mắt để xem. Vừa nhìn thấy cảnh tượng máu thịt lẫn lộn, lập tức che miệng sợ mình hét toáng lên.

Trái lại, Hoắc Lương chẳng có biểu cảm gì, anh đã nhìn quen hình ảnh máu me đầm đìa khiến người ta buồn nôn như thế này.

Anh nhanh chóng dùng kéo mượn ở quầy thu ngân cắt bỏ áo len đầm máu của người phụ nữ. Kế đó, anh bảo nhân viên của tiệm lẩu đi lấy nước

lạnh giúp anh rửa vết thương. Sau đó, anh lại hỏi: "Có băng gạc y tế không?"

Không có.

Mấy cô gái trẻ bị dọa sợ hãi, đứng bên cạnh run run. Hoắc Lương dùng tốc độ nhanh nhất sơ cứu đơn giản cho người phụ nữ, điều kiện có hạn, anh chỉ có thể làm như vậy. Cũng may là anh đã bảo quỳ thu ngân gọi 120 để báo nguy. Chuyện có thể làm anh đã làm, những việc còn lại giống như không liên quan anh.

Bởi vì nơi này tương đối gần bệnh viện, cho nên xe cấp cứu đến rất nhanh. Người thanh niên dùng nước sôi tạt người khác cũng bị cảnh sát dẫn đi.

Cái này chỉ là chuyện nhỏ, người phụ nữ trung niên dẫn con gái đi ăn lẩu, hai mẹ con ngồi vào bàn dành cho bốn người. Người thanh niên kia đi cùng ba người bạn nhưng ngồi bàn hai người, cho nên đi qua thương lượng xem có thể đổi bàn hay không. Kết quả người phụ nữ trung niên dùng giọng điệu không tốt cự tuyệt, người thanh niên bị bà ta chọc giận, vừa khước nhân viên tiệm lẩu cầm ấm nước đi ngang qua, gã liền giật lấy quăng về phía người phụ nữ trung niên.

Hoắc Lương ngồi đưa lưng về phía bọn họ, đương nhiên anh cũng nghe được bọn họ cãi cọ chuyện gì. Nhưng anh không ngờ sự việc lại biến thành thế này, làm sao có người bình thường nào không nói một lời liền xách nước sôi giội người khác? Có một số người bình thường còn chẳng bằng người mắc chứng vọng tưởng như anh đấy!

Cả quá trình này, Tiết Tiểu Tần đều dùng ánh mắt đầy sao nhìn ông xã nhà mình, sùng bái đến nước không thể sùng bái hơn nữa. Hoắc Lương tùy tiện cời găng tay vứt vào sọt rác, sau đó nắm tay cô quay về chỗ ngồi của

bọn họ ---- Cái lẩu mới ăn được một nửa, đương nhiên không thể chấm dứt như thế.

Dù anh lẩn vào đám người vẫn có thể tỏa sáng như cũ. Tiết Tiểu Tần chớp mắt lại chớp mắt, lúc trước ở chung một chỗ với Hoắc Lương, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ và ao ước của người khác cô có chút hư vinh. Nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy tự hào và kiêu ngạo vì anh.

Xem đi, cho dù Hoắc Lương không thể nào cảm nhận được lòng đồng tình và thương hại như người bình thường, nhưng anh vẫn cố gắng làm người tốt đó thôi.

Anh cố gắng thay đổi mọi thứ đều vì Tiết Tiểu Tần.

Hoắc Lương cảm thấy Tiết Tiểu Tần bỗng nhiên cười rất ngọt ngào, liền hỏi: "Em rất vui à?"

Tiết Tiểu Tần ngọt ngào gật đầu, thuận tiện còn đá lông nheo với anh. Cô không đá lông nheo thì thôi, cô vừa làm thế Hoắc Lương liền đau lòng sờ sờ mí mắt cô. Thật đáng thương, cô vì anh khóc sưng cả mắt, đến giờ vẫn chưa hết sưng. =))

"Vì sao anh đột nhiên qua bên đó?"

Hoắc Lương nói: "Anh là bác sĩ." Nếu chờ nhân viên y tế đến xử lý khẩn cấp thì đã muộn, đến lúc đó vết thương sẽ nghiêm trọng hơn nhiều. Đối với anh việc này chỉ là một cái nhấc tay, nhưng Hoắc Lương vẫn không thích tiếp xúc tay chân với người xa lạ. Cho nên, anh đến quầy thu ngân lấy một đôi găng tay sạch. Nhưng, sau khi về đến nhà, anh vẫn muốn khử trùng.

Sau khi nói xong, Hoắc Lương lại nói tiếp: "Anh sẽ cố gắng trở thành người xứng đôi với em."

Trái tim Tiết Tiểu Tần lại bị đánh đánh trúng một lần nữa. Thật lòng cô cảm thấy lời nói của Hoắc Lương không đủ êm tai, nhưng mỗi một câu đều đâm vào trái tim cô, khiến cô càng cảm động hơn: "May là anh không thích ở chung với người khác, bằng không không biết có bao nhiêu em gái bị anh trêu chọc."

Hoắc Lương không thể nào hiểu cách nói đùa như vậy, anh nghiêm túc nói: "Anh không thích bọn họ, anh chỉ thích em."

Nói xong, anh cũng cảm thấy lời mình chưa đủ biểu đạt tình cảm trong lòng mình, liền đổi giọng: "Anh chỉ yêu em."

Mặt Tiết Tiểu Tần đỏ bừng lên, cũng may vị trí bọn họ ngồi khá bí mật lại có chậu hoa che, người ngồi ở bàn sát vách không nghe rõ Hoắc Lương nói gì. Nếu không cô thật sự xấu hổ đến nhảy sông tự tử rồi. "Ừm... Em cũng yêu anh."

Hoắc Lương nhìn cô, ánh mắt dịu dàng chan chứa tình cảm. Tuy vẻ mặt của anh vẫn... Một lời khó nói hết.

Không thể không nói, hành động không chút do dự đứng lên đi giúp người của Hoắc Lương đã tạo ấn tượng tốt trong lòng Tiết Tiểu Tần. Với anh, cô luôn có ấn tượng rập khuôn. Cô nghĩ người đàn ông này chắc chắn sẽ không làm chuyện không liên quan đến mình. Cái loại lạnh lùng, cao ngạo đã khắc sâu vào trong xương cốt anh, càng đừng nói tới tính cách yêu sạch nghiêm trọng, cực kì bài xích người khác. Chỉ một hành động nhỏ như thế, cô càng xác nhận Hoắc Lương đáng giá để cô yêu. Đồng thời cũng cảm thấy mình rất may mắn, may mắn anh một lòng trung thành với tình yêu của cô. Bằng không dựa vào kinh nghiệm ba mươi năm tán gái, vị trí bà Hoắc không tới lượt cô ngồi đâu!

Tựa như hiện tại, ánh mắt của các cô gái nhỏ ở xung quanh đều dán lên người Hoắc Lương, một giây cũng không rời. Thỉnh thoảng bọn họ khẽ

liếc mắt nhìn, sau đó châu đầu ghé tai thảo luận vài câu. Tiết Tiểu Tần không cần nhìn cũng biết bọn họ đang thảo luận cái gì. Bởi vì khi cô lên cấp ba, cô điên cuồng say mê Kim Thành Vũ. Mỗi lần cô đều mang về mặt thiếu nữ động lòng xuân thảo luận với đám bạn cùng bàn.

Người đàn ông thành thực, anh tuấn, phong độ lại còn là bác sĩ cứu sống người, nếu gặp phải người đàn ông như vậy trong cuộc sống thực tế, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ.

Tiết Tiểu Tần mặt mũi đỏ bừng tiếp tục ăn lẩu. Kết hôn nửa năm cũng xem như vợ chồng già rồi nhỉ? Cô bóc lột Hoắc Lương, cũng quen với việc Hoắc Lương chăm sóc cho cô. Thế nhưng, mỗi lần anh có động tác thân mật với cô, cô liền đỏ mặt không ngớt.

Ăn lẩu xong vừa đúng bảy giờ, ngoài trời tuyết rơi lất phất, Tiết Tiểu Tần không muốn về nhà sớm nên kéo Hoắc Lương đi dạo chợ đêm. Cô còn mua rất nhiều đồ lặt vặt đáng yêu, sau đó mới vừa lòng dẹp đường về nhà.

Vừa lên xe, Tiết Tiểu Tần nhận được điện thoại của ba Tiết. Buổi chiều, cô không tìm được Hoắc Lương cho nên cô không dám nói với ba mẹ. Hai ông bà ngồi ở nhà đoán mò vợ chồng son cãi nhau, có lẽ đã giải hòa với nhau nên gọi điện tới hỏi thăm. Tiết Tiểu Tần lập tức nói không có chuyện gì, sau đó đưa di động đến bên tai Hoắc Lương, thuận tiện dùng ánh mắt trách móc trừng anh: Anh xem đi, đều là lỗi của anh!

Đồng chí Hoắc Lương ngoan ngoãn nhận sai, tích cực thừa nhận sai lầm đồng thời cam đoan với ba Tiết sẽ không có lần sau. Ba Tiết tận tình khuyên bảo, dạy dỗ anh vài câu mới chịu cúp máy.

Tiết Tiểu Tần đặc ý nhìn Hoắc Lương: "Ba em hiểu em nhất nhá! Nếu lần sau anh còn chọc em khóc, em sẽ nói ba đánh anh một trận!" Vừa nói cô vừa giơ giơ nắm đấm hù dọa anh: "Đánh anh thành đầu heo luôn!"

Hoắc Lương mỉm cười, Tiết Tiểu Tần đột nhiên ý thức được một vấn đề: "Mắt kính của anh đâu?"

"Để quên trong nhà ba mẹ rồi."

Bây giờ, Tiết Tiểu Tần mới biết Hoắc Lương không bị cận thị: "Không đeo kính sẽ không quen à?"

"Đối với anh, mất đi bất cứ thứ gì đều không quan trọng. Ngoại trừ em."

Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, cô cảm thấy Hoắc Lương bây giờ rất hiểu rõ tính cách của cô. Anh biết rõ cô không thể chống đỡ được mấy lời nói ngọt ngào, cho nên anh cứ nói mãi, hại cô cả đêm đỏ mặt không thôi: "Vẫn nên mang kính tốt hơn." Vì khi anh đeo kính, nhan sắc của anh giảm xuống một phần.

Hoắc Lương không hề có nguyên tắc đồng ý: "Được."

Trong suy nghĩ của Tiết Tiểu Tần, hôm nay hai người bọn họ nhờ vào hiểu lầm mà bọn họ bày tỏ nỗi lòng của mình cho đối phương biết. Chuyện đến mức này, về đến nhà chẳng phải nên tắm rửa, sau đó lên giường làm chuyện ấy ấ sao? Không phải phim truyền hình đều diễn như thế sao?

Cô nghĩ như vậy, tắm xong liền xịt nước hoa quyến rũ lên người.

Thế nhưng... Có ai đó có thể cho cô biết, vì sao cô nằm trong chăn chờ Hoắc Lương cả buổi. Người nào đẩy tắm xong đi ra, lau khô tóc liền chui vào chăn...ngủ là sao? Trước khi nhắm mắt ngủ còn hôn lên trán cô một cái, nói chúc ngủ ngon?

Ai thèm anh chúc ngủ ngon hả? Tối hôm nay không thể nhá!

Trước kia, đối với đòi hỏi không chừng mực của Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần luôn ở thế bị động. Ở trên giường, Hoắc Lương rất bá đạo, Tiết Tiểu Tần chưa bao giờ có quyền chủ động. Nhưng mà... hôm nay, cô chủ động không tốt à nha? Cái chuyện này làm sao để phụ nữ chủ động được chứ???

Thế là trong lúc Tiết Tiểu Tần do dự, thời gian vuu một tiếng trôi qua. Hoắc Lương hít thở đều đặn chìm vào giấc mộng, Tiết Tiểu Tần vẫn trợn mắt nhìn trần nhà không hề cảm thấy buồn ngủ. Cô không hiểu vì sao Hoắc Lương có thể ngủ được? Ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào trong lòng, càng khỏi phải nói cô còn là người đẹp trước lời sau vãnh, thế nhưng người đàn ông này lại ngủ say như chết?

Tiết Tiểu Tần liền tức giận vô cớ, cảm thấy tâm tình của mình coi như đi tong rồi. Phải biết rằng lúc tắm cô còn ảo tưởng Hoắc Lương sẽ làm như vậy như vậy như vậy như vậy với cô. Một lần lại một lần đỏ mặt, kết quả Hoắc Lương tắm xong đi ra chỉ ôm cô ngủ. Ngay cả nói chuyện phiếm cũng không có!!!

Mệt đến thế này sao?

Càng nghĩ cô càng ảo não, tay nhỏ bé len lén ôm Hoắc Lương từ phía sau, đụng chạm nơi khêu gợi lần lên trên, sờ đến cơ ngực. Giấc ngủ của Hoắc Lương luôn không sâu, anh lập tức mở mắt: "Tiểu Tần?"

Tiết Tiểu Tần ừ một tiếng, tiếp tục sờ anh. Hoắc Lương bắt lấy tay cô: "Làm cái gì?"

Làm cái gì... Anh còn có thể hỏi làm cái gì? Tiết Tiểu Tần tức giận đến cắn anh, gầm gừ nói: "Ngủ! Còn có thể làm cái gì?"

Nói xong, cô dứt khoát nhắm nghiền hai mắt. Hoắc Lương vừa bị cô trêu ghẹo tỉnh lại, mặt không biểu cảm, ánh mắt mờ mịt hoàn toàn không biết vì sao Tiết Tiểu Tần tức giận. Không phải lúc này bọn họ rất tốt sao?

Buổi chiều còn hòa hòa thuận thuận với nhau, làm sao cô tức giận nhanh như vậy?

Tiết Tiểu Tần tức giận xong mới phát hiện lí do mình cáu kỉnh là vì cô xấu hổ và bối rối. Cái này không thể trách Hoắc Lương... Làm người phụ nữ thời đại mới, hưởng thụ sinh hoạt vợ chồng là chuyện rất bình thường! Bởi vậy, cô thầm thuyết phục chính mình xong liền mở đèn ngủ ở đầu giường: "Hơn nửa tháng nay, vì sao anh không ưm...nữa?"

Hoắc Lương: "...?"

Hết chương 23

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 24

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: Macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần nói bóng gió uyển chuyển anh nghe không hiểu, cô đành nói thẳng vào vấn đề: "Hơn nửa tháng nay anh không có..."

"Em nói khó chịu." Hoắc Lương chậm rãi hiểu ra cô buồn bực chuyện gì, đáy mắt toát ra ý cười: "Anh không muốn chọc em bực mình. Mỗi lần em đều cở vẻ không cam tâm tình nguyện cho lắm, anh không muốn vì thỏa mãn bản thân mà miễn cưỡng em."

Nói xong, ai đó còn tự cho rằng mình rất chăm sóc: "Nếu em muốn có thể nói cho anh biết."

Tiết Tiểu Tần bị bản mặt không biểu cảm của anh chọc nổi giận đùng đùng, cô dùng sức đâm vào ngực anh: "Không phải đã nói với anh rồi hay sao? Bấy lâu nay, người ta khẩu thị tâm phi*!"

*Suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.

Nghe vậy, Hoắc Lương lộ ra vẻ mặt bưng bình: "Anh hiểu rồi."

Hiểu... Hiểu cái gì? Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình tự đào hố rồi nhảy vào!!!

Quả nhiên...

Cô nhanh chóng tự mình gặt bão. Khi cô khóc sướt mướt nói không muốn nữa, Hoắc Lương lại dùng câu nói 'người ta khẩu thị tâm phi' của cô chặn miệng cô. Trong mơ hồ, Tiết Tiểu Tần mới ngộ ra, ai nói Hoắc Lương cứng nhắc lại u mê? Anh hiểu rõ hơn bất kì ai. Rõ ràng là anh cố ý dụ cô đào hố rồi tự nhảy vào!!!

Khốn kiếp!

Một đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, Tiết Tiểu Tần buồn ngủ muốn chết, không biết ai kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng chiếu lên mặt cô rất chói mắt. Tiết Tiểu Tần giống như con mèo nhỏ, cọ cọ chui vào trong chăn, ghét bỏ ánh mặt trời chói mắt. Cô thuận lợi tóm được cái gối đầu che mặt, giống con đà điểu cắm đầu vào đất.

Hoắc Lương tinh thần sáng lạng trở lại phòng ngủ, phát hiện Tiết Tiểu Tần vẫn chưa tỉnh, còn anh mờ hồ nhể nhại tập thể hình ở trong phòng tập thể thao hai tiếng đồng.

Sờ sờ mặt Tiết Tiểu Tần, hôn nhẹ cô, dỗ cô rời giường: "Hơn một giờ rồi, Tiểu Tần, mau dậy đi."

Tiết Tiểu Tần lầm bầm câu gì đó, Hoắc Lương cẩn thận lắng nghe khiến trên trán anh xuất hiện vạch đen. Đáy mắt anh lộ vẻ cười khổ, anh

đâu phải Hậu Nghệ, buộc lòng phải tiếp tục dỗ cô: "Nếu không chịu tình đây, tối nay em đừng hòng ngủ được."

Mấy lời 'dụ dỗ' này rất có hiệu quả, Tiết Tiểu Tần lập tức mở mắt bật dậy, tức giận ôm chần trừng anh: "Cầm thú!"

Rất rõ ràng, cô hiểu sai ý anh rồi, ý của Hoắc Lương chính là ban ngày cô ngủ nhiều buổi tối sẽ khó ngủ. Về phần trong đầu Tiết Tiểu Tần suy nghĩ cái gì... Đầu chứa đầy màu vàng, mời các vị tự mình phỏng đoán.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, càng có mùi vị năm mới. Lần đầu tiên vợ chồng son cùng đón năm mới, Tiết Tiểu Tần không muốn về nhà mẹ ăn tết. Hoắc Lương cũng không muốn đi, anh không có bạn bè thân thích gì hết, anh chỉ muốn hai người ở cùng một chỗ, anh không thích chỗ đông người.

Ba mẹ Tiết gọi vợ chồng son bọn họ cùng về ăn tết nhưng Tiết Tiểu Tần đã cự tuyệt. Nếu cô nói muốn cùng anh về nhà mẹ đón năm mới, Hoắc Lương sẽ không cự tuyệt nhưng chắc chắn anh không vui vẻ gì. Hoắc Lương chưa bao giờ ghen tỵ người khác được sum họp bên gia đình đón năm mới. Trong thế giới của anh, ngoại trừ Tiết Tiểu Tần không có người nào khác. Người cô độc sẽ hâm mộ hoặc ghen tỵ bạn bè có gia đình sum vầy, nhưng Hoắc Lương hoàn toàn không cần, cũng không khát cầu. Anh và người bình thường khác nhau như thế đó.

Đây là lần đầu tiên Tiết Tiểu Tần không đón tết với ba mẹ Tiết, rất nhiều chuyện cô không thèm quan tâm, chỉ có thể góp nhặt. Đầu tiên là tổng vệ sinh, Tiết Tiểu Tần làm mệt đến nỗi muốn chửi má nó. Cái nhà bự như vậy... có vài căn phòng cô còn chưa kịp xem qua.

Hoắc Lương ôm hết mọi công việc liên quan đến tay chân. Đêm ba mươi, anh càng bận rộn hơn. Việc dán câu đối xuân gì gì đó, Hoắc Lương đốt đặc cán mai. Bởi vì xưa nay anh chưa từng đón năm mới. Thời thơ ấu,

không khí trong nhà anh rất ngọt ngào, chẳng ai quan tâm tổ chức mừng năm mới. Kể đó, mẹ anh bỏ đi, cha thì sống mơ mơ màng màng... càng không có khái niệm 'năm mới'.

Sau mười lăm tuổi, anh ở nơi đất khách quê người, lại không giao tiếp với du học sinh. Trong từ điển của anh càng không có chữ 'năm mới.' Nhưng đây là lần đầu tiên anh cùng vợ yêu mừng năm mới, đặc biệt chỉ có hai người bọn họ. Hiện tại, anh đã có 'gia đình' riêng của mình, đương nhiên sẽ không làm qua quýt như ngày trước.

Mặc dù có phiền phức và luống cuống tay chân nhưng bọn họ cùng ăn bữa cơm tất niên, cùng ngồi trên sofa xem chương trình mừng xuân*, lần đầu tiên Hoắc Lương cảm nhận được thứ gọi là 'hạnh phúc'.

*Nguyên văn là xuân vãn, mình tìm trên gg thì biết đây là chương trình mừng xuân trên CCTV giống như bên mình chiếu Táo Quân ấy :3

Anh nghĩ rằng kết hôn với Tiết Tiểu Tần, ở chung nhà với cô đã là chuyện hạnh phúc lắm rồi, không ngờ cô lại mang đến càng nhiều hạnh phúc bất ngờ cho anh.

Tuy Hoắc Lương cảm thấy chương trình mừng xuân chẳng có gì thú vị, nhưng nhìn Tiết Tiểu Tần xem rất nghiêm túc, Hoắc Lương liền thích thú. Ánh mắt luôn dán trên người Tiết Tiểu Tần, nhìn cô cười bình luận tiết mục kia làm sao, thế nào... tay anh không ngừng lột vỏ quả óc chó.

Bọn họ cùng nhau đón giao thừa.

Đúng mười hai giờ đêm, tiếng chuông đồng hồ vang lên, Hoắc Lương cúi đầu lên lên môi Tiết Tiểu Tần đang xem TV say sưa.

Anh thầm nghĩ, hi vọng một năm lại một năm đều hạnh phúc như thế này, mãi mãi không thay đổi.

Sang năm thoải mái hơn nhiều, lúc Tiết Tiểu Tần cùng Hoắc Lương về nhà mẹ nhận tiền lì xì khiến cô đau lòng, nhiều bà con như vậy chỉ có ba mẹ cho cô tiền lì xì. Hơn nữa, vì cô bước vào hàng ngũ người đã có chồng nên phải lì xì cho mấy đứa em trai, em gái nữa chứ.

Tiết Tiểu Tần nhìn tiền lì xì rơi vào tay mấy đứa em mà xót ruột, đau lòng dụi vào ngực Hoắc Lương nói: "Tiền của em..." >o<

Hoắc Lương không hiểu vì sao cô ai oán như vậy, anh thấy chỉ là một chút tiền, chẳng có gì đáng nói. Thế nhưng anh không thể nhìn nổi bộ dạng Tiết Tiểu Tần 'đau lòng', anh chân thành nói với cô: "Anh sắp được phát lương rồi, đều cho em."

Hiện tại, anh còn tài khoản chứng khoán với một con số thiên văn*, nhưng vì vốn lưu động nên không thể giao cho Tiết Tiểu Tần được. Chính là vì Tiết Tiểu Tần không hiểu gì về thị trường chứng khoán, cô không có ánh mắt chính xác và lòng can đảm, cũng không biết lúc nào thu tay kịp thời. Đối với Hoắc Lương, anh am hiểu đầu tư nguy hiểm, rơi vào tay Tiết Tiểu Tần chắc chắn sẽ bồi thường lỗ vốn.

*Con số rất nhiều, rất lớn.

Bởi vì lễ mừng năm mới nên Tiết Tiểu Tần bận rộn đến mức choáng váng, lúc không bận rộn thì ở cùng với Hoắc Lương, đã lâu rồi cô chưa lên weibo. Thừa dịp vừa qua năm mới không bao lâu, cô lên weibo đăng trạng thái chúc mừng năm mới muộn.

Sau đó, cô bị đồng bình luận gây sốc. Lúc trước, vì Hoắc Lương bỏ đi không nói lời nào, cô tìm đã lâu nhưng vẫn không tìm được. Trong tình huống không biết phải làm sao, cô nhớ di động của Hoắc Lương cũng có ứng dụng weibo, Tiết Tiểu Tần ôm hi vọng Hoắc Lương sử dụng weibo nên mới nghĩ chuyện đăng tin tìm người. Chẳng qua, cô không ngờ dòng trạng thái của mình sẽ bị gần mười ngàn người chia sẻ và bình luận.

Có lẽ bởi vì ngày hôm sau cô không có đăng trạng thái weibo nữa, cho nên có người lo lắng cô có tìm được Hoắc tiên sinh hay không? Còn có người khuyên cô nên báo cảnh sát hoặc là gửi thông báo tìm người. Tiếp tục kéo bình luận xuống để xem, phần lớn đều là lo lắng và chúc phúc. Tiết Tiểu Tần đọc bình luận mà ấm lòng. Bạn nhìn đi, quan hệ giữa con người với nhau, phần lớn đều là chân thành và tốt đẹp.

Cô cười cười, lại đăng trạng thái: Cảm ơn mọi người đã quan tâm! Xế chiều ngày hôm đó, tôi đã tìm được Hoắc tiên sinh. Mấy hôm nay bận rộn chuẩn bị đón năm mới nên quên thông báo cho mọi người hay. Chúng tôi rất tốt, chúc mọi người mỗi ngày đều vui vẻ!

Sau đó... Những bình luận đầy xúc động chẳng còn nữa.

Khi người hâm mộ biết cô tìm được Hoắc tiên sinh, những người hâm mộ liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường... bọn họ xúm lại nói mát cô!!! Đầu tiên, bọn họ oanh tạc cô biến mất nhiều ngày, không thông báo, không vẽ vờ gì cả. Sau đó, trách cô chỉ lo ân ái làm tổn thương đám người độc thân bọn họ. Cuối cùng còn không quên hô hào: Tay của Hoắc tiên sinh đâu? Cho một PO ảnh đi! Chúng tôi muốn xem tay của Hoắc tiên sinh!

Tiết Tiểu Tần ôm di động cười ngặt nghẽo, biết lắng nghe và thấu hiểu thỏa mãn yêu cầu của mọi người. Chụp một PO ảnh tay của Hoắc tiên sinh.

Mọi người quỳ gối liếm đôi bàn tay thon dài hoàn mỹ như điêu khắc từ ngọc của Hoắc tiên sinh, kể đó chảy nước miếng với nhả cười. =p~

Người nào người nấy cũng khoe khoang cuộc sống vợ chồng đầm ấm, bọn này phải sống sao đây??

Hoắc Lương cũng đi qua nhìn, hai người dựa sát vào nhau. Dù trong phòng khách có trẻ con chạy giỡn nô đùa, các chú bác cô dì cậu mợ đều ngồi gần đó nói chuyện phiếm và ăn bánh mứt, nhưng bầu không khí chung quanh hai người vẫn ấm áp, hạnh phúc.

Sau đó Hoắc Lương nói: "Anh có trả lời em, em không thấy sao?"

Tiết Tiểu Tần sửng sốt: "Weibo sao?"

Hoắc Lương gật đầu.

Mỗi ngày cô đều nhận rất nhiều bình luận và tin nhắn, chẳng thể nào xem hết từng cái. Làm một người thành công đạt chuẩn trên mạng, Tiết Tiểu Tần kiêu ngạo tỏ vẻ bản thân rất bận rộn! Hơn nữa từ lúc cô khoe khoang tình cảm ân ái, nhóm người hâm mộ liền đổi ID bắt chước tên của vợ chồng nhà cô. Vì trên weibo Tiết Tiểu Tần gọi là Nhất Tần Nhất Tiểu, cho nên hiện giờ xuất hiện vô số ID kiểu 'Tần Ngốc của Hoắc tiên sinh', 'ông xã của Tần Ngốc', 'Anata* chính quy của Tần Ngốc', 'đầu ngón tay của Hoắc tiên sinh', 'lòng bàn tay của Hoắc tiên sinh'...

*あなた (anata) cách xưng hô bạn, ngài... Về sau, đại đa số thanh niên bây giờ thích dùng theo kiểu 我的anata để giới thiệu đây là người ấy của tôi. Nó thay cho bạn trai bạn gái. Dùng thành từ lóng.

Xét thấy Tiết Tiểu Tần thường có những hành động ngốc nghếch đáng yêu trên weibo, ví dụ như có chứng ép buộc, nếu như gõ chữ sai trên weibo, mặc kệ được chia sẻ nhiều hay ít cô đều xóa sạch rồi viết lại. Có đôi khi cô lại tự tay cancer, gây không ít chuyện cười. Vì vậy, có không ít người hâm mộ đặt biệt danh thân thiết cho cô là 'Tần Ngốc'.

Lúc đầu, cô vừa bất đắc dĩ vừa tức giận đối với cái biệt danh này, đáng tiếc kháng nghị không có hiệu quả. Có cái còn nhớ cô tác giả vẽ hàng loạt tranh manga tên Nhất Tần Nhất Tiểu chứ không phải Tần Ngốc.

Hiện giờ, vừa nghe Hoắc Lương nói trả lời, quan tâm cô, trong lòng Tiết Tiểu Tần ngoài cả kinh còn có hoảng sợ. Hình tượng người đẹp thông minh, lịch sự của cô trước mặt Hoắc Lương hoàn toàn sụp đổ! Nếu bị anh phát hiện mình thường xuyên làm mấy chuyện ngốc nghếch thì làm sao đây? TT^TT

ID của Hoắc Lương rất đơn giản, người sử dụng 1635291.

Tiết Tiểu Tần: "..."

Hèn gì cô không nhìn thấy, nhìn cái hình đại diện mặc định của hệ thống và số lượng người quan tâm bằng 0 của Hoắc Lương, không khác gì nick ảo, làm sao cô chú ý được chứ!

Ngay cả tên trên weibo cũng là mặc định sẵn.

Cái anh trích đăng chính là trạng thái weibo cô gọi anh về nhà, cho đến nay, anh chỉ trích đăng một cái, ngắn gọn ba chữ: Xin lỗi nhé.

Những cô vợ hoặc bạn gái khác thỉnh thoảng sẽ kiểm tra di động của ông xã hoặc bạn trai mình, Tiết Tiểu Tần chưa bao giờ làm như vậy. Cô hi vọng mình có không gian riêng tư, cho nên cô cũng rất công bằng cho Hoắc Lương không gian riêng.

Nhưng cô không ngờ là Hoắc Lương hoàn toàn không cần không gian riêng tư. Nếu mỗi ngày Tiết Tiểu Tần theo dõi anh từng phút từng giây, một giây cũng không muốn anh rời khỏi tầm mắt mình, Hoắc Lương càng vui vẻ hơn. Vì vậy, đối mặt với ánh mắt sáng ngờ của Hoắc Lương khi đưa di động đến trước mặt, Tiết Tiểu Tần không biết tại sao mình có chút chột dạ. Cô chột dạ cái quái gì chứ! Làm gì có người đàn ông nào không thích có không gian riêng tư, lén lút rút điều thuốc hay là giấu tiền riêng...?

Suy nghĩ một chút, cô liền trích đăng trạng thái weibo này của anh:
Tha cho anh! [Trái tim] [trái tim]

Những người hâm mộ đều sợ ngây người... Bọn họ đều hỏi Tiết Tiểu Tần có phải bị hack hay không? Sau khi Tiết Tiểu Tần xác nhận người sử dụng 1635291 là Hoắc tiên sinh của mình, bọn họ lập tức hô hào chạy sang weibo của Hoắc Lương. Hết đánh giá rồi đến bình luận, ngấm ngấm nghĩa

nghĩa cho đã mắt. Sau đó, Tiết Tiểu Tần phát hiện, lượt tìm kiếm người sử dụng 1635291 càng ngày càng tăng cao.

Lòng hiếu kỳ của con người thời nay thật nặng!

Từ đó về sau, trên cơ bạn Tiết Tiểu Tần đều duy trì hai ngày một lần, nhưng mà bây giờ Weibo của cô đã bị chiếm đóng, ngoài trừ việc thúc chương*, độc giả của nàng nói nhiều nhất chính là: Tần ngọc đập tay Hoắc tiên sinh! Tần ngọc thả Hoắc tiên sinh!.....

*Nữ chính vẽ tranh manga/manhua.

Trái lại, Tiết Tiểu Tần cảm thấy hình như cô trở thành người phát ngôn của Hoắc Lương rồi.

Thế nhưng, Hoắc Lương không có đăng tải trạng thái weibo nào khác. Anh ghét cảm giác bị vô số người không quen nhìn chăm chăm, cho nên anh không nói lời nào, chỉ khi Tiết Tiểu Tần đăng weibo mới anh mới lặng lẽ trích đăng.

Anh không thèm đổi ID, vẫn dùng tên người sử dụng 1635291, kể cả hình đại diện cũng là hình ảnh mặc định của hệ thống. Có thể nói, tài khoản weibo của anh cực giống nick ảo. Người quan tâm chỉ có mỗi Tiết Tiểu Tần, cả weibo đều trích đăng trạng thái của Tiết Tiểu Tần. Ngược lại khiến người ta cảm thấy kì quái nhưng có chút đáng yêu. Vì vậy, số lượng người hâm mộ của anh cũng tăng vọt.

Dù Hoắc Lương không trả lời, không nói gì trên weibo, vẫn không ngăn được nhóm người hâm mộ say sưa thảo luận chuyện thú vị của hai người bọn họ. Đôi vợ chồng son thích thú ngồi đọc bình luận của người hâm mộ, bộ dạng người có cuộc sống thuận buồm xuôi gió.

Hết chương 24

Chương 25

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời như thế, tết nguyên tiêu đã qua đi, thời tiết dần chuyển sang ấm áp, Tiết Tiểu Tần bắt đầu đứng ngồi không yên.

Theo lời mẹ Tiết, Tiết Tiểu Tần chính là con ếch. Mỗi năm trời lạnh sẽ ngủ đông, ngoại trừ nhà và siêu thị chẳng muốn đi đâu hết. Chờ đến khi thời tiết ấm áp, cô sẽ ngồi yên ở nhà. Nếu không đi du lịch thì cũng ra ngoại ô đạp thanh, tóm lại chính là người không thể ở không.

Hoặc Lương phải đi làm, anh không thể luôn luôn ở nhà.

Khi lễ tình nhân ngọt ngào vừa qua hơn một tháng, Tiết Tiểu Tần nhận được điện thoại của bạn thời đại học. Các cô ngủ chung một phòng, quan hệ với nhau cũng rất tốt. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy đến Thâm Quyển để phát triển sự nghiệp, còn Tiết Tiểu Tần vẫn ở lại Bắc Kinh. Ngày xưa, một phòng có bốn người, trừ cô bạn đi Thâm Quyển, ba người còn lại đều kết hôn rồi.

Bạn cùng phòng gọi điện tới thông báo cô ấy sắp kết! Ngày cưới ngay ngày cá tháng tư, bảo Tiết Tiểu Tần nhất định phải đến, tiền vé máy bay cô ấy sẽ trả.

Lúc Tiết Tiểu Tần kết hôn, nhóm bạn cùng phòng đều đến muện, nên không kịp làm phù dâu. Đương nhiên cô sẽ không cự tuyệt. Thế nhưng cô biết, đầu tháng tư Hoặc Lương có mấy ca giải phẫu, e là anh không thể đi cùng cô. Tối hôm đó, thừa dịp Hoặc Lương về nhà cô liền nói chuyện này với anh. Tiết Tiểu Tần nói mấy ngày nữa cô sẽ đi Thâm Quyển ăn cưới, thuận tiện ở lại chơi vài ngày mới về.

Nói xong, cô mới phát hiện Hoắc Lương vẫn im lặng, biểu cảm không chút thay đổi, nhưng sắc mặt hơi đen. Tiết Tiểu Tần suy nghĩ về những gì mình vừa nói, thầm nghĩ đâu có chỗ nào không đúng, liền hỏi anh: "Anh làm sao vậy?"

Hoắc Lương quay đầu sang chỗ khác: "Không sao."

Ngoài miệng anh nói không sao, nhưng vẫn không nhìn được muốn hỏi: "Lúc nào em trở về?"

"Ừ... Có thể ở lại chơi thêm vài ngày. Hơn nữa, có rất nhiều bạn học đi cùng, lâu rồi không gặp bọn họ, vả lại em chưa đến Thâm Quyến lần nào." Ở nhà gần một năm, bây giờ có thể ra ngoài chơi Tiết Tiểu Tần rất vui vẻ: "Vừa khéo, Thâm Quyến cũng gần Hồng Kông, Ma Cao và Đài Loan. Em nghĩ sẽ đi chơi vài ngày, à đúng rồi, anh để hộ chiếu của em ở chỗ nào vậy? Hồi này em tìm một hồi lâu mà không tìm ra."

Hoắc Lương chỉ chỉ phòng sách: "Trong học bàn của anh, ngăn kéo thứ hai."

Tiết Tiểu Tần vội vã đi lấy. Sau đó, cô vui vẻ quay trở lại, có thể nhận ra tâm trạng hiện tại của cô rất tốt, vừa hát liêu lo ca khúc thiếu nhi vừa nhảy chân sáo.

Nhưng trong mắt Hoắc Lương, tâm trạng vui vẻ này của cô không phải chuyện tốt đối với anh. Cho nên, anh vẫn không nhìn được hỏi: "Anh thì sao?"

"Hử?"

"Anh?" Hoắc Lương không nhìn được hỏi lại: "Anh thì làm sao?"

"Em cũng muốn đi cùng anh, nhưng bọn em đi chung toàn là phụ nữ, anh đi cùng thì không tiện cho lắm. Hơn nữa, không phải tháng tư anh có

mấy ca giải phẫu sao? Em xem thời gian biểu làm việc của anh rồi."

Cô nói chuyện rất đương nhiên, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Cô đi tham gia lễ cưới của bạn tốt, sau đó thuận tiện đi chơi vài ngày, có chuyện gì lớn lao đâu?

Tiết Tiểu Tần quên mất tình huống của Hoắc Lương, biểu hiện của anh khi ở cùng cô không giống với người bình thường. Trước kia, vì có cô nên anh không cảm thấy cô đơn, không còn tự chia bản thân thành 'cô' nữa. Trải qua thời gian ở chung lâu như vậy, Tiết Tiểu Tần tự nhiên sẽ cho rằng Hoắc Lương hiện tại đã tốt lên. Đặc biệt là, hai người đã công khai bày tỏ tình cảm với nhau, còn có cái gì là không thể giải quyết?

Bởi vì Tiết Tiểu Tần không hiểu gì về chứng vọng tưởng cho nên cô đã tìm tài liệu có liên quan để đọc. Hoắc Lương luôn nói bản thân anh không có vấn đề, có thể khống chế. Nhưng không ít người bệnh đều tự khống chế để mình trông giống người bình thường. Tiết Tiểu Tần vô cùng tin tưởng Hoắc Lương, chỉ cần anh nói đúng chính là đúng nên cô chưa từng hoài nghi lời anh.

Rốt cuộc anh đã khỏi bệnh chưa?

Dần dà, cuối cùng Tiết Tiểu Tần sửa soạn xong túi hành lý mới phát hiện Hoắc Lương có gì đó không đúng. Anh ngồi ở chỗ kia không nói năng gì hết, im lặng nhìn cô thu dọn hành lý.

Anh phải đi làm, còn cô lại đi chơi một mình... hình như không tốt cho lắm he he. Tiết Tiểu Tần nhào qua ôm cổ Hoắc Lương, đặt miệng lên đùi anh, thuận tiện hôn nhẹ một cái: "Được rồi, đừng giận mà! Em đảm bảo sẽ về thật sớm, tuyệt đối sẽ không đi quá nửa tháng."

"Nửa tháng?" Hoắc Lương không dám tin hỏi lại.

Tiết Tiểu Tần: "...Mười ngày?"

Hoặc Lương ôm cô đặt lên sofa, xoay người rời đi.

Tiết Tiểu Tần sửng sốt mấy giây, cô phát hiện Hoặc Lương càng ngày càng giống đứa bé. Mặc dù thoát nhìn anh có vẻ lạnh lùng, tao nhã nhưng anh có rất nhiều biểu hiện ấu trĩ giống đứa trẻ. Tựa như hiện tại, anh sẽ không cãi nhau với cô, cũng không nỡ cãi nhau với cô. Vì vậy, chỉ cần không vui anh lập tức quay lưng bỏ đi kiểm chỗ không người ngồi giận đối một mình.

Nói thật, cô có thể mặc kệ anh, chờ khi anh tự mình điều chỉnh cảm xúc xong cũng sẽ trở lại bên cạnh cô. Nhưng, bây giờ đâu có giống trước kia.

Thế nhưng, làm sao cô có thể để người cô yêu chịu uất ức được chứ?

Cho nên, Tiết Tiểu Tần cam chịu số phận đuổi theo anh, vừa đuổi theo vừa nói thầm trong bụng: Ở phương diện sinh hoạt là anh chăm sóc cô. Về mặt tinh thần và tâm lý, rõ ràng mới cô là 'gấu mẹ vĩ đại'!

Hoặc Lương đến phòng tập thể thao, cởi quần áo ngoài đang tập hít đất.

Dù anh đang vận động tiêu hao thể lực nhưng biểu tình trên mặt của anh vẫn không đổi, trên người đã nhễ nhại mồ hôi. Tiết Tiểu Tần tìm khăn mặt giúp anh lau mặt, anh không nói lời nào để mặc cho cô đến gần, nhưng ánh mắt rõ ràng bộc lộ vẻ không vui!

Tiết Tiểu Tần thở dài nói: "Cũng không phải em 'mệt đi không trở lại', anh có công việc phải làm, còn em thì không thể luôn ở trong nhà. Hơn nữa, quan hệ của em và người bạn học kia rất tốt. Lúc học đại học, cô ấy rất quan tâm em. Hiện tại, cô ấy chuẩn bị kết hôn, em không thể không đến chia vui với cô ấy. Nếu không đi, chẳng phải có lỗi với người ta lắm sao? Được rồi, chồng à, em hứa sẽ về sớm. Anh đừng giận nữa được không?"

Hoắc Lương không có dừng lại, anh không muốn để cô rời khỏi anh, mặc kệ là vì chuyện gì.

Cuối cùng, anh vẫn lựa chọn thỏa hiệp. Ngồi xếp bằng trên đệm, vẻ mặt lạnh lùng: "Năm ngày. Em không về anh sẽ đi tìm em."

Tiết Tiểu Tần: ". . ." Hình như cô nói nhiều với anh không khác gì gió thoảng qua tai: "Không được, em hứa với người ta rồi."

Cô nói bằng giọng nũng nịu, nếu là lúc bình thường Hoắc Lương hết sức hưởng thụ... Nhưng lần này, cô làm nũng là vì muốn rời khỏi anh, Hoắc Lương không thể làm kiểm chế được cơn giận.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy sắc mặt Hoắc Lương lại đen xuống, liền bắt đầu buồn bực. Ông chồng này của cô, cái gì cũng tốt trừ việc rất thích dính người, khiến cô không thể thở. Bình thường thì khá ổn, nếu ngày nào đó cô đi ra ngoài lâu mà không nói cho anh biết, nhất định anh sẽ hỏi cô ở đâu, sau đó lập tức chạy đến.

Tuy như thế rất tốt nhưng có lúc cô cũng cần không gian riêng. Ví dụ như gặp bạn thân, cùng bạn gái đi dạo phố, cà phê nói chuyện trên trời dưới đất... Đây là những việc cô không thể làm cùng Hoắc Lương

Ngoại trừ cái này, cuộc sống hôn nhân của bọn họ vô cùng hoàn mỹ.

Tiết Tiểu Tần gấp đến độ giơ chân: "Năm ngày thật sự không đủ. . ."

Hoắc Lương từ cái đệm đứng lên, thuận tay ôm cô vào lòng, mồ hôi trên người anh dính vào da thịt mềm mại của cô làm cho Tiết Tiểu Tần hoảng hốt trong nháy mắt. Chờ đến khi cô bị đè trên giường, Tiết Tiểu Tần mới ý thức được bọn họ nói chuyện nói đến biến thành... Cái tư thế này?

"Cá cược một lần." Hoắc Lương cúi đầu hôn cô: "Ai cầu xin trước, người đó thua."

Tiết Tiểu Tần: ". . ." Em có thể từ chối phương pháp này không?

Có lẽ từ ánh mắt và giọng điệu của Hoắc Lương rất chắc chắn cô sẽ thua, nên sự bướng bỉnh cố chấp từ trong xương tủy của cô liền nổi lên. Tiết Tiểu Tần nghiêng răng nói: "Cực thì cực! Nếu em thắng em muốn đi chơi một tháng!"

Hoắc Lương vừa nghe, thân hình to lớn lập tức đè xuống. Từ trước tới giờ, anh rất ít tức giận, Tiết Tiểu Tần có thể chọc anh tức thành như vậy cũng có bản lĩnh lắm!!!

Tắt đèn.

Cuối cùng, Hoắc Lương phải nhượng bộ. Không phải do anh không được, mà vì anh không nỡ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô khóc đến ngất nhưng không chịu nhận thua. Khi Tiết Tiểu Tần khóc thút thít tỉnh lại, cô đã được anh tắm rửa sạch sẽ. Hoắc Lương ôm cô nhưng thân thể của anh còn đang co giật. Tiết Tiểu Tần lại cảm thấy uất ức, không nhịn được há miệng cắn cánh tay anh một cái. Cô dùng sức, dùng sức, thầm nghĩ: Anh đã nói không làm em khóc nữa, nhưng giờ lại khiến em rơi nước mắt, em làm cho anh đổ máu luôn.

Không chờ miệng nếm được mùi máu tươi, Tiết Tiểu Tần liền buông lỏng miệng. Bắp thịt dưới hàm răng vẫn không có cảm giác cứng đờ, Hoắc Lương cam tâm tình nguyện để cho cô cắn.

Gặp người đàn ông yêu cô đến tận xương tủy, một phút cũng không muốn rời xa cô, cô có thể làm gì?

Tiết Tiểu Tần mơ hồ cảm thấy ham muốn độc chiếm của Hoắc Lương sẽ trở thành trở ngại lớn nhất trong cuộc hôn nhân của bọn họ. Bọn họ đều yêu đối phương, cũng rất thật lòng với nhau nhưng luôn có vấn đề tồn tại. Hiện tại, Hoắc Lương tạm thời nhượng bộ không có nghĩa là về sau cũng sẽ như vậy.

Đành chịu thôi.

"Anh cho em đi." Hoắc Lương sờ sờ mặt cô: "Nhưng bất cứ lúc nào em cũng phải cho anh biết em đang ở đâu, anh cố gắng xử lý công việc bên này xong sẽ đi tìm em. Em có thể ở cùng bạn bè của em, anh sẽ không quấy rối nhưng anh muốn gặp em."

Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ nếu cự tuyệt điều kiện này cô sẽ không có cơ hội đi chơi nữa, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Em biết rồi."

"Một tháng?"

". . . Nửa tháng." Sau cùng, Tiết Tiểu Tần chấp nhận lui một bước.

Lúc này, sắc mặt của Hoắc Lương mới dịu xuống, anh hôn môi cô, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Tiết Tiểu Tần vốn không muốn tha thứ cho anh, nhưng nghĩ lại anh cũng không có làm gì quá đáng, thân thể cũng không bị thương gì ngoài việc bản thân bị anh trêu chọc đến động tình khó kiềm chế được. Cô lâu bầu: "Anh đừng có quá đáng nhé."

Hoắc Lương tiếp tục áy náy: "Xin lỗi."

Tiết Tiểu Tần nghe anh nói xin lỗi cũng mềm lòng, ôm lấy anh, nói: "Em sẽ không rời anh quá lâu, anh đừng lo được lo mất như thế. Chúng ta đã kết hôn, quan hệ vợ chồng còn được pháp luật bảo vệ đấy!"

Ánh mắt Hoắc Lương mang theo ý cười nhưng rất nhanh ở góc khuất Tiết Tiểu Tần không thấy được, trong mắt anh lộ ra vài phần cô đơn.

Thật ra, anh không hiểu.

Vì sao không thể chỉ thuộc về đôi bên? Anh có thể hoàn toàn thuộc về cô, vì sao cô không thể hoàn toàn thuộc về anh? Vì sao trong lòng cô luôn

luôn có nhiều người như vậy, hết người thân rồi đến bạn bè? Vì sao cô luôn hướng đến tự do?

Hoắc Lương không thể nào hiểu được, càng nghĩ anh càng cảm thấy người có vấn đề là mình. Cho nên, thừa dịp mấy ngày Tết Tiểu Tần đi Thâm Quyển, anh cần nghiên cứu kỹ vấn đề này.

Ở trong mắt Hoắc Lương, tất cả những chuyện khó hiểu đều có thể dùng khoa học để giải quyết. Nhưng con người được điều khiển bởi bộ não, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh kiềm chế mình nghiêm khắc như vậy. Trên bàn mổ, anh có thể thao túng sự sống chết của người khác một cách hoàn mỹ. Trên bàn mổ, hẳn có thể điều khiển sống chết của người khác một cách hoàn mỹ, thậm chí hẳn có thể phân tích hình thể của một con người chỉ từ một bộ phận trong vài giây, thế nhưng hẳn lại không hiểu nổi ý nghĩ của Tiết Tiểu Tần.

Suy nghĩ của người khác anh không thèm để ý, thứ duy nhất anh để ý thì lại không hiểu, điều này khiến Hoắc Lương cảm thấy phiền phức.

Giống như những người hâm mộ đầy thiện ý thường nói đùa trên in - tơ - nét. Thấy mấy ID 'ông xã của Tần gốc', phản ứng của Tiết Tiểu Tần chính là tức cười. Hoắc Lương chỉ cảm thấy chán ghét và ghen tỵ. Anh không hi vọng Tiết Tiểu Tần có dính líu đến bất cứ kẻ nào khác, cho dù cách xa hàng ngàn dặm.

Anh nghĩ rằng đem tất cả chân tướng nói rõ ra, Tiết Tiểu Tần sẽ hiểu rõ anh nhưng sự thật hình như không phải như vậy. Về mặt này đã xảy ra vấn đề gì? Là do phân đoạn nào sai lầm khiến cô không yêu anh giống như anh yêu cô, ngoại trừ anh, những người khác cô đều không để ý.

Hoắc Lương không cố gắng học tập, nhưng đầu óc không thể nào hiểu được.

Lần đầu tiên anh ném được mùi vị 'uế oải'.

Tiết Tiểu Tần nhận được câu trả lời thuyết phục liền ngủ, còn Hoắc Lương thì trợn mắt nhìn trần nhà. Trong đầu anh không ngừng suy nghĩ, chờ Tiết Tiểu Tần ngủ say, anh rón rén buông cô ra, đắp chăn cho cô, sau đó mặc thêm áo đi tới phòng sách.

Một đêm không ngủ.

Hết chương 25

Chương 26

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Sáng hôm sau, Tiết Tiểu Tần từ trong lòng Hoắc Lương tỉnh lại. Lúc này, Hoắc Lương không có biểu hiện khác thường gì cả. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần cho rằng anh đã nghĩ thông suốt. Đã lâu không gặp mặt bạn bè, cô quá phấn khích nên không chú ý đến Hoắc Lương khác thường.

Anh có thể chính trực, dũng cảm, trung thành, thiện lương nhưng điều kiện đầu tiên là phải có Tiết Tiểu Tần ở bên cạnh.

Sáng hôm sau, vẫn là Hoắc Lương đưa Tiết Tiểu Tần đến sân bay. Anh cực kì giống người chồng dịu dàng, săn sóc, không hề có biểu hiện không vui hoặc là kháng nghị.

Tiết Tiểu Tần đăng kí xong liền kéo vali chạy đến, cười híp mắt ý bảo Hoắc Lương cúi đầu xuống. Hoắc Lương thuận theo ý cô, cô liền hôn lên môi anh, nhẹ nhàng liếm mút, sau đó đỏ mặt dặn dò: "Lúc em không ở đây, anh nhớ ăn cơm và nghỉ ngơi đúng giờ đó, em ở Thâm Quyển chờ anh."

Ánh mắt Hoắc Lương dịu dàng xuống, anh gật đầu: "Được."

Tiết Tiểu Tần cẩn thận bước từng bước rời đi, ai nhìn thấy đều biết cô không nỡ rời xa anh. Nhưng chỉ có Hoắc Lương là không hiểu, nếu cô không nỡ rời xa anh thì tại sao phải đi? Ở lại không tốt sao?

Anh rất muốn hỏi Tiết Tiểu Tần nhưng cuối cùng không có mở miệng. An him lặng nhìn xuyên qua kính cửa sổ xem máy bay cất cánh, tiếp theo dần biến mất trên không trung. Cảm giác này rất giống năm anh mười lăm tuổi chuẩn bị ra nước ngoài, anh ngồi trên máy bay nhìn thoáng qua đất nước này, nghĩ rằng mình và Tiết Tiểu Tần xem như cắt đứt liên lạc.

Hoắc Lương đứng đó rất thu hút ánh mắt của người khác, Dáng người anh cao ráo, gương mặt đẹp trai mặc bộ tây trang màu đen khiến đường nét thân thể càng thêm nổi bật, không khác gì người mẫu. Có không ít cô gái len lén nhìn anh, anh đứng mấy phút liền quay lưng rời đi.

Khoảng ba tiếng sau, Tiết Tiểu Tần đến sân bay Thâm Quyển. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, có vẻ như cô đến hơi sớm, những người khác cần một tiếng nữa mới tới. Vì vậy, cô mượn cơ hội này đi dạo loanh quanh ở sân bay, không bao lâu thì các bạn cùng phòng của cô cũng đến.

Phòng ngủ có tổng cộng bốn người, Tiết Tiểu Tần nhỏ tuổi nhất làm cô út. Lần này, người kết hôn là chị cả của nhóm, chị ba tới trước. Tiết Tiểu Tần và chị ba ôm nhau nói chuyện một chút, sau đó chị hai mới đến. Vừa thấy chị hai, hai người đều kinh hô: "Cậu mang thai à!"

Chị hai nhún nhún vai với hai người: "Ờ đó, bảy tháng rồi."

"Vậy cậu chậm chậm một chút, sao thế, cậu đi có một mình à?"

Đáy mắt chị hai lóe lên tia giảo hoạt: "Đúng vậy, anh nhà mình không cho mình đi, mình đành lén lút tới đây."

Tiết Tiểu Tần vì hành động to gan của chị hai mà chắc lưỡi hít hà, nhanh nhẹn đỡ chị bầu. Các cô đã gặp mặt người đàn ông nhà chị hai, điều

kiện gia đình không tệ, ngoại hình không tệ, đối xử với chị hai cũng tốt. Khuyết điểm duy nhất chính là rất bá đạo, chuyện gì cũng quan tâm. Hôm nay, chị hai đã mang thai bảy tháng không thể trách anh ta lo lắng không cho đi.

Thế nhưng...

"Cậu lén đi như vậy à, lá gan cũng mập ra rồi nhỉ? Cần thận anh nhà cậu đánh cậu một trận." Chị ba hù dọa.

Chị hai mặc kệ: "Hiện tại tớ mang 'kim bài miễn chết', anh ta quỳ xuống liếm mình còn không kịp, dám đánh mình sao?" Nỗi xong, chị hai còn giương cằm, bộ dạng rất đắc ý.

Đúng lúc này, di động của chị hai vang lên. Vừa nhìn tên hiển thị trên điện thoại, dáng vẻ đắc ý của chị hai lập tức thay thế bằng bộ dạng ủ rũ. Cô nàng lặng lẽ đưa di động cho Tiết Tiểu Tần, nháy mắt cầu xin: "Út ơi út à, út tốt nhất nhà mau giúp chị đi. Cứ nói rằng chị đây đi toilet rồi, mau lên!"

Tiết Tiểu Tần không nói gì nhìn chị hai một cái, rốt cục cũng nhận điện thoại. Cũng may là đối phương nói chuyện rất khách sáo, hỏi tình huống của chị hai xong liền nói cảm ơn, cúp máy.

Chị hai thở hắt ra, tay vỗ vỗ ngực: "Hù chết chị mà!!!"

Bởi vì phụ nữ có thai quý báu nên các cô đón xe rất cẩn thận. Sau khi họp mặt với chị cả, nhóm các cô dự định đến khách sạn. Vì lo lắng cho chị hai, chị ba đã có kinh nghiệm làm mẹ quyết định ở cùng phòng với chị hai, tránh cho người này làm chuyện ngốc nghếch.

Tiết Tiểu Tần được một người một phòng.

Cô tắm rửa, sấy tóc xong mới nhớ đến chuyện rất quan trọng. Lúc lên máy bay, Hoắc Lương liên tục dặn dò cô đến nơi phải nhắn tin báo cho anh

biết, ấy vậy mà còn quên mất!

Tiết Tiểu Tần nhanh chóng tìm di động, mới phát hiện mình quên đổi chế độ máy bay về chế độ bình thường. Trong lúc chờ điện thoại kết nối, lòng Tiết Tiểu Tần vô cùng run rẩy. Cô không ngờ mình vừa cười chị hai bị chồng quản lý chặt chẽ, bây giờ đến lượt mình gặp báo ứng. Nhìn mấy mươi cuộc gọi lỡ, hơn nữa chỉ cách nhau mấy phút, còn có tin nhắn wechat... Tóm lại, có bao nhiêu cách liên lạc Hoắc Lương đều dùng hết.

Tiết Tiểu Tần khóc không ra nước mắt, trước khi đi cô còn đảm bảo với với Hoắc Lương bất cứ lúc nào cũng liên lạc được. Kết quả, mất mặt nhanh quá!

Nhưng vì sao Hoắc Lương không nghe điện thoại? Là không nghe máy hay là đang trong phòng giải phẫu... Anh còn... giận sao?

Tiết Tiểu Tần rầu rĩ ngồi trên giường, mở TV nhưng không có lòng dạ để xem. Sau đó lại gọi điện thoại, vẫn không ai nghe máy. Đột nhiên, lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Cô không nghe tiếng gọi, bản thân cũng chẳng kêu nhân viên phục vụ, tự nhiên nghĩ rằng chị hai ở phòng sát vách sang tán dóc. Tiết Tiểu Tần không chút suy nghĩ, tiện tay buộc dây thắt lưng áo ngủ lại, đi ra mở cửa ---

Trợn mắt hốc mồm: "... Chồng?"

Trên người vẫn Hoắc Lương là bộ tây trang màu đen lúc sáng anh mặc đưa cô ra sân bay. Lúc này, sắc mặt của anh lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc nhìn Tiết Tiểu Tần đầu hàng chột dạ, không dám thở mạnh.

Hoắc Lương đi vào, Tiết Tiểu Tần lập tức đóng cửa, đi theo sau anh giống như cô vợ nhỏ. Nhìn anh ngồi trên giường, tiện tay cầm vali nhỏ để

sang một bên. Kế đó, con người đen kịt nhìn chăm chăm cô, hỏi: "Vì sao không nghe điện thoại?"

"... Em quên chuyển chế độ máy bay sang bình thường." Tiết Tiểu Tần có hỏi liền đáp, nhưng cô lại tò mò: "Không phải anh có ca giải phẫu phải làm hay sao? Sao lại..."

"Ba giờ chiều nay anh mới có ca phẫu thuật, anh có thể bay trở về." Hoắc Lương nhàn nhạt trả lời, vẫy vẫy tay với cô. Tiết Tiểu Tần giống như con cún nhỏ từ từ đi qua. Da mặt cô cũng dày lên rồi, vừa thấy ánh mắt Hoắc Lương ấm lên, Tiết Tiểu Tần lập tức đánh rần tùy cơn ôm cổ Hoắc Lương. Vừa hôn vừa ngọt ngào nói: "Chồng à, anh thật tốt, em rất nhớ anh."

Hoắc Lương nói: "Nhớ anh sao không biết gọi điện cho anh?"

Tiết Tiểu Tần ho nhẹ hai tiếng: "Em nhất thời sơ sẩy thôi mà! Lòng em rất nhớ anh!" Tiết Tiểu Tần cười nói hì hì, áo ngủ vốn được thắt tùy ý có vài phần buông lỏng, để lộ cặp đùi đẹp thon dài. Hoắc Lương thuận theo tình huống đặt tay lên bắp đùi non mịn của cô, mắt nhìn chăm chăm bộ ngực của người ta. Ngoài miệng lại nói: "Vì sao mặc như vậy ra mở cửa? Nếu người bên ngoài là người lạ thì phải làm sao?"

Nghe lời nhắc nhở này, Tiết Tiểu Tần vừa nghĩ liền cảm thấy sợ. Đúng, ngộ nhỡ bên ngoài là người đàn ông xa lạ thì phải làm sao bây giờ? Cô không nghĩ tới chuyện đó...

"Em nghĩ rằng là chị hai và chị ba ở phòng bên cạnh, hai cô ấy nói tắm rửa xong sẽ qua đây nói chuyện phiếm với em. Sau đó, cùng nhau đi ăn cơm."

Hoắc Lương chôn mặt vào ngực Tiết Tiểu Tần, lâu bầu nói gì đó, Tiết Tiểu Tần không nghe rõ. Cô không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ anh: "Anh mau đi tắm đi, cả người đầy bụi bẩn gần chết."

Hoắc tiên sinh yêu sạch thành bệnh lập tức buông vợ yêu dấu, đứng trước mặt Tiết Tiểu Tần cởi quần áo, chứng ép buộc tái phát xếp quần áo ngay ngắn gọn gàng. Tiết Tiểu Tần nhìn không chớp mắt, phòng tắm của khách sạn là thủy tinh trong suốt, cô ngồi xếp bằng trên giường lớn, hai tay đặt trước người như con mèo nhỏ, nước miếng suýt nhỏ ra.

Vì sao trên đời lại có người đẹp đến mức người thần phải tức giận như Hoắc Lương? Ngay cả động tác tắm gội cũng tao nhã như vậy... Tiết Tiểu Tần nhìn tay Hoắc Lương sờ từ ngực đến thân dưới... kích động đến run người.

Đúng là sắc ma đến nhà.

Hoắc Lương nhanh chóng tắm xong, phòng một người chỉ có một cái áo ngủ, anh đành ở trường bước ra. Tiết Tiểu Tần mở va li của anh, giúp anh lấy đồ tây và quần lót. Vì muốn lấy lòng anh, Tiết Tiểu Tần hai tay cầm quần lót đưa tới trước mặt Hoắc Lương, cười đến híp mắt, vô cùng đáng yêu.

Hoắc Lương mặc quần áo trước mặt cô. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần có thể nhìn thấy cảnh tượng người đàn ông trần truồng gọi cảm mặc áo sơ mi, cài từng cúc áo một vô cùng hấp dẫn.

Cô ngoan ngoãn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, Hoắc Lương không nhịn được khom người hôn cô: "Lúc học đại học, nếu bạn cùng phòng quen bạn trai, người bạn trai đó phải có trách nhiệm mời khách đúng không?"

Tiết Tiểu Tần ngốc nghếch gật đầu, cô bị Hoắc Lương hôn đến đầu óc choáng, chưa kịp hiểu rõ lời anh nói có nghĩa gì.

"Em đi gọi các cô ấy, tối nay anh mời khách." Hoắc Lương nói: "Coi như bổ sung cho thời học đại học."

Lúc đó, nếu anh có thể công khai đứng bên cạnh cô, anh nhất định làm cho tất cả mọi người phải ghen tỵ, hâm mộ cô. Vì cô là người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới này. Hoắc Lương không bao giờ biểu hiện keo kiệt, đặc biệt là trước mặt Tiết Tiểu Tần.

Người nào đó bị lạc mất hồn còn nghĩ rằng kể tiếp sẽ hey hey hey, kết quả Hoắc Lương hoàn toàn không có ý này, ngược lại còn buông cô ra. Điều này khiến cho Tiết Tiểu Tần có chút xấu hổ. Cô vội vàng thay quần áo, áo quần chỉnh chu cô mới chải đầu, tết tóc thành đuôi sam trong khi Hoắc Lương nhìn chăm chăm cô.

Chị hai và chị ba từng gặp Hoắc Lương, lúc Tiết Tiểu Tần kết hôn hai cô đều đến dự. Khi ấy, bọn họ cảm thấy anh nhà của Tiết Tiểu Tần là đóa tuyết liên lạnh lùng, cao ngạo chỉ có thể đứng xa ngắm nhìn không thể khinh nhờn. Khắp người đều là mùi vị cấm dục, dù liếc nhìn anh một cái đều cảm thấy không tôn trọng anh. Tại sao lại để 'bà Ba Bị'* Tiết Tiểu Tần lừa gạt vào tay???

*Ông Ba Bị hoặc ông kẹ. ()

Các cô nghe Tiết Tiểu Tần nói Hoắc Lương mời khách đều cảm thấy có chút khẩn trương. Cái này không liên quan đến Hoắc Lương, mà là vì đối mặt với người đàn ông như thế, bất cứ người phụ nữ nào, tuy trong lòng có đã có người thương vẫn không nhịn được lo lắng không yên.

Ngoài dự đoán chính là Hoắc Lương biểu hiện rất hiền hòa. Mặc dù không nói chuyện nhưng không khiến các cô khó chịu. Có thể nhận ra anh đang cố gắng để bản thân trở nên thân thiện một chút --- tuy gương mặt anh tuấn của anh vẫn không biểu cảm.

Kể đó, chị hai và chị ba được chứng kiến cái gì gọi là ông chồng hai mươi bốn hiếu, tay của bé út nhà các cô bị gãy hết rồi sao? Vì sao ngay cả lau miệng cũng phải để chồng làm giúp? Càng khỏi nói đến việc lột vỏ các

loại hải sản như tôm hùm... Động tác của Hoắc Lương vô cùng tao nhã, nhanh nhẹn lột vỏ xong liền đặt vào chén cho Tiết Tiểu Tần, chăm sóc cô nàng hết sức tỉ mỉ.

Các cô đều là người đã có chồng, vì sao lại cảm thấy mình sắp bị hai người này làm mù mắt?

Cơm nước xong. Trên đường trở về chị hai thuận miệng trêu chọc Tiết Tiểu Tần vài câu. Sau đó, xe tới khách sạn, Tiết Tiểu Tần xuống trước. Kế tiếp, chị hai nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa có phần hả hê của Tiết Tiểu Tần.

Đáy lòng cô lộp bộp một tiếng, cảm giác bản thân sắp gặp báo ứng rồi. Quả nhiên... Vừa vào cửa khách sạn cô nàng liền nhìn thấy người đàn ông rất quen thuộc ngồi trên ghế sofa của khách sạn.

Người đàn ông kia chính là người nằm ngủ chung giường với cô, cô còn mang thai con anh ta...

"Xin nén bi thương há." Chị ba vỗ vỗ vai chị hai, đi tới quầy tiếp tân, cô nghĩ đêm nay bé hai không cần cô chăm sóc.

"Cố nén bi thương nhé!" Tiết Tiểu Tần cười trộm, cũng vỗ vỗ vai chị hai, sau đó cùng Hoắc Lương đi vào thang máy.

Chị hai: "..."

Về đến phòng, Tiết Tiểu Tần trực tiếp nằm giang tay giang chân trên giường. Sau đó, cô lập tức bật dậy lên, ôm bụng ai oán: "Ăn no quá..." Đồ ăn ở nhà hàng kia quá ngon, mặc dù hơi đắt nhưng rất đáng đồng tiền.

Hoắc Lương bất đắc dĩ nhìn cô một cái, ngồi xuống giường xoa xoa bụng cho cô. Bàn tay dày rộng ấm áp, quan trọng nhất là bàn tay quý giá này đang xoa bụng giúp cô. Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, mình có thể diện chết đi được !!!!!!!

Hết chương 26

Chương 27

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Có người khi ăn no liền mệt rũ rời, hận không thể nằm ì trên giường hết ăn rồi ngủ. Cô ngã vào lòng Hoắc Lương, bàn tay anh xoa xoa bụng cô, sức lực nhẹ nhàng vừa phải khiến cơn buồn ngủ tập kích cô.

Hoắc Lương xoa một hồi phát hiện người trong lòng không nhúc nhích, vừa cúi đầu nhìn liền thấy cô gái nhỏ của mình đang ngủ. Đáy mắt anh lộ ra sắc thái 'tươi cười', kể đó nhẹ nhàng buông Tiết Tiểu Tần, giúp cô cởi áo ngoài, bản thân cũng cởi quần áo chui vào chăn.

Anh không thích mùi vị của phòng khách sạn, nhưng nếu Tiết Tiểu Tần ở cùng thì có sao đâu?

Suy nghĩ một lúc, anh cởi luôn áo ngủ của Tiết Tiểu Tần xuống. Tối hôm qua đã 'ức hiếp' cô quá mức, đêm nay anh không dám làm xằng bậy, nhưng lúc ôm nhau ngủ anh không muốn có bất cứ thứ gì ngăn cách bọn họ gần gũi.

Cẩn thận giảm âm thanh trong TV xuống, Hoắc Lương cũng không có tâm tình để xem. Lúc Tiết Tiểu Tần nằm trong lòng anh, anh luôn bình tĩnh và ôn hòa. Hoắc Lương không cảm thấy buồn ngủ, cứ nhìn chăm chú vào gương mặt Tiết Tiểu Tần. Ngắm đôi lông mi như cánh bướm yên lặng, ngắm gương mặt ngủ say, cái miệng nhỏ chếp chếp, ngắm đôi gò má vì ngủ mà hồng hào... Rõ ràng là được chồng 'săn sóc' tốt.

So với thời gian mới kết hôn, Tiết Tiểu Tần giống như lặng lẽ thay đổi, những góc cạnh dần được mài nhẵn. Đương nhiên, chỉ có cô không

phát hiện điều này nhưng Hoắc Lương thì lúc nào cũng chú ý đến sự thay đổi của cô.

Cô vốn thuộc dạng ngực to, eo nhỏ, mông vênh. Về sau được Hoắc Lương 'săn sóc', vòng eo không chỉ nhỏ nhắn mà còn mềm mại, cả người giống như mềm mại không xương. Lộ ra phong cách đặc biệt của phụ nữ thành thực, ánh mắt ẩn tình, dù cười hay không cười đều quyến rũ. Đây cũng là lí do Hoắc Lương không thích người khác nhìn cô, một người phụ nữ không biết bản thân mình xinh đẹp, quyến rũ đến mức nào?

Cô càng ngày càng tốt đẹp, anh càng ngày càng cảm thấy hồng lét. Anh nghĩ rằng chỉ cần có được Tiết Tiểu Tần, khát vọng trong đáy lòng sẽ lắng lại, nhưng hoàn toàn không có. Hoắc Lương phát hiện lòng ghen tỵ của mình càng nặng hơn trong khi dục vọng chiếm hữu và dục vọng kiểm chế dần dần không kiểm soát được.

Tiết Tiểu Tần đúng là liều thuốc chữa bệnh của anh, nếu không thể chữa hết thì trở thành chất xúc tác khiến anh hồng mất.

"Thật là muốn khiến em vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình anh." Hoắc Lương thấp giọng nói nhỏ, dù có nhiều biện pháp có thể làm nhưng anh không làm như vậy.

Anh không muốn Tiết Tiểu Tần buồn, không muốn cô sống không tốt. Anh xuất hiện trong cuộc sống của cô là vì làm cho cô hạnh phúc, vui sướng. Nếu mang những thứ tiêu cực cho cô, Hoắc Lương sẽ không cách nào tha thứ cho bản thân.

Tình yêu của anh vốn là ích kỉ và chiếm hữu. Nhưng vì Tiết Tiểu Tần, anh cố gắng học tập khoan dung và buông tay.

Tiết Tiểu Tần trong lòng anh khẽ cử động. So với những cô gái khác, vóc dáng cô rất cao nhưng khi Hoắc Lương xuất hiện, cô có vẻ xinh xắn và

nhỏ nhắn. Cô là phụ nữ, phụ nữ thì cần được bảo vệ. Trên thế giới này, người có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ cô chỉ có một mình anh.

Trong nháy mắt, suy nghĩ này 'tiêu diệt' các ý nghĩ đáng sợ trong đầu Hoắc Lương, anh nhắm mắt lại, ôm chặt Tiết Tiểu Tần vào lòng.

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên. Tiết Tiểu Tần lăn lông lốc bò dậy, hoàn toàn không giống như khi ở nhà bắt Hoắc Lương vừa ôm hôn vừa dụ dỗ. Cô nhanh chóng phản ứng tắt chuông báo thức xong liền phát hiện Hoắc Lương còn ngủ say!

Đây chính là lần đầu tiên cô tỉnh dậy sớm hơn anh!

Nói thật, ngày xưa khi còn đi học, Tiết Tiểu Tần vừa nghe chuông báo thức vang lên liền tỉnh. Thậm chí, dần dà cô hình thành thói quen không cần chuông báo thức vẫn có thể dậy đúng giờ. Thế nhưng sau khi tốt nghiệp, cô bắt đầu sa ngã... Bây giờ, dù đồng hồ báo thức có reo lớn cô cũng có thể ngủ say. Sau khi kết hôn, bởi vì có đồng hồ báo thức bằng da bằng thịt nên cô càng không cần tự dậy, lại càng không cần đi làm.

Nét mặt lúc Hoắc Lương ngủ cũng đẹp trai như khi thức, Tiết Tiểu Tần không nỡ gọi anh dậy. Nhìn đồng hồ thấy còn sớm, khách sạn rất gần nhà mẹ của cô dâu, mấy người đã có chồng như bọn cô không thể làm dâu phụ cho nên có thể ngủ thêm một lúc nữa.

Dù rèm cửa sổ được kéo kín nhưng vẫn có tia sáng len lỏi đi vào, Tiết Tiểu Tần say mê nhìn gương mặt của Hoắc Lương thầm nghĩ chỉ cần gương mặt này thôi, cô có thể thương anh năm mươi năm.

Nhìn một lúc, Tiết Tiểu Tần không nhịn đưa tay sờ soạng nhưng động tác rất nhẹ, rất sợ đánh thức Hoắc Lương. Anh ngủ rất say, đầu lông mày giãn ra, sắc mặt bình yên. Cô không nhịn được hôn thật nhẹ lên môi anh một cái, giấy kể tiếp liền bị anh hôn trả lại.

Nụ hôn vừa kết thúc, Tiết Tiểu Tần thở hồng hộc: "Anh... anh tình từ lúc nào?"

"Đồng hồ báo thức vừa vang lên anh liền tỉnh." Nói thật, anh không thể ngủ như chết. Nhiều năm qua, Hoắc Lương chưa từng có giấc ngủ tốt. Lúc du học ở nước ngoài, một ngày một đêm chỉ có thể ngủ nhiều nhất là năm tiếng đồng hồ. Sau khi về nước cũng giống như thế. Mãi cho đến khi kết hôn với Tiết Tiểu Tần, bởi vì cô nàng nào đó rất thích ngủ cho nên anh kéo dài giấc ngủ của mình hơn ngày trước.

Vừa nghĩ tới chuyện Hoắc Lương biết cô ngấm anh say mê, Tiết Tiểu Tần hận không thể kiếm cái lỗ chui xuống. Bầu không khí lúc này rất mập mờ, Tiết Tiểu Tần lại không mặt quần áo, hai người còn đắp chung một cái chăn. Cô đành phải ôm lấy Hoắc Lương, giấu mặt vào lòng anh.

Hoắc Lương sờ sờ đầu của cô, nói: "Dậy thôi nào."

Tuy ngoài miệng anh nói như vậy nhưng tay vẫn không chịu buông cô ra. Hai người lại chơi trò hôn hít, một hồi sau, Tiết Tiểu Tần bị hôn đến mức cả người ửng hồng mới nhớ ra chuyện chính: "... Hình như chúng ta chưa đánh răng..." Trước đây, cô luôn khó hiểu, mấy đôi tình nhân vừa thức dậy liền hôn môi nhau, trong miệng không có mùi lạ sao? Chung quy cũng một đêm...

Nhưng cô khẳng định miệng Hoắc Lương không có mùi lạ! Tiết Tiểu Tần lặng lẽ hà hơi vào lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng đặt dưới mũi --- Hô! Nguy hiểm thật, cô cũng không có.

Thế nhưng vẫn nên đánh răng rồi hôn môi sẽ tốt hơn.

Cô nghĩ.

Đang suy nghĩ thì chị ba gọi điện tới kêu cô dậy. Tiết Tiểu Tần trả lời OK xong liền cẩn thận quấn chăn lên người đi vào phòng tắm.

Kể đó, Tiết Tiểu Tần đang tắm chọt nhớ cửa phòng tắm là thủy tinh trong suốt... Ngày hôm qua, Tiết Tiểu Tần xem Hoắc Lương tắm rất high, cô rớt cục tin câu nói kia: Không tin thì ngẩng đầu nhìn trời đi, ông trời sẽ chẳng bỏ qua cho ai.

Tiết Tiểu Tần còn đang ảo não, cửa phòng tắm bị đẩy ra --- Hoắc Lương đi vào.

Hai người cùng nhau tắm uyên ương, đương nhiên quá trình tắm rửa không thiếu những hành động hôn hít, sờ mó. Tiết Tiểu Tần bị anh làm cho mềm nhũn. Lúc Hoắc Lương giúp cô gội đầu, cô suýt chút ngã úp sấp lên sàn nhà tắm!!! Gạch lót trong phòng tắm có chút trơn, Hoắc Lương để Tiết Tiểu Tần đứng lên lưng bàn chân của anh.

Lần này, Tiết Tiểu Tần không thể không thừa nhận, Hoắc Lương chăm sóc cô còn chu đáo hơn cô tự chăm sóc cho mình. Kem dưỡng da cũng do anh bôi, tóc do anh sấy, ngay cả quần áo cũng là anh mặc cho cô!!! Một ngày nào đó Hoắc Lương rời xa cô, Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình sẽ biến thành người tàn tật, nửa bước cũng khó mà đi được. >w<

"Anh chiều em như vậy sẽ làm em hư đó!" Cô lẩm bẩm: "Tiếp tục như vậy, sau này, em làm sao có thể rời khỏi anh được?"

Cảm khái của cô cũng chính là ý nghĩ của Hoắc Lương. Anh chính là muốn từng chút từng chút dùng nước ấm luộc ếch, hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của cô khiến cho cô không - thể - rời - khỏi - anh. Anh vui vẻ chịu đựng làm những việc này cho cô, không hề cảm thấy không kiên nhẫn và phiền chán. Trái lại, anh cảm thấy rất ngọt ngào. Chỉ cần ở chung với Tiết Tiểu Tần, không cần làm gì Hoắc Lương cũng cảm thấy vui vẻ.

Đối với anh, Tiết Tiểu Tần chính là hạnh phúc.

Anh chưa từng cảm nhận được từ ngữ này, Tiết Tiểu Tần chính là biểu tượng của nó.

Trước kia, Tiết Tiểu Tần làm kiểu tóc xoăn nhưng cô lười muốn chết, lười chăm sóc, lười làm mặt nạ dưỡng tóc. May mà có Hoắc Lương chăm sóc, người khác nhìn thấy tóc cô đều không tin vì sao tóc cô vừa xoăn lại mềm mượt như vậy?

Tiết Tiểu Tần nhìn vào gương, Hoắc Lương đang sấy tóc cho cô, cô không nhịn được cảm khái: "Nếu không làm bác sĩ, anh có thể làm anh trai gọi đầu đó. He he, chuyện làm ăn nhất định rất đặc khách." Dáng vẻ đẹp trai, tay nghề thuần thục, dịu dàng, tuyệt đối sẽ trở thành nhân viên có nghề xếp hạng đầu --- Không đúng, là ông chủ trẻ!

Hoắc Lương: "..."

"Hi hi." Tiết Tiểu Tần cười khúc khích, cầm hợp trang điểm ra. Lần này, Hoắc Lương đành bó tay, mặc dù anh từng nghĩ tới chuyện học trang điểm, nhưng anh không thích lấy bản thân mình làm 'chuột bạch', càng không thích tìm người phụ nữ khác để luyện tập. Cho nên, chuyện Hoắc Lương không thể làm thay Tiết Tiểu Tần gồm là sinh con, đi cả đến mỗi tháng và trang điểm.

Nhưng nhìn Tiết Tiểu Tần trang điểm, ảnh cảm thấy rất vui mắt.

Tiết Tiểu Tần vốn xinh đẹp. Khi học đại học, cô giữ ngôi vị hoa hậu giảng đường liên tục ba năm, đại học năm thứ tư cô đi thực tập nên không được chọn. Lúc bình thường đã xinh đẹp, bây giờ trang điểm tỉ mỉ càng đẹp đến lóa mắt.

Tóm lại, cô không phải phù dâu, không cần lo đến việc lấn áp nhân vật chính.

Tô son môi xong, Tiết Tiểu Tần xoay người, chống nạnh tạo dáng hỏi Hoắc Lương: "Em có xinh đẹp hay không?"

Hoắc Lương muốn hôn cô, nhưng nhìn lớp son môi vừa tô anh không 'xuống miệng' được. Ánh mắt lộ vẻ do dự và mờ mịt, Tiết Tiểu Tần suýt cười chết. Cô nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, dí dỏm nói: "Không thể hôn được rồi."

Nói thật, Hoắc Lương rất muốn hôn cô, cuối cùng anh buộc lòng phải hôn lên xương quai xanh mảnh khảnh của cô. Nhiệt độ ở Thâm Quyển khá ấm, ở nhà vẫn phải mặc áo khoác chắn gió, bên này đã có thể mặc quần soóc lắc lư đầy đường. Trước khi tới Thâm Quyển, Tiết Tiểu Tần đã xem dự báo thời tiết, cho nên quần áo cô mang theo rất thích hợp với thời tiết bên này.

Nhưng Hoắc Lương không thích cô để lộ cặp chân đùi thon dài xinh đẹp ra ngoài.

Lúc bọn họ kích tình mãnh liệt, cặp chân kia nên quấn lên thắt lưng anh, chỉ cho một mình anh xem chứ không phải lộ ra ngoài. Sắc mặt của Hoắc tiên sinh rõ ràng có chút khó coi, nhưng Tiết Tiểu Tần sao lãng không chú ý đến. Cô còn đi một vòng trước mắt Hoắc Lương, mong đợi hỏi: "Nhìn như thế này có đẹp hay không?"

Cô luôn muốn mặc cái quần này, đáng tiếc lúc mua nó đã vào thu. Tiếp đó là mùa đông, lễ mừng năm mới, tết nguyên tiêu,... Mãi đến tận bây giờ mới có cơ hội mặc.

Hoắc Lương còn có thể nói gì?

"Đẹp!"

"Cám ơn, anh cũng rất đẹp trai!" Tiết Tiểu Tần đánh giá người đàn ông của mình. Hôm nay, anh mặc tây trang màu đen, cổ áo gấn nơ, rất đẹp trai! Ngắm một hồi, cô không nhịn được thò tay vào trong áo sờ soạng cơ ngực của anh, gương mặt trang điểm tỉ mỉ lộ nụ cười say mê.

Hoắc tiên sinh: "..."

Hết chương 27

Chương 28

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Tiết Tiểu Tần chắc chắn bọn họ là cặp đôi khách mời sáng chói nhất. Bản thân cô đã xinh đẹp, bây giờ còn kéo thêm một Hoắc tiên sinh, hai người đứng chung hết sức xứng đôi. Chị cả nhìn thấy cũng không nhịn được đưa tay vỗ ót Tiết Tiểu Tần: "May là chị không cho cô làm dâu phụ." Nếu không ngày hôm nay cô ta không cần kết hôn luôn rồi.

"Nếu mình làm cô dâu, mình sẽ không mặc thành như vậy đâu nhé! Cậu thật đàn!!" Tiết Tiểu Tần liếc trắng chị cả, cẩn thận che váy ngồi xuống, sau đó cảm khái: "Tuy rằng có quần an toàn*, nhưng vẫn cảm thấy trống trơn."

Chị cả đang trang điểm nghe thế bật cười: "Mặc quần an toàn còn gọi là trống trơn à?"

Chị ba cười nhạo Tiết Tiểu Tần: "Chị nghĩ là do người đàn ông nhà cô hận không thể đóng gói cô kín mít thì có. Các cậu không để ý lúc bé út xuất hiện, rất nhiều người nhìn chăm chăm đôi chân của con bé sao? Người đàn ông của ai đó hết trứng lại trứng, mình mắc cười gần chết."

Nhắc tới dự vọng chiếm hữu của Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần có chút chột dạ: "...Ờ."

"Đúng rồi, người đàn ông nhà cưng đâu?" Chị cả tò mò nhìn trái nhìn phải: "Không đến cùng cưng hả?"

"Anh ấy không thể vào phòng cô dâu." Tiết Tiểu Tần phát tay: "Đang chờ ngoài phòng khách đó. Mình nói với cậu nè, đây là lần đầu tiên anh ấy dự tiệc cưới của người khác. Hồi đó lúc bọn mình kết hôn, cái gì anh ấy cũng không hiểu, hiện tại anh ấy không hiểu gì hết."

Chị cả không nhịn được cười, nụ cười làm cho biểu cảm trên gương mặt thay đổi. Thợ trang điểm đang tô son môi cho cô ấy, xẹt một cái liền lệch ra, nhanh chóng cầm khăn ướt lên lau cho cô ấy.

Tiết Tiểu Tần ngồi ở trong phòng một lúc cảm thấy không tự nhiên, cô lo lắng Hoắc Lương ở bên ngoài một mình không biết như thế nào. Nghĩ lại, cô và Hoắc Lương kết hôn lâu như vậy chưa từng thấy anh dáng vẻ ở chung với người khác. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết lạc quan không lớn. Mẹ của cô không cần thận huých phải anh một cái, người này không nói năng gì, khuya về nhà liền vào phòng tắm khử trùng một lúc lâu. Thời gian khử trùng còn lâu hơn tắm rửa ấy chứ!

Chị cả thấy cô đứng ngồi không yên cũng không giữ cô lại nữa: "Cưng đi đi, trong này có bé hai với bé ba, dâu phụ, cửa ngăn cản đoàn rước dâu chẳng cần cưng đâu."

Tiết Tiểu Tần lộ ánh mắt cảm kích, nhanh chóng đi ra ngoài. Kết quả tìm một vòng khắp phòng khách nhưng không thấy Hoắc Lương, cô lấy di động định gọi cho anh nhưng lại thôi. Có lẽ Hoắc Lương không đi xa, tìm thêm chút nữa là được rồi.

Bước ra khỏi phòng khách là sân, trong sân có nhiều người đi qua đi lại, dáng vẻ rất bận rộn. Tiết Tiểu Tần cũng không tiện hỏi thăm người ta, cô đi dạo chung quanh mới phát hiện Hoắc Lương đứng dưới tàng cây nhìn về nơi xa.

Bóng lưng thon dài anh tuấn nhưng dáng đứng cực kì nghiêm cẩn. Tiết Tiểu Tần tìm được anh liền thở phào nhẹ nhõm, cô nhón chân khễ đi tới

gần rồi nhảy lên che mắt anh, cố ý đổi giọng nói: "Đoan đoán xem em là ai?"

Khả năng nghe của Hoắc Lương rất tốt, rất quen thuộc với tiếng bước chân của Tiết Tiểu Tần. Từ lúc cô lén lút đến gần, anh đã đoán là cô. Vì vậy, anh đứng im để đùa giỡn với cô. Nghe Tiết Tiểu Tần cố ý thay đổi giọng nói, Hoắc Lương cũng nghiêm túc nói: "Cô là ai?"

Tiết Tiểu Tần luôn cho rằng Hoắc Lương không có cảm xúc hài hước, không ngờ anh lại nguyện ý chơi trò này với cô. Tiết Tiểu Tần vui vẻ nói: "Em là nữ ma đầu yêu thích mấy tên đàn ông đẹp trai, trắng mịn như anh. Một đêm năm chục, có làm hay không?"

"Làm." Câu trả lời không chút do dự.

Cô cảm giác lông mi mềm mại dưới lòng bàn tay khẽ chớp chớp, làm cho lòng cô cũng ngứa ngáy. Cô không nhịn được bật cười, sau đó phát hiện bản thân mình không chuyên nghiệp liền hắng giọng, tiếp tục hạ thấp giọng đe dọa anh: "Không phải anh đã kết hôn rồi sao? Lúc này, chính mắt em thấy anh đi cùng vợ vào đây, làm sao anh có thể theo em làm? Chẳng nhẽ chỉ vì năm chục đồng?! Chị đây chướng mắt mấy tên đàn ông lẳng lơ đấy!"

Hoắc Lương: "...". Anh không diễn nổi nữa.

Tiết Tiểu Tần bị phản ứng này của anh chọc cười không ngừng được. Cô buông hai tay xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên tấm lưng dày rộng của anh: "Em chính là vợ anh. Bây giờ em đến hỏi tội anh, anh dự định bồi thường cho em như thế nào? Lúc này, em nghe thấy hết rồi, chỉ vì năm chục đồng mà anh bán thân xác ngủ cùng với nữ ma đầu!"

Hiện tại, cô lại đóng vai người vợ đến bắt ghen, Hoắc Lương không biết nên trả lời như thế nào. Lúc anh đang suy nghĩ đáp án, Tiết Tiểu Tần đi

tới trước mặt anh, theo thói quen đan mười ngón tay vào tay anh, hỏi: "Sao anh lại đi ra ngoài này?"

Hoắc Lương nói: "Phòng khách có nhiều người quá." Chủ yếu là có nhiều người đến tìm anh nói chuyện, có nam có nữ, cả đám người cứ léo nhéo bên tai không để cho anh được yên tĩnh.

Tiết Tiểu Tần biết từ trước tới giờ anh không thích nơi đông người. Nếu không có người quen tìm anh nói chuyện, anh tuyệt đối mặc kệ hết thảy. Điều này không phải vì anh không lễ phép, mà là bởi trong lòng anh vốn luôn bài xích quan hệ ứng xử giữa người với người. Người có tính cách này như Hoắc Lương lại nguyện ý vì mình mà chủ động đáp lời các bạn cô, Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất hạnh phúc. Cô kéo tay Hoắc Lương, nhón chân lên hôn nhẹ lên môi anh: "Đừng có bí xị như vậy mà, có em ở bên cạnh anh rồi còn gì."

Hoắc Lương gật đầu một cái.

Anh không thích bầu không khí ở nơi đó, Tiết Tiểu Tần cũng không nỡ làm khó anh. Tiết Tiểu Tần không thể luôn bắt anh phải nhường nhịn, chiều theo cô, thỉnh thoảng cô cũng phải săn sóc anh. Hai người đứng ở bên ngoài một lúc, trao nhau vài nụ hôn. Rất nhanh, đoàn xe rước dâu của chú rể đến. Đầu tiên là đến nhà thờ, sau đó đến khách sạn tổ chức tiệc cưới xong xuôi mới có thể kết thúc.

Lần đầu tiên Hoắc Lương tham gia hôn lễ của người khác, anh ngồi cùng một đám người xa lạ, cảm giác bỡ ngỡ rất đáng ghét. Thế nhưng anh không biểu hiện ra ngoài, tay vẫn nắm tay Tiết Tiểu Tần, nhìn cô kích động rơi nước mắt vì lời thề của cô dâu chú rể.

Thế nhưng, Hoắc Lương không chờ được đến lúc mở tiệc, chờ cha xứ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Tiết Tiểu Tần chủ động đưa anh ra sân bay.

Hoắc Lương cự tuyệt, anh có thể đến đây một mình đương nhiên cũng có thể tự mình trở về, hoàn toàn không cần người đưa tiễn. Tiết Tiểu Tần lo lắng nhìn anh: "Anh có thể không?"

Hoắc Lương không coi ai ra gì cúi đầu hôn Tiết Tiểu Tần: "Không sao, ba ngày sau gặp lại nhé." Mấy ngày kế tiếp, anh rất bận, không thể đến bên cạnh cô ngay lập tức được: "Nhớ gọi điện báo tin cho anh."

Lúc này, Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn gật đầu: "Em nhất định sẽ gọi điện cho anh."

Thật ra, hai người chỉ xa nhau vài ngày thôi. Sau đó, Hoắc Lương sẽ đến chơi chung với cô, nhưng... Tiết Tiểu Tần luôn cảm thấy không được yên lòng. Cô dừng bước, xoay người nhìn bóng lưng ưu nhã, thon dài nhưng lộ vẻ thô lương và cô đơn của Hoắc Lương. Thật kì lạ... Tại sao cô có thể nghĩ Hoắc Lương như vậy? Người muốn kết bạn với anh có thể xếp hàng từ Bắc Kinh đến Thâm Quyển, cô đơn cái gì, thô lương cái gì... Cái này không phải mình nói nhảm nói cuội sao?

Lúc ăn tiệc, Tiết Tiểu Tần có chút lơ đãng. Chị hai cùng chồng ngồi bên cạnh cô, cô nhìn chồng của chị hai cẩn thận lột tôm, gấp thức ăn cho cô ấy, thỉnh thoảng còn hỏi cô ấy muốn ăn gì? Bụng có khó chịu hay không? Tiết Tiểu Tần chẳng biết tại sao mình lại nhớ đến Hoắc Lương.

Hiện tại, cô không thể ăn cua rồi. Ấy da, đều tại Hoắc Lương nuông chiều làm hư cô, nghĩ đến việc Hoắc Lương dùng đôi tay vàng tay bạc lột vỏ tôm, cua cho cô, Tiết Tiểu Tần cảm thấy muốn cười. Cảm giác bản thân được chiều hư cũng thích lắm chứ. Vừa xa nhau không tới hai tiếng, cô bắt đầu nhớ anh rồi sao?

Ba ngày sau sẽ gặp lại anh, mình không nên nghĩ nhiều quá.

Vì vậy, Tiết Tiểu Tần khẽ thở dài, cố gắng dời lực chú ý vào đồ ăn trước mặt.

Hoắc Lương đến sân bay liền gọi điện cho Tiết Tiểu Tần, sau đó tắt di động. Hoắc Lương ngồi ở khoang hạng nhất nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xanh, mây trắng, ánh nắng chói mắt nhưng anh không có cảm xúc gì hết, mắt nhìn thẳng phía trước. Thật không xong! Mới vừa rời khỏi cô một chút, anh đã bắt đầu thấy nhớ cô rồi.

Cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, Hoắc Lương bắt đầu ảo tưởng Tiết Tiểu Tần đang ở bên cạnh mình --- Đây cũng là nguyên do anh đặt vé hai chỗ ngồi. Anh luôn không kiềm chế được nhìn sang ghế trống bên cạnh, anh cảm giác Tiết Tiểu Tần đang ngồi đó, mỉm cười với anh.

Hoắc Lương nhắm mắt lại, cảm thấy hơi đau đầu. Anh tự nhủ với bản thân, mà đã kết hôn với Tiểu Tần, mà đã lấy được cô ấy. 'Tiết Tiểu Tần' trong cơ thể mà đã không còn tác dụng! Nhưng càng nghĩ như vậy, anh càng không thể tự kiềm chế bản thân. Hoắc Lương luôn cảm thấy Tiết Tiểu Tần dường như muốn tách rời cơ thể anh.

Tiếp viên hàng không đi ngang qua thấy sắc mặt Hoắc Lương tái nhợt, liền hỏi thăm: "Thưa ngài, ngài có khỏe không ạ? Có thấy khó chịu ở đâu không?" Vừa hỏi cô ta vừa lặng lẽ quan sát Hoắc Lương, thầm nghĩ: Vì sao lại có người đẹp trai dữ vậy?

Hoắc Lương xua tay tỏ vẻ mình không sao, cố nén cảm giác đau đầu chứ không chịu khuất phục. Không được như thế, mà đã có được cô ấy, có Tiểu Tần ở bên cạnh. Ngày trước, mà lừa mình dối người không nên lặp lại chuyện cũ.

Thế nhưng bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, anh đã không thể từ chối một nhân cách khác xuất hiện. Những năm tháng cô đơn dài đằng dặc, anh đã quen ảo tưởng được 'Tiết Tiểu Tần' làm bạn.

Anh quan sát Tiết Tiểu Tần thật lâu, anh biết rõ mọi hành động cử chỉ của Tiết Tiểu Tần, thậm chí có thể nói anh hiểu rõ cô hơn bản thân cô. Tuy

rằng nhân cách này không biết cười, không biết nói nhưng Hoắc Lương có thể cảm nhận ra sự tồn tại của nó.

Một khi Tiết Tiểu Tần ở bên cạnh anh, nó mới biến mất. Giống như nó và bản thân Tiết Tiểu Tần là một chỉnh thể. Hoắc Lương biết đó không phải thật, 'cô' ảo tưởng đều là một phần của thân thể anh, là anh. Là anh đem một bộ phận của mình biến thành Tiết Tiểu Tần. Nói đến cùng, anh chỉ là một người đáng thương tự mình bầu bạn với mình.

Không đúng!

Không đúng không đúng! Không nên nghĩ như vậy! Hoắc Lương đưa đôi tay lên ôm đầu, cố gắng nhớ lại nụ hôn và nụ cười ngọt ngào của Tiết Tiểu Tần trước khi anh rời khỏi Thâm Quyển. Cô nhắc anh đi đường cẩn thận, ăn đúng giờ, nghỉ ngơi đúng lúc, còn hẹn ba ngày sau gặp lại. Ba ngày sau sẽ được gặp lại cô, anh không có lý do không chống đỡ được.

Thế nhưng đầu của anh vẫn còn rất đau, đầu óc rối loạn thành một đoàn.

Chứng vọng tưởng của Hoắc Lương không giống với người bình thường. Một mặt anh vì khát vọng đối với Tiết Tiểu Tần mà chia bản thân ra một nhân cách không tồn tại. Cùng làm bạn, nói chuyện với nó --- Cho dù nhân cách mang tên gọi 'Tiết Tiểu Tần' hoàn toàn không đáp lời anh, cũng không an ủi làm bạn với anh nhưng ảo tưởng của anh rất chân thật. Vì thế, anh dựa vào tưởng tượng này lừa mình dối người sống nhiều năm như vậy.

Mặt khác, lý trí tỉnh táo nói cho anh biết mọi chuyện đều là giả. Tất cả chỉ là lừa mình dối người! Nực cười là lý trí Hoắc Lương hoàn toàn chấp nhận, kể đó tình nguyện tiếp tục chìm đắm trong tưởng tượng giả dối kia.

Anh luôn biết rõ cái gọi là chia bản thân ra thành một nhân cách khác, căn bản chính là anh dùng hình ảnh, video, chữ nghĩa...cùng những thứ có

liên quan đến Tiết Tiểu Tần tạo ra 'Tiết Tiểu Tần'. Anh ảo tưởng bản thân và Tiết Tiểu Tần là một thể, đồng thời chính anh cũng hiểu rõ đây chỉ là ảo tưởng của mình.

Hoặc Lương chưa từng lẫn lộn giữa Tiết Tiểu Tần mình tự ảo tưởng ra với Tiết Tiểu Tần thật sự, bởi vì anh biết các cô đều là một người. Dục vọng chiếm hữu nói với anh biết, anh không thể khoang nhượng lòng Tiết Tiểu Tần có bất kì người nào khác. Lý trí lại nói, nếu anh không kiên trì, Tiết Tiểu Tần sẽ chịu không nổi mà rời khỏi anh.

Cô không thể nào không rời đi một giây, không thể nào cứ ở bên hăn hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Cho nên lúc này đây, vì không muốn bản thân mất kiểm soát, Hoặc Lương chỉ có thể ảo tưởng Tiết Tiểu Tần vẫn ở bên cạnh mình.

Thế nhưng cứ tiếp tục như thế này cũng không được. Lý trí sẽ càng ngày càng rõ rệt, cười được Tiết Tiểu Tần làm cho mọi suy nghĩ ảo tưởng của anh trở nên nhợt nhạt mà lại vô lực, không có một chút sức thuyết phục nào hết.

Cũng bởi vì vậy, Hoặc Lương biết bản thân mình dần dần không khống chế được nữa, anh không dám nói thật cho Tiết Tiểu Tần biết. Anh sợ cô sợ anh, càng sợ cô lựa chọn rời khỏi anh.

Hết chương 28

Chương 29

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoặc Lương từng nghĩ, nếu có ngày anh mất kiểm chế, anh lập tức rời khỏi Tiết Tiểu Tần, như vậy sẽ không dọa cô sợ, càng không làm cô bị

thương. Thế nhưng --- xin nhờ đó, khi một người có được người mà mình hằng mong muốn, làm sao có thể buông tay được?

Anh phải kiềm chế bản thân.

Hoắc Lương cố gắng duy trì cho bản thân tỉnh táo, nhưng không cách nào che dấu được vẻ mặt tái nhợt của mình.

Sau khi về đến nhà, Hoắc Lương vội vã gọi điện cho Tiết Tiểu Tần. Vừa nghe giọng nói của Tiết Tiểu Tần, cơn đau đầu của anh giống như kỳ tích chuyển theo chiều hướng tốt đẹp. Thậm chí anh còn có thể biểu hiện tình cảm dịu dàng như nước trong điện thoại, tựa như bản thân anh chẳng có vấn đề gì.

Tiết Tiểu Tần ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng điệu bình thường của Hoắc Lương, cô liền yên lòng một chút. Ngoài trừ lúc ở trên giường Hoắc Lương mới có biểu tình. Cách điện thoại, cô không nhìn thấy vẻ mặt của Hoắc Lương nhưng cô có thể đoán cảm xúc của anh thông qua giọng nói.

Tuy rằng cô chấp nhận Hoắc Lương như thế, nhưng Tiết Tiểu Tần thừa nhận cô đang xem Hoắc Lương là người bệnh. Cái đó không phải chán ghét hoặc bài xích, mà là xuất phát từ tình yêu cô dành cho anh. Bởi vì cô yêu anh cho nên cô không muốn anh bị thương hay là chạy trốn.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Lương thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên, anh ngã vào giường mà không thèm đi tắm. Khoảng hai giờ, di động của anh vang lên, là bệnh viện gọi tới. Ba giờ chiều này, anh có ca giải phẫu. Hoắc Lương từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên anh cảm thấy phòng ngủ trở nên rất trống trải.

Trước kia, sao anh lại chọn căn phòng lớn như vậy làm phòng tân hôn chứ? Phòng lớn như vậy... Lúc ở một mình nhìn có vẻ cô đơn rất nhiều.

Hoắc Lương đứng dậy đi tắm, thay quần áo. Nhìn người đàn ông cao to đẹp trai, vẻ mặt lạnh lùng trong gương, nhưng Hoắc Lương lại cảm thấy có vài phần đau khổ. Đầu của anh vẫn còn đau âm ỷ, anh đang cố gắng kiềm chế không cho phép bản thân tiếp tục ảo tưởng. Thế nhưng, ảo tưởng quanh năm suốt tháng đã trở thành một thói quen --- Thói quen là không thể nào kháng cự!

Nếu như anh muốn chống cự lại, nhất định phải chịu đựng cơn đau đầu.

Trong lúc làm phẫu thuật, Hoắc Lương đột nhiên cảm thấy đau đầu dữ dội. Việc này khiến cho dao phẫu thuật trong tay anh suýt không thể cầm chắc. Xuất phát từ những lời khen và công nhận về sự chuyên nghiệp trong y học của Hoắc Lương, dù là bác sĩ trợ thủ hoặc là y tá, không ai phát hiện Hoắc Lương có điểm khác thường.

Cơn đau đầu xảy ra trong chớp mắt, Hoắc Lương liền nhận ra vấn đề. Anh không thể để cho ca giải phẫu này xảy ra chuyện không may, người đang nằm trên bàn mổ chính là bệnh nhân. Tiết Tiểu Tần rất thích nghề nghiệp của anh, cô nói anh là bác sĩ chữa bệnh cứu người, anh tuyệt đối không cho phép sự nghiệp cả đời mình dính vết bẩn. Nếu như thế, bản thân rách nát này có tư cách gì đứng bên cạnh Tiết Tiểu Tần?

Không biết sức mạnh ý chí từ đâu tới, Hoắc Lương nhân lúc không có ai để ý, dùng dao phẫu thuật rạch một đường trên đùi. Anh gần như kinh ngạc phát hiện cách này rất hiệu quả, cơn đau đầu không những dần biến mất, ý thức cũng dần tỉnh táo lại.

Chờ đến khi làm phẫu thuật xong, y tá mới phát hiện chân Hoắc Lương đang chảy máu. Cũng may là đôi tay vàng giải phẫu của anh không sao, không có khả năng lây truyền. Hoắc Lương khoát tay, nhận lấy thuốc, dứt khoát xử lý vết thương.

Khóe miệng của anh mang theo ý cười.

Mấy ca giải phẫu kế tiếp, Hoắc Lương đều dùng biện pháp này. Anh không thể khống chế ảo giác do cơn đau đầu sinh ra, Hoắc Lương buộc lòng phải tự 'chém' mình rồi mới tiến hành phẫu thuật. Sau đó, dùng băng gạc băng bó. Nếu trong quá trình giải phẫu lại cảm thấy đau đầu hoặc ảo giác, anh lập tức đùng chạm thật đau vào vết thương. Kể đó, trong nháy mắt, anh liền tỉnh táo.

Cho nên, trong vòng ba ngày, Hoắc Lương làm sáu ca phẫu thuật vậy mà không ai nhận ra anh khác thường.

Tất nhiên, vẻ mặt ngàn năm không thay đổi của Hoắc Lương cũng là nguyên nhân khiến mọi người xem nhẹ việc anh khác thường hay không. Quan trọng nhất là chưa từng có người quan tâm đến anh. Tất cả đều nghĩ rằng anh là người máy làm bằng sắt, nghĩ rằng anh là bàn tay vàng trong giới y học... Luôn có vô số người tranh nhau làm bạn, bám víu anh. Nghĩ rằng anh rất cao xa.

Nhưng nói cho cùng, anh cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Buổi tối ngày thứ ba, một tuần kế tiếp Hoắc Lương chẳng cần làm phẫu thuật. Anh nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, buồn thiu buồn thiu nhìn vết thương trên đùi mình. Đôi tay dùng để làm phẫu thuật không thể bị thương, chỗ tốt nhất chính là hai đùi, không trí mạng, dây thần kinh đau rất nhạy cảm.

Thế nhưng... Nếu đi Thâm Quyển, nhất định sẽ bị Tiểu Tần phát hiện? Bây giờ anh đi bộ có chút không tự nhiên, chung quy cũng là mấy vết thương...

Hoắc Lương hơi do dự, vé máy bay cũng mua rồi nhưng anh không muốn Tiết Tiểu Tần biết tình trạng của mình.

Bên kia, Tiết Tiểu Tần cũng đang cảm thấy kì quái. Theo lý thuyết, ngày mai Hoắc Lương sẽ tới. Đêm nay, Hoắc Lương không thể không gọi điện báo tin cho cô. Vì vậy, cô chủ động gọi điện cho anh, nghe Hoắc Lương trả lời trong điện thoại cô càng thấy quái lạ: "Anh nói cái gì? Anh... không đến?" Cô nhìn chị ba tò mò dùng khẩu hình miệng hỏi ai vậy, cô cũng dùng hình thức tương tự trả lời cô ấy 'chồng mình', kế đó tiếp tục hỏi: "Không phải anh nói sẽ đi Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan với em hay sao? Tại sao bây giờ lại nói không đến?"

Hoắc Lương chưa bao giờ nói dối. Ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, anh càng có thói quen nói thật. Hiện tại bị cô hỏi như thế, anh lập tức lắp ba lắp bắp: "Anh... anh tạm thời có công tác, em... đi chơi vui vẻ nhé."

Tiết Tiểu Tần mới không thèm tin, Hoắc Lương chưa bao giờ đặt công việc lên trước cô. Nhưng cô không nói gì hết, chỉ cười ngọt ngào nói một câu với anh: "Chồng thật tốt, trở về em sẽ mua quà cho anh!"

Vừa cúp điện thoại, chị ba đang sơn móng tay ở bên cạnh liền sáp lại: "Sao vậy cưng? Người đàn ông nhà cưng chọc giận cưng à? Biểu tình này của cưng là sao hế?"

Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một chút nói: "Chị ba, mình sợ mình không thể đi chơi chung với cậu."

"Hử?" Chị ba nghe xong liền há hốc mồm: "Không đi chơi à? Chị cả vừa kết hôn, cô hai thì bị ông xã bắt về nhà. Tôi vất vả nhõng nhẽo, ép buộc Khẩu Tử nhà tôi mới xin được ngày nghỉ đó!"

Tiết Tiểu Tần lộ vẻ mặt cầu xin, chấp tay hành lễ, giả đáng yêu: "Hoắc tiên sinh nhà mình e là gặp chuyện phiền phức rồi, mình không yên tâm, muốn trở về nhìn một chút."

"Có gì phiền toái chứ? Tôi thấy hai người nói chuyện điện thoại với nhau rất tốt mà?" Chị ba hỏi.

"Mình không biết nữa, có thể là trực giác của phụ nữ mách bảo." Tiết Tiểu Tần nghiêm túc gật đầu: "Giác quan thứ sáu của người vợ rất chính xác."

Chị ba trợn mắt nhìn trời, nói: "Vậy ngày nghỉ của chị đây chẳng phải xin không rồi sao?"

Tiết Tiểu Tần cười hắc hắc, nói: "Sau này mình sẽ bồi thường cho cậu, mình cam đoan đó. Nếu không như thế này đi, cậu gọi chồng cậu sang đây cùng đi du lịch, tiền vé máy bay mình chi trả."

Ánh mắt chị ba sáng lên: "Thật không?" Khẩu Tử nhà cô ấy là lập trình viên, bình thường đều làm trạch ở nhà.

Tiết Tiểu Tần gật đầu: "Thật. Toàn bộ tài sản của Hoắc tiên sinh đều nằm trong tay mình, mình có thể trả tiền."

Chị ba vô cùng cảm động, ôm lấy Tiết Tiểu Tần hôn chụt chụt: "Út cưng, em đúng là rất tuyệt vời, yêu em muah!"

Tiết Tiểu Tần khinh bỉ lườm cô nàng: "Cái đồ không nhân tính!" Mới vừa rồi còn rầu rĩ vì không có người đi chơi và shopping, thoáng một cái liền hưng phấn gọi điện cho chồng cô ấy.

"Ô, cưng đừng có nói chị. Lúc này không phải cưng cũng như chị sao?" Chị ba khoát khoát tay, trước gọi điện cho chồng cô ấy, kể đó gọi cho mẹ chồng nhờ bà chăm sóc cháu giùm.

"Cô vì chồng cô mà vứt bỏ tôi, còn không cho phép tôi ngọt ngào với ông xã à? Chỉ có phép quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn hả? Xem bộ dạng của cô kia, muốn đại náo trời xanh luôn sao?"

Quên mất, chị ba là em gái Đông Bắc nên cá tính rất cởi mở thẳng thắn. Mấy chuyện nhỏ vặt vãnh này cô ấy không để ở trong lòng.

Rốt cuộc là do bản thân lỡ hẹn trước, cho nên Tiết Tiểu Tần vẫn cảm thấy hơi chột dạ. Vợ vã lấy phong bì lớn đưa cho chị ba, tiếp đó liền lên mạng đặt vé máy bay trực tuyến, chuyển bay về Bắc Kinh vào ngày mai. Suy nghĩ một chút, cô đặt vé bay lúc năm giờ. Cô thật sự rất lo cho Hoắc Lương.

Trước mặt cô, anh luôn nói năng thành thật nhưng lúc này... anh cứ nhiên nói lấp. Không thấy mặt cô liền bắt đầu nói xạo, nếu như cô xuất hiện trước mặt chẳng lẽ anh nói không nên lời luôn? Lần này, cô khẳng định có vấn đề!

Không thể không thừa nhận giác quan thứ sáu của phụ nữ thật đáng sợ! Hoắc tiên sinh không ý thức đến chuyện này, chuẩn bị nghênh đón một hồi bi kịch xưa nay chưa từng có. [Biểu tượng ngọn nến]

Sáng hôm sau, lúc Tiết Tiểu Tần rời đi không có đánh thức chị ba, bản thân cô lại vội vàng vàng bắt xe đến sân bay. Trong lúc chờ đợi đăng kí, cô vẫn gấp gáp.

Thật ra, Tiết Tiểu Tần là người rất cẩn thận, mặc dù cũng có lúc rất cầu thả nhưng có nhiều chuyện cô bình tĩnh suy nghĩ liền phát hiện vấn đề.

Hiện tại, cô cảm thấy mình rất qua loa, lỗ mang, cô không nên để Hoắc Lương ở nhà một mình. Ai biết trong đầu anh suy nghĩ chuyện gì, cô không nên vì biểu hiện rất bình thường của anh mà cảm thấy anh như người bình thường.

Chờ lên máy bay, Tiết Tiểu Tần dùng điện thoại lên baidu tìm tư liệu có liên quan đến chứng vọng tưởng. Lần lượt xem hết trang này đến trang khác, cô sợ hết hồn hết vía. Cô càng cảm thấy hành động bỏ Hoắc Lương ở nhà một mình là chuyện vô cùng không đạo đức. Đã bốn ngày không gặp, không biết anh như thế nào?

Khi xuống máy bay, cô nghĩ tay không trở về thì không hay cho lắm. Cô ghé vào cửa hàng tiện lợi trong sân bay mua một con gấu nhồi bông nhỏ, kích thước cỡ lòng bàn tay, thủ công rất đẹp và đáng yêu, giá cả cũng vừa phải.

Tóm lại... đều là xài tiền của Hoắc Lương kiếm được.

Lúc ở sân bay chờ xe taxi, Tiết Tiểu Tần lại khiển trách bản thân ngày xưa vì lười biếng mà không chịu thi bằng lái xe. Nếu cô biết lái xe thì tốt rồi, cô âm thầm hạ quyết tâm chờ Hoắc Lương giải quyết xong vấn đề, cô lập tức đến trường ghi danh.

Về đến nhà cũng gần mười giờ sáng, Tiết Tiểu Tần mở cửa liền phát hiện một mảnh vắng vẻ, giống như căn nhà không có người ở. Rèm cửa sổ phòng khách cũng được kéo lên. Bởi vì quá mức yên lặng, Tiết Tiểu Tần cũng nhẹ tay nhẹ chân như tên trộm đặt va li xuống. Cô không lên tiếng, đổi dép đi trong nhà rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, Tiết Tiểu Tần cảm thấy tim cô đập nhanh dễ sợ. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ, là thanh âm của Hoắc Lương! Thế nhưng âm thanh kia rõ ràng không phải là rên rỉ vì vui thích, mà là đè nén đau đớn.

Cô lại càng hoảng sợ, không kịp suy nghĩ liền trực tiếp đẩy cửa xông vào. Hoắc Lương nằm trên giường cau mày, cuộn mình lại như con tôm luộc, hai tay anh ôm đầu, cặp mắt nhắm nghiền. Dựa vào bộ dạng ra giường xốc xếch, thậm chí còn có vết máu loang lổ trên giường trắng như tuyết, Tiết Tiểu Tần sợ hãi, nhanh chóng chạy vào nhưng vì không biết anh bị thương ở đâu nên cô không dám tùy tiện đụng vào anh. Tiết Tiểu Tần đành gọi tên anh: "Hoắc Lương, Hoắc Lương, Hoắc Lương. . ."

Không biết cô gọi bao nhiêu tiếng, Hoắc Lương mới khó khăn phản ứng. Tiết Tiểu Tần kéo rèm cửa sổ phòng ngủ, sau đó, tắt đèn ngủ mờ nhạt

ở đầu giường. Lúc này, cô mới phát hiện sắc mặt Hoắc Lương trắng bệch, râu ria xồm xoàm, hoàn toàn không giống bộ dáng lạnh lùng, cao ngạo như ngày thường.

Trái lại nhìn rất giống... động vật nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, có chút đáng thương nhưng nhiều hơn chính là đau khổ và cô đơn.

Tiết Tiểu Tần nhẹ nhàng sờ mặt của anh, trán đổ đầy mồ hôi. Dưới sự trấn an của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương dần dần bình tĩnh lại. Sau đó, anh chậm rãi mở mắt. Trong giây phút thấy Tiết Tiểu Tần, anh vẫn không tin cô là thật, lập tức lật người nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: "Cút!"

Tiết Tiểu Tần: "...>_<" Mẹ nó chứ! Chị đây vì lo lắng cho anh mà từ ngàn dặm xa xôi trở về, đáng để nghe anh bảo 'cút!' hả?

Cô chưa kịp phát hỏa liền nghe thanh âm của Hoắc Lương: "Em là giả... Đừng... đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi sẽ không tiếp tục ảo tưởng để em xuất hiện, cút.... Cút đi!"

Bấy giờ Tiết Tiểu Tần mới hiểu, Hoắc Lương nghĩ rằng cô là 'cô' trong ảo giác của anh.

"Hoắc Lương." Cô nhỏ giọng gọi anh: "Chồng ời, anh đang nghĩ cái gì đấy? Là em, em về rồi."

Ai ngờ, Hoắc Lương lại nhắm mắt chặt hơn: "Em cứ nhiên có thể nói..." 'Tiết Tiểu Tần' trong ảo tưởng của anh chỉ là một hình ảnh, 'cô' không biết nói cũng sẽ không giao tiếp với anh. Chỉ cần dùng mắt thường là có thể nhìn thấy hình ảnh được tách ra từ cơ thể của anh.

Hết chương 29

Chương 30

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

"Đúng là em, em không đi Hồng Kông chơi nữa, em về nhà rồi." Tiết Tiểu Tần vừa sờ đầu Hoắc Lương, vừa xót ruột không thôi. Thật là kỳ lạ, phần lớn thời gian hai người ở chung đều là anh chăm sóc cô, nhưng bây giờ hai người lại đổi vai cho nhau.

Hoắc Lương nghe cô nói, cảm nhận nụ hôn dịu dàng, ấm áp của cô, anh chậm rãi tỉnh lại từ trong ảo giác của chính mình. Tiếp đó, khuôn mặt tuấn tú vốn tái nhợt lúc này chẳng còn một chút máu. Hiện tại, hình tượng của anh ra làm sao? Hình tượng trước nay của anh ở trước mặt Tiết Tiểu Tần không còn nữa sao? Hoắc Lương đang muốn nhảy dựng liền cảm thấy bắp đùi đau đớn, anh kêu lên một tiếng rồi mềm nhũn ngã xuống giường.

Tiết Tiểu Tần nghe anh kêu rên, cô liền nhảy khỏi chiếc giường có dính máu, híp mắt nhìn hành động che che giấu giấu bắp đùi của Hoắc Lương không khác gì kẻ bị tai trộm chuông. Đáng tiếc, áo ngủ không che hết băng gạc quấn quanh bắp đùi bị Tiết Tiểu Tần nhìn thấy.

Lần đầu tiên ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương cảm thấy thấp thỏm không yên, chờ đợi phán quyết.

Cô sẽ mắng anh có bệnh hay là thất vọng trách cứ anh, hoặc là... xoay người rời đi? Hoắc Lương cảm thấy sợ hãi, cô đánh mắng gì anh cũng được. Chỉ cần cô không rời khỏi anh, như thế nào cũng được.

Ngay lúc anh định bụng cầu xin cô đừng rời bỏ anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ trên lớp băng gạc trên đùi anh, giọng nói mềm mại có chút run rẩy: "... Sao lại bị thương?"

Đầu óc Hoắc Lương nhanh chóng chuyển động, thế nhưng giọng nói của Tiết Tiểu Tần nhanh hơn suy nghĩ của anh: "Anh dám nói dối em lập

tức bỏ đi ngay. Không bao giờ quan tâm đến anh nữa!"

Nghe cô đe dọa như thế, đừng nói tới chuyện lừa cô, anh hận không thể moi tim ra cho Tiết Tiểu Tần xem nữa là. Hoắc Lương khẩn trương cầm tay Tiết Tiểu Tần, dùng vẻ mặt không biểu tình kể lại đầu đuôi nguyên do, kể đó nhỏ giọng cầu xin: "Em đừng lo, anh sẽ nhanh chóng khỏe lại. Anh cam đoan, em đừng rời đi."

Bây giờ là khi nào rồi, anh còn sợ cô bỏ đi.

Hốc mắt Tiết Tiểu Tần chua xót, không nhịn được bật khóc. Cô chính là túi nước mắt, quý khóc nhè, vui cũng khóc buồn cũng khóc, kích động cũng khóc đau lòng cũng khóc. Trên thực tế, cô rất muốn lôi Hoắc Lương ra đánh một trận, nhưng nhìn bộ dạng yếu ớt, hốc hác của anh... Cô không nỡ: "Em chỉ đi vài ngày, anh đã biến bản thân thành bộ dạng này. Nếu em thật sự đi nửa tháng mới về, có phải anh sẽ biến thành bộ xương khô hay không?"

Bây giờ, cô căn bản không cách nào so sánh Hoắc Lương trước mắt với Hoắc Lương đẹp trai ngời ngời của bốn ngày trước. Vì sao người đàn ông này lại đần như thế? Thật sự không muốn cô đi thì cứ nói thẳng ra là được rồi. Tiết Tiểu Tần hít mũi một cái, cố gắng không rơi nước mắt --- Thiệt lòng cô không muốn làm anh khổ sở: "Có xử lý vết thương không?"

Hoắc Lương vội vàng gật đầu.

"Vậy anh đừng có lộn xộn. Có phải nên thay băng gạc hay không?"

"Anh tự làm được rồi." Thanh âm của Hoắc Lương có chút xấu hổ: "Hộp cấp cứu anh để ở bên cạnh." Anh không muốn chết, chết rồi sẽ không thể ở bên cạnh Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần biết anh không muốn cô nhìn tình cảnh máu thịt nhầy nhụa, cô cũng không dám nhìn, sợ mình lại khóc. Từ nhỏ đến lớn, Tiết Tiểu

Tần luôn thuận buồm xuôi gió, đối với tình yêu và thương xót của Hoắc Lương cô chưa từng cảm nhận được, cô không biết bởi vì sao... lại trở nên dễ khóc như vậy.

Tiết Tiểu Tần đi vào toilet rửa mặt, sau đó vào phòng quần áo thay đồ. Lúc đi ra, cô vừa vặn nhìn thấy Hoắc Lương cắt băng gạc.

Anh làm việc rất nghiêm túc, Tiết Tiểu Tần nhìn lom lom. Người đàn ông tốt như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác không thể khống chế bản thân?

Cô đỡ Hoắc Lương xuống giường, thay đổi ra giường cùng chăn. Trong lúc chờ đợi, Hoắc Lương rất lo lắng, nhiều lần anh muốn giúp cô, anh nhớ cô nói không thích làm việc nội trợ nhưng cô từ chối. Cô chỉ lười biếng chứ không phải không biết làm.

Thay xong ga giường, Hoắc Lương bị cưỡng chế nằm xuống giường. Tiết Tiểu Tần đi vào phòng bếp nấu cháo, sau đó vô phòng tắm lấy dao cạo râu của Hoắc Lương, hỏi: "Tự anh làm hay muốn em giúp?"

Hoắc Lương sờ sờ cằm, mới ý thức được gương mặt vốn đẹp trai của mình mọc đầy râu. Anh càng luống cuống tay chân, bản thân vốn đã không bình thường, bây giờ còn lồi thoi lệch thếch. Anh rất lo, rất sợ Tiểu Tần không cần anh nữa.

Nếu cô rời khỏi anh, anh sẽ chết, nhất định sẽ chết.

Tiết Tiểu Tần không nói gì hết, Hoắc Lương muốn tự cạo râu cô cũng chẳng ý kiến. Tiết Tiểu Tần buồn bực trong lòng, đi vào phòng bếp ở trong đó một lúc mới ra. Hoắc Lương đã cạo râu xong.

Gương mặt không có râu nhìn rất có phần chần. Tiết Tiểu Tần cười cười, cầm dao cạo râu, khăn mặt vào phòng tắm. Sau đó, cô trở về 'tâm sự' với Hoắc Lương.

Rõ ràng Hoắc Lương rất khẩn trương, tuy trên mặt anh không có biểu tình gì khác nhưng tay anh hơi run lên, đôi mắt long lanh tỏ vẻ đáng thương. Chờ một hồi vẫn không thấy Tiết Tiểu Tần mở miệng nói chuyện, anh lập tức cầu xin: "Em muốn như thế nào cũng được... nhưng... đừng, Tiểu Tần... đừng rời bỏ anh. Xin em đấy! Đừng ly hôn anh..."

Tiết Tiểu Tần nói: "... Ai nói muốn ly hôn với anh?"

Không ly hôn? Thật tốt quá! Hoắc Lương thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy anh dần bình tĩnh, lúc này cô mới nghiêm túc nói: "Em yêu anh, em muốn cùng anh sống chung cả đời! Thế nhưng anh cứ tiếp tục như thế nào là không được, anh có biết hay không? Rất nguy hiểm đó! Anh đau đầu, thậm chí còn tự làm bản thân bị thương!!!"

"Anh không có..." Anh muốn giải thích anh làm mình bị thương không phải vì để áp chế cơn đau đầu, nhưng Tiết Tiểu Tần cắt ngang: "Em không cần biết anh có lý do gì, trong mắt em hành vi này của anh chính là tự làm bản thân bị thương!"

Hoắc Lương im lặng.

"Anh không thể cứ như vậy mãi được. Cho dù về sau em không bao giờ ra khỏi cửa, nhưng cũng không thể cam đoan em luôn luôn ở bên cạnh anh được! Ngộ nhờ có chuyện gì đó ngoài ý muốn thì sao?" Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình nói hơi quá, tới đây thì ngưng: "Anh cần đi gặp bác sĩ, Hoắc Lương!"

"Anh chính là bác sĩ."

Cái tính thối này! Tiết Tiểu Tần thầm mắng ở trong lòng. Nét mặt vẫn dịu dàng: "Nghề nghiệp gì cũng có chuyên môn riêng, anh là bác sĩ ngoại khoa chứ không phải bác sĩ tâm lý."

Hoắc Lương im lặng vài giây, nói: "Bọn họ xem bệnh cho anh không được đâu."

"Anh không đi khám thử làm sao biết?" Tiết Tiểu Tần trừng nhìn anh.

"Anh chỉ biết." Anh hoàn toàn hiểu rõ vấn đề tinh thần của bản thân mình. Căn bản không cần đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng không có bác sĩ tâm lý nào có năng lực khám bệnh cho anh.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy anh bướng bỉnh, xảo trá không chịu đi, liền nói: "Em mặc kệ, tóm lại anh phải đi gặp bác sĩ. Anh nghe lời em hay nghe chính mình?"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi, nói: "Nghe lời em."

Lúc này, Tiết Tiểu Tần mới cảm thấy hài lòng.

Rất nhanh, nồi cháo nấu trong phòng bếp đã chín, Tiết Tiểu Tần bưng lên, dùng muống đút Hoắc Lương ăn từng miếng. Lần đầu tiên cô chăm sóc anh như vậy khiến cho cô có cảm giác làm mẹ.

Trên thực tế, Hoắc Lương lớn hơn cô mấy tuổi lận!

Chờ Hoắc Lương ăn sáng xong, cô vẫn không yên lòng về bấp đùi của anh. Sắc mặt Hoắc Lương còn tái nhợt rõ ràng là do mất máu quá nhiều, cho nên cô dự định mua một con gà về hầm canh tẩm bổ anh.

Tuy rằng Tiết Tiểu Tần không thích nấu cơm, nhưng tay nghề của cô cũng không tệ đâu nhá! Hơn nữa, thời buổi hiện nay cái gì không biết cũng có thể lên mạng tìm kiếm, còn có sách dạy nấu ăn, chuyện khó khăn hơn cũng làm được hết!

Cứ như vậy, Hoắc Lương phải nghỉ ngơi một tuần mới được phép xuống giường đi lại. Buổi tối, Tiết Tiểu Tần vẫn ngủ chung giường với anh,

nhưng không được phép 'vượt qua lời trì'. Thậm chí, tay anh hơi không thành thật liền bị cô vỗ một phát, động tác rất nhẹ nhưng ý tứ từ chối rất rõ ràng.

Hoặc Lương đuối lý trước cho nên không dám lộn xộn nữa.

Anh luôn nghĩ rằng Tiết Tiểu Tần kêu anh đi gặp bác sĩ tâm lý chỉ là nói suông, chứ không thật sự làm. Nhưng anh sai hoàn toàn, Tiết Tiểu Tần thật sự vì anh mà hẹn bác sĩ tâm lý!!!

Lúc lái xe, mặt Hoặc Lương vẫn không biểu tình nhưng có thể nhận ra được anh rất không vui. Tay Tiết Tiểu Tần chỉ trỏ: "Nghe nói vị bác sĩ này từng du học về, một tiếng khám bệnh mất hơn mấy ngàn khối*, danh tiếng rất tốt, tính cách cũng tốt. Em còn nghe ngóng được vị bác sĩ này rất kín tiếng, sẽ không có ai biết anh đi gặp bác sĩ tâm lý đâu."

* Từ thông tục cho nhân dân tệ (hoặc đơn vị tiền tệ khác, ví dụ như Hồng Kông hay đô la Mỹ)

Hoặc Lương nói thầm trong bụng, đó là do hắn đã ký hiệp nghị bảo mật cho nên không dễ dàng tiết lộ thân phận của bệnh nhân cho người khác biết. Nhưng anh thấy vợ yêu rất nghiêm túc, cũng rất chuyên tâm nên không nói chuyện phá đám.

Tóm lại, lời như thế nếu nói ra chẳng khác gì tạt nước lạnh người khác. Không những không được thưởng cái hôn ngọt ngào, trái lại còn chọc vợ yêu không vui, khoe khoang hiểu biết kiêu này không có lời!!! Mấy ngày nay anh cố gắng biểu hiện thật tốt, khó khăn lắm mới được ôm ôm hôn hôn, anh tuyệt đối không làm bậy nói sai nữa!

Có Tiết Tiểu Tần ở bên cạnh, tốc độ bình phục của Hoặc Lương tăng đột biến. Anh của hiện tại và tuần trước khi Tiết Tiểu Tần về dường như là hai người khác nhau. Tựa như cô chính là thuốc của anh, có cô thì anh khỏe

mạnh bình thường. Không có cô, anh lập tức không kiềm chế được bản thân.

Rời khỏi cô một chút cũng không được.

Xưa nay Tiết Tiểu Tần là người khỏe mạnh, sáng sủa, lạc quan luôn hướng về phía trước, cô chưa bao giờ cần khai thông tâm lý, năng lực tự điều tiết của cô rất mạnh nên đây là lần đầu tiên cô đến văn phòng làm việc của bác sĩ tâm lý để khám bệnh.

Phòng khám bệnh nằm tầng hai mươi tám của một tòa cao ốc lớn, vừa ra khỏi thang máy liền đến nơi. Trang thiết bị rất tinh xảo, đơn giản, đội ngũ bác sĩ y tá rất bài bản đáng tin. Tiết Tiểu Tần đứng ở trước quầy tiếp tân nói mình đã hẹn trước, chờ mấy phút, bác sĩ mời bọn họ vào phòng.

Bác sĩ tâm lý ước chừng bốn mươi tuổi, đầu hói, đeo cặp kính dày, phòng làm việc treo vô số giấy khen, cúp thưởng, Tiết Tiểu Tần càng xem càng cảm thấy đáng tin tưởng. Trong lòng cô vừa kích động vừa hưng phấn.

Hoặc Lương bình tĩnh ngồi xuống ghế.

Cô lo lắng Hoặc Lương ngại mở miệng nói bản thân có vấn đề, cho nên cô chủ động đi ra ngoài ngồi chờ. Trong chờ đợi, cô lên weibo vào kết nối bạn bè, nhìn thấy hình ảnh chị ba cùng ông xã của cô ấy Khẩu Tử ăn vô số món ngon, chụp bao nhiêu cảnh đẹp... liền ao ước, ghen tỵ, tức giận một chút rồi thôi.

Lúc này, mẹ Tiết gọi điện thoại tới, hỏi cô về nhà chưa. Tiết Tiểu Tần vội vàng nói không có gì hay nên hôm qua vừa về đến nhà, mẹ Tiết lập tức kêu cô dẫn Hoặc Lương về nhà ăn cơm trưa. Tiết Tiểu Tần có chút do dự, bởi vì cô không biết thời gian trị liệu kéo dài đến chừng nào, đành nói vòng vo tam quốc lừa cho qua. Cô nói nếu có thời gian rảnh hai người sẽ trở về.

Kể đó, mẹ Tiết hỏi cô đi đâu chơi, có mang quà cáp về hay không... Tiết Tiểu Tần khóc không ra nước mắt, sớm biết rằng nói dối một câu sẽ phải tiếp tục nói dối thêm nhiều câu, cô khẳng định sẽ nói với mẹ rằng mình không có đi đâu chơi hết. Tham gia hôn lễ xong liền trở về nhà!

Thế nhưng chuyện của Hoắc Lương cô không thể nói cho người khác biết, dù là ba và mẹ mình. Mẹ Tiết rất yêu con, tuy Hoắc Lương là chàng rể khiến bà vừa lòng nhưng anh không bình thường, mẹ Tiết nhất định không nói hai lời liền dẫn cô về nhà.

Cô không muốn rời khỏi Hoắc Lương, càng không thể bỏ mặc anh.

Sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ Tiết xong, Tiết Tiểu Tần lập tức cầu cứu chị ba đang rong chơi ở Ma Cao, ngàn vạn lần dặn dò đối phương mua vài món quà kỉ niệm gửi về cho mình. Cô sẽ trả tiền lại sau.

Nói dối không dễ dàng chút nào! Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, mình chẳng được đi chơi nhưng tiền lại bỏ ra không ít!

Trong khi cô còn lăm bẫm nói thầm, phòng làm việc của bác sĩ đột nhiên đầy ra, Hoắc Lương từ trong đó đi ra. Tiết Tiểu Tần lập tức đứng lên, kì quái hỏi thăm: "Nhanh như vậy đã khỏe rồi à?"

Bác sĩ cũng đi theo ra ngoài, sắc mặt không tốt xem cho lăm nhưng đối mặt với mỹ nữ đẳng cấp như Tiết Tiểu Tần thái độ cũng dịu đi nhiều: "Tiết tiểu thư, làm phiền ngài* lần sau đừng trêu đùa tôi như vậy."

* Đại từ nhân xưng, có ý kính trọng.

... Cô đùa giỡn hồi nào? Sao cô nghe không hiểu bác sĩ nói gì hết vậy nè?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Tiết Tiểu Tần, bác sĩ chỉ chỉ vào Hoắc Lương: "Tiết tiểu thư, ngài tiên sinh này rất bình thường, bình thường đến

không thể bình thường hơn được nữa. Nếu anh ta mà mắc bệnh tâm lý thì tôi đây đã vào bệnh viện tâm thần rồi. Xin ngài đừng làm mất thời gian của tôi, cảm ơn." Bệnh nhân bình thường làm ông chẳng kiếm được tiền.

Tiết Tiểu Tần kinh ngạc!

Hết chương 30

Chương 31

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Cô quay đầu nhìn Hoắc Lương, gương mặt Hoắc Lương không hề lộ biểu tình gì. Cô lại quay đầu nhìn bác sĩ, mặc dù bác sĩ không vui nhưng vẫn duy trì thái độ lễ phép với khách. Tiết Tiểu Tần ngờ vực: "Bác sĩ, ý của ngài là...chồng tôi rất bình thường?"

"Bình thường đến không thể bình thường hơn." Bác sĩ gật đầu: "Tôi cảm thấy tâm lý của anh ta rất bình thường, không có bất kỳ vấn đề gì. Về phần Tiết tiểu thư nhờ tôi tư vấn về chứng vọng tưởng, tôi đã làm trắc nghiệm với tiên sinh. Tiểu thư hãy yên tâm, trạng thái tinh thần của Hoắc tiên sinh cực kì khỏe mạnh.

Khóe môi Tiết Tiểu Tần giật giật, cuối cùng cô đành đến quầy thu ngân thanh toán tiền rồi xoay người kéo Hoắc Lương ra ngoài. Đi tới nơi vắng vẻ cô liền khởi binh hỏi tội: "Bác sĩ nói như vậy có nghĩa gì?"

Giọng Hoắc Lương lạnh như băng: "Anh rất khỏe mạnh."

"Lời nói bên ngoài thì đúng nhưng anh... anh đâu có khỏe mạnh????" Tiết Tiểu Tần nhìn chăm chăm vào anh, cô không thể tin anh có thể trợn mắt nói dối: "Có người khỏe mạnh sẽ tự làm bản thân bị thương à?"

"Anh không có tự làm mình bị thương."

"Em mặc kệ! Hành vi đó của anh chính là tự mình hại mình!" Tiết Tiểu Tần đánh nhịp định án*, rất có phong cách sư tử Hà Đông giống mẹ Tiết: "Nói tóm lại, anh phải đi gặp bác sĩ tâm lý!" Nói xong, cô tiếp tục bơm hơi cho anh: "Chắc chắn là do vị bác sĩ này không đủ chuyên nghiệp và giỏi giang, em sẽ hẹn một người tốt hơn."

*Mấy bạn có nhớ cái cục mà Bao đại nhân cầm đập xuống bàn cái rằm hông? Chính là như thế đó, đập cái rằm nói bây đâu cầu đầu đao chờ lệnh!!!!

Tiết Tiểu Tần không hiểu những chuyện này, ở trong từ điển của cô, thu lệ phí cao = tài nghệ giỏi.

Ba ngày sau, cô lại đưa Hoắc Lương đến phòng khám, trên đường đi còn không quên nhắc Hoắc Lương: "Vị bác sĩ này nổi danh là bàn tay vàng đó, trước kia còn là giáo sư tâm lý học có tiếng ở trường đại học XX, rất lợi hại nhé. Người ta đều dùng tiếng đồng hồ để tính phí, vị bác sĩ này tính tiền theo phút! Ba ngày trước, em đã hẹn với ông ấy. Hôm nay ông ấy rảnh rồi, anh nhất định phải thành thực cho em! Hiểu chứ?"

Hoắc Lương gật đầu. Tuy rằng anh biết đối phương không thể giúp đỡ gì cho bệnh tình của mình, nhưng vợ yêu rất nhiệt tình, anh cũng phải biểu hiện tốt một chút.

Lần này, Tiết Tiểu Tần theo anh đi vào. Cô khẩn trương ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn lom lom vào Hoắc Lương và vị bác sĩ tuổi trung niên. Trong lòng cảm thấy kì quái: Đầu năm nay, bác sĩ trung niên đều bị hói đầu à? Sau này, Hoắc Lương bước vào độ tuổi bốn mươi có bị hói giống bọn họ hay không? Tiết Tiểu Tần tưởng tượng đến tình cảnh tương lai ấy, lập tức che mặt không dám nhìn. Ngàn vạn lần đừng nha...

Tiết Tiểu Tần nghe không hiểu mấy thuật ngữ chuyên môn mà bác sĩ nói, nhưng cô không ngốc, nhìn biểu hiện thành thạo gần như trôi chảy của Hoắc Lương... Đừng nói bác sĩ, ngay cả Tiết Tiểu Tần cũng cảm thấy cô nghĩ nhiều, Hoắc tiên sinh nhà cô thực sự rất bình thường.

Bác sĩ cau mày, quan sát Hoắc Lương vài lần, lại liếc sang Tiết Tiểu Tần dò hỏi: Chỗ nào có vấn đề?

Tiết Tiểu Tần có chút lo lắng đi qua, cô nghe không hiểu cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người nhưng mấy câu hỏi trắc nghiệm tâm lý thì cô hiểu. Nhìn nét mặt nghi ngờ của bác sĩ sau khi khám bệnh xong cô liền đoán được kết quả, chắc chắn là bình thường! Nhưng trên thực tế, Hoắc Lương thật sự có vấn đề mà!

Hoắc Lương nhẹ nhàng nắm tay cô: "Anh đã nói rồi, bác sĩ tâm lý đối với anh chẳng có tác dụng gì."

Tiết Tiểu Tần nhanh tay che miệng Hoắc Lương: "Anh nói bậy bạ gì đó!" Sau đó, cô quay đầu cười gượng với bác sĩ: "Xin lỗi, chồng tôi anh ấy... Có đôi khi nói xằng nói bậy, ngài đừng để trong lòng."

Lời nói kia đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ, bác sĩ trợn mắt nhìn: "Tôi làm bác sĩ tâm lý gần hai mươi năm! Anh là người đầu tiên nói tôi là người vô dụng đấy!"

"Anh ấy không có ý này đâu bác sĩ..." Tiết Tiểu Tần giải thích trong lúc bác sĩ giận đến tái mặt, cô không hiểu, ông bác sĩ này nhìn có vẻ tốt tính lắm mà. Vì sao Hoắc Lương mới nói có một câu, ông ấy đã tức giận thành thế này?

Đó là tại vì cô không biết khuôn mặt không biểu tình của Hoắc Lương mang tính chất lừa dối rất cao. Chỉ cần bị anh nhìn, đối phương sẽ có cảm giác tự ti tựa như bản thân chỉ là con kiến hôi, càng khỏi phải nói tới chuyện khám bệnh. Hoắc Lương rất nghe lời Tiết Tiểu Tần, anh 'hết sức

chăm chú lắng nghe bác sĩ.' Bác sĩ bị ánh mắt đó của anh nhìn chòng chọc một hồi lâu, lại nghe anh nói gặp bác sĩ tâm lý cũng vô ích ---- Tuy rằng nguyên thoại* của Hoắc Lương là bác sĩ tâm lý đối với anh chẳng có tác dụng gì, nhưng bác sĩ tức giận người bình thường khó ngăn được.

*Lời nói gốc, không thêm không bớt.

Lúc Hoắc Lương nói câu đó, giọng anh vô cùng bình tĩnh tựa như đang trần thuật lại một sự thật nào đó. Tiết Tiểu Tần hiểu anh, tự nhiên cô sẽ không suy nghĩ nhiều. Thế nhưng ngài bác sĩ lại không cho rằng như thế, cái giọng điệu lạnh lùng và tràn ngập kiêu căng, làm gì có người bệnh nào lớn lối như thế!?

Ông bác sĩ sắp sửa phun lửa thì Hoắc Lương giơ tay gỡ tay Tiết Tiểu Tần che miệng mình xuống. Tay còn lại che miệng Tiết Tiểu Tần , ngăn không cho cô nói xin lỗi. Sau đó, anh quay qua nhìn bác sĩ: "Ông hỏi tình trạng hôn nhân của tôi, đồng thời xem đó là nguyên do chính suy đoán cuộc sống hôn nhân của tôi không lý tưởng và điều độ. Nhưng mà tôi lại cho rằng, một người đàn ông trung niên đang trong giai đoạn ly hôn không có tư cách chỉ trích đối với việc hôn nhân của tôi."

Tiết Tiểu Tần: "..."

Bác sĩ: "...". Bộ dạng lúc này của vợ chồng son các người giống đôi vợ chồng thăm thiết à? Núi băng Hoắc tiên sinh này mặt không có một tí cảm xúc, cô vợ lại ngồi ở ghế sofa nhìn bọn họ trao đổi chuyên môn, chẳng lẽ không có mâu thuẫn?

Dùng lý lẽ bình thường để phỏng đoán Hoắc tiên sinh, điều này rõ ràng là cách làm vô cùng không sáng suốt.

Tiết Tiểu Tần không dám tin Hoắc Lương lại to gan như vậy. Biết anh thông, cũng biết chỉ số thông minh của rất cao, thậm chí anh còn có danh hiệu thánh thủ y khoa* trên quốc tế, nhưng cô không biết Hoắc Lương còn

biết mìa mai người khác! Cô lập tức kéo kéo ống tay áo của anh: "Anh chớ nói nhảm, nếu tiếp tục như vậy sẽ không có bác sĩ có thể khám bệnh cho anh!"

*Bàn tay vàng trong giới y học.

Cô nhỏ giọng nói, Hoắc Lương lại nghĩ rằng vợ yêu lo lắng cho bệnh tình của mình, càng muốn khoe khoang bản lĩnh của mình cho cô xem, thuận tiện chứng minh bản thân mình nói đều là sự thật. Không có bác sĩ tâm lý nào có thể trị hết bệnh của anh: "Ngón áp út ở tay trái của ông có dấu vết đeo nhẫn cưới, nhưng hiện tại ông không có đeo nhẫn cưới trên tay. Đàn ông ở độ tuổi này giống như ông, tháo nhẫn cưới ở chỗ đang làm việc chỉ có một nguyên nhân: Đó chính là tình cảm tan vỡ. Giá sách phía sau lưng ông chỉ bày khung hình con gái nhưng lại không có vợ ông. Tấm ảnh gia đình duy nhất lại để ở tận cùng bên trong, lại còn che mất hai phần ba. Điều này chứng tỏ hiện tại ông không muốn nhìn thấy tấm ảnh đó. Hơn nữa, ống tay áo áo sơ mi của ông không được giặt sạch, còn dính vết mực, cà vạt và áo khoác tây trang cũng không ăn nhập với nhau."

"Vừa rồi ông hỏi tôi, có phải vợ tôi ở nhà rất lười biếng hay không? Cô ấy làm việc nhà ra sao, nhưng ông không hỏi nghề nghiệp của vợ tôi. Với lại, tuổi tác và thu nhập của ông, từ khía cạnh này cho thấy vợ ông là một bà nội trợ. Ông ở trong hình chụp luôn gọn gàng, sạch sẽ, chưa từng mặc trang phục lôi thôi hoặc màu sắc không ăn khớp. Vợ ông chăm sóc ông rất tốt. Còn có một điểm quan trọng nhất, trước khi vào phòng làm việc của ông, tôi đã chú ý tới cô trợ lý chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi của ông thoa son môi màu hoa hồng đỏ, khuy áo sơ mi thứ hai của cô ta cài vào nút buộc thứ ba. Cho nên tôi đánh bạo suy đoán, chính vì ông ngoại tình ở bên ngoài... bị vợ ông phát hiện, nên bắt buộc phải ly hôn..."

"Im miệng im miệng!" Lần đầu tiên, Tiết Tiểu Tân nghe Hoắc Lương chậm rãi nói một hơi dài như vậy, rốt cuộc cô cũng hoàn hồn che miệng anh: "Anh, không cho nói lung tung nữa nhé!"

Ánh mắt Hoắc Lương lộ vẻ ấm ức: "Anh không có nói quàng, giống như vị bác sĩ này nói, mọi thứ đều là suy đoán hợp lý!"

Tiết Tiểu Tần bị lời của anh làm nghẹn họng. Cô cẩn thận liếc nhìn vị bác sĩ kia, sắc mặt ông ta tái mét, thoát nhìn có vẻ giãy kể tiếp ông ta có thể cầm cái chặn giấy trên bàn đập Hoắc Lương bể đầu chảy máu. Cô vội kéo Hoắc Lương đứng dậy: "À... Tiền khám bệnh tôi sẽ thanh toán, chúng tôi không khám, không khám nữa... Chào tạm biệt."

Hoắc Lương không quên nhắc nhở cô: "Chậm một chút, coi chừng ngã bây giờ!"

Lúc bọn họ đi ra, vừa vận dụng phải cô trợ lý trẻ tuổi, Tiết Tiểu Tần không nhìn được nhìn về phía nút buộc sơ mi và môi cô ta, cô phát hiện giống y hệt những gì Hoắc Lương suy đoán...

Lần này, Tiết Tiểu Tần không khiển trách Hoắc Lương, cô kinh hồn bạt vía ngồi trong xe, Hoắc Lương lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy?"

Em làm sao? Anh còn dám hỏi em làm sao hả? Em muốn lột da anh xuống!!! Tiết Tiểu Tần ai oán lườm anh: "Anh không thể uyển chuyển một chút được à? Cho ông ta một chút mặt mũi không được sao?" Làm gì có người như anh, nói không chừng ông bác sĩ đó còn tưởng rằng bọn họ tới đá quán!!!

"Là một người chồng, ông ta nên trung thành với vợ mình. Ngay cả việc nhỏ này, ông ta cũng không làm được thì có tư cách gì làm bác sĩ tâm lý cho anh?" Hoắc tiên sinh nói chuyện rất chính đáng.

Tiết Tiểu Tần kêu rên một tiếng, vùi đầu vào trong ngực của Hoắc Lương: "Nói cho cùng chính là anh không muốn đi gặp bác sĩ tâm lý để khám bệnh đúng hay không?"

"Không phải không muốn, mà là bọn họ không khám bệnh cho anh được." Hoắc Lương bỏ chìa khóa xe sang một bên, hôn lên đỉnh đầu của Tiết Tiểu Tần: "Tiểu Tần, anh luôn mang thái độ cảnh giác đối với mọi người ở xung quanh, ngoài trừ em, anh không cách nào thả lỏng ở trước mặt người khác. Bắt đầu trị liệu tâm lý hoặc là trải nghiệm đánh giá, trạng thái tinh thần thả lỏng là điều quan trọng nhất. Chỉ số thông minh của bọn họ không cao bằng anh, mặt khác, bản thân anh cũng là bác sĩ, em thật sự nghĩ rằng anh có thể tin nhiệm người khác ngoài em sao?"

Cái này Tiết Tiểu Tần cũng biết, nhưng biết thì phải làm sao, không lẽ không khám bệnh?

"Vậy bây giờ phải làm sao? Lúc có em ở bên cạnh thì anh khỏe mạnh bình thường, nhưng trên thực tế anh vẫn bị bệnh. Em vừa rời khỏi anh, anh lập tức khiến bản thân bị thương, đau đầu sẽ làm chuyện hại bản thân, em rất lo lắng! Ngộ nhớ ngày nào đó em xảy ra chuyện --" Cảm nhận cả người Hoắc Lương lạnh lẽo, cô lập tức đổi giọng: "Ý em là em có chuyện gì đó không thể ở bên cạnh anh, lẽ nào anh lại muốn em nhìn thấy tình cảnh cả người anh đều là vết thương? Nếu như vậy anh giết em cho xong!"

Cô suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Không phải bản thân anh cũng muốn được chữa khỏi đó sao? Bằng không làm sao anh lại đau đầu? Trực tiếp chấp nhận ảo giác tồn tại thì được rồi, cứ như vậy cả đời không phải rất tốt ư? Anh thông minh như vậy, hoàn toàn có thể phân biệt được giữa thực và ảo. Vậy tại sao anh lại muốn trị khỏi bệnh? Nói một cách chính xác, anh căn bản không cần làm như thế, đúng không?"

Thế nhưng, anh không lừa gạt cô chuyện gì hết. Tốt cũng được, xấu cũng được, anh đều nói cho em biết. Anh hoàn toàn phơi bày bản thân ra trước mặt cô, chính vì như vậy cô mới lo lắng hơn.

Hoắc Lương im lặng vài giây mới nói: "Nếu anh không kháng cự thì sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng anh muốn trở thành một người bình

thường như mọi người, như vậy em chẳng cần lo lắng cho anh."

Tiết Tiểu Tần tuyệt đối không ngờ anh sẽ trả lời như vậy. Cô hít sâu một hơi, ôm chặt lấy Hoắc Lương đến nỗi thân thể mảnh khảnh của cô khẽ run trong lòng anh. Hoắc Lương không biết tại sao cô kích động nhưng vẫn tiếp tục ôm cô.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc, Tiết Tiểu Tần mới ngẩng đầu tựa như tráng sĩ đoạn cổ tay* hạ quyết tâm: "Nếu như vậy, để em làm bác sĩ cho anh!"

* Nguyên văn 'tráng sĩ đoạn oản' - thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị răn cản vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

Cô nói năng rất hùng hồn, Hoắc Lương ngây dại cả người. Dù trên mặt anh không có biểu tình, nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn cảm nhận được anh vô cùng khiếp sợ và không dám tin. Cô thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng uy hiếp anh: "Sao hử? Anh không tin năng lực của em hử?"

Hoắc Lương vội vã xoa tay: "Không phải, anh chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"..." Thôi được rồi! Thật sự là anh không tin tưởng cô cho lắm.

Hoắc Lương càng không tin, Tiết Tiểu Tần càng không có sức chiến đấu! Cô nắm chặt quả đấm nhỏ, có vẻ vô cùng háo hức kích động: "Em nhất định giúp anh chữa hết bệnh! Đến lúc đó, anh không cần bị chuyện này quấy nhiễu nữa!"

Cô hiểu rõ ảo giác có ý nghĩa như thế nào với anh. Hết thầy đều do kí ức thuở bé và bản thân anh trời sinh thiếu thốn tình cảm, hai thứ này kết hợp tạo thành anh của ngày hôm nay. Cô xuất hiện trong cuộc sống anh,

mang cho anh ánh sáng và điều tốt đẹp. Vì thế, Hoắc Lương sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Cô là ánh sáng của anh, đồng thời cũng khiến cho bóng tối trở về đúng vị trí.

Hết chương 31

Chương 32

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau

Đối với tâm lý học, Tiết Tiểu Tần hoàn toàn là dân tay ngang. Thậm chí cô còn chẳng biết nên bắt tay từ chỗ nào, cho nên ngay từ đầu cô liền rơi vào trạng thái đầu óc mê muội. Hơn nữa, cô còn mua một đồng lớn sách chuyên ngành ở trên mạng, nhưng gặp phải vô số thuật ngữ chuyên ngành cô liền cảm thấy đau 'trứng', ngây ngốc không cách nào hiểu nổi.

Cô không ngốc, trái lại cô rất thông minh. Thế nhưng, mỗi người đều có nhược điểm, nhược điểm của Tiết Tiểu Tần chính là học thuộc lòng. Trước tiên, cô xem hết số sách tâm lý học và lịch sử tâm lý học... toàn là sách nhập môn. Sau đó, cô dùng hơn nửa tháng để làm một bản ghi chép.

Kết quả cuối cùng... Không có hiệu quả gì.

Điều duy nhất chính là kể từ đó Tiết Tiểu Tần oán hận người đàn ông tên Sigmund Freud.*

*Sigmund Freud nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

Ném sách sang một bên, đầu óc Tiết Tiểu Tần rơi vào trạng thái trống rỗng. Không ngờ cô lại có khuôn có phép đọc sách nửa tháng trời, nhưng lại chẳng có bất kỳ tác dụng gì. Hiện tại, trong đầu cô ngoại trừ mấy thuật ngữ chuyên ngành bay tới bay lui, hoàn toàn không có một chút tinh thần phân tích gì hết.

Cô... Không thích hợp làm bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ tâm lý!

Thật ra thì cũng có vài cuốn sách thú vị làm cho Tiết Tiểu Tần xem say mê, trong đó có câu chuyện thuộc khẩu vị nặng khiến cô lú lờ. Thuận tiện cô còn tìm được tư liệu thực tế mới, có linh cảm mới. Tiếp đó, cô cảm thấy ngứa tay rất muốn vẽ tranh.

Nhắc tới vẽ tranh, lâu rồi cô không có làm mới, cũng chẳng có lên weibo. Tiết Tiểu Tần nghiêm túc nghĩ rằng nếu mình tiếp tục đọc mấy cuốn sách này, rất có thể Hoắc Lương chưa chữa khỏi bệnh, bản thân cô đã phát điên rồi.

Người sống đơn giản, lạc quan giống như cô căn bản không thể nào chịu đựng khó khăn đi nghiên cứu tâm lý học được.

Đối với lý tưởng hào hùng của Tiết Tiểu Tần, lúc mới bắt đầu, Hoắc Lương đã biết trước cô nàng không kiên trì nổi. Không phải cô yêu anh không đủ, mà do thiên phú của cô không nằm ở lĩnh vực này. Chẳng nhẽ so về chuyên ngành, bác sĩ tâm lý lại không bằng cô? Lệ thuộc sách vở căn bản không có hiệu quả gì, cho nên anh thấy Tiết Tiểu Tần đập lên mặt nằm ngủ ở phòng sách, không nhịn được cười ngĩ. Đáng tiếc, môi anh chỉ giật giật vài cái, rốt cuộc chẳng nhếch lên được ---- Cuộc sống của người không biết cười quả thật rất bi ai.

Buổi chiều, anh có một ca giải phẫu nên không thể ở nhà cùng cô. Nhưng nhìn Tiết Tiểu Tần ngủ say anh lại không nỡ đánh thức cô. Hơn nửa tháng nay, mỗi ngày đúng 7 giờ cô liền thức dậy, chạy đến phòng sách

ngiên cứu tâm lý học. Hoắc Lương không muốn đả kích cô, cho nên anh không nói gì hết. Thế nhưng xem tình huống hiện tại, Tiết Tiểu Tần hẳn là chịu không ít đau khổ, tự biết bản thân không phải người có thể nghiên cứu lĩnh vực này rồi chứ?

Nghĩ tới đây, Hoắc Lương liền cầm điện thoại di động đặt trước người cô. Sau đó, anh dùng điện thoại di động của mình phát một weibo: Em đã làm rất tốt rồi.

Sau đó, tag Tiết Tiểu Tần vào.

Anh có thể nói triền miên dai dẳng ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, hoàn toàn không cần thông qua đại não, nói vô cùng tự nhiên. Thế nhưng ở trên weibo, Hoắc Lương luôn cảm thấy có vô số ánh mắt nhìn mình chăm chăm, giống như câu này, anh phải suy nghĩ nhiều lần mới phát ra.

Tiết Tiểu Tần thức dậy, cầm điện thoại lên xem theo thói quen. Kết quả vừa mở khóa giao diện weibo, nhấn làm mới liền thấy cập nhật trạng thái mới của weibo, còn tag cô vào nữa chứ.

Cô không nhịn được cười hì hì. Thực ra thì cô từng có ý nghĩ bỏ cuộc, nhưng không đánh cuộc một lần thì cảm thấy mình thật quá không phúc hậu.

Bên dưới đủ loại bình luận kêu than dậy trời đất, lên án hai người bọn họ chưa tới đêm thất tịch đã diễn ân ái. Tiết Tiểu Tần không có trích đăng weibo của Hoắc Lương mà là nhắn tin riêng cho anh: [Yêu anh] Chồng ời, mua mua mua!

Làm người ta ngạc nhiên chính là bên kia trả lời rất nhanh: [Xấu hổ] mua mua mua!

Tiết Tiểu Tần ôm điện thoại cười như điên, tưởng tượng đến vẻ mặt bài tú - lơ - khơ của Hoắc Lương đăng biểu tượng xấu hổ kèm mấy chữ

muah muah muah thật mắc cười!!! Cô cười đến đau cả bụng, vất vả lắm mới từ trên thảm trải sàn đứng lên. Cười thì cười, cô vẫn phải nghĩ cách để giải quyết vấn đề của Hoắc Lương.

Nhưng cô vất hết óc cũng không nghĩ ra cách gì hết.

Trái lại linh cảm vẽ vời lại đến...

Vì vậy chờ đến tối, Hoắc Lương về nhà. Tiết Tiểu Tần chốt dạ bày tỏ cả buổi chiều cô chẳng xem sách gì cả, nhưng tiến độ vẽ tranh tăng rất nhiều.

Bởi vì hiện tại truyện tranh của cô bán chạy nên bình thường sẽ có nhà xuất bản thu bản thảo. Vẽ tranh là nghề nghiệp Tiết Tiểu Tần yêu thích nhất, một công việc làm ít công to, về phần tâm lý học... Vẫn là thôi đi.

Lúc cô đề xuất thử dò xét Hoắc Lương, anh không hề nghĩ ngợi mà đồng ý ngay. Tiết Tiểu Tần cảm thấy quái lạ: "Sao anh lại sáng khoái như vậy?"

"Em không thích, anh cũng không thích." Hoắc Lương đang xắc thức ăn, thuận tay mở máy hút khói, nhân tiện nhờ Tiết Tiểu Tần một chuyện: "Tiểu Tần, em lấy tạp đề giùm anh."

Tiết Tiểu Tần lập tức chạy như điên cầm tạp đề tới, còn chủ động giúp Hoắc Lương mặc vào. Sau đó không nhận được dính lên người anh, lắc la lắc lư theo động tác của anh.

Hoắc Lương vui vẻ, anh rất thích cô dính anh như thế. Người bình thường sẽ cảm thấy đi đứng như vậy rất khó khăn, nhưng anh lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Hoắc Lương không nhận được quay đầu hôn lên cánh môi anh đào của cô, hận không thể cứ dính với Tiết Tiểu Tần mãi mãi. Nếu như cô buông tay không ôm anh, anh sẽ cảm thấy khổ sở.

Tuy hai người thân mật sẽ khiến động tác của anh chậm chạp, nhưng Hoắc Lương lại hành động rất dễ dàng. Anh không nhận được xác đồ ăn vài cái lại quay đầu hôn Tiết Tiểu Tần một cái. Thậm chí còn hôn cô đến nỗi quên luôn tay phải của mình còn dao phay...

Cuối cùng, Tiết Tiểu Tần mặt đỏ bừng từ trên lưng Hoắc Lương nhảy xuống đi lấy chén đĩa. Bởi vì bụng cô bắt đầu biểu tình đòi ăn.

Sau khi dùng cơm tối xong, Tiết Tiểu Tần hăng hái bừng bừng đi tới phòng thể dục để cân, nhìn con số trên bàn cân trái tim cô như bị dao cắt: "Ah!!!!"

Hoắc Lương nghe tiếng hét liền chạy vào: "Làm sao vậy? Có phải đụng chỗ nào hay không? Đưa anh xem!"

"Em béo!" Tiết Tiểu Tần đáng thương nhìn anh: "Em béo lên...bốn ký..." Hèn chi, cô cảm thấy cái váy mua hồi năm ngoái hơi chật ở phần eo. A a a chẳng lẽ quần áo năm ngoái mua không mặc vừa nữa? Nghĩ tới đây, Tiết Tiểu Tần xoay người đi về phía phòng ngủ, Hoắc Lương cũng đi theo sau cô.

Vừa vào phòng ngủ, anh liền cảm thấy cổ họng khô khốc bởi vì Tiết Tiểu Tần gấp rút cởi bộ đồ đang mặc trên người xuống. Lúc ở nhà, cô không thích mặc áo lót, nên bây giờ trên người cô chỉ mặc mỗi cái quần nhỏ, chạy vào phòng quần áo. mấy phút sau, cô hồn bay phách lạc đi ra, tùy tiện cầm quần áo ở nhà mặc vào, trong lòng hối hận không thôi: Thật là một ngày chó má, quần jean cô mua hồi năm ngoái giờ đã không mặc vừa... Có phải trừ đôi chân ra, các bộ phận khác trên người cô đều béo lên không?

Nghĩ như thế, Tiết Tiểu Tần lập tức đi soi gương, sau đó, giương mắt nhìn về phía Hoắc Lương: "Chồng ơi, có phải em béo lên hay không?"

Hoắc Lương thành thực gật đầu một cái, lập tức giải thích: "Béo càng đẹp!"

Thực sự là như vậy, lúc trước Tiết Tiểu Tần có chút gầy. Hiện tại, gương mặt nhỏ nhắn mượt mà hơn, khi sờ có cảm giác mềm mềm rất là tuyệt: "Em béo lên bốn ký cũng chẳng sao."

Tiết Tiểu Tần lắc đầu cự tuyệt: "Em không muốn! Em muốn giảm béo! Em muốn mặc quần jean!"

Hoắc Lương nói: "Giảm béo không có lợi cho cơ thể."

"Vậy sau này anh đừng làm bữa khuya cho em ăn nữa. Em không ăn cơm tối luôn! Về sau, em phải siêng chạy bộ trên máy chạy bộ, gập bụng, lắc vòng..." Nói xong, cô còn gạt đầu tự động viên mình: "Em lập tức làm ngay cho nóng!"

Lúc cô đi ngang qua Hoắc Lương, bị anh kéo lại ôm vào lòng: "Tiểu Tần."

"Làm gì thế?"

"Không phải em muốn chữa bệnh cho anh à?"

Lúc này, Tiết Tiểu Tần mới nhớ tới chuyện đó. Cô bị tin dữ tăng lên bốn ký đã kích nặng, trong chốc lát quên mất việc chính: "Đúng rồi... nhưng em không biết nên làm như thế nào."

"Không sao, anh có cách."

"Hử?" Tiết Tiểu Tần hoài nghi nhìn anh: "Anh có thể có biện pháp gì chứ? Nếu anh có biện pháp, nói sớm không phải tốt rồi sao?"

"Biện pháp của anh cần em phối hợp mới được." Hoắc Lương nghiêm trang nói: "Một mình anh không thể làm được."

Tiết Tiểu Tần trầm nghĩ cũng đúng, cô lập tức phụ họa: "Được, anh nói đi. Chuyện gì em cũng có thể làm."

Đáy mắt Hoắc Lương hiện lên ý cười, ôm cô lên đặt lên đùi, giữ cho cô ngồi vững. Đầu tiên tặng Tiết Tiểu Tần một nụ hôn nồng cháy, hôn đến đầu óc cô choáng váng mới nói: "Đồng ý với anh, đừng giảm béo có được không?"

"Vâng..." Tiết Tiểu Tần ngây ngốc đồng ý. Mấy giây sau cô mới phản ứng, Tiết Tiểu Tần thẹn quá hóa giận cắn lên môi Hoắc Lương một cái: "Không cho phép anh dùng mỹ nam kế!"

"Không được giảm béo, anh không cho phép." Hoắc Lương nghiêm túc nói: "Về sau, anh sẽ chú ý đến thực đơn hơn, anh đảm bảo sẽ không để em béo lên nữa. Em muốn tập thể dục như thế nào cũng được, nhưng em không được nhịn ăn."

Tiết Tiểu Tần thấy anh nghiêm túc như vậy, không nhịn được gật đầu chấp nhận. Bình thường, Hoắc Lương để mặc cho cô làm mưa làm gió, nhưng một khi anh xụ mặt xuống, cô cũng sợ: "Biết rồi."

"Ngoan."

Thanh âm trầm thấp dịu dàng này khiến trái tim Tiết Tiểu Tần nhộn nhạo. Để tránh cho bản thân biến thành sắc ma, Tiết Tiểu Tần nhanh chóng lái sang chuyện khác: "Đúng rồi, anh vừa nói có biện pháp là biện pháp gì?" Cô điều tra tư liệu, nếu nói đến phương pháp có hiệu quả nhất thì chắc chắn là trị liệu và dùng thuốc. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ... không có bác sĩ nào có thể viết đơn thuốc cho Hoắc Lương. Không thể phán đoán bệnh tình nặng nhẹ như thế nào thì làm sao cho đơn thuốc?

Hoắc Lương lại không muốn đi gặp bác sĩ.

Về phần trị liệu bằng tâm lý, càng đừng nghĩ tới. Bởi vì đó là con đường dài nhất phải đi, không thực hiện được. Bản thân Tiết Tiểu Tần cũng cảm thấy đau đầu, Hoắc Lương không giống với người bình thường, chỉ số thông minh, hành vi, khuôn mẫu và tư duy... đều vượt xa người người bình

thương một khoảng lớn. Cái này đại biểu cô không thể dùng phương pháp trị liệu cho người bình thường áp dụng lên người Hoắc Lương. Vì hiểu anh, nên cô cố gắng tìm phương pháp thích hợp với anh nhất.

Nhưng tài nghệ của cô không đủ, cho nên tiến lùi đều khó. Trên cơ bản giống như lãng phí thời gian, bây giờ, Hoắc Lương nói anh có biện pháp, Tiết Tiểu Tần tất nhiên sẽ vui mừng.

"Em đi theo anh."

Tiết Tiểu Tần mờ mịt bị Hoắc Lương dẫn ra khỏi phòng ngủ. Chỉ thấy anh đưa cô đi về căn phòng mình chưa xem kịp, Tiết Tiểu Tần có chút kì quái: "Làm gì thế anh?"

Hoắc Lương nói: "Đến nơi em sẽ biết."

Biết. Biết cái gì? Tiết Tiểu Tần tiếp tục mờ mịt. Thẳng đến khi đứng trước cửa phòng, Tiết Tiểu Tần mới kỳ quái nhìn Hoắc Lương: "Dẫn em đến đây làm chi? Phòng này không phải phòng khách sao?"

"Em chưa vào phòng này à ?" Hoắc Lương hỏi.

Tiết Tiểu Tần thành thực lắc đầu, bệnh lười của cô đến thời kỳ cuối rồi, có thể không di chuyển cô tuyệt đối không nhúc nhích. Hơn nữa, nhà có nhiều phòng như vậy, cô làm gì có lòng dạ đi xem hết.

Hoắc Lương nói: "Chọn căn nhà này làm phòng tân hôn, anh cũng có lòng riêng."

Tiết Tiểu Tần không hiểu, tò mò nhìn anh.

Hoắc Lương ra hiệu bảo cô đẩy cửa phòng, Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn làm theo. Sau đó, cô 'woa' một tiếng: "Này, đây là..." Cái này cũng quá mức

xa xỉ rồi! Tại sao lại có căn phòng mang phong cách cổ trong nhà? Ấy vậy mà cô không phát hiện!

Hoắc Lương đứng sau lưng cô, nhìn cô vui vẻ tham quan căn phòng. Kế đó, nhìn cô lặn lộn trên giường, đáng yêu hết như con mèo nhỏ. Anh không nhịn được suy nghĩ muốn tóm lấy cô hung hăng hôn mấy cái. Tiết Tiểu Tần dạo quanh hết căn phòng mới trở về bên cạnh Hoắc Lương, ôi vào ngực anh hỏi: "Anh chuẩn bị căn phòng này để làm gì?"

"Em muốn biết?"

"Muốn!" Con mèo nhỏ đơn thuần gật đầu, cô tin tưởng Hoắc Lương tuyệt đối không lừa gạt hoặc làm tổn thương mình.

Hết chương 32

Chương 33

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

"Anh cần em giúp anh chữa bệnh." Đột nhiên, giọng nói của Hoắc tiên sinh trở nên mềm mại, tựa như lúc mỗi đêm bọn họ triền miên, anh luôn thì thầm những lời âu yếm. Tiết Tiểu Tần không những là người mê sắc đẹp mà còn là người mê âm thanh. Vì vậy, vừa nghe cái giọng êm ái của anh là chân cô mềm nhũn, vừa lúc Hoắc Lương ôm cô vào lòng. Cô nghe âm thanh cố gắng dụ dỗ này, da gà trên người đều nổi lên hết, làm gì còn tâm tư mà suy nghĩ đến mục đích của anh.

Ai thèm quan tâm anh có mục đích gì, ngủ cũng đã ngủ rồi, còn sợ cái gì? Tiết Tiểu Tần dừng cảm nghĩ vậy, thế nhưng vừa mở miệng cô mới phát hiện âm thanh của mình đang run rẩy: "Làm... làm sao chữa?"

"Nguồn gốc của chứng vọng tưởng là do em không có ở bên cạnh anh." Hoắc Lương nhỏ giọng nói, ôm cô, thỉnh thoảng lại thơm môi cô một cái để cho cô choáng váng nhanh hơn: "Những năm tháng không có em, anh có rất nhiều khát vọng và vọng tưởng đối với em. Hiện tại, anh. Hiện tại, anh cần em giúp anh giải phóng tất cả những vọng tưởng ra ngoài. Tưởng tượng của anh được thỏa mãn thì bệnh sẽ khỏi hẳn."

Tiết Tiểu Tần dùng một phút đồng hồ để tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Hoắc Lương. Vào giờ khắc này, năng lực suy nghĩ mạnh mẽ của cô bắt đầu rời rạc, sau cùng tổng kết chính xác: "Ý anh là anh muốn em chơi trò cosplay với anh hả?"

Hoắc Lương nghiên ngẫm một chút về cái từ cosplay, tiếp theo lắc đầu: "Không đủ chính xác."

"Cái gì không đủ chính xác. Ý anh rõ ràng là như thế cơ mà." Tiết Tiểu Tần trừng mắt nhìn anh, cô cảm thấy anh đang cố ý: "Vì sao anh lại không đứng đắn như thế? Em mới không thèm chơi."

Thế nhưng cô từ chối xong liền hối hận... Hoắc Lương nói làm như vậy có thể giúp anh chữa khỏi bệnh... nhưng...

"Chưa từng nghe nói chơi trò sắm vai có thể chữa bệnh? Có phải anh lừa gạt em hay không?"

"Anh chưa từng lừa gạt em."

Cái này cũng đúng, Tiết Tiểu Tần luôn tin tưởng nhân phẩm của Hoắc Lương. Thế nhưng, cô không thể nào tưởng tượng nổi lại có loại phương pháp chữa bệnh như thế này: "Ý anh là, anh có rất nhiều ảo tưởng đối với em, nhưng cho tới bây giờ những ảo tưởng đó chưa từng trở thành sự thật. Đây cũng là nguyên nhân khiến tâm tình của anh tích tụ. Cho nên, em chỉ cần giúp anh giải phóng..." Nói tới đây, cô giang rộng hai tay, làm động tác giải phóng: "Những... ảo tưởng này, có thể trị hết sao?" Thấy Hoắc Lương

gật đầu, Tiết Tiểu Tần trầm ngâm vài giây: "Có phải giống như trong tiểu thuyết võ hiệp hay không? Lúc trúng độc thì phải hút độc trong máu ra, sau một thời gian điều dưỡng mới khỏi hẳn?"

Hoặc Lương mặt không đổi sắc nói: "Đây chỉ là một phương pháp tự anh nghĩ ra, không đảm bảo 100% sẽ thành công."

Có biện pháp còn hơn không, Tiết Tiểu Tần cắn môi: "Anh để em suy nghĩ một chút."

Cái rắc ấy! Suy nghĩ cái quái gì, làm thì làm, không làm thì thôi! Chủ yếu là Tiết Tiểu Tần chưa từng đóng vai, không tính vai diễn trong vở công chúa Bạch Tuyết hồi cô ở nhà trẻ. Bởi vì bẩm sinh cô không có tế nào diễn kịch, cho nên cô giáo để cô đóng vai một thân cây.

Đóng vai thân cây vô cùng tốt, chỉ cần đứng một chỗ không nhúc nhích là hoàn thành nhiệm vụ. Ngay cả lời kịch cũng không cần ghi nhớ, đâu giống công chúa Bạch Tuyết vừa phải chạy vừa phải nhảy, còn ăn táo, học thuộc lòng lời thoại. Cô mới không thèm!

"Có cần học thuộc lời kịch không?" Tiết Tiểu Tần hỏi.

Hoặc Lương lắc đầu.

"Ảo tưởng của anh... có H nặng hay không?"

Hoặc Lương: "... Có một chút."

"H cỡ nào?" Cô cần phải suy tính để giới hạn luân lý đạo đức ở mức tối đa nhất.

Hoặc Lương: "...Bây giờ chưa biết được."

"Em có một yêu cầu."

Đừng nói một, một trăm Hoắc Lương cũng đồng ý.

Tiết Tiểu Tần trải qua một hồi suy nghĩ cặn kẽ mới mở miệng: "Chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, anh biết, em biết. Không được nói cho người thứ ba biết!"

Đây là đương nhiên! Lam sao Hoắc Lương có thể nói cho người khác biết. Tiết Tiểu Tần đồng ý làm cho tâm trạng của anh tốt hơn nhiều. Tâm trạng anh tốt thể hiện vô cùng rõ rệt khiến Tiết Tiểu Tần mơ hồ có cảm giác mình rơi vào bẫy Hoắc Lương đào sẵn. Có phải cô không cẩn thận đem mình bán hay không?

Nhưng khi thấy tâm tình Hoắc Lương vui vẻ, Tiết Tiểu Tần không nói nên lời đối ý. Tiết Tiểu Tần len lén lên mạng tìm kiếm từ khóa về chứng vọng tưởng, hình như chưa từng thấy bài viết đáng tin cậy. Hoắc Lương nói như vậy nhất định là có lí do của anh, cô vẫn lựa chọn tin tưởng người đàn ông của mình.

Thế nhưng cô vẫn có chút lo lắng, cô không muốn chơi mấy trò có khẩu vị nặng đầu. Cô là cô gái nhỏ ngoan hiền đáng yêu, không phù hợp với các hành động táo bạo, không hợp luân lý đạo thường mờ.

Hoắc Lương nghĩ như thế nào Tiết Tiểu Tần không biết, bởi vì rất nhanh cô liền phát hiện, có lẽ Hoắc Lương đã sớm đoán được có ngày này... Bằng không mấy thiết bị lắp đặt sẵn ở trong phòng này là cái gì? Người biết thì hiểu đây là anh tự thỏa mãn những ảo tưởng của mình, người không biết còn tưởng rằng anh là tên bệnh hoạn đấy!

Đúng là bệnh tâm thần mà, Tiết Tiểu Tần nghĩ thế. Mua cái nhà hai tầng lớn có nhiều phòng như vậy chính là để chơi trò đóng vai hở? Giải phóng những ảo tưởng ra ngoài... Rốt cuộc có đáng tin hay không?

Cô rất muốn hỏi Hoắc Lương, đáng tiếc hỏi cũng không hiểu rõ, mấy thuật ngữ chuyên ngành cô nghe không hiểu nhưng cô khẳng định Hoắc

Lương thật lòng muốn chữa hết bệnh!

Vì vậy, cô cắn răng quyết định liều mạng luôn!

Tóm lại kết hôn lâu như vậy, cái gì nên làm không nên làm đều đã làm, cũng không phải chưa từng bị Hoắc Lương dụ dỗ thực hiện mấy tư thế mắc cỡ. Cùng lắm thì cố gắng thỏa mãn ảo tưởng của anh, chút chuyện con con đó thì đáng gì? Tiết Tiểu Tần ôm suy nghĩ 'đưa đầu cũng một đao, rứt đầu cũng một đao', lần đầu tiên trong cuộc đời Tiết Tiểu Tần hèn kém trước khí thế của cường hào.

Hi sinh vì chồng, cô cảm thấy chuyện này hết sức vĩ đại!

Hoắc Lương nói tạm thời chưa bắt đầu, Tiết Tiểu Tần vừa thấp thỏm vừa mong chờ... Cô không thừa nhận thực ra bản thân cô cũng rất mạn*, cái này không chỉ là phương pháp trị liệu mà còn là tình thú giữa vợ chồng, từ chối thì rất không có tình người.

*Mình nghĩ nói về khẩu vị nặng.

Nếu đã xem căn phòng thứ nhất, Tiết Tiểu Tần lập tức tràn ngập tò mò đối với mấy căn phòng còn lại. Trước giờ, cô luôn lười đi xem, cô nghĩ phòng nào cũng rập khuôn như nhau. Sau khi nhìn thấy căn phòng mang phong cách cổ kia rồi, Tiết Tiểu Tần nghĩ, nói không chừng mấy căn phòng còn lại cũng không giống nhau, mỗi phòng theo một chủ đề cũng nên.

Thế nhưng đến khi cô muốn vào xem thì phát hiện cửa phòng bị khóa. Còn chìa khóa lại được Hoắc Lương giấu đi. Tiết Tiểu Tần cảm thấy phẫn rồi! Rõ ràng giấy tờ bất động sản đều viết tên cô mà!

Thời gian cứ như vậy trôi qua... Tiết Tiểu Tần càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng khẩn trương... Một tuần sau, sự khẩn trương của cô dần dần lắng lại, chỉ còn thừa lại tò mò và chờ mong.

Nhưng Hoắc Lương vẫn không yêu cầu bắt đầu, cô đành xem như chẳng có chuyện gì.

Bấy giờ, quà gửi chị ba mua ở Hồng Kông cũng được gửi về. Rất cuộc, Tiết Tiêu Tần cũng có can đảm trở về nhà mẹ đẻ. Mẹ Tiết gọi vài cuộc điện thoại bảo cô mang theo quà và con rể về nhà ăn cơm. Tiết Tiêu Tần nào dám đồng ý, con rể thì có nhưng quà không có, thiếu một thứ cũng không được! Ngộ nhờ mẹ biết về bệnh tình của Hoắc Lương thì sao, cô không muốn nói dối ba mẹ, hơn nữa còn là chuyện lớn như vậy.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Hoắc Lương không muốn ảo tượng phân liệt nữa. Anh không muốn trên người mình có bệnh không thể nói, nếu như thế anh sẽ không có cách mang hạnh phúc đến cho Tiết Tiêu Tần. Càng không xứng đáng với ba mẹ vợ, người đã tin tưởng giao cô con gái yêu mình vào tay anh.

Sau khi mẹ Tiết nhận được quà, bà vô cùng hài lòng, thuận tiện còn hỏi Hoắc Lương mấy ngày nay như thế nào, Tiết Tiêu Tần có gây âm ỉ gì cho anh không? Hoắc Lương nói: "Tiêu Tần rất ngoan ạ."

Mẹ Tiết gật đầu, dùng ánh mắt không tẻ liếc con gái. Tiết Tiêu Tần âm thầm lè lưỡi, Mẹ cô thật lòng rất thích Hoắc Lương, lần đầu tiên nhìn thấy đã khen người ta là thanh niên đẹp trai tài giỏi. Hiện tại, mức độ yêu thương của mẹ đối với Hoắc Lương đã vượt qua tình thương bà dành cho cô rồi!

May mắn cô còn có ba thương!

Tặng quà xong, hai vợ chồng cô thuận tiện ở lại ăn cơm trưa luôn. Trong lúc cả nhà đang dùng cơm, mẹ Lâm tới chơi, đến sớm không bằng đến đúng lúc. Cô nhìn Hoắc Lương một cái, trong chớp mắt lòng nhẹ nhõm nhiều hơn. Bản thân Tiết Tiêu Tần cũng không hiểu rốt cuộc mẹ cô và mẹ Lâm là có quan hệ như thế nào? Nếu nói là bạn bè, từ nhỏ đến lớn, cô và

Lâm San San đều bị so sánh với nhau. So ai đẹp hơn, cao hơn, thành tích học tập tốt hơn... Hiện tại, hai bà lại bắt đầu so xem con ai gả chồng tốt hơn, sống thoải mái, dễ chịu hơn...

Nếu nói là kẻ thù, hai người lại thích mặc váy giống nhau, bình thường cùng nhau đi siêu thị tranh mua đồ thì không nói, nhà có cái gì tốt cũng chừa lại đối phương một phần.

Tiết Tiểu Tần bày tỏ cô không thể hiểu nổi tình bạn của phụ nữ.

Mẹ Lâm vừa đến là muốn khoe khoang, kết quả chưa kịp mở miệng đã thấy Hoắc Lương ngồi đó. Lỡ tai nghe mẹ Tiết khen Hoắc Lương nổi tiếng ra sao, giỏi giang cỡ nào, Tiết Tiểu Tần làm bộ như chẳng nghe thấy gì. Cô và ba Tiết trao đổi qua mắt, rồi rít chuẩn bị muốn rời đi --- Chiến tranh của phụ nữ trung niên, đàn ông trung niên và thiếu nữ không thích hợp tham dự.

Nhưng chân vừa nhắc lên, mẹ Lâm liền gọi Tiết Tiểu Tần ở lại, thuận tiện cắt ngang lời mẹ Tiết: "Tiểu Tần này, cháu với Hoắc Lương kết hôn bao lâu rồi?"

Ở trước mặt người lớn, Tiết Tiểu Tần luôn ra vẻ ngoan ngoãn: "Gần một năm ạ."

"À." Mẹ Lâm lên tiếng, lúc này bà không nén được há hê: "San San đã có thai lần hai rồi, cháu định bao giờ thì sinh em bé?"

Sinh em bé? Tiết Tiểu Tần nhìn Hoắc Lương theo bản năng, Hoắc tiên sinh cũng đâu có ý định làm ba. Tiết Tiểu Tần nói thầm trong bụng, ngoài miệng lại bảo: "Chúng cháu vừa kết hôn, bọn cháu còn dự định hưởng thụ thế giới của hai người thêm hai năm nữa, không vội sinh em bé đâu ạ." Hơn nữa, hiện tại Hoắc Lương luôn sử dụng biện pháp an toàn, cô muốn có con cũng không được.

Hoắc Lương nghe vậy, thản nhiên đưa mắt liếc mẹ Lâm một cái, không nói gì. Từ trước tới giờ, anh chưa từng có ý định thay đổi suy nghĩ, anh vẫn không muốn có con. Không những bởi vì bản thân bẩm sinh thiếu hụt tình thương của cha. Quan trọng nhất là, anh không muốn có thêm một người xuất hiện tranh đoạt tình yêu thương của Tiết Tiểu Tần.

Cô chỉ thuộc về một mình anh.

"Con bé này sao lại nói như vậy! Lúc còn trẻ không chịu tranh thủ. Nhà nước lại vừa xóa bỏ lệnh cấm sinh con thứ hai, chờ đến lớn tuổi mới sinh thì không tốt." Mẹ Lâm tận tình khuyên bảo, bà cảm thấy mấy đứa trẻ bây giờ thật là không hiểu chuyện. Bây giờ vô cùng tốt, chờ thêm vài năm nữa trở thành sản phụ cao tuổi thì không phải chuyện đùa đâu.

Tiết Tiểu Tần đang định nói thì Hoắc Lương đã lên tiếng trước: "Sinh con sẽ gây tổn thương lớn cho cơ thể của người phụ nữ, cho nên hiện tại bọn cháu không có dự định sinh em bé. Khoa học nghiên cứu chứng minh, tỉ lệ chỉ số thông minh của em bé do nhóm phụ nữ từ 30 đến 40 tuổi sinh cao hơn nhóm phụ nữ từ 20 đến 30 tuổi và nhóm phụ nữ từ 40 đến 50 tuổi."

Thật không may, năm nay Lâm San San vừa vặn nằm trong nhóm 20 tuổi đến 30 tuổi.

Mẹ Lâm đến nhà họ Tiết nhiều lần, bà chưa từng nói chuyện nhiều với Hoắc Lương. Cho nên bà không biết người nào đó rất có khả năng khiến người ta ghen hờn.

Thấy vẻ mặt cứng nhắc của mẹ Lâm, Tiết Tiểu Tần vội đá đá chân Hoắc Lương dưới gầm bàn: "Anh nói bậy bạ gì đó."

Con người đen của ai đó thoáng hiện vẻ mờ mịt: Anh đâu có nói bậy? Nguyên nhân đích thực anh không muốn Tiết Tiểu Tần sinh con chính là nỗi thống khổ khi sinh!

Phụ nữ rất vĩ đại. Anh thương vợ của mình, không muốn cô mang thai thì có gì sai? Hiện tại, Tiểu Tần và anh đều còn trẻ, tại sao lại muốn có em bé?

Tiết Tiểu Tần đỡ trán, cô nhanh chóng nói với mẹ Lâm: "Ý của Hoắc Lương chính là, là..." Mẹ nó chớ! Có trời mới biết ý anh nói là gì!

Mẹ Tiết thấy tình huống không ổn liền lái sang chuyện khác: "Đúng rồi, hiện tại thân thể San San thế nào? Mấy tháng rồi?"

"Ba tháng." Mẹ Lâm lập tức nường theo câu nói của mẹ Tiết mà xuống bậc thang.

Tiết Tiểu Tần thừa dịp đó quay sang lườm Hoắc Lương một cái. Sau này, cô nên khâu miệng anh lại mới đúng, nói chuyện kiểu đây không phải muốn tìm đánh à? Hoắc Lương coi như không nhìn thấy, tiếp tục bóc vỏ tôm cho cô, thuận tiện cầm bát canh của cô lên uống một ngụm. Động tác thành thạo tự nhiên giống như mây trôi nước chảy.

Mẹ Lâm vừa về, mẹ Tiết nhân lúc Hoắc Lương đi toilet, hỏi Tiết Tiểu Tần: "Con có bàn bạc với Hoắc Lương chuyện sinh con chưa?"

Tiết Tiểu Tần không dám đem lời thật lòng của Hoắc Lương nói với mẹ, cô đành trả lời qua loa: "Mẹ à, hiện tại con mới bảy lớn? Nói chuyện này có phải hơi sớm hay không?"

Mẹ Tiết lườm Tiết Tiểu Tần: "Lâm San San người ta không phải tuổi cũng xem xem cô à? Chẳng phải người ta cũng mang thai lần thứ hai rồi sao?"

Hết chương 33

Chương 34

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: hamhohoi.com

Bình thường, Tiết Tiểu Tần không dám tranh luận mấy chuyện vụn vặt với mẹ, cô nói thầm: "Lâm San San là Lâm San San, con là con." Cô đâu phải Lâm San San.

Mẹ Tiết như có 'hỏa nhân kim tinh': "Mày nói gì đấy con?"

"Không có! Con có nói gì đâu?" Hiện giờ, cô không có em bé, Hoắc Lương càng không có dự định này, nhưng Tiết Tiểu Tần không muốn để một mình Hoắc Lương cõng 'cái tội' này. Vì vậy cô thẳng thắn thừa nhận: "Mẹ, con mới 26 tuổi à, hiện tại sinh con thì quá sớm! Bản thân con còn chưa có lớn, làm sao gánh vác trách nhiệm với đứa bé được? Con chưa chuẩn bị sẵn sàng."

"Chờ tới khi có con rồi con sẽ biết mọi chuyện. Cần gì chuẩn bị? Ba và mẹ cũng có thể giúp con chăm sóc đứa bé, đâu cần con làm việc gì." Mẹ Tiết cảm thấy lí do của Tiết Tiểu Tần chẳng ra làm sao.

Ai ngờ Hoắc Lương từ toilet đi ra đúng vào lúc này, bắt đầu nói mấy lời không giật gân không ăn tiền: "Cơ thể của con có chút vấn đề, hiện tại không thích hợp để Tiểu Tần mang thai..."

Nói chưa dứt câu đã bị Tiết Tiểu Tần liếc một cái. Hoắc Lương biết điều lập tức ngậm miệng không nói nữa, mẹ Tiết không dám tin nhìn đôi vợ chồng son: "Thân thể không tốt... Có ý gì?"

"Chính là... chính là..." Tiết Tiểu Tần 'chính là' nửa ngày, cô mới 'tráng sĩ đoạn tay áo': "Thật ra thận của Hoắc Lương bị hư, cần phải tịnh dưỡng một thời gian. Bọn con đã bàn bạc với nhau, chờ thân thể anh ấy khá hơn một chút mới tính đến chuyện có em bé." Thật là đáng sợ, từ lúc hai mươi bốn tuổi cô bị bắt buộc phải kết hôn, hiện tại cô hai mươi sáu tuổi, kết hôn

không tới một năm lại bị ép sinh con... Cuộc sống này có thể xúi quẩy* hơn nữa hay không?

*Thao đàn 操蛋: thổ ngữ phương bắc, hàm ý oán giận. Ý là không tốt, không lý tưởng, không hài lòng, không may, xui xẻo.

Mẹ Tiết sừng sốt, ba biết cũng sừng người, hai ông bà đều là người từng trải làm sao không hiểu thận hư có nghĩa là ý gì? Ngay lập tức, ba Tiết ho khan đổi chủ đề: "Đến đây, đến đây, mau ăn thôi. Có chuyện gì để sau này hẵng nói. Vợ chồng son mà, muốn hưởng thụ thế giới hai người cũng là bình thường. Mẹ con năm hai mươi bảy tuổi mới sinh con đó thôi, không có gì phải vội, không vội!"

Ba Tiết thật sự không vội, người xưa luôn nói con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của người cha, ông thương Tiết Tiểu Tần giống như tròn mắt.* Từ lúc Tiết Tiểu Tần đi nhà trẻ, nếu trong lớp có bạn nhỏ nào dám bắt nạt Tiết Tiểu Tần, ba Tiết chính là người đầu tiên chạy đi tìm người ta tính sổ. Hoắc Lương đúng là chàng rể tốt khó tìm, nhưng đứng ở góc độ của người làm cha, ba Tiết cũng chẳng muốn sớm bế cháu ngoại. Tóm lại, việc sinh con rất tổn hại đến cơ thể của người phụ nữ.

*Ví với người được yêu thích.

Ông không phải người cổ hủ, lo sợ lúc về già không có người chăm sóc hoặc không có người nối dõi tông đường vân vân vê vê... Người làm cha mẹ thì hi vọng con cái sống hạnh phúc, vui vẻ.

Tiết Tiểu Tần cảm kích liếc nhìn ba mình một cái, cô cảm thấy ba đúng là nam thần. Sau đó, cô lại quay qua tròng Hoắc Lương một cái, ý nói: Có biết nói chuyện không hả? Nhìn ba em mà học hỏi đi!

Hoắc Lương thành khẩn tiếp nhận phê bình, sau đó im lặng tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tiết Tiểu Tần lại bị mẹ túm đi nói chuyện riêng. Hoắc Lương ở lại phòng khách xem đá bóng với ba. Ba Tiết là dân mê bóng đá thứ thiệt, hồi còn trẻ cũng là một 'gốc cây' đẹp trai ngời ngời trong đội bóng của trường. Tuy bây giờ ông hơi lớn tuổi, có bụng bia lại còn rụng tóc nhưng vẫn là ông bác đẹp trai đấy nhé.

Hoắc Lương không có hứng thú với mấy thứ này. Ngoại trừ Tiết Tiểu Tần, hình như anh chẳng có hứng thú với bất kỳ người - vật gì khác, bao gồm cả bản thân anh. Nếu như anh chỉ có một mình thì qua được ngày nào hay ngày đó. Anh không quan tâm bản thân mình có tốt hay không, có ăn no mặc ấm hay không. Anh tiến bộ vì Tiết Tiểu Tần, cố gắng vì Tiết Tiểu Tần, thay đổi tốt cũng vì Tiết Tiểu Tần.

Anh thơ ơ nhìn trận đấu đá bóng, thỉnh thoảng ba Tiết hô to Yes khi đội bóng mình yêu thích ghi bàn. Trái lại, Hoắc Lương luôn giữ dáng vẻ ôn hòa, bình tĩnh.

Anh kiên trì tập thể hình là vì duy trì vóc dáng đẹp, mục đích duy nhất của việc đó là để câu dẫn Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần thích cơ bụng và cơ ngực của anh, Hoắc Lương lập tức tập luyện giữ dáng. Về phần những vận động thể dục thể thao khác... Anh không có hứng thú!

Mẹ Tiết cực kì uyển chuyển hỏi Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương thật sự chỉ có chút hư thận hay là không thể sinh con? Vấn đề có lớn hay không? Hỏi đến mặt Tiết Tiểu Tần đỏ bừng. Xí, người đàn ông kia mới không có hư thận, đêm nào anh ấy cũng dày vò người ta không dậy nổi! Thận hư cái quỷ gì? Nếu như anh ấy bị hư thận thì trên thế giới này sẽ không có đàn ông lợi hại.

Thế nhưng, cô không thể nói mấy lời này với mẹ được, không thể làm gì khác hơn ngoài việc trả lời qua loa. Cũng may, mẹ Tiết nghĩ chủ đề này quá mức ngưỡng ngừng nên con gái mắc cỡ trả lời lấy lệ. Bà cũng không để ở trong lòng. Hiện tại, bà vô cùng nóng lòng muốn Hoắc Lương mau chóng

bồi dưỡng thân thể, sinh cho bà một đứa cháu ngoại trai hoặc cháu ngoại gái. Bà ghen tị với mẹ Lâm!

Chờ rời khỏi nhà mẹ, Tiết Tiểu Tần mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm giác như mình vừa đi đánh trận trở về, mẹ hỏi rất nhiều vấn đề khiến cô chống đỡ không nổi. Tiết Tiểu Tần ngồi ở ghế phụ bên cạnh lái xe thuận miệng hỏi Hoắc Lương xem TV với ba có cảm xúc gì. Hoắc Lương nói: "Anh chỉ thấy bệnh nghề nghiệp của bọn họ."

Lúc ba Tiết hoan hô khi cầu thủ sút vào lưới, anh chỉ thấy chàng cầu thủ kia bị viêm gân nhẹ khiến góc độ sút cầu môn của anh ta bị lệch vài phần. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mỗi lần anh ta chuyền bóng đều bị người khác chặn cướp. Về phần người thủ môn, vấn đề người này càng lớn...

Tiết Tiểu Tần chòm người qua che miệng anh lại, nghiêm túc nói: "Em không muốn biết." Hoắc Lương cái người này thật là nhàm chán! Đột nhiên Tiết Tiểu Tần cảm thấy, dù thỏa mãn chứng vọng tưởng của Hoắc Lương thì sao? Lấy tính cách này của anh, cô cực kì hoài nghi Hoắc Lương ảo tưởng cô là dao phẫu thuật của anh hoặc là tĩnh vật nào đó ví dụ như rèm cửa sổ, bàn học...

Nói như vậy rất tốt, cô chỉ cần nằm ở đó ngủ là được rồi?

Tiết Tiểu Tần càng nghĩ càng thấy đúng, cô cảm thấy trong lòng mình sắp nở hoa luôn rồi. Cái loại cảm giác hưng phấn này nên nói sao nhỉ? Cảm giác đó giống như bạn nhìn thấy một bộ phim đặc sắc, tuy chưa xem hết phim nhưng có thể đoán được kết cục --- Làm nổi bật trí thông minh của bản thân, khi có thể đoán được tất cả mọi thứ.

Cô đã quá mức tự tin, cho nên khi bị mất mặt Tiết Tiểu Tần mới cảm thấy vô cùng đau đớn.

Về đến nhà, Tiết Tiểu Tần theo thói quen thay quần áo mặc ở nhà. Lúc ở nhà, cô không thích mặc đồ lót, đồ mặc ở nhà làm bằng vải mềm lại thoải mái, cho nên có lúc cô chỉ thích ở nhà không thích đi đâu hết. Nếu đi ra ngoài phải gọi đầu thay quần áo, mặc đồ lót phiền phức chết đi được. Còn làm trạch ở nhà thì không cần làm gì cả. :3

Nhưng lúc này, Hoắc Lương lại kéo tay ,giữ cô lại. Tiết Tiểu Tần vừa bước ra đã bị tóm lại, ngây ngốc hỏi: "Làm sao thế?"

"Chuyện đã đồng ý với anh, em còn nhớ không?"

"Nhớ chứ." Tiết Tiểu Tần nghiêm túc gật đầu: "Không phải chơi cosplay với anh sao?"

"Không phải cosplay."

Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn đổi giọng: "Là tìm kiếm phương pháp trị liệu chứng vọng tưởng cho anh. Chúng ta có thể gọi thân thiết là sắm vai diễn, em phụ trách thỏa mãn tất cả những ảo tưởng của anh, một khi những ảo tưởng của anh được thỏa mãn thì bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp. Có phải hay không?"

Đáy mắt Hoắc Lương lộ ý cười: "Em vào phòng giữ quần áo, tủ quần áo thứ nhất bên trái kéo ngăn dưới cùng lấy trang phục nhé."

Rốt cuộc bên trong đó có gì mà Hoắc Lương thần thần bí bí dữ vậy? Tiết Tiểu Tần cẩn thận đánh giá biểu tình của Hoắc Lương, cảm thấy anh rất hòa nhã, rất dịu dàng. Cô thầm nghĩ, chắc không có gì ghê gớm lắm đâu, gật đầu: "Em đi đây."

"Anh chờ em trong căn phòng số 1."

Phòng số 1 chính là căn phòng được trang trí như căn phòng thời cổ đại, trên cửa có dán thẻ bài, thẻ bài viết chữ số 1, Tiết Tiểu Tần hỏi: "Anh

đi làm gì?"

"Anh cũng phải thay trang phục."

Sau đó, Tiết Tiểu Tần giương mắt nhìn Hoắc Lương thản nhiên xoay người đi về phía phòng số 1, còn cài cửa lại nữa chứ! Trực giác thứ sáu nhạy bén của cô cho biết, rất có thể cô đã đem mình bán đi rồi. Vọng tưởng, vọng tưởng... Nếu chỉ là tưởng tượng bình thường còn có thể gọi là vọng tưởng sao?

Anh sẽ không chơi trò có khẩu vị nặng chứ? Tiết Tiểu Tần hơi lo lắng nhưng rất nhanh cô liền bác bỏ, cô không hình dung nổi cảnh tượng Hoắc Lương tay quất roi da, tay nhỏ giọt nến. Cô ôm nghi ngờ, phỏng đoán lo lắng vào phòng giữ quần áo. Dựa theo lời Hoắc Lương, cô mở ngăn kéo tủ quần áo thứ nhất bên trái ra, tiếp theo Tiết Tiểu Tần liền ngậy người.

Trời ạ! Cô biết Hoắc Lương rất có tiền nhưng không ngờ anh xa xỉ như vậy. Bởi vì thích vẽ nên Tiết Tiểu Tần thường tiếp xúc với một số sách tạp chí giám định và thưởng thức nghệ thuật. Cô rất quen thuộc đối với loại vải này. Mấy năm trước, cô từng đến Nam Kinh để gặp một vài bậc thầy làm ra tác phẩm nghệ thuật. Đây chính là Vân Cẩm*, cô từng được sờ thử đấy nhé! Cô cẩn thận từng li từng tí vuốt ve vì sợ làm bẩn vải. Vì đó là di sản văn hóa phi vật thể của nhân loại, một trong tứ đại danh cẩm** của Trung Hoa!

*Vân Cẩm: Gấm ở Nam Kinh.

**Tứ đại danh cẩm: Nam Kinh - , Thành Đô - Thục Cẩm, Tô Châu - Tống Cẩm, Quảng Tây - Tráng Cẩm. (Tìm hiểu thêm vào đây)

Vân Cẩm chân chính phải dùng máy móc kiểu xưa dệt nổi, đồng thời cần phải có hai bậc thầy làm việc. Suốt một ngày dệt nhiều lắm cũng chỉ được mười cm, thế nhưng bộ khăn quàng vai* này... Nhánh cây mẫu đơn vô cùng khéo léo, tinh tế mà cầu kỳ, Tiết Tiểu Tần nâng khăn quàng vai

trên tay mà run rẩy. Nếu như cô không biết giá trị của mấy thứ này thì thôi, thế nhưng cô biết... cô... cô nào dám mặc lên người!

* Một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa.

Có phải Hoắc tiên sinh nhà cô điên rồi hay không? Vân Cẩm chân chính dắt tiền gần chết, anh cư nhiên may một bộ quần áo mặc chơi? Cái này thích hợp để làm tác phẩm nghệ thuật để ngắm nghía, mặc lên người cô đau lòng chết mất!

Cô không dám mặc, buộc lòng phải nâng trên tay cẩn thận đi tìm Hoắc Lương. Gõ cửa phòng số 1, nói với Hoắc Lương: "Chồng ơi, bộ quần áo này quá đắt, em không dám mặc đâu."

Thanh âm lo lắng của Hoắc Lương truyền đến: "Mặc đi, không mặc đâu em."

Không đắt... không đắt mới lạ đó! Anh cho rằng cô thiếu kiến thức hả?

"Nhưng mà..."

Mặc cái loại nghệ thuật thủ công này lên người, Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đúng là phung phí của trời. Nhưng không thể phủ nhận là cô cũng có chút kích động... Sau khi cô mặc đồ vào, đứng soi mình trước gương, Tiết Tiểu Tần không dám tin người phụ nữ mang đậm hơi thở cổ điển trong gương chính là mình.

Một lần nữa, Tiết Tiểu Tần run rẩy gõ cửa phòng số 1. Lần này, Hoắc Lương đi ra mở cửa. Anh dùng ánh mắt kinh diễm nhìn cô một hồi lâu mới thềm khen mắt nhìn của mình: "Anh biết ngay là em mặc bộ quần áo này sẽ rất xinh đẹp."

Tiết Tiểu Tần bước đi vô cùng cẩn thận, cô sợ vấp ngã mé đầu sức trán. Cô đang cúi đầu sửa sang lại quần áo, kết quả vừa ngẩng đầu liền nhìn

thấy Hoắc Lương, không nhịn được che miệng hít sâu.

Anh cũng thay trang phục nhà Đường, vài lụa tinh xảo vừa nhìn liền biết cực kì mềm mại. Tiết Tiểu Tần không ngờ Hoắc Lương mặc trang phục cổ trang phù hợp như thế. Cho dù đầu tóc ngắn cũng không thể che giấu được khí chất thanh cao, tao nhã trên người anh. Tiết Tiểu Tần có chút hốt hoảng, một lát sau mới nói: "Chồng à, anh rất đẹp trai!"

Cô thật tình cảm thấy như thế.

Hoắc Lương đột nhiên cười với cô.

Đấy thật sự là nụ cười đó nhé! Cười đến mức làm cho Tiết Tiểu Tần choáng váng! Ngoại trừ lúc chồng cô làm tình những lúc khác anh chưa bao giờ cười, nhưng khi này cô thật sự không có nhìn lầm, Hoắc Lương thực sự nở nụ cười với cô! Hơn nữa, nụ cười hết sức rung động lòng người! Thậm chí còn có chút tà ác trong đó!

Cái này là làm sao vậy? Tiết Tiểu Tần vừa quay đầu lại mới phát hiện cửa phòng đã đóng. Trong căn phòng cổ xưa, chỉ có đôi nam nữ thanh niên mặc đồ cổ trang, Tiết Tiểu Tần có chút khẩn trương nhìn Hoắc Lương. Đôi mắt to ngập nước của cô hơi nghi ngờ nhìn Hoắc Lương trước mặt, rốt cuộc anh có phải là Hoắc Lương thật sự hay không?

"Qua đây."

Hoắc Lương ngoắc tay với cô, Tiết Tiểu Tần do dự một chút mới từ từ đi qua. Vừa đến gần, cô đã bị Hoắc Lương kéo qua, ngồi trên đùi anh. Tóc dài bị anh gỡ xuống, xoa ở sau lưng. Ngón tay thon dài của Hoắc Lương xuyên qua mái tóc Tiết Tiểu Tần, dịu dàng tràn ngập bốn phía, vừa từ tốn lại tràn ngập khiêu khích. Khi ngón tay của anh chạm đến da đầu của cô, Tiết Tiểu Tần vô cùng kinh ngạc, cô hoàn toàn không có cách kiềm chế thân thể phản ứng tự nhiên được. Da gà nổi lên khắp cả người.

Tiết Tiểu Tần không biết nên hình dung như thế nào, loại cảm giác đó giống như bị điện giật ấy. Cô si mê nhìn khuôn mặt tuần tú của Hoắc Lương mà không nói nên lời.

Hết chương 34

Chương 35

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoắc Lương nghĩ Tiết Tiểu Tần không biết nói gì nên anh nói tiếp: "Bổn lão gia đã bỏ ra một số bạc lớn để mua em về, sao em có thể không nể mặt tôi? Kêu em hát một khúc thì em một mực từ chối, hay là muốn trở về cái gánh hát ăn thịt người đó hử?"

Tiết Tiểu Tần: "???"

Thấy vẻ mặt Tiết Tiểu Tần vẫn mờ mịt như trước, khóe miệng Hoắc Lương hơi cong lên, Hoắc Lương lúc ôn hòa và anh của ngày thường lạnh lùng thực sự không giống. Trong chớp mắt, Tiết Tiểu Tần cảm thấy Hoắc Lương thật sự chính là vị lão gia có tiền ở xã hội cũ, còn cô là con hát được anh mua về.

"Nếu không muốn ném đầu khổ thì ngoan ngoãn nghe lời tôi, biết không?"

Tiết Tiểu Tần bị anh đẩy một cái, rời khỏi bắp đùi của anh. Nhưng cô hoàn toàn không biết nên diễn tiếp như thế nào! Cô căn bản không có tế bào diễn kịch, cho nên bây giờ cô... Cầu xin tha thứ hay là phản kháng? Rốt cuộc tuồng này nên diễn như thế nào? Tiết Tiểu Tần ngu ngơ, đôi mắt đẹp chớp chớp.

Nhưng ngõ ngàng của cô lại bị Hoắc Lương hiểu lầm thành phản kháng, anh cảm thấy cần phải dạy dỗ cho cô một bài học, cô mới biết cái gì gọi là nghe lời.

Kế tiếp là một trận trời đất quay cuồng, Tiết Tiểu Tần phát hiện mình bị Hoắc Lương kéo lên giường lớn mềm mại, nằm sấp ở đó. Trong lòng cô bỗng dâng lên dự cảm chẳng lành...

Quả nhiên, Hoắc Lương nhanh chóng lột quần cô, cư nhiên ----

Tiết Tiểu Tần vừa xấu hổ lại giận dữ không thôi: "Hoắc Lương cái tên khốn kiếp nhà anh! Anh dám đánh mông em!" A a a a cô lớn từng tuổi này chưa từng bị đánh vào mông đấy! Cô muốn cắn chết Hoắc Lương!

Nếu là bình thường, đương nhiên Hoắc Lương sẽ không đánh cô, lại càng không cố chấp khi nghe cô mắng. Chẳng qua... hình như anh diễn quá sâu, Hoắc Lương đóng vai đại lão gia phải lòng cô đào xinh đẹp nhưng không được nàng đáp lại, cho nên ép bức con gái nhà lành... diễn thật sống động. Ban đầu, Tiết Tiểu Tần vẫn còn hơi sức mắng chửi, nhưng tới khi mông bị đánh nóng rát, nước mắt ào ào rơi xuống cô không thể làm gì khác ngoài cầu xin tha thứ.

Đã đồng ý với người ta thì phải làm cho được, cô mà không diễn thì rất phiền toái.

"Lão... lão gia!" Lúc gọi Hoắc Lương như thế, Tiết Tiểu Tần cảm thấy thế giới nội tâm của mình hoàn toàn sụp đổ, xấu hổ không thôi. Cái mông nhỏ của cô còn phơi trong không khí. Tuy Hoắc Lương không dùng sức, nhưng đánh nhiều như vậy không cảm thấy rát mới lạ đó: "Em, em hát cho anh là được chứ gì!" Câu nói sau cùng không một chút tình cảm, thay vì nói thỏa hiệp chẳng thà nói là oán giận.

Hoắc lão gia nghe thế mới chịu ngừng tay, nghiêm túc nói: "Ai cho em lá gan hử? Dám không xưng nô tỳ trước mặt của tôi!"

Anh đừng có quá đáng nhé! Tiết Tiểu Tần nghiêng rặng nghiêng lợi... Ba giây sau cô nàng nào đó lập tức như lê hoa đái vũ*, cười duyên: "Không phải lão gia thích người ta lắm sao? Nếu thích em, sao lão gia nỡ lòng bắt người ta làm nô tỳ?"

* Lê hoa đái vũ [梨花帶雨] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Cô học theo kinh nghiệm xem vô số phim và tiểu thuyết, cũng chẳng để ý đến cái mông trần, vươn tay ôm cổ Hoắc Lương, chủ động hôn lên bờ môi mỏng của anh một cái. Vừa rồi, cô có chút tức giận nhưng bây giờ nhìn gương mặt tuấn tú của Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần lập tức đầu hàng. Nếu như trốn không thoát thì phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi, đó mới là cách làm của người thông minh! Cô liếm liếm cánh môi khô ráo, nói với Hoắc Lương: "Lẽ nào lão gia không thật lòng với người ta? Lão gia đã có thể thiệp rồi ư?" Nói đến đây, Tiết Tiểu Tần chợt cảm thấy khó chịu, che mặt giả khóc: "Nếu như lão gia đã chẳng thật lòng với em, sao lão gia còn vất vả dẫn em từ gánh hát về đây làm gì?!"

Hoắc Lương ngậy người vài giây mới kéo Tiết Tiểu Tần ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng cô, an ủi: "Lần đầu tiên gặp em, tôi đã yêu em rồi. Bằng không làm sao tôi thà tán gia bại sản cũng muốn đưa em về nhà? Nhưng trong lòng em chẳng có ai, càng không chịu theo anh, anh đã chờ em thật lâu. Tích tụ trong lòng khó tan, nếu em sớm bằng lòng theo tôi, chúng ta đã kết hôn thành vợ chồng từ lâu rồi."

Tiết Tiểu Tần trầm nghĩ, vì sao mấy lời này nghe quen tai như vậy? Ồ! Đây chẳng phải là cảm giác của Hoắc Lương đối với cô ở trong hiện thực hay sao? Không có lửa làm sao có khói, chứng vọng tưởng của anh chắc chắn có căn cứ. Vì vậy, cô trả lời: "Cũng không phải em không muốn làm vợ chồng với anh, chỉ tại anh chưa đủ thẳng thắn thành khẩn chứ"

bộ. Thích em sao không nói? Làm sao em biết anh thật lòng hay giả dối?" Nói xong, cô cảm thấy buồn nôn quá.

Hoắc Lương hoàn toàn nhập vai, anh si mê hôn lên trán cô từng chút một... Ánh mắt say mê mà cố chấp khiến cho Tiết Tiểu Tần cảm thấy chua xót.

Cô biết, mấy năm Hoắc Lương sống ở nước ngoài anh luôn nhớ đến cô. Nhưng ở trước mặt cô, Hoắc Lương rất biết cách khắc chế lý trí của bản thân, cho dù trong lòng rất muốn cũng không thể hiện ra ngoài. Tiết Tiểu Tần không biết, khi Hoắc Lương thật sự bỏ hết nguy trang cùng lo lắng, cả người hoàn toàn buông lỏng thì anh mắt nhìn cô mới như thế.

Tình yêu thuần túy, cuồng dại không một chút tạp chất. Phảng phất như trên thế gian này, trong mắt cùng trái tim chỉ có thể chứa mỗi mình cô.

Cô là ánh sáng, là tín ngưỡng, là duy nhất.

Tiết Tiểu Tần hơi run, tình yêu mãnh liệt như vậy làm cho cô cảm thấy có chút lo lắng. Cô không biết bản thân có thể giúp Hoắc Lương chữa hết bệnh hay không, ngộ nhỡ sau này anh phát hiện cô căn bản không đủ sức chữa bệnh cho anh thì sao? Nếu ngày sau cô không giúp được gì cho anh, như vậy chẳng phải cô không xứng với tình yêu của anh hay sao? Ánh mắt hốt hoảng của Tiết Tiểu Tần không trốn khỏi sự chú ý của Hoắc Lương. Nơi nào có cô, tầm mắt của anh chỉ tập trung trên người của cô: "Vì sao em không lời nào? Có phải em muốn rời khỏi tôi hay không? Có phải em muốn trở lại gánh hát, tiếp tục làm kiếp sống con hát?"

Tiết Tiểu Tần lắc đầu phủ nhận: "Đều không phải! Mấy khúc nhạc kia đều đã hát cho người khác nghe hết rồi, em đang suy nghĩ xem có bài nào chưa hát để hát cho mình anh nghe." Ngoài miệng thì nói vậy, chứ trong lòng Tiết Tiểu Tần đang cầu nguyện Hoắc Lương đừng kêu cô hát nữa. Anh

ngàn vạn lần đừng yêu cầu cô phải hát, bởi vì... Ngũ âm của cô không đầy đủ.

Đây là niềm đau chôn giấu của Tiết Tiểu Tần. Từ bé đến lớn, cô học cái gì cũng tốt, thành tích tốt, bộ dạng xinh đẹp lại có khí chất khiến mọi người yêu thích. Nhưng chỉ có duy nhất một khuyết điểm trí mạng chính là... Hát lạc điệu. Lúc học tiểu học, trường tổ chức thi hợp ca giữa các lớp, cô vĩnh viễn là người chỉ huy. Cô giáo không bao giờ dám cho cô gia nhập vào nhóm hát, bởi vì cô còn có một khả năng kỳ lạ đó chính là làm cho người khác hát lạc giọng. Một lớp gồm sáu mươi học sinh tiểu học, một mình Tiết Tiểu Tần có thể làm cho năm mươi chín bạn học khác hát lạc giọng theo.

Rõ ràng giọng nói rất ngọt ngào, giọng làm nũng có thể khiến người khác mềm cả xương, khi tức giận thì âm vang mạnh mẽ đầy nội lực, ấy vậy mà lại không thể hát được. Thời đại học, lần đầu tiên tổ chức tiệc liên hoan, sau khi cơm nước no say mọi người rủ nhau đi KTV, tiếp đó các bạn nam sinh ồn ào đòi hoa hậu của lớp hát. Thịnh tình của mọi người Tiết Tiểu Tần không thể từ chối, hơn nữa đã rất lâu cô không hát hò, cổ họng có chút ngứa, rất muốn hát.

Các bạn nam sinh mắt ứa tim hồng nhìn đóa hoa xinh đẹp của lớp cầm mic lên, nghĩ bụng sắp sửa được nghe thanh âm đẹp đẽ của trời, thế nhưng câu hát đầu tiên của Tiết Tiểu Tần đã đánh ngã tất cả bọn họ.

Chỉ một bài 'trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất', Tiết Tiểu Tần hát hết sức xúc động. Đến khi cô hát xong, vừa quay đầu liền thấy các bạn trong lớp đều bị cô làm cảm động rơi nước. Thế là, cô đề nghị hát thêm một bài nữa, chị cả, chị hai lập tức nhào tới túm chặt cô, chị ba nhanh nhẹn 'tước đoạt' micro từ tay cô.

Từ đấy về sau, mỗi lần lớp tổ chức liên hoan, mọi người đều không đi KTV chơi... Tiết Tiểu Tần nghĩ đây là một loại kỳ thị đó nha, chẳng phải

người xưa có câu càng kém cỏi thì càng phải cho người ta cơ hội để rèn luyện hay sao? [TN: Người xưa nào nói vậy?]

Thế nhưng lúc ấy da mặt cô không đủ dày, cảm thấy việc này cũng chẳng quan trọng lắm, bởi vì thành tích học tập và nhân duyên của cô rất tốt! Còn bây giờ... Tiết Tiểu Tần thật sự không nỡ hành hạ chồng mình. Hoắc Lương đối xử rất rất rất tốt với cô, cô mà hát cho anh nghe khác gì lấy oán báo ân?

Đáng tiếc, bạn càng sợ cái gì thì cái đó càng đến nhanh. Hoắc lão gia nghiêm túc nói: "Vậy em hát một bài cho anh nghe đi."

Tiết Tiểu Tần hăng giọng: "Anh thật sự muốn nghe à? Đừng có hối hận nha." Tuy ngoài miệng cô nói như thế nhưng trong lòng lại vô cùng hưng phấn, hát đó nha!!!!

Hoắc lão gia hừ: "Hát, em hát tôi mới tin lời em nói. Nếu không thì những gì em vừa nói chỉ là lừa đảo, tôi sẽ dạy dỗ em!"

Vừa nghĩ Tiết Tiểu Tần liền cảm thấy cái móng đau xót, lập tức kéo váy lên, trong lúc kéo vẫn không quên cẩn thận tránh làm hư Vân Cẩm --- Mặc dù cô biết loại vải này không mỏng manh như vậy.

Hoắc lão gia tựa vào đầu giường, Tiết Tiểu Tần bước về trước vài bước mới phát hiện ra có một cái bục thang lên sân khấu ngay giữa phòng, bên dưới có trái thảm, cô bèn bước lên bậc thang đi lên.

Khuôn mặt anh tuấn của Hoắc lão gia đã bày ra vẻ say mê.

Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, thực sự không phải vọng tưởng chứ, anh khẳng định bốn cô nương là cô đào kếp hả? Đừng có giỡn chứ! Gánh hát kia đúng là nơi ăn thịt người, người ta khác lấy tiền, Tiết Tiểu Tần cô hát lấy mạng, đây chẳng phải là ăn thịt người hay sao? Ấy vậy mà anh lại say mê giọng hát của cô... Anh đừng có hối hận nhớ!

Hít sâu một hơi, Tiết Tiểu Tần suy nghĩ xem nên hát bài gì, bài cô hát tốt không nhiều, chủ yếu là do ngũ âm của cô không đủ, ngay cả giáo viên dạy nhạc cũng bị cô dẫn lạc giọng theo. Thế nhưng Tiết Tiểu Tần nhớ rất nhớ rất nhiều lời bài hát của nhiều năm trở lại đây, nhịp điệu... Nhịp điệu là cái gì?

Cô dự định hát bài 'tiễn tình lang'* tặng cho anh chồng thân yêu nhà mình.

"Một... đừng... để em ưu sầu âu âu ~~ Hai không để em buồn đau au au au ~~ Ba không để em làm lỡ rơi lệ ê ê ~~ em gái kết vòng hoa oa oa ~~"

Bất ngờ chính là Hoắc lão gia không hề bị chấn động, ngược lại ánh mắt anh còn lộ vẻ say mê!

Tiết Tiểu Tần lập tức có tinh thần! Cuối cùng, trên thế gian này cũng có người biết thưởng thức giọng hát tuyệt vời của cô! Vì vậy cô hát càng lúc càng hăng hái. Có lẽ do hai mươi sáu năm nay, từ ba mẹ cho đến bạn bè, những ai từng nghe cô hát đều rơi lệ cầu xin cô ngâm họng. Cho nên bây giờ nhìn thấy người hâm mộ, si mê mình thật lòng, Tiết Tiểu Tần cảm thấy vô cùng kích động!

Cảm xúc vừa dâng lên liền bắt đầu rạo rức, dáng vẻ cùng động tác thuần thực, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thanh âm ngọt ngào, ngoại trừ tiếng ca khó nghe một chút... thật sự có thể gọi là trụ cột của gánh hát.

Từ đầu đến cuối, Hoắc Lương đều chìm đắm trong đó, Tiết Tiểu Tần hát đến nghiện, cũng không ngại Hoắc Lương tinh thần phân liệt, hát hết một bài cô lại hát thêm một bài khác. Từ ngôi sao nhỏ đến tuyết nhung hoa, từ đếm vẹt đến đom đóm bay, nhạc thiếu nhi hay tình ca gì cô chơi hết. Phàm là những bài Tiết Tiểu Tần biết và nhớ lời lời ra hát.

*Đom đóm bay; ; đếm vẹt; ; ngôi sao nhỏ; ; tuyết nhung hoa:

Chờ Tiết Tiểu Tần hát đến cảm thấy mệt, nói không ra hơi, Hoắc lão gia mới vẫy tay với cô. Tiết Tiểu Tần nhảy lên, vui sướng nhào vào lòng Hoắc lão gia, thầm nghĩ cái trò đóng vai này thật thú vị, cô hi vọng lần sau có thể được hát nữa! Được người ta thưởng thức đúng là có khác, cô chịu đủ cái cảm giác mèo khen mèo dài đuôi rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn và kích động mà đỏ bừng. Đầu tiên, Tiết Tiểu Tần cầm lấy ly nước trên tay Hoắc lão gia uống ừng ực, sau đó lau khước miệng, đầy mong chờ hỏi: "Lão gia, em hát nghe có được hay không? Lần sau anh có muốn nghe không?" Mắt to chớp chớp đáng yêu khỏi phải nói.

Hoắc lão gia gật đầu: "Hát rất tốt, anh rất thích nghe."

Hai mắt Tiết Tiểu Tần tỏa sáng: "Lão gia đúng là tinh mắt, hèn gì anh sinh ra đã làm lão gia!" Một lần nữa cô xác định, trên đời này, Hoắc Lương là người đối xử với cô tốt nhất!

Nhưng dần dần hai tay của Hoắc Lương bắt đầu không thành thật, Tiết Tiểu Tần còn kích động định bụng uống nước xong sẽ hát thêm hai bài. Nếu sớm biết Hoắc Lương thích nghe cô hát, cô đã không thèm giấu nghề. Hơn nữa, hiệu quả cách âm rất tốt, cô thật sự rất muốn hát! Nhưng ở trước mặt Hoắc Lương, bây giờ thì tốt rồi, Hoắc Lương thích nghe cô hát!

Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đã tìm được mẹo nhỏ để hai vợ chồng sống chung hòa thuận vui vẻ.

Cô vui vẻ được ba mươi giây thì cảm thấy váy của mình bị ai kia cời xuống, tay Hoắc lão gia không ngừng làm việc, liền hỏi: "Lão gia, anh làm gì thế?"

Hoắc lão gia liếc nhìn cô một cái: "Em hát cũng hát xong rồi, bây giờ chúng ta phải làm chính sự."

"Làm chính sự?" Tiết Tiểu Tần ngẩn ngơ trong thoáng chốc liền bị lột sạch sẽ, đẩy nhào lên giường lớn. Cô vội ngăn chặn mặt của Hoắc lão gia, có chút không vui: "Em chưa hát đã mà!"

"Ngày sau, em muốn hát như thế nào cũng được."

Đầu óc Tiết Tiểu Tần tràn ngập màu vàng thuận lý thành chương* bẻ cong lời này thành sau này em cứ tùy tiện hát, hay là 'ngày**' sau tùy tiện hát?

"Lão gia làm sao có thể không đạo đức như vậy?"

*Hợp lô-gic.

**Tịch Ngữ bó tay, không hiểu không giải thích được.

Hoắc lão gia nghĩ thầm, mình làm sao không đạo đức? Chẳng phải anh đã đáp ứng cho cô tùy tiện hát rồi ư?

Đầu óc của anh không cách nào theo kịp lối tư duy vừa lạc tuyến vừa từng tưng của cô, anh liền vùi đầu hôn lên thân thể Tiết Tiểu Tần.

Mấy giờ sau, Hoắc lão gia ăn uống no đủ, cô đào nhỏ cũng mang về mặt thỏa mãn ngã vào lòng Hoắc lão gia, miệng lâu bầu muốn đi tắm. Lúc này, quần áo trên người cả hai đều bị cởi xuống hết, Vân Cẩm đắt giá nằm một đồng trên sàn nhà. May là Tiết Tiểu Tần không nhìn thấy, bằng không cô sẽ đau lòng đến rơi nước mắt.

Bởi vì thể lực tiêu hao, Tiết Tiểu Tần ngủ một giấc thật lâu, khi thức dậy thì phát hiện ngoài trời đã tối. Cô rút mình về sau theo thói quen, nơi đó có vòm ngực ấm áp đang chờ cô. Ủa? Hoắc Lương đâu rồi?

Tiết Tiểu Tần lập tức từ trên giường ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ. Tiết Tiểu Tần vén chăn lên rồi lập tức che lại, cánh tay

trắng nõn từ dưới chần thò ra ngoài, cầm quần áo ngủ mặc vào, hắc xì hơi một cái, mang dép xuống giường. Vừa mở cửa phòng đã ngửi được mùi thức ăn thơm phức từ phòng bếp bay tới.

Chút xíu buồn ngủ còn dư lại lập tức biến mất không còn một mống, ánh mắt Tiết Tiểu Tần sáng lên, đi xuống lầu. Quả nhiên, cô nhìn thấy Hoắc Lương đang xào nấu trong phòng bếp.

Nói như thế nào nhỉ? Hình như... anh có chút khác lạ, Nhìn anh có vẻ càng dịu dàng, ôn hòa, ít đi vài phần bén nhọn lạnh lùng. Tiết Tiểu Tần xoa xoa cằm, thầm nghĩ: Lẽ nào hồi chiều chơi trò đóng vai thật sự có tác dụng?

Lúc Hoắc Lương xoay người bưng đồ ăn đặt lên bàn thì phát hiện Tiết Tiểu Tần đứng ở cửa phòng bếp, anh liền vươn tay ôm cô vào lòng, Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn chui vào vòng tay anh. Hoắc Lương cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi mạnh mẽ dạo một vòng trong khoang miệng của cô mới chịu rời đi, nhỏ giọng hỏi: "Có đói bụng không?"

Đương nhiên là đói rồi! Vừa ăn trưa xong bị anh gọi vào phòng số 1, sau đó vừa diễn kịch vừa ca hát, ca hát xong lại vận động kịch liệt mấy tiếng đồng hồ, cô đói đến nỗi có thể nuốt... nuốt hết con bò luôn đó! Nhưng lúc này Tiết Tiểu Tần đặc biệt thích làm nũng, ôm cánh tay Hoắc Lương không chịu buông, anh đùa giỡn giống như run run cánh tay, đầu nhỏ của cô nằm trên cánh tay anh cũng lắc lư theo. Tiếp đó, cô cắn răng nói: "Em muốn ăn Hoắc tiên sinh được không? Mau bưng lên cho em!"

Đáy mắt Hoắc Lương hiện lên ý cười.

Hai người nhanh chóng dùng cơm xong, nhìn đồng hồ, cũng đã hơn mười hai giờ. Tiết Tiểu Tần không ngờ mình ngủ lâu như vậy. Có lẽ lúc trước hát quá hưng phấn, hiện tại cô không cảm thấy buồn ngủ... Tóm lại

ngày mai cô không cần đi làm, Hoắc Lương cũng không có ca giải phẫu nào, vì vậy cô đề nghị đến phòng karaoke hát cho đã nghiền.

Hết chương 35

Chương 36

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoắc Lương không có ý kiến khác.

Nhưng lần này, Tiết Tiểu Tần cảm nhận được mùi vị bi thương. Cô chỉ mới hát câu đầu của bài 'tiễn tình lang' thôi mà, Hoắc tiên sinh nhíu chặt chân mày là có ý gì hử?

Cô tức giận nhào qua bóp cổ Hoắc tiên sinh, uy hiếp: "Vẻ mặt này của anh là sao? Em hát khó nghe lắm à?"

Hoắc Lương không biết nói dối: "... Không phải rất dễ nghe."

Tiết Tiểu Tần mếu máo: "Anh là cái đồ lừa gạt, trứng thúi! Buổi chiều em hát anh còn nghe say mê, khen em hát êm tai nữa chứ! Hiện giờ lại đổi ý! Anh nói chuyện không giữ lời! Anh là tên đàn ông bạc tình!"

Trán của Hoắc Lương đỏ đẫy mồ hôi, anh đâu có bị mất trí nhớ, chuyện hồi xế chiều anh vẫn nhớ rõ. Thế nhưng...

"Tiểu Tần à, chỉ có lúc anh hoàn toàn chìm vào trong vọng tưởng mới có suy nghĩ như vậy. Bởi vì anh ảo tưởng em là cô đào, còn anh là ông chủ lớn thích bỏ tiền nghe em hát... Vì vậy mới cảm thấy em hát hay."

Ngụ ý chính là em hát cực kì khó nghe hả? Tiết Tiểu Tần càng muốn khóc: "Anh là tên cặn bã..."

Hoắc Lương thừa nhận: "Phải phải, anh là tên cặn bã..."

"Rõ ràng người ta hát rất dễ nghe..." Mặt Tiết Tiểu Tần cũng không đo khi tự khen mình, cô càng nghĩ càng thấy ảm ức.

Hoắc Lương: "... " Thân ái à, xin lỗi em nhé. Chuyện này anh không thể gạt bừa đâu!

Không thấy Hoắc Lương phụ họa, Tiết Tiểu Tần cũng hiểu bản thân hát không dễ nghe... Một cô còn tưởng Hoắc Lương là người có thể thưởng thức 'phương diện âm nhạc trời cho' của cô! Thật không ngờ anh lại là tên lừa gạt...

Lúc đầu, Tiết Tiểu Tần định sẽ uy hiếp anh, sau đó không thèm chơi trò đóng vai để thỏa mãn chứng vọng tưởng của anh nữa. Thế nhưng, Tiết Tiểu Tần nhớ lại bộ dạng Hoắc Lương si mê nghe cô ca hát, cô thấy hơi tiếc nuối. Cô... không thể làm mất người hâm mộ duy nhất này được, mặc dù anh chỉ si mê giọng hát của cô trong khoảng thời gian đặc biệt nào đó!

Hơn nữa, hình như Hoắc Lương thật sự có chuyển biến tốt.

Tiết Tiểu Tần tìm vài lí do để làm bản thân tin tưởng, cô bằng lòng tiếp tục giúp Hoắc Lương thỏa mãn chứng vọng tưởng là xuất phát từ lòng yêu thương và quan tâm của người vợ; đồng thời cũng là do anh thật sự có chuyển biến tốt nên cô mới nguyện ý tiếp tục, tuyệt đối không phải vì trong lúc Hoắc Lương ảo tưởng có thể thưởng thức được giọng hát của cô! Tuyệt đối không phải!

Sau ngày hôm nay, Tiết Tiểu Tần vô cùng mong chờ Hoắc Lương tiếp tục chơi đóng vai, nhưng cô lại thất vọng. Bắt đầu từ hôm đó, suốt một tuần lễ Hoắc Lương không nhắc đến chuyện vọng tưởng. Đặc biệt là bộ đường trang bằng lụa Vân Cẩm cũng bị anh nhét vào góc xó. Xem ra, trong khoảng thời gian ngắn anh không có ý định mặc nữa.

Tiết Tiểu Tần không tránh khỏi có chút thất vọng. Tuy là lúc đầu không tránh khỏi cảm thấy ngốc nghếch và xấu hổ, nhưng khi bắt đầu nhập vai, cô cảm thấy trò này cũng không tệ!

Cô len lén hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó, nhớ đến bản thân bị Hoắc Lương ấn lên giường lớn ấy ấy ươm ươm, hai má lập tức đỏ bừng.

Tiết Tiểu Tần không nhịn được phát một weibo, nói cho nhóm người hâm mộ của cô biết: Tôi cùng Hoắc tiên sinh chơi trò sắm vai nhân vật.

Tin này chẳng khác nào một hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ phẳng lặng, tạo ra tầng tầng lớp lớp sóng. Những người hâm mộ lập tức lên án Tiết Tiểu Tần lại diễn trò ân ái trêu người nhóm độc thân câu bọn họ, đồng thời kêu gào yêu cầu cô up hình Hoắc tiên sinh lên, dù là một bộ phận cơ thể cũng được... Bọn họ muốn liếm màn hình cho đỡ thèm!!! Tiết Tiểu Tần mới mặc kệ, Hoắc Lương là của một mình cô, cô không nỡ để người khác biết!

Bây giờ, Hoắc Lương trừ lúc đến bệnh viện làm phẫu thuật, phần lớn thời gian còn lại anh đều ở nhà với Tiết Tiểu Tần. Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như thế, cảm giác xa lạ giữa hai người dần dần tan thành mây khói, hai người đã hình thành sự ăn ý như các đôi vợ chồng lâu năm, chỉ cần một ánh mắt hoặc cử chỉ là có thể hiểu được ý nghĩ của đối phương.

Thời tiết bắt đầu nóng nực, Tiết Tiểu Tần không thích mùa hè vì trời quá nóng, cô cũng không thích mùa đông vì quá lạnh. Đối với cô, mùa hè ngoại trừ được diện váy đẹp và có nhiều đồ ăn ngon thì không chả gì đặc biệt.

Tiểu khu của bọn họ sống có an ninh trật tự rất tốt, môi trường cũng không tệ, ra khỏi tiểu khu chính là mấy siêu thị cỡ lớn, đi xa hơn một chút sẽ thấy một chợ đêm. Tối hôm đó, Tiết Tiểu Tần đột nhiên thèm ăn đồ nướng, cô hỏi Hoắc Lương có muốn ăn không, nhưng anh không muốn ăn. Chợ đêm khẳng định rất đông người qua lại, Tiết Tiểu Tần không nỡ để

Hoắc Lương theo mình chen tới lấn lui, nhưng vừa nghe cô nói đi ra ngoài, anh lập tức đổi giày, đứng ở ngoài cửa chờ cô. Cái bộ dạng kia như nói 'em không dẫn anh theo thì đừng hòng ra khỏi cửa'.

Ban đêm, anh không yên lòng. Dù là ban ngày, Tiết Tiểu Tần muốn ra ngoài anh cũng phải đi theo. Có đôi khi Tiết Tiểu Tần cảm thấy Hoắc Lương có một chút chứng vọng tưởng bị hại.

Tiết Tiểu Tần mặc áo T-shirt trắng sạch và quần đùi để lộ đôi chân dài thon thả trắng nõn nà. Dưới chân là đôi dép lê, móng chân màu đỏ tươi là do Hoắc Lương sơn cho cô, Tiết Tiểu Tần bây giờ chẳng còn năng lực tự lo liệu cho bản thân.

Hiện tại chỉ mới bảy giờ tối, chợ đêm không đông người lắm thế nhưng rất ồn ào, nhốn nháo. Tiết Tiểu Tần cố ý quan sát vẻ mặt của Hoắc Lương, thấy anh không biểu lộ vẻ không vui hay buồn bực trong ánh mắt, cô mới buông tảng đá trong lòng xuống.

Tình huống của Hoắc Lương đúng là có chuyển biến tốt, nhưng chỉ đối với cô. Lúc nói chuyện với người khác ngoài Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương vẫn giữ bộ dạng kia, quan trọng nhất là anh vẫn không bộc lộ được biểu cảm. Dù cười hay khóc, anh đều không làm được. Thỉnh thoảng, Tiết Tiểu Tần lại nhớ tới nụ cười mang theo tà khí của Hoắc Lương vào ngày hôm đó. Mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng thật sự rất đẹp!

Cô rất muốn nhìn thấy một lần nữa.

Tiết Tiểu Tần chưa từng ép buộc Hoắc Lương phải giao lưu với những người khác, chẳng qua cô đau lòng anh không thể bộc lộ biểu cảm, trái lại khiến bản thân bị tổn thương. Hoắc Lương đã vì cô liên tục cố gắng, liên tục tiến bộ, thậm chí còn vứt bỏ rất nhiều thứ. Tiết Tiểu Tần nghĩ, mình không thể vì Hoắc Lương làm gì nhưng có thể ủng hộ, làm bạn cùng anh.

Nếu như không phải Hoắc Lương lại đau đầu hoặc tự làm hại bản thân, Tiết Tiểu Tần có chút ích kỉ nghĩ rằng trong lòng anh chỉ có cô. Ngoại trừ cô, anh không thích bất kì người nào trên thế giới này, như thế mới tốt! Nếu như vậy, Hoắc Lương vĩnh viễn là của cô.

Cô cũng đang học tập làm sao đặt Hoắc Lương lên vị trí quan trọng nhất trong lòng mình. Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình đã nhận được nhiều thứ từ Hoắc Lương, đương nhiên cũng phải bán ít đi bán quy lại, đem bản thân hoàn toàn chinh chinh giao cho anh. Cô vẫn có bạn bè và thân thích, cô vẫn để ý và chăm sóc bọn họ nhưng không có ai quan trọng hơn Hoắc Lương. Hoắc Lương mới là người cô đặt ở vị trí hàng đầu, điểm này không thể nào lay động được, càng không thể thay đổi.

Lâu lắm rồi mới đến chợ đêm đi dạo, Tiết Tiểu Tần thấy cái gì cũng muốn ăn. Vì vậy, Hoắc Lương quyết định mỗi loại mua một ít, Tiết Tiểu Tần ăn không nổi thì anh mặt không biến sắc giải quyết hết.

Ăn uống một hồi, Tiết Tiểu Tần no đến bụng tròn vo, Hoắc Lương chủ động đưa tay xoa xoa bụng cho cô. Tiết Tiểu Tần ngao một tiếng liền nhào vào lòng Hoắc Lương, lầm bầm nói: "Có thật nhiều người nhìn anh đó!"

Hoắc Lương: "Ừ?"

"Em nói có rất nhiều người nhìn anh đó!!" Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu liếc nhìn anh, chỉ thấy Hoắc Lương vẫn thờ ơ không chút biểu cảm. Bỗng nhiên cô nở nụ cười, cảm thấy mình ăn giấm chua gì đó thật là nhàm chán. Mấy cô gái đó nhìn anh là bởi vì anh đẹp trai, xuất sắc. Hoắc Lương lại không nhìn bọn họ, cô còn cảm thấy chua cái quỷ gì? Tiết Tiểu Tần không nhìn được nhón chân chân hôn nhẹ lên cánh môi anh, nhỏ giọng xin lỗi: "Xin lỗi anh, đều do lòng dạ em hẹp hòi."

Hoắc Lương lại nói: "Anh thích em lòng dạ hẹp hòi." So với việc anh muốn móc mắt của đám người nhòm ngó cô trước khi ra khỏi cửa, cô đã rất

dịu dàng rồi.

Tiết Tiểu Tần bướng bỉnh thè lưỡi, Hoắc Lương nhìn cái lưỡi màu hồng phấn của cô, mắt liền tối lại. Trong chợ đêm cũng có nhiều người bán chó con, mèo con, Tiết Tiểu Tần nhìn đám chó con mèo con không khỏi cảm thấy yêu thích. Cô cảm thấy chúng nó rất đáng yêu, nhưng cô cảm thấy mình không có khả năng làm người chủ tốt. Dựa vào tính cách lưỡi biếng của mình, e rằng không đến vài ngày, động vật nhỏ đã bị mình bỏ đói chết rồi.

"Anh thích chó con hay mèo con?"

"Anh thích em."

Tiết Tiểu Tần nghe thế liền đỏ mặt, sau đó cô cảm thấy không đúng: "Em đâu có phải chó con mèo con!"

"Anh cũng thích em!" Nói xong, Hoắc Lương bổ sung thêm: "Chỉ thích em."

Tiết Tiểu Tần cảm thấy nhiệt độ của mặt mình có thể chiêm trướng rồi, trên phương diện bày tỏ cô không thán nổi Hoắc Lương. Tiết Tiểu Tần đành hắng giọng một cái, ngồi chồm hổm xuống quan sát một con chó con đang ngủ say, thuận tiện còn kéo Hoắc Lương khom người xuống: "Anh xem, anh xem nè, có thích hay không?"

Hoắc Lương liếc mắt nhìn con chó con, anh không cảm thấy nó dễ thương ở chỗ nào hết! Anh cảm thấy... Tiết Tiểu Tần còn đáng yêu hơn mấy con chó con, mèo con này ấy chứ.

Tiết Tiểu Tần chọc chọc chó con một lúc, mặc dù cô rất muốn ôm nó về nhà nhưng lí trí lại ngăn cản cô. Hai người nắm tay nhau, chậm rãi đi dạo về nhà.

Hết chương 36

Chương 37

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Sáng hôm sau, sau khi thức dậy, cuộc sống tươi đẹp của Tiết Tiểu Tần kết thúc.

Buổi sáng, lúc cô thức dậy Hoắc Lương đã không còn ở bên cạnh, điều này khiến cho Tiết Tiểu Tần cảm thấy khó hiểu, bởi vì trước kia Hoắc Lương nói anh sẽ ngủ cùng cô đến khi cô tỉnh lại. Hai người ôm nhau trên giường hạnh phúc biết bao nhiêu! Mặc dù bây giờ thời tiết bắt đầu nóng lên, nhưng thói quen ôm ngủ của Tiết Tiểu Tần không hề thay đổi.

Cô ngáp một cái, mái tóc xoăn dài xinh đẹp sau một đêm ngon giấc có chút rối loạn, Tiết Tiểu Tần dụi dụi con mắt, tay vươn về phía đầu giường --
- Trước khi cô ngủ, Hoắc Lương thường xếp áo ngủ đặt ngay ngắn ở đó.

Nhưng lần này sờ soạng nửa ngày vẫn không mò được quần áo, Tiết Tiểu Tần khó hiểu mà nhìn thoáng qua, thì ra chỗ đặt quần áo trống rỗng, chỉ có một hộp quà màu hồng rất đẹp nằm ở đấy.

Trên cái hộp có một tờ giấy, đại khai nói là sáng nay anh nhận được điện thoại từ bệnh viện, bên đó bảo có ca giải phẫu cần làm gấp. Vốn dĩ anh nên nói với cô một tiếng, nhưng thấy cô ngủ ngon quá, anh không nỡ đánh thức. Anh còn đoán lúc cô tỉnh dậy có lẽ anh cũng sắp trở về. Cuối cùng, anh còn có một cái yêu cầu, anh muốn cô mặc quần áo trong hộp.

Tiết Tiểu Tần lập tức hưng phấn, làm cái gì làm cái gì? Cố lại có thể ca hát hở? Thế nhưng cô ước chừng trọng lượng của cái hộp, không lớn lắm, cô biết rõ trọng lượng của bộ hí phục Vân Cẩm lần trước. Trái lại, cái

hộp giấy này rất nhẹ hình như bên trong không có gì hết. Tiết Tiểu Tần nghĩ thầm, không lẽ lần này cô sắm vai vũ nữ múa cột? Chỉ mặc đai đeo tất gợi cảm nhỏ xíu uốn éo ma sát lên cây cột hử?

A.....

Cô làm không được đâu à nghen, mặc dù mức độ mềm dẻo của cơ thể cô rất tốt.

Cô nhìn thời gian ghi trên mảnh giấy, sáng sớm 5h10' Hoắc Lương đã rời đi, còn bây giờ... Tiết Tiểu Tần nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, woahhhhhh sắp 11h rồi, đã tới giờ ăn cơm trưa luôn rồi. Vậy mà cô vẫn buồn ngủ, Tiết Tiểu Tần chẳng những có bệnh lười còn đeo thêm bệnh ngủ nướng, cầu trời phù hộ cô mau chóng điều chỉnh thời gian biểu nghỉ ngơi và làm việc bình thường trở lại.

Tiện tay mở hộp giấy ra, Tiết Tiểu Tần tưởng rằng mình mặc trang phục con hát bị Hoắc Lương ấn lên giường đánh đòn đã là quá giới hạn, nhưng bây giờ cô mới biết hóa ra giới hạn của con người là không có ranh giới cuối cùng! Sinh mệnh không ngừng, giới hạn không ngừng! Cô ghen hống trân trối nhìn chăm chăm cái hộp, thật không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Cái thứ bên trong có thể gọi là quần áo sao? Đùa cái gì thế? Bạn từng thấy quần áo nào thiếu vải như thế này chưa???

Sau khi tháo nơ con bướm màu hồng, mở hộp giấy xong, đập vào mắt Tiết Tiểu Tần chính là bộ trang phục mèo đen! Cô kinh ngạc lấy ra nhìn cho kỹ, móng vuốt mèo, đuôi mèo, tai mèo đều có đủ. Cô cô cô cô cô cô cô ---- Tuy thỉnh thoảng cô cũng vẽ một ít tranh H, nội dung truyện tranh thỉnh thoảng có thể 'mặn' một chút, nhưng sâu trong nội tâm cô vẫn cô gái nhỏ thuần khiết đấy!!!! Cô chơi không nổi cái trò khấu vị nặng đâu! Cô không phải người như thế nhé!

Tiết Tiểu Tần đấu tranh tư tưởng một hồi, hận không thể ngắt xiu cho xong. Cô nào biết rằng sau khi đồng ý với Hoắc Lương sẽ nghênh đón trò chơi kiểu này? Bộ quần áo đào kép hôm trước mặc lên người kín đến không kể hở, nhưng bộ quần áo nữ miêu này hoàn toàn trái ngược, mặc lên người có khác gì không mặc đâu? Tiết Tiểu Tần mạnh mẽ cự tuyệt!

Tiết Tiểu Tần vớt hộp quà lẫn những thứ trong hộp ra thật ra tựa như thấy quý, còn bịt tay trộm lục lạo làm bộ như bản thân chưa từng thấy. Nửa ngày sau, cô ngã nhào xuống giường tìm điện thoại di động lướt weibo, suy nghĩ nông nổi hỏi thử xem: Thật tình hỏi các bạn nam một chút ghen, các bạn có hi vọng bạn gái của mình mặc trang phục nữ miêu không? Các bạn để cho bạn gái mặc như vậy là vì cái gì?

Ba giây sau, cô cảm thấy hình như không được thích hợp.

Đáng tiếc đã chậm... Đã có người hâm mộ nhanh tay chụp lại màn hình còn tag Hoắc tiên sinh vào! Tiếp theo, có rất nhiều người đến để lại lời nhắn dưới trạng thái mới nhất của cô. Từ trước tới nay, Tiết Tiểu Tần chưa bao giờ biết thì ra người hâm mộ của mình đen tối như vậy! Có rất nhiều cô gái yêu cầu cô phải thỏa mãn tất cả nhu cầu của Hoắc tiên sinh, bởi vì bọn họ muốn nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng cấm dục trở nên hư hỏng! Cũng có người quý gối cầu xin cô gửi ảnh chụp cô mặc trang phục nữ miêu... Tiết Tiểu Tần đọc xong đều cười cho qua.

Bên cạnh đó cũng có không ít người nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô, trong vấn đề này mặc kệ người hâm mộ nam hay nữ đều có thái độ hết sức nhất trí --- Đó là tình thú của đời sống vợ chồng, nếu chấp nhận thì sẽ rất thú vị. Không thể chấp nhận thì cứ cự tuyệt cũng chẳng sao, một người chồng/vợ tốt sẽ bao dung đồng thời tôn trọng tất cả suy nghĩ của bạn.

Kể đó, bọn họ vô cùng bị ối hỏi Tiết Tiểu Tần: Tần Ngốc à, xin cô hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, dùng cái đầu chứa đầy phấn vàng* của cô suy nghĩ

kĩ càng, cô thật sự không thể chấp nhận hử? Hay chỉ đơn giản là xấu hổ không dám chơi?

*Tựa như mấy thứ sách ảnh đồi chụy, phim xếch :3 Nói chung là hồng phải thứ tốt :v

Tiết Tiểu Tần đưa tay sờ lên bộ ngực 34D của mình, trái tim đang đập rạo rục như tổ cáo với cô: Thừa nhận bà chị! Thật tình cô rất muốn chơi trò này!

Tiết Tiểu Tần che mặt, nhét di động vào dưới gối đầu.

Cô rõ ràng là em gái nhỏ trong sáng thuần khiết, ngay cả khi nhìn thấy cụm từ 'sóng lớn mãnh liệt cũng chỉ liên tưởng đến biển Trường Giang và sông Hoàng Hà rộng lớn, thật sự không hề liên tưởng đến cái khác! Chẳng lẽ cái này không thể chứng minh từ khía cạnh tâm hồn cô giống như bông tuyết trắng tinh hay sao?

Thình lình, lục lạc điện thoại di động vang lên, là âm báo tin nhắn. Bản thân Tiết Tiểu Tần là hội viên cao quý, cô đã cài đặt âm báo đặc biệt dành cho Hoắc tiên sinh nhà mình.

Anh phát một weibo không nhắc gì đến weibo đã bị Tiết Tiểu Tần xóa, đầu óc cô đầy mê hoặc nhưng liếc mắt liền đoán được Hoắc tiên sinh muốn nói gì: Muốn xem!

Chỉ vèn vèn hai chữ nhưng Tiết Tiểu Tần lại giống như thấy Hoắc Lương đứng trước mặt mình, dùng đôi mắt đói khát nhìn chăm chăm vào cô và nói: Anh muốn xem em mặc như vậy.

Tiết Tiểu Tần hít sâu một hơi, cởi áo ngủ bằng lụa ném sang một bên, cầm trang phục nữ miêu đáng yêu mặc lên người. Tiếp đó dùng tay cào cào đầu tóc dài, cài băng đô tai mèo lên đầu. Cuối cùng còn sót lại cái lục lạc

nhỏ màu vàng... Tiết Tiểu Tần cắn răng thầm nghĩ Hoắc Lương nhìn có vẻ đứng đắn, nhưng lúc anh không đứng đắn thật không phải người!

Mặc dù cảm thấy hành vi tội ác của Hoắc Lương chòng chát, nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn cam chịu đeo lục lạc lên cổ. Sau đó, chỉ cần cô cử động nhẹ là lục lạc vàng sẽ phát ra âm thanh thanh thúy, tiếng vang vô cùng rõ rệt trong gian phòng vắng lặng.

Đến cái đuôi mèò thì Tiết Tiểu Tần cảm thấy đau đầu, cái này đeo như thế nào? Cô nghiên cứu một hồi lâu mới tìm ra nơi gắn cố định cái đuôi. Hiện giờ trong nhà chỉ có một mình cô nhưng cả người cô vẫn đỏ ửng, quả thực có thể chiêm trướng luôn ấy.

Chưa bao giờ mặc trang phục như kiểu này, Tiết Tiểu Tần cố nén mặc cỡ đi về phía phòng giữ quần áo, ngắm nghía mình trong gương lớn. Cô không thể không thừa nhận thật lòng nhìn rất đẹp nhá, cô sắp yêu chính mình luôn rồi!

Suy nghĩ một lúc, cô không nhịn được lấy di động tự sướng một tí, lại không dám chụp kiểu quá khiêu gợi. Quả nhiên, con gái đều thích mấy thứ đáng yêu, cô mặc như vậy đáng yêu quá đi à!!!! Tiết Tiểu Tần nghĩ nếu không có người thưởng thức thì quá bi ai rồi!

Tiết Tiểu Tần vừa nghĩ như thế, chợt nghe tiếng của Hoắc Lương: "Tiểu Tần?"

Cô giật thót mình, mấy giây trước còn đang tiếc nuối không có người thưởng thức, bây giờ người theo đuổi và biết thưởng thức cái đẹp xuất hiện, Tiết Tiểu Tần lại bị dọa sợ! Tiết Tiểu Tần vội chạy tới đóng cửa phòng giữ đồ lại, căng thẳng đến nói lắp: "Anh, anh, anh sao lại về sớm như vậy? Ai cho anh trở về?"

"Làm giải phẫu xong rồi." Hoắc Lương nói chuyện đương nhiên, làm việc xong không về nhà anh còn có thể đi đâu?

"Em đang làm gì đấy?"

Cô đang làm cái gì? Anh không biết cô đang làm cái gì à? Tiết Tiểu Tần thầm chỉ trích Hoắc Lương đạo đức giả. Sau đó, cô cúi đầu nhìn lại bản thân chỉ mặc nội y con mèo... "Anh mau đi ra ngoài, em còn chưa thay quần áo! Ra ngoài phòng khách ngồi chờ em!"

Hoắc Lương không lên tiếng, Tiết Tiểu Tần không biết anh có đi ra ngoài hay không. Cô dán tai lên ván cửa lắng nghe tiếng động ở bên ngoài, hình như rất yên tĩnh, Tiết Tiểu Tần thở phào nhẹ nhõm. Uy tín của Hoắc Lương ở trong lòng cô vô cùng tốt, anh đối với cô luôn cầu gì được đó, chưa bao giờ bác bỏ ý kiến của cô. Tất cả những chuyện cô yêu cầu anh đều làm được, cho nên Tiết Tiểu Tần nghĩ chắc chắn Hoắc Lương đã đi ra phòng khách là chuyện đương nhiên. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa mở cửa ra đi được hai bước... Cô liền nhìn thấy Hoắc Lương bỏ tay vào túi quần nhìn cô!

"A!" Tiết Tiểu Tần thét chói tai, xoay người muốn bỏ chạy. Đáng tiếc đã chậm, Hoắc Lương tóm được cổ tay nhỏ bé trắng nõn của cô, trực tiếp kéo cô lại ôm vào lòng. Lúc này đây, rất dễ nhận ra tâm tình của anh vô cùng vui vẻ, bởi vì đôi con ngươi màu đen tràn ngập dịu dàng và thương thức.

Tiết Tiểu Tần chỉ muốn che mặt...

"Làm một con mèo thì em phải ngoan ngoãn nghe lời, còn phải biết làm nũng, như thế mới đúng."

Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu nhìn thấy khóe môi anh hơi nhếch lên, những biểu tình được bộc lộ ra ngoài không phải trong lúc làm tình chứng tỏ anh đã rơi vào trạng thái vọng tưởng. Tiết Tiểu Tần không ngờ anh lại nhập vai nhanh như vậy, cô cô cô cô còn chưa có chuẩn bị xong mà!

Bởi vì hồi nãy chụp hình, nên cô đã đeo chân mèo vào. Giờ khắc này, trong mắt Hoắc Lương ôm không phải là vợ yêu Tiết Tiểu Tần mà là thú cưng của anh --- Một con mèo đen nhỏ đáng yêu.

Tiết Tiểu Tần có chút khấn trương, cô với Hoắc Lương diễn kịch không có kịch bản nên cô không biết phải nhập vai ra sao! Cô không biết Hoắc Lương diễn vai gì, liền dò hỏi: "Cái đó... Em..."

"Suyt!"

Ngón tay thon dài chạm nhẹ lên cánh môi phấn hồng của cô, giờ phút này biểu tình của Hoắc Lương vô cùng mê người. Ngày thường, diện mạo anh tuấn tú mà lạnh nhạt nhưng lúc nãy anh dùng đầu ngón tay chạm nhẹ lên môi Tiết Tiểu Tần, khẽ suyt một tiếng, Tiết Tiểu Tần cảm thấy cả người cô tê dại hết trơn! Là cái loại cảm giác tê dại như bị điện giật, cô cô cô cô bị anh làm say mê đến thần hồn điên đảo!

Thì ra Hoắc tiên sinh nhà cô vẫn còn có nhiều bộ mặt như vậy!

"Mèo con làm sao biết nói chuyện?" Hoắc Lương sờ sờ mái tóc dài mượt của Tiết Tiểu Tần, thân mật vuốt ve: "Mèo con chỉ biết kêu meo meo ~ meo meo ~"

Anh còn cực kì tự nhiên kêu meo meo meo meo! Tiết Tiểu Tần càng thêm choáng váng.

Hết chương 37

Chương 38

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Hoặc Lương thật sự xem cô là con mèo mà bế lên. Sau đó, anh ngồi lên giường, tay nhẹ nhàng bóp cằm Tiết Tiểu Tần, quan sát hàm răng của cô, nói: "Mèo con cũng phải đánh răng đúng giờ." Dứt lời, anh ôm cô đi vào phòng tắm.

Vì vậy, từ sau khi Tiết Tiểu Tần lên năm tuổi, xa cách tròn hai mươi một năm, một lần nữa cô cảm nhận được cảm giác được người khác đánh răng giúp. Cô ngoan ngoãn há miệng phối hợp với Hoặc Lương, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, khoảnh khắc đấy cô thật sự nghĩ mình là con mèo.

Kế đó, Hoặc Lương dùng khăn lông lau mặt cho cô. Lúc thoa kem dưỡng da, miệng anh còn lẩm bẩm 'mèo con cũng phải dưỡng da thật tốt', rồi bắt đầu xoa bóp một hồi. Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn khiến anh hết sức hài lòng.

Cuối cùng, Hoặc Lương cầm lược chải lông cho Tiết Tiểu Tần... À không phải, là chải đầu, tóc của cô luôn được anh chăm sóc. Trong lúc chải đầu, thỉnh thoảng anh còn xoa xoa lỗ tai của cô. Tiết Tiểu Tần còn tưởng mình là con mèo thật sự, cảm thấy được vuốt ve rất dễ chịu, rất buồn ngủ. Thật là muốn đến gần cửa sổ sát đất, lật ngửa bụng nằm phơi nắng, rồi thỏa mãn kêu meo meo vài tiếng tiếp nhận chủ nhân vỗ về.

Cô... tiêu rồi! Cô biến chất rồi!!!

Trong lòng nghĩ như vậy, bụng đột nhiên kêu thì thềm hai tiếng. Chủ nhân của cô bày ra vẻ mặt như vừa tỉnh mộng: "Mèo con đói bụng à? Mèo con ăn thức ăn của mèo không nào?"

Tiết Tiểu Tần bỗng có dự cảm không tốt, chẳng lẽ Hoặc Lương muốn cho cô ăn thức ăn thức ăn khô và thức ăn đóng hộp của mèo? Cô... cô không có ăn cái đó đâu!

Đáng được mừng chính là Hoặc Lương không có làm như vậy. Có lẽ Hoặc Lương cảm thấy con mèo đen nhỏ do anh nuôi thông minh hơn mấy

con mèo bình thường. Trên thực tế, từ trước tới nay, anh chưa từng nuôi dưỡng thú cưng, nên anh đã tìm tòi học hỏi cách chăm sóc thú cưng ở trong sách. Trong sách nói, mèo cũng có tính cách, mỗi con mèo có một tính cách khác nhau, có ngoan ngoãn, có kiêu ngạo, có ngang bướng, có mạnh mẽ... Nhưng con mèo của anh rất thích dính người, cái này khiến Hoắc Lương rất vui vẻ.

Anh lại nấu bữa ăn sáng dinh dưỡng cho Tiết Tiểu Tần, giống như lời anh nói, Tiết Tiểu Tần phát hiện mình béo lên bốn kí, kể từ ngày đó Hoắc Lương rất coi trọng chế độ ăn uống của cô. Biết cô thích ăn lại sợ béo, béo lại không muốn vận động cho nên anh cố gắng nghiên cứu làm cách nào vừa có thể nấu đồ ăn ngon vừa không để Tiết Tiểu Tần béo lên.

Cách anh yêu một người chính là thỏa mãn tất cả nhu cầu của người đó, đồng thời đè nén toàn bộ ích kỉ xuống đáy lòng. Anh cho cô những thứ tốt nhất, cho cô tất cả.

Tiết Tiểu Tần thích chưng diện, Hoắc Lương liền cố gắng để cho cô trở nên xinh đẹp hơn. Mặc kệ là vóc dáng hay cách ăn mặc, thậm chí là việc trang điểm... anh đều dành cho cô những gì tốt nhất. Quần áo phải đẹp, thoải mái và phù hợp với cô, kem dưỡng da và đồ trang điểm nhất định phải thuộc nhãn hiệu tốt nhất... Anh chăm sóc thân thể Tiết Tiểu Tần còn hơn bản thân cô.

Song song, anh cũng rất để ý đến dung mạo, khí chất và duy trì vóc dáng của bản thân. Tiết Tiểu Tần được Hoắc Lương đặt lên ghế, cô cẩn thận lắng nghe mới biết thì ra Hoắc Lương đang ngân nga một đoạn bài hát nào đó!

Thanh âm rất nhẹ biểu lộ tâm trạng hiện tại của anh vô cùng tốt. Tiết Tiểu Tần nhận ra, đây chẳng phải là bài 'tiễn tình lang' hôm trước cô hát ư?!

Nghe một hồi, Tiết Tiểu Tần tức giận xoay đầu sang chỗ khác, cô ứ có thừa nhận anh hát hay hơn cô đâu!!! Trước kia, chắc hẳn anh chưa từng nghe bài này nhưng không ngờ anh có thể nhớ kỹ lời nhạc, còn về phần âm điệu là do anh tự biên tập rồi tùy ý hát đi ra, hiệu quả còn tốt hơn Tiết Tiểu Tần cố gắng tập hát.

Tiết Tiểu Tần không hiểu vì sao cô lại cảm thấy rất bi thương... Anh không cho cô nói chuyện, vậy cô chỉ có thể kêu meo meo meo meo thôi à?

Thế là, Tiết Tiểu Tần không cam lòng há mồm kêu meo meo meo meo. Cô tự cho rằng meo meo meo meo là điệu hát 'tiễn tình lang', nhưng lọt vào tai Hoắc Lương thì tiếng meo meo meo của cô là kêu thảm thiết.

Anh bỏ cái sạn trong tay xuống, không ngâm nga nữa, đưa tay ôm Tiết Tiểu Tần vào lòng kiểm tra trái phải: "Có chỗ nào khó chịu à cưng? Sao lại kêu thảm thiết như vậy?"

"Cái đầu anh á! Anh mới kêu thảm thiết á!" Tiết Tiểu Tần căm tức nhìn Hoắc tiên sinh nhà mình. Vươn cặp móng vuốt nhỏ cào cào lên gương mặt đẹp trai ngời ngời của anh -- Lông tơ mềm nhũn tiếp xúc với da mặt, Hoắc Lương cảm thấy ngoại trừ tầm nhìn bị cản trở thì 'vuốt' của cô chẳng có một chút lực sát thương nào.

Sắc mặt của Hoắc Lương tối xuống, Tiết Tiểu Tần sững sốt thầm nghĩ muốn làm cái gì hử? Anh muốn chơi trò biến sắc mặt với em đấy à? Ngay lập tức, cô bị Hoắc Lương đặt năm sấp lên đùi anh, phản ứng đầu tiên của Tiết Tiểu Tần chính là: Tôi f**k! Không phải chứ? Nữa hả?

Tiếp đó, cô lại bị Hoắc Lương đánh mông!

Cô muốn khóc. . .

Hoắc Lương dạy dỗ cô xong, đỡ cô ngồi trên đùi anh, một tay ôm cô, tay còn lại không ngừng xoa xoa mông nhỏ nóng rát, miệng răn đe: "Mèo

con không biết nói chuyện, nhớ chưa?"

Vẻ mặt rất nghiêm túc, Tiết Tiểu Tần bị chấn động, cố nén nước mắt gật đầu. Bụng nghĩ thầm, không thể nói chuyện nhưng có thể cắn người đúng không? Vì vậy, cô đến gần cắn lên môi anh một cái. Khi răng nhỏ bén nhọn mài lên môi mỏng của Hoắc Lương, cuối cùng không nỡ dùng sức cắn xuống. Sau khi rời đi, cô còn liếm liếm theo bản năng.

Nếu bạn muốn nuôi dưỡng mèo thì chuyện bị cào bị cắn đều rất bình thường. Chủ nhân cần phải có lòng yêu thích và kiên nhẫn mới được. Đó là lí do vì sao Hoắc Lương bị Tiết Tiểu Tần cắn cũng không nổi giận, trái lại, khi cô mở miệng nói chuyện anh lại bực mình.

Anh ngồi trên chọc cô một lúc mới chịu đi nấu cơm tiếp.

Nửa tiếng sau, Tiết Tiểu Tần dùng ánh mắt WTF* trừng Hoắc Lương. Sau đó meo một tiếng, meo meo hai tiếng thì bước lên, ý tứ chính là: Anh để cho em ăn như vậy sao?

*Viết tắt của what the f**k, nghĩa là cái quái gì vậy?

Tên khốn này mua chén dành cho mèo ăn từ hồi nào vậy? Còn không cho cô tháo móng vuốt xuống, cô ăn uống kiểu gì đây? Chẳng nhẽ anh muốn cô học cách ăn của chó mèo, vùi mặt vô trong chén mà ăn hả? Tiết Tiểu Tần cảm thấy kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, chị đây mặc kệ!

Hoắc Lương nghe tiếng cô meo meo mới bừng tỉnh hiểu ra: "Không thuận tiện à?"

Vì vậy, anh ngồi vào bên cạnh Tiết Tiểu Tần, xem cô như trẻ khuyết tật mà cho ăn. Tiết Tiểu Tần trừng mắt nhìn anh, hận không thể cắn chết anh, bụng thầm mắng ít nhất mười câu bệch thần kinh, mới trút giận bằng cách cắn chặt cái muỗng. Hoắc Lương dứt xong muỗng thứ nhất định rút

muỗng trở về, Tiết Tiểu Tần lại cố tình cắn chặt không nhả. Trong đáy mắt anh mang theo ý cười, đưa tay xoa xoa vành tai cô, cô liền ngoan ngoãn nhả ra.

Cơm nước xong xuôi, Tiết Tiểu Tần được Hoắc Lương ôm ra phòng khách, đặt lên ghế sofa. Không biết Hoắc Lương lấy từ đâu ra cây gậy chọc mèo*, trên gậy có buộc một con cá nhỏ, quơ qua quơ lại trước mặt Tiết Tiểu Tần.

Ngay từ lúc đầu, Tiết Tiểu Tần không đặt cây gậy chọc mèo vào mắt, cô chỉ cảm thấy cái đồ chơi này cứ quơ qua quơ lại trước mặt thật là phiền, cản trở cô xem tivi. Cho nên, Tiết Tiểu Tần thuận tay gạt sang một bên, ai biết Hoắc Lương được nước lấn tới, càng vui vẻ trêu chọc cô. Tiết Tiểu Tần nghiêng rặng, vừa nghiêng đầu thì lục lạc nhỏ màu vàng trên cổ cô phát ra tiếng đing đang đing đang, cô nhin xuống xúc động nhào tới xé xác anh thành từng mảnh nhưng nhìn đáy mắt anh lóe lên vẻ sung sướng. Cuối cùng, cô cũng mềm lòng chơi đùa với anh.

Tiết Tiểu Tần giống như con mèo lười biếng nằm vùi trên ghế sofa, nhìn con cá nhỏ lắc lắc trước mặt cô cũng lười túm, không lắc đến trước mặt cô thì cô xem như nó không tồn tại. Không hiểu sao Hoắc Lương lại chơi vui vẻ như thế? Nửa tiếng sau, anh cất cây gậy chọc mèo đổi sang bút laser, Tiết Tiểu Tần thần thờ nhìn chằm chằm tới nhích lui trên gối ôm. Mấy giây sau, Tiết Tiểu Tần mới hạ thấp thân phận vươn vuốt mèo đùa một tí, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tivi.

Bởi vì buổi tối uống canh nên lúc này cô muốn vào nhà vệ sinh, đi chưa được mấy bước đã bị Hoắc Lương tóm lại. Cô nghi ngờ nhìn anh, anh nói: "Anh chuẩn bị WC cho Bé Mèo rồi."

Lúc Tiết Tiểu Tần nhìn thấy WC của mèo, cô hận không thể xách dép lên đánh Hoắc Lương thành đầu heo. Cô liền mạng dùng ánh mắt trừng

anh, lớn tiếng kêu meo meo meo meo meo meo meo, Hoắc Lương liền bưng tỉnh: "WC nhỏ quá à!"

Tiên sư nhà anh! Anh nói đi!?! Cái WC của con mèo em có thể bước vào được hả? Hơn nữa, cát để cho mèo cào lấp cũng có luôn... Có cần diễn thật như thế hay không?

Lần này vào toilet, Hoắc Lương định bụng ở lại chờ Tiết Tiểu Tần nhưng bị cô hung thần ác sát meo một tiếng đành lui thúi ra ngoài. Cho dù bị đuổi ra ngoài, Hoắc Lương vẫn chờ ở trước cửa toilet. Bên trong, Tiết Tiểu Tần quay đầu nhìn đuôi mèo mà rầu rĩ, cái thứ này mang lên rồi lấy xuống tốn bao nhiêu thời gian. Vì vậy, cô dứt khoát cởi quần lót ra cầm ở trên tay.

Vừa ra khỏi WC, Tiết Tiểu Tần liền nhìn thấy Hoắc Lương đứng dựa tường nhìn mình. Cô không nhịn được lườm anh, cảm thấy làm mèo con cũng không có gì là không tốt. Trừ chuyện ăn rồi ngủ, quần áo trên người ít một chút, thoải mái một chút.

Cô dự định quay về ghế sofa nhưng lại bị Hoắc Lương bế lên đi về phía cửa sổ sát đất. Cô sợ hết hồn, giãy dụa như điên. Cửa sổ bằng thủy tinh đấy nhé! Nếu lầu đối diện có người, họ chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được! Hơn nữa, người đi đường phía dưới ngược mắt nhìn lên cũng thấy được! Hoắc Lương bị điên rồi ư?

Hoắc Lương không hiểu vì sao cô ra sức giãy dụa dữ vậy, anh chỉ muốn đưa cô đến chỗ này tắm nắng, xoa xoa bụng, cắt móng cho cô thôi. Vì có gì cô kích động như thế?

Đại khái mất năm giây, Hoắc Lương mới hiểu, anh nhỏ giọng nói: "Thủy tinh đã được xử lý đặc biệt, người bên trong có thể nhìn ra bên ngoài nhưng người ở ngoài không nhìn thấy bên trong."

Làm sao anh có thể để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô?

Lúc này, Tiết Tiểu Tần nghe xong thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, nếu Hoắc Lương thích lộ liễu, cô nhất định sẽ cầm gạch ném thẳng vô đầu Hoắc Lương, dạy dỗ anh một trận ra trò.

Mặc dù người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, Tiết Tiểu Tần vẫn không dám thả lỏng. Bởi vì cô nhìn thấy người bên ngoài!!! Cô thử vịn lan can nhìn xuống dưới, nhưng lại bị Hoắc Lương vừa dịu dàng vừa kiên định ôm eo kéo trở về: "Ngoan, không nên tới gần cửa sổ." Rất nguy hiểm, ngộ nhỡ ngã xuống thì phải làm sao?

Tiết Tiểu Tần không biết Hoắc Lương đang nghĩ cái gì, cô đoán anh đã hoàn toàn nhập vai 'chủ nhân của con mèo đen nhỏ'. Anh không cho cô đi, vậy thì không đi. Trên mặt đất có trái thảm, độ ẩm trong phòng vừa phải, ánh nắng xuyên qua kính thủy tinh không chút nóng ngược lại rất thoải mái, lười biếng.

Tiết Tiểu Tần ngáp một cái, rõ ràng vừa thức dậy không bao lâu, tại sao bây giờ cô lại cảm thấy buồn ngủ nữa rồi... Hoắc Lương đưa tay tới gãi gãi bụng cho cô, chạm rãi mát-xa, tay nghề hết sức tự nhiên. Tiết Tiểu Tần tỏ vẻ hết sức vừa lòng, khẽ nhắm hai mắt hưởng thụ sự phục vụ của Hoắc tiên sinh.

Cô khẽ cuộn mình nằm trên thảm, Hoắc Lương ngồi xếp bằng bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại vươn tay xoa xoa tai cô, sờ sờ mặt cô, có lúc còn cúi đầu hôn nhẹ một cái. Tiết Tiểu Tần nhìn Hoắc Lương nâng niu bàn chân nhỏ của mình trên tay để cắt móng chân, cẩn thận cắt sao cho móng chân cô cong cong ngay ngắn, cô ngắm nghía động tác đơn giản đó một lát thôi cũng thấy say mê, cuối cùng thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi cô tỉnh lại đã là xế chiều, đầu cô gối lên đùi của Hoắc Lương. Anh cúi đầu, mắt khép hờ xem ra anh vừa ngủ thiếp đi, cái tay vuốt mái tóc dài của cô vẫn không ngừng lại. Tiết Tiểu Tần trợn mắt nhìn chằm chằm

Hoắc Lương, cô không nhìn được 'đuôi móng' đụng đụng anh. Hoắc Lương lập tức mở mắt, Tiết Tiểu Tần nở nụ cười ngọt ngào, đáng yêu với anh.

Thật là đáng yêu! Trái tim Hoắc Lương như mềm nhũn thành nước. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ thắm, nhỏ nhắn của cô. Sau đó, anh nhìn đồng hồ, sắp năm giờ rồi. Vì vậy, anh hỏi Tiết Tiểu Tần: "Có đói bụng hay không?"

Tiết Tiểu Tần vừa muốn nói đói, lập tức nhớ tới chuyện bị đánh mông, cô vội vàng đổi giọng: "Meo meo!"

Giọng rất nặng, tỏ ý khẳng định.

Hoắc Lương ôm cô đến phòng bếp, Tiết Tiểu Tần ngồi trên ghế chống cằm, mắt không chớp nhìn anh nấu cơm. Theo thời gian trôi qua, cô cảm thấy hơi thở lạnh lùng, sắc bén trên người Hoắc Lương đã giảm bớt, nội tâm anh trở nên ấm áp hơn. Chẳng qua đó chỉ là hình tượng của anh khi đứng trước mặt cô; còn ở bên ngoài, anh nên như thế nào thì như thế ấy. Tuy anh không có vẻ bài xích và không ăn khớp với nhân loại.

Mặc dù anh vẫn xuất sắc đến chói mắt nhưng có thể để người ta cảm giác được anh vẫn là 'người.'

Lúc ăn cơm tối, Hoắc Lương cũng dứt cô ăn như ban sáng, Tiết Tiểu Tần thấy ngày hôm nay sắp kết thúc rồi, không biết vọng tưởng của Hoắc Lương chừng nào thì chấm dứt. Ăn cơm chiều xong, Hoắc Lương ôm cô đi vào phòng tắm --- Hình như, cả ngày hôm nay, Tiết Tiểu Tần cô đã hoàn toàn đánh mất năng lực hành động, đi đâu cũng bị ôm đi.

Hoắc Lương giúp cô đánh răng theo thói quen, kể đó, cô hoảng sợ phát hiện dường như anh còn muốn giúp cô tắm rửa! Cô kêu meo meo meo né tránh, cự tuyệt nhưng Hoắc Lương rất kiên trì, còn nói cái gì... Mèo không thể tự tắm, phải có chủ nhân hỗ trợ mới được. Tiết Tiểu Tần thẹn quá hóa giận quay sang cắn anh, mèo không cần tắm rửa mỗi ngày đâu nhé!

Cho dù Tiết Tiểu Tần kiên trì ngọ nguyệt và cự tuyệt, cuối cùng vẫn không thể tránh thoát. Tiết Tiểu Tần đứng trong bồn tắm để cho Hoắc Lương tháo lục lạc trên cổ cô xuống, rồi đến móng vuốt mèo, đuôi mèo... Cả người cô trần truồng như con cá trắng.

Làm một đôi vợ chồng son kết hôn được một năm, cái loại tình thú vợ chồng như tắm uyên ương này, cô và Hoắc Lương đã từng nếm thử. Nhưng để anh tắm rửa cho cô thì đây là lần đầu tiên, Tiết Tiểu Tần có chút không kiềm giữ nổi.

Cuối cùng, cô không biết sự kiện tắm rửa của mình kết thúc như thế nào, chỉ biết lúc Hoắc Lương ôm cô lên giường, cả người cô mềm nhũn.

Ghê tởm nhất chính là, Hoắc Lương lại cầm lục lạc nhỏ đeo lên cổ cô. Bởi vì anh sợ buổi tối cô ngủ không thoải mái nên anh không cho cô đeo móng vuốt mèo. Nhắc tới cũng lạ, rõ ràng buổi trưa cô ngủ rất nhiều nhưng hiện tại nằm trong lòng Hoắc Lương, cảm nhận bàn tay anh vỗ về cô lại buồn ngủ.

Cô cảm thấy một phần hai cuộc sống của mình đều lãng phí vào việc... ngủ.

Một đêm ngon giấc.

Sáng hôm sau thức dậy, Tiết Tiểu Tần phát hiện một sự kiện trong ngày: Cô thay đổi trang phục từ hồi nào vậy nè? Hôm qua, cô còn là con mèo đen, vì sao hôm nay thành mèo trắng rồi???

Hết chương 38

Chương 39

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Đúng vậy, ngoại trừ lục lạc vàng không có bất kỳ thay đổi gì thì tai mèo, móng vuốt mèo, đuôi mèo và nguyên bộ nội ... đều biến thành màu trắng. Tiết Tiểu Tần trợn tròn mắt, cô còn tưởng trò chơi đã chấm dứt rồi, hóa ra là không phải.

Trong lúc cô đang thù người, Hoắc Lương từ phòng tắm đi ra: "Bé Mèo lười thức dậy rồi à?"

Tiết Tiểu Tần quan sát anh từ trên xuống dưới, thấy anh chỉ mặc áo choàng ngủ. Cô không biết mình có thể mở miệng nói chuyện hay không, buộc lòng thử meo một tiếng, tay xoa xoa bụng tỏ vẻ... Em đói bụng rồi.
>__<

Một ngày đói đến mười tám lần, nếu cuộc đời của Tiết Tiểu Tần chia làm hai phần thì việc ăn uống đã bị chiếm lấy phân nửa.

Giống như bình thường, Hoắc Lương giúp cô đánh răng rửa mặt, chăm sóc làn da... rồi ôm cô đến phòng bếp cho ăn. Toàn bộ quá trình y hệt ngày hôm qua, không có gì sai biệt.

Cứ như vậy qua ba ngày, Tiết Tiểu Tần lần lượt biến đổi thành mèo xám, mèo hồng phấn, mèo tam thể... Sáng ngày thứ tư, sau khi Tiết Tiểu Tần thức dậy, cô kêu meo meo vài tiếng theo thói quen. Kết quả, ngênh đón cô là vẻ mặt còn ngái ngủ và giọng nói khó hiểu của Hoắc Lương: "...Tiểu Tần?"

Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu, không nghe âm thanh đinh đàng của lục lạc vàng, cô mới biết lần vọng tưởng thứ hai của anh đã kết thúc. Cô... vẫn chưa quen với chuyện thay đổi này. Trời ạ! Cô sắm vai con mèo đến nghiện rồi!!! Nghĩ tới đây, sắc mặt Tiết Tiểu Tần thay đổi lúc trắng lúc xanh. Hoắc Lương nhìn mà lo lắng: "Em làm sao vậy? Có phải cảm thấy trong người khó chịu hay không? Sao sắc mặt em khó coi như vậy?"

Anh còn dám hỏi em... Tiết Tiểu Tần vừa nghĩ đã cảm thấy ngứa răng, rất muốn cắn Hoắc tiên sinh cho hả giận. Nhưng sau cùng cô vẫn nhịn xuống: "Anh... quên hết rồi à?"

"Không có." Hoắc Lương trả lời rất nhanh, còn cầm di động của anh đưa cho cô xem. Tiết Tiểu Tần nhìn di động, giật mình phát hiện trong năm ngày bản thân đóng vai con mèo, cô chưa từng động đến máy vi tính và di động. Mỗi ngày hết ăn rồi lại ngủ, không thì nằm phơi nắng hoặc là chơi đùa với Hoắc Lương. Thế kỉ hai mươi mốt, cô cứ nhiên có thể rời xa thiết bị điện tử tròn năm ngày? Hơn nữa, chính cô cũng không phát hiện??

Hoắc Lương nhất định là độc dược khiến người ta bị nghiện.

Hoắc Lương cầm di động đưa cho Tiết Tiểu Tần là vì anh muốn cô xem hình nền khóa màn hình. Đó là ảnh chụp Tiết Tiểu Tần đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong gối đầu mềm mại. Dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, đáng yêu, trên đầu là đôi tai mèo mũm mĩm cực kì dễ thương. Chỉ là ảnh chân dung, không để thừa ra thêm một tấc da thịt nào.

Tiết Tiểu Tần nhận lấy di động từ tay Hoắc Lương, ngắm nghía một hồi lâu. Ngay lúc Hoắc Lương nghĩ rằng cô sẽ giận, Tiết Tiểu Tần lại tặc lưỡi tặc tặc: "Ấy da! Cục cưng thật xinh đẹp! Chụp hình thật là ăn ảnh." Dứt lời, cô hỏi Hoắc Lương: "Anh nói phải không?"

Hoắc Lương liền há mồm: "Người thật còn đẹp hơn."

Tiết Tiểu Tần vui vẻ ôm Hoắc Lương hôn một cái. Cái hôn này liền dẫn đến gay go, bởi vì không có người chủ nào làm 'chuyện đó' với mèo cưng, như thế rất biến thái! Cho nên năm ngày này, Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần thuần khiết như nước trong. Hiện tại, anh đã thoát khỏi thân phận chủ nhân của mèo con, tự nhiên dự vọng sẽ bộc lộ.

Thật ra thì... Tần Ngốc cũng có chút đói khát, nhưng thân là con gái cô phải rụt rè một tí, không được biểu hiện ra ngoài. Hoắc Lương ôm hôn Tiết

Tiểu Tần mãnh liệt, cô ưỡm một tiếng, cơ thể ngoan ngoãn nở rộ dưới người anh.

Sau đó, Tiết Tiểu Tần bỏ luôn bữa sáng.

Nghiêm khắc mà nói, thân thể Tiết Tiểu Tần rất khỏe mạnh, Hoắc Lương biết cô không thích vận động nhưng một người không thích vận động lại muốn giữ vững thể lực khỏe mạnh là điều rất khó. Vì vậy, Hoắc Lương thường dụ dỗ Tiết Tiểu Tần cùng nhau vận động. Lúc anh chạy bộ hoặc là tập hít đất, Tiết Tiểu Tần sẽ tập yoga ở bên cạnh. Bây giờ, Tiết Tiểu Tần lập tức bộc lộ ưu thế của mình. Cơ thể của cô rất mềm, mức độ dẻo dai cực kì kinh người, anh biết rõ cô chưa từng học xoay thăng chân nhưng mỗi lần Hoắc Lương ấn Tiết Tiểu Tần lên giường, bày bất kì tư thế gì cô cũng làm hết sức dễ dàng.

Cái giá mà anh phải trả là phải cho Tiết Tiểu Tần sờ cơ ngực năm phút đồng hồ, hoặc là mười phút nói những câu thổ lộ tình cảm không được trùng nhau. Anh cam tâm tình nguyện, Tiết Tiểu Tần dễ dàng bị mắc câu, mọi người đều vui mừng.

Đến khi Tiết Tiểu Tần phát hiện mấy ngày nay cô ăn nhiều nhưng không béo, ngược lại người còn nhẹ đi nửa cân. Cô lập tức vui vẻ nhào vào lòng Hoắc Lương, hôn chụt chụt lên môi anh: "Chồng à, anh quá tuyệt vời rồi!"

Đáy mắt Hoắc Lương lộ ý cười, gương mặt đẹp trai của anh trừ lúc làm | tình và vụng trộm, lúc nào cũng co quắp. Tiết Tiểu Tần tê liệt ngã vào lòng anh, cái đầu nhỏ liên tục cọ cọ vào vòm ngực anh giống như hồ dĩnh. Áo sơ mi của Hoắc Lương cũng bị cô vò nát nhưng anh không hề tức giận, trái lại còn thấy thích thú hơn.

Tiết Tiểu Tần chưa từng thấy lại những bộ trang phục từng mặc. Lần đầu tiên hóa trang để sắm vai, Hoắc Lương nói tất cả trang phục đều đặt

trong phòng giữ quần áo. Về sau, Tiết Tiểu Tần vì tò mò nên lật tung từng góc ngách, cố gắng tìm trang phục khác để suy đoán vọng tưởng kế tiếp của Hoắc Lương nhưng cô phải thất vọng. Tiết Tiểu Tần lục lọi cả ngày trời cũng không tìm ra bộ trang phục nào khác thường.

Lần này cũng vậy, trang phục nữ miêu vừa mặc xong liền biến mất, Tiết Tiểu Tần chưa từng thấy lại lần nào, chẳng biết Hoắc Lương đem giấu ở đâu. Căn nhà này quá lớn, nếu thỉnh thoảng chơi trò tìm châu báu thì tạm được, chứ chơi lâu dài Tiết Tiểu Tần cô chịu không nổi.

Cô rất tin tưởng vào Hoắc Lương, quyết định của anh cũng chính là quyết định của cô. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần không cảm thấy có gì không đúng. Nếu cô biết Hoắc Lương đem những trang phục đó bỏ vào két sắt trong phòng sách và khóa lại như cất giấu báu vật, cô nhất định sẽ mắng anh... BỆNH! THẦN! KINH!

Quần áo đã từng mặc qua có cái gì hay mà giấu?

Thật ra trước kia rất lâu, Hoắc Lương sống một mình ở nước ngoài không thể nào gặp Tiết Tiểu Tần. Anh đành dựa vào những thứ bị Tiết Tiểu Tần vứt đi, ví dụ như khăn quàng cổ, vở, bút bi... tóm lại là các đồ vật được cô chạm qua để ảo tưởng cô ở ngay bên cạnh anh. Hoắc Lương nhờ vào chúng mà vượt qua những ngày tháng cô độc, dùng chúng xây dựng thành một mối liên hệ với cô, cho phép bản thân tự an ủi tâm hồn.

Bằng không thì sẽ không có Hoắc Lương của ngày hôm nay.

Nếu không có Tiết Tiểu Tần, anh nhất định biến thành người cực kì nguy hiểm và máu lạnh. Có một khoảng thời gian, Hoắc Lương nghiên cứu về sát thủ liên hoàn. Bởi rằng từ sâu trong xương tủy của anh có tiềm chất như thế. Sau này, anh vô cùng xác định, ví như mười lăm tuổi năm đó anh không gặp Tiết Tiểu Tần, hiện tại anh tuyệt đối không sống yên tâm thoải mái như thế này đâu.

Dù có rất nhiều chuyện anh không thích, dù có rất nhiều khuôn mẫu gò bó anh, dù có lúc anh cảm thấy cô tịch và trống rỗng...

Thế nhưng.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện được hô hấp cùng một bầu không khí, cùng tồn tại dưới một bầu trời với Tiết Tiểu Tần, nghĩ đến nụ cười xinh đẹp ngọt ngào của cô.... Hoắc Lương lập tức cảm thấy không có gì có thể đánh gục anh.

Anh không thích tiếp xúc thân thể với người khác, cho nên anh luôn né tránh những chỗ đông người. Anh biết bản thân và người bình thường không chỉ khác nhau về chỉ số thông minh và năng lực, mà còn có tình cảm. Cho đến tận bây giờ, Hoắc Lương vẫn nhớ rõ nét mặt của mẹ khi dẫn anh nhốt vào nhà vệ sinh nữ. Đó là vẻ mặt muốn nói lại thôi, nhưng càng giống như được giải thoát hơn.

Nhắc tới cũng kì lạ, đối với ba, anh không hề có cảm giác sợ ông, cùng lắm chỉ là thờ ơ và lạnh nhạt. Ký ức tuổi thơ khiến anh thiếu hụt những cung bậc cảm xúc, nhưng ba mẹ ở trong lòng anh không hề lưu lại một chút gợn sóng nào. Khi bọn họ còn sống, Hoắc Lương không có cảm xúc gì. Sau khi bọn họ chết, anh cũng chưa từng cảm thấy bi thương hay vui sướng.

Đại khái chính là tất cả mọi người đều phải chết, chết sớm hoặc chết muộn, nguyên nhân chết... thực ra không khác nhau bao nhiêu.

Hoắc Lương cũng rất bất ngờ khi bản thân trở thành bác sĩ cứu người. Chỉ có thể nói hết thảy đều là ý trời, nếu mười ba năm trước Tiết Tiểu Tần không gặp anh, không cho anh thiện ý, không khuấy động trái tim vô tình của anh... Hoắc Lương thật sự không biết hiện tại bản thân anh sẽ là dạng gì.

Tiết Tiểu Tần khẽ cựa mình, mở mắt nhìn anh, sóng mắt cô mềm mại lại ấm áp. Hoắc Lương dịu dàng nhìn cô: "Em làm sao vậy?"

"Ừm... Eo hơi mỏi." Tiết Tiểu Tần làm nũng, kéo tay Hoắc Lương đặt lên eo mình. May là độ dẻo của cơ thể cô vô cùng tốt, bằng không ai mà chịu được mấy tư thế có độ khó cao như thế!?

Hoắc Lương ngoan ngoãn mát-xa eo cho Tiết Tiểu Tần, độ lực vừa phải khiến cô nàng khe khẽ rên rỉ, âm thanh này làm cho đôi mắt Hoắc Lương dần tối đi. Thế nhưng, Hoắc Lương lo lắng cho sức khỏe của Tiết Tiểu Tần, vì thế anh phải kiềm chế dục vọng của mình. Dần dần, Tiết Tiểu Tần nằm trong ngực anh ngủ thiếp đi, Hoắc Lương cũng không dừng động tác xoa bóp.

Bọn họ sẽ cùng nhau chào đón một ngày mới.

Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần kết hôn gần một năm, một năm này anh thay đổi rất nhiều, nhưng điều khiến người ta cảm thấy bi thương chính là anh chỉ thay đổi khi ở cùng Tiết Tiểu Tần mà thôi. Lúc đối mặt với người ngoài, Hoắc Lương vẫn là Hoắc Lương trước kia, vẫn không chút thân thiện.

Đặc biệt là anh có thể trò chuyện vài câu với y tá trưởng. Y tá trưởng là bà chị trung niên, ngày thường bà rất thích lải nhải. Ngày trước, bà nói một trăm câu mới đổi về một câu của Hoắc Lương; bây giờ mỗi lần bà bắt đầu dông dài, ít nhất trong một trăm câu thì Hoắc Lương sẽ trả lời hai, ba câu. Nói đơn giản chính là sự tiến bộ chưa từng có!

Con người đến độ tuổi nào đó sẽ thích lo nghĩ vớ vẩn, tựa như y tá trưởng rất hay quan tâm đến việc Hoắc Lương hai mươi tám tuổi mà chưa có con. Thỉnh thoảng, bà sẽ nói bóng nói gió một chút. Có đôi khi Tiết Tiểu Tần đến bệnh viện 'dò xét, kiểm tra' Hoắc Lương, y tá trưởng cũng sẽ nhắc nhở khéo léo một hai câu.

Về nhà mẹ càng khỏi phải nói, mẹ Tiết nhìn Lâm San San nhà người ta mang thai thứ hai, còn con gái nhà mình đã một năm mà vẫn không có tin tức, người làm mẹ như bà gấp muốn chết. Bà cố ý mua đồ bổ về cho Hoắc Lương uống, mặt ngoài nói là quan tâm con rể, kỳ thực bà lo lắng cho 'trái thận có vấn đề' của Hoắc Lương. Một lần nói dối dẫn đến vô số lời nói dối khác để che đậy, lần nào Tiết Tiểu Tần cũng phải vắt hết óc ứng phó với một đồng câu hỏi của mẹ Tiết. Cô rất là mệt mỏi.

Tiết Tiểu Tần chưa muốn có con vì cô cảm thấy mình còn rất trẻ con. Con cái đại biểu cho trách nhiệm, cô không biết cách dạy dỗ đứa trẻ đâu! Còn Hoắc Lương thì khỏi phải nói, tính chiếm hữu của anh đối với cô quá mạnh mẽ. Hiện tại, cô và anh hưởng thụ thế giới hai người nhưng cũng có lúc cô mãi mê lo vẽ mà bỏ quên anh, nếu có thêm em bé -- Hình ảnh kia thật đẹp, Tiết Tiểu Tần thật sự không dám nhìn!

Tháng tám, cuốn sách mới của Tiết Tiểu Tần được xuất bản. Bởi vì sự nổi tiếng của cô nên biên tập bàn bạc với cô một chút, hỏi cô có thể đến ký tặng sách trên toàn quốc hay không. Đồng thời, có mấy họa sĩ khác cũng ra sách mới, biên tập đề nghị bỏ phiếu để xem độc giả hi vọng đại thần nào xuất hiện trong buổi ký tặng lưu động nhất?

Nhất Tần Nhất Tiểu chiếm 80% tỷ suất ủng hộ, vượt xa những họa sĩ khác. Không ít người hâm mộ gửi tin nhắn riêng cho cô, bọn họ mời cô nhất định phải đến thành phố của bọn họ một chuyến.

Tiết Tiểu Tần rất muốn đi, thời gian này cô ở nhà làm trạch nữ khá lâu, lâu đến nỗi xương cốt trong người sắp gỉ sắt luôn rồi. Tất nhiên cô muốn mượn cơ hội này ra ngoài thư giãn, đồng thời gặp mặt mấy bạn có quan hệ khá tốt thường nói chuyện trên weibo với cô.

Nhưng nghĩ tới Hoắc Lương, cô rất lo lắng cho anh. Đại khái việc ký bán sách phải mất một tháng mới xong, còn phải chạy tới chạy lui trên toàn

quốc, làm sao cô yên lòng để Hoắc Lương ở nhà một mình? Ngộ nhờ anh lại giống lần trước tự làm hại bản thân thì sao?

Tuy hiện giờ nhìn anh có vẻ tốt lên rất nhiều, cách trị liệu thỏa mãn vọng tưởng cũng có hiệu quả nhưng Tiết Tiểu Tần không dám đánh cuộc! Khi bạn thật lòng yêu một người, bạn sẽ không dám liều lĩnh để người đó gặp một chút nguy hiểm nào!

Cho nên Tiết Tiểu Tần phát weibo bày tỏ tiếc nuối, cô nói sợ là mình không thể tham gia hội ký bán vì lí do riêng. Nếu lần sau có cơ hội, cô nhất định tham gia.

Phía dưới weibo vừa đăng chính là tiếng kêu than dậy trời đất của người hâm mộ. Tất cả mọi người đều muốn biết Tần Ngốc xinh đẹp ra sao?

Phàm là biên tập hoặc những người từng gặp Tần Ngốc đều bình luận chọc ghẹo bọn họ rằng chờ đến lúc đó sẽ biết!

Bởi vậy, nhóm người hâm mộ khao khát được nhìn thấy Tần Ngốc bằng da bằng thịt lập tức vọt qua weibo của Hoắc tiên sinh, cầu xin Hoắc tiên sinh cho Tần Ngốc tham gia hội ký bán để đền bù cho việc hai người diễn ân ái chọc mù mắt nhóm độc thân cầu bọn họ.

Hết chương 39

Chương 40

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau

Hoắc Lương không lên weibo thường xuyên, hơn nữa trong danh sách quan tâm của anh chỉ có một mình Tiết Tiểu Tần. Anh không quan tâm quân sự, không hứng thú thể thao, càng không có hứng thú với gái đẹp.

Trên mạng thịnh hành cái gì không thịnh hành cái gì anh cũng chẳng biết, từ khi Tiết Tiểu Tần tiếp xúc sản phẩm điện tử đến bây giờ, lần đầu tiên cô gặp được một người có thể hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới loài người như Hoắc Lương.

Bạn thử tưởng tượng một thế giới không có wifi, không sóng điện, không di động, không máy tính xách tay, thậm chí còn không có TV, tạp chí... Cuộc sống như vậy ai mà sống nổi??? Cho nên, Tiết Tiểu Tần luôn nghĩ rằng mấy cô gái xuyên không đúng thật là cực nhọc. Không nói đến địa vị thấp bé của người phụ nữ ở thời phong kiến, cho dù bạn xuyên thành vương công quý tộc nhưng cũng bị nhiều quy củ trói buộc, trói tay trói chân chẳng thể làm theo ý mình, càng đừng nói tới băng vệ sinh và bồn cầu tự hoại!!! Ngẫm lại xem, cuộc sống như thế có khiến bạn phát điên không?

... Ngưng! Tóm lại, bởi vì Hoắc tiên sinh không thường lên weibo nên anh hoàn toàn không biết nhóm người hâm mộ đang điên cuồng tag tên anh. Thật ra Hoắc Lương có lên weibo cũng không có gì để làm, bởi vì anh đâu thấy được tin tức của người khác! Tiết Tiểu Tần nạp tiền duy trì tài khoản hội viên cho anh, anh lập tức thiết lập tin nhắn nhắc nhở Tiết Tiểu Tần login và đăng weibo. Trừ cái đó, đối với anh internet không có bất kì sức hấp dẫn nào.

Bản thân Tiết Tiểu Tần rất muốn đi nhưng đời người ấy mà, có lúc bạn buộc phải buông tha một vài thứ. Quan trọng nhất là bệnh tình của Hoắc Lương đã có chuyển biến tốt, vì người mình yêu mà thay đổi là chuyện rất đương nhiên. Hơn nữa, không phải cô nhường nhịn anh hết mực, mà sự thật là cô thật lòng không nỡ bỏ mặc Hoắc Lương.

Chỉ vừa nghĩ đến cảnh thời tiết như thế này mà ra ngoài đường, không biết sẽ phơi nắng thành bộ dạng gì nữa, Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy liền cảm thấy tâm trạng cân bằng một chút. Ở nhà có máy điều hòa không khí, có nước ướp lạnh, có kem còn có trai đẹp phục vụ mát-xa, mặc kệ cô lại muốn ra ngoài chịu tội? Con người mà, luôn có suy nghĩ hướng đến nơi tốt

đẹp, tham gia buổi ra mắt tác phẩm và tặng kèm chữ ký trong một tháng, mảnh đất phì nhiêu của cô chẳng phải sẽ khô héo à? Thôi mặc kệ, không quan tâm nữa, quyết định không quan tâm nữa!

Vì vậy, Tiết Tiểu Tần cầm điện thoại lên gõ chữ bùm bùm, rồi đăng một tin weibo: Các bạn đừng có quấy rầy Hoắc tiên sinh nhà tôi nữa >Ow

Người hâm mộ lập tức bình luận, có thêm muốn, ghen tị, oán hận, có mạnh mẽ khiển trách, cũng có người ganh ghét mà nói lời châm chọc... Đối với những người đáng ghét, thông thường Tiết Tiểu Tần đều lờ đi. Cũng may những người như thế đều là số ít. Có người hâm mộ để lại lời nhắn nói, cô bé năm nay mới mười sáu tuổi, đang học lớp mười, cô bé nói: Tần Ngốc, em không ngờ trên weibo của chị lại có vài thứ không thích hợp với thiếu nhi, ban nãy bị cha em thấy được đấy nhé!!!! Ông ấy giận dữ mắng em một trận ra trò, hỏi em quan tâm loại người gì thế? Tần Ngốc à, chị xem chị là người gì? [doge]

Tiết Tiểu Tần: ". . ." Cái này cô gánh không nổi đâu, vì vậy cô trả lời: "Cần phải học giỏi môn sinh vật! Trong môn này có một bài đặc biệt giảng dạy về cách tinh trùng và trứng kết hợp với nhau! Đây là hành trình nhất định phải trải qua của mỗi người, cố gắng lên! Chúc em may mắn! Chị tin ở em!"

Sau đó... ngay cả Tiết Tiểu Tần cũng không ngờ, kể từ lúc ấy về sau, cô không còn được mọi người gọi là Tần Ngốc nữa mà đổi thành Tần Bản Bản rồi.

Người hâm mộ lập tức chạy sang bình luận dưới weibo của Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh xin hỏi Tần Ngốc nhà anh thật ra là Tần Bản Bản phải không? Xin hỏi anh có cảm tưởng gì với cô vợ đen tối này?

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không sợ Hoắc Lương nhìn thấy, anh chỉ xem và trả lời weibo của cô thôi, còn của người khác anh chẳng thèm ngó

ngàng. Chính vì vậy, cô mới tuyệt đối không lo lắng.

Tiết Tiểu Tần trăm triệu lần không ngờ chính là Hoắc Lương không xem bình luận người khác tag anh vào, nhưng anh thấy cô trích đăng một weibo chúc mừng bạn tốt Tiểu Hỏa, cô chúc buổi ra mắt tác phẩm và tặng kèm chữ ký của người nọ thành công!

Lúc đó, Tiết Tiểu Tần nằm úp sấp trên thảm, vừa chơi trò chơi vừa ăn kem, bộ dạng rất nhập tâm và quyết liệt. Hoắc Lương thì ngồi ở trước bàn làm việc đọc sách, thỉnh thoảng còn ghi ghi chép chép vài cái. Anh và Tiết Tiểu Tần không giống nhau, anh làm việc rất có trật tự gần như có thể nói là cứng nhắc, từ dáng đi đến cách ngồi vĩnh viễn đều chuẩn mực. Chứng rồi loạn ám ảnh cưỡng chế và sạch sẽ, chứng vọng tưởng và chòm sao Xử Nữ cùng tồn tại, nhưng Hoắc Lương không quan tâm cách nhìn của người khác, về phần Tiết Tiểu Tần... Chỉ cần cô cảm thấy vừa lòng thì sao cũng được.

Tóm lại ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, toàn bộ nguyên tắc của anh đều không dùng được.

"Tiểu Tần."

"Ừ?" Bởi vì Tiết Tiểu Tần đang chơi trò chơi nên phản ứng hơi chậm, một lúc sau cô mới lên tiếng trả lời.

"Em có muốn đi tham gia buổi ra mắt tác phẩm mới và tặng chữ ký không?"

"Muốn..." Cùng một lúc làm nhiều việc cho nên Tiết Tiểu Tần không thể nói dối, trực tiếp nói ra lời thật lòng. Kể đó, cô nàng giật mình phản ứng liền sửa lời: "Trời nóng lắm! Em không muốn ra ngoài đâu, sợ đen da ấy mà!" Anh xem nè, da người ta vừa trắng vừa mịn màng, ngộ nhờ bị ông mặt trời nóng bỏng để lại dấu vết thì làm sao đây? Suy cho cùng, mặt trời ngày hè rất 'bá đạo'! Cho dù bạn có bôi kem chống nắng, mặc áo chống

năng hay đội mũ... 'Ông ấy' cũng sẽ ngang ngược để lại dấu vết trên người của bạn.

Hoặc Lương im lặng vài giây, rồi nói: "Em muốn đi thì đi đi."

"À." Tiết Tiểu Tần tùy ý lên tiếng, sau đó giật mình hoàn hồn, lẩn lộn lốc từ trên thảm đứng dậy, khiếp sợ quên luôn việc đưa muỗng kem vừa múc vào miệng: "Anh vừa nói cái gì?"

"Đi tham gia buổi lễ ra mắt tác phẩm mới và tặng chữ ký đó." Hoặc Lương lặp lại lần nữa: "Em đi đi."

"Vậy còn anh?"

Phản ứng đầu tiên của cô không phải từ chối mà là hỏi anh làm sao, có thể suy ra cô thật sự rất muốn đi. Hoặc Lương nghĩ thế liền đáp: "Anh không sao."

"Em không tin đâu! Nếu anh không khỏe mạnh 100% thì em sẽ không rời khỏi anh, anh dẹp cái ý nghĩ này đi nhé!" Tiết Tiểu Tần cầm ly kem đi tới trước mặt anh, đặt móng lên đùi anh, thuận tiện đút cho anh một muỗng.

Hoặc Lương bị ép phải há mồm ăn kem, mùi vị ngọt ngào lạnh lẽo lan tỏa từ đầu lưỡi đến khắp người. Anh có chút say mê nhìn chăm chăm cái lưỡi màu hồng nhạt của Tiết Tiểu Tần, nhìn cô cũng ăn một muỗng, khoe miệng dính một ít kem, anh không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu giúp cô liếm sạch.

Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy anh: "Hiện tại em không vội, để lần sau tham gia cũng được mà. Hơn nữa, em hi vọng mọi người thích tranh em vẽ chứ không phải thích diện mạo của em. Em không muốn mang danh tiếng 'mỹ nữ họa sĩ rêu rao khắp nơi đâu.'" Cô lắc đầu, đại khái có thể đoán được khuôn mặt này của cô sẽ mang đến cái gì.

Đây gần như là tình trạng rất phổ biến trên internet, có rất nhiều nữ tác giả xinh đẹp, dáng vẻ thanh tú, có vài phần nhan sắc đều bị thổi phồng thành vô cùng xinh đẹp, nhưng đó vì người hâm mộ thật sự. Tiết Tiểu Tần không thiếu người hâm mộ chân chính, nhưng cô hi vọng mình và người hâm mộ có tình bạn đơn thuần, chớ không phải nhờ vào gương mặt của cô. Cô không thích như vậy! Sau này, người ta nhắc đến Nhất Tần Nhất Tiểu họ sẽ không nói: 'À, có phải nữ tác giả vẽ mahua vừa đẹp, cốt truyện lại hấp dẫn hay không?' mà là: 'Ồ, cô nói nữ tác giả có vóc dáng và gương mặt xinh đẹp đó hả?'

Lí do như vậy có chút giả dối, thật ra Tiết Tiểu Tần rất hài lòng với bề ngoài của mình. Cô biết mình rất xinh đẹp, đồng thời cũng thích nghe người khác khen ngợi mình. Thế nhưng lúc này đây, cô có chút sợ hãi khi đưa bản thân mình ra ngoài ánh sáng để công chúng nhòm ngó.

Hơn nữa, cô thật lòng yêu thích vẽ tranh nhưng cô không hi vọng diện mạo và cử chỉ của bản thân bị người ta để ý.

Hoặc Lương nhìn cô, ánh mắt dần dần dịu xuống, hết sức êm ái: "Anh không muốn ràng buộc em, anh tự lo cho mình được." Anh thích bản thân thay đổi vì cô, còn hơn để cô vì anh mà ép buộc bản thân thay đổi. Anh không thích và cũng không nguyện ý. Nếu mỗi lần đều để Tiết Tiểu Tần chiều theo ý anh, bao dung anh... như vậy, anh còn tư cách gì ở bên cạnh cô, lại làm sao dám mở miệng nói yêu cô?


"Anh không có ràng buộc em, anh là... ừm 'gánh nặng ngọt ngào' của em." Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một chút, cười híp mắt nói, nụ cười giảo hoạt lóe lên: "Em sẽ không tham gia hội ra mắt tác phẩm và tặng chữ ký, nhưng ngày mai em muốn đi nướng đồ ăn với bạn, anh đồng ý không?"

Ồm... Thì ra cô nàng nói vòng vo này giờ là vì chuyện này. Hoặc Lương dở khóc dở cười: "Anh có thể đi cùng không?"

"Đương nhiên, bọn em còn định đi leo núi nữa đó, nhưng thời tiết này mà đi leo núi có thể bị đen không anh? Nóng quá..."

"Ngày mai 38°, ánh mặt trời rất nóng. Nếu leo núi, em sẽ bị phơi nắng đến sạm đen đấy." Da cô non mềm đến nỗi có thể véo ra nước. Trước kia, trong nhà hết bột ngọt cô sẽ xung phong đi mua, siêu thị nằm ở trước cửa tiểu khu. Kết quả, cô quên mang theo dù che nắng, đoạn đường đi bộ rất ngắn nhưng gáy và cánh tay cô bị phơi nắng bong tróc da, trước ngực bị nắng hun đỏ choét.

Một là do thời tiết cực nóng, thứ hai là do làn da cô non nớt. Sau khi kết hôn, Hoắc Lương chăm sóc cô rất cẩn thận. Da cô vốn đã trắng trẻo bây giờ càng trắng hơn, đừng nói nốt tàn nhang ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, mềm mại trắng trẻo giống như đậu hủ. Hôm đó, cô mua bột ngọt trở về không cảm thấy có gì khác thường, càng không nói nhắc với Hoắc Lương, còn bị tóc dài che khuất nên không ai nhìn ra. Kết quả, vừa ăn được một nửa cô bắt đầu kêu đau, Hoắc Lương liền vén đuôi tóc cô lên nhìn mà đau lòng gần chết. Kể đó, anh giúp cô bôi thuốc, giày vò cả buổi cơm nước cũng lạnh ngắt.

Nhớ đến tình cảnh đáng sợ kia, Tiết Tiểu Tần cảm thấy : "Vậy thì em không đi nữa."

"Được." Hoắc Lương lập tức đáp lời.

Tiết Tiểu Tần xì một tiếng nở nụ cười: "Em biết ngay mà! Rõ ràng anh không muốn ra khỏi cửa, có phải không?"

Lần này, Hoắc tiên sinh thẳng thắn thừa nhận: "Phải." Và lại, anh nói như vậy không phải không có căn cứ, người xưa nói không có lửa làm sao có khói. Bộ dạng ngày đó của Tiết Tiểu Tần không giống bị phơi nắng, anh bôi thuốc cho cô không được, dùng dầu cù là cũng không xong, cuối cùng anh tìm phương thuốc dân gian. Đầu tiên, anh cắt vỏ dưa hấu thành từng lát

mỏng đặt lên chỗ da phơi nắng bị thương, sau đó lại dùng nước trà ấm chà lau, thêm một nồi nước cây lô hội.*

*Đoạn này mình chém, không biết đúng không.

Thế là Tiết Tiểu Tần lại do dự mấy phút, cuối cùng cô cầm di động lên gọi báo tin cho đám bạn rằng mình không đi nữa. Nghe bạn hỏi nguyên nhân, cô đáp: Có mặt trời không có Hậu Nghệ!

Cứ để cô 'ngủ đông ngày hè' đi!!!

Gần đây, Hoắc Lương không có nhiều ca giải phẫu, vài ngày mới có một ca lại còn là mấy ca độ khó tương đối. Có Tiết Tiểu Tần bên cạnh anh sẽ không xảy ra vấn đề gì, danh hiệu 'bàn tay thiên sứ' của cũng chẳng phải hư danh. Nếu không phải anh vì Tiết Tiểu Tần mà quay về nước, không muốn bị nhiều người chú ý thì hiện tại cửa nhà anh bị người ta giẫm nát rồi.

Đồng nghiệp trong bệnh viện chỉ biết Hoắc Lương là thiên tài từng du học trở về, là bàn tay vàng của khoa ngoại, giỏi chuyên môn, viện trưởng vô cùng tốt với anh. Các bác sĩ khác mỗi ngày đều phải cực khổ đi làm mà mỗi tháng chỉ được có chút tiền, thỉnh thoảng còn dính phải một vài lần bị khiêu nại, nhưng Hoắc Lương chỉ cần có mặt ở bệnh viện lúc mổ, mổ xong có thể tùy ý rời đi. Không cần quẹt thẻ, không cần kí tên, càng không cần họp hội, tiền lương còn nhiều hơn bọn họ. Người so với người đúng là tức chết mà!

Chỉ có viện trưởng mới biết chi phí cho một ca phẫu thuật của Hoắc Lương ở nước ngoài kinh khủng đến mức nào. Tiền lương mỗi tháng ông phát cho Hoắc Lương thì tính là gì, có thể giữ nhân tài như vậy ở lại bệnh viện ông mừng còn không kịp ấy chứ. Nếu Hoắc Lương có thể ký hợp đồng lao động với ông lâu hơn một chút, ví dụ như ba năm, năm năm, thậm chí là cả đời ông cũng nguyện ý tự móc tiền túi ra... thêm lương cho Hoắc Lương!

Lúc trước, các bác sĩ chuyên nghiệp khác trong bệnh viện chưa từng nghe tên của Hoắc Lương, nên bọn họ rất không tán thành việc viện trưởng sùng bái anh. Thế nhưng, nếu có người hỏi bọn họ có biết Khons hay không, mắt bọn họ sẽ biến thành hình trái tim, nói cho bạn biết: Người đó là thiên tài y học, là nhân vật thần thoại đấy!

Mà Hoắc Lương = Khons*.

*Còn gọi là Chonsu, Khensu, Khons, Chons hoặc Khonshu là vị thần mặt trăng của Ai Cập cổ đại

Trong thần thoại ở Ai Cập, là vị thần chưởng quản y dược, gồm cả những điều ác và mặt tối, được gọi là "King of Truth". Cái tên tiếng Anh này là do tiến sĩ giảng viên của Hoắc Lương đặt cho anh, lúc trước bạn học của anh và thầy hướng dẫn đều gọi anh là East, người đàn ông Đông Phương thần bí mà khó đến gần.

Đối với chuyện này, Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không biết gì hết, cho tới bây giờ cô vẫn nghĩ rằng ông xã nhà mình chỉ là một thiên tài bình thường, tuy làm việc ở bệnh viện nhưng giỏi về chứng khoán, rất biết kiếm tiền. Riêng Hoắc Lương cũng không nhắc đến việc bản thân mình không tầm thường -- Ở trong mắt cô, anh là người đàn ông bình thường nhất thế giới này.

Mọi người đều biết anh xuất sắc nhưng anh lại cố chấp nghĩ rằng mình tầm thường, không xứng với người con gái mình yêu.

Sau khi Tiết Tiểu Tần gọi điện xong, cô đánh đố với Hoắc Lương: "Em muốn ở nhà cũng không được. Hôm nay, bọn họ không chỉ đi leo núi nướng đồ ăn mà còn đi một chỗ nữa, anh đoán xem là nơi nào?"

Hoắc Lương im lặng hai giây: "KTV?"

Tiết Tiểu Tần: "...Làm sao anh biết?"

"Chuyện của em, anh đều biết."

Đúng rồi! Cô quên mất, Hoắc tiên sinh nhà cô là anh chàng si tình.

Thế nhưng...

"Em cũng rất muốn đi KTV." Tiết Tiểu Tần ôm má tiếc nuối không thôi: "Vả lại, em hát có khó nghe lắm đâu, bọn họ toàn chuyện bé xé ra to, kinh hoàng hãi hùng gì gì đó. Thật không biết thương thức!"

Đối với vấn đề này, Hoắc Lương không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Trước kia, Tiết Tiểu Tần oán giận mọi người sợ cô mở miệng hát. Lúc ấy, Hoắc Lương cố gắng ra vẻ thoải mái, còn khen nghe rất được, Tiết Tiểu Tần liền lườm anh một cái, chê trách anh nói dối không chớp mắt. Nhưng nếu anh nói cô hát khó nghe, cô nhất định kéo anh vào thính phòng bắt anh nghe cô hát mấy tiếng đồng hồ, tra tấn lỗ tai anh. Đen không được, trắng cũng chẳng xong, không nói lời nào là an toàn nhất.

Tiết Tiểu Tần cũng chỉ oán giận một chút chứ không ép buộc Hoắc Lương phải trả. Cô ỷ vào Hoắc Lương yêu thương mà ra sức làm nũng, chơi xấu, ăn vạ đủ kiểu chính là vì muốn xem Hoắc Lương có biểu tình khác hay không. Vậy mà kết quả lần nào cũng khiến cho cô thất vọng, ngoại trừ lúc làm tình và vọng tưởng, Hoắc Lương vĩnh viễn là người đàn ông mặt không biểu cảm.

Tiết Tiểu Tần xơi sạch phần kem còn lại, ăn xong cảm thấy hơi mệt muốn nghỉ trưa. Hoắc Lương ôm cô về phòng ngủ, Tiết Tiểu Tần ngủ một giấc đến buổi chiều. Đến khi cô tỉnh lại mới phát hiện Hoắc Lương không ở bên cạnh mình.

Hết chương 40

Chương 41

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Bên gối cô nằm lại xuất hiện một hộp giấy được đóng gói tinh xảo. Lúc này Tiết Tiểu Tần đang ước chừng trọng lượng, bên trong hộp khẳng định không phải trang phục miêu nữ, cô đoán chắc là loại trang phục cổ đại rườm rà nào đó. Tiết Tiểu Tần tùy tiện mở hộp quà, sau đó nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiết Tiểu Tần cô chỉ là một họa sĩ đang hót, một ngôi sao mới nổi trong giới hội họa, là người dựa vào động não để chinh phục vô số người hâm mộ nhưng cô không đoán được người đàn ông của mình đang suy nghĩ cái quái gì?

Anh lấy bộ quân phục nữ ở đâu ra vậy? Tiết Tiểu Tần là người mù quân sự, cô không biết đây là quân phục của nước nào. Tóm lại, bộ quân phục này không phải của Trung Quốc. Nhưng cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là thời đại học cô tham gia huấn luyện quân sự cũng chưa từng mặc quân trang nhá! Đại khái, Hoắc Lương vọng tưởng ba lần thì lần này là Tiết Tiểu Tần vui nhất. Con gái mà, có ai không thích quần áo xinh đẹp? Nhất là bình thường Tiết Tiểu Tần đều mặc váy, rất ít ăn mặc kiểu 'đẹp trai' như thế này. Cuối cùng, cô lại tự yêu chính mình ở trong gương >O<

Dáng người cô vốn cao gầy, mặc quân trang càng toát ra vài phần anh khí nhưng không thiếu nét quyến rũ động lòng người của phụ nữ. Tóc dài búi gọn sau ót, đầu đội mũ quân nhân, hai tay chống hông hưng phấn không thôi.

Bên hông còn có một cây dùi cui của cảnh sát! Hèn chi lúc này cô cầm cái hộp lên cân thử cảm thấy rất nặng, làm cô đoán lầm thành trang phục cổ trang rườm rà.

Mặc quần áo xong xuôi, cô thuận tay sờ sờ vào trong túi một cái. Lần trước, Hoắc Lương để tờ giấy trên cái hộp còn lần này thì anh nhét vào túi. Trong giấy viết, kêu cô đến phòng số 2. Tiết Tiểu Tần sừng sốt một chút, ờ ha, cô quên trong nhà còn mấy gian phòng bị khóa, bản thân chưa được vào đó bao giờ.

Tình tiết vở kịch là yêu râu xanh, hướng đi hoàn toàn khác nhau.

Cô học theo Hoắc Lương cài nút áo thật chỉnh tề, một hàng nút từ dưới lên trên không để lộ một chút da thịt, ống tay áo, giày boots đều hoàn chỉnh. Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một chút rồi xoa mái tóc dài rũ xuống ngực. Sau đó, cô ôm tâm trạng thấp thỏm mà hưng phấn đi đến căn phòng số 2.

Cánh cửa phòng số 2 chỉ khép hờ nên cô trực tiếp đi vào luôn. Chưa kịp thấy Hoắc Lương đã bị căn phòng dọa hết hồn.

Cái quỷ gì thế...? Căn phòng này là để tra hỏi phạm nhân hả? Dụng cụ tra tấn gì đó đều có đủ hết. Dù nhìn có vẻ chưa đến mức làm người ta bị thương, nhìn kỹ rất giống đồ chơi tình thú nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn bị giật mình. Cô có chút muốn bỏ chạy... Nếu như mấy thứ đồ này được sử dụng lên người cô, cô nhất định cắn chết Hoắc Lương!

Tuy nhiên, cô lùi hai bước lại do dự, suy nghĩ một chút. Cuối cùng, Tiết Tiểu Tần vẫn lấy hết can đảm đi vào, thuận tay đóng cửa lại, còn anh đứng rút dùi cui ra, học theo dáng vẻ của FBI trong phim Mỹ*. Tiết Tiểu Tần ngây ngất, cô thật sự cảm thấy bản thân mình rất đẹp trai!!!

*Mị nghĩ cái kiểu vừa đi vừa cầm dùi cui đập đập vào lòng bàn tay á.

Phòng số 2 lớn hơn phòng số 1 một chút, chắc là vì phòng này không có giường lớn và sân khấu. Tiết Tiểu Tần nhìn thoáng qua liền nhìn thấy Hoắc Lương ngồi ở bên cạnh, hai tay đặt trên bàn.

Tiếp đó, cô lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng.

Hoắc Lương mặc áo sơ mi trắng, hai nút trên không cài khuy, vòm ngực hết sức gợi cảm hơi lộ ra ngoài, cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, Tiết Tiểu Tần vừa nhìn liền cảm thấy ngứa tay, thật là muốn sờ... Kế đó là mái tóc ngắn của anh có chút rối, khi nghe tiếng bước chân của Tiết Tiểu Tần mới ngẩng đầu lên, vài sợi tóc lòa xòa trước trán anh khiến anh có vẻ phóng túng ngỗ ngược, ánh mắt nham hiểm tùy ý. Hoắc Lương như thế này căn bản không cần lên tiếng, Tiết Tiểu Tần cũng nguyện ý quỳ xuống ôm bắp đùi anh hát khúc chinh phục.

Anh đâu cần làm bàn tay thần trong ngành y học, anh chỉ cần dùng sắc đẹp của mình là có thể chinh phục địa cầu này!

Tiết Tiểu Tần nhìn theo tầm mắt anh liền thấy bên cạnh tay anh có một cặp còng tay. Lúc này, Hoắc Lương giơ hai tay lên, dường như muốn bảo cô còng tay anh lại.

Tiết Tiểu Tần cầm còng tay lên -- Móa nó! Thật là nặng! Cô chưa chuẩn bị tâm lý xong, suýt chút nữa làm rơi còng tay đập trúng chân mình. Sau đó, cô nhanh chóng nhặt lên, tay chân vụng về còng Hoắc Lương lại. Tiếp theo, cô chậm rì rì ngồi xuống đối diện Hoắc Lương, anh dùng ánh mắt nham hiểm nhìn cô, trái tim cô không nhịn được đập loạn lên. Cô biết người đàn ông trước mặt là chồng mình, cũng biết đây chỉ là trò đóng vai diễn kịch giúp anh chữa bệnh, thế nhưng -- Tiết Tiểu Tần thật sự có chút sợ.

Cô nghĩ mình lại khai thác được một nghề nghiệp mới cho Hoắc Lương. Nếu không làm bác sĩ, anh có thể làm ông chủ tiệm gội đầu, không làm ông chủ tiệm gội đầu thì có thể làm diễn viên! Kỹ thuật diễn xuất này đúng là trời cho!

"Chào, người đẹp cảnh sát! Thời tiết nóng thế này, cô cài nút kín bưng không cảm thấy khó chịu à?" Hoắc Lương mở miệng trước, giọng nói nhẹ nhàng giống như thật lòng quan tâm Tiết Tiểu Tần, nhưng ánh mắt lại như

lột sạch nữ sĩ quan trước mặt. Giờ phút này, rõ ràng anh mới là phạm nhân, nhưng sao cô có cảm giác người đang rơi vào vòng lao lý là cô chứ không phải anh.

Tiết Tiểu Tần nuốt một ngụm nước bọt, cô cô cô hoàn toàn không biết phải nói cái gì. Cô cảm thấy Hoắc tiên sinh nhà cô thật là đẹp trai... Thật muốn xé rách áo sơ mi trên người anh...

Thế nhưng! Tiết Tiểu Tần kiên quyết không chịu thừa nhận bản thân động não không bằng Hoắc Lương! Cô cắn răng, vỗ lên bàn cái bốp, hỏi: "Anh có biết mình đã phạm tội gì hay không?" Sau đó, cô âm thầm rơi lệ, trời ạ! Đập bàn tay đau quá... Vì sao mấy diễn viên trong TV đập bàn hết sức đẹp trai...

Hoắc Lương không những không bị cô dọa sợ, trái lại anh còn nhếch mép cười, bộ dạng nghiên ngẫm nhìn Tiết Tiểu Tần: "Cô buộc tội tôi giết người, không sao, cô có chứng cứ không? Tôi chỉ vừa khéo đi ngang qua hiện trường giết người thôi, chưa kịp báo cảnh sát đã bị cô bắt về đây rồi."

Tiết Tiểu Tần nói: "Vậy anh giải thích như thế nào về việc chúng tôi tìm được dấu vân tay, vết chân và DNA* của anh? Trong móng tay của nạn nhân còn sót lại mẫu da, chúng tôi đã đem đi xét nghiệm, kết quả trùng khớp đến 99.999%, anh có lời gì để nói?" Nói xong, cô trực tiếp biến ý nghĩ thành hành động, hai tay vươn tới xé mở áo sơ mi của Hoắc Lương, bàn tay kích động đến run rẩy. Móa nó! Cuối cùng cô cũng được sắm vai 'tổng tài bá đạo' một lần!

*Axit đêoxiribonucleic (viết tắt ADN theo tiếng Pháp hay DNA theo tiếng Anh).

Nút áo sơ mi bị Tiết Tiểu Tần giật phăng, rơi trên đất phát ra tiếng lạch tạch, lòng ngực của Hoắc Lương hoàn toàn lộ ra ngoài khiến cho Tiết Tiểu Tần suýt không kiềm được mà chảy nước miếng ròn ròn. Cô xụ mặt, tiếp

tục sắm vai nữ sĩ quan cộc cần sắc bén, tóm lại là không có kịch bản cô tùy tiện phát huy là được. Vì vậy, cô chỉ vào dấu móng tay -- à không, vết quào trên ngực và lưng Hoắc Lương: "Anh giải thích như thế nào về những dấu vết trên người hả? Chẳng lẽ đây không phải do nạn nhân để lại?"

Nghe xong, ánh mắt Hoắc Lương đột nhiên tối xuống: "Cũng không phải. Những dấu vết trên người tôi là do người phụ nữ của tôi cào... Thân thể cô ấy rất mềm mại, giọng nói rất ngọt, lúc làm | tình kêu rất dễ nghe -- "

"Nói như vậy, anh còn có đồng bọn? Cô ta tên gì? Anh mau nói ra, tôi cho anh một cơ hội để được khoan hồng." Tiết Tiểu Tần nhanh chóng cắt ngang lời anh, miễn cho anh càng nói càng kì cục. Cô còn chỉ chỉ vào bức tường vốn chẳng có gì sau lưng Hoắc Lương: "Có thấy tám chữ lớn kia không? Thẳng thắn nghiêm trị, chống cự khoan hồng -- á nhầm, là thẳng thắn khoan hồng, chống cự nghiêm trị! Chỉ cần anh có lòng sửa chữa sai lầm, thừa nhận hành vi phạm tội của mình, tôi sẽ xin quan tòa giảm án tù hai năm cho anh."

"Tôi không sợ vào tù giam." Hoắc Lương nói: "Có giỏi thì cô tự mình lấy khẩu cung tôi đi."

Ánh mắt anh lộ vẻ thương thức giống như ngắm nghĩa Tiết Tiểu Tần từ sợi tóc đến gót chân, không hề bỏ sót chỗ nào. Ánh mắt kia khiến Tiết Tiểu Tần có cảm giác bị thị gian*, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Anh có ý gì?"

*Thị= thị giác, gian = gian râm, TTT có cảm giác bị ánh mắt của HL gian râm.

"Ý tôi là, tôi rất thích kiểu phụ nữ làm sếp. Không bằng cô hãy sử dụng mỹ nhân kế đi, biết đâu tôi sẽ khai." Ý cười trong đáy mắt Hoắc Lương càng đậm.

Tiết Tiểu Tần dám chắc là anh đang quyến rũ cô, hơn nữa cấp bậc quyến rũ vô cùng cao, nhưng không mang một chút mùi vị sắc tình! Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình không thể thua! Cô phóng khoáng đi vòng qua bàn tới trước mặt Hoắc Lương, đặt mông ngồi trên bàn, ung dung cởi nút áo sơ mi màu xanh lục, để lộ một mảng da thịt trắng nõn và khe rãnh mê người.

Hoắc Lương nhìn chăm chăm.

Tiết Tiểu Tần mỉm cười với anh, cúi người ghé vào tai anh nói nhỏ: "Nếu như anh đồng ý khai khẩu cung, tôi sẽ cho anh xem nhiều hơn."

"... Sếp à, ít như vậy sao mà đủ?" Hoắc Lương cười khê: "Khẩu vị của tôi rất lớn."

Tiết Tiểu Tần trở lại chỗ ngồi của mình: "Hay chúng ta bắt đầu nói về người đầu tiên bị anh giết đi, anh có hứng thú không?"

Hoắc Lương thật sâu nhìn cô, sau đó tầm mắt anh dừng ở rãnh ngực của Tiết Tiểu Tần, đôi môi mỏng khê mở: "Người đầu tiên tôi giết chính là cha tôi."

Tiết Tiểu Tần giật mình.

"Từ lúc tôi bắt đầu có ký ức, ông ấy chính là một con ma men cả ngày say xỉn, ăn không ngồi rồi, chỉ biết đánh đập vợ con để phát tiết. Lúc đó còn bé, tôi không có năng lực phản kháng. Về sau, mẹ tôi rời nhà bỏ trốn, bà bỏ tôi ở lại sống với cha mười năm. Cuối cùng, năm tôi mười lăm tuổi, tôi quyết định giết chết ông ấy."

Tiết Tiểu Tần trợn mắt.

Hoắc Lương kể y như thật: "Ban đầu, tôi đã chuẩn bị một con dao sắc bén, sau đó lén trộm một lượng a-xít sun-phu-rit đủ để phân hủy thi thể của ông ấy. Đương nhiên, tôi thành công, tôi không thể nào ngừng lại được."

Giết người khiến tôi có cảm giác rất tuyệt vời, mổ xẻ và quan sát cấu tạo cơ thể, đây là một loại khoa học."

Tiết Tiểu Tần vốn nghĩ bọn họ chỉ diễn trò cho vui, nhưng Hoắc Lương nói chuyện rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức cô nghĩ: Nếu năm ấy anh mười lăm tuổi, cô không xuất hiện trong cuộc sống của anh, để cho anh vứt bỏ cái suy nghĩ đáng sợ kia, quay đầu sửa sai thì tất cả những vọng tưởng của anh nhất định đều trở thành sự thật.

Lúc đầu, cô có chút sợ, kể đó cô lại không nhận được cảm thấy đau lòng. Đây là tâm bệnh của Hoắc Lương, tâm bệnh của anh vì cô mà chữa trị, rồi lại vì cô mà dấy lên bệnh mới. Trước khi gặp cô, tâm bệnh của anh là ký ức khiến người ta chán ghét. Lúc gặp cô, tâm bệnh của anh liền trở thành chứng rối loạn nhân cách chống xã hội trời sinh. Điều này khiến cho anh cảm thấy tự ti và lo lắng, anh cấp bách muốn thay đổi tốt lên, vì chỉ có thể tốt lên anh mới có thể đứng bên cạnh cô.

Cô thật sự, thật sự rất đau lòng.

Nếu có thể quay ngược thời gian cho cô trở lại năm anh mười lăm tuổi, cô nhất định sẽ ôm lấy anh, làm còn tốt hơn lần đầu tiên, để anh sống thoải mái hơn. Cô sẽ nói cho anh biết, anh không sai, không phải lỗi của anh. Anh đã rất cố gắng kiềm chế bản thân, đã làm rất tốt! Cô rất tự hào về anh!

Trên đời này có vô số người vì yêu mà sinh hận, có nhiều câu chuyện vì yêu mà giết rất đáng sợ, vì muốn mà không có được nên mới trở thành một kẻ xấu, một kẻ tàn nhẫn, dường như đó là chuyện đương nhiên, mọi người luôn háo hức đào bới câu chuyện quá khứ phía sau của một hung thủ, thế nhưng -- trên đời này còn có người như Hoắc Lương, vì người mình yêu mà kiềm chế bản thân, động viên bản thân, mỗi ngày đều cố gắng trở thành một người tốt hơn.

Tiết Tiểu Tần tự hào vì Hoắc Lương.

Cô biết lúc tỉnh táo anh không thể nào nói ra những lời hoang tưởng này được. Cái này là nỗi sợ ở sâu trong đáy lòng anh, bởi vì anh biết nếu hiện tại anh Hoắc Lương - sát thủ liên hoàn thì Tiết Tiểu Tần chắc chắn không thể nào thuộc về anh. Tiết Tiểu Tần là cô gái dám yêu dám hận, ghét ác như thù. Trong cuộc sống của cô ngoại trừ màu đen chính là màu trắng chứ không có màu xám. Giả sử, bọn họ yêu nhau cũng chỉ mang đến đau khổ và dẫn vật cho đôi bên.

Thế nên, Tiết Tiểu Tần vô cùng may mắn Hoắc Lương đã kiên trì chống chọi. Hiện tại, có cô ở bên cạnh làm bạn, chăm sóc anh, không bao giờ... để cho anh lẻ loi nữa.

Vì vậy, cô dẫn dắt anh từng bước: "Anh chưa từng nghĩ đến việc... tìm một người có thể cùng chia sẻ với mình sao? Tôi nhìn ra được anh rất đau khổ, rất cô quạnh. Ví dụ như có người làm bạn bên cạnh anh, anh sẽ cảm thấy vui vẻ hơn."

"Tôi không thích thế giới này." Hoắc Lương nhíu mày, rất nghiêm túc nói cho Tiết Tiểu Tần biết: "Tôi không biết trật tự và pháp luật tồn tại có tác dụng gì? Tôi không hiểu nước mắt vì sao chảy, người vì sao cười. Tôi không thích sự tồn tại của bọn họ, cô nghĩ rằng người tôi giết là những loại người gì? Bọn họ đáng chết!"

"Vì vậy, anh muốn thực hành nghĩa vụ của người chấp pháp? Tôi cảm thấy anh rất thông minh, vì sao anh không chọn đứng bên phía chính nghĩa?" Tiết Tiểu Tần không nhịn được đi tới gần anh, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, ánh mắt nhìn Hoắc Lương cũng dịu dàng hơn: "Con người sống trên đời luôn có rất nhiều chuyện không thể nào giải quyết được, có đôi khi anh cảm thấy đau khổ khó mà chịu đựng nhưng nếu có người ôm anh một cái, sự việc sẽ thay đổi khác đi."

"Vậy sao?" Hoắc Lương hỏi: "Sếp thân yêu, xin hỏi cô có thể ôm tôi một cái không?"

Tiết Tiểu Tần nói: "Đây là vinh hạnh của tôi." Sau đó, cô ôm anh.

Hoắc Lương chậm rãi nhắm mắt lại, vùi mặt vào cổ Tiết Tiểu Tần: "Em muốn tôi làm người tốt?"

"Đúng vậy." Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một chút, bổ sung thêm: "Không nhất định phải làm người tốt nhưng không thể làm người xấu, ít nhất là không làm hại người khác hay làm chuyện có thể gây tổn thương cho người ta. Khi anh càng lún sâu vào bóng tối, càng phải chạy theo ánh sáng. Con người không phải tồn tại như vậy sao?"

"Hoắc Lương, hãy để em làm ánh sáng của anh nhé?" Cô ôm anh thật chặt, cảm nhận trái tim của hai người gần nhau hơn: "Để em làm bạn bên cạnh anh, cùng anh vượt qua cả đời này. Có được hay không?"

Hoắc Lương ở cổ cô nói năng mơ hồ: "Ý của em chính là muốn cùng tôi - một tên sát thủ liên hoàn bỏ trốn? Em có thể bỏ mặc công việc và người thân của mình sao?"

"Ừm... Nhắc tới chuyện này, anh vẫn phải chịu trừng phạt nghiêm khắc mới được." Tiết Tiểu Tần giả bộ chính nghĩa nói, thực ra cô cảm giác được Hoắc Lương đang 'cười'. Lúc này, tâm trạng của anh vô cùng vui sướng, ngay cả cô cũng rất vui ấy chứ. Thế là, cô bướng bỉnh nói: "Chờ tới khi em cảm thấy đủ, em mới đi theo anh."

Hết chương 41

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: macngulau.wordpress.com

Chương 42

Hoắc Lương: "Phật nghiêm cái gì?"

Tiết Tiểu Tần cười hê hê, cực kì xấu xa: "Phật anh... Chỉ được nhìn không được ăn." Đột nhiên cô giở trò xấu còng tay anh, sau đó cắn lỗ tai anh một ngụm rồi bỏ chạy.

Hoắc Lương ngồi ở đó sững sốt vài giây, sau đó khuôn mặt tuấn tú nhuốm màu ham muốn. Bởi vì Tiết Tiểu Tần xõa tóc, mái tóc quăn xinh đẹp rũ xuống lớp quân trang. Phòng số 2 không có giường lớn cũng chẳng sao, chỉ cần có bàn và băng ghế dài là được rồi nhỉ?

Nhưng đau khổ chính là chỉ có thể nhìn... Hoắc Lương cảm thấy máu mũi sắp sửa phun ra ngoài, lòng ngực phập phồng, mặt đỏ tai tím, trong bụng thầm nghĩ chờ khi nào mình được tự do, nhất định phải cho cô biết tay!

Một giờ sau, Tiết Tiểu Tần cảm thấy chơi đùa đủ rồi, cô không dám tiếp tục nữa. Cô sợ Hoắc Lương sung huyết não ngum luôn! Vì vậy, cô mặc áo vào, cài từng nút từng một cho đến cái cúc áo cuối cùng, dùng tay cào cào mái tóc, búi gọn lên -- Giống như người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ lúc này không phải cô.

"Tốt lắm! Hoắc tiên sinh, cuộc thăm vấn của chúng ta đến đây chấm dứt." Tiết Tiểu Tần gật đầu, đứng lên đi hai bước lại quay trở lại ngồi xuống, hỏi: "À, tôi còn một vấn đề muốn hỏi anh."

"Em nói đi." Giọng nói của Hoắc Lương rất bình tĩnh, mặt không biểu cảm, ánh mắt nóng như lửa.

"Hồi nãy anh nói, anh có phụ nữ. Xin hỏi nếu tôi bỏ trốn với anh thì cô gái trước kia phải làm sao?" Tiết Tiểu Tần sờ sờ vết cào trên người Hoắc Lương, hoàn toàn không thể nào tin được đây đều là 'kiệt tác' của mình. Lúc đang làm tình cô, cô thật sự không có dùng nhiều sức mà!!!! Khi ấy, cô chỉ muốn ôm anh... nào có khoa trương như vậy. Thật là nhiều... Tiết Tiểu Tần đau lòng muốn chết, cô thật sự không có chú ý đến.

Hoắc Lương nói: "Anh không nỡ bỏ cô ấy, cũng không muốn em rời đi."

Tiết Tiểu Tần tức giận đập bàn một cái rầm, tay đau đến nỗi cô âm thầm nhe răng trợn mắt ở trong lòng. Sau đó, cô bày tư thế cầm súng: "Anh có tin tôi bắn nát đầu anh không hả? Chỉ cho phép anh có một mình tôi!"

Hoắc Lương bị bộ dạng ngang tàng này của cô dọa sợ, lập tức đáp: "Được. Chỉ có em thôi."

"Cạn bã!" Tiết Tiểu Tần khinh bỉ anh: "Người vợ tao khang* đi theo anh lâu như vậy, mà anh nói bỏ liền bỏ. Vậy nếu một ngày nào đó anh gặp được người phụ nữ khác xinh đẹp hơn tôi, có phải anh cũng vứt bỏ tôi như cô ấy không? Ngày hôm nay, anh có thể làm vậy với người phụ nữ của mình, tương lai anh cũng đối xử với tôi như thế!"

Hoắc Lương thầm nghĩ, lại gài bẫy hãm hại. Một lần nữa, anh phải đối mặt với tình thế khó xử giữa chọn lựa đúng và không đúng. Kể đó, anh khẽ ho khan, nói: "Tiểu Tần."

"Ai cho phép người gọi thẳng tên của bản quan?" Tiết Tiểu Tần tiếp tục diễn sâu, trợn mắt nhìn anh: "Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đâu!?"

Hoắc Lương: "..."

Đương nhiên, không có Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ gì hết, Tiết Tiểu Tần chống hông trừng mắt nhìn Hoắc Lương, mấy giây sau... cô cười không ngừng được. Hoắc Lương cũng cười theo. Vừa thoát khỏi thế giới ảo tưởng, Hoắc Lương lập tức không còn biểu cảm. Nhưng ánh mắt anh nhìn Tiết Tiểu Tần vô cùng dịu dàng tựa như một hồ nước sâu, hoa soi bóng nước, tràn ngập tình cảm nồng nàn.

Tiết Tiểu Tần sờ soạng túi quần túi áo nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được chìa khóa mở còng tay cho Hoắc Lương. Trong thời gian bị còng tay, không để ý sẽ cảm thấy thời gian trôi nhanh hơn, nhưng vừa ra ngoài liền phát hiện đã hơn 11h khuya, cổ tay của Hoắc Lương bị ma sát hơi đỏ ửng, Tiết Tiểu Tần nhíu mày kéo anh vào phòng tắm rửa, sau đó nhấn anh xuống giường, bôi thuốc cho anh.

Thuốc mỡ mát lạnh phủ lên vết thương, Hoắc Lương liền phát ra tiếng ngâm thoải mái. Tiết Tiểu Tần nhìn tấm lưng đầy vết thương của Hoắc Lương vừa xót vừa áy náy: "Tại sao anh bị thương mà không nói cho em biết?"

"Khi đó... không có cảm giác." Hoắc Lương rất thành thật đáp. Đây đều là lời thật lòng, lúc đang làm | tình ai mà rãnh để ý tới cái này? Trái lại, chút đau đớn ấy lại khiến người ta cảm thấy hưng phấn hơn.

Tiết Tiểu Tần vỗ vỗ lên người anh một chút, Hoắc Lương lập tức ngồi im. Cô vừa bôi thuốc vừa nhìn móng tay mình, bởi vì cô thích chưng diện nên thường làm đẹp móng tay, dù không có làm gì cũng để móng. Hiện tại, Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình nên cắt móng tay, bằng không cứ tiếp tục như vậy sẽ có ngày cô cào Hoắc Lương thành sọt khoai tây mất.

Đối với việc Tiết Tiểu Tần cầm kéo 'xén' móng tay, Hoắc Lương không có ý kiến. Với anh, bà xã nói cái gì chính là cái đó. Đây mới là điều quan trọng.

Bôi thuốc, cắt móng tay xong Tiết Tiểu Tần cảm thấy đói bụng. Cô muốn ăn đồ nướng... Món này thiệt là khiến người ta ăn đến nghiện à!!! Tuy rằng Hoắc Lương không đồng ý ăn những món đầy mỡ chua cay vào đêm hôm khuya khoắt, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Tiết Tiểu Tần. Anh nhắc đi nhắc lại nhiều lần, chỉ cho phép cô ăn ít, không được ăn nhiều. Bằng không thì chẳng những béo lên mà còn mọc đầy mụn trên mặt, thậm chí còn có thể bị táo bón! =_ =

Tiết Tiểu Tần rất muốn đập anh một cước, chỉ biết bần tiếng đe dọa người ta! Tiết Tiểu Tần cô không dễ bị hù dọa đâu nhé! Cô sống hai mươi sáu năm chưa từng biết đến mụn và táo bón là cái gì nhớ! Cô bẩm sinh đã xinh xắn, từ nhỏ đến lớn đều xinh đẹp, nhất định là do Hoắc Lương ghen tị với cô mới nói như vậy!

Lại một lần nữa đi dạo chợ đêm, nhắc đến cũng khéo hai người đi loanh quanh một hồi thì đến gian hàng bán mèo con, chó con đáng. Lần này, Tiết Tiểu Tần thấy mèo con liền nhớ đến dáng vẻ mình mặc trang phục nữ miêu, xấu hổ gần chết, càng nghĩ càng e lệ, không nhìn được trừng mắt nhìn Hoắc Lương. Cho tới tận bây giờ, người nào đó vẫn dùng bức ảnh cô đeo lỗ tai mèo mà ngủ say sưa làm màn hình khóa. Hơn nữa, dường như Hoắc Lương vô cùng thích cô mặc những trang phục giống vậy.

Quả nhiên, Hoắc Lương vừa nhìn thấy mèo con, ánh mắt liền thay đổi. Trong lòng Tiết Tiểu Tần khiển trách anh, sau đó ngồi xổm xuống trêu chọc mèo con, chó con. Những động vật nhỏ rất ngoan ngoãn, Hoắc Lương nhìn thấy cô yêu thích chúng còn hơn lần trước, anh chủ động hỏi: "Có thích không?"

"Thích ạ!" Cô gật đầu như già tói.

"Muốn nuôi không?"

"Không cần." Trả lời dứt khoát.

Hoắc Lương: "... " Biết ngay mà.

Là một người mắc bệnh ung thư lười thời kì cuối, làm sao cô có thể nuôi thú cưng được? Nếu cô có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân thì anh đã cảm ơn trời đất rồi. Bây giờ, Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu hỏi Hoắc Lương: "Anh muốn nuôi à?" Xưa nay, anh chưa bao giờ muốn nuôi thú cưng, sao hôm nay đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?

"Không muốn." Hoắc tiên sinh cũng trả lời dứt khoát. Anh hỏi Tiết Tiểu Tần có muốn nuôi hay không là vì Tiết Tiểu Tần thích. Dù cho sau này Tiết Tiểu Tần nói không nuôi nữa, nhưng chỉ cần cô thích, anh sẽ giúp cô phụ trách chăm sóc thú cưng. Nếu cô hỏi anh có muốn nuôi hay không, anh vẫn trả lời rằng không muốn.

Hoắc Lương không thích mấy động vật đáng yêu, nhất là mấy 'bé' dễ thương hơn anh. Bởi vì con gái đều thích những thứ đáng yêu, ngộ nhờ lòng dạ Tiết Tiểu Tần bị mấy con mèo, con chó này hút đi thì anh biết làm sao đây? Hoắc Lương anh tìm ai nói lí lẽ? Anh tuyệt đối không làm mấy chuyện buôn bán lỗ vốn nhé! Cũng vì lí do này, anh không muốn sinh con. Nếu cái giá của việc không muốn có con chính là biến thành mèo nô*, hiện tại anh lập tức nuốt lời!

*Nô lệ, đầy tớ của con mèo :)))

Mặc kệ nuôi mèo hay nuôi con cái, bạn đều phải chuẩn bị sẵn sàng đồng thời phải có trách nhiệm, chứ không phải có suy nghĩ nông nổi. Thế nên, dù Tiết Tiểu Tần rất thích nhưng cô vẫn cự tuyệt. Con người luôn luôn có thể thích những thứ mình gặp, nhưng không nhất định nó phải phù hợp với bạn.

Hết chương 42.

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 43

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: macngulau.wordpress.com

Hôm nay, Tiết Tiểu Tần phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng là cô ở nhà một mình, còn Hoắc tiên sinh đến bệnh viện làm việc. Lẽ ra cô chỉ cần ăn hết bữa sáng do anh chuẩn bị là tốt rồi, thế nhưng cơm nước xong cô đột nhiên muốn uống nước trái cây, vậy là 'lăn vào' phòng bếp.

Bình thường Hoắc Lương không cho cô uống nước ép trái cây bán ở bên ngoài, đều do anh tự mình làm, mùi vị thơm ngon, tươi sốt. Thế nhưng Tiết Tiểu Tần vừa mở tủ lạnh liền phát hiện ly nước trái cây cuối cùng cũng bị cô uống sạch, vì vậy cô quyết định tự mình một ly nước ép.

Ép trái cây thôi mà, chuyện này có gì lớn lao đâu? Rất dễ, cô tùy tùy tiện tiện là có thể làm được. Trước kia lúc còn ở nhà, mẹ Tiết vì lo lắng đến thân thể của Tiết Tiểu Tần nên bà luôn làm một ít đồ ăn kỳ quái cho cô. Ví dụ như nước ép rau cần khổ qua đắng gần chết, uống một ngụm thôi đã cảm thấy đầu lưỡi muốn nổ tung, đó là bóng tối in sâu trong lòng Tiết Tiểu Tần. Làm sao có người uống loại đồ uống này như uống nước lã thế hả? Màu sắc xấu thì thôi đi, mùi vị kia -- thật muốn nôn!

Cô cầm mấy quả cam lột vỏ, lại lấy một quả táo nhìn có vẻ sạch sẽ, bên trên vẫn còn nhãn dán, thông thả đi đến bồn rửa chén, không hề nghĩ ngợi liền quăng vào bồn rồi trực tiếp vặn vòi nước.

"A -----! ! !"

Tiếng thét chói tai long trời lở đất vang lên, đầu cổ mặt mũi Tiết Tiểu Tần dính đầy nước. Giờ đây, bộ váy ngủ mỏng tanh trên người cô bị nước xối ướt nhẹp. Hơn nữa, cô không thích mặc đồ lót khi ở nhà nên 'đôi núi trập trùng' hiện hết ra ngoài.

Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng chính là vòi nước không vặn được! Tiết Tiểu Tần sắp khóc rồi! Hai tay cô không chặn được dòng nước không ngừng phun ra ngoài. Nếu đổi lại là bạn, sáng sớm liền bị vòi nước phun thành con chuột lột thì bạn vui nổi không?

Cô dùng một tay chặn nước, tay còn lại quơ lung tung, cuối cùng vớ được cái khăn lau liền vội vàng cầm qua bịt miệng nước. Tuy nhiên, cách này không hiệu quả lắm, bởi vì nước vẫn chảy ra bên ngoài, nhiều nhất là dòng nước dội xuống một chút chứ không mạnh mẽ như lúc đầu.

Tiết Tiểu Tần thở phào nhẹ nhõm. . . Ngay sau đó, cô liền cảm thấy mình cực ngu! Mợ nó chó! Bên này vừa chặn vòi nước xong, bên dưới nước bắt đầu rò rỉ tí tách cái quý gì thế?

Cô cúi người xuống nhìn thì thấy đường ống nước nổi lên bồn rửa chén và vòi nước bị vỡ! Lần này có hơn mười dòng nước nhỏ bắn ra ngoài với tốc độ cực nhanh!

Tiết Tiểu Tần: ". . ."

Cô thử dùng khăn lau buộc chặt ống nước lại, nhưng vô dụng. Khăn không đủ dài cũng không cố định được. Đúng lúc này, đuôi mắt Tiết Tiểu Tần liếc thấy màng bọc thực phẩm, cô thử dùng màng bọc thử phấm -- cũng thất bại ê chề!!! Cuối cùng, cô bị nước văng khắp người, tức đến mức chỉ muốn đập ống nước một cước.

Tiết Tiểu Tần cố gắng đè nén xúc động bạo lực xuống, bởi vì cô biết, nếu mình xông bừa lên đập 'thằng ống nước' một cước -- Rất có thể cô sẽ bị chết đuối!

Không có kiến thức gì về sửa ống nước, Tiết Tiểu Tần đành bó tay. Cô tìm số điện thoại của thợ sửa ống nước, định bụng gọi bọn họ lên sửa cho xong, nào ngờ đi một vòng cũng không tìm được. Hoắc Lương thường bỏ

cả chục cái danh thiếp vào một cái hộp, nhưng đa số đều là mua hàng bên ngoài, chủ tiệm giặt ủi quần áo, không có danh thiếp của thợ sửa ống nước.

Tiết Tiểu Tần ra khỏi phòng sách đi tới phòng bếp nhìn thoáng qua, phòng bếp hiện đại sạch sẽ ngăn nắp hiện giờ giống -- Kim Sơn Tự bị Bạch Tố Trinh tạo mưa nhấn chìm! Cô chột dạ nhìn lướt qua ống nước, nếu không phải cô tự cho rằng mình có thể làm tốt, ống nước cũng sẽ không rò rỉ nhanh như vậy. Không biết công ty điện nước có nghĩ rằng nhà cô có em bé hồ lô* không nhỉ?

*Hoạt hình 5 anh em hồ lô.

Rơi vào đường cùng Tiết Tiểu Tần đành kéo cửa kính phòng bếp đóng chặt lại, ngồi ngơ ngác ở ngoài một lúc mới nhớ đến việc gọi điện thoại cho Hoắc Lương.

Sáng nay, Hoắc Lương phải đi họp, nghe nói viện trưởng cứ kêu anh phải tham gia cuộc họp này, hình như là nghiên cứu & thảo luận về giải phẫu tim mạch gì gì đó. Buổi sáng, Hoắc Lương có nói với cô nhưng khi ấy cô đang nằm úp sấp trong chăn, nghe anh bảo phải đi ra ngoài liền ôm cổ anh làm nũng, sống chết không chịu buông tay, căn bản không nghe rõ anh nói cái gì.

Cô không muốn quấy rầy anh đâu! Nhưng nhìn nước sắp có xu thế nhấn chìm 'Kim Sơn Tự', cô không đoái hoài gì nữa, cầm di động gọi cho Hoắc Lương -- Chuyện khiến cô giật mình chính là chuông điện thoại đổ hai tiếng anh liền nghe máy.

"Tiểu Tần?"

"Ông xã ơi... Chuyện lớn rồi!!!! Nhà của chúng ta sắp ngập rồi!" Tiết Tiểu Tần kêu lên.

Hoắc Lương: "? ? ?"

"Chính là ống nước trong phòng bếp, em định rửa quả táo ai dè vòi nước bị em vặn... Em dùng lực rất nhỏ... Sau đó thì nước bắt đầu bắn ra... Ban đầu, em dùng khăn lau chặn nó lại nhưng em quá chủ quan... Cuối cùng, không chặn được ngược lại nước phun ra nhiều hơn, ngay cả ống nước phía dưới cũng rò rỉ... Ông xã à, nếu anh không về em sẽ bị chết đuối đó!" Tiết Tiểu Tần dùng sức hô lớn.

Trong giọng nói của Hoắc Lương thoáng lộ ý cười: "Em ngoan ngoãn đừng có vào phòng bếp nữa, đóng cửa phòng bếp lại. Nhà chúng ta có lắp đặt thiết bị báo động lúc khẩn cấp, phòng bếp sẽ không bị ngập. Khi nước đến độ cao nhất định, chỗ rỉ nước bên dưới sẽ tự động mở. Em thấy buồn thì lên mạng hoặc xem tivi nhé, anh sắp trở về rồi."

"Nhưng em muốn uống nước ép trái cây..." Tiết Tiểu Tần tội nghiệp nói: "Hơn nữa, người ta còn chưa kịp ăn điểm tâm, rửa quả táo thôi cũng có thể làm ngập Kim Sơn Tự..."

Cô rất uất ức.

Lúc này, ánh mắt Tiết Tiểu Tần nhìn chăm chú vào quả táo nhẹ nhàng trôi trong bồn rửa chén, toàn bộ công sức mà cô bỏ ra có ai hiểu được.

Hoắc Lương dở khóc dở cười: "Một lát nữa anh sẽ mua bánh gato cho em."

"Em muốn hai cái! Một cái vị ô mai bơ, một cái vị sô cô la nhé!" Tiết Tiểu Tập lập tức nói ngay trọng điểm, tiệm bánh ngọt trước cửa bệnh viện bán bánh rất ngon. Ngày nào Hoắc Lương đi làm về cũng mua một ít quà nho nhỏ tặng cô, có đôi lúc là quần áo đẹp, có đôi lúc là hoa tươi nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn thích đồ ăn nhất. Cô từng ăn bánh gato của tiệm đó bán một lần, vừa ăn liền thích ngay nhưng Hoắc Lương cảm thấy mỗi ngày đều ăn thì không tốt lắm. Vì vậy, anh hạn chế số lượng và số lần ăn bánh một cách cực kì nghiêm khắc.

"Được."

Tiết Tiểu Tần lập tức cười tươi rói, còn không quên dặn dò: "Anh họp tiếp đi, em không gấp, anh cũng đừng có vội. Trong phòng sách còn đồ ăn vặt, em không bị đói đâu, anh đừng có bỏ ngang cuộc họp để về nhà sớm đó!"

"... Làm sao em biết?" Đúng là anh có suy nghĩ này. Hoắc Lương vốn chẳng muốn tham gia cuộc họp nhàm chán như vậy, anh thà rằng ở nhà với bà xã thân yêu còn hơn ngồi meo mốc với đồng bác sĩ này. Thế nhưng Tiết Tiểu Tần đã nhắc nhở anh phải hòa đồng với lãnh đạo, nhất là viện trưởng, ông ấy luôn đối xử tốt với anh, anh phải lễ phép một chút.

Vừa nhận được điện thoại của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương còn tưởng mình có thể về nhà, ai ngờ đâu không thể.

Anh có chút mất mát cúp điện thoại, mặt không biểu tình quay trở lại phòng họp tiếp tục nghe viện trưởng bla bla, trong bụng lại thầm nghĩ: Mua bánh gato cỡ nào nhỉ? Tiểu Tần thích ăn thì mua thêm mấy cái để vào tủ lạnh dự trữ lương thực cho Tiểu Tần mới được. À phải rồi, mấy bữa nay anh không tặng hoa cho cô, lát về mua một bó mới được. Ở nhà còn vài cái bình hoa.

Tiết Tiểu Tần ngồi trên sàn nhà nhìn xuyên qua cửa kính phòng bếp, kế đó cầm điện thoại chụp răng rắc, gửi hình lên weibo: Chào mọi người! Ông nước nhà chúng tôi 'bỏ mình' rồi, hiện tại còn phun nước dấy [doge] [doge][doge]

Sau đó, cô vui vẻ đùa giỡn với mọi người.

Lướt weibo xong rồi lại xem tivi, Tiết Tiểu Tần buồn chán chống cằm chờ Hoắc tiên sinh trở về. Hơn chín giờ, chuông cửa vang lên, Tiết Tiểu Tần liền có sức sống từ sàn nhà nhảy dựng lên, chạy thẳng tới cửa, không hề nghĩ ngợi đã mở cửa -- "Ông xã!" Trực tiếp nhào vào lòng Hoắc Lương,

sau đó cô mới nhận ra có gì đó không đúng. Rõ ràng hồi sáng anh mặc bộ đồ tây màu đen ra ngoài, sao bây giờ biến thành bộ đồ màu xanh làm rồi?

Cô bối rối buông tay, lùi về sau hai bước quan sát Hoắc Lương từ đầu đến chân, bật cười: "Vì sao anh lại mặc trang phục của công nhân vậy hả? Anh lấy ở đâu thế?"

Hoắc Lương lại nghiêm trang hỏi: "Phu nhân, xin hỏi có phải ống nước nhà cô bị hư không?"

Tiếng cười của Tiết Tiểu Tần im bật, cô cẩn thận nhìn Hoắc Lương một chút, liếc mắt thấy túi bánh gato và bó hoa bách hợp trên tay anh, ngẫm nghĩ một chút: "Dạ, xin hỏi anh là..." Cho nên, tình huống trước mắt là cái quái gì thế? Cô không cần thay trang phục cứ như vậy mà nhập vai luôn hở?

Hoắc Lương mỉm cười với cô, nụ cười vừa đúng mực vừa xa cách: "Tôi nhận được điện thoại nên vội đến đây sửa ống nước cho phu nhân."

Tiết Tiểu Tần mờ mịt gật đầu, làm động tác mời vào: "Vậy mời anh vào." Kế đó, cô cầm đôi dép đi trong nhà đưa cho anh, vô cùng nhập vai nói: "Đây là dép của tiên sinh nhà tôi, bây giờ anh ấy không có ở nhà, anh mang tạm nhé."

Hoắc Lương thay đổi dép, đặt bánh gato và hoa lên trên khay bàn trà trong phòng khách rồi đi tới phòng bếp.

Tiết Tiểu Tần vội vàng mở túi ra, lấy bánh gato mở ra ăn. Mùi vị thơm ngon ngọt ngào khiến cô cảm thấy thỏa mãn híp hai mắt lại. Sau khi ăn được vài miếng cô mới nhớ đến bó hoa, lập tức cắm hoa vào bình hoa. Xong xuôi, cô bưng bánh gato vừa đi vừa ăn đến phòng bếp.

Phòng bếp nhà bọn họ dạng mở một nửa, nửa bên trái là cửa kéo, bên phải là bàn ăn, ngòi bên ngoài hay bên trong đều được, lúc này Tiết Tiểu

Tần ngồi chồm hồm ở ghế ngoài, vừa ăn bánh gato vừa nhìn Hoắc Lương sửa ống nước.

Đôi tay anh cực kỳ linh hoạt, Tiết Tiểu Tần không biết có việc gì là anh không làm được? Thừa dịp lúc Hoắc Lương chăm chú làm việc, Tiết Tiểu Tần bắt đầu ngắm nghía quần áo anh đang mặc.

Trong trí nhớ của Tiết Tiểu Tần, Hoắc tiên sinh mặc cái gì cũng đẹp trai, vóc người cao ráo, khí chất tốt. Quả nhiên, ông trời sinh anh ra là để làm giá áo! Cô từng thấy Hoắc Lương mặc áo choàng tắm màu trắng, cũng từng xem anh mặc tây trang, thậm chí còn nhìn anh mặc quần lót đi tới đi lui trong nhà. Cho dù Hoắc Lương mặc đồ như thế nào, anh đều cao quý, tao nhã, nhưng hôm nay anh mặc trang phục công nhân lao động đó nha.

Không biết anh lấy quần áo từ chỗ nào ra, nhìn cũng có hình có dạng lắm chứ, trên đầu còn có mũi lười trai in logo. Ôi nhìn đẹp trai quá! Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, tại sao lại có người mặc cái gì cũng đẹp thế hả trời???

Bởi vì ống nước bị vỡ, nên phải đi khóa nguồn nước, sau đó thay một đoạn ống mới, chỉ cần rút đoạn ống bể ra thay đoạn ống mới vào là xong, không mất nhiều thời gian. Hoắc Lương nhanh chóng làm xong công việc, cầm cây lau nhà lau sàn nhà sạch sẽ, thuận tiện lau bàn ăn, lau luôn máy ép trái cây dính đầy bọt nước, thậm chí quả táo trong bồn rửa chén cũng được anh rửa sạch, gọt vỏ.

Tiếp đó, anh cầm quả cam Tiết Tiểu Tần lột vỏ sẵn cho vào máy ép, bỏ chung vào quả táo ép thành nước, rót ra ly, đặt trước mặt cô. Tiết Tiểu Tần vừa ăn xong miếng bánh gato cảm thấy hơi khát, cười híp mắt nói cảm ơn rồi bưng ly nước uống ừng ực. Uống cạn ly, cô lau miệng cực kì hào phóng nói: "Bao nhiêu tiền? Tôi có thể quét thẻ không?"

Hoắc Lương nhìn cô một cái, thong thả từ phòng bếp đi tới trước mặt cô, mắt đối mắt mũi đối mũi với cô. Khoảng cách giữa hai người quá gần,

gần đến mức Tiết Tiểu Tần có thể cảm nhận được hơi thở của Hoắc Lương phả lên mặt mình. Cô bị anh ép phải đưa tay chống bàn mới giữ được thăng bằng, há miệng muốn đuổi anh tránh ra, kết quả không nhin được cà lăm: "Anh, anh làm gì thế! Cẩn thận tôi gọi điện thoại khiếu nại với cấp trên của anh đó! Tôi, tôi nói cho anh biết, anh làm xong thì mau cầm tiền đi về đi, bằng không thì tôi lập tức báo cảnh sát!"

Tiết Tiểu Tần mạnh miệng như vậy chỉ là muốn phô trương thanh thế* thôi. Hoắc Lương cười khẽ, đôi mắt xinh đẹp phía dưới mũ lưỡi trai lộ ra ý cười xấu xa, anh nhìn chăm chăm vào cô, anh mắt trần trụi mà quấy rầy. Cô bị anh nhìn đến nổi miệng khô lưỡi ráo, nói thật, Hoắc Lương như vậy thật là đẹp trai! Cô không thể kiềm chế được rồi!!! QAQ

* một cách không có gì đáng .

"Phu nhân mặc như vậy ra mở cửa không phải vì muốn mời tôi sao?"

Tiết Tiểu Tần nghe anh nói liền cúi đầu nhìn bản thân, không nhìn không biết nhìn rồi xấu hổ gần chết. Bình thường ở nhà cô mặc đồ rất tùy tiện, hiện tại là mùa hè cho nên lúc ngủ cô chỉ mặc chiếc váy ngủ bằng lụa trắng mỏng tanh, độ dài nhiều lắm chỉ che được mông nhỏ. Dây áo nhỏ mỏng dường như hơi dùng sức kéo liền đứt. Quan trọng nhất là Tiết Tiểu Tần ở nhà không mặc đồ lót.

Càng khiến miệng lưỡi người ta khô ráo chính là quần áo cô bị nước làm ướt, bởi vì không cảm thấy lạnh nên cô cũng lười thay đồ khác. Bây giờ có vài chỗ chưa khô, rất có hiệu quả thị giác, khiến người ta tưởng tượng một chút là biết.

Để lộ tay chân mảnh khảnh trắng nõn như ngó sen, đàn ông nhìn thấy làm sao mà chịu nổi?

Tiết Tiểu Tần chếp miệng muốn giải thích, nhưng lại mắc cỡ nói: "Tôi tưởng là tiên sinh nhà tôi trở về, nếu không tôi tuyệt đối không mở cửa cho

anh vào nhà đâu!"

Hoắc Lương nói: "Ngay cả nhìn thử ai đứng trước cửa cô cũng không nhìn, chẳng lẽ không đủ chứng minh trong lòng phu nhân cực kì đói khát hay sao?" Hoắc Lương hơi nghiêng đầu thối nhẹ vào tai Tiết Tiểu Tần làm cô rùng mình một cái. Lỗ tai xinh xắn trắng như tuyết đỏ ửng lên, thân thể cô hơi run rẩy, muốn cãi lại nhưng chẳng biết nói như thế nào.

Hết chương 43

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 44

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: macngulau.wordpress.com

Anh mắt Hoắc Lương tràn ngập ý trêu tức, một tay cầm chặt hai tay của Tiết Tiểu Tần, không biết anh lấy ở đâu ra sợi dây thừng, thừa dịp Tiết Tiểu Tần còn lơ đãng trói cô lại!

Tiết Tiểu Tần trợn mắt nhìn: "Anh làm cái gì thế? Anh còn như vậy là tôi la lên đó!"

"Kêu đi, dẫu cho cô có kêu rất cổ họng cũng không có người đến cứu cô đâu. Phu nhân, tôi nhớ là lúc tôi vào nhà chính cô là người đóng cửa và khóa lại. Cái này không phải chứng minh cô thật sự rất tịch mịch, rất cô đơn, căn bản không muốn để tôi rời khỏi." Nói xong, anh dùng thân thể nóng rực ma sát lên người cô.

Cả người Tiết Tiểu Tần run lên -- mắc cỡ, hưng phấn, cô cảm thấy mình bị Hoắc Lương làm hư rồi, ngay cả giới hạn cuối cùng cũng bị vượt

đến tận Thái Bình Dương và không bao giờ tìm về được: "Anh, anh nói bậy... Tôi mới không... không có như..."

"Cô có." Hoắc Lương lại thổi hơi vào tai Tiết Tiểu Tần, dùng răng cắn cắn vành tai non mềm, rồi hôn một cái: "Cô còn cho tôi mang dép của tiên sinh nhà cô, sao hả? Có phải cô muốn biến tôi thành người đàn ông của cô? Xem tôi giống như người đàn ông của cô, để cho tôi sử dụng quyền lợi của anh ta với cô?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Tiểu Tần đỏ bừng, cô... cô cư nhiên cảm thấy có chút hưng phấn: "Anh nói bậy..."

"Tôi nói bậy mà cô chỉ trách móc vậy thôi à? Phu nhân, cô không biết mắng chửi người sao?" Hoắc Lương trực tiếp quét hộp bánh gato trên bàn xuống, đặt Tiết Tiểu Tần lên bàn, sau đó bản thân đè lên người cô: "Vậy hãy để tôi giúp tiên sinh nhà cô thỏa mãn cho cô."

Bàn tay thon dài khẽ lướt dọc từ bên hông Tiết Tiểu Tần xuống phía dưới, cảm nhận cảm xúc tốt đẹp từ da thịt cô gái trẻ tuổi.

Tiết Tiểu Tần thở hổn hển, thực tế bọn họ còn chưa bắt đầu thân mật đã có một lực hấp dẫn mãnh liệt kéo hai người lại gần nhau hơn. Hoắc Lương bèn nói: "Phu nhân, nhìn cô rất đói khát, tại sao vậy hả? Để một người đàn ông xa lạ vào nhà, nhìn cô không giống loại phụ nữ không an phận."

Tiết Tiểu Tần thầm mắng anh một câu 'bệnh thần kinh', sau đó vành mắt đỏ lên, đáng thương lấp bắp: "Tôi cũng không muốn như vậy nhưng chồng tôi, anh ấy thường xuyên không về nhà, cũng không thèm quan tâm đến tôi... Anh ta, anh ta đã sớm có phụ nữ ở bên ngoài, làm gì có thời gian nhớ đến tôi chứ?"

Hoắc Lương si mê nhìn cô, vô cùng tôn kính thân thể mềm mại của cô: "Anh ta đúng là sống trong phúc mà không biết hưởng thụ. Có vợ xinh

đẹp như vậy, anh ta lại có thể nhắm mắt làm ngơ..."

"Đúng đấy! Gã chồng nhà tôi chính là một tên khốn kiếp! Chẳng những không có nhân phẩm mà còn đê hèn, tôi đã sớm chán ngán anh ta rồi." Tiết Tiểu Tần nói, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: "Nhưng chung quy, anh ta vẫn là chồng của tôi, chúng tôi còn có giấy kết... A! Anh! Anh đang sờ ở đâu đó?"

Tiết Tiểu Tần định bụng chửi bới Hoắc Lương thêm vài câu, nhưng dường như người này biết trước cô muốn nói cái gì, hai tay liền bắt đầu có hạnh kiểm xấu. Chiếc váy ngủ miễn cưỡng có thể che cảnh xuân trên người Tiết Tiểu Tần giờ phút này bị hủy diệt trong tích tắc.

"Ừm, tôi không muốn nghe em nhắc đến chuyện chồng của em. Vì như vậy tôi sẽ cảm thấy không vui, người phụ nữ như em, trừ tôi ra, gả cho ai cũng là phí của trời mất." Hoắc Lương đưa tay xoay ngược mũ lưỡi trai lại, Tiết Tiểu Tần bị khuôn mặt đẹp trai rạng ngời của anh phóng điện đến tê dại cả người.

Cô thừa nhận bản thân là người cuồng sắc đẹp, nếu Hoắc Lương có bộ dạng giống Triệu Bản Sơn, cô khẳng định sẽ không kiên nhẫn chơi trò sắm vai với anh lâu như vậy đâu. Thế nhưng -- thế nhưng anh rất đẹp trai! Tiết Tiểu Tần bất tri bất giác nhìn đến ngây người, đến khi Hoắc Lương như có như không hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô và hỏi: "Vì sao lại nhìn tôi như thế? Bộ dạng tôi đẹp trai giống tiên sinh của em ư?"

Tiết Tiểu Tần nói: "Khuôn mặt của tiên sinh nhà tôi rất giống Triệu Bản Sơn..."

Hoắc Lương: "..."

"Cũng có chút giống Phạm Vĩ..."

Hoắc Lương cúi đầu hôn môi cô, ngăn không cho cái miệng nhỏ lém linh nói ra một ít lời anh không thích nghe. Bản lĩnh hôn môi của anh rất tốt, đều là tự học thành tài, mỗi lần đều có thể hôn Tiết Tiểu Tần chết me chết mẹ, ý loạn tình mê.

Lần này cũng không ngoại lệ, Tiết Tiểu Tần thở hổn hển bị Hoắc Lương hôn đến chẳng còn hơi sức, tưởng chừng như sắp hít thở không thông mới nghe Hoắc Lương nỉ non bên tai: "Phu nhân, đừng bao giờ nhắc đến tên của bất cứ người đàn ông nào khác trước mặt tôi, vì tôi sẽ ghen. Để cho em gả cho người khác, tôi đã không vui rồi. Làm sao em có thể khiến tôi càng buồn hơn?"

Tiết Tiểu Tần nói: "Nhưng anh ta là chồng tôi, làm sao tôi có thể không nhắc đến anh ta?"

"Có nhắc cũng là nhắc đến tôi." Hoắc Lương cắn cổ cô: "Không cho phép em nói."

Thật độc tài.

Tiết Tiểu Tần lại thăm mắng Hoắc Lương là bệnh thần kinh, sau đó, uất ức nói: "Vậy được rồi."

Ban đầu tay của Hoắc Lương đặt trên người cô như vậy như vậy, sau đó như vậy như vậy, cuối cùng lại như vậy như vậy như vậy như vậy thay phiên một phen. Anh hiểu rõ thân thể của Tiết Tiểu Tần như lòng bàn tay mình, bác sĩ là nghề của anh, anh am hiểu kết cấu cơ thể con người hơn bất kì kẻ nào. Mỗi một vị trí trên người Tiết Tiểu Tần anh đều biết rõ, Tiết Tiểu Tần ở trong tay Hoắc Lương chẳng khác gì cá nằm trên thớt chờ cạo sạch vảy, trắng nõn mềm mại, anh muốn làm sao thì làm thế ấy.

Một gốc cây hành hoa non nớt nhỏ bé, mặc cho bàn tay của Hoắc Lương chà sát nắn bóp?

Đều đến nước này rồi, nếu anh không làm chuyện gì gì đó thì rất có lỗi với cô gái nhỏ mềm mại dưới người mình. Hoắc Lương dịu dàng hôn Tiết Tiểu Tần, thật ra đây thường tuy buộc lỏng nhưng chắc chắn, sẽ không gây tổn thương cho cô nhưng Hoắc Lương vẫn cười trối cho cô.

Ai ngờ vừa cười đây, Tiết Tiểu Tần lại nhập vai, liều mạng đẩy anh: "Anh mau dừng tay! Anh đừng có đến gần tôi! Tôi là người đã có chồng, tôi không thể có lỗi với ông xã mình!"

Hoắc Lương chuẩn bị vắc sủng ra trận, ai dè tình huống đột ngột thay đổi thành thế này. Anh sững sốt một chút, bé Cá Trắng xinh đẹp ở dưới người mình xoẹt một cái trốn mất, lúc chạy còn không quên chộp váy ngủ mang đi.

Tiết Tiểu Tần nặn ra hai giọt nước mắt: "Anh không thể làm như vậy với tôi..." Vừa nói vừa lui về phía sau.

Hoắc Lương tiến lại gần: "Đối với em thế nào hả?"

"Tôi sai rồi, được chưa..."

Lúc này, Hoắc Lương không thể nào tiếp tục diễn tiếp, anh buồn bực nghĩ: Vì sao chủ đề câu chuyện đột nhiên chuyển sang hướng này?

Đang lúc anh còn nghi hoặc thì Tiết Tiểu Tần cầm váy ngủ che chắn thân thể mình, mắt to chớp chớp, rất thành khẩn nói: "Tôi xin lỗi anh, tôi không nên mặc cả làm gì... Mọi người đều vất vả kiếm tiền mưu sinh cũng không dễ dàng, tôi không nên keo kiệt không cho anh một hai xu tiền lẻ... Chỉ là hai xu tiền thôi mà, anh đừng như vậy..."

Hoắc Lương: "..."

Phản ứng của anh cũng nhanh, Tiết Tiểu Tần chuyển đề tài vùn vụt vậy mà anh cũng theo kịp, lập tức nhập vai: "Đáng tiếc đã chậm, bây giờ

em mới xin lỗi tôi, tôi phải chấp nhận à?"

Anh từng bước đến gần Tiết Tiểu Tần, vừa đi vừa cởi áo khoác, dưới lớp quần áo lao động màu xanh nhạt là cơ thể đàn ông khỏe mạnh khiến phụ nữ si mê.

Vừa đẹp, vừa mạnh mẽ lại an toàn. Tiết Tiểu Tần không chạy nữa, cô bị Hoắc Lương trực tiếp gục trên ghế sofa. Anh nhanh chóng lột sạch bản thân, hai người ôm nhau, Tiết Tiểu Tần vẫn không quên tiếp tục cầu xin tha thứ: "Tôi, tôi bốn bỏ lên năm cho anh, làm tròn luôn nha, cho anh 5 xu được chưa?"

Hoắc Lương lắc đầu nói: "Hiện tại không còn là vấn đề tiền bạc, em làm tổn thương đến lòng tự trọng của tôi, còn làm nhục trình độ chuyên môn của tôi. Tôi phải dạy dỗ em một trận ra trò, để em biết thế nào là lợi hại. Hơn nữa, không phải em cũng rất hưởng thụ à?"

Lần thứ ba, Tiết Tiểu Tần mắng Hoắc Lương bệnh thần kinh. Tiếp đó, đỏ mặt nói: "Vậy cũng đâu cần gấp gáp như thế? Ít nhất anh phải đi tắm rửa cái đã..."

"Em chê tôi bẩn?" Hoắc Lương nhú mày: "Có phải em nghĩ rằng tôi là người thô kệch, không xứng chạm vào em?"

Tiết Tiểu Tần nghĩ thầm, người như anh mà gọi là thô kệch, vậy cô là người như thế nào? Cô yếu ớt tiếp tục phối hợp: "Tôi không có nghĩ như vậy... Tại anh chưa thấy chồng tôi đó thôi, bộ dạng của chồng tôi rất giống vợ chồng Thái Sơn, tục tằn hơn anh í chứ. Làm sao tôi coi thường anh được?"

Hoắc Lương bắt lấy chỗ sai: "Em thật sự nghĩ tôi là kẻ tục tằn."

Tiết Tiểu Tần: "..."

Sau đó, Hoắc Lương lại hỏi: "Rốt cuộc chồng cô giống ai? Lẽ nào cô có tới ba người chồng?"

Tiết Tiểu Tần bị anh chọc vui vẻ: "Thật ra tôi có bốn người chồng."

"Còn một người nữa, ai?"

"Anh đó! Đồ ngốc!" Tiết Tiểu Tần ôm cổ anh, nháy mắt với anh một cái, cực kì quyến rũ lòng người. Trong chớp mắt, Hoắc Lương sửng sờ, anh luôn bị bà xã mình mê hoặc không nói thành lời: "Anh chính là ông chồng thứ tư em, Triệu Bản Sơn và Phạm Vĩ không phải tình yêu chân thành của em. Thật ra thì, người em thích nhất là anh."

Một lúc sau Hoắc Lương mới tìm được âm thanh của mình: "Vậy tại sao em lại đồng ý gả cho vợ chồng Thái Sơn."

"Ai bảo anh không tới cưới em?" Tiết Tiểu Tần cũng rất ấm ức: "Người ta đợi anh rất rất nhiều năm, cuối cùng anh vẫn không dám đến cưới em. Nếu anh có đủ can đảm đến cưới em sớm hơn thì bây giờ em đã là người phụ nữ của anh. Nói không chừng con của chúng ta cũng biết đi mua nước tương rồi."

Phải rồi, anh nhìn cô nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ dám xuất hiện trước mặt cô. Bởi vì không có can đảm, bởi vì tự ti, vì không xứng. Trên thực tế, chỉ cần thật lòng đối đãi thì làm gì có xứng đáng hay không xứng đáng? Diện mạo, thân thể, tuổi tác, gia thế đều không phải là lí do ngăn cản tình yêu.

Nếu anh thích một người, thích đến mức không chỗ để xoay sở, như vậy anh hãy dũng cảm nói cho cô ấy biết. Nói với cô ấy rằng anh thích cô ấy, anh yêu cô ấy, anh muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ. Nếu cô ấy không thích anh, như vậy anh có thể phóng khoáng một chút, ga - lăng một chút, buông tay để cho cô ấy đi. Nhưng -- nếu vừa vặn cô ấy cũng thích anh?

Anh không nói, cô ấy cũng không biểu lộ, thế thì chẳng phải tiếc nuối lắm sao?

Cũng có thể cô ấy chưa từng biết sự tồn tại của anh, khi anh xuất hiện trước mặt cô ấy, thế giới của cô ấy nhờ vậy mà trong sáng tươi đẹp hơn.

Thời gian không chờ một ai, thành tâm phải dũng cảm.

Hoặc Lương nghe, chợt cúi xuống hôn Tiết Tiểu Tần, vừa hôn vừa thấp giọng nói: "Đúng, đều là lỗi của tôi. Vô duyên vô cớ làm lỡ nhiều thời gian rứt rở của em. Nếu tôi xuất hiện sớm, chúng ta đã sớm ở cùng một chỗ."

"Bây giờ cũng không muộn nhé." Tiết Tiểu Tần vui sướng cười: "Hiện tại, chúng ta đang ở chung một chỗ, chẳng phân biệt được, anh nói như thế có tốt hay không?"

"Được." Hoặc Lương nhẹ giọng nói, khóe mắt, đuôi mày đều tràn ngập hạnh phúc và dịu dàng.

Lúc hai người chơi đùa, không biết ai không cẩn thận đá phải thứ gì đó, cái đó rơi 'cách' xuống đất. Đôi vợ chồng son vốn đang hôn nhau say sưa như keo như sơn, sắp sửa xâm nhập vào đối phương thì Tiết Tiểu Tần đột ngột lấy lại tinh thần, chợt đẩy Hoặc Lương: "A!!"

"Làm sao vậy?"

"Bánh gato của em!!" Tiết Tiểu Tần muốn khóc! Cô vội vàng từ dưới mình Hoặc Lương chui ra, nước mắt lả chã nhìn bàn trà trống rỗng. Sau đó, cô vô cùng ai oán nhìn về phía Hoặc Lương: "Bánh gato của em..." Toàn bộ đều cmn đập trên mặt đất hết rồi, a a a a a a a cô không muốn sống nữa!

Cô muốn đi chết!

Hoắc Lương tay mắt lạnh lẽo kéo Tiết Tiểu Tần lại ôm vào lòng, không cho cô lộn xộn: "Vậy để anh mua cái khác cho em."

Tiết Tiểu Tần thật sự rơi nước mắt -- đau lòng nhìn bánh gato: "Thế nhưng rất lãng phí..."

"Ngoan, không lãng phí chút nào." Hoắc Lương hôn nhẹ lên mặt cô, chậm rãi dẫn dắt cô trở về bầu không khí nồng nàn, cháy bỏng ban nãy.

Trên ghế sofa, thấp thoáng dưới đôi chân dài hơi to là đôi chân nhỏ dài trắng như tuyết, chuyển động lại chuyển động, còn có âm thanh mềm mại, nũng nịu mang theo chút hoài nghi của cô gái nhỏ: "Không... không phải đi mua bánh gato à..."

Thanh âm người đàn ông hơi khàn khàn: "Ừm, lát nữa đi mua."

"Một lát nữa... lát nữa là lúc nào... A..."

Hết chương 44

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 45

Tác giả: Ai Lam

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: macngulau.wordpress.com

"Rất nhanh."

Rất nhanh.

Nhanh.

.

.
.
Cái rằm ấy! Vốn là chẳng nhanh lắm, nhưng Tiết Tiểu Tần chưa ăn điểm tâm lại bị mất cái bánh gato yêu dấu, còn bị tên bệnh thần kinh Hoắc tiên sinh lôi kéo vận động kịch liệt, cô sắp đói thành rằm rồi!

Vất vả ăn được một chút lấp bụng, Tiết Tiểu Tần không chịu ăn nữa, cứ quần lấy Hoắc Lương đòi anh dẫn cô đi mua bánh gato. Không mua bánh gato, không ăn cơm! Cô chính là cô gái có khí tiết, có kiên trì!

Hoắc Lương bị cô giày vò, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Anh ôm cô, hai người cùng đi tắm rửa thay quần áo mới. Lúc này, anh mới nắm tay Tiết Tiểu Tần cùng ra khỏi cửa. Vừa chờ thang máy, vừa giáo dục Tiết Tiểu Tần: "Lần sau trước khi mở cửa, em phải nhìn cho kỹ xem người ở bên ngoài là ai. Lỡ như người ở ngoài không phải anh mà là kẻ xấu thì sao? Nhớ chưa?"

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn trả lời: "Nhớ ạ."

Hoắc Lương hài lòng gật đầu, nắm tay Tiết Tiểu Tần cùng vào thang máy. Trong thang máy còn có một đôi tình lữ khác cũng tay nắm tay, cả hành trình Hoắc Lương đều xem người ta là không khí, liếc mắt nhìn một cái cũng lười.

Người như Hoắc Lương, ánh mắt anh sinh ra vì Tiết Tiểu Tần, ngôn ngữ cũng xuất hiện vì cô, lăng mạn hay si tình đều chỉ thuộc về một mình cô. Có lúc, không hiểu phong tình khiến người ta bóp cổ tay thờ dài, có lúc, lăng mạn đến mức làm cho người khác phải ngưỡng mộ.

Lái xe đến tiệm bánh gato, Hoắc Lương vừa sờ túi liền lúng túng... Anh... Không có mang theo tiền.

Mặc dù bây giờ anh đã có thói quen mang vài tờ tiền mặt trên người, nhưng hồi sáng đi làm về anh mua bánh gato và hoa hết sạch rồi. Cho nên... cuối cùng... vẫn là Tiết Tiểu Tần tự bỏ tiền mua bánh gato cho mình.

Trong lúc chờ nhân viên cửa hàng đóng gói hộp bánh, Tiết Tiểu Tần thuận tay lướt weibo, thấy một người hâm mộ vô cùng 'hiếm độc' nói: Vừa khéo cô có thể chơi cosplay công nhân điện nước với Hoắc tiên sinh nhớ!!! Chao ôi! Ngẫm lại thật là khiến người ta kích động!!!!!!!!!!!!!!

Giây phút này, Tiết Tiểu Tần rất muốn lôi người kia ra hắc...

Cầm túi giấy trong tay, Tiết Tiểu Tần kéo tay Hoắc Lương ra chỗ đậu xe ngoài tiệm bánh, vừa hay chạm mặt viện trưởng.

Không biết sao ông viện trưởng vừa thấy Hoắc Lương thì hai mắt sáng lên, trước lên tiếng chào Tiết Tiểu Tần, sau lại ân cần hỏi han cô vài câu. Hoắc Lương hoàn toàn mặc kệ ông.

Chào hỏi xong thì tiến vào đề tài chính, viện trưởng quay qua nói với Hoắc Lương: "Bác sĩ Hoắc, chuyện là thế này, tôi nghe bạn bè ở bệnh viện khác nói, hiện tại có người đang tìm kiếm anh ở từng bệnh viện đó."

"Tìm tôi?" Hoắc Lương hỏi: "Ai?"

"Không biết, chỉ biết người kia họ Kỷ." Viện trưởng nói: "Người muốn tìm anh là một phụ nữ trung niên, nhìn có vẻ rất nóng ruột. Tôi nhờ người hỏi thăm giúp thì biết trong nhà bà ta có người bị bệnh nặng. Chỉ có anh mới có thể cứu được, nên bà ta vội vã tìm anh ở khắp nơi. Hình như bà ta không phải người ở Bắc Kinh, mà đặc biệt từ Thượng Hải bay qua đây. Nghe nói anh ở Mỹ, bà ta còn cố tình đi qua Mỹ mấy chuyến, về sau mới biết anh đã về nước và định cư ở Bắc Kinh nhưng không biết anh làm việc

ở bệnh viện nào. Vì vậy, bà ta buộc lòng phải đi tìm từng bệnh viện một. Anh có muốn tôi giúp anh liên lạc với bà ta hay không? Nhìn hoàn cảnh bà ta rất tội nghiệp, nghe đâu đứa trẻ kia bị bệnh rất nhiều năm, trị không hết."

Ánh mắt của Hoắc Lương rất kì quái, ngay cả Tiết Tiểu Tần cũng không biết hình dung như thế nào. Anh hỏi viện trưởng: "Có hỏi thăm là bệnh gì hay không?"

Viện trưởng lắc đầu: "Bọn họ không nói, hỏi cũng chẳng trả lời. Anh có muốn hay không -- "

"Không." Hoắc Lương thản nhiên từ chối: "Làm phiền viện trưởng giúp tôi nói với các bệnh viện khác, nếu có người đến nghe ngóng tin tức của tôi, ông cứ nói là không biết gì hết, cũng chưa từng thấy tôi. Nếu bọn họ tìm tới đây, làm phiền viện trưởng từ chối giúp tôi. Bằng không, tôi cũng không ngại rời khỏi bệnh viện."

Anh nghiêm túc chứ không phải đe dọa, giống như chỉ thông báo cho viện trưởng biết một sự thật có thể xảy ra. Viện trưởng lập tức đồng ý, hơn nữa ông còn cam đoan với anh sẽ không để những người đó tìm tới tận cửa. Thật ra, ông cảm thấy gia đình bọn họ rất đáng thương, nghĩ có thể giúp được bao nhiêu thì giúp. Dẫu sao thì tài năng chữa bệnh của Hoắc Lương đã rõ như ban ngày, khỏi cần chứng minh.

Hơn nữa, công việc hiện tại của Hoắc Lương rất nhẹ nhàng, chỉ khi gặp ca nào có độ khó cao mà các bác sĩ khác không làm được hoặc không chắc sẽ phẫu thuật thành công, viện trưởng mới gọi điện thoại cho Hoắc Lương. Về phần vì sao Hoắc Lương không muốn người khác biết hành tung của mình, không muốn để những người đó tìm được, viện trưởng không hỏi nhiều. Từ xưa tới giờ, ông không phải loại người tò mò nhiều chuyện, vả lại, giữ Hoắc Lương ở lại bệnh viện mới là điều quan trọng nhất nhưng thứ khác đều là mây bay. Cho dù Hoắc Lương có bắt ông ngày ngày phải quỳ xuống lau giày cho anh ta, ông cũng bằng lòng!

Rõ ràng tâm trạng của Hoắc Lương không tốt, Tiết Tiểu Tần chủ động nói chuyện với viện trưởng, vừa cảm ơn vừa chào tạm biệt ông. Chờ ông viện trưởng đi rồi, Tiết Tiểu Tần mới lo lắng nhìn Hoắc Lương. Trên nét mặt anh không chút thay đổi dường như có một tia không nhìn được.

Tiết Tiểu Tần cẩn thận hỏi: "Chồng à, anh sao thế?"

"Không sao." Hoắc Lương hôn cô một cái, mở cửa xe và cài dây an toàn giúp cô rồi mới tự mình ngồi vào ghế lái. Nhưng Tiết Tiểu Tần không cảm thấy như vậy, cô nhú mày: "Chồng à, không phải chúng ta đã nói phải thẳng thắn với nhau hay sao? Anh lại có chuyện giấu em đúng không?"

Hoắc Lương ngán người một xíu, rồi nói: "Anh không có gạt em."

"Vậy biểu cảm vừa rồi của anh là thế nào hả? Anh đừng hòng gạt em!" Bây giờ, ánh mắt Tiết Tiểu Tần rất sắc bén, Hoắc Lương hiểu cô, cô cũng hiểu rõ anh: "Có phải anh biết người đang tìm anh là ai hay không?"

"Chỉ là suy đoán thôi, anh không dám khẳng định." Giọng anh hồ hững: "Có lẽ là mẹ anh."

Mẹ của Hoắc Lương? Người phụ nữ bỏ rơi anh lúc anh năm tuổi, người từng nhốt anh trong nhà vệ sinh suốt ba ngày ba đêm? Cái người phụ nữ sinh con nhưng không bảo vệ, chăm sóc, thậm chí vì sợ ông chồng say xỉn đánh đập mà đẩy con ra chịu đòn đó ư? Tiết Tiểu Tần cả kinh: "Sao có thể bà ta?"

Mấy hôm trước, Hoắc Lương nhận được bưu phẩm từ thầy hướng dẫn ở bên Mỹ gửi qua, nói là có người phụ nữ tự xưng là mẹ của anh tìm anh, xin địa chỉ của anh. Thế nhưng thầy hướng dẫn không cho, đuổi bà ta rời đi. Bởi vì ông không biết Hoắc Lương có quan hệ như thế nào với bà ta, nên ông gửi bưu phẩm kể rõ mọi chuyện cho anh biết.

Tiết Tiểu Tần nghe xong chỉ nở nụ cười: "Nghe có vẻ như bà ta muốn tìm anh làm giải phẫu."

"Không phải."

"Không phải gì?" Tiết Tiểu Tần không hiểu: "Làm sao anh biết không phải?"

"Trên thế giới này, bác sĩ có tiếng tăm nhiều vô số kể, thầy hướng dẫn của anh cũng là một bác sĩ nổi tiếng. Dù cho thuật chữa bệnh của ông không bằng anh, cũng tuyệt đối không có người gặp ông ấy mà không đưa hồ sơ bệnh án của bệnh nhân nhờ ông ấy phân tích, mà chỉ kiên trì muốn tìm anh. Càng miễn bàn từ đầu đến cuối bọn họ chưa từng nói bệnh nhân mắc bệnh gì, lại khẳng định chỉ có anh mới cứu được." Về mặt Hoắc Lương vô cùng lạnh nhạt: "Đoán chừng là có âm mưu khác."

Tiết Tiểu Tần cũng lo lắng: "Anh nói đúng. Hai mươi mấy năm không liên lạc, không xuất hiện, vừa xuất hiện liền đòi gặp anh cho bằng được, chắc chắn là có mục đích!" Cô cầm tay anh: "Em sẽ ở bên cạnh anh, chồng nè, anh đừng buồn nữa."

Hoắc Lương trở tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, kéo cô vào trong lòng nhẹ nhàng hôn một cái: "Anh không có buồn rầu gì hết, em quên rồi sao, anh là người bẩm sinh thiếu hụt về mặt nhận biết tình cảm. Đối với bọn họ, anh không có một chút cảm giác quyến luyến, tự nhiên sẽ không tiếc nuối, càng không cảm thấy đau lòng. Hiện giờ, anh chỉ phiền chán, không hi vọng bà ta xuất hiện trong cuộc sống của anh."

Không có ai hi vọng cuộc sống vốn ngăn nắp, sạch sẽ của bản thân bỗng xuất hiện một vết nhơ.

Đối với Hoắc Lương, mẹ của anh chính là vết nhơ, một vết nhơ hèn nhát, ích kỉ.

Tiết Tiểu Tần gật đầu, thầm nghĩ, nếu bọn họ dám xuất hiện, cô nhất định đánh bọn họ một trận toại bời hoa lá. (Ó ^ Ò)

Ngày thường, Tiết Tiểu Tần hay xem tin tức này nọ, nghe thấy rất nhiều tin về các bậc cha mẹ cầm thú. Cô vẫn không hiểu nổi tại sao trên thế giới này lại có những loại người như vậy? Bọn họ sinh con nhưng lại không chịu trách nhiệm, đánh đập, mắng nhiếc, giày xéo, thậm chí là ngược đãi... Những chuyện này khiến cho Tiết Tiểu Tần cảm thấy không rét mà run. Cha mẹ vốn là người anh hùng của những đứa con, lúc con cái lo lắng sợ hãi cha mẹ sẽ là cảng tránh gió, là hậu thuẫn duy nhất để con cái trở nên kiên cường.

Gia đình chính là tốt đẹp như thế đó! Ấy vậy mà trên đời này có vài người không xứng đáng làm cha làm mẹ.

Từ nhỏ, Tiết Tiểu Tần được sinh ra trong gia có ba mẹ hiền lành, ba mẹ đều yêu thương cô, xem cô là hòn ngọc quý mà nâng trên tay. Bởi vì được yêu thương, nên cô học được cách để yêu thương mọi người, đây đều là ba Tiết mẹ Tiết dạy cho cô. Có lẽ, Tiết Tiểu Tần có chút khuyết điểm, nhưng cô biết phân biệt phải trái, chưa từng phạm phải lỗi lầm.

Hiện tại, cô chưa chuẩn bị sẵn sàng, lại chưa thỏa thuận với Hoắc Lương xong, nên tạm thời cô chưa có ý định sinh con. Thế nhưng nếu có một ngày, Tiết Tiểu Tần nói là nếu như... Cô chuẩn bị xong tâm lý làm mẹ, cô và Hoắc Lương sẽ có con, vậy thì cô sẽ cố gắng nghiêm túc học tập để làm người mẹ tốt, dốc hết tất cả tình yêu thương dành cho con của mình.

Còn mẹ của Hoắc Lương.

Tiết Tiểu Tần chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng nếu cô là bà ta, cô tuyệt đối không bao giờ đối xử với Hoắc Lương như thế.

Bởi vì đó đơn thuần nhưng là việc làm tàn nhẫn đến cực điểm. Nghĩ tới đây, Tiết Tiểu Tần lặng lẽ nắm một ngón tay của Hoắc Lương, chờ khi

anh quay qua nhìn mình, cô liền nở nụ cười ngọt ngào với anh.

Trong mắt Hoắc Lương cũng tràn ngập ý cười. Anh hoàn toàn không nghĩ rằng đối phương sẽ tìm được mình, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không thể tìm được. Viện trưởng giao tiếp rộng, chỉ cần ông mở miệng sẽ không có người tiết lộ tin tức của anh. Bắc Kinh có rất nhiều bệnh viện, thông tin lý lịch của bác sĩ đều được bảo vệ. Cho nên, nếu đối phương muốn tìm anh, cứ từ từ mà tìm.

Hết chương 45

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 46

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn edit: <https://macngulau.wordpress.com/>

Kể từ ngày hôm qua gặp viện trưởng, được ông báo tin có người đang tìm kiếm Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần thường cảm thấy bồn chồn không yên. Cô nghĩ rất lâu, có lẽ là do bị chứng vọng tưởng hại, sau đó cô gõ từ khóa "Hoắc tiên sinh" vào khung search trong weibo của mình, trời đất quý thần ơi... Kết hôn gần một năm, cô đã đăng gần ba mươi weibo có liên quan đến Hoắc Lương!

Đúng lúc Tiết Tiểu Tần nhìn thấy một tin weibo rất đáng yêu từ chú cảnh sát, nói rằng tiết lộ thông tin cá nhân trên internet là chuyện rất đáng sợ. Cô càng đọc càng hoảng, sau đó trừng mắt tìm kiếm hai mươi mấy weibo mà sững sờ.

Hoắc Lương rửa hoa quả xong, cắt thành từng miếng vừa miệng, rồi cảm thêm một cây tăm bưng ra ngoài. Thấy cô ngơ ngác ngồi trước máy vi tính không nhúc nhích, anh cảm thấy có chút kì lạ. Bình thường lúc Tiết Tiểu Tần xem phim hoặc đọc truyện tranh, vẻ mặt cô luôn tràn đầy hưng

phần, chưa bao giờ giống như hiện tại... Tạm thời có thể gọi bộ dạng này của cô là đại ra!

"Tiểu Tần?" Hoắc Lương đi tới phía sau lưng Tiết Tiểu Tần, đưa một miếng táo đến bên miệng của cô. Tiết Tiểu Tần vẫn duy trì vẻ mặt đại ra há miệng ăn, mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình vi tính, vô ý thức nhai miếng táo, sau đó nuốt xuống.

Hoắc Lương cũng nhìn về phía màn hình, ngó giao diện trên weibo, thấy cô vẫn thờ ơ không nói lời nào, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiết Tiểu Tần duy trì vẻ mặt đại ra hơn mười giây mới thở dài: "Còn không phải vì chuyện hôm qua được viện trưởng báo tin có người tìm anh đó à, em sợ bọn họ sẽ tìm được anh từ em."

Hoắc Lương mỉm cười: "Không đâu."

"Làm sao anh biết là không?" Tiết Tiểu Tần lập tức hỏi.

Hoắc Lương nói: "Không có tên, cũng không có ảnh chụp, làm sao bọn họ biết anh? Dù bọn họ biết anh thì sao có lấy được cách liên lạc từ em? Cho nên, yên tâm nhé, bọn họ sẽ không biết đâu."

Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không được, em vừa xem weibo của chú cảnh sát, trên đó viết một khi tiết lộ thông tin cá nhân trên mạng sẽ rất phiền toái." Thật ra còn có một nguyên nhân nữa là sáng này cô chợt nhớ trong phim tội phạm tâm lý, có một tập nói về người thích khoe khoang bản thân trên mạng xã hội bị giết...

Cô cuộn tay thành nắm đấm giơ lên, nghiêm túc nói với Hoắc Lương: "Em quyết định xóa hết mấy cái tin đăng trên weibo, còn nữa, hồi trước em sử dụng định hướng trên weibo, lại chụp hình liên quan đến đời sống cá nhân... Tất cả đều phải xóa hết!"

Liếc nhìn bộ dáng sốt ruột vội vàng làm mưa làm gió của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương vội túm cổ tay cô lại: "Em chắc chắn muốn xóa hết?"

"Dạ." Cô gái nhỏ gật đầu một cái thật mạnh: "Sau này, ngoại trừ vẽ tranh, em không bao giờ đăng lung tung nữa!" Vừa nói, cô vừa le lưỡi: "Bọn họ cứ đòi liếm tay anh miết, em không thích điều này đâu."

Nghe lời này, Hoắc Lương lập tức thả lỏng: "VẬY XÓA ĐI." Thật ra, anh vẫn không thích như thế.

Tiết Tiểu Tần gật đầu, cũng may cô đăng weibo không nhiều, liên quan đến cuộc sống lại càng ít. Không cần tới năm phút đã xóa sạch sẽ mọi thứ. Vì sợ bỏ sót nên cô còn kiểm tra thêm một lần nữa, khi xác định đã xóa hết mới thở phào nhẹ nhõm. Kể đó, cô đăng một tin, đại khái là giải thích với người hâm mộ rằng trước kia làm như vậy là sai, thế nên cô xóa hết mọi weibo có liên quan đến đời sống riêng tư, cảm thấy nên bảo vệ chuyện riêng tư của mình. Mong mọi người thông cảm.

May thay, các fan của cô không phải mấy em gái dịu dàng thì cũng là mấy cô nàng mạnh mẽ đáng yêu, mọi người đều bày tỏ thấu hiểu cho cô, sau đó thi nhau khóc ròng -- Về sau chúng ta không được nhìn thấy đôi tay đẹp đến dữ dội của Hoắc tiên sinh nữa rồi sao? Tần Bản Bản, cô thật là độc ác!!!

Tiết Tiểu Tần xử lí sạch sẽ những weibo có liên quan đến đời sống riêng tư thì thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như được sống lại. May mắn, những người trong thông báo tin tức của cô đều là người quen, ngoại trừ weibo không có bất kỳ tài khoản công cộng nào khác. Cô nghĩ, cho dù mẹ của Hoắc Lương có bản lĩnh lên trời xuống biển cũng tuyệt đối không thể nào tìm được bọn họ nhỉ?

Cô không hi vọng những người đó tới quấy rầy cuộc sống của hai người. Bởi vì Hoắc Lương không thích qua lại với người khác, cho dù về

nhà, Tiết Tiểu Tần cũng rất ít để anh tiếp xúc với đám đông.

Đối với những gì anh không thích, người làm vợ như cô không có năng lực làm nhiều điều cho anh nhưng cô nguyện ý cố gắng vì anh. Lúc học trung học, cô thích tìm hiểu văn chương ngâm thơ, hay đọc những châm ngôn về tình yêu, nếu một người đàn ông yêu bạn, anh ta nhất định sẽ vì bạn mà thay đổi.

Nhưng Tiết Tiểu Tần nghĩ rằng, cô không thể lại để cho Hoắc Lương thay đổi vì cô. Anh đã rất cố gắng thích ứng thế giới này, cô thực sự không thể để cho anh tiếp tục đè nén bản tính của mình, trở thành một người ứng xử suôn sẻ kiểu 'bạn tới tôi đi'.

Nếu anh không thích thì không cần làm. Cũng không phải không làm sẽ chết, không làm anh sẽ cảm thấy tương đối thoải mái, còn cô sẽ không đau lòng.

Không phải mỗi người đều phải dung nhập vào thế giới này, mỉm cười tươi vui với tất cả mọi người đúng không? Những thứ này đều không nhất định, Tiết Tiểu Tần không cầu gì khác ngoài việc Hoắc Lương có thể bình an, khỏe mạnh.

Cô cũng chả thích mẹ của Hoắc Lương. Mặc dù Hoắc Lương nói về bà ta rất hời hợt, giống như chỉ là một chuyện nhỏ chẳng đáng kể nhưng Tiết Tiểu Tần thử đặt bản thân vào hoàn cảnh đó để suy nghĩ một chút. Nếu cô là Hoắc Lương, lúc năm tuổi bị mẹ ruột bỏ rơi trong nhà vệ sinh nữ ở trạm xe lửa suốt ba ngày ba đêm, cô nhất định sẽ điên mất.

Đừng nói bóng ma trong lòng... cô sợ rằng cả đời cũng không đứng lên nổi. Cho nên Tiết Tiểu Tần rất bội phục Hoắc Lương, Hoắc Lương mới là người gần gũi với cô nhất. Lời này nghe có vẻ ích kỉ, cho dù mẹ của Hoắc Lương mắc bệnh hiểm nghèo chỉ có Hoắc Lương mới có thể chữa trị,

mặc kệ Hoắc Lương có đồng ý hay không, Tiết Tiểu Tần cũng không nguyện ý.

Cô không muốn anh gặp lại loại người khiến người ta cảm thấy tởm lợm đó. Tình huống của Hoắc Lương vừa chuyển tốt không được bao lâu, bọn họ liền nhảy ra, nhảy nhót tựa như thăng hề đặc ý vênh váo. Tiết Tiểu Tần cảm thấy đây đúng là chuyện nực cười.

Thế nên, mọi cách có thể để đối phương biết được tin tức cá nhân của hai người, Tiết Tiểu Tần đều không muốn làm.

Trong lòng cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng hoàn toàn không để cho Hoắc Lương biết.

Hoắc Lương nói đúng, từ ngày gặp viện trưởng đã qua nửa tháng, cuộc sống của hai người vẫn gió yên sóng lặng. Trong thời gian đó, Tiết Tiểu Tần đăng ba tin weibo, một cái là tranh cô tự vẽ, một cái là ủng hộ người bạn vừa ra sách mới, cái cuối cùng chính là chúc mừng hội ra mắt tác phẩm và tặng kèm chữ kí trên toàn quốc.

Sau đó, cô mặc kệ mấy bình luận của người hâm mộ bày tỏ bọn họ không ngại cô diễn trò ân ái, hi vọng cô có thể trở lại phong cách Tần Ngốc vừa đáng yêu lại bướng bỉnh giống như ngày xưa, chứ không như bây giờ chỉ có bốn chữ: Trích đăng weibo.

Tiết Tiểu Tần rất cảm ơn mọi người, nhưng không có trở lại là mình như thường ngày. Một ngày chưa giải quyết xong chuyện của mẹ Hoắc Lương thì lòng dạ cô vẫn rối bời. Cô luôn cảm thấy khi người phụ nữ này xuất hiện sẽ mang đến một ít chuyện không thể ngờ cho cuộc sống của cô. Cô chắc chắn rằng bản thân mình không thích cái chuyện 'không thể ngờ' đó.

Trái lại, Hoắc Lương không thèm để ý, vẫn nên ăn uống thì ăn uống, nên đi làm thì đi làm, nên ôm vợ thì ôm vợ, tinh thần sáng khoái, hoàn toàn

không đặt chuyện này vào trong lòng. Dưới ảnh hưởng của anh, Tiết Tiểu Tần chậm rãi thả lỏng tinh thần.

Bình đến tướng chặn thôi, cô không tin mình đâu không lại bà già kia. Tiết Tiểu Tần cẩn thận suy nghĩ, nếu lần này mẹ Hoắc Lương tìm anh để xin lỗi hoặc muốn bù đắp cho anh, cô vẫn kiên trì không muốn Hoắc Lương gặp bà ta. Chưa nói tới việc Hoắc Lương có tình cảm với bà ta hay không, nhưng chỉ cần nghĩ tới tiết mục đau khổ vì tình, cô liền cảm thấy da đầu tê dại. Cô thật sự hi vọng, vị nữ sĩ kia đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của bọn cô.

Nếu bà ta có mưu đồ khác thì càng đơn giản, trực tiếp mời bà ta cúp mịa nó đi!

Trong lòng Tiết Tiểu Tần nghĩ tới nghĩ lui đủ loại khả năng, cũng chuẩn bị xong các loại phương pháp đáp trả đối phó. Vì sợ bản thân quên mất, cô dùng bút viết lại. Hoắc Lương vô tình nhìn thấy rất muốn khuyên giải an ủi cô, nói với cô không cần lo lắng nhiều, mọi chuyện đã có anh lo. Việc này anh sẽ giải quyết, nhưng khi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tiết Tiểu Tần anh lại thay đổi chủ ý -- Cô muốn bảo vệ anh, vậy thì cứ để cô bảo vệ đi.

Chưa từng có người yêu thương anh như thế, Hoắc Lương mạnh mẽ lạnh lùng khiến người khác cảm thấy kính nể, lúc đối mặt với người yêu thương, trái tim anh cũng vô cùng mềm mại.

Ngày tháng chín trôi qua hơn phân nửa, lễ quốc khánh sắp đến, Tiết Tiểu Tần tỏ vẻ -- không đi ra ngoài chơi, cô chỉ muốn làm tổ ở nhà thôi.

Lúc cô học đại học, lễ quốc khánh được nghỉ bảy ngày chẳng có gì để làm, cuối cùng quyết định cùng ba người bạn cùng phòng đi chơi. Vốn là muốn đi leo núi Trường Thành, ai ngờ lúc đi lên liền gặp gay go! Vất vả

chen lẫn cả ngày, một chút vui vẻ cũng chẳng có, ngược lại cô bị mất một chiếc giày.

Từ đó về sau, cô cự tuyệt đi du lịch vào dịp lễ tết -- Thật đáng sợ!

Cô không muốn ra ngoài, dĩ nhiên Hoắc Lương càng không muốn. Trong lòng anh đã có cảnh vật đẹp nhất, cần gì phải đi chỗ khác xem.

Cho nên bọn họ đã bàn bạc xong, lễ quốc khánh cứ ở nhà là được.

Thế nhưng, Tiết Tiểu Tần tuyệt đối không ngờ tới chính là vào đêm 30 tháng 9, cô vừa tắm xong tóc còn chưa kịp lau khô ra khỏi phòng tắm, Hoắc Lương liền cầm hộp quà đóng gói tinh xảo đến trước mặt cô.

Đối với chứng vọng tưởng của Hoắc Lương, Tiết Tiểu Tần đã luyện thành bản lĩnh mặt không đổi sắc tim không đập mạnh. Cô thuận tay nhận hộp quà, hỏi: "Chùng nào mặc ạ?"

"Ngày mai."

Tiết Tiểu Tần nghiêng đầu, Hoắc Lương nhận lấy cái khăn lông giúp cô lau tóc, còn cẩn thận dùng tăm bông vôi vào lỗ tai cô, sợ nước vào tai cô. Tiết Tiểu Tần thoải mái ghé vào đùi Hoắc Lương, ngáp một cái. Hôm nay, cô và Hoắc Lương đi siêu thị mua rất nhiều đồ, trong bảy ngày sắp tới không sợ thiếu nguyên liệu nấu đồ ăn.

Nói cách khác, hai người có thể làm tổ trong nhà suốt bảy ngày, khỏi phải ra ngoài.

Gần đây, Tiết Tiểu Tần vẫn luôn theo Hoắc Lương tập thể hình, tuy rằng không tập thành cơ bụng phẳng lì, nhưng cũng có đường viền mờ mờ đó chứ. Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất hưng phấn, từ nhỏ cô đã thon thả, lúc béo nhất cũng không quá 110 cân (55 kg), cộng với vóc người cao 1m7, chuyện đáng buồn duy nhất là khi ăn no sẽ không giấu nổi bụng nhỏ. Có lẽ

thời gian dài ngồi lâu không vận động cộng thêm làn da trắng như tuyết, trên thực tế, cô không mạnh khỏe đến như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác, mỗi ngày, Hoắc Lương đều nấu rất nhiều món ngon cho cô, tất cả đều có dinh dưỡng lại không béo phì, lại thêm vận động tập thể hình. Tiết Tiểu Tần ngạc nhiên phát hiện trong tình huống sức ăn của cô không thay đổi, cô không những gầy, dáng người càng ngày càng đẹp!

Cuối cùng cũng tạo hình thành công, cho nên cô rất mong chờ đến ngày mình luyện tập thành cơ bụng phẳng lì.

Cô vẫn luôn thêm nhỏ dãi cơ bụng và cơ ngực của Hoắc Lương, cô cũng rất muốn nhá!

Mấy ngày trước, 'bà dì' của Tiết Tiểu Tần vừa đến chơi, còn chưa hết hẳn nên Hoắc Lương đã cấm dục nhiều ngày rồi. Tiết Tiểu Tần tắm xong, cả người rất sáng khoái, ngáp một cái liền lặn vào lòng Hoắc Lương như thói quen, hôn nhẹ lên môi anh, nói: "Ông xã ngủ ngon."

Hoắc Lương hôn trả lại cô, không nói gì, chỉ ôm cô vào lòng thật chặt.

Một đêm ngủ ngon, nhưng trong lúc ngủ Tiết Tiểu Tần nằm mơ, cô mơ thấy mẹ Hoắc Lương xuất hiện. Kết quả, không phải bà ta muốn bù đắp với Hoắc Lương mà là muốn anh cứu bà ta. Tiết Tiểu Tần trong mộng có cơ bụng và cơ ngực hoàn mỹ, giá trị vũ lực kinh người, cô xách băng ghế đánh người đuổi ra ngoài. Sau đó, cô một chân đạp lên ghế, một tay vung băng ghế lên đắc ý cười ha ha... Tỉnh mộng!

Tiết Tiểu Tần dụi dụi con mắt, ngó đồng hồ treo tường, mới tám giờ hà... Nhưng cô không còn buồn ngủ nữa.

Cô giật mình, Hoắc Lương còn ôm cô ngủ say. Tiết Tiểu Tần nhàm chán nằm đếm lông mi của anh, một cọng hai cọng ba cọng... Lúc Hoắc

Lương ngủ rất yên tĩnh, thoạt nhìn không khó gần gũi như ngày thường. Tiết Tiểu Tần nhìn đến ngây dại, không nhịn được hôn lên cánh môi của anh, rón rén gỡ cánh tay anh đang ôm mình, ngồi dậy, ngáp một cái, le díp đi giải quyết vấn đề sinh lý.

Đi vệ sinh xong, cô đánh răng rửa mặt luôn. Nhớ tới việc một lát nữa phải thay quần áo, cô lại tắm rửa một cái.

Tắm xong đi ra, cô phát hiện Hoắc Lương còn đang ngủ, Tiết Tiểu Tần ghé vào bên giường nhìn anh một lúc mới lặng lẽ ôm lấy hộp quà, rón ra rón rén đi ra ngoài, sợ làm ồn đến Hoắc Lương.

Từng thấy qua trang phục đào kép, trang phục miêu nữ, trang phục nữ quân nhân, vậy nên khi nhìn thấy bộ trang phục nữ giúp việc trong hộp quà, Tiết Tiểu Tần vô cùng bình tĩnh tiếp nhận. So với trang phục miêu nữ trước đó, bộ đồ này đứng đắn hơn, giống trang phục nữ bồi bàn của quán cà phê Nhật, hai màu đen trắng kinh điển, còn có cài tóc, kích thước vô cùng vừa vặn. Lúc mặc vào, Tiết Tiểu Tần cũng cảm thấy chiếc váy này rất đẹp, thủ công tinh tế lại đẹp, váy xòe bông cũng là loại trang phục Tiết Tiểu Tần yêu thích.

Cô tìm cái gương nhìn một chút, cảm thấy đầu tóc trông có vẻ không thích hợp. Vì vậy, cô gỡ mái tóc được tết lúc đi ngủ, chải thành tóc đuôi ngựa.

Lúc còn trẻ, mẹ Tiết cũng nổi danh là người đẹp. Mặc dù ba Tiết đã bước vào tuổi trung niên nhưng khí chất anh tuấn vẫn còn đấy, Tiết Tiểu Tần hội tụ tất cả những ưu điểm của ba mẹ, cho dù cô 26 tuổi giả trang thành loli cũng kém tí nào, tuyệt đối không xảy ra trò đùa khôi hài.

Mỗi lần soi gương, Tiết Tiểu Tần đều sắp yêu bản thân gần chết.

Nếu cô mặc trang phục nữ giúp việc, Hoắc Lương chắc chắn là nam chủ nhân của căn nhà. Lần này, quần áo nữ giúp việc rất nghiêm chỉnh, về

cơ bản chẳng hạn chế nội dung. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần nghĩ cách làm thế nào để trở thành nữ giúp việc đạt yêu cầu, một lúc sau, cô vui sướng chạy về phía phòng bếp chuẩn bị làm điểm tâm.

Tiết Tiểu Tần không thích nấu cơm, nhưng không có nghĩa là cô không biết nấu cơm. Ngày nay, sách dạy nấu ăn bay đầy trời, Tiết Tiểu Tần chỉ cần tùy tiện tìm tòi một chút là có thể làm rất tốt.

Bình thường, một ngày ba bữa đều do Hoắc Lương làm, anh không cho Tiết Tiểu Tần nhúng tay vào. Hôm nay, Tiết Tiểu Tần muốn trở tài nấu nướng, đương nhiên cô sẽ cố gắng đạt tới đẳng cấp hoàn mỹ.

Cô quyết định nấu cháo!

Đầu tiên là tìm cách dạy nấu cháo bát bảo, vo gạo, rửa táo đỏ, đậu phộng... xong, cho tất cả vào nồi áp suất rồi bật công tắc. Chờ đến khi nồi cháo sôi bọt thì vặn nhỏ lửa, tiếp tục hầm, Tiết Tiểu Tần mở tủ lạnh ra xem, trong sách nói, dưa muối chính là món ăn kèm tốt nhất.

Hôm qua, bọn họ có mua trứng vịt muối, Tiết Tiểu Tần cắt trứng vịt thành bốn cánh xinh đẹp, lại làm thêm một đĩa salad nấm kim chi. Tổng cộng có ba món ăn kèm, tuy rằng không phải do cô làm nhưng có lòng là đủ rồi.

Cô ném thử cháo, mùi vị đã thơm ngon đậm đà, liền tắt bếp. Bưng cháo bát bảo trút vào nồi, ngâm nước lạnh một chút. Dọn chén đĩa xong, cô vui sướng như chú chim nhỏ chạy vào phòng ngủ.

Hoắc Lương vẫn chưa tỉnh, đôi mắt Tiết Tiểu Tần đảo vòng tròn, xấu xa đi vào phòng tắm lấy vắt khăn lông ướt, trực tiếp dán lên mặt Hoắc Lương.

Hoắc tiên sinh lập tức mở mắt. Mới tỉnh dậy, anh có chút thất thần: "...Tiểu Tần?"

"Ngài nên dậy rồi, thưa tiên sinh." Tiết Tiểu Tần rất ân cần lau mặt giúp anh: "Em đã làm điểm tâm rồi, ngài mau đi rửa mặt đi ạ."

Hoắc Lương mờ mịt mấy giây, nhìn chăm chăm bộ váy trên người Tiết Tiểu Tần mới bừng tỉnh hiểu ra. Tiết Tiểu Tần rất thân mật kéo anh dậy, đẩy anh vào phòng tắm, cầm bàn chải đánh răng nặn kem sẵn cho anh, còn rất tri kỉ hỏi: "Có cần giúp ngài đánh răng hay không ạ?"

Hoắc Lương lắc đầu: "Không cần, cảm ơn." Anh cảm thấy hơi nhức đầu, có thể là tối hôm qua để điều hòa không khí quá lâu, thật không xong.

Anh không thích chuyện không thể khống chế xuất hiện trên người mình. Ví dụ như đau ốm, điều này khiến cho anh cảm thấy rất không hài lòng.

Hoắc Lương nhìn vào gương, sau một đêm, râu mọc lờm chờm. Hoắc Lương cúi đầu tìm dao cạo râu. Không biết Tiết Tiểu Tần xuất hiện ở phòng tắm từ lúc nào: "Tiên sinh, ngài cần tìm thứ gì?"

Hoắc Lương nói cho cô biết mình đang tìm dao cạo râu, Tiết Tiểu Tần hiểu rõ, liền đáp: "Em cũng không biết ở chỗ nào."

Hết chương 46

[Hoắc tiên sinh] Chương 47

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Đồ đạc trong nhà đều do Hoắc Lương dọn dẹp, đừng nói là dao cạo râu, ngay cả bút tất của mình để ở đâu Tiết Tiểu Tần cũng chả biết. Cô lè lưỡi, ánh mắt có chút rời rạc, lại hỏi: "Anh cảm thấy không thoải mái phải không?" Sao nhìn có vẻ bệnh thế nhỉ?

Hoắc Lương nói mình bị nhức đầu, Tiết Tiểu Tần nghe mà sợ hết hồn, mau chóng giật dao cạo râu trên tay anh: "Vậy sao ngài có thể tự cạo râu được? Để em giúp ngài."

Vì quá mức lo lắng nên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên trắng bệch. Hoắc Lương không nỡ để cho cô lo lắng, liền nói giỡn: "Giúp tôi cạo râu, tôi cũng không có tặng lương cho em đâu nhé."

Nghe vậy, Tiết Tiểu Tần lườm anh một cái: "Tiên sinh ngài keo kiệt như thế cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Em nói cho ngài biết nhé, nếu không phải thấy ngài đẹp trai, em đã sớm quẳng gánh nặng không thềm làm đâu nhớ!!! Tiền lương thấp lại chẳng có phúc lợi, ngài chắc chắn là Chu Bái Bì của thế kỉ hai mươi mốt!"

Đúng vậy, sau khi trải qua bốn lần vọng tưởng, người nổi tiếng ở trên mạng như Tiết Tiểu Tần thành công mở mang trí tưởng tượng của mình. Tóm lại chính là ai mềm mép hơn thì người đó chiếm ưu thế, cô sẽ không chịu thua!

Hoắc Lương bị Tiết Tiểu Tần đẩy tới ngòi lên nắp bồn cầu, cô bôi bọt cạo râu quanh cằm Hoắc Lương, sau đó, nghiêm túc và cẩn thận cạo râu cho anh. Trước kia, cô đã từng làm công việc này, ba Tiết rất lười, ông luôn chờ râu mép dài mới chịu cạo. Thế nhưng, ông rất thích hôn bà xã và con gái, cảm giác râu đâm vào da mặt chẳng phải là chuyện đùa. Làn da mềm mại như Tiết Tiểu Tần có thể bị đâm rỉ máu luôn đấy!

Cho nên, dưới sự dạy dỗ của mẹ Tiết, Tiết Tiểu Tần trở thành chuyên gia cạo râu. Hoắc Lương cảm thấy đôi tay nhỏ bé của cô vừa linh hoạt lại thoải mái, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại. Có lẽ do ngủ không no giấc nên Hoắc Lương không khỏi cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Tiết Tiểu Tần quan sát anh, chợt nhận ra có lẽ Hoắc Lương đã sớm nhập vai - Hình tượng một nam chủ nhân tham ngủ lại có chút mơ hồ. Bởi

vì bình thường Hoắc Lương luôn dậy sớm hơn cô, khi cô tỉnh dậy anh đã làm bữa sáng xong. Giấc ngủ của Hoắc Lương không sâu, Tiết Tiểu Tần nhúc nhích anh liền giật mình tỉnh giấc. Sáng hôm nay, cô rời khỏi ngực anh mà anh cũng không hay. Rất rõ ràng, anh chàng này đã tiến vào trạng thái vọng tưởng từ lâu!

Tiết Tiểu Tần có chút thất vọng, cô còn cho rằng mình nhập vai sớm hơn đấy chứ! Cô sợ Hoắc Lương vì ngủ gật mà ngoẹo đầu sẽ dao cạo râu cửa rách da mặt, động tác càng thêm cẩn thận. Ban đầu, một tay Tiết Tiểu Tần đỡ đầu Hoắc Lương nhưng không dễ dàng làm việc cho lắm. Vậy là, cô dứt khoát đặt một chân lên nắp bồn cầu, để cho mặt Hoắc Lương gối lên bộ ngực no đủ của cô rồi mới tiếp tục.

Năm phút sau, Hoắc Lương đẹp trai sạch sẽ, gọn gàng một lần nữa ra lò. Tiết Tiểu Tần nắm tay Hoắc Lương, cô chợt có cảm giác mình đang nuôi một con cún lớn siêu cấp đáng yêu. >w<

Hoắc Lương mơ mơ màng màng thật là đáng yêu đến bùng nổ! Tiết Tiểu Tần đỡ anh đến trước bàn ăn, anh liền ngồi xuống. Cô đưa thìa cho anh, anh liền nhận, cô khoét lòng đỏ trứng muối đặt vào cái đĩa trước mặt anh, anh chậm rãi gắp lên ăn hết. Nói tóm lại là, Hoắc Lương hiện tại đáng yêu gần chết luôn!!!

Tối qua, vì ngủ sớm nên không ăn khuya. Trải qua một đêm, bao tử đã sớm đói bụng cồn cào, Tiết Tiểu Tần phát hiện bản thân ăn rất ngon miệng, thành quả lao động của người dân lao động phải được trân trọng!

Hoắc Lương nhanh chóng giải quyết xong chén cháo, Tiết Tiểu Tần lại múc một chén nữa cho anh, anh lại ăn. Ăn xong mới gọi tên cô: "Tiểu Tần, Tiểu Tần. . ."

"Sao thế?"

"Đầu anh đau." Hoắc Lương nói, đầu óc có chút choáng váng, híp mắt nhìn Tiết Tiểu Tần mặc trang phục nữ giúp việc đang đứng trước mặt, lặp lại một lần nữa: "Tiểu Tần, đầu của anh đau." Nói xong, anh còn chỉ chỉ vào đầu mình.

Tiết Tiểu Tần vừa nghe, vội sờ sờ huyết thái dương đau âm ỉ của anh: "Đây là làm sao? Đang yên đang lành tại sao lại nhức đầu?"

Hoắc Lương lắc đầu tỏ vẻ không biết. Tiết Tiểu Tần nhanh chóng đỡ anh về phòng ngủ, để anh nằm dài trên giường, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp. Hoắc Lương được cô xoa bóp như vậy, không bao lâu liền chịu không nổi, mí trên mí dưới đánh lộn với nhau, Tiết Tiểu Tần nói: "Anh thấy mệt mỗi thì ngủ một lát đi."

Có vẻ như anh sợ cô rời đi, nên để lộ vài phần ngây ngô như trẻ con. Bàn tay lần mò đến cánh tay trắng mềm như ngó sen của Tiết Tiểu Tần, cầm tay nhỏ bé của cô kéo xuống. Vuốt ve một đường từ cánh tay đến tay nhỏ bé, nằm trong lòng bàn tay. Bấy giờ mới yên tâm nhắm mắt lại. Đầu anh gối lên trên đùi của Tiết Tiểu Tần, tuy chìm vào giấc ngủ nhưng đôi chân mày của anh vẫn nhíu chặt như cũ. Cô đưa tay sờ trán anh, cảm xúc có chút nóng, tự trách bản thân sao không phát hiện sớm một chút.

Hoắc Lương ngủ rất say, Tiết Tiểu Tần không dám cử động. Trong trí nhớ của cô, chỉ cần cô tỉnh táo, Hoắc Lương nhất định cũng tỉnh táo. Anh ngủ còn trẻ hơn cô, thức dậy sớm hơn cô, mỗi ngày đều chuẩn bị cơm nước, quần áo, thậm chí là ngày nào 'bà dì' của cô tới anh cũng nhớ rõ hơn cô, chuẩn bị đồ dùng vệ sinh cho cô từ sớm.

Hiếm khi nhìn thấy Hoắc Lương ngủ say, cô không nỡ đánh thức anh, thầm hi vọng anh có thể ngủ ngon một chút. Mặc dù chân bị Hoắc Lương nắm đến tê rần, cô cũng không cựa quậy tẹo nào.

Mỗi ngày mỗi đêm cô đều ngủ trong ngực anh. Có lúc ghé vào ngực anh, có lúc ôm tay anh, có lúc ôm cả người anh, nhưng nhiều nhất chính là gối đầu lên cánh tay anh mà ngủ, ngủ thẳng đến hừng đông.

Hoặc Lương chưa từng nói anh khó chịu ở đâu hoặc là không thích cái gì, Tiết Tiểu Tần mới phát hiện mình chậm lụt. Vậy nên bây giờ, cô cũng không nghĩ nhiều tới chuyện này, Hoặc Lương rất lợi hại nhưng anh cũng chỉ người là một người bình thường, cũng sẽ có sinh lão bệnh tử như người bình thường.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được vươn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc của Hoặc Lương. Tóc anh vừa đen vừa dày lại hơi xoăn, khi làm việc anh thường chải tóc gọn gàng trang trọng nhưng lúc ở nhà anh sẽ để tùy ý. Vì vậy, mái tóc sẽ rơi trên trán, làm cho anh nhìn có vẻ trẻ trung hơn nhiều.

Anh mới hai mươi tám tuổi đã trải qua nhiều chuyện người bình thường chưa từng nếm thử. Tiết Tiểu Tần nhìn chăm chú vào Hoặc Lương, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu hôn lên cánh môi anh một cái.

Không biết bao lâu sau, cô cũng ngủ theo.

Tiết Tiểu Tần tỉnh lại bởi vì cảm thấy rất nóng. Tuy tháng chín khá nóng, nắng gắt cuối thu là chuyện thường nhưng nhiệt độ trong nhà vẫn luôn dễ chịu, cô chưa bao giờ cảm thấy quá nóng. Lạ thật, không biết Hoặc Lương có cảm thấy nóng hay không... Chờ một chút! Hoặc Lương? Tiết Tiểu Tần mở choàng mắt, Hoặc Lương vẫn còn nằm trên đùi cô, đôi chân mày cau chặt, sắc mặt ửng hồng.

Không cần thử cũng biết anh đang phát sốt!

Tiết Tiểu Tần sợ hết hồn, vội vã rút chân ra muốn xuống giường, kết quả chân cô bị Hoặc Lương nắm lâu đã mất hết cảm giác, không đứng vững liền ngã như chó gặm 'cờ út(*). May là trên đất có trải thảm thật dày, bằng không mặt cô đã bị tàn phá nhan sắc chứ chẳng vừa đâu.

(*)Chỗ này là Ngữ edit, nguyên câu chó gặm cú* ;))

Đầu tiên là cô vỗ vỗ mặt Hoắc Lương, gọi anh hai tiếng. Hoắc Lương không đáp lời, chân mày vẫn nhíu chặt như cũ, Tiết Tiểu Tần sốt ruột, luống cuống tay chân chạy vào phòng khách tìm hộp y tế.

Trong nhà có thuốc hạ sốt và cặp nhiệt kế, nhưng vẫn đến bệnh viện thì tốt hơn?

Trước cho Hoắc Lương uống một cốc nước, mặc dù anh ngã bệnh nhưng vẫn còn một chút ý thức. Nước mát đưa tới miệng liền không kiềm được muốn uống vào. Uống xong một cốc nước, cô đo nhiệt độ cơ thể cho anh, bóc hai viên thuốc đặt ở đầu giường. Cô sờ trán Hoắc Lương -- Nóng dọ người, sao đột nhiên phát sốt vậy nè?

Cô chợt nhớ tối hôm qua Hoắc Lương ở trong phòng sách nghiên cứu mấy bệnh án. Lúc đó, cô đã về phòng ngủ, nhiệt độ điều hòa trong phòng sách mở rất thấp, cửa sổ lại đóng chặt, hèn gì anh bị cảm lạnh. Kết quả, cô ngủ trong vòng tay của anh một đêm, suốt buổi tối, anh không hề nhúc nhích.

Thảo nào buổi sáng anh nói đau đầu.

Thời điểm Hoắc Lương yếu ớt cực kì ít ỏi -- Có lẽ, đây là lần đầu tiên trong hai mươi tám năm qua nhỉ? Từ nhỏ đã bị cha ruột hành hạ, anh chưa từng yếu đuối như vậy. Năm tuổi bị giam trong nhà vệ sinh nữ ở ga xe lửa, anh cũng không có yếu đuối như vậy. Mười lăm tuổi, anh một thân một mình rời xa quê hương, khi ngã bệnh hay học nghiệp cũng vậy, Hoắc Lương càng không biết hai chữ 'yếu đuối' viết như thế nào. Đừng nói là khóc, ngay cả nhíu mày anh cũng chẳng cau một cái!

Thế nhưng năm hai mươi tám tuổi này, anh kết hôn sắp tròn một năm, Hoắc Lương không cần ai dạy cũng biết cách làm nũng.

Nói làm nũng cũng không đúng, bởi vì tính cách của anh không thể nào nói những lời ngọt ngào. Anh chỉ kéo tay Tiết Tiểu Tần, nhỏ giọng cầu xin: "Đừng, ở lại...với anh..."

"Em không có đi đâu hết, em chỉ muốn gọi điện kêu xe cấp cứu thôi. Anh sốt rất cao, chúng ta phải đến bệnh viện." Tiết Tiểu Tần an ủi anh.

Ai ngờ Hoắc Lương lại lắc đầu: "Không đi bệnh viện đâu."

"Làm sao không đi bệnh viện được? Bản thân anh là bác sĩ, bên nào nặng bên nào nhẹ anh biết rõ hơn chứ!" Tiết Tiểu Tần không đồng ý. Một lần nữa thầm xin thề, cô nhất định đến trường lái nộp đơn đăng kí thật sớm! Nếu cô biết lái xe thì chẳng cần gọi xe cấp cứu làm quái gì! Chờ xe cấp cứu đến phải mất mười phút, cô vội muốn chết rồi!

Hoắc Lương lại lắc đầu: "Chỉ là lên cơn sốt thôi, anh có thể xử lý, em có thể giúp anh không? Như thế thì anh không cần đến bệnh viện."

Anh nói xong, thấy Tiết Tiểu Tần không đồng ý nhìn chằm chằm mình, Hoắc Lương lại nhẹ nhàng kéo kéo tay cô giống như làm nũng, vừa thấp thỏm nói: "Tiểu Tần, có được hay không? Đừng đi bệnh viện, anh không muốn đến bệnh viện."

Tiết Tiểu Tần do dự rất lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Cô không thể nào từ chối đôi mắt cún của Hoắc Lương. Nhưng miệng vẫn không chịu bỏ qua, vẫn phải nói: "Không muốn đến bệnh viện, bản thân anh không phải làm việc ở bệnh viện à?"

Hoắc Lương nắm bàn tay nhỏ bé của cô đưa tới bên môi, dùng cánh môi khô nứt khê hôn lên một cái. Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, rút tay lại: "Em đi lấy cồn(*) lau mình cho anh."

(*)Nguyên văn là rượu tinh, lần mò thì ra Ethanol = cồn.

Hết cách rồi, Hoắc Lương không chịu đi bệnh viện. Tiết Tiểu Tần đành phải tìm cách hạ nhiệt độ cho anh. Đặt túi chườm nước đá lên trán anh, dùng cồn lau thân thể cho anh, sau đó lại lau nước ấm một lần. Quần áo trên người Hoắc Lương đều bị mồ hôi làm ướt, Tiết Tiểu Tần lại đỡ anh thay bộ quần áo mới, thuận tiện thay luôn ra giường.

May mắn thay, cô bận rộn một phen cũng có hiệu quả, hơn một tiếng sau, tuy rằng nhiệt độ cơ thể của Hoắc Lương chưa khôi phục bình thường, nhưng cũng xuống 38°5, tảng đá đè nặng trong lòng Tiết Tiểu Tần đã thả xuống.

Thời gian đó, mẹ Tiết gọi điện thoại đến báo cả hai về nhà ăn cơm, Tiết Tiểu Tần nói Hoắc Lương phát sốt không thể đi được, mẹ Tiết vừa nghe liền lo lắng. Bà hỏi cô có thể chăm sóc người bệnh hay không, có cần bà qua giúp không? Tiết Tiểu Tần vội nói mình có thể làm được, nếu mẹ cô qua đây, cô rất sợ Hoắc Lương sẽ đứng lên lau sàn nhà!

Chăm sóc người bệnh là một công việc tỉ mỉ. Đây là lần đầu tiên cô làm công việc, mệt mỏi đến lưng đau eo mỏi. Sau khi uống thuốc, Hoắc Lương đã ngủ thiếp. Cô thu dọn mọi thứ chuẩn bị nấu cơm trưa.

Người phát sốt phải ăn thức ăn nhẹ, cháo bát bảo hồi sáng đã ăn hết. Sau khi suy tỉnh, Tiết Tiểu Tần vẫn quyết định nấu cháo. Lần này cô nấu cháo hải sản kết hợp với dưa chua này nọ... Hi vọng Hoắc Lương có thể ăn nhiều một chút.

Thời gian nấu cháo, cô quay lại phòng ngủ thăm chừng Hoắc Lương, anh nhắm mắt ngủ vô cùng yên ổn. Tiết Tiểu Tần đưa tay lên trán anh sờ soạng, lại dùng trán mình dán lên, cảm thấy nhiệt độ giảm xuống kha khá mới thở phào nhẹ nhõm.

Trận bệnh này tới nhanh đi cũng nhanh. Lúc ăn cháo, Tiết Tiểu Tần kiên trì đút cho Hoắc Lương, Hoắc Lương định tự mình ăn nhưng cô nhất

quyết không cho.

Đương nhiên, buổi tối Hoắc Lương đừng mơ tới phòng sách đọc sách. Tiết Tiểu Tần cũng không cho phép anh tắm, chỉ cho anh lau sơ thân thể, còn bản thân thì vui vui vẻ vẻ vào phòng tắm tắm...

Lúc bước ra, thấy Hoắc Lương xem TV say sưa, Tiết Tiểu Tần bò lên giường, đang muốn chui vào ngực anh, lại bị anh đẩy ra: "Anh còn chưa khỏe." Không thể ôm cô.

Tiết Tiểu Tần lắc đầu: "Không có chuyện gì."

"Không được." Hoắc tiên sinh rất kiên trì: "Tiểu Tần, tối nay anh sang phòng khách sát vách ngủ."

"Vì sao?" Tiết Tiểu Tần kinh ngạc: "Em không đồng ý, em sẽ lo lắng, anh ngủ một mình ngộ nữa đêm phát sốt thì phải làm sao? Em vất vả tìm mọi cách giúp anh hạ sốt, anh đừng có đùa nhé." Dứt lời, cô hôn nhẹ môi anh: "Ngoan! Hoắc tiên sinh, anh nghe lời em có được hay không?"

Hoắc Lương nhìn cô: "Em chỉ là bảo mẫu thôi, lấy quyền gì mà quản lý rộng như vậy hử?"

Nghe thế, Tiết Tiểu Tần bị anh chọc cười: "Em là bảo mẫu của anh, đương nhiên có quyền quản lý rộng rồi. Vậy anh có nghe lời em nói hay không?"

Hết chương 47

---*---

Tịch Ngữ_macngulau: Trong chương có chỗ nam nữ chính xưng hô ngài - tôi, em - tôi lúc đó anh chị diễn sâu cho nên mình để cho phù hợp ngữ cảnh =]

[Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh] Chương 48

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Lúc này, Hoắc Lương vào vai nam chủ nhà, đương nhiên không cần nghe lời bảo mẫu, trái lại bảo mẫu phải nghe lời anh mới đúng. Thế nhưng anh nhìn vào mắt Tiết Tiểu Tần, không chút suy nghĩ liền gật đầu: "Nghe, cái gì cũng nghe em."

Như vậy mới đúng chứ! Tiết Tiểu Tần cực kì thỏa mãn dựa sát vào Hoắc Lương, cùng nhau xem chương trình tạp kỹ*. Tiết Tiểu Tần cười khúc khích, thỉnh thoảng lại bị chọc cười ha ha. Ngược lại, Hoắc Lương hoàn toàn không cảm thấy buồn cười. Loại tiết mục giải trí kiểu này đối với Hoắc Lương chỉ là một mớ lộn xộn nhằm chán, nhưng nhìn cô cười vui vẻ, anh cũng cảm thấy hạnh phúc.

* Máy show dạng Running brothers hay Happy camp ...

Xem một lúc, Tiết Tiểu Tần lại nhiệt độ cơ thể cho Hoắc Lương. Hiện tại, nhiệt độ của anh đã khôi phục gần như bình thường rồi, nhưng để đảm bảo an toàn tối nay vẫn bắt anh uống thuốc hạ sốt.

Đừng thấy Hoắc Lương là bác sĩ nổi tiếng mà lầm, thực ra anh rất ghét bệnh viện, ghét cái mùi thuốc tây, cũng ghét những bức tường trắng xóa, càng ghét uống thuốc và chích thuốc.

Cho nên Tiết Tiểu Tần nghĩ, có thể là do bản thân anh không thích uống thuốc với chích thuốc.

Bởi vì lo lắng cho Hoắc Lương nên suốt cả đêm Tiết Tiểu Tần không dám ngủ say. Chốc lát lại thức dậy nhìn Hoắc Lương, sờ trán anh, một đêm

nửa ngủ nửa tỉnh thẳng đến hừng đông. Cuối cùng, cô không chịu đựng được, hoàn toàn ngủ say như chết.

Sáng hôm sau trời sáng choang, Tiết Tiểu Tần ngáp một cái, phát hiện Hoắc Lương không có nằm ở trên giường! Cô sợ hết hồn, vội vàng ngồi lên liền thấy bộ đồ nữ giúp việc màu xanh da trời đặt ngay ngắn ở chỗ anh nằm.

Bộ đồ này không giống bộ ngày hôm qua, màu sắc tươi hơn, kiểu dáng cắt may cũng không giống nhưng đều khéo léo đẹp đẽ. Tiết Tiểu Tần đi vào phòng tắm rửa mặt đánh răng, sau đó thay quần áo -- coi như mặc đồ tây trang ở nhà đi. Tóm lại, cô kiên quyết không cho phép Hoắc Lương 'bệnh nặng vừa khỏi' làm chuyện gì đó với mình đâu, nhưng cô rất thích ăn diện xinh đẹp cho anh ngắm.

Tiếp tục buộc tóc đuôi ngựa.

Vừa ra khỏi phòng ngủ đã thấy bóng dáng Hoắc Lương bận rộn ở phòng bếp, Tiết Tiểu Tần mỉm cười ngọt ngào đi tới ôm Hoắc Lương từ phía sau: "Buổi sáng tốt lành, Hoắc tiên sinh."

Hoắc Lương để mặc cho cô ôm ấp, miệng trêu chọc: "Cô bảo mẫu à, cô đang làm cái gì vậy? Đây là thái độ cô nên có đối với ông chủ của mình hử?"

Tiết Tiểu Tần cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào lưng Hoắc Lương, nói: "Hoắc tiên sinh, tối hôm qua em đã ngủ với ngài một đêm rồi còn gì, sao ngài còn hời hợt với em vậy hả? Ngài không biết ư? Bảo mẫu trẻ tuổi thường vụng trộm mờ ám với ông chủ sau lưng bà chủ đấy."

Hoắc Lương nói: "Nhưng trong nhà tôi đâu có nữ chủ nhân."

"Vậy càng tốt, em có thể làm nữ chủ nhân của căn nhà này." Đây chẳng phải là có sẵn rồi sao, không cần tìm.

Hoắc Lương đặt đồ ăn lên mâm, kéo tay nhỏ bé của cô khỏi eo mình, đưa mâm đồ ăn cho cô: "Bưng thức ăn lên."

Tiết Tiểu Tần bĩu môi nhưng vẫn xoay người bưng đồ ăn lên bàn cơm.

Lúc ăn cơm, Hoắc Lương cười như không cười: "Bảo mẫu nhà người ta vừa chịu khó lại cởi mở, phụ trách lo liệu một ngày ba bữa cho chủ nhân không nói, còn rất chịu khó làm việc. Ngược lại, bảo mẫu nhà tôi lại để cho ông chủ của mình xuống bếp nấu bữa sáng nhỉ? Đã như vậy, em còn nghĩ tôi keo kiệt, trả lương thấp, là Chu Bái Bì của thế kỷ hai mươi mốt?"

Tiết Tiểu Tần: "...". Trí nhớ của người đàn ông này có thể tốt hơn nữa không? Hôm qua, cô chỉ thuận miệng nói đùa một chút, vậy mà anh vẫn nhớ kỹ: "Còn không phải tại hôm qua người ta quá mệt mỏi đó sao? Như vậy đi, cơm trưa để em làm, chịu chưa? Hi vọng có thể hợp khẩu vị của Hoắc tiên sinh."

Ý cười trong mắt Hoắc Lương càng đậm.

Đồng chí Tiết Tiểu Tần có một ưu điểm đó chính là nói là làm, nói được làm được. Cô nói mình sẽ nấu bữa trưa, như vậy cô nhất định sẽ đích thân xuống bếp nấu cơm. Tuy rằng kinh nghiệm nấu nướng của cô không nhiều, nhưng cô có trí thông minh, lại còn có thể suy một ra ba. Cho nên, nấu cơm trưa thì tính là cái gì?

Là một bảo mẫu đủ tiêu chuẩn, nấu cơm gì gì đó chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Trước tiên, Tiết Tiểu Tần tìm kiếm sách dạy nấu ăn, sau đó tìm được mấy món ăn đơn giản dễ làm. Ban đầu, cô dự định làm các món cá, gà... nhưng kể đó cô lại đổi ý. Cô cảm thấy mình có sở trường nấu những món ăn gia đình hơn, cũng có kinh nghiệm hơn. Với lại, Hoắc Lương vừa hạ sốt không thể ăn các món mặn, vẫn nên ăn chay đi!

Vì vậy, buổi trưa trên bàn cơm bao gồm các món: Tương đậu xào rau muống, bắp cải trộn giấm, khoai tây sợi chua cay và canh mướp. Không biết vì sao Hoắc Lương lại mua trái khổ qua mà cô ghét nhất, vì vậy, cô đành dùng danh nghĩa 'thức ăn giúp hạ hỏa, bảo vệ sức khỏe' ép khổ qua thành nước, bắt Hoắc Lương uống.

Thực ra, Hoắc Lương không quá thích khổ qua. Tuy anh không có sở thích gì quá lớn, nhưng cái nào nên ăn cái nào không nên ăn thì anh vẫn phân biệt được. Biết Tiết Tiểu Tần không thích ăn khổ qua nên anh mới mua khổ qua, chẳng qua là muốn thử xem có thể làm được món ăn vừa khiến Tiết Tiểu Tần thích lại có thể làm cô thay đổi cách nhìn về khổ qua hay không thôi.

Kết quả cũng không tệ, đáng thương cho bạn khổ quả đang yên đang lành thì biến thành nước ép khổ qua...

Cuối cùng, Hoắc Lương vẫn phải uống. Tiết Tiểu Tần nhìn anh mặt không đổi sắc cầm ly nước ép khổ qua uống mà bội phục sát đất. Trong mắt cô, khổ qua là loại rau khó ăn đứng hàng thứ ba trên thế giới, nhưng khổ qua đúng là có tác dụng hạ hỏa, cô ghét mùi vị của khổ qua. Vì vậy, ngay cả nhìn cô cũng không muốn nhìn.

"Anh hùng!" Cô chấp tay quay về phía Hoắc Lương khen ngợi, thầm nghĩ Hoắc tiên sinh thiệt là đẹp trai quá đi!

Lúc còn bé, cô rất ghét ăn rau cần, mẹ Tiết vì thay đổi thói hư tật xấu của cô, cách gì bà cũng thử hết. Thế nhưng Tiết Tiểu Tần bướng bỉnh không chịu thỏa hiệp! Mẹ Tiết đe dọa, dụ dỗ cũng vô dụng. Điều này khiến Tiết Tiểu Tần tiếp nhận nền giáo dục yêu nước, tin tưởng sâu sắc bản thân có thể trở thành một đảng viên xuất sắc!

Đối mặt với viên kẹo ngọt/ quần áo/ bom/ đạn, đối mặt với ghế hùm*, nước ớt. Cô! Cũng! Không! Sợ!

*Ghế để thực hành hình phạt, search gg nhìn ghê quá mình hờm bỏ vô đâu.

Hoắc Lương uống sạch ly nước ép khổ qua, nhìn Tiết Tiểu Tần nói: "Cám ơn, rất có hiệu quả."

Mới uống xong có mấy phút mà có hiệu quả rồi à? Tiết Tiểu Tần lú lờ, cầm cái ly bỏ bồn rửa chén, sau đó trở lại bàn ăn ngồi xuống. Múc một chén canh cho Hoắc Lương: "Uống chút canh trước rồi ăn cơm."

Hoắc Lương gật đầu, uống vài hớp, không thể không nói tay nghề của Tiết Tiểu Tần cũng bình thường thôi -- Chủ yếu là do bản thân Hoắc Lương mang kính lọc, Tiết Tiểu Tần làm cái gì anh đều thấy tốt. Vậy là, mỗi khi nếm thử một món anh liền khen ngợi: "Ăn rất ngon."

"Mùi vị rất ngon."

"Cái này cũng ngon lắm."

"Lợi hại."

...

Tiết Tiểu Tần không chút chột dạ đón nhận toàn bộ lời khen. Cô vốn dĩ rất giỏi giang cơ mà!!!

Hết chương 48

[Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh] - Chương 49

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Ban đầu không có cảm giác gì, nhưng một lúc sau Tiết Tiểu Tần liền phát hiện bộ đồ nữ giúp việc này -- không thuận tiện cho lắm, muốn làm cái gì cũng không dễ dàng, lại dễ lộ hàng sạch sẽ.

Việc nhỏ này làm sao cô nhìn ra được, bởi vì cô sơ ý làm vấy nước lên sàn nhà nên cô định cúi xuống lau. Vốn tưởng rằng vấy đủ dài, dù có cử động mạnh cũng chẳng sao. Thế nhưng lúc cô quỳ trên mặt đất vừa lau sàn nhà vừa nói chuyện với Hoắc Lương, nhưng không nghe thấy anh trả lời. Điều này thật kỳ quái.

Tiết Tiểu Tần chẳng thèm để ý. Cô nghĩ Hoắc Lương vừa hạ sốt nhưng chưa hoàn toàn khỏe hẳn nên anh đã về phòng khách ngủ rồi. Trong lúc lau chùi cô vô tình phát hiện hình ảnh phản chiếu trên cửa tủ lạnh, mới biết huyền cơ ở bên trong -- Váy bông đúng là đủ dài, nhưng không có độ đàn hồi tốt. Mỗi lần cô cố sức cúi xuống sẽ để lộ cái mông nhỏ ra ngoài, nói cách khác chính là, hôm nay cô mặc cái quần lót dâu tây đáng yêu cũng bị Hoắc Lương nhìn sạch rồi!!!

Thảo nào anh không đáp lời cô, thì ra không phải anh đi ngủ mà là nhìn cô đến ngây người!

Nếu cứ như vậy mà chấp nhận chịu thiệt, đó không phải là phong cách của Tiết Tiểu Tần. Hiện tại, Tiết Tiểu Tần nghĩ Hoắc Lương cho cô ăn mặc như thế này là có mưu tính trước. Cô lau chùi sàn nhà qua loa vài cái rồi cố tình đứng dậy, sau đó khom lưng xuống, cặp đùi thon dài đan chéo để lộ phong cảnh tuyệt vời làm sao. Cảm nhận rõ ràng âm thanh hít sâu của Hoắc Lương.

Tiết Tiểu Tần cứ lắc la lắc lư trước mặt Hoắc Lương, thỉnh thoảng còn làm động tác gợi cảm. Ban đầu, Hoắc Lương muốn tự mình lau nhà nhưng Tiết Tiểu Tần kiên quyết không cho, thế nên anh ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem ti vi. Một lúc sau, anh vô ý nhìn thấy 'cảnh đẹp', hoàn

toàn không phải cố ý mà -- Chẳng qua, Tiết Tiểu Tần chắc chắn không tin lí do này, Hoắc Lương cũng chẳng muốn nói nhiều.

Nói nhiều sai nhiều.

Thế nhưng, điều anh không ngờ tới chính là Tiết Tiểu Tần cố tình quyến rũ anh! Hoắc Lương lập tức dời mắt nhìn ti vi, nhưng trong ti vi nói cái gì anh đều không nghe thấy, trước mắt hiện lên cảnh đẹp mình vừa nhìn thấy. Điều này khiến anh có chút hưng phấn, cũng có chút khẩn trương.

Qua hơn mười giây, khi Hoắc Lương cảm thấy bản thân đã bình tĩnh, anh quay đầu lại nhìn Tiết Tiểu Tần, muốn biết cô đang làm gì. Kết quả suýt chút nữa anh phun máu mũi! Cô nàng này thế mà lại dám cởi quần lót! Hoắc Lương cảm thấy mình được thần may mắn ưu ái quá mức. Anh biết mình không nên nhìn, vì nếu làm như thế, anh cảm thấy mình giống gã chủ nhân thích nhìn trộm dưới váy của cô giúp việc nhỏ. Nhưng -- Ở trước sắc đẹp, anh không có sức chống đỡ.

Tiết Tiểu Tần cố ý! Cô đã sớm không còn xấu hổ, xao động như trước kia. Lúc ở chung với chồng mình, hai người lại yêu nhau, quan trọng nhất là cô rất muốn trêu chọc ngược lại Hoắc Lương, rất muốn nhìn anh bộc lộ biểu tình khác trừ lúc lên giường. Ví dụ như kinh ngạc, ngượng ngùng hoặc là xấu hổ... phản ứng nào cô cũng muốn nhìn thấy.

Hơn nữa, váy của cô cũng khá dài, cảnh đẹp bên dưới như ẩn như hiện chứ không thể nhìn rõ ràng. Cô tiếp tục lau sàn nhà, chỉ là đổ một ly nước mà cô lau mãi không xong.

Không bao lâu, Tiết Tiểu Tần nghe tiếng bước chân từ đằng sau truyền tới, cô nở nụ cười xấu xa, vừa định lên tiếng đã bị ai đó đụng ngã lên sàn nhà.

Hoắc Lương dùng cánh tay làm đệm đỡ Tiết Tiểu Tần, tránh cho cô đập đầu xuống sàn. Sau đó, anh từ phía hông lên cổ và tai trắng nõn, xinh

xấn của cô. Tiết Tiểu Tần sợ nhột, khi cô bị Hoắc Lương hôn liền không nhận được rứt vai, cười khanh khách xin tha thứ: "Đừng, đừng hôn nữa... Hoắc Lương, nhột! Nhột!"

Hoắc tiên sinh không nói lời nào, khẽ cắn tai cô một cái: "Em nên gọi anh là gì?"

"Tiên sinh, tiên sinh --" Tiết Tiểu Tần vội đổi giọng, giở trò xấu không xong, giây tiếp theo đành nhỏ giọng: "Hoắc tiên tiên, em phải gọi ngài là Hoắc tiên sinh."

"Ừ."

Nhận ra Hoắc Lương có ý đồ xấu, Tiết Tiểu Tần nhanh chóng nhập vai cầm tay anh lên cắn, chỉ khẽ cắn cắn chứ không dùng sức. Sau đó, cô vô cùng đứng đắn nói: "Tiên sinh, ngài làm gì vậy? Tuy nhà em rất nghèo nhưng em cũng có tôn nghiêm của mình, em dựa vào đôi tay của mình kiếm tiền để sống, em không bán thân!"

Hoắc Lương nói: "Dáng dấp của em xinh đẹp khiến tôi cảm thấy vui mắt vui tai, tôi cũng không muốn em bán thân nhưng muốn quan hệ với em."

Tiết Tiểu Tần nằm dưới người anh muốn giãy dụa, đáng tiếc bị anh ngăn chặn. Cô giống như con rùa nhỏ bị đè chặt trên sàn, ngoại trừ bốn cái chân quơ quơ, dù dùng hết sức vẫn chẳng có tác dụng gì: "Đừng! Em không muốn quan hệ với ngài đâu nhé!"

"Vì sao không muốn có quan hệ với tôi?" Hoắc tiên sinh đau lòng gần chết: "Em đã ngủ với tôi, sao lại không muốn phát sinh quan hệ với tôi?"

"Em chưa từng ngủ với ngài nhé!" Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, cắn răng nói: "Ngày hôm qua, em chỉ phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo chăm sóc cho người bệnh, chỉ thế thôi! Hơn nữa, đêm qua em chỉ ngủ chung một cái

giường với ngài, cái gì cũng không có xảy ra, cho nên không thể gọi là đã ngủ chung!" Nói xong, cô rất muốn giơ chân đạp anh một phát: "Ngài đừng có tùy tiện nói xấu người ta, ngộ nhỡ bị người ngoài nghe được, ngài muốn em sống sao hở? Ngài không biết xấu hổ nhưng em vẫn muốn mặt mũi đấy! Ngài mau... Mau đứng lên cho em, bằng không em sẽ la lên đó!!!"

"Căn phòng này rất lớn, em cứ la rát cổ họng..." Hoắc Lương cố chấp không chịu buông cô ra: "Cũng không có ai nghe đâu."

Tiết Tiểu Tần cố gắng giãy dụa thêm vài lần, mặc dù Hoắc Lương không dồn hết trọng lượng lên người cô, nhưng sức lực vừa đủ khiến cô không thể cử động tay chân. Khi còn nhỏ Tiết Tiểu Tần chính là tiểu bá vương, lớn lên thì nhỏ nhắn xinh xắn khiến cho bao nhiêu cậu nam sinh ngây thơ nghiêng ngã vì cô. Thế nhưng từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người dám sàm sỡ cô. Với lại cô thường bệnh vức kẻ yếu, đừng nhìn cô gầy mà lầm, thực ra sức lực của cô rất lớn. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của Tiết Tiểu Tần bị đánh bại -- "Nếu ngài không buông tay, tôi sẽ báo cảnh sát đó!"

"Báo cảnh sát?" Hoắc Lương nhướng mày, Tiết Tiểu Tần không nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng từ trong giọng nói của anh cô không phát hiện ra điều gì khác thường: "Em dự định nói gì với cảnh sát?"

"Đương nhiên là nói ngài có lòng dạ xấu xa, lấy oán báo ơn! Em siêng năng cần cù làm việc cho ngài, hôm qua ngài phát sốt, em bận rộn chăm sóc ngài, ngài chẳng thềm nói một tiếng cảm ơn thì thôi, chẳng tăng lương còn chưa tính, lại dùng cách này để uy hiếp em. Còn nữa nhé, em sẽ nói em chưa từng ngủ với ngài! Nói như ngài mà được à? Em còn phải tới bệnh viện của ngài tuyên truyền việc này, để cho bọn họ biết bác sĩ Hoắc là tên khốn kiếp!" Tiết Tiểu Tần há miệng không buông tha người.

Hoắc Lương nhắc nhở cô: "Là em nói ngủ với tôi."

Tiết Tiểu Tần tỏ vẻ trí nhớ của mình giống như loài cá, chỉ có thể duy trì trong vòng bảy giây: "Có không? Em nói thế à? Ngài có bằng chứng gì hay không? Nếu không có bằng chứng thì đừng nói lung tung, cẩn thận em kiện ngài!"

Vì vậy Hoắc Lương đáp: "Đó chính là em có ý định muốn quyến rũ tôi."

"Ha! Ha! Ha!" Tiết Tiểu Tần cười to ba tiếng: "Em quyến rũ ngài? Em là người đã có chồng, làm sao có thể quyến rũ ngài? Ngài có bằng chứng gì không?"

"Nếu không có ý định quyến rũ tôi, vì sao em lại lạng lẽ cời quần lót?" Hoắc Lương khẽ nói bên tai cô: "Có chồng rồi mà còn làm chuyện như vậy, chứng tỏ em càng thích tôi hơn chồng em. Em hãy bỏ hẳn đi, ở chung với tôi!"

Tiết Tiểu Tần quơ quơ hai cánh tay, vốn tưởng rằng có thể lặn qua một bên, ai ngờ Hoắc Lương chỉ buông lỏng một chút chứ không thả cô ra: "Em chẳng thèm, ông xã của em vừa đẹp trai vừa có tiền, mắc gì em bỏ chồng theo ngài hử. Làm tiểu tam là chuyện rất đáng xấu hổ đấy!"

Hoắc Lương gật gù: "Tôi rất tán đồng với cách nói của em."

"Vậy à? Thế sao ngài còn không chịu rời khỏi người em?" Tiết Tiểu Tần trừng anh.

"Nhưng bởi vì em, tôi nguyện ý làm chuyện đáng xấu hổ đó." Nói xong, anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng Tiết Tiểu Tần, dùng kiểu hôn cuốn lưỡi hôn cô đến thở hỗn hển mới chịu buông ra, nhưng vẫn hôn khẽ vài cái: "Em nhìn xem, em hoàn toàn không kháng cự tôi."

"Ngài thì biết cái gì..." Mỗi lần Tiết Tiểu Tần bị anh hôn đến ý loạn tình mê, cô đều bày tỏ không phục: "Đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể, điều này không có nghĩa là em thích ngài!"

"Phản ứng tự nhiên?" Hoắc Lương hỏi: "Vậy nếu là Triệu Bản Sơn hôn em như vậy, thân thể của em cũng sẽ mềm oặt như thế à?"

Tiết Tiểu Tần tưởng tượng đến tình cảnh kia, trán cô đổ mồ hôi lạnh: "Hừ... Anh quản được à!"

Hoắc Lương vẫn nhớ cô nói diện mạo anh giống Triệu Bản Sơn, buông cô ra, anh ngồi trên sàn nhà. Sau đó ôm lấy eo Tiết Tiểu Tần, để cho cô đổi tư thế quỳ rạp trên đất thành ngồi bệt dưới đất. Từ phía sau, ôm Tiết Tiểu Tần, ôm thật chặt: "Tôi để mắt em, em phải ở chung với tôi."

"Bá đạo thế hả?" Tiết Tiểu Tần rất muốn khinh bỉ anh, nhưng lại không che giấu được nỗi vui sướng trong lòng. Hoắc Lương không gạt cũng không lừa dối cô, cho dù đang chìm vào vọng tưởng nhưng những lời anh nói đều là thật lòng. Mỗi một câu mỗi chữ đều phát ra từ tận đáy lòng, điều này khiến cho Tiết Tiểu Tần không nhịn được đỏ mặt tim đập nhanh: "Nếu em không đồng ý thì sao?"

"Tôi sẽ giam em cho đến khi em đồng ý mới thôi."

"Nếu như giam giữ cũng chẳng có tác dụng?" Tiết Tiểu Tần cố tình bới móc.

Hoắc Lương nghiêm túc suy nghĩ: "Vậy hẳn là có chỗ nào đó tôi làm chưa được tốt. Chỉ cần em nói, tôi sẽ thay đổi; sau đó, tôi sẽ trở thành người đàn ông lí tưởng trong lòng em."

Lời nói như thế nghe bao nhiêu lần cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Tiết Tiểu Tần lăm bằm câu gì đó, càng dựa sát vào ngực Hoắc Lương: "Vậy

bây giờ em ngủ với ngài, chông em sẽ rất tức giận đó. Lỡ như anh ấy biết em ngủ với ngài, anh ấy chắc chắn không cần em nữa."

"Oh, thế thì đây là tổn thất của anh ta, vinh hạnh của tôi." Hoắc Lương nỉ non.

Bọn họ ở trên sàn nhà làm 'vận động'.

...

Hoắc Lương nằm trên sàn nhà, quần áo ném đầy đất, trong chớp mắt sàn nhà trở nên bừa bộn. Anh hơi thở dốc, khuôn mặt không biểu cảm lạnh như băng mang theo một chút đỏ ửng. Vừa định ôm Tiết Tiểu Tần vào lòng, nhỏ giọng ôn tồn vài câu thì cô nàng nhanh chóng hất tay anh ra. Vội cầm quần áo mặc vào, sau đó nói: "Em ngủ cũng đã ngủ với ngài rồi, về sau, em chỉ là bảo mẫu của ngài thôi."

Hoắc Lương nói: "Tiểu Tần?"

Lúc này đây, trăm triệu lần không thể ngờ chính là đồng chí Tiết Tiểu Tần không chịu xuất vai! Rõ ràng thời gian vọng tưởng của anh đã kết thúc, nhưng Tiết Tiểu Tần lại cầm quần áo nữ giúp việc màu xanh nhạt mặc vào, nghiêm túc nói với Hoắc Lương: "Ngài đừng gọi em như vậy, cứ gọi Tiết tiểu thư như bình thường là được rồi. Cái tên 'Tiểu Tần' chỉ có chông em mới có thể gọi."

Cô vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Hoắc Lương, đại khái... có thể hình dung là mơ hồ, rối rắm. Rồi khỏi trạng thái vọng tưởng, hình thức tư duy và hành động của Hoắc Lương sẽ trở lại như bình thường, không có bất kì thay đổi nào. Lúc không vọng tưởng, anh không thể nào phối hợp lời nói và hành động với Tiết Tiểu Tần. Cho nên hiện tại, đối mặt với Tiết Tiểu Tần vẫn xem mình là cô bảo mẫu nhỏ, anh hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Anh mặt không chút biểu cảm nhìn Tiết Tiểu Tần, ánh mắt luống cuống. Tiết Tiểu Tần cố ý diễn xiếc, hút hút lỗ mũi, cố gắng ép nước mắt ra ngoài -- nhưng không được đành tự véo bắp đùi mình, lập tức nước mắt lưng tròng quanh hốc mắt. Cô dùng vẻ mặt lê hoa đái vũ nhìn chăm chăm Hoắc Lương: "Em đã làm chuyện có lỗi với chồng mình, em không thể tiếp tục qua lại với ngài. Em, em xin từ chức! Sau này, em không tới đây nữa!" Nói xong, cô đứng lên, khóc hu hu quay người muốn bỏ chạy.

* Lê hoa đái vũ [梨花帶雨] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Tuy rằng Hoắc Lương không biết nên đối đáp như thế nào, nhưng anh biết không thể để Tiết Tiểu Tần đi. Thế nên, anh dùng tốc độ cực nhanh ôm eo cô, kéo người trở về. Tiết Tiểu Tần vừa đánh bùm bụp lên ngực anh, vừa tự oán trách bản thân: "Ngài buông ra! Ngài để em đi chết đi! Ngài để em đi chết đi!"

Hoắc Lương: "..."

Tiết Tiểu Tần cảm thấy như thế còn chưa đủ, cô giả khóc, tiếp tục đánh Hoắc Lương. Hoắc Lương còn chưa kịp mặc quần áo đang hoang, ngoan ngoãn ngồi trên sàn nhà để mặc cho cô bắt nạt. Một hồi lâu, anh ôm chặt cô, rất trúc trắc nói: "Đừng như thế..."

"Ngài đã ngủ với em rồi còn kêu em đừng như thế à? Cái đồ bạc tình bạc nghĩa, chẳng trách người ta đều nói không thể tin lời nói của đàn ông. Vừa ngủ với nhau xong ngài đã thấy em phiền rồi đúng không?"

"Không phải..."

Hết chương 49

[Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh] Chương 50

Editor: Tịch Ngữ #macngulau

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Lời giải thích yếu ớt bị nước miếng của Tiết Tiểu Tần từng chút từng chút chìm xuống: "Ngài xem đi, thật ra ngài cũng không thật lòng thích em! Lúc chưa ngủ với em, ngài luôn miệng bắt em ly hôn với chồng. Sau khi ở cùng ngài, ngài còn nói... Nếu em vẫn không thích ngài, ngài phải cố gắng thay đổi bản thân để em thích ngài chứ! Nhưng bây giờ chưa được bao lâu, ngài liền thay lòng! Có người nào giống như ngài không hả? Ngài sẽ bị sét đánh!"

Hoặc Lương hoàn toàn không chen được một câu, anh đành phải để mặc cho cô nói, cho tới khi cô nói chuyện khô cổ họng, anh mới sẵn sóc mà hỏi: "Có muốn uống chút nước không?"

"Muốn ạ!"

Hoặc Lương muốn buông cô xuống để đi rót nước, Tiết Tiểu Tần lại túm lấy tay anh: "Không cần đâu! Em chỉ là cô bảo mẫu lương tháng ba ngàn đồng, nào dám để vị Bồ Tát là ngài hầu hạ!" Nói xong, cô hừ một tiếng, tự đi rót nước uống ừng ực nửa ly, còn dư lại nửa ly đưa cho Hoặc Lương, anh uống. >__<

Uống nước xong, Tiết Tiểu Tần nhìn ra ngoài: "Á, tới giờ ăn cơm tối rồi."

Bọn họ làm chuyện đó trên sàn nhà suốt một buổi chiều luôn.

Tới bây giờ, Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không có cảm giác kết hôn được một năm. Ở chung với Hoặc Lương, thời gian luôn trôi qua thật nhanh, đôi khi còn chưa kịp phản ứng, một ngày đêm liền đi qua. Hiện tại, hai người sống chung đã lâu nhưng cả hai chưa từng cãi nhau. Mặc kệ cô càn quấy làm loạn như thế nào đi nữa, Hoặc Lương chẳng bao giờ nổi giận với cô.

Thực ra, bản thân Hoắc Lương cũng không hiểu tại sao tâm trạng của Tiết Tiểu Tần lên xuống phập phồng như vậy. Uống nước xong, anh nghĩ Tiết Tiểu Tần sẽ tiếp tục bài ca trách móc, ai ngờ cô lại mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu bữa tối. Được vài giây, Hoắc Lương như người vừa tỉnh mộng, bước tới muốn lấy con dao trên tay Tiết Tiểu Tần: "Để anh làm cho."

"Ngài làm gì thế!" Tiết Tiểu Tần phản ứng rất lớn, cẩn thận ôm dao vào ngực như bảo bối: "Hoắc tiên sinh, em thật sự nhìn lầm ngài rồi! Anh chẳng những bạc bẽo vô tình, còn vất chày ra nước hơn cả lão Grandet*!"

* Eugénie Grandet là một tiểu thuyết của Honoré de Balzac. Lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: Sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

Hoắc Lương: "???" Từ trước tới giờ không phải toàn là anh nấu cơm hay sao? Nhiệm vụ nấu cơm đã thành thói quen của Hoắc Lương, vả lại, anh không nỡ để cô xuống bếp nấu nướng.

Tiết Tiểu Tần tiếp tục khiển trách: "Ngài không cho em nấu cơm là vì muốn tìm lí do trừ lương của em phải không? Một tháng em chỉ được mấy đồng lương, ngài còn muốn bóc lột em? Ngài nói ngài có giống Chu Bái Bì Grandet thế kỷ mới không hả?"

Hoắc Lương nói: "Anh không muốn em cực khổ thôi..."

"Bản thân em sẵn lòng nấu cơm nhé." Tiết Tiểu Tần hừ một tiếng, vô cùng kiêu ngạo tặng Hoắc Lương cái lườm, đẩy anh ra khỏi phòng bếp, bắt đầu cắt cắt chặt chặt

Hoắc Lương vẫn dè dặt, anh biết Tiết Tiểu Tần cố ý không chịu xuất vai nhưng anh thật sự không biết phải đáp lại như thế nào. Lúc không rơi vào trạng thái vọng tưởng, anh hết sức lý trí, loại lý trí này khiến anh không cách nào chơi trò diễn xuất với cô được. Cho nên biểu hiện của anh rất

cứng nhắc, cố gắng dựa theo yêu cầu của Tiết Tiểu Tần gọi cô là Tiết tiểu thư, còn phải cam đoan không trừ tiền lương ít ỏi đến đáng thương của cô.

Thẻ lương của anh đều ở chỗ cô, làm sao trừ tiền lương cô được.

Tình trạng này duy trì đến tối, Hoắc Lương tắm xong lên giường, phát hiện Tiết Tiểu Tần đứng trước giường, tay cầm nhiệt kế muốn đo nhiệt độ cơ thể của anh. Hoắc Lương ngoan ngoãn nhận lấy, nhìn cô vẫn đứng im ru, liền hỏi: "Sao thế?"

"Em sang phòng kế bên ngủ."

"Cái gì?" Hoắc Lương từ trên giường ngồi dậy: "Vì sao?"

"Làm gì có chuyện bảo mẫu ngủ cùng một giường với nam chủ nhân? Cô nam quả nữ ở chung một nhà đương nhiên phải giữ khoảng cách rồi." Tiết Tiểu Tần nói chuyện rất đúng đắn: "Chuyện hồi xế chiều là một sai lầm, chúng ta không nên tiếp tục phạm sai."

Hoắc Lương nói: "Tiểu Tần. . ."

"Đừng kêu lung tung..." Tiết Tiểu Tần xuyt một chút: "Xin gọi em là Tiết tiểu thư, cảm ơn."

"Tiểu Tần, đừng đùa. . ."

"Vì sao không chơi, chơi rất vui mà..." Tiết Tiểu Tần thực sự cảm thấy chơi rất vui, nên hiện tại cô nhập vai như thế. Dù sao thì Hoắc Lương cũng phải khen cô một phen mới được, biểu hiện lần này của cô vô cùng tốt, chính cô cũng bị làm xúc động: "Anh không muốn chơi nữa à?"

Hoắc Lương không còn lời nào để nói. Nhìn bộ dạng dờ khóc dờ cười của anh, Tiết Tiểu Tần cười hì hì, nhào lên giường đè anh xuống, chủ động

hôn anh: "Bây giờ anh đã biết cảm giác lần đầu tiên em chơi trò này với anh hay chưa?"

Chân tay luống cuống, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Hoặc Lương thành thật gật đầu.

Tiết Tiểu Tần ôm anh nói: "Nhưng bây giờ em cảm thấy trò này rất vui, về sau em có thể cùng chơi với anh. Chỉ có điều... Chừng nào xuất vai là quyền của em nhé!"

Hoặc Lương có quyền quyết định khi nào nhập vai diễn, anh cũng phải cho cô một chút đặc quyền gì đó chứ?

"Sau này, nếu em không xuất vai thì anh phải tiếp tục diễn trò với em, có nghe hay không hử?"

Vợ yêu đã lên tiếng yêu cầu, Hoặc tiên sinh cứng vợ thành nghiện còn có thể nói cái gì? Cho dù phản ứng của anh rất cứng rất giả, cũng phải đồng ý: "Nghe được."

"Hoặc tiên sinh thật ngoan." Tiết Tiểu Tần xoa bóp mặt của anh: "Được rồi, lấy nhiệt kế ra cho em xem."

Hoặc Lương nghe lời lấy nhiệt kế ra cho Tiết Tiểu Tần nhìn, nhiệt độ cơ thể bình thường, vậy khỏi cần uống thuốc nữa: "Em pha một ly sữa tươi cho anh há?"

Hoặc Lương lắc đầu: "Không muốn uống."

"Thế anh muốn uống gì?"

"Cái gì cũng không muốn." Nói xong, anh bổ sung thêm một câu: "Chỉ muốn em nhanh chóng chui vào lòng anh."

Tiết Tiểu Tần hôn anh một cái, đưa tay cởi dây buộc váy: "Em tắm rửa xong sẽ đến."

Hoắc Lương chủ động vươn tay giúp Tiết Tiểu Tần cởi váy, thuận tiện xếp ngay ngắn đặt sang một bên. Sau khi Tiết Tiểu Tần vào phòng tắm, anh nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, hoàn toàn không có lòng dạ xem ti vi. Anh chỉ muốn nhìn cô, muốn biết cô đang làm cái gì.

Chờ Tiết Tiểu Tần trùm khăn tắm đi ra, Hoắc Lương chuẩn bị xong máy sấy. Anh rất thích chăm sóc cô, mọi chuyện đều tự tay anh làm. Nếu có thể, anh thực sự muốn giúp Tiết Tiểu Tần làm hết, nuông chiều cô, cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này. Tiết Tiểu Tần ngáp một cái, buổi chiều vận động quá nhiều, bây giờ cô mệt quá.

Tóc còn chưa sấy khô, Tiết Tiểu Tần đã gật gà gật gù. Hoắc Lương nhẹ nhàng ôm cô lên giường, cẩn thận cắt máy sấy tóc xong mới vén chăn leo lên giường, giơ tay ôm Tiết Tiểu Tần vào lòng, hai mắt nhắm lại.

Anh không đặt nặng dự vọng, cũng không bị dự vọng dẫn dắt và kiểm chế. Từ nhỏ đến lớn, Hoắc Lương luôn là đối tượng được các cô gái theo đuổi, thầm mến. Sau khi sang Mỹ, phụ nữ thầm mến anh có thể xếp thành một bó lớn. Các cô gái tây dương chết mê chết mệt cái khí chất thần bí trên người anh, người to gan liền trực tiếp thổ lộ.

Nhưng Hoắc Lương không chấp nhận. Bạn có thích Hoắc Lương hay không, anh ấy không thèm để ý; nhưng nếu bạn dám lắc lư trước mặt anh ấy, vậy thì không phải là chuyện tốt rồi.

Thân thể của Hoắc Lương rất linh hoạt, một vài cô em mạnh dạn muốn nhào vào lòng Hoắc Lương, đáng tiếc chưa kịp đụng vào vạt áo của anh, đã bị anh tránh xa. Anh luôn cô độc một mình, không giao lưu với bất cứ ai khác, không tham gia vào thế giới của người khác, cũng không cho bất kì ai xâm nhập vào thế giới của anh.

Ấn tượng của mọi người đối với Hoắc Lương gói gọn trong bốn chữ: Cao ngạo, lạnh nhạt.

Hoắc Lương không làm tổn thương bất cứ ai, anh luôn tránh né không tiếp xúc cơ thể với người khác, bởi vì anh biết, một khi anh bắt đầu làm tổn thương người khác, mặc kệ là tự vệ hay từ chối đều là dấu hiệu không tốt. Anh khổ sở kiềm chế tâm lý phản xã hội của mình, nếu anh làm tổn thương người khác thì chuyện sẽ không thể cứu vãn. Như thế, anh sẽ không có tư cách sống chung với Tiết Tiểu Tân.

Cho dù cảm thấy rất phiền, Hoắc Lương cũng cố gắng né tránh những người muốn tới gần anh thật xa. Đương nhiên, Hoắc Lương cũng chẳng phải kiểu người chịu thiệt, anh rất biết kiếm tiền, từ xưa tới nay, tiền có thể giải quyết bất cứ vấn đề gì.

Dần dần, có người phát hiện, hễ là cô gái nào mặt dày đeo bám Hoắc Lương đều sẽ gặp rắc rối, có người bị khóa thẻ tín dụng, có người bị đưa chuyện xấu ra ánh sáng, thế thảm hơn chính là hình khiêu được dán đầy trên bảng thông báo, thậm chí còn có người bị phá sản!

Tuy nhiên, không ai biết việc này có dính dáng gì tới Hoắc Lương hay không, nhưng dần dà không còn người dám đến gần anh nữa. Mọi người đều đồn đãi, Khons là người đàn ông đến từ phương đông thần bí, nếu bạn không muốn chịu thiệt thì tốt nhất là đừng chọc vào anh ấy!

Cứ như vậy, Hoắc Lương sống một thân một mình cho tới khi về nước. Ngoại trừ thầy hướng dẫn của anh, không ai biết Khons (Hoắc Lương) đi đâu, thế nhưng chẳng biết sao viện trưởng hiện tại của anh biết được tin tức của anh, mặt dày mày dạn đưa ra vô số điều kiện nhục nước mất chủ quyền, chỉ hi vọng Hoắc Lương có thể đến bệnh viện của ông làm việc.

Ban đầu Hoắc Lương cũng không ngờ, bởi vì trong lòng anh chưa từng nghĩ tới việc xuất hiện trước mặt Tiết Tiểu Tần. Anh... khác người bình thường, anh không muốn hù dọa người con gái mình yêu thương, cũng không muốn cô thích con người không hoàn mỹ của mình. Con người chỉ cần còn sống, chỉ cần có mong muốn có được thứ gì đó, sẽ không nhận được khát vọng và cầu mong xa vời.

Cho dù trong lòng hiểu rất rõ ràng, Hoắc Lương vẫn không nhận được nghĩ: Ngộ nhờ mình và Tiểu Tần có thể sống chung thì sao? Lỡ như bọn họ có thể kết hôn thì sao? Đến lúc đó, bản thân chả có nghề nghiệp gì, nói ra chẳng phải rất khó nghe hay sao? Anh biết tính cách của ba mẹ Tiết, con rể không có công việc, dù có tiền tiêu xài nhưng người ngoài nói ra nói vào cũng rất khó nghe, đúng không?

Cho nên cuối cùng anh cũng nhận lời mời của viện trưởng.

Như vậy giờ làm việc của anh rất gấp, phần lớn thời gian còn lại anh đều đứng ở xa xa nhìn Tiết Tiểu Tần. Ngồi trong xe dưới lầu nhà cô, nhìn ánh đèn trong phòng cô, anh cũng cảm thấy thỏa mãn.

Những ý nghĩ đáng sợ này đã từng thoáng hiện qua trong đầu Hoắc Lương. Bây giờ anh cảm thấy bản thân vô cùng may mắn đã không làm như vậy, nếu anh làm như vậy, tình cảnh của anh và Tiết Tiểu Tần sẽ không chết không thôi, vĩnh viễn cũng đừng mong được cô yêu thích.

Anh chỉ muốn cô thích mình thôi.

Anh thích cô, hi vọng mọi thứ tốt đẹp cho cô, vui vẻ, khỏe mạnh, bình an, sông sẻ thuận lợi. Hoắc Lương rất vui khi bản thân đã kìm nén suy nghĩ tối đen này xuống. Từ xa xa, Hoắc Lương nhìn các đối tượng xem mắt của Tiết Tiểu Tần, anh hận không thể trực tiếp bước ra kéo bọn họ ra ngoài đánh một trận. Người như thế... người như thế mà xứng làm chồng của Tiểu Tần hả?

Cô là người con gái xinh đẹp, tốt bụng nhất trên thế giới này, cô xứng đáng có được những thứ tốt nhất! Trong lòng Hoắc Lương liên tục đố kị, ganh ghét chồng chất càng ngày càng cao, cứ như vậy tuần hoàn cho đến khi lấp đầy trái tim và linh hồn anh.

Tiết Tiểu Tần vẫn ngủ say trong lòng Hoắc Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ ngực anh theo thói quen, sau đó, tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Hoắc Lương vẫn nhìn chăm chú vào Tiết Tiểu Tần, kéo chăn lên cao một chút, che khuất bả vai Tiết Tiểu Tần. Tuy rằng gương mặt anh chẳng có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại dịu dàng như nước, chứa đầy tình ý không thể chống đỡ được.

Không biết qua bao lâu, anh cũng mơ mơ màng màng ngủ theo.

Cùng người mình yêu ở chung một chỗ, dù chỉ ôm nhau không làm cái gì khác cũng cảm thấy vui sướng. Nếu bạn có thể ở chung với người mình yêu, buổi tối rúc vào nhau thì đêm lạnh cũng trở nên hạnh phúc và ngọt ngào.

Sáng hôm sau khi Tiết Tiểu Tần thức dậy, Hoắc Lương đã tỉnh từ sớm. Anh đang nhìn cô, rèm cửa sổ được kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào... Hèn chi cô cảm thấy rất ấm áp, còn có chút chói mắt...

Tiết Tiểu Tần rất thích nằm nường trên giường, cô lầm bầm một tiếng từ khuỷu tay Hoắc Lương trườn xuống, nhích từng chút chui vào ổ chăn, trốn ánh mặt trời. Sau đó, cô đưa tay ôm hông Hoắc Lương, áp mặt lên cơ bụng rắn chắc của anh, thuận tiện còn sờ soạng vài cái, cảm nhận sức mạnh và vẻ đẹp dưới lòng bàn tay.

Kể đó, cô không ngủ được.

Đàn ông mà, sáng sớm 'bình tĩnh' là chuyện hết sức bình thường. Tiết Tiểu Tần lập tức từ trong chăn bò ra, không còn buồn ngủ, mặt đỏ bừng: "Anh làm gì thế?!"

Hoắc Lương rất vô tội: "Anh có làm cái gì đâu?"

"..." Tiết Tiểu Tần không nói một lời, cô hừ một tiếng, trực tiếp nhào lên người Hoắc Lương, vùi mặt vào cổ anh: "Ông xã, người ta còn muốn ngủ thêm một chút."

"Được." Đối với yêu cầu của cô, anh luôn đáp ứng vô điều kiện: "Mới chín giờ thôi. Em ngủ tiếp đi, một lát nữa anh gọi em dậy."

"Ừm." Tiết Tiểu Tần ngáp một cái, ôm cổ Hoắc Lương: "Anh phải ngủ với em."

"Được." Thanh âm của Hoắc Lương vô cùng dịu dàng.

Hết chương 50

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 51

Editor: Tịch Ngữ #macngulau

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Mặt trời càng lúc càng lên cao, một tiếng sau, Tiết Tiểu Tần không thể tiếp tục ngủ nữa, cô dụi mắt, vừa khéo miệng cô dán vào trái cổ của Hoắc Lương nên thuận miệng há mồm, dùng răng nhỏ khẽ gặm. Trái cổ của Hoắc Lương là nơi rất mẫn cảm, anh khẽ run lên. Tiết Tiểu Tần cảm thấy chơi rất vui, thế là cô lại gặm một cái.

Anh vội vàng đẩy cô ra, không cho cô quấy rối nữa: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm."

"Có muốn ngủ tiếp không?"

"Không ạ, ngủ nhiều quá buổi tối sẽ khó ngủ." Tuy miệng nói như vậy, nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn ngáp một cái, vươn tay sờ trán Hoắc Lương theo thói quen: "Không có phát sốt, xem ra anh thật sự khỏi bệnh rồi."

Hoắc Lương hôn cô một cái, cùng cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Tiết Tiểu Tần muốn đi vệ sinh nên đuổi Hoắc Lương ra ngoài, không cho anh nhìn. Hoắc Lương rất biết điều đứng bên ngoài chờ, chờ cô giải quyết xong mới đi vào. Hoắc Lương nặn kem đánh răng lên bàn chải, đưa cho Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần nhón chân lên hôn anh.

Anh kéo Tiết Tiểu Tần tới phía trước mình, bao bọc cô từ phía sau lưng, hai người cùng nhau đánh răng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh hai người trong gương, Tiết Tiểu Tần toét miệng cười, ánh mắt Hoắc Lương nhìn cô vô cùng dịu dàng. Cô còn bưng bình đá văng dệp, đôi chân nhỏ giẫm lên lưng bàn chân của anh, thỉnh thoảng còn lắc la lắc lư, sau đó cười hì hì.

Hoắc Lương thích tất cả các dáng vẻ của Tiết Tiểu Tần, anh không nói gì, chỉ yên lặng cầm băng đô cố định mái tóc của cô, sau đó dùng khăn lông ấm lau mặt cho cô. Tiết Tiểu Tần giống như đứa bé nhắm mắt lại để cho Hoắc Lương lau mặt, chờ anh lau xong, cô cũng bắt chước bộ dạng của anh, giúp anh lau mặt.

Hoắc Lương gần như cao hơn cô 20 cm nên phải cúi đầu xuống. Tiết Tiểu Tần nghiêm túc lau mặt cho anh xong, Hoắc Lương liền mang cô ra ngoài. Tiết Tiểu Tần vội kêu lên: "Dép của em -- "

"Cứ kệ đi."

Cứ như vậy, Tiết Tiểu Tần giẫm lên lưng bàn chân của Hoắc Lương mà đi, anh ôm cô đến trước bàn trang điểm, động tác anh sử dụng bộ đồ trang điểm còn thuần thục hơn cả cô.

Cuối cùng anh thoa sữa dưỡng da trên bàn tay nhỏ bé của cô, Tiết Tiểu Tần tinh nghịch nảy ý trêu chọc Hoắc Lương, cố ý bôi sữa dưỡng da lên mu bàn tay anh, nhưng anh không giận ngược lại còn hùa theo cô thoa kem dưỡng da, không để ý đến chuyện mùi hương sữa dưỡng da này không thích hợp với đấng mày râu như anh.

Chờ làm xong bữa sáng cũng hơn mười một giờ, thay vì nói là bữa sáng, chẳng thà nói là bữa trưa nghe có vẻ thích hơn. Tiết Tiểu Tần nhìn điện thoại di động nói: "Không thể tiếp tục như thế, cuộc sống sinh hoạt bình thường sắp biến thành ngày đêm đảo ngược rồi." Mỗi đêm không tới hai, ba giờ sẽ không ngủ được. Buổi sáng thì không dậy nổi.

Hoắc Lương nói: "Đúng vậy."

"Tôi hôm nay nhất định phải đi ngủ sớm." Tiết Tiểu Tần nói với anh, anh vừa gật đầu, di động của Tiết Tiểu Tần vang lên.

Vừa thấy số điện thoại gọi tới là số lạ, Tiết Tiểu Tần do dự một chút mới nghe máy. Khi biết được người ở đầu bên kia là ai, cô còn lộ ra biểu tình giật mình, Hoắc Lương lập tức nhìn về phía cô, Tiết Tiểu Tần dùng khẩu hình miệng nói với anh: Là bạn thời đại học của em.

So sánh với vẻ mặt không biểu cảm của Hoắc Lương, biểu tình của Tiết Tiểu Tần rất phong phú. Sắc mặt khi cô nghe cú điện thoại này rất là đặc sắc, tóm lại có thể dùng hai từ để hình dung: Cái đeo #1.

Thật vất vả mới cúp điện thoại được, Tiết Tiểu Tần tưởng chừng muốn quỳ luôn: "Thế đeo nào."

"Làm sao vậy?" Hoắc Lương múc một chén cháo cho cô, lại bóc vỏ trứng vịt muối, lấy lòng trứng đỏ đặt vào trong chén của cô. Tiết Tiểu Tần thích ăn lòng đỏ trứng vịt, không ăn lòng trắng; thích ăn lòng trắng trứng gà, không ăn lòng đỏ, nói chung là rất kén chọn. Lúc còn ở nhà, ba Tiết nuông chiều cô gần chết cũng không chịu nổi cái tính kén ăn của cô, nhưng cô xoi mói cỡ nào anh cũng không để bụng.

Mượn câu nói của ba Tiết thường bảo mẹ Tiết chính là: Con rể sắp nuông chiều con gái lên tận trời rồi.

Bộ dạng hiện tại của Tiết Tiểu Tần chính là vui vẻ thì không sao, không vui liền nổi giận. Tóm lại, Hoắc Lương đã quen nuông chiều cô nàng.

"Bạn họ đại học của em, chỉ quen biết qua loa không tính là bạn bè. Cô ta tốt nghiệp liền ở lại Bắc Kinh. Lúc này, cô ta gọi điện nói gặp phiền phức, hỏi thăm em có thể giúp cô ta được hay không?"

"Gặp phiền phức?" Hoắc Lương nhíu mày: "Sao cô ta không gọi cho cảnh sát?"

"Bởi vì cô ta đuối lý!" Tiết Tiểu Tần nói đương nhiên: "Trước kia, cô ta tìm được một công việc, đó là làm thư kí cho công ty nọ. Hình như còn yêu đương với ông chủ, sau đó bị bà chủ phát hiện."

Hoắc Lương: "..."

Tiết Tiểu Tần lại bổ sung: "Nhưng cô ta không biết ông chủ là người đã kết hôn, ông chủ kia cũng không nói cho cô ta biết. Dường như cả công ty đều không biết ông chủ đã ngầm kết hôn. Hiện tại, cô ta bị lừa, sau đó bà chủ còn tìm tới cửa, cho người gây gổ nơi cô ta thuê phòng ở. Bây giờ, cô ta chẳng dám về nhà, trên người không có tiền cũng không có thể tín dụng. Hôm nay, cô ta phải trả phòng khách sạn cho người ta, cho nên mới tìm em mượn chút tiền."

Thì ra là vay tiền, Hoắc Lương lặng thinh thờ phào: "Cô ta tới lấy à?"

"Em phải đi giao tận 'hàng' tận nơi." Tiết Tiểu Tần nhún nhún vai: "Không phải anh không thích người khác tới nhà của chúng ta hay sao?" Nói xong, cô húp vài hớp cháo.

Hoắc Lương rất thích câu 'nhà của chúng ta' từ miệng cô nói, khiến cho anh có cảm giác bọn họ tuy hai mà một: "Anh đi với em."

"Dạ được."

Ra ngoài là phải thay quần áo, con người Hoắc Lương có chút dở hơi, khi ra ngoài anh không thích để lộ da thịt. Mùa hè anh vẫn mặc quần dài áo sơ mi, thời tiết vào ngày lễ quốc khánh khá nóng, Tiết Tiểu Tần mặc váy, Hoắc Lương lại mặc quần dài áo sơ mi. Nhưng hôm nay anh không mặc áo sơ mi trắng như trước kia, mà thay vào đó là áo sơ mi đen.

Dáng dấp đẹp mặc cái gì cũng đẹp, Tiết Tiểu Tần nhìn Hoắc Lương liền không nhịn được chảy nước miếng. Tại sao lại có người mặc áo sơ mi đơn giản nhất mà cũng đẹp thế mắt thế chứ!!!

Vì vậy, sắc tâm nổi lên, Tiết tiểu thư chu mỏ đòi hôn. Sau khi hôn xong, son môi bị phai, cô phải tô son lại một lần nữa. Thế nhưng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoắc Lương mặt không biểu tình dùng khăn giấy lau miệng, Tiết Tiểu Tần không nhịn được cười hả hê: "Bôi son môi cảm giác như thế nào?"

Nghe vậy, Hoắc Lương bỏ khăn giấy ra, nhẹ nhàng liếm son còn dính trên cánh môi: "Rất ngọt."

Cung không biết anh nói son môi ngọt hay miệng của cô ngọt. Tóm lại là, Tiết Tiểu Tần đỏ mặt không nói.

Hai người nắm tay ra khỏi cửa, căn cứ vào địa chỉ khách sạn bạn học cho, Tiết Tiểu Tần líu lười không nói thành lời. Ở khách sạn nằm sao luôn chớ, hèn chi cô ta không đủ tiền xài! Thật sự là chẳng ở được mấy ngày.

Cô đến trước quầy nói rằng mình tới tìm người, tiểu thư tiếp tân nhanh chóng giúp cô kết nối máy đến điện thoại bàn trong phòng của bạn học. Tiết Tiểu Tần nói cảm ơn rồi cùng Hoắc Lương vào thang máy. Trong thang máy không có ai khác, Hoắc Lương đứng thẳng tắp.

Tiết Tiểu Tần ôm cánh tay Hoắc Lương, đầu tựa vào vai anh, tò mò hỏi: "Anh nói xem... Vì sao đàn ông hư hỏng như thế? Bản thân đã kết hôn còn lừa gạt cô gái trẻ tuổi."

Hoắc Lương thanh minh cho chính mình: "Anh không hư."

"Em không nói anh, người em nói là bạn trai của bạn học em kìa." Tiết Tiểu Tần nghĩ loại đàn ông như vậy nên kéo ra ngoài thiên cho rồi: "Vợ cũng đã cưới, không những không đối xử tốt với bà xã của mình mà còn ra ngoài lừa gạt tình cảm con gái nhà người ta. Với bà xã thì không trung thực, với bạn gái thì không thành thật. Loại đàn ông như vậy hẳn là ED."

Hoắc Lương gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Tiết Tiểu Tần làm bộ giơ quả đấm nhỏ lên đe dọa anh: "Nếu anh dám đối xử với em như vậy, em lập tức xách dao thiên anh!"

Hoắc Lương không chút sợ hãi: "Anh sẽ không."

Sao anh có thể làm ra chuyện như vậy? Có thể ở bên cạnh cô đã là ông trời ban ơn, anh phải cố gắng tích phúc mới có thể nắm tay cô dài lâu.

Tiết Tiểu Tần cũng biết anh sẽ không như thế, chẳng qua là cảnh cáo một câu theo thói quen thôi.

Lên tới tầng hai mươi, tìm được phòng, gõ cửa ba cái. Cô bạn học của Tiết Tiểu Tần rất cẩn thận hỏi: "Ai đó?"

"Là tôi! Tiết Tiểu Tần!"

Lúc này, bạn học kia mới dè dặt mở cửa ra, thấy Tiết Tiểu Tần không khỏi giật mình: "Cậu..." Sao lại trở nên xinh đẹp như vậy?

Ý của cô ta không phải Tiết Tiểu Tần trước kia không đẹp. Trên thực tế, lúc đi học Tiết Tiểu Tần liên tục đạt danh hiệu hoa hậu giảng đường. Nhưng Tiết Tiểu Tần hiện tại không giống với ngày trước, cô bây giờ có thể gọi là từ xinh đẹp giản dị dễ gần biến thành xinh đẹp, cao quý.

Mặc kệ khí chất hay cách ăn mặc đều khiến người ta cảm thấy bản thân không cùng đẳng cấp với Tiết Tiểu Tần.

"Làm sao vậy?" Tiết Tiểu Tần cảm thấy đối phương rất kỳ quái, tự dưng nhìn cô không chớp mắt làm chi? Bộ dạng của cô giống gã bạn trai kiêm ông chủ không biết xấu hổ của cô ta lắm hử?

Lúc này, cô bạn gái kia mới hoàn hồn: "À... Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mau vào nhà ngồi đi."

"Không được." Hoắc Lương không muốn bước vào nhà của người phụ nữ xa lạ, Tiết Tiểu Tần không có ý định đi vào: "Tôi mang cho cậu mười ngàn đồng tiền mặt, có đủ hay không?"

"Đủ rồi, đủ rồi, cảm ơn nha! Sau này, mình sẽ trả lại cho cậu."

Tiết Tiểu Tần nói thầm: Đương nhiên là phải trả rồi. Tôi cũng chẳng phải nhà từ thiện đâu. Sau đó hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu trực tiếp báo cảnh sát là được rồi, dù sao cũng không thể để cho bọn họ đến trước nhà cậu quậy phá mãi được. Về sau, cậu phải sống như thế nào? Báo

cảnh sát mới là biện pháp giải quyết tốt nhất. Đúng rồi, còn tên đàn ông kia thì sao? Tên kia có nói gì không?"

Cô bạn học lộ vẻ mặt lúng túng, lặng lẽ liếc Hoắc Lương, Hoắc Lương buông tay Tiết Tiểu Tần đi tới cửa sổ cách đó không xa, cô ta mới căn môi nói: "Anh ấy nói sẽ nói chuyện đàng hoàng với vợ anh ấy, chờ bàn bạc xong xuôi thì mình có thể về nhà."

Tiết Tiểu Tần cảm thấy cô nàng này cứ khăng khăng một mực thế nhỉ?

"Cậu bị đàn bà? Nói cái gì thế? Loại đàn ông xấu xa này cậu giữ lại để ăn tết hả? Lúc biết gã đã kết hôn ngầm, mà còn lừa gạt cậu, cậu nên chia tay gã ngay lập tức chứ! Gã có thể lừa cậu một lần khăng định có thể lừa thêm lần thứ hai!!!"

"Mình... Mình biết chứ! Nhưng mình không thể chia tay với anh ấy! Mình có thai!"

Tiết Tiểu Tần đã cảm nhận được mùi vị sấm sét chém xuống đỉnh đầu!

Hết chương 51

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 52

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: macngulau.wordpress.com

Cô không nhịn được nhìn về phía bụng của cô bạn học, giống như bên trong không phải sinh mạng nho nhỏ mà là một quả bom: "Em bé này, cậu có cần hay không...?"

Bạn học đỏ mặt, dịu dàng vuốt ve bụng: "Đương nhiên là cần. Làm sao mình có thể cướp đoạt quyền lợi bé tới thế giới này? Nạo thai rất tàn nhẫn, mình không làm được."

Tiết Tiểu Tần à một tiếng, cầm bao tiền đưa cho đối phương nhưng vẫn không kiềm được hỏi thăm: "Mười ngàn đồng cũng không đủ cho cậu ở mấy ngày đâu, mình vẫn khuyên cậu báo cảnh sát đi. Cậu cũng coi như là người vô tội, mọi việc đều do người đàn ông kia lừa gạt cậu, còn về phần có giữ lại đứa bé hay không... Là quyền tự do của cậu." Cô nở nụ cười, cười rất lúng túng rất gượng gạo. Tiết Tiểu Tần có chứng bệnh xấu hổ sợ hãi, người khác mất mặt cô lại muốn đào cái lỗ chui xuống trốn, cô vội nói: "Thôi, cứ như vậy đi. Bọn mình còn có việc, đi trước nha!"

Bọn họ gật đầu: "Cám ơn."

"Không cần khách sáo." Tiết Tiểu Tần cười gượng, chạy vài bước tới bên cạnh Hoắc Lương, nắm tay anh: "Chồng à, chúng ta đi thôi."

Lúc đi qua cửa phòng bạn học, cô ta nở nụ cười khách sáo với Hoắc Lương, nhưng Hoắc Lương làm như không nhìn thấy cô ta, mắt nhìn thẳng về trước mà đi. Tiết Tiểu Tần nhìn thấy, vội vã cười với bạn học, dùng khẩu hình miệng nói 'thật ngại quá!'

Nắm tay nhau đi vào trong thang máy, Tiết Tiểu Tần mới làm mặt quỷ với cửa thang máy. Hoắc Lương nhìn thấy, cảm thấy cô thật là đáng yêu, không nhịn được cúi đầu hôn cô. Nụ hôn này kéo dài tới khi thang máy xuống lầu một mới kết thúc, người ở ngoài chờ thang máy khá nhiều, Hoắc Lương không thích tiếp xúc thân thể với người khác ôm Tiết Tiểu Tần trong khuỷu tay, đưa cô ra ngoài.

Khi cửa thang máy sắp đóng, một người đàn ông thờ hồng học chạy tới hô to: "Chờ một chút! Chờ một chút!"

Tiết Tiểu Tần nhanh tay giúp anh ta giữ nút thang máy, nhưng người đàn ông không nói một câu cảm ơn, lúc chạy tới còn không cẩn thận đụng trúng cô, cũng chẳng thèm xin lỗi. Ánh mắt Hoắc Lương liền không bình thường, nhưng Tiết Tiểu Tần không hề giận. Cô cùng anh bước hai bước về

phía trước, chợt cô ngoảnh đầu nhìn về phía thang máy, cửa thang máy đã đóng, cái gì cũng không thấy.

"Sao thế?" Hoắc Lương luôn dễ dàng nhận ra mọi cảm xúc của Tiết Tiểu Tần.

Vừa rồi Tiết Tiểu Tần còn đang nghĩ tới chuyện bạn học có thai, cho nên đi không nhìn đường, nhưng cô cảm thấy người đàn ông kia có chút quen mắt: "Em cảm thấy... hình như đã gặp người đàn ông kia ở đâu rồi."

Hoắc Lương liếc cô một cái: "Em không nhận ra à?"

"Anh quen hả?" Tiết Tiểu Tần kinh ngạc.

"Chính là tổng giám đốc của công ty em, cái lần em đào hôn đó." Hoắc Lương nhàn nhạt nói: "Lúc anh đi tìm em về, đã gặp anh ta một lần. Anh không biết anh ta họ gì."

Tiết Tiểu Tần kinh ngạc nhìn anh: "Thế mà anh còn nhớ à?" Một năm trước vô tình gặp mà vẫn nhớ đến bây giờ... Bộ não này cấu tạo như thế nào vậy?

Hoắc Lương gật đầu, Tiết Tiểu Tần được anh dắt tay đi ra ngoài, đột nhiên đứng lại: "Em cảm thấy có chỗ nào đó không đúng."

Nói xong, cô như người giật mình tỉnh mộng, kéo Hoắc Lương đi ngược trở lại: "Đi đi, đi về gặp bạn học em."

"Vì sao?" Hoắc Lương không muốn đi.

"Hồi này chúng ta đi ra khỏi thang máy, Phương tổng vừa đi vào khách sạn. Anh ta không đến quầy tiếp tân hỏi bạn học của em ở phòng nào, đã vội chạy theo thang máy. Chứng tỏ anh ta biết rõ từ lâu!"

Hoắc Lương nói: "Làm sao em biết anh ta là bạn trai của bạn học em?"

Tiết Tiểu Tần đặc ý nhìn anh: "Đây là giác quan thứ sáu của phụ nữ, anh không hiểu đâu."

Thực ra cô không dám nói thật. Bởi vì lúc trước cô còn làm việc ở công ty, Phương tổng hình như có ý với cô nhưng cô biểu hiện rất lạnh nhạt, rất thờ hững. Hơn nữa, Phương tổng chưa từng nói rõ, nên cô cũng cảm thấy bản thân mình suy nghĩ nhiều. Quan trọng nhất là, có một lần cô đi ngang qua phòng làm việc của tổng giám đốc, vô tình nhìn thấy anh ta cầm giấy hôn thú!

Khi ấy chỉ vô tình nhìn thấy, cô cũng không dám xác nhận có phải của Phương tổng hay không. Nhưng bây giờ Tiết Tiểu Tần có thể khẳng định, như vậy Phương tổng chính là người đàn ông có vợ còn thích lừa gạt mấy cô gái trẻ tuổi?

Tương tự, bạn học của cô cũng lừa gạt cô. Không phải nói bạn trai không biết à? Không phải nói cô ta bị bạn trai lừa hay sao? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có vấn đề, Tiết Tiểu Tần rất tức giận, cô cảm thấy mình bị người ta dắt mũi!!! Cô thật điên! Thế mà lại cầm mười ngàn đồng cho mượn! Ban đầu, cô nghĩ tốt xấu gì cũng là bạn học chung trường bốn năm, đối phương ở Bắc Kinh không có bà con bạn bè, có thể giúp thì giúp. Thế nhưng nghĩ tới chuyện đối phương biết người ta đã có gia đình còn muốn sống chung, còn lừa gạt mình, Tiết Tiểu Tần tức muốn học máu!

Cô phải làm rõ mọi chuyện mới được! Nếu Phương tổng không phải tới đây tìm bạn cô, hoặc bạn học cô không lừa cô thì mọi chuyện cho qua. Nhưng nếu dám lừa cô...

"Bạn học của em có điện thoại di động, cô ta có thể gọi điện báo cho tổng giám đốc của em số phòng của cô ta." Mặc dù Hoắc Lương cũng cảm

thấy cô ả kia đang lừa Tiểu Tần nhà anh, nhưng anh vẫn tìm lí do để giải thích: "Hoặc là Phương tổng không phải tới tìm bạn học em."

Tiết Tiểu Tần nói: "Đi xem thì sẽ biết."

Vì vậy, hai người lại chờ thang máy lên lầu hai mươi, đáng tiếc hiệu quả cách âm của khách sạn siêu cấp tốt, Tiết Tiểu Tần dán tai vào cánh cửa nghe một hồi vẫn không nghe được cái gì. Cô suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Hoắc Lương. Hoắc Lương bất đắc dĩ nhìn cô, kéo cô lại, đưa tay gõ cửa.

Một lúc lâu mới có người hỏi: "Ai vậy?"

"Là tôi!" Tiết Tiểu Tần gọi.

Bạn học cô đi ra mở cửa, không hiểu tại sao Tiết Tiểu Tần quay lại. Đôi mắt sắc bén của Tiết Tiểu Tần nhìn thấy người đàn ông đứng phía sau bạn học mình -- Đích thị là Phương tổng! Cô dứt khoát vươn tay: "Trả tiền đây."

"A? ? ! !"

"Trả tiền lại đây. Mười ngàn đồng tôi vừa cho cô mượn đấy. Bây giờ tôi đổi ý, không cho cô mượn nữa!"

Bạn học kia vẫn giả bộ không hiểu ý cô, Tiết Tiểu Tần nói tiếp: "Bây giờ cậu ở sống cùng Phương tổng, Phương tổng là hải quy, không đến nỗi thiếu tôi mười ngàn đồng chứ???"

*Hải quy: Ở Trung Quốc, người ta gọi những du học sinh quay về nước là "hải quy".

**Mười ngàn đồng bên TQ đổi sang VND là chừng 370 triệu. Cái này mình hỏi bạn Queen nha, mình hổng rành :v

Lúc này, Phương tổng nghe âm thanh đi ra, thấy Tiết Tiểu Tần cũng sợ hết hồn: "Tiết. . . Tiểu Tần? Tại sao em lại ở đây?"

"Vấn đề này tôi cũng muốn hỏi anh đó, sao Phương tổng lại sống cùng bạn học của tôi vậy?" Tiết Tiểu Tần khoanh tay hỏi: "Nếu tôi nhớ không lầm, trước kia mọi người ở trong công ty đều nói anh chưa lập gia đình? Bản thân đã có vợ còn lừa gạt mấy cô gái trẻ, anh không thấy xấu hổ à?"

"Cậu nói cái gì thế?"

Không ngờ rằng Phương tổng chưa kịp nổi giận, bạn học của Tiết Tiểu Tần đã nhướn mày trợn mắt: "Anh ấy làm gì mích lòng cậu à? Sao cậu cứ há miệng là mắng người vậy? Thật không có giáo dục!"

Tiết Tiểu Tần và bạn học này không quen thân lắm, hồi còn đi học chỉ biết sơ sơ, cô không ngờ ở đây lại là đóa hoa kì lạ: "Tôi mắng anh ta thì sao? Anh ta lừa gạt cô còn gì? Mới vừa rồi cô còn nói anh ta đã có gia đình chẳng lẽ là giả? Có phải cô lừa tôi hay không?"

Bạn học úp mở hai giây, Tiết Tiểu Tần liền hiểu. Cô lười nói nhảm với loại người này, chỉ tiếc bản thân lãng phí thời gian và tinh lực (tinh thần & thể lực). Đúng là lòng tốt bị người ta coi là lòng lang dạ thú. Vì vậy lại vươn tay: "Trả tiền lại đây! Các người thích như thế nào thì kệ các người, cô trả tiền lại cho tôi!"

Bạn học kiên quyết không chịu trả, trừng mắt với Tiết Tiểu Tần: "Đúng là nhỏ mọn, cậu có nhiều tiền như vậy, cho tôi mượn một ít thì có sao?"

"Vậy cô viết giấy nợ đi!" Tiết Tiểu Tần chặc lưỡi: "Tôi tưởng cô không biết gì nên mới chạy tới giúp cô, nếu biết cô lừa tôi, tôi mới lười quan tâm cô."

Hoắc Lương kéo cô vào lòng, một tay khoát lên vai cô, xoay người dẫn cô đi. Tiết Tiểu Tần nóng nảy: "Anh làm gì thế? Chưa đòi tiền xong mà!"

'Rầm' một tiếng, bàn học của cô đóng sầm cửa lại! Tiết Tiểu Tần trợn mắt, không thể tin được những gì mình đang thấy: "Cô ta đóng sầm cửa kìa! Em có nhìn lầm hay không? Cô ta vừa đóng sầm cửa! Cô ta không định trả tiền lại cho em hả?"

Hoắc Lương nhàn nhạt đáp: "Có vài người không có lương tâm, bụng dạ xấu xa, khoản tiền kia không lấy lại về được." Một là không có giấy ghi nợ, hai là không có chứng cứ, chỉ vay mượn bằng lời nói thì muốn đòi tiền rất khó.

Tiết Tiểu Tần giận dữ muốn đá vào cửa, Hoắc Lương vội ôm cô lại: "Đau chân."

Cô trừng mắt nhìn cánh cửa kia một lúc lâu, cảm thấy lòng tốt của mình bị chó ăn, lập tức lấy di động ra gọi cho Tiểu Viên. Hỏi cô ấy có còn làm ở chỗ đó hay không, lại hỏi tại sao Phương tổng đã kết hôn lại đi lệch đường... Tiểu Viên là cô gái trời sinh thích tám chuyện, vừa nghe Tiết Tiểu Tần có hứng thú với những tin tức này liền kích động. Vừa khéo được nghỉ lễ quốc khánh, cô ấy hỏi Tiết Tiểu Tần đang ở đâu, hẹn ra gặp mặt rồi kể chuyện luôn. Tiết Tiểu Tần hẹn gặp Tiểu Viên ở quán cà phê khá gần đây, sau đó nói với Hoắc Lương: "Chồng à, nếu không anh về nhà trước đi!"

Hoắc Lương lắc đầu: "Anh đi với em."

"Nhưng bọn em trò chuyện nhằm nhí, anh đâu có thích nghe."

"Ai nói anh không thích nghe." Hoắc Lương nhìn cô: "Người tên Phương tổng kia có ý với em cho nên tất cả những xì - căng - đan của gã, anh đều thích nghe."

Tiết Tiểu Tần: ". . ." Đều là chuyện thuở xa xưa rồi, anh nhớ kĩ thế làm gì!?

Lái xe ra khỏi khách sạn đến quán cà phê đã hẹn, nhà của Tiểu Viên ở gần nơi này nên tới sớm hơn hai người. Đang ngồi chờ Tiết Tiểu Tần, vừa thấy cô liền hưng phấn vẫy tay gọi: "Ở đây! Ở đây!" Sau đó, cô nàng chớp chớp mắt nhìn Hoắc Lương, lén lút hỏi Tiết Tiểu Tần: "Sao người nhà của cô cũng đi theo? Nói mấy chuyện xàm xí này trước mặt anh í, tôi ngại lắm!" Cảm giác khi được nói chuyện với nam thần rất là xấu hổ, giống như không cần thận làm rớt băng vệ sinh từ trong ống quần ra!!!

Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một chút, kéo Hoắc Lương tới bàn bên cạnh. Tóm lại, tai của Hoắc Lương rất thính, ở xa cũng có thể nghe rõ.

Hoắc Lương ngoan ngoãn ngồi đó, gọi một ly cà phê cả buổi không uống một ngụm. Trái lại, Tiết Tiểu Tần vừa ngồi xuống liền gọi một phần tiramisu và một tách cà phê latte. Trong lúc chờ bánh ga-to đưa lên, cô bưng latte lên uống một hớp, tò mò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tin tức này rất giật gân, cô biết không? Hồi đầu, Phương tổng đã kết hôn nhưng không hề nói cho bọn tôi biết! Một năm nay, mấy nữ nhân viên đến rồi đi trong công ty đều có 'quan hệ' với Phương tổng đấy. Sau khi chia tay liền xin nghỉ việc!" Nói tới đây, Tiểu Viên rất kính phục liếc nhìn Tiết Tiểu Tần: "Lựa chọn lúc đầu của cô thật sáng suốt, bây giờ tôi rất áy náy việc khi xưa cố gắng gán ghép cô với Phương tổng."

Tiết Tiểu Tần khoát khoát tay: "Sau đó thì sao? Vì sao bạn học của tôi ở chung với Phương tổng?"

"Bạn học của cô hả? Thượng Dĩnh là bạn học của cô?" Tiểu Viên há to miệng: "Tôi ngất! Quan hệ rối loạn ghê hồn! Cuộc sống là một vòng tròn, cực kì tròn trịa!" Vòng tới vòng lui cuối cùng cũng gom chung một chỗ.

"Ái chà, nghiêm túc chút!" Tiết Tiểu Tần chọc chọc Tiểu Viên.

Tiểu Viên hớp một ngụm cà phê, lại ăn một chút bánh kem dâu tây, mới nói: "Thượng Dĩnh tới công ty chúng mình làm thư kí, không bao lâu thì cặp bồ với Phương tổng. Hai người bọn họ trai tài gái sắc, rất xứng đôi! Nếu không phải bà xã của Phương tổng đột nhiên đến gây rối, chúng mình còn chúc phúc cho bọn họ nữa á!" Tiểu Viên nhìn xung quanh, rõ ràng không có người quen, cô nàng lại nhỏ giọng lén lén lút lút nói, giống như như vậy mới có cảm giác đặc biệt khi 'tám chuyện người khác': "Cô không thể ngờ đâu nhé, mọi người đều nói Phương tổng gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Thực ra không phải đâu! Gã ta dùng tiền nhà mẹ vợ để mở công ty đấy! Nhà vợ gã cũng thuộc dạng có tiền, tiếc là cô không nhìn thấy. Tuy rằng vợ gã không thể so sánh được với cô, nhưng trên người toàn là đồ hiệu không à!"

Nói xong, Tiểu Viên chặc lưỡi kinh ngạc: "Ban đầu, Phương tổng và Thượng Dĩnh vội vàng chia tay, chuyện coi như chấm dứt. Không ngờ sau khi Thượng Dĩnh nghỉ việc mà vẫn còn ở chung với Phương tổng. Lúc này, bà Phương mới phát điên! Ngày đó cô ta dẫn người đến công ty đập phá một trận, hù chết tía bọn mình luôn! Chẳng qua cô ta cũng rất tốt, nói là sẽ cử người ở công ty mẹ xuống quản lí, không giám biên chế. Cho nên mặc kệ xuất phát từ đạo đức hay cá nhân, tôi đều đứng về phía bà Phương."

Tiết Tiểu Tần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Thì ra là thế. Vậy cô có biết Thượng Dĩnh mang thai hay không?"

Lần này tới lượt Tiểu Viên gật mình: "Cô ả mang thai?" Dứt lời, lộ ra vẻ mặt bưng bít: "Hèn chi! Tôi nói sao tự nhiên Phương tổng vội vã chia tay, kể đó liền biến thành tình yêu chân thành, chắc chắn là vì Thượng Dĩnh có thai!"

"Có ý gì?"

Hết chương 52

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 53

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

"Nghĩa là bà Phương không thể sinh con cho gã!" Tiểu Viên nói một cách đúng đắn: "Giữa bọn họ có vấn đề gì thì tôi không rõ, nhưng sau khi chia tay với Thượng Dĩnh, chúng tôi mới biết Phương tổng rất muốn có con. Nếu Thượng Dĩnh mang thai, Phương tổng nhất định sẽ không mặc kệ cô ta. Chẳng qua cả hai người bọn họ đều không có tiền, gần một tháng nay, tôi đoán tiền trên người bọn họ cũng sắp xài hết rồi."

Rốt cuộc Tiết Tiểu Tần cũng hiểu đầu đuôi sự việc, Thượng Dĩnh lừa gạt cô không chỉ những thứ này... Nghĩ tới mười ngàn đồng trôi theo dòng nước Tiết Tiểu Tần đau lòng gần chết: "Tôi vừa cho Thượng Dĩnh mượn tiền..."

"Mượn bao nhiêu?" Tiểu Viên vừa ăn uống vừa hỏi.

"Mười ngàn."

"Phụt -- "

Tiết Tiểu Tần tay mắt lạnh lẽo né tránh cà phê từ miệng Tiểu Viên phun ra. Vẻ mặt buồn nôn nhìn cô nàng: "Cô cẩn thận một chút đi! Đây là quần áo mới của tôi!"

"Xin lỗi, xin lỗi." Tiểu Viên vội cầm giấy khăn giấy lau miệng. Sau đó, hỏi Tiết Tiểu Tần: "Cô điên rồi hả? Ai lại tùy tiện cho người ta mượn mười ngàn đồng? Cô có quan hệ gì với cô ta?"

"Chỉ là bạn học mà thôi, bình thường cũng chẳng nói được mấy câu." Tiết Tiểu Tần hối hận vì lúc đầu đã làm sai: "Cô ả gọi điện thoại cho tôi,

vừa khóc vừa cầu xin, hơn nữa cô ở Bắc Kinh có một mình, không thân không thích... Tôi có thể không giúp đỡ à? Nhất là cô ở nói hoàn toàn không biết Phương tổng đã có vợ."

Tiểu Viên cảm thán: "Nhìn có vẻ thông minh lắm, hóa ra lại ngu xuẩn như thế."

Tiết Tiểu Tần: "..."

Nghe xong toàn bộ quá trình, Hoắc Lương bình luận: Thật sự là hả lòng hả dạ.

Tiết Tiểu Tần ăn được một nửa bánh ga-to liền ăn hết vô, cô đưa phần dư cho Hoắc Lương giải quyết. Hoắc Lương cũng không chê, động tác ưu nhã tựa như miếng bánh ga-to kia không phải cái bánh bị Tiết Tiểu Tần chọc vô cùng thê thảm.

Đã lâu không gặp mặt Tiểu Viên, cho nên hai người bàn bạc cùng đi dạo phố. Tiết Tiểu Tần nói Hoắc Lương về nhà trước nhưng anh kiên trì chờ cô về chung. Tiết Tiểu Tần đành phải để anh ngồi chờ trong quán cà phê, thật may là khi ra khỏi cửa cô bỏ iPad vào túi xách, với lại trong quán cà phê cũng có giá sách.

Nhiều ngày làm tổ trong nhà, Tiết Tiểu Tần cảm thán: Có người đi dạo phố với mình thật là tốt! Mặc dù không có thứ gì cần mua, nhưng phụ nữ đi dạo phố hoàn toàn không phải vì mua đồ, mà là vì tìm kiếm niềm vui có một không hai ở trong đó! Tiết Tiểu Tần mua đôi giày, một chiếc váy lại mua thêm hai cái áo khoác dài, chiến lược bán hàng ngược mùa thật sự đâm thẳng vào trái tim của phụ nữ!

Cô còn chăm được một cái cà - vạt, cảm thấy rất thích hợp với Hoắc Lương nên không nhìn thấy giá tiền liền mua luôn. Thành viên nhóm đọc thân cầu - đồng chí Tiểu Viên bày tỏ: Có ông chồng giàu có thật là tốt! Thật hâm mộ! Thật ganh tỵ!

Đi bộ quanh khu mua sắm một vòng, hai người mệt như chó chuẩn bị quay lại quán cà phê tìm Hoắc Lương cùng nhau dùng bữa, sau đó ai về nhà nấy. Thế nhưng vừa vào quán cà phê, Tiết Tiểu Tần liền nổi giận, mấy người phụ nữ ngồi đối diện Hoắc Lương đang làm cái gì?

Mấy cô ả này rõ là đang bắt chuyện với Hoắc Lương, nhưng anh hoàn toàn không thèm để ý, cúi đầu coi như nhóm mỹ nữ tươi xinh ở trước mặt không tồn tại. Ánh mắt anh giống như lưỡi dao, xem ra đã tức giận đến tột đỉnh!

Tuy rằng Hoắc Lương rất ghét loại tình huống này, nhưng anh tuyệt đối không ra tay với phụ nữ. Anh là người đàn ông rất lịch sự, huống chi anh không hi vọng ước số bạo lực bị khai quật ra ngoài. Bởi vì chuyện này đối với anh không phải việc tốt! Anh muốn ở cùng với Tiết Tiểu Tần, nhất định phải nhịn, một chút xíu sai lầm cũng không thể! Vì một khi Hoắc Lương phóng thích ước số bạo lực từ đáy lòng ra, sẽ không thể kiềm hãm được bước chân!

Tiểu Viên líu lưỡi: "Eo ơi, Hoắc tiên sinh thật được chào đón nha! Kết hôn với kiểu đàn ông này thật đáng sợ, tôi thích kiểu đàn ông mặt mũi đoan trang, thành thật, trung hậu và có trách nhiệm hơn."

Tiết Tiểu Tần híp mắt: "Giúp tôi một chuyện."

"Hả?"

"Giúp tôi cầm một chút!" Tiết Tiểu Tần cầm túi đồ kín đáo đưa cho Tiểu Viên, sau đó, sửa sang lại mái tóc xoăn của mình, dáng vẻ phong tình bước tới. Hôm nay cô mặc váy liền áo màu trắng, để lộ vòng eo nhỏ nhắn chỉ cần một tay là ôm trọn. Váy dài trên đầu gối 5cm, cặp chân trắng nõn thẳng tắp ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy. Lúc này Tiết Tiểu Tần hết sức diễm đạm, trước khi ra khỏi cửa cô có trang điểm nhẹ. Ban nãy dạo phố

có chút mờ hôi nhưng trước khi ra khỏi khu mua sắm cô và Tiểu Viên có vào toilet, trang điểm lại một chút.

Hoặc Lương nghe tiếng bước chân quen thuộc, ngẩng đầu lên liền thấy vợ bé nhỏ đang đi về phía mình, đang định đưa tay nắm tay cô lại bị cô dùng mắt ra hiệu ngăn chặn.

Tiết Tiểu Tần đi tới trước bàn của Hoặc Lương, liếc mắt nhìn mấy người phụ nữ phía đối diện, hỏi: "Xin hỏi, các vị có thể nhường chỗ một chút không?"

Một người phụ nữ tóc xoăn nhuộm đỏ hếch mũi nói: "Cô là ai? Mặc mớ gì chúng tôi phải nhường chỗ cho cô!"

Tiết Tiểu Tần vén tóc, mỉm cười: "Bởi vì tôi muốn bắt chuyện với vị tiên sinh này!"

Mấy người phụ nữ cười ồ lên, người phụ nữ tóc ngắn, ăn mặc bốc lửa lên nói: "Đừng có đùa! Bọn này đã ngồi đây bắt chuyện với vị tiên sinh này suốt một tiếng đồng hồ. Từ đầu tới cuối, anh ta chẳng thèm liếc chúng tôi một cái, cô nghĩ anh ta sẽ để ý tới cô à?" Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Tiết Tiểu Tần không giận mà cười: "Tôi nghĩ dáng dấp của mình không tệ, anh ấy không thể không để ý tới tôi." Lại hỏi tiếp: "Các cô không cảm thấy nhìn chúng tôi rất xứng đôi hở?"

Cũng không phải không đúng, một người quần tây kết áo sơ mi đen, một người váy áo màu trắng... Thật sự xứng đôi lại huyền bí: "Tôi muốn đánh cược không?"

Tiết Tiểu Tần nói: "Ok! Cô muốn cược cái gì?"

"Cực... mười ly cà phê là được rồi!" Người phụ nữ tóc ngắn đầy tự tin nói. Cô ta không tin người phụ nữ này có thể khiến anh chàng đẹp trai phía đối diện mở miệng nói chuyện. Một tiếng trước, nhóm của cô ta đẩy cửa vào quán, liếc mắt nhìn thấy trai đẹp ngồi ở chỗ này. Dường như anh ta đang chờ ai đó, bọn họ dùng hết cách, mặc kệ họ nói cái gì đối phương vẫn nhắm mắt làm ngơ, thật cao ngạo, lạnh lùng! Tuy dáng người của cô gái diện váy trắng này rất đẹp, nhưng chỉ cần là đàn ông bình thường, nghe phụ nữ lấy bản thân ra cá cược đều sẽ không vui.

Thế nên, mười ly cà phê này bọn họ thắng là cái chắc!

Từ đầu tới cuối, Hoắc Lương chỉ lẳng lặng nhìn. Từ giây phút ngừng đầu lên khi nghe tiếng bước chân của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương nhìn chăm chăm cô, ngoài ra không nhìn thấy bất kì ai khác.

Tiết Tiểu Tần cúi người xuống hỏi Hoắc Lương: "Tiên sinh, xin hỏi anh có để bụng tôi ngồi xuống không?"

Thấy ánh mắt của cô liền biết cô rất muốn chơi, Hoắc Lương thầm thở dài. Từ sau khi anh rơi vào vọng tưởng, Tiết Tiểu Tần thường thường cũng sẽ như vậy. Vì vậy, anh không lên tiếng, chỉ gạt đầu một cái.

Nhóm mỹ nữ ngồi đối diện lộ nụ cười đắc ý.

Tiết Tiểu Tần cười với bọn họ, giật iPad từ trên tay Hoắc Lương, trực tiếp ngồi lên đùi anh!

Mọi người sợ ngây người.

Tiết Tiểu Tần càng táo tợn hơn, ôm cổ Hoắc Lương, nói: "Tối nay có thể mời em ăn cơm không?"

Hoắc Lương mỉm cười: "Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tôi." Dứt lời, anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô lên hôn nhẹ. Rõ ràng vẫn là người đàn

ông đó, rõ ràng vẫn là gương mặt không biểu tình nhưng cảm giác lạnh băng trên người đã giảm xuống, chỉ còn sót lại nét dịu dàng như mùa xuân.

Đúng vậy, Hoắc Lương nhìn Tiết Tiểu Tần không chớp mắt một cái, trong mắt chỉ có cô, chuyên chú mà nghiêm túc.

Báo thù xong, Tiết Tiểu Tần rời khỏi đùi Hoắc Lương, kéo anh đứng lên: "Chúng ta đi thôi."

Nhưng hai người không có lập tức rời đi, Tiết Tiểu Tần gọi năm ly cà phê và năm phần bánh ngọt, không bao lâu cà phê và bánh ngọt được đưa lên bàn Hoắc Lương vừa ngồi. Tiết Tiểu Tần ngoan ngoãn đi theo Hoắc Lương, nhìn năm người vẫn chưa hết khiếp sợ nhìn bọn cô nắm tay, vẻ mặt đều là biểu cảm WTF. Có lẽ bọn họ không hiểu tại sao hai người lại phát triển nhanh như vậy.

Cô không nhịn được cười, quay đầu vẫy vẫy tay với các người đẹp, dùng khẩu hình miệng nói: Đây ---- Là ---- Chồng ---- Của ---- Tôi. Sau đó, tay cô làm động tác mời, bày tỏ bánh ngọt và cà phê là cô bồi thường bọn họ.

Con người ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp. Hơn nữa, bọn họ chỉ tới bắt chuyện với Hoắc Lương, lại không động tay động chân. Mặc dù không vui nhưng Tiết Tiểu Tần cảm thấy chưa đến mức phải ganh tỵ.

Thấy Tiểu Viên, Hoắc Lương lập tức cầm hết túi xách mà Tiết Tiểu Tần mua, suy nghĩ một chút, anh lại ra hiệu Tiểu Viên đưa mấy túi của cô cho anh xách luôn. Tiểu Viên mặt đỏ lên, thừa dịp Hoắc Lương hai tay xách hết mấy túi đồ lên, Tiểu Viên nói với Tiết Tiểu Tần: "Ông chồng này của cô thật là hoàn mỹ!!!! Cô tìm được ở đâu vậy? Chỉ tôi đi!"

"Xem mắt." Tiết Tiểu Tần nói thật.

"Xem mắt?" Tiểu Viên trừng mắt: "Đàn ông tốt như thế mà còn đi xem mắt hả?" Tiểu Viên bằng tuổi Tiết Tiểu Tần, đều hai mươi sáu tuổi. Người nhà cô ta đều gặp gần chết, mỗi ngày đều thúc giục cô ta quen bạn trai. Thế nhưng không gặp được người khiến mình yêu thích, Tiểu Viên cũng rất buồn bực, cô ta đâu thể nào kéo dài người đàn ông nào đó trên đường đi kết hôn! Vì vậy, cô ta không thể làm gì khác hơn là cúi đầu trước áp lực của gia đình - đi xem mắt! Nói thật, hiện giờ số lần cô ta đi xem mắt không ba mươi thì cũng hai mươi chín lần, nhưng vẫn không tìm được người vừa ý.

Bây giờ, nghe nói Tiết Tiểu Tần và Hoắc Lương biết nhau là do đi xem mắt, Tiểu Viên cảm uất không thôi. Ông trời thật không công bằng, Tiểu Tần đáng đẹp xinh đẹp lại có năng lực kiếm tiền, vậy mà còn tặng cho cô ấy một người đàn ông tốt!

"Đúng ra thì anh ấy thăm mến tôi rất lâu, cho nên mượn chuyện xem mắt để theo đuổi tôi." Tiết Tiểu Tần le lưỡi: "Anh ấy rất thủ đoạn!"

Tiểu Viên càng nghe càng muốn khóc, cô ta cũng muốn có một người đàn ông thủ đoạn như vậy!

Lúc đi dạo phố, Tiết Tiểu Tần có nhận mấy tờ rơi, mặc dù trên tay túi lớn, túi nhỏ đùm đؤه nhưng cô vẫn nhận lấy. Bởi vì lúc học đại học, cô từng phát tờ rơi, trời nóng như vậy mà người thì đông đúc, đi khắp mọi nơi phát tờ rơi rất cực khổ. Tuy phần lớn thời gian cô không đọc nội dung trên tờ rơi, nhưng có người đưa tờ rơi cho mình, Tiết Tiểu Tần đều nhận lấy.

Cô nhớ gần đây có một nhà hàng lẩu mới mở, Tiểu Viên rất thích ăn lẩu, cô cũng thích, Hoắc Lương lại càng không ghét. Tiết Tiểu Tần cẩn thận lục túi xách tìm tờ rơi, chỉ vào địa chỉ nói: "Chúng ta đến nơi này ăn đi."

Lần nay, Hoắc Lương và Tiểu Viên đều tỏ vẻ tán thành.

Tiết Tiểu Tần nhoẻn miệng cười thật tươi.

Tuy nhiên, có câu nói rất hay, nhà đột gặp mưa đêm, thuyền chậm gặp gió ngược. Tiết Tiểu Tần có một khả năng rất đặc biệt chính là nếu cô gặp xui xẻo, như vậy kể tiếp cô càng xúi quẩy.

Trước đó, không phải cô vừa bị bạn học lừa tiền sao? Tự dưng bị thiệt hại mười ngàn đồng -- Tuy là 'mượn', nhưng Tiết Tiểu Tần hiểu, xác suất đối phương trả tiền không lớn! Phương tổng quả thực cũng có tiền, đáng tiếc số tiền kia đều nằm trong tay bà nhà của gã, gã chắc chắn sẽ không giúp Thượng Dĩnh trả nợ. Thượng Dĩnh thì khỏi phải nói, em bé còn chưa sinh, sinh em bé rồi thì cần càng nhiều tiền hơn.

Điều khiến cho Tiết Tiểu Tần bất ngờ chính là cô gặp người mình không muốn thấy!

Cửa tiệm mới khai trương đều có ưu đãi, hơn nữa rất thỏa đáng. Ba người bọn họ đều có thể ăn cay, cho nên chỉ cần một nồi lẩu là được. Thế nhưng Tiết Tiểu Tần sợ Hoắc Lương không chịu nhúng đồ ăn vào chung nồi lẩu với người khác, cô liền nhờ nhân viên phục vụ bưng nồi hai ngăn lên, ai ngờ hai ngăn đều là nước dùng cay!!!

Tiểu Viên không nói gì, Hoắc tiên sinh có dáng dấp đẹp trai như vậy, có chút kì quái cũng có thể tha thứ. Hơn nữa, một mình cô dùng nửa nồi, chẳng phải càng vui vẻ hơn à?

Vừa bắt đầu ăn, còn chưa ăn xong đã có người bước tới chào hỏi Tiết Tiểu Tần: "Tiết tiểu thư?"

Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu nhìn lên, nhìn một lúc lâu vẫn không nhận ra đối phương là ai. Cô không giỏi nhớ mặt người khác, nên ngập ngừng hỏi: "Tiên sinh là ai?"

Người đàn ông đang mỉm cười lập tức xụ mặt: "Cô không nhớ tôi?"

Hoắc Lương thì thầm nhắc ở bên tai Tiết Tiểu Tần: "Đối tượng xem mắt thứ tư của em, cái người vừa mở miệng liền hỏi em có phải con gái một hay không, trong nhà có mấy phòng, đồ cưới nhiều hay ít, còn đề nghị em ra tiền trang trí phòng tân hôn nhưng giấy tờ bất động sản của em phải ghi thêm tên gã - A tiên sinh."

Nghe xong, Tiết Tiểu Tần tròn mắt không thể tin Hoắc Lương quen thuộc đối tượng xem mắt của cô hơn cả cô. May mắn là có Hoắc Lương nhắc nhở, Tiết Tiểu Tần mới nhớ ra. Vị A tiên sinh này chính là dì ở sát vách giới thiệu, hình như là giám đốc công ty gì đó, rất có năng lực, điểm không tốt chính là hay tính toán chi li, đặc biệt thích chiếm món hời từ người khác, tuyệt đối không để bản thân chịu thiệt.

Hồi tưởng lại, Tiết Tiểu Tần cảm thấy bị sét đánh trúng, khóe miệng cô giật giật: "Là anh à, thật trùng hợp! Có chuyện gì không?"

Thực ra, A tiên sinh theo mấy người bạn đến quán này ăn cơm. Đàn ông ấy mà, đôi mắt luôn đuổi theo bóng dáng người đẹp, một người trong nhóm liếc thấy Tiết Tiểu Tần liền chỉ vào cô, nói diện mạo, khí chất, vóc dáng đều tốt nhất. A tiên sinh vừa ngẩng đầu, vô cùng ngạc nhiên nghĩ: Hê, người này gã biết nè!

Hết chương 53

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 54

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Khi gã khoe khoang với đám bạn rằng mình quen Tiết Tiểu Tần, bọn họ chẳng ai tin. A tiên sinh có thói quen thích phô trương, lập tức đứng lên nói qua bên đó nói chuyện với cô, kêu cô sang bên này chào hỏi bọn họ, tiếp đó liền kích động đi tới.

Lúc Tiết Tiểu Tần hỏi gã có chuyện gì không, A tiên sinh trả lời rất đúng đắn: "Tôi cùng với đám bạn đến đây ăn cơm, bọn họ ai cũng khen cô xinh đẹp, muốn làm quen với cô, cô theo tôi qua đó chào hỏi một tiếng chứ? Mời rượu luôn."

Tiết Tiểu Tần: "..."

Tiểu Viên: "..."

Hoắc tiên sinh: "..."

Cho dù người không bình thường như Hoắc Lương cũng biết yêu cầu này cực kỳ vô lễ, cực kỳ vô duyên. Một lần nữa Tiết Tiểu Tần cảm thấy lịch sử xem mắt của cô chẳng có đối tượng nào hoàn mỹ, đâu chỉ không hoàn mỹ, phải nói là tập hợp những cực phẩm mới đúng! Cô không biết thể chất của mình ra sao nữa, người khác đi xem mắt đều gặp người bình thường, còn đối tượng xem mắt của cô đều không bình thường. Hay bởi vì cô rất kén chọn, coi khuyết điểm nhỏ xíu của người khác thành thói hư tật xấu, không thể tha thứ được?"

"...Xin lỗi, chúng ta không quen." Cô cầm tay Hoắc Lương, ra hiệu anh đừng để ý.

Sắc mặt A tiên sinh rất khó coi, đè nén sự bức tức trong lòng nói với Tiết Tiểu Tần: "Mấy người bạn kia làm cùng ngành với tôi, chung một công ty, mặc dù chức vị không cao hơn tôi nhưng thu nhập không tệ, hơn nữa đều là đàn ông độc thân. Không phải cô xem mắt kiếm chồng à? Qua đó nói chuyện một lát, biết đâu chừng có người nhìn trúng cô."

Tiết Tiểu Tần: Giúp tôi gửi lời hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh!

Cô cũng không phải quả hồng mềm mại cho người bóp méo, lập tức buông đũa xuống, nhấp một hớp sprite, dùng một tay chống cằm, lườm

biếng nói: "Xin lỗi nha, mắt tôi hơi cao. Tôi chướng mắt kiểu người giống như anh, trở về bên đó, anh giúp tôi chuyển lời cho bạn anh rằng cảm ơn đã yêu mến."

Mặt A tiên sinh đỏ lên: "Cô, cô sao lại..."

"Lúc mẹ anh sinh anh, bà ấy quên sinh mặt mũi cho anh phải không?" Tiểu Viên nói chuyện càng độc mồm hơn, cô ấy và Tiết Tiểu Tần đều là người từng trải, cũng gặp rất nhiều cực phẩm như A tiên sinh. Loại đàn ông tự mãn, tự cho mình là đúng, thích sĩ diện, tuyệt đối sẽ không cãi nhau với người khác ở nơi công cộng. Dù muốn mắng người, gã cũng chỉ mắng ở sau lưng người ta thôi: "Xin anh đi soi gương đi, đừng nói Tiểu Tần, ngay cả ba tôi cũng chướng mắt anh."

"Cô..."

"Đi mau đi, đi mau đi, anh đứng ở đây khiến cho nồi lẩu cũng mất vị ngon rồi nè." Tiết Tiểu Tần phát tay như đuổi ruồi, tiếp theo giống như nghĩ tới chuyện gì đó, cô cười nịnh với Hoắc Lương - người bị cấm nói chuyện này giờ, nhìn về phía A tiên sinh: "À phải rồi, quên giới thiệu với anh. Đây là chồng tôi, họ Hoắc."

Hoắc Lương lạnh lùng liếc A tiên sinh một cái, A tiên sinh câm nín khi bị Hoắc Lương nhìn như thế. Gã cố gắng chống đỡ, tỏ vẻ bình tĩnh chỉ trích Tiết Tiểu Tần: "Ban đầu cô chướng mắt tôi là vì tôi không đẹp trai ư? Không ngờ cô lại là loại phụ nữ trông mặt bắt hình dong, thiệt thòi tôi còn xem cô là nữ thần!"

Trong lời này, dường như gã bị tổn thương rất nặng.

Tiết Tiểu Tần cười ha ha: "Cám ơn, tôi cũng không muốn làm nữ thần của anh."

Tiểu Viên lắc đầu nói: "Cô ấy chướng mắt anh không phải vì anh không đẹp trai, mà là vì anh mắc bệnh ngu quá nặng. Nữ thần chướng mắt điều ti, thật sự không phải là kiểu người trông mặt đặt tên, ham hư vinh, đơn thuần chỉ vì điều ti rất thối rửa. Tâm lý của loại người này, đừng nói nữ thần, ngay cả nữ điều ti cũng thấy chướng mắt." Nói xong Tiểu Viên thở dài: "Đầu năm nay, người người đều muốn làm nhân vật nam chính phim thần tượng, bớt hoang tưởng đi! Ngay cả tư cách đóng vai đào kép trong mấy gánh hát thôn quê cũng chẳng có."

Tiết Tiểu Tần bật ngón cái với Tiểu Viên, Tiểu Viên không chút khách sáo đón nhận khen ngợi từ cô.

A tiên sinh tức giận run người, đúng như Tiểu Viên nói, gã là kẻ thích sĩ diện, không thể cãi nhau với hai người phụ nữ ở nơi công cộng. Cho nên gã chỉ hung hăng trừng mắt lườm Tiết Tiểu Tần, xoay người rời đi.

Gã trở về bàn của mình, nói gì đó với đám bạn nhưng ánh mắt nhìn Tiết Tiểu Tần luôn mang vẻ khinh bỉ -- Khinh bỉ cô là người phụ nữ nông cạn, chỉ biết trông mặt bắt hình dong!

Tiết Tiểu Tần bày tỏ mình hoàn toàn không care.

Thật khéo chính là ăn lẩu xong, trong lúc chờ Hoắc Lương đi lấy xe lại chạm mặt bọn họ. Lần này, A tiên sinh không có tới bắt chuyện với Tiết Tiểu Tần nữa, khi mấy người bọn họ đi ngang qua Tiết Tiểu Tần, giống như cố tình nói lớn tiếng cho cô nghe: "Phụ nữ thời nay đúng là hèn hạ! Thấy người ta đẹp trai liền đứng cản đường à!"

"Phải đó, một chút nội hàm cũng chẳng có, đàn ông tốt như chúng ta mà bọn họ không biết thưởng thức gì cả."

"Sớm muộn gì cũng đạt được!"

Tiết Tiểu Tần và Tiểu Viên liếc nhìn nhau, các cô vừa vịn đứng ngay rạm chờ xe taxi. Nhóm của A tiên sinh hình như muốn đón xe, đi trước mặt hai cô, xa xa thấy xe taxi lái tới, A tiên sinh vội vã ngoắc tay. Trông bộ dạng của gã, chắc là đang nghĩ Tiểu Viên và Tiết Tiểu Tần đang chờ xe, gã muốn cướp xe để chộc tức hai cô."

"Chẳng những bị ngu mà còn thiếu năng trí tuệ nữa." Lần thứ hai, Tiểu Viên đánh giá đúng trọng điểm.

Sau đó, hai cô nắm tay nhau đi vòng qua trạm chờ taxi, Hoắc Lương đang lái chiếc Lamborghini thể thao từ bãi đậu xe bên dưới sang đây. Anh xuống xe, mở cửa ghế phụ đỡ Tiết Tiểu Tần lên, sau đó hết sức ga - lăng mở cửa cho Tiểu Viên lên ghế sau.

Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không quan tâm đến nhóm của A tiên sinh, nhưng Tiểu Viên lại ngây thơ trợn mắt với bọn họ.

Tiếp đó, chiếc xe thể thao lướt vèo qua mặt bọn họ, bỏ lại sau lưng khói bụi cuồn cuộn. Đám người A tiên sinh há miệng chưa kịp đóng lại, ăn không í bụi bặm. Chờ đến khi hoàn hồn mới phun bụi phèo phèo.

Trước tiên, Hoắc Lương lái xe chở Tiểu Viên về nhà. Sau đó, hai vợ chồng đi mua bánh ga-to về thăm nhà mẹ Tiết Tiểu Tần một chuyến. Ba mẹ Tiết thấy hai người liền vui vẻ, giữ cả hai lại nói chuyện một lúc. Tiết Tiểu Tần thuận miệng kể chuyện nhảm nhí hôm nay nghe, thấy. Cuối cùng, chỉ trích A tiên sinh, mẹ Tiết cũng cảm thấy gã này thật kinh tởm. Hồi đó nếu không phải thím hàng xóm thề thốt cháu của bà ta tốt cỡ nào, bà mới không cho Tiểu Tần đi xem mắt một kẻ chẳng ra gì.

Có nhóm người phản diện như A tiên sinh, chàng rể Hoắc Lương càng được lòng mẹ Tiết hơn. Người xưa nói không sai, ba mẹ vợ càng nhìn con rể càng vừa lòng.

Về đến nhà, Tiết Tiểu Tần hưng phấn giống như đánh máu gà. Thừa dịp Hoắc Lương thu dọn quần áo trong tủ đồ giúp cô, cô ôm máy tính xách tay làm tổ trên giường, mở nhóm chat. Trong nhóm chat này chỉ có bốn người trong phòng kí túc xá, dùng để tám chuyện nhảm nhí. Tiết Tiểu Tần vừa đăng nhập thành công, liếc mắt thấy chị cả, chị hai, chị ba đều có mặt!

Vì vậy, cô hết sức hưng phấn kể lại chuyện ngày hôm nay, ba người kia bùng nổ trong chớp mắt. Mặc dù các cô không quen thân với Thượng Dĩnh, nhưng đầu gì cũng là bạn học bốn năm, với lại bốn năm này Thượng Dĩnh rất đàng hoàng. Cuối cùng, chị cả tổng kết: Thật không ngờ, người càng đàng hoàng càng không trung thực!

Đối với câu tổng kết này, mọi người đều tán thành, Tiết Tiểu Tần lại thảo luận với các cô một lúc, chờ tới khi cô cảm thấy thỏa mãn mới khép máy tính lại, Hoắc Lương đã tắm xong, tóc cũng sấy khô, mặc đồ ngủ nằm trên giường!

Tiết Tiểu Tần vội vàng xuống giường muốn đi tắm, chợt nhớ một chuyện: "Anh thích cà - vạt em mua không?"

Hoắc Lương gật đầu: "Anh rất thích, cảm ơn."

"Anh thích thì tốt rồi." Tiết Tiểu Tần cười: "Vừa nhìn thấy nó em liền cảm thấy nó rất hợp với anh." Nói xong, cô chạy tới, quỳ gối trên giường, chồm người hôn Hoắc Lương một cái: "Em đi tắm nha, ông xã!"

Tiết Tiểu Tần tắm xong bước ra, thấy Hoắc Lương lẳng lẳng chờ mình, cô lập tức trèo lên giường chui vào lòng anh, nói: "Anh ghen hả? Em không có thích gã A tiên sinh đâu."

"Anh biết."

"Sao anh biết?"

"Anh luôn theo dõi em, lúc em hẹn xem mắt với gã anh đều biết." Hoắc Lương khẽ gật đầu nói: "Khi đó anh ngồi ở bàn bên trái sau lưng em, nhưng em không phát hiện."

Tiết Tiểu Tần khiếp sợ: "Anh đúng là si hán..."

Hoắc Lương chớp mắt, hình như không hiểu si hán có nghĩa là gì, nhưng anh không có hỏi thêm, chỉ cúi đầu hôn Tiết Tiểu Tần. Một hồi lâu mới nói: "Em là của anh."

"Dạ... Không phải của anh thì của ai?" Tiết Tiểu Tần hỏi vặn lại theo bản năng: "Anh đó, đừng có nổi giận vì mấy chuyện vụn vặt này. Em có thể tự bảo vệ bản thân, tối hôm nay, nếu em không nắm tay anh lại, có phải anh muốn đứng lên đánh gã không hử?"

"Chọc người chán ghét!" Đây là nói A tiên sinh. Cô vợ bé bỏng được anh che chở trong lòng bàn tay, thương còn không hết, kẻ khác lại dám đối xử không lễ phép như vậy? Hoắc Lương khẽ chau mày: "Anh không thích những người đó."

"Em cũng không thích." Tiết Tiểu Tần ghé vào ngực anh, thỉnh thoảng đôi tay nhỏ bé vuốt vuốt tóc anh: "Nói tóm lại, bọn họ không quan trọng, không cần để ý tới. Bởi vì trên đời này có không ít loại người khiến người ta chán ghét, mỗi lần đều kích động như thế, chúng ta khỏi phải sống nữa hả?"

Hoắc Lương không lên tiếng, anh ghét toàn bộ người trên thế giới này, ngoại trừ Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, chồm lên hôn một cái, dỗ dành: "Được rồi, về sau chắc không xui như vậy nữa đâu. Ăn một bữa cơm cũng gặp phải người mình ghét." Cô mới không tin bản thân mình chọc nhiều đóa hoa kỳ diệu!

Nhất định phải lội ngược dòng!

*Chú thích:

#1 Diaosi (điều ti): là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhạt, yêu đương thất bại.

#2 Nữ điều ti: Đây chính là tiêu chuẩn nhận dạng nữ diao si:

- Chưa bao giờ/ từng mua bikini.
- Chưa bao giờ/ từng sơn móng tay.
- Chưa bao giờ/ từng đi giày cao gót trên 5cm.
- Không mặc đầy đủ nội y (Chỉ mặc mỗi áo bra hoặc độc cái quần underwear lông không ra ngoài).
- Một năm thì có đến 5 tháng thích giảm béo.
- Không dám ở trước mặt nhiều người mở miệng cười to.
- Thích đi ở phía sau mấy chàng trai.
- Không thích hoặc quá thích chiếu gương.
- Nửa năm trời không thay đổi nổi kiểu tóc mới nào.

#3 Si hán: Thằng khờ, anh khờ, chàng khờ/ngốc.

Hết chương 54

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 55

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Lễ quốc khánh đi qua không bao lâu, Tiết Tiểu Tần nghe Tiểu Viên kể Phương tổng bị bà Phương đuổi ra khỏi nhà, nghe đâu là gã không chịu cắt đứt việc qua lại với Thượng Dĩnh, bà Phương tức giận lên tòa kiện gã, bởi vì Phương tổng ngoại tình trong hôn nhân... Vì vậy, gã rời nhà với đôi bàn tay trắng, toàn bộ tài sản của gã đều bồi thường cho bà Phương. Bà Phương vẫn chưa hả giận, tới công ty quậy thêm một trận, còn đi tìm Phương tổng làm âm ỉ khiến mọi người đều biết chuyện. Phương tổng mang theo Thượng Dĩnh nhanh chóng dọn nhà.

Bởi vì bọn họ lạng lẽ ra đi, cho nên không ai biết bọn họ có còn ở Bắc Kinh hay không?

Tiết Tiểu Tần không có bất kì ý kiến gì về chuyện này, cô chỉ xót mười ngàn đồng của mình thôi... Đó là tiền do Hoắc tiên sinh nhà cô kiếm được, nếu cô dùng tiền mua sắm thì thôi nhưng vụ này điển hình chính là bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại! Từ đấy về sau, Tiết Tiểu Tần không bao giờ quên tội lỗi của cô ở Thượng Dĩnh này -- Mỗi khi nhắc tới mười ngàn đồng, cô liền nhớ lại thêm một lần.

Tiếp tục sống những ngày ngọt ngào như bôi mật, mãi cho đến tháng mười một kỷ niệm hai người kết hôn tròn một năm, Tiết Tiểu Tần vẫn còn rầu rĩ không biết tặng quà gì cho Hoắc tiên sinh. Kết quả buổi tối ngày hôm trước cô buồn muốn chết, cắm đầu vào nhóm chat học hỏi kinh nghiệm của các chị, các cô ấy đưa ra rất nhiều đề nghị nhưng Tiết Tiểu Tần đều cảm thấy không đáng tin -- Hoắc tiên sinh nhà cô không giống với đàn ông bình thường, mấy thứ như nước hoa, âu phục, cà - vạt, đi chơi, xem phim gì đó hoàn toàn không thể khiến anh hài lòng.

Mặc nội y gợi cảm? Tiết Tiểu Tần bác bỏ đề nghị này. Trước kia cosplay mèo đã mặc như thế rồi, vả lại, đêm tân hôn không phải cũng từng mặc đó sao? Nếu sử dụng lại chiêu tạo kinh hi cũ rích này, đừng nói người

khác, ngay cả chính cô cũng cảm thấy xấu hổ. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn không đoán được Hoắc Lương muốn cái gì -- Bởi vì ngoại trừ cô, trên thế giới này, Hoắc Lương không có hứng thú với bất cứ thứ gì khác.

Suy nghĩ tìm quà tặng thật khó khăn quá!

Trong lúc Tiết Tiểu Tần còn đang phát sầu, sáng thứ tư tỉnh dậy, cô phát hiện Hoắc Lương không có ở bên cạnh. Cô lập tức tỉnh táo, sáng sớm thức dậy phát hiện Hoắc Lương không ở bên cạnh cô chỉ có hai khả năng, một là anh có ca giải phẫu phải đến bệnh viện sớm, hai là anh đã rơi vào trạng thái ảo tưởng, bắt đầu nhập vai.

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, mỗi ngày thức dậy cô có mấy phút mơ màng không biết đông tây nam bắc, hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào. Cô uể oải nằm ì trên giường đều là vì đầu óc không tỉnh táo.

Nhưng bây giờ cô bị hù tỉnh lại.

Khoan đã, đây là đâu? Vì sao cô không nhúc nhích được? Tiết Tiểu Tần nằm ở trên giường nhìn màn giường màu be trên đỉnh đầu, cô cảm thấy chuyện này rất không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Hoắc Lương. Màu sắc quý gì thế này... Cô thử giật giật mới phát hiện hai tay của mình bị trói vào cột giường, tuy hai chân không bị trói nhưng cô vẫn không nhúc nhích được vì ngang hông có một vòng sắt lớn, trực tiếp giam cô trên giường -- À không, cái này không phải giường nhưng mềm nhũn, cũng chẳng phải sofa, Tiết Tiểu Tần ngu rồi.

Cô cố gắng ngồi dậy nhưng không được. Không đủ sức cộng thêm trói buộc trên hông, đi lên cũng vướng, đi xuống cũng vướng khiến Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình giống bệnh nhân bị trói trên bàn mổ.


Vả lại, quần áo trên người cô... là váy công chúa Lolita, thắt lưng buộc lỏng lẻo. Người kia mặc quần áo cho cô nhưng không nữ để cô bị đau, trừ Hoắc Lương ra thì còn có ai?

Tiết Tiểu Tần không có sức di chuyển, cảm thấy trái tim mình thật mạnh mẽ, chẳng bao giờ mệt mỏi hoàn toàn không cảm xúc. Cô thở hắt một hơi, nghiêng đầu quan sát bốn phía, phát hiện nơi này không phải phòng ngủ của cô và Hoắc Lương, cũng không phải bất kì căn phòng nào trong nhà. Các thiết bị lắp đặt và bày biện... giống phương tây thời trung cổ. Đột nhiên, Tiết Tiểu Tần hoảng sợ, sao cái giường này lung lay?

Không lẽ muốn sụp?

Cô đang muốn thét chói tai, đột nhiên bên tai nghe có tiếng gió thổi và tiếng sóng biển, thậm chí còn có tiếng hải âu kêu. Tiết Tiểu Tần mờ mịt chớp chớp mắt, không biết hiện tại đang là tình huống gì. Là ảo giác của cô sao? Bây giờ cô đang ở trên...thuyền?

Không đúng! Rõ ràng là một căn phòng, màu sắc và hoa văn của cánh cửa kia nhìn rất quen thuộc, không phải nhà bọn cô sao? Lẽ nào đây là căn phòng số ba? Tiết Tiểu Tần mù mờ suy nghĩ một chút, cảm giác cái giường như đang lắc lư. Biên độ lắc lư này rất chuẩn xác, giống như cảm giác ngồi trên thuyền.

May là mình không bị say sóng, đây là suy nghĩ đầu tiên của Tiết Tiểu Tần, sau đó cô . Vào thời điểm này, suy nghĩ đầu tiên của cô không phải là Hoắc Lương đang giở trò gì, mà là mong chờ một chốc nữa Hoắc Lương sẽ xuất hiện với hình tượng gì!!!

Tiết Tiểu Tần lại nằm xuống, sau đó cô mới phát hiện phía sau tấm màn trên đỉnh đầu mình có một tấm gương rất to, cũng ngang ngửa chiều dài của giường. Cô nằm nên có thể nhìn rõ hình ảnh phản chiếu của mình, váy loli công chúa màu trắng, mái tóc xoắn mềm mại xoắn tung trên gối. Khác với phong cách trang trí hơi tục tũn của căn phòng này, chăn và ga trải giường rất xa hoa và thoải mái, màu sắc hoa văn đều rất đẹp.

Âm thanh gió thổi sóng vỗ không dứt, Tiết Tiểu Tần nằm im, giống như cảm nhận được làn gió biển thổi trên mặt cô. Cô nhìn chung quanh một vòng, nhưng không tìm được bất kì thiết bị nào, liền bỏ cuộc.

Chờ không biết bao lâu, Tiết Tiểu Tần mới nghe âm thanh mở cửa vang lên, âm thanh lộ cộp phát ra từ đế giày và sàn nhà vang lên một cách nhịp nhàng. Tiết Tiểu Tần mới nhìn thấy sàn gỗ ở phòng này không có trải thảm như những nơi khác, cho nên mới có âm thanh, cô nghĩ như vậy.

Cô ngẩng đầu lên, nhưng khi tầm mắt cô nhìn thấy người đàn ông đứng trước cửa, Tiết Tiểu Tần hít sâu một hơi!

Ngoại trừ áo khoác trắng, không có trang phục nào có thể làm nổi bật dáng người thon dài tuấn tú của Hoắc Lương hơn quân trang!

Anh cao 1m87, bây giờ mặc bộ quân phục quân đội Đức, hàng nút áo vẫn cài chặt chẽ, đai lưng, quân hàm đều có vẻ rất tỉ mỉ. Bộ quân phục được cắt may vừa vặn, để lộ vòm ngực mạnh mẽ, vòng eo thon và cặp chân dài thẳng tắp. Đầu tóc được chải gọn gàng, cho dù gỡ nón sĩ quan xuống cũng không rối loạn một chút nào. Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt của anh đều giống trai đẹp trong những bức tranh cô vẽ đi ra!

Tiết Tiểu Tần không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, thật sự là... nhìn kĩ, đẹp trai đến nỗi cô muốn phát điên luôn!!!

Anh càng tới gần cô, cô càng không kiềm chế được tuyến nước bọt, trái tim bé nhỏ khẩn trương đập thành thạch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Bước chân thong thả của Hoắc Lương càng đến gần, mặt của cô càng ngày càng đỏ bừng...

Hoắc Lương đưa nón linh vào tay Tiết Tiểu Tần, nhìn cô, mặt không có biểu tình cũng không nói câu nào, chỉ đứng thẳng lưng rũ mắt nhìn cô. Một hồi lâu, anh chậm rãi cúi người, bàn tay to mang găng tay trắng nhẹ

nhàng lướt qua gò má và trán Tiết Tiểu Tần, từ từ trượt xuống và dừng lại ở xương quai hàm.

Ánh mắt hiện tại của anh hoàn toàn khác với Hoắc Lương của ngày bình thường, giống như bây giờ anh thật sự là một quân nhân. Tiết Tiểu Tần hồi hộp nhìn anh, hiện tại cô chưa biết đôi bên có thân phận gì, muốn tiếp xúc cũng không có biện pháp tiếp xúc -- Quan trọng nhất là, chỉ cần cô nhìn vào mặt Hoắc Lương, mặt cô lập tức đỏ đến mức rỉ máu, làm gì còn tâm trí suy nghĩ đến chuyện khác?

"Đã lâu không gặp, công chúa điện hạ."

Công chúa? Tiết Tiểu Tần bị mê hoặc đến đần độn, hơn mấy giây sau đại não mới có phản ứng. Ô, lần nay cô đóng vai công chúa à! Cô cắn môi một cái, tiếp tục si mê nhìn gương mặt của Hoắc Lương gần trong gang tấc. Tuy hơi thở của hai người hòa vào nhau, nhưng không có tiếp xúc thân thể với khuôn mặt anh tuấn ấy.

Mày kiếm mắt sáng, trông mắt đen lạnh lùng nhưng lại mang cảm xúc phức tạp. Ngũ quan lập thể lại thanh cao, cảm giác khoảng cách dày đặc giống như anh là vị thần trên trời, con người chỉ có thể chiêm ngưỡng chứ không thể nhúng chàm. Tiết Tiểu Tần nhìn lông mi dài của Hoắc Lương, anh rất ít chớp mắt, đa số thời gian đều yên tĩnh và lạnh nhạt như người máy. Tiết Tiểu Tần vẫn nghĩ Hoắc Lương rất thích hợp mặc áo choàng màu trắng, nhưng không ngờ anh mặc quân phục còn thích hợp hơn!

Lần vọng tưởng trước của Hoắc Lương, cô cũng mặc quân phục nhưng khi cô ngắm mình ở trong gương, cô không có một chút khí thế của quân hoa*, nom có vẻ mềm mại, yếu ớt thôi. Mặc vào đẹp thì có đẹp nhưng rất dễ nhận ra đó là cosplay, khiến người ta cảm thấy bộ đồng phục đó quyến rũ khơi dậy ý nghĩ xấu của người khác. Hoắc Lương thì ngược lại, Tiết Tiểu Tần thực sự cảm thấy anh rất giống gã sĩ quan lạnh lùng, không

để ý đến tình cảm, cay nghiệt không cho bất kì kẻ nào đến gần, cao ngạo mà xa cách bảo vệ tôn nghiêm và lý tưởng thuộc về anh.

*Quân hoa: chỉ nữ quân nhân.

Chỉ có thể đứng xa, không thể tới gần.

Cô nắm tay thành quả đấm, cố gắng giãy dụa khỏi gông xiềng nhưng chỉ tốn công vô ích. Tiết Tiểu Tần nhìn thấy bóng lưng của Hoắc Lương trong gương, bờ vai dày rộng, sự mạnh mẽ khó cưỡng lại của người đàn ông đều lộ ra ngoài. Bình thường cô ở trước mặt anh làm trời làm đất, lừa bịp anh, bắt nạt anh đến mức muốn leo lên đầu lên cổ anh, thế nhưng lúc này cô không dám thử mạnh chỉ ngượng ngùng chớp chớp mắt. Nhìn anh ngửi mái tóc của mình, sau đó đứng thẳng người không nhìn cô.

Tiết Tiểu Tần liếm liếm cánh môi khô ráo, không biết là khẩn trương hay hưng phấn khiến thanh âm run rẩy: "Chàng, vì sao chàng lại đưa em đến nơi này? Em muốn về nhà..."

"Tại sao phải về nhà?" Thanh âm nhẹ nhàng gần như tan biến trong gió: "Tôi vì em mà phản bội tổ quốc, phản bội tất cả, lưu vong trên biển rộng. Thế mà em vẫn không cam lòng theo tôi, ngược lại còn muốn về nhà?"

Tiết Tiểu Tần nghĩ thầm, ô hay! Té ra là một đoạn tình cảm ngược luyến tình thâm! Nhưng nghĩ kĩ lại, mỗi lần Hoắc Lương vọng tưởng đều không phải không có căn cứ, mà là có lý do. Bây giờ dựa vào mấy lời này, cô không dám khẳng định nguyên nhân khiến cho Hoắc Lương như vậy. Cố nhịn không nhìn vào mặt Hoắc Lương, sợ bản thân bị 'điện giật' không thể suy nghĩ độc lập, nói: "Là một người quân nhân, tại sao anh có thể phản bội lý tưởng và tín niệm của mình? Em, em... Rất xin lỗi!"

"Tôi không cần em xin lỗi." Hoắc Lương nói: "Tôi chỉ muốn em ở chung một chỗ với tôi."

Anh dùng giọng điệu lạnh như băng nói lời tỏ tình, cũng chỉ có Tiết Tiểu Tần mới có thể chấp nhận được. Cô có chút run rẩy, đáp lời: "Chàng cho em về nhà trước nha, em còn có cuộc sống của em. Chuyện của chúng ta sau này hãy nói..."

"Sau này hãy nói? Lúc nào mới là sau này?" Tuy giọng nói của Hoắc Lương mềm mại nhưng ánh mắt cực kì lạnh lẽo, dường như muốn đông Tiết Tiểu Tần thành nước đá: "Là sau này em đồng ý một trong số những lời cầu hôn kia, hay là chờ sau khi anh bị bắn vì tội phản bội, hả?"

Tiết Tiểu Tần thử thăm dò: "Em sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của người khác..."

"Em gạt tôi..." Đột nhiên giọng của Hoắc trầm xuống, dọa Tiết Tiểu Tần giật cả mình. Không phải cô bị ảo giác đó chứ? Cô thật sự cảm thấy Hoắc Lương rất giống quỷ súc!* Cô cảm giác giãy tiếp theo mình sẽ biến thành M!** "Nếu em không đồng ý lời cầu hôn của họ, vì sao em chịu gặp riêng từng người bọn họ? Vì sao chấp nhận cho họ theo đuổi em? Vì sao nói chuyện và khiêu vũ cùng bọn họ?"

*Quỷ súc: Nghĩa là anh công thuộc hệ SM, thường hay sử dụng đạo cụ để hành hạ đối phương (thụ) cả tình thần lẫn thể xác, luôn khiến cho người khác cảm giác sợ hãi.

** Thích bị hành hạ khi quan hệ tình dục.

Kích động nói một hơi xong, Hoắc Lương khôi phục vẻ mặt không biểu cảm: "Vì sao em luôn luôn không nhìn thấy tôi? Có phải chỉ khi tôi trói em lại, thì trong mắt em mới có tôi, như thế tôi mới trở thành người duy nhất trong trái tim em?"

Hiện tại Tiết Tiểu Tần đã hiểu, đoán chừng là ai kia bị A tiên sinh kích thích. Lại nói, thời gian Hoắc Lương rơi vào vọng tưởng càng ngày càng dài, đây là biểu hiện chuyển biến tốt đẹp. Nhưng A tiên sinh thật là khiến

người ta chán ghét, cô lại bảo Hoắc Lương bình tĩnh đừng chấp nhặt với đối phương. Mặc kệ cô đưa ra yêu cầu gì, Hoắc Lương luôn đồng ý vô điều kiện, bởi vậy vấn đề ở ngay chỗ này. Hoắc Lương bao giờ cũng đáp ứng mọi yêu cầu của cô, cho nên có lúc anh sẽ cảm thấy áp lực chính mình.

Tiết Tiểu Tần không hi vọng anh gây áp lực cho mình. Ghen tỵ cũng được, không vui cũng được, đều phải nói ra mới có thể giải quyết vấn đề. Nếu như anh luôn chịu đựng không nói, cuối cùng giữa hai người sẽ xảy ra vấn đề.

Hết chương 55

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 56

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Nói đi cũng phải nói lại, may là mỗi lần anh rơi vào vọng tưởng đều tự động thiết lập vào tình huống và cảm xúc chân chính trong đáy lòng, nếu không Tiết Tiểu Tần tuyệt đối không phát hiện ra.

Nhưng... ngàn vạn lần đừng hắc hóa mà! Cơ thể Tiết Tiểu Tần run lên, cô cảm thấy lần ảo tưởng này thật là khó diễn. Bởi vì cô không dám nhìn thẳng vào mặt Hoắc Lương, vừa nhìn mặt anh cô liền si mê, bộ não không thể sắp xếp ngôn ngữ.

"Vì sao em không nhìn tôi?" Hoắc Lương hỏi: "Là không muốn nhìn thấy tôi? Cảm thấy nhìn tôi sẽ làm bẩn mắt em cho nên em oán hận, chán ghét tôi?"

Tiết Tiểu Tần vừa nghe, lập tức quay đầu nhìn anh để giải oan cho bản thân. Sau đó cô choáng váng, chớp chớp mắt không nói gì, hoàn toàn đánh mất công năng ngôn ngữ.

Một lúc sau, cô si mê lên tiếng: "Chàng rất đẹp trai..."

Tròng mắt đen kịt của Hoắc Lương thoáng dịu dàng, rất nhanh liền đóng băng: "Đừng hòng dời lực chú ý của tôi, em vẫn chưa trả lời tôi, tại sao em chấp nhận lời gạ gẫm, theo đuổi của những người khác?"

Những ngón tay thon dài của anh trượt trên ngực cô, động tác mập mờ tựa như chim phẩy qua. Mặc dù đang vọng tưởng, nhưng thân thể hai người đã quen với sự thân mật của nhau, không thứ gì có thể hòa hoãn, hoàn toàn không kiềm chế nổi xúc động gần gũi đối phương: "Em, em..."

"Đừng mơ trốn tránh." Anh hiểu lầm cô muốn gần gũi anh là để trốn tránh: "Em đã là tù binh của tôi, không cho phép em đi đâu hết."

Tiết Tiểu Tần run rẩy, nhỏ nhẹ nói: "Em, em muốn ôm chàng một cái, chàng cởi trói cho em có được không?"

Hoắc Lương lắc đầu: "Tôi không tin em." Xong, anh bổ sung: "Mỗi đêm, em đều xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nói mãi mãi không bao giờ rời xa tôi, nhưng mỗi lần đều gạt tôi. Khi tôi tỉnh mộng, em mãi mãi không ở bên cạnh tôi, chỉ còn một mình tôi cô độc."

"Em không có lừa chàng..."

Tiết Tiểu Tần thấy ánh mắt Hoắc Lương không chút dao động liền biết anh không tin, cô dịu dàng nhìn anh, đôi mắt long lanh chan chứa cảm xúc giống như ngàn vạn đóa hoa đào nở ở bên trong: "Em, em yêu chàng mà..."

"Em lại gạt tôi." Hoắc Lương bình tĩnh nhìn cô: "Em luôn luôn lừa dối tôi."

"Em yêu chàng như vậy, làm sao gạt chàng cơ chứ?" Tiết Tiểu Tần tiếp tục nhỏ giọng giải thích: "Nếu chàng không tin thì để em chứng minh cho chàng xem!"

"Chứng minh như thế nào?"

"Trước tiên anh phải thả em ra mới được." Tiết Tiểu Tần lắc lắc xích sắt trên cổ tay mình. Tuy dây xích không nặng nhưng không đủ dài, tay cô hoàn toàn không thể chạm đến Hoắc Lương.

Hoắc Lương nhìn cô một lúc, giống như đang suy nghĩ lời cô nói là thật hay giả. Điều này chắc chắn là vì hồi đó anh không dám đến gần cô, chỉ biết trơ mắt nhìn cô hện hò ăn cơm và nói chuyện phiếm với đối tượng xem mắt. Ghen tỵ, không cam lòng cộng thêm tình yêu không toàn vẹn của anh đều xuất hiện trong lúc vọng tưởng.

Tiết Tiểu Tần chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chàng hôn em một cái thì biết thôi. Đầu tiên, chàng hôn em, rồi cởi trói cho em, được không?"

Thấy vẻ mặt của Hoắc Lương có chút thả lỏng, Tiết Tiểu Tần tiếp tục cố gắng: "Năn nỉ đó! Em rất muốn chàng hôn nhẹ một cái, nhưng em không tới gần chàng được, chàng có thể tới hôn em không?"

Lần này, Hoắc Lương không để cô phải chờ lâu, anh chậm rãi khom lưng, rất cứng ngắc, rất mới lạ hôn lướt chuồn chuồn lên môi cô một cái.

Tiết Tiểu Tần không hài lòng kháng nghị: "Muốn nữa!"

Vì vậy anh lại hôn thêm một cái.

"Lâu một chút."

Đôi môi mỏng dán lên đôi môi mềm mại nhỏ nhắn của cô, không có bước tiếp theo. Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, sao bình thường không nhìn ra anh trúc trắc như thế, lúc ở trên giường luôn như như rỗng như hổ. Hoắc Lương ngốc nghếch giữ khoảng cách vừa phải kiểu này đã khơi dậy ham muốn trở thành nữ vương của cô, thế là cô thử thăm dò đụng vào cánh môi của Hoắc

Lương, sau đó chiếc lưỡi thơm chặm rãi vươn ra, ngượng ngùng liếm liếm môi anh, cố gắng cạy miệng Hoắc Lương.

Anh sửng sốt một chút, Tiết Tiểu Tần kiên nhẫn liếm liếm khiến anh rung động, liền há miệng. Tiết Tiểu Tần công thành đoạt đất trong chớp mắt, 'giết' đối phương không còn mảnh giáp. Trước tới giờ toàn là Hoắc Lương hôn cô choáng váng đầu óc, đây là lần đầu tiên cô phản công thành công, Tiết Tiểu Tần cảm thấy hết sức hưng phấn!

Cô sử dụng kỹ xảo của Hoắc Lương lên người anh, anh vẫn duy trì tư thế khom lưng, động tác gì cũng cứng ngắc. Tiết Tiểu Tần trong lúc vô tình quan sát trên trần phát hiện ra chiếc gương, tay Hoắc Lương vẫn kề sát khóa quần, không hề nhúc nhích!

Đột nhiên cô muốn cười nhưng cố nhịn xuống, tiếp tục tập trung tinh thần vào nụ hôn. Sau đó, cô len lén nhìn vào đôi mắt Hoắc Lương bị cô hôn đến mê ly, Tiết Tiểu Tần cảm thấy vô cùng kiêu hãnh! Thật bà nội nó tuyệt vời!

Rèn sắt khi còn nóng, lúc kết thúc nụ hôn này cô khẽ liếm môi một cái. Âm thanh ồm ồm nũng nịu, nửa dỗ nửa lừa: "Tiên sinh, chàng cưới trói cho em được hay không, em muốn ôm chàng, hôn chàng như thế này khiến em cảm thấy rất khó chịu. Không thể ôm chàng, em không thoải mái."

Hoắc Lương bây giờ rất dễ nói chuyện, anh không chút do dự cưới trói cho Tiết Tiểu Tần. Tiết Tiểu Tần lấy được tự do lập tức nhào vào lòng anh, ôm anh, sau đó giờ trò sờ soạng lung tung -- Làm sao cô có thể không sờ, vừa thấy anh mặc như thế này bước vào, cô liền không khống chế được đôi tay của mình!

Hoắc Lương bị cô sờ cứng cả người, khuôn mặt mang biểu cảm lạnh lùng của anh trong mắt cô có chút ngây ngô, đáng yêu. Cô cười hì hì, nhanh

chóng phản công đẩy ngã anh xuống giường, bản thân thì cười trên người anh: "Đừng nhúc nhích!"

Hoắc Lương lập tức ngoan ngoãn nằm im.

Tuy cô rất muốn phản công, nhưng hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, chẳng hạn như giải thích cái vụ 'người theo đuổi' với anh. Tiết Tiểu Tần vuốt ve mặt của Hoắc Lương, không biết xấu hổ xoa nhẹ cơ ngực anh, thoát cái biến thành ma háo sắc: "Chàng không biết đó thôi, phụ vương và mẫu hậu em rất muốn em kết hôn sớm. Bởi vì hai người chỉ có một mình em là con gái, về sau chông của em sẽ kế thừa vương vị, nhưng người đó là đối tượng họ cảm thấy thích hợp để lựa chọn -- Đương nhiên, em hoàn toàn không có hứng thú với bọn họ đồng thời cũng không muốn chọc cha mẹ tức giận, cho nên mới đồng ý xem mặt bọn họ."

Tiết Tiểu Tần cười dịu dàng: "Nếu sớm biết chàng thích em, em tất nhiên sẽ chọn chàng. Và dĩ nhiên em sẽ nói cho tất cả mọi người biết rằng em là của chàng, có phải hay không?"

Vì muốn Hoắc Lương tin tưởng hơn, Tiết Tiểu Tần cầm lấy tay anh đặt lên trước ngực mình: "Chàng sờ thử xem, trái tim em vẫn đập bình thường, em không có nói dối."

"Ý của em là em vẫn thích tôi?"

"Không phải." Tiết Tiểu Tần lắc đầu, thấy sắc mặt Hoắc Lương thay đổi liền giải thích: "Em yêu chàng."

Lạnh lẽo trong đáy mắt Hoắc Lương từ từ giảm bớt: "Tôi không thích ánh mắt bọn họ nhìn em, cũng không thích bọn họ lúc nào cũng quấy rầy em."

"Chàng tin em đi, em cũng không thích." Tiết Tiểu Tần thề son sắt: "Em chỉ muốn sống chung với chàng."

Hoắc Lương vòng tay ra đằng sau, vuốt nhẹ nhẹ lưng cô. Tiết Tiểu Tần cúi xuống ôm lấy anh, khuôn mặt trắng mịn áp sát vào vòm ngực Hoắc Lương, hai người cứ như vậy lẳng lặng dựa vào nhau một hồi. Tiết Tiểu Tần đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhoèn miệng cười thần bí với anh: "Nếu như vậy thì giữa chúng ta đâu còn hiểu lầm gì nữa, có phải nên hòa thuận rồi hay không?"

Hoắc Lương mờ mịt gật đầu.

Tiết Tiểu Tần cười rất đẹp, rất dịu dàng khiến cho anh hoàn toàn lạc mất linh hồn. Chờ anh phản ứng kịp thì đã chậm, dây xích khóa thắt lưng Tiết Tiểu Tần giờ đang dùng lên trên người anh! Nói cách khác, hiện tại cá nằm trên thớt mặc cho người làm thịt không phải Tiết Tiểu Tần mà là Hoắc Lương!

Tiết Tiểu Tần cảm thấy hết sức hài lòng đối với thành quả của mình. Cô vui sướng từ trên người Hoắc Lương nhảy xuống, nghiên cứu một lúc mới phát hiện cái giường này vừa không giống giường lại không giống sofa là vì được chế tạo riêng biệt. Cái loại mô phỏng cảm giác lắc lư như đi thuyền trên biển đều từ chiếc giường quái gở mà ra.

Chỉ có điều tạm thời cô không có thời gian chơi đùa với Hoắc Lương, quỳ một gối trên giường chồm qua hôn anh một cái: "Xin lỗi nha tình yêu, em vừa dậy chưa kịp đánh răng rửa mặt, chàng chờ em một lát nhé!" Vừa nói xong lại hôn anh một ngum mới đứng dậy dứt khoát mở cửa đi.

Chỉ còn một mình Hoắc Lương nằm ở trên giường, trừng mắt nhìn cái gương.

Trở về phòng ngủ đánh răng rửa mặt, Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất may là cô và Hoắc Lương không bị chứng thối miệng, bằng không lúc hôn môi sẽ rất thú vị. Kể đó, cô thuận tiện ghé thăm phòng bếp một chút, bữa sáng hôm nay làm theo kiểu phương tây, nhưng hình như lúc này hai người lẳng

phí quá nhiều thời gian nên sữa tươi, trứng chiên và thịt hun khói đều nguội. Tiết Tiểu Tần hâm nóng lại thức ăn, đặt lên khay bưng vào phòng số ba.

Hoắc Lương vẫn duy trì tư thế lúc cô rời khỏi, không nhúc nhích tí nào. Lần đầu tiên trong đời Tiết Tiểu Tần có cơ hội phản công, cô hết sức hài lòng. Nếu Hoắc Lương gọi cô là công chúa đại nhân, như vậy tiếp đó cô chính là nữ vương bệ hạ, đương nhiên không thể không phóng khoáng.

Đầu tiên, cô lấy gối đầu để cho Hoắc Lương gối lên. Sau đó, cô cầm ly sữa dứt anh. Hoắc Lương không thích uống sữa tươi nhưng Tiết Tiểu Tần tự tay dứt cho anh, anh vẫn nhúu mày uống vào.

Ăn điểm tâm xong thì thuận tay đẩy khay thức ăn sang một bên, Tiết Tiểu Tần ngẩng đầu nhìn tấm gương trên nóc nhà, cô nghĩ nếu để Hoắc Lương nhìn mình, cô sẽ xấu hổ không thể chơi tiếp được nữa, vươn tay lấy chụp mắt cô dùng để ngủ trưa đeo vào cho Hoắc Lương.

Kể đó, cô liền choáng váng.

Hoắc Lương đoe chụp mắt càng đẹp trai hơn! Vầng trán đầy đặn, sống mũi cao, môi mỏng và đường cong hoàn hảo của chiếc cằm, Tiết Tiểu Tần vỗ vỗ ngực mình vì sợ máu trong người chảy ngược dòng mà chết. Cô sắp phun máu mũi rồi... Cho cô một trăm triệu, kêu cô đổi Hoắc Lương cô cũng không đổi!

Nuốt nước miếng suýt chút nhỏ ra ngoài, Tiết Tiểu Tần hóa thân thành nữ sắc ma. Hai người rõ ràng đang cosplay quân nhân phản nước trở thành hải tặc, công chúa điện hạ bị bắt làm tù binh; ấy thế mà bị cô vặn vẹo thành công chúa sắc ma bỉ ổi và quân nhân cấm dục yếu ớt. Địa vị đảo lộn trong chớp mắt, Tiết Tiểu Tần sắp phóng lên trời luôn rồi!

Cô không nhịn được nhào tới, ôm mặt Hoắc Lương si mê hôn chùn chụt lên trán anh, sau cùng hôn lên đôi môi mỏng của anh say đắm. Hoắc

Lương ngoan ngoãn há miệng để mặc cho cô hôn, cũng không nói gì, rất yên tĩnh.

Hôn đủ, cô lập tức hỏi Hoắc Lương: "Chàng bây giờ có cảm giác gì?"

Hoắc Lương thành thật đáp: "Cứng rồi."

Tiết Tiểu Tần đỏ mặt, rất hài lòng với câu trả lời của anh. Tiếp đó cô như mở một gói quà hoàn hảo, chậm rãi cởi quân phục trên người Hoắc Lương xuống -- Cái loại kích thích thị giác này vượt xa mọi thứ rồi! Người đàn ông này ở trước mặt người khác luôn mang vẻ lạnh nhạt, cao ngạo, nhưng chỉ có cô, chỉ có cô mới có thể làm cho anh nở nụ cười. Chỉ có cô mới có thể hưởng thụ sự dịu dàng từ anh. Chỉ có cô, duy nhất một mình cô làm vợ anh.

Hai người chúng ta là một thể, ngoại trừ chết, không có bất kỳ ai hoặc việc gì có thể chia tách chúng ta.

Một lúc sau cô tò mò hỏi: "Nếu bây giờ em rời khỏi chàng, chàng sẽ làm sao?"

"Tôi sẽ không để em rời khỏi." Chân mày Hoắc Lương lập tức cau lại, tuy chỉ nói miệng nhưng anh không thích giả thiết như vậy: "Không có khả năng như vậy."

"Nếu em nhất quyết rời khỏi chàng? Ví dụ như chàng không cho em đi, em sẽ chết cho chàng xem, hoặc mỗi ngày chửi bới chàng, chống cự chàng, giày vò bản thân, chàng sẽ làm thế nào?" Mặc dù hỏi như vậy nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn dịu dàng vuốt ve Hoắc Lương, để cho Hoắc Lương không căng thẳng, có thể nghiêm túc suy nghĩ vấn đề.

Trên phương diện tâm lý học, cô hoàn toàn là gà mờ, tất cả những điều cô biết đều là lý luận suông, đọc nhiều sách, thuộc lòng không ít thuật ngữ

nhưng chẳng có lợi ích gì. Đột nhiên lúc này, Tiết Tiểu Tần rất muốn hỏi Hoắc Lương , nghĩ như vậy cô liền hỏi.

Cô không cách nào sử dụng thuật ngữ quy định cứng nhắc để hình dung vấn đề giữa Hoắc Lương và cô, hết thấy đều xuất phát từ chân thành và đáy lòng mềm mại của cô. Anh luôn cố gắng thay đổi để bản thân tốt hơn, cô liền giúp anh thay đổi. Kết quả cuối cùng như thế nào cũng không quan trọng, nhưng cô không bao giờ buông tay anh.

Hoắc Lương suy nghĩ về vấn đề này thật lâu, lâu đến nỗi Tiết Tiểu Tần cho rằng anh không có câu trả lời, anh mới khe khẽ đáp: "Tôi liền tự sát."

Tiết Tiểu Tần sợ hết hồn: "Tại sao muốn tự sát?" Câu trả lời chính xác không phải là buông tay để đôi bên có cuộc sống tốt hơn sao?

Biết ngay là anh chàng này nhất định không buông tay.

"Em muốn rời khỏi tôi, chắc chắn là vì tôi làm không tốt, không thể trở thành mẫu đàn ông lý tưởng trong lòng em. Tôi sẽ cố gắng sửa lại sai sót, cố gắng thay đổi tốt hơn. Thế nhưng em nói, em nhất định phải rời khỏi tôi; nếu không thả em, em sẽ tự giày vò bản thân, dùng cách đó để hành hạ tôi. Điều đó khẳng định tôi đã bị kết án tử hình."

Hết chương 56

«Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh»

Chương 57

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

"Tôi buông tay để cho em rời đi, nhưng tôi chắc chắn sẽ theo đuổi em, sau đó làm ra chuyện đáng sợ. Em không thích thì tôi sẽ không làm. Tôi thà

tự giết bản thân chứ không trối buộc em." Ngược lại sau khi em rời khỏi tôi, em chắc chắn sẽ đón chào cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Tiết Tiểu Tần không biết nên hình dung như thế khi bản thân nghe Hoắc Lương như vậy. Cô nhìn anh, anh không có biểu cảm gì khác, bình tĩnh nói chuyện tựa như đang nói với cô rằng hôm nay thời tiết thật đẹp. Cuối cùng, cô không nhịn được ôm cổ anh, thì thào mắng anh: "Chàng đúng là tên ngốc!"

Hoắc Lương lập tức phủ nhận: "Chỉ số thông minh của tôi cao tới 180, cái chữ ngốc này tuyệt đối không dính dáng gì tới tôi."

"Không." Tiết Tiểu Tần lắc đầu: "Chàng chính là chàng ngốc, rất ngốc, rất ngốc, còn ngốc hơn em."

Chỉ có kẻ ngốc mới mở xẻ trái tim mình ra cho người khác nhìn, không sợ hãi mà yêu một người. Tiết Tiểu Tần tự nhận bản thân không thể làm được điều này, cô yêu Hoắc Lương, việc này là không thể phủ nhận nhưng so với tình yêu Hoắc Lương dành cho cô, tình yêu của cô liền trở nên tầm thường. Yêu như thế, cô không thể làm được, đương nhiên cũng chẳng thể báo đáp anh.

Âm thầm mà sâu đậm, cần cảm nhận thật cẩn thận mới có thể quý trọng.

Sau cùng cô cười cười, ghé vào bên tai Hoắc Lương khẽ nói: "Em yêu chàng."

Khóe miệng Hoắc Lương rất nhẹ nhàng cong lên.

Tôi cũng yêu em.

Nhìn Hoắc Lương ngoan ngoãn nằm thẳng, để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một hồi, rốt cuộc không đành lòng xuống

tay giầy vò anh. Vì vậy, cô cởi dây xích và khóa thắt lưng, kéo Hoắc Lương ngồi dậy, dựa vào lòng anh làm nũng bắt anh ôm cô đến phòng bếp, bởi vì cô... Đói bụng.

Hoắc Lương vô cùng chịu khó ôm vợ yêu vào phòng bếp, đặt cô ngồi lên ghế, bản thân trở về phòng ngủ lấy điện thoại cho cô chơi. Sau đó, anh bắt đầu nấu cơm cho Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy Hoắc Lương mặc quân trang rất đẹp nên cô không cho phép anh cởi xuống. Trước tiên cô chụp vội vài tấm hình, sau đó một tay chống cằm, một tay chuyển điện thoại nhìn Hoắc Lương chảy nước miếng. Người thì đẹp, bóng lưng cũng hoàn mỹ. Dáng người cao ngất như cây bạch dương, vòng eo ấy, đôi chân dài ấy... Tiết Tiểu Tần quệt miệng, nhắc nhở bản thân phải rụt rè một chút.

Ngủ cũng đã ngủ bao nhiêu lần, làm sao cô vẫn không thể chống cự được thế nhỉ?

Hoắc Lương mặc quân phục phẳng phiu, đằng trước mang tạp dề in hình con gấu, cách ăn mặc buồn cười như thế nhưng mặc trên người anh chẳng cảm thấy buồn cười tí nào.

Tiết Tiểu Tần chống cằm nhìn Hoắc Lương làm cơm rang cho mình, miệng nở nụ cười thật tươi, đáy lòng tràn ngập vui mừng.

Kể đó, cô bị tiếng chuông điện thoại di động làm giật mình!

Lại là số điện thoại xa lạ, Tiết Tiểu Tần suy nghĩ một hồi xem có nên nghe hay không, ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng lưng của Hoắc Lương, thế là cô dứt khoát nhấn nút không nghe. Cô thà ngắm ông xã nhà mình còn hơn tiếp điện thoại người xa lạ.

Vừa nhấn từ chối nghe đối phương lại gọi tới, Tiết Tiểu Tần lại từ chối, đối phương tiếp tục gọi tới, một người từ chối một người gọi, dường

như đều có lòng kiên nhẫn giống nhau. Tiết Tiểu Tần buồn bực nghe điện thoại: "Alo! Xin hỏi ai vậy?"

Nghe giọng cô rất tức giận, Hoắc Lương liền quay đầu nhìn cô. Tiết Tiểu Tần lập tức thay đổi sắc mặt, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn Hoắc Lương, tiếp đó thảng thốt nói: "... Thượng Dĩnh?"

F*ck! Cô ả này còn dám gọi điện thoại cho cô?

Tiết Tiểu Tần càng nghe điện thoại càng lộ rõ vẻ mặt WTF, khoe miệng cô co quắp: "Tôi là mẹ cô à? Tạm biệt không tiễn!" Liền cúp máy, đưa số điện thoại vào sổ đen, chặt lưỡi hít hà: "Bệnh thần kinh! Thiếu tiền tôi chưa trả còn muốn tôi giúp đỡ, cô quên ngày đó cô mắng tôi không có giáo dục, không có phẩm chất hả?"

Một cô còn nghĩ chỉ có bản thân có trí nhớ ba giây, té ra Thượng Dĩnh mới là cá vàng thành tinh*.

*Cá vàng có trí nhớ trong 3 giây. Giải thích theo truyện thôi, còn sự thật trí nhớ cá vàng như thế nào thì mấy bạn hỏi bác google nhé :v

Hoắc Lương hỏi: "Cô ta tìm em nhờ giúp đỡ?"

"Đúng ạ." Tiết Tiểu Tần khẽ cười he he: "Nhất định anh không đoán được cô ta tìm em nhờ giúp đỡ chuyện gì đâu."

Hoắc Lương xoay người cắt hành: "Nếu không mượn tiền thì cũng là xin ở nhờ."

Tiết Tiểu Tần kinh ngạc: "Làm sao anh biết?"

Hoắc Lương nói: "Đoán." Trên thực tế thì không phải, Tiết Tiểu Tần trêu chọc anh, bắt nạt anh đều không sao hết nhưng nếu có người dám nói một câu không hay với Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương chắc chắn ghi thù đến

2100 năm. Luật sư ly hôn của bà Phương là anh giới thiệu, người nợ là người nhà bệnh nhân của anh, sau khi Phương tổng ra khỏi nhà không tìm được công việc cũng là do anh 'chào hỏi' với nhân vật lớn -- Vị nhân vật lớn này là người ngày trước được anh phẫu thuật cứu sống.

Thoạt nhìn anh không quyền không thế chỉ có tiền nhưng Hoắc Lương giao thiệp rất rộng. Về phần A tiên sinh, cái ghế giám đốc của gã chẳng giữ được bao lâu.

Hoắc Lương không nghĩ rằng việc đi cửa sau để trả thù sau lưng là hành động của tiểu nhân, hơn nữa anh sẽ không để cho Tiết Tiểu Tần biết. Người khác không đụng chạm mình, mình chẳng đụng chạm người khác, bản thân anh chịu thiệt một chút thì không sao, Tiểu Tần thì không được.

Tên cuồng bảo vệ vợ còn giả bộ vô tội nói: "Xem ra cuộc sống của bọn họ không được tốt."

"Cũng không thể nói không tốt, bình thường ấy chứ, chính là kiểu cuộc sống của người bình thường." Tiết Tiểu Tần nhún nhún vai: "Nhưng so với cuộc sống trước kia, khẳng định rất là cực khổ. Dù sao thì trước kia Phương tổng có bà Phương nuôi, Thượng Dĩnh có Phương tổng nuôi. Đáng tiếc khi ly hôn, Phương tổng rời khỏi nhà với bàn tay trắng, tiền gửi ngân hàng cũng chẳng còn bao nhiêu; Thượng Dĩnh càng khỏi phải nói, thiếu nữ Nguyệt Quang."

"... Thiếu nữ Nguyệt Quang?" Hoắc Lương không hiểu.

"Tiền tiêu vặt mỗi tháng đều xài hết, gọi là Nguyệt Quang*." Tiết Tiểu Tần giải thích với anh, Hoắc Lương liền hiểu rõ.

*Quang: nhãn bóng, sạch sẽ.

Nói xong, Tiết Tiểu Tần cảm thấy buồn cười: "Bọn họ đều không có tiền nhưng vẫn ở lại khách sạn, bây giờ không thể ở khách sạn được nữa

nhưng hai người đều không dám về nhà, vì bà Phương vẫn canh giữ nhà Phương tổng. Thượng Dĩnh kể bà Phương nói không cho phép bọn họ trở lại, những thứ khác thì mặc kệ. Cho nên bọn họ liền ở lại khách sạn nhưng trên người không có tiền, nghĩ em là kẻ coi tiền như rác chắt."

Cô cũng không phải người thiếu năng trí tuệ, quăng tiền vào động không đáy kiểu này cô sẽ được lợi ích gì? Mặc dù cứu người như cứu hỏa nhưng Tiết Tiểu Tần cũng là cô gái mang thù. Thượng Dĩnh biết rõ Phương tổng đã kết hôn nhưng vẫn qua lại với gã, làm tiểu tam cũng không phải chuyện phạm pháp, về tình về lý Tiết Tiểu Tần đều không thể nào chấp nhận được. Hơn nữa, quan hệ giữa các cô không tốt đến thế.

"Em cự tuyệt à?"

"Dạ đúng, chẳng lẽ em còn cho cô ta mượn, em đâu có ngu!" Tiết Tiểu Tần bĩu môi, nhắc nhở Hoắc Lương rang cơm nhớ thêm tôm đã bóc vỏ: "Anh đoán xem cô ta nói cái gì."

"Nói cái gì?" Thực ra Hoắc Lương chẳng hề muốn biết nhưng trong tình huống vợ yêu đang hăng hái tám chuyện, anh vẫn nên làm người lắng nghe. Làm người lắng nghe cũng phải có kỹ xảo, ví dụ như tiếp lời đúng lúc, bày tỏ lòng hiếu kỳ của mình, sau đó giọng điệu biểu hiện ra ngoài phải hoàn mỹ -- Đối với người bệnh mặt liệt thời kì cuối, Hoắc Lương có thể làm đến nước này, thật sự cần phải khen thưởng một phen.

"Cô ta nói muốn tới nhà chúng ta ở nhờ!" Tiết Tiểu Tần lòng đầy căm phẫn hỏi anh: "Anh cũng cảm thấy rất bệnh đúng không? So với kẻ bệnh tâm thần như cô ta, anh hoàn toàn không giống bệnh tâm thần một chút nào!"

Hoắc Lương: "... Anh cảm thấy mình nên hài lòng hay mất mát? Bản thân ngay cả người bệnh tâm thần cũng không làm tốt, thế giới này làm sao vậy?"

"Bệnh tâm thần!" Tiết Tiểu Tần đánh giá một lần nữa: "Còn hùng hồn yêu cầu em phải chữa chấp cô ta và Phương tổng! Thật không biết xấu hổ! Em cùng cô ta có quan hệ như thế nào? Em --" Cô định tiếp tục nói móc nhưng vừa nhìn khuôn mặt hết sức bình tĩnh của Hoắc tiên sinh, cô lập tức xì hơi: "Thôi, em không thềm nói với anh nữa."

Hoắc Lương hoảng hốt, không phải anh rất cố gắng nghe cô tám chuyện ư? Vì sao cô không muốn nói với anh. Hoắc Lương đang muốn bù đắp, Tiết Tiểu Tần đã bấm máy gọi cho Tiểu Viên, anh ngỡ ngác nhìn cô kích động nấu cháo điện thoại với Tiểu Viên, sau đó mất mác xoay người tiếp tục nấu đồ ăn.

Tiểu Viên chưa từng nhìn thấy cực phẩm tụ tập như thế, cô ấy hỏi Tiết Tiểu Tần, Thượng Dĩnh có biết địa chỉ nhà cô hay không, sợ Thượng Dĩnh trực tiếp đến cửa đòi ở nhờ. Tiết Tiểu Tần bị sét đánh: "Không phải chứ? Chẳng qua cô yên tâm đi, cô ta không biết địa chỉ nhà tôi đâu. Với lại tôi và Hoắc tiên sinh ít ra ngoài, khẳng định không gặp được!"

"Cô đừng mạnh mẽ... Biết cái gì gọi là nói linh không?" Tiểu Viên nhắc nhở cô.

Tiết Tiểu Tần lập tức ngậm miệng, không dám nói tiếp. Nước chảy ngược dòng còn chưa có vượt qua, cô rất có thể sẽ gặp lại đóa hoa kỳ lạ kia, vì phòng ngừa chuyện tốt không linh chuyện xấu linh, cái gì cũng không cần nói.

Cúp điện thoại, cô vào nhóm chat gào thét như thường lệ. Chị cả, chị hai, chị ba đều bày tỏ dáng vẻ lên máu, bọn họ đều nghĩ vì sao hồi còn đi học không nhận ra Thượng Dĩnh là đóa hoa kỳ lạ. Tiết Tiểu Tần thầm nghĩ, nếu không làm sao cô cho cô ả mượn tiền? Thật lòng cô rất muốn hỏi một câu, khả năng Thượng Dĩnh trả tiền lại cho cô có lớn hay không?

Đáp án đương nhiên là không lớn. Tiết Tiểu Tần đau lòng mười ngàn đồng gần chết, số tiền này đủ cho cô mua rất nhiều kem, đủ để cô ăn thật lâu. Thà rằng quyên góp tiền cho từ thiện còn hơn cho đôi câu nam nữ kia thuê phòng!

Hoặc Lương bưng cơm đặt trước mặt cô, rót một ly nước. Tiết Tiểu Tần cầm muỗng tự múc ăn một ngụm, dứt Hoặc Lương một ngụm. Cuộc sống này, khắp nơi đều là câu huyết, chỗ nào cũng có thể gặp đóa hoa kỳ lạ.

Cơm nước xong ngồi nghỉ một lát, hai vợ chồng son đi vào phòng ngủ làm ổ trên giường xem TV, mới ôm nhau ngủ. Nếu không phải cô biết Hoặc Lương làm biện pháp an toàn, Tiết Tiểu Tần thật sự cho rằng mình mang thai. Hiện tại cô rất thích ngủ, cũng rất thích ăn mấy món chua cay, quan trọng nhất là bà dì của cô tháng này tới trễ vài ngày...

Không thể nào? Cô sờ sờ bụng nghĩ chẳng lẽ cô sắp làm mẹ? Hay là lúc trước thấy bụng Thượng Đình, nên cô sinh ra ảo giác muốn làm mẹ?

Suy nghĩ miên man một hồi cô mới ngủ thiếp đi, trước lúc ngủ Tiết Tiểu Tần chợt nhớ: Cô chưa chuẩn bị quà kỉ niệm tròn một năm kết hôn cho Hoặc tiên sinh!

Hết chương 57

«Chứng vọng tưởng của Hoặc tiên sinh»

Chương 58

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Mười tháng mười một.

Hôm nay Tiết Tiểu Tần có hai chuyện, một vui một buồn. Chuyện vui chính là 'bà dì' của cô tới, chuyện buồn chính là cô làm dơ ra giường. Trước đó cô còn lo lắng có phải bản thân mang thai hay không, hiện tại thì hay rồi, trăm phần trăm xác định không phải! Chắc là gần đây cô thức khuya nhiều cho nên 'bà dì' không tới thăm đúng ngày. 'Bà dì' này đúng là kẻ khiến người ta lo lắng, lo lắng nó không đến, lại ghét nó luôn đến.

Sau khi phát hiện bản thân không mang thai, Tiết Tiểu Tần thở phào nhẹ nhõm, cô chưa chuẩn bị xong tinh thần làm mẹ. Mặc dù cô không ghét con nít nhưng cũng không thích đến nỗi tự mình sinh một đứa để nuôi. Ngẫm lại một chút, sinh con cũng không phải là gà mái đẻ trứng phụt một tiếng liền xong, không nói tới việc vất vả mang thai mười tháng, Tiết Tiểu Tần nhớ lại cảnh tượng đau đớn khi sinh con trong phim kịch, liền cảm giác da đầu tê rần. Tết năm ngoái, các bạn học cấp hai, cấp ba tổ chức họp mặt Tiết Tiểu Tần có tham gia. Cô phát hiện một điều hết sức to tát -- Phụ nữ sinh con xong già rất nhanh!

Đương nhiên đây không phải là một gậy đánh chết, sinh sản gây tổn thương rất lớn đối với cơ thể phụ nữ. Lúc còn đi học, các bạn nữ có thành tích xuất sắc được giáo viên khen có tương lai, cũng vì sinh con, không thể thăng chức không nói, thậm chí còn bị ép phải từ chức. Từ khi có chính sách mang thai con thứ hai, dường như người người đều sinh như ong vỡ tổ. Cũng có những người đến ngày sinh theo dự tính lại nghẹn không sinh, chỉ vì chờ mấy ngày chính sách thực hành tiết kiệm chút tiền phạt.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy mình là người ngoại tộc. Năm ngoái bạn học của cô biết cô kết hôn liền hỏi cô dự định chừng nào sinh em bé, lại hỏi cô vì sao không sinh em bé sớm một chút. Chờ đến khi lớn tuổi, một là sẽ gặp nguy hiểm, hai là đứa bé sinh ra không thông minh -- Tiết Tiểu Tần nghe xong liền quên.

Mọi người liên tục sinh, khiến cô có cảm giác mình thật vi diệu. Giống như sau khi cô bị cuốn mất đạo đức, cô lại được một từ mới cuốn tử cung.

Vả lại, Mẹ Tiết mỗi ngày thúc giục, Tiết Tiểu Tần chịu không nổi. Chị hai cũng sinh em bé, mỗi ngày gọi video tám chuyện đều kể khổ, nói hối hận không muốn sinh con thế nhưng mẹ chồng suốt ngày thúc giục. Bây giờ sinh xong, đánh chết cô ấy cũng không muốn sinh thêm đứa nữa. Vì vậy, cô ấy và mẹ chồng cãi nhau một trận, may là người chồng đứng về phía cô ấy nhưng tới hiện tại cô ấy và mẹ chồng vẫn chưa giải hòa.

Tiết Tiểu Tần nằm trên giường sờ sờ bụng, Hoắc Lương rõ ràng không thích trẻ con, cũng không có ý nghĩ muốn có con. Bản thân cô cũng chẳng muốn sinh con nhưng nghĩ tới cửa ải của mẹ, cô liền đau đầu. Nếu mẹ Tiết biết hai người có ý định không sinh con, bà ấy có thể tức giận đến nhảy lầu hay không?

Rất có thể!

Cô thở dài, giọng nói nhẹ nhàng của Hoắc Lương vang bên tai: "Làm sao vậy?"

Rạng sáng, 'bà dì' của Tiết Tiểu Tần tới chơi, bởi vì được Hoắc Lương chăm sóc rất tốt nên từ lúc kết hôn đến nay, Tiết Tiểu Tần không còn bị đau bụng kinh, thậm chí trong thời gian hành kinh cũng chẳng khó chịu. Cũng bởi vì vậy, khi 'bà dì' tới vào sáng sớm cô cũng không phát hiện. Nếu không phải Hoắc Lương sợ cô đá chặn, đưa tay qua tìm tòi, cuối cùng mò trúng thứ gì đó ướt nhẹp khiến anh giật mình bật đèn, Tiết Tiểu Tần tin tưởng mình có thể ngủ tới trời sáng.

Hoắc Lương giúp cô tắm rửa thay áo ngủ khác, thay ra giường, bận rộn không ngừng, anh còn không quên pha cho cô một ly nước đường đỏ, chờ giầy vò xong đã hơn ba giờ. Tiết Tiểu Tần ở trong lòng Hoắc Lương cọ cọ, vẫn là không nhịn được hỏi anh: "Hình như em không phải rất muốn sinh em bé."

"Thế thì không sinh." Hoắc tiên sinh nói vô cùng tự nhiên.

"Nhưng mẹ em quan..." Tiết Tiểu Tần thở dài: "Mẹ nghĩ bệnh thận của anh chưa khỏe lên nên hiện giờ không nói gì. Hồi mới kết hôn, mẹ cứ ba ngày là thúc giục trận nhỏ, năm ngày giục trận lớn, đầu đều bị mẹ nói đến bùng nổ."

Hoắc Lương sờ đầu cô: "Sinh con gây tổn thương rất lớn đối với cơ thể phụ nữ, anh không muốn em chịu khổ, cũng không muốn có em bé."

"Thế nhưng mọi người đều nói cần phải sinh..." Tiết Tiểu Tần có chút mất mát: "Chị cả, chị hai, chị ba đều nói 'phụ nữ làm sao có thể không sinh con'. Mặc dù bọn họ đều không có ý định sinh con thứ hai, nhưng vẫn phải sinh con. Hơn nữa xung quanh em chưa từng thấy gia đình nào không có trẻ con, bọn họ sẽ xem chúng ta là người ngoại tộc."

"Sau này chúng ta có thể di dân." Hoắc Lương nghiêm túc suy tính tương lai hai người: "Ở nước ngoài không ai biết chúng ta."

Tiết Tiểu Tần ôm chặt eo của anh thở dài: "Đến lúc đó rồi nói, tóm lại hiện tại anh không muốn có con, em tạm thời cũng chưa muốn." Trước kết hôn, cô chưa từng dẫn chuyện này, vì lúc ấy cô không xác định mình có thể gả ra ngoài hay không. Giờ đây đã kết hôn, cô mới cảm giác bản thân chưa chín chắn, ít nhất không chín chắn đến mức quyết định tương lai của đứa bé.

Nếu bọn họ có con, như vậy sẽ có rất nhiều chuyện để lo nghĩ. Gách vác trách nhiệm nuôi nấng và tương lai của đứa bé, dạy dỗ đứa bé sống ngay thẳng, có chí tiến về phía trước. -- Tiết Tiểu Tần không có nhiều lòng tin, bản thân cô còn có chút đáng khinh thì làm sao dạy dỗ đứa bé? Hoắc Lương càng khỏi phải nói, đối mặt với người không quen biết anh chẳng thèm nói một câu, làm sao dạy dỗ đứa bé được? Tiết Tiểu Tần tưởng tượng cảnh tượng Hoắc Lương mặt không biểu cảm đối với đứa bé nói tràng giang đại hải -- Quá đẹp! Cô không dám nghĩ nữa.

May mắn 'bà dì' tới, mong rằng sau này 'dì' nhớ tới đúng giờ.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, tại sao lúc trước bọn họ chọn ngày kết hôn ngay lễ độc thân thế nhỉ? Ngày mai là ngày kỉ niệm tròn một năm kết hôn, Tiết Tiểu Tần cảm thấy Hoắc Lương bình tĩnh như không có chuyện gì, hay là anh hoàn toàn không nhớ?

Không nói Hoắc Lương, bản thân cô cũng chưa chọn được quà tặng cho anh. Anh không có hứng thú với cái gì hết, chẳng lẽ cô thắt cái nơ con bướm trên người rồi chui vào hộp quà tặng anh?

Hoắc Lương nằm trên giường với Tiết Tiểu Tần một lát thì đứng dậy, đánh răng rửa mặt lại rót cho cô một ly nước đường đỏ, sau đó đi làm bữa sáng. Tiết Tiểu Tần ngồi dựa vào gối ôm ở trên giường, đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm quảng cáo trong TV -- Cái gì chỉ cần 998, hay là cô tặng cho Hoắc Lương một dây chuyền vàng thật to?

Tưởng tượng Hoắc tiên sinh dáng người cao ngất, khí chất lạnh lùng mang sợi dây chuyền vàng to, Tiết Tiểu Tần len lén cười xấu xa. Cô cầm ly nước đường đỏ uống hai ngụm, nhấn nút chuyển sang đài khác, vừa vặn là tiết tục tuyển chọn người ưu tú. Cô dừng lại nghiêm túc xem, đột nhiên cô phát hiện nam khách quý bây giờ đều quê mùa -- So với Hoắc Lương, bọn họ không quê mùa sao?

Tiết Tiểu Tần thở dài một tiếng, bây giờ ánh mắt của cô đúng là rất cao, khẩu vị cũng bị Hoắc Lương nuôi thành kén ăn. Nhớ lại hồi trung học cấp hai, cô rất mê tiểu thuyết tình cảm, nữ nhân vật chính luôn ghét nam chính cầm tiền ném lên người mình, hoặc là nuôi cô ta. Nữ chính luôn độc lập, tự chủ muốn ra ngoài làm việc kiếm sống, nhưng nam chính luôn ngăn cấm -- Tiết Tiểu Tần nghĩ, cô sẽ không nghĩ nhiều như vậy, người bệnh lười thời kì cuối như cô chỉ hận không thể ngày ngày nằm trên giường nhưng vẫn có tiền tiêu xài.

Uống xong ly nước đường đỏ, Tiết Tiểu Tần chạy đi súc miệng. Vừa ra khỏi phòng tắm thì nghe Hoắc Lương gọi đi ăn sáng. Cô duỗi người ngáp một cái, phát hiện hôm nay Hoắc Lương chiêm trướng hình trái tim, tò mò hỏi: "Sao lại tạo hình kiểu này ạ?"

Hoắc Lương cũng ngồi xuống: "Không đẹp à?"

"Đẹp."

"Vậy là tốt rồi." Anh gấp cho cô một cái bánh hành chiên, Tiết Tiểu Tần cúi đầu cắn ăn, quai hàm nhỏ không ngừng phồng lên, ăn rất nghiêm túc, rất để tâm. Mặc kệ Hoắc Lương làm cái gì cô đều vui vẻ ăn, chưa bao giờ oán giận hay kén chọn. Tương tự, nếu cô nấu cơm, Hoắc Lương cũng không phàn nàn kén chọn.

Ăn được phân nửa thì di động vang lên, Tiết Tiểu Tần không nhìn liền trực tiếp nhấn nút nghe, Sau đó, cô sửng sốt, lập tức cúp máy. Hoắc Lương nhìn cô, dò hỏi: "Ai vậy?"

Làm gì mà như gặp quỷ thế kia?

"Thượng Dĩnh." Tiết Tiểu Tần hoàn toàn hết biết nói: "Em thêm số cô ta vào danh sách đen, ai dè cô ta lại dùng số khác để gọi."

Hoắc Lương không nói chuyện.

Tiết Tiểu Tần cảm thấy rất xỏ lá. Vì Thượng Dĩnh dường như muốn ý lại vào cô. Ngày đó bị cô thêm số vào danh sách đen, ả lại dùng số mới gọi tới, Tiết Tiểu Tần nhận một lần cúp một lần, lại thêm vào số đen. Ấy thế mà đối phương rất kiên cường, tinh thần bất khuất này cần phải khen ngợi, đúng là có bệnh! Hai người vốn dĩ chẳng quen thân, hơn nữa cô cũng không muốn giúp đỡ!

Vì vậy, Tiết Tiểu Tần cài đặt chế độ từ chối không tiếp số lạ, tóm lại Thượng Dĩnh không biết nhà cô ở chỗ nào, muốn tìm cũng tìm không ra. Cơm nước xong, cô lập tức gọi điện thoại 'tâm sự' với Tiểu Viên, Tiểu Viên cười hì hì kể cho cô nghe cha mẹ Phương tổng không chấp nhận Thượng Dĩnh, bọn họ từng lén lút về nhà, kết quả bị cha mẹ Phương đuổi ra ngoài. Thượng Dĩnh không muốn rời Bắc Kinh về quê hương, Phương tổng đành dẫn theo cô ả trốn đông, trốn tây như kẻ trộm.

Tiết Tiểu Tần đã không còn hứng thú với chuyện tình cảm ngược luyến tình thâm của hai người bọn họ nữa. Cô thừa dịp Hoắc Lương rửa chén, ngồi ở phòng khách len lén nhìn thoáng qua phía bếp, hỏi Tiểu Viên: "Ngày mai là ngày kỉ niệm tròn một năm kết hôn của tôi và Hoắc tiên sinh, tôi nên tặng gì cho anh ấy?"

"Chính cô!" Tiểu Viên trả lời nghiêm túc, vấn đề này đơn giản ời là giản đơn.

Tiết Tiểu Tần trợn mắt: "Như thế nào? Buộc cái nơ con bướm à?"

"Cái này cũng được." Tiểu Viên nghiêm túc gật đầu: "Hoặc là cô mặc quần áo gợi cảm, quyến rũ... Đàn ông đều thích loại này đó!"

Tiết Tiểu Tần do dự mấy giây mới nói: "... Cái này, làm rồi."

"Cái gì?" Tiểu Viên giật mình kinh hô: "Không nhìn ra! Cô bạo dữ hén!"

Tiết Tiểu Tần muốn giải thích không phải ý của cô, toàn bộ đều là ý của Hoắc tiên sinh. Nhưng cô nghĩ, dù cô ăn ngay nói thật Tiểu Viên cũng sẽ không tin, vì mọi người đều tin Hoắc Lương là thần thánh cao ngạo, lạnh lùng không thể xâm phạm, ngay cả lúc làm | tình cũng có tiên khí. Còn cô... Từ bé Tần Ngốc bị gọi thành Tần Bẩn Bẩn, nghe thôi cũng biết mọi người có bao nhiêu không tin tưởng vào nhân phẩm của cô. Tiết Tiểu Tần bản chất là màu vàng!

"Ôi chao! Tôi nói chuyện nghiêm túc đấy, mau cho tôi ý kiến đi!"

"Hoặc tiên sinh nhà cô thiếu cái gì?" Tiểu Viên bắt đầu làm đúng chức trách của quân sư.

Tiết Tiểu Tần cố gắng suy nghĩ một chút, trả lời: "Hình như... Anh ấy không thiếu gì hết."

"Vậy thì khụ khụ. Anh ấy không thiếu gì hết, cô tặng cũng như không, trừ bản thân cô còn có cái gì tốt hơn để tặng?"

"Tặng chính tôi?" Tiết Tiểu Tần muốn hộc máu: "Cái này có khác gì ý kiến lúc đầu đâu???"

Tiểu Viên bắt đầu tính toán giúp cô: "Tiền? Hoặc tiên sinh nhà cô có. Quần áo vật chất linh tinh? Dù anh ấy có nhận cũng không cảm thấy vui, đây là lần kỷ niệm ngày cưới đầu tiên của hai người, chẳng lẽ không nên làm một chút chuyện tốt cả đời khó quên? Chưa ăn thịt nhưng cũng thấy heo chạy rồi chứ? Cô thử một chút khẩu vị nặng đi!"

Nghe xong lời này, Tiết Tiểu Tần bắt đầu hối hận khi tìm Tiểu Viên làm quân sư quạt mo, đối phương chắc chắn đang đùa giỡn cô! Cái gì mà cả đời khó quên, dùng bản thân làm quà tặng cho Hoắc Lương...

"A! Tôi đã biết! Cảm ơn cô! Bái bai!"

Tiểu Viên ở bên kia chớp đôi mắt, ngơ ngác: 'Mình nói cái gì? Mình có nói gì hả? Vì sao Tiểu Tần đột nhiên có linh cảm? Quan trọng nhất chính là, đồ xấu xa cô chưa nói cho tôi biết cô tặng cái gì đó! Đừng có làm lơ lòng tò mò của tôi!!!'

Tôi hôm nay, sợ là cô không ngủ được.

Lúc xế chiều, Tiết Tiểu Tần nói muốn ra ngoài, Hoắc Lương nói muốn lái xe đưa cô đi nhưng bị cô kiên quyết từ chối.

Ước chừng hơn hai tiếng, Tiết Tiểu Tần đã trở về. Lúc cô đi ra ngoài chỉ mang một cái túi lớn, lúc trở về cô cũng mang cái túi, ngoài ra chẳng có thứ gì khác. Hoắc Lương tò mò nhìn cô một cái, lại bị cô trừng mắt lập tức quay đầu đi.

Tiết Tiểu Tần trở về phòng ngủ, lén lút giấu đồ, nhìn một hồi lại cảm thấy chưa giấu kỹ, liền chuyển sang chỗ khác. Cuối cùng đứng xa nhìn, cảm giác mọi thứ như bình thường, Hoắc Lương không thể phát hiện. Lúc này cô mới nở nụ cười thỏa mãn, đi ra ngoài dính ngấy với Hoắc Lương.

Bởi vì 'bà dì' tới nên chỉ có thể ngủ thuần khiết, Tiết Tiểu Tần nghĩ đến chuyện ngày mai khó tránh khỏi có chút hưng phấn không nói thành lời. Hoắc Lương thì khó hiểu nhìn cô nàng nằm trong lòng mình đang hưng phấn, nhưng anh không hỏi, dẫu có hỏi cô cũng không nói cho anh biết.

Sáng hôm sau, Hoắc Lương mở mắt ra liền thấy một mảnh tối om.

Anh nghĩ trời chưa sáng nhưng rất nhanh liền ý thức không phải trời chưa sáng, mà là mắt anh bị người bịt lại! Dùng vải màu đen ánh sáng không thể xuyên qua, hình như còn bịt mấy tầng. Hoắc Lương liền đưa tay sờ bên người, trong lồng ngực và bên cạnh chẳng có ai, anh ngồi dậy hô: "Tiểu Tần? Tiểu Tần?"

"Xuyt -- "

Nghe ra âm thanh của Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương ngồi trên giường không lên tiếng, men theo âm thanh 'nhìn' về phía Tiết Tiểu Tần, im lặng hỏi cô đang làm cái gì.

Kế đó rất nhanh, anh cảm giác nệm lún xuống, có người quỳ một gối đi lên. Hơi thở ngọt ngào phả vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói: "Anh không

biết em là ai."

Hết chương 58

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - chương 59

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Cái gì không biết cô là ai? Hoắc Lương có chút phản ứng không kịp.

"Chỉ cần anh ngoan ngoãn không nhúc nhích, em đảm bảo sẽ không làm anh bị thương." Tiết Tiểu Tần cười hì hì nói, vui vẻ vì cô có thể phản thủ thành công và lần này không giống với lần trước. Lần này, từ đầu đến đuôi đều là cô bắt đầu trước, cô muốn Hoắc Lương phối hợp hoàn thành 'ảo tưởng' của cô: "Nếu không nghe lời, có thể sẽ bị đánh đòn nhen!"

Hoắc Lương bị động giơ hai tay lên, Tiết Tiểu Tần dùng chiếc còng tình thú còng tay anh lại. Nhìn gương mặt tú sắc khả xan* của Hoắc tiên sinh, rất cuộc Tiết Tiểu Tần cũng hiểu vì sao có nhiều người thích chơi trò sắm vai ở trên giường như vậy, trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một nữ vương hung hãn, mỗi lần làm đều bị đè ở phía dưới, bị cái đó lấy lòng. Ngày hôm nay, cô muốn chủ động làm chút gì đó cho Hoắc Lương.

*Sắc đẹp có thể thay cơm.

Cô ấn tay Hoắc Lương ra sau lưng, đè anh nằm xuống giường, nhẹ giọng hỏi: "Có biết tại sao em đối với anh như vậy hay không?"

Hiện tại Hoắc tiên sinh đã hiểu cô muốn làm cái gì, anh không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải cứng ngắt lắc đầu.

"Vậy anh biết em họ gì không?"

Hoắc tiên sinh tiếp tục lắc đầu.

Tiết Tiểu Tần bỗng nhiên tức giận nói: "Em biết ngay là anh không biết mà! Thậm chí mặt mũi em ra sao anh cũng chẳng nhớ! Chứ đừng nói tới họ em! Ngày này qua ngày nọ, em đều ở trong thang máy chờ anh, trong giờ làm việc..."

Hoắc tiên sinh cắt ngang lời cô: "Giờ làm việc của anh không cố định."

Tiết Tiểu Tần: "Câm miệng!"

Hoắc tiên sinh lập tức câm miệng.

Ấp ủ cảm xúc, Tiết Tiểu Tần tiếp tục nói: "Em chỉ mong được anh liếc mắt nhìn một cái, hoặc là em được nhìn thấy anh là đủ rồi, nhưng tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

"Đối với em như thế nào?" Hoắc tiên sinh không hiểu hỏi.

Tiết Tiểu Tần: "... Câm miệng."

Ô!

Người này... Cô hận tới ngứa răng, không nhịn được đấm anh một cái: "Bắt đầu từ bây giờ, em cho phép anh nói anh mới được lên tiếng, có nghe hay không? Nếu không em lột sạch đồ anh đấy! Này! Anh có nghe em nói không hả? Nói chuyện với anh đó!"

"Em không có ra lệnh cho anh nói chuyện."

Tiết Tiểu Tần sâu sắc cảm nhận được mùi vị ông nói gà bà nói vịt, cô cảm thấy Hoắc Lương thật có lỗi với bản thân! Lúc anh rơi vào trạng thái vọng tưởng, cô phối hợp với anh rất nghiêm túc, rất chuyên nghiệp! Không những nhanh chóng nhập vai, còn vắt óc nghĩ ra nội dung kịch bản để diễn

với anh! Kết quả tới lượt cô ra sân, anh lại giống như kẻ ngốc ấy: "Em ra lệnh cho anh trả lời, có nghe hay không?"

Lần này, Hoắc Lương cũng chịu ra sức: "Nghe được."

Tiết Tiểu Tần có chút thỏa mãn, cúi xuống hôn nhẹ anh: "Ngoan nè."

Ánh mắt dưới lớp vải đen sáng lên, chỉ cần nghe lời là sẽ được một cái hôn?

Bởi vì bị Hoắc Lương cắt ngang, Tiết Tiểu Tần cố gắng nhớ lại kịch bản tối hôm qua đã nghĩ. Cô cố tình ra ngoài hơn hai tiếng, một là chuẩn bị công cụ, hai là vẽ vẽ lại. Cô sợ bản thân sẽ quên, cho nên vẽ các bước lên giấy. Đó là lí do cô không cho Hoắc Lương mở mắt, thứ nhất là bịt mắt sẽ có cảm giác thần bí kích thích hơn, hai là nếu anh mở mắt sẽ thấy bức tranh cô dán... bằng không cô sẽ quên tất cả quá trình! Nhân vật cô thiết kế rất phức tạp, Tiết Tiểu Tần nghĩ mình phải để ý rất nhiều, nếu không cô không cách nào diễn được.

Vì vậy, cô liếc nhìn bức tranh trên tường, tay nhỏ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Lương: "Em yêu anh như vậy, nhưng trong mắt luôn không nhìn thấy em, trong lòng anh chỉ có cô vợ của anh, người phụ nữ kia... Người phụ nữ có gì tốt hơn em? Vì sao anh luôn nhìn cô ấy, chưa bao giờ liếc nhìn em một lần?"

Hoắc Lương thầm trả lời: Bởi vì cả hai đều là một người.

"Ngày hôm qua, em vẫn ở trong thang máy chờ anh nhưng anh không đến." Tiết Tiểu Tần nhẹ giọng khiến âm thanh càng dịu dàng hơn cũng càng âm trầm hơn: "Vì vậy, em ngồi ở trước cửa tiểu khu một lát, hi vọng có thể nhìn thấy anh. Thế nhưng anh không xuất hiện, vì vậy em về nhà, mở kính viễn vọng, anh có biết khi đó anh đang làm gì hay không?"

Cô cười khẽ hai tiếng, có chút chua xót lại có chút tự giễu: "Anh đang ôm hôn vợ anh. Tại sao anh có thể đối xử với cô ấy tốt như vậy? Dịu dàng như vậy? Tại sao anh có thể đụng vào cô ấy? Em từng gợi ý nhiều lần với anh, vì sao anh không để ý tới em? Thậm chí ngay cả tên của em là gì anh cũng không biết?"

Tay của cô từ mặt anh chảy xuống, lướt xuống cơ ngực rắn chắc nhẹ nhàng vuốt ve: "Hiện tại anh nói cho em biết, anh biết em họ gì không?"

Hoặc Lương lắc đầu không dám lên tiếng.

"Em ở sát vách đó!" Tiết Tiểu Tần oán giận lên án: "Em họ Vương! Nhà em cách nhà anh một vách tường thôi, mỗi ngày mỗi đêm em đều nhớ anh, anh biết không?"

Nếu chỉ cách một tường, em làm sao dùng kính viễn vọng nhìn anh? Hơn nữa, anh mua hai tầng lầu, lấy đâu ra hàng xóm ở sát vách, em muốn ở cũng chỉ có thể ở cao ốc đối diện.

Lời này Hoặc Lương không dám nói ra ngoài miệng. Mặc dù có chút không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cảm thấy nếu anh nói như thế, anh chắc chắn mình sẽ bị vợ yêu đánh chết.

Nhìn Hoặc Lương mặt không cảm xúc, Tiết Tiểu Tần nghĩ anh không biết lão Vương ở sát vách* là có nghĩa gì. Vì vậy, cô nhảy qua bước này, nói thẳng với Hoặc Lương: "Thật ra là vợ anh đã giao anh cho em, đàn ông các anh đều rất thích chơi trò đối vợ, đúng không? Phụ nữ bọn em thỉnh thoảng cũng muốn chơi một chút." Cô thổi một hơi bên tai Hoặc Lương: "Hiện tại anh cảm nhận được không? Người phụ nữ kia căn bản không yêu anh, cũng không đáng được anh đối xử tốt như thế. Nếu cô ấy thật lòng yêu anh, sao cô ấy nở tặng anh cho em? Để cho em..."

*Ngôn ngữ mạng.

Một đôi tay ngọc lớt trên người Hoắc Lương, mỗi một tấc da thịt đều bị Tiết Tiểu Tần sờ qua. Thanh âm của cô nghe nghe tiếng thở dài: "Cho em... Chạm vào anh? Có người phụ nữ nào không muốn độc chiếm chồng mình? Anh xem, cô ấy tuyệt đối không tốt, em mới là người thích hợp với anh nhất."

Nói xong, Tiết Tiểu Tần nở nụ cười: "Nhưng không sao, vợ của anh tạm thời sẽ không trở về, thời gian hiện tại thuộc về chúng ta."

Cô hôn môi anh, Hoắc Lương không nhịn được há miệng muốn nghênh đón cái lưỡi của cô nhưng Tiết Tiểu Tần chỉ lướt chuồn chuồn, nhìn vẻ mặt có chút thất vọng của anh, cô cười khẽ nói: "Sao thế? Mới như thế này đã không chịu được à? Không phải anh yêu vợ anh nhất à, làm sao ở trước mặt em cũng như thế? Lẽ nào anh không phân biệt được em và vợ anh?"

Bởi vì ánh mắt anh bị bịt kín cho nên mọi cơ quan cảm giác trở nên cực kì nhạy cảm. Thậm chí Hoắc Lương còn nghe được tiếng hít thở nặng nề của Tiết Tiểu Tần, anh không nhịn được muốn bắt lấy cô, vừa động mới nhớ hai tay đã bị còng.

"Xuyt... Đừng nhúc nhích, anh biết đồ chơi này ở đâu ra hay không? Em tìm được trong nhà anh đó. Không ngờ anh cũng thích chơi cái trò này, sớm biết như vậy, chúng ta có thể sớm hợp thành một đôi rồi. Bởi vì em cũng thích nhé!" Tiết Tiểu Tần có thất vọng, cũng có may mắn: "Chỉ có điều may mắn là bây giờ chúng ta nhận biết nhau, sau này chúng ta có thể cùng chơi với nhau."

Hoắc Lương cảm thấy áo ngủ bị bung ra, bình thường đi ngủ anh chỉ mặc quần lót và áo choàng ngủ, sau khi bung áo choàng ngủ, cơ ngực xinh đẹp hiện ra trong chớp mắt. Tiết Tiểu Tần thích nhất chính là cơ ngực anh, hai tay không nhịn được sờ soạng lung tung, tiếp đó nói: "Mỗi lần dùng

kính viễn vọng nhìn anh, em đều thấy cô ấy sờ anh như thế này, em cũng rất muốn làm như vậy. Ừm... Cảm xúc thật là tốt!"

Giọng nói kia bị ối khiến người ta phải xấu hổ.

Hoắc Lương: "..."

"Đúng rồi, anh có biết em muốn làm cái gì không?" Tiết Tiểu Tần cười cười, lấy cái hộp nhỏ hôm qua chuẩn bị ra, đặt vào trong tay Hoắc Lương, cầm tay anh để anh sờ từng chút từng chút, Hoắc Lương trợn to mắt, môi mông hé mở, nhưng Tiết Tiểu Tần chưa cho phép anh nói, anh đành nhịn xuống.

Mấy thứ kia... Sao...

"Đây đều là chuẩn bị cho anh." Tiết Tiểu Tần cảm thấy hưng phấn dễ sợ: "Đáng tiếc, hôm nay 'bà dì' của em tới, không có biện pháp 'nước sữa giao hòa' với anh. Nhưng anh yên tâm, em nhất định sẽ làm cho anh nhận ra được cái tốt của em, về sau anh - không thể rời khỏi em!"

Nửa tiếng sau, Hoắc Lương thở hỗn hển nhưng vẫn cắn răng không chịu nói, anh không ngờ, thật sự không ngờ đến...

Tiếp qua nửa tiếng, anh rốt cuộc không chịu được nữa, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, hai tay cuộn chặt. Tiết Tiểu Tần cố ý hỏi hẫ: "Dường như cô vợ bé bỏng của anh sắp quay về, có phải em nên nhanh chóng rời đi không? Dù sao chuyện này, anh hiểu, mọi người đều hiểu ở trong lòng, nhưng đôi bên không nhìn thấy nhau thì tốt hơn."

Tay kia bị còng tình thú chuyên dụng, Tiết Tiểu Tần giãy dụa đối với Hoắc Lương chả thấm vào đâu. Thân thể anh căng thẳng, đột nhiên bắt được Tiết Tiểu Tần, giữ chặt cô. Từ đầu tới cuối anh không hề nói chuyện, bây giờ anh mới nhập diễn, thỉnh cầu Tiết Tiểu Tần: "Đừng, đừng..."

"Ôi chao, anh bảo em đừng?" Tiết Tiểu Tần giả vờ kinh ngạc: "Nếu vợ anh về nhìn thấy thì phải làm sao?"

"Không sao. . . Không sao. . . đừng, đừng..." Hoắc Lương thở hỗn hển nói.

Tiết Tiểu Tần nở nụ cười: "Vậy anh hãy trả lời em, sau này vợ anh vắng nhà, em có thể tới tìm anh không?"

"Chìa khóa của anh để trên tủ giày cạnh cửa ra vào, mật mã điện thoại di động, cửa ra vào, két sắt đều là ngày sinh nhật của em..."

"Tại sao lại là ngày sinh của em?" Tiết Tiểu Tần kinh ngạc: "Lẽ nào anh luôn thầm mến em?"

Bây giờ bắt Hoắc Lương nói cái gì cũng được: "Phải..."

"Vì sao yêu thầm em lại đi cưới người phụ nữ khác?" Tiết Tiểu Tần tỏ vẻ đau lòng: "Chẳng lẽ anh muốn làm cho em ghen?"

"Phải..."

Lần đầu tiên Tiết Tiểu Tần nhìn thấy Hoắc Lương như thế này, anh chưa bao giờ yếu đuối và ngoan ngoãn như thế, khiến cô có loại cảm giác trời đất sụp đổ. Được như ý liền kiêu ngạo, khi đã kiêu ngạo thì rất dễ gặp bi kịch... Mười phút sau, Hoắc Lương một tay ôm chặt Tiết Tiểu Tần vào trong lòng, một tay kéo miếng vải đen xuống, trên khuôn mặt tuần tú ửng hồng còn mang theo biểu tình -- Tiết Tiểu Tần cảm thấy nên gọi là xấu hổ và giận dữ đan xen. Cô càng xem càng thấy vui, vui đến mức muốn bay lên trời. Kết quả, một giây tiếp theo cô bị Hoắc Lương lật qua nằm sấp trên đùi anh, đáy lòng cô chột lòng, cảm giác sắp có chuyện không tốt, vội xin tha thứ: "Đừng đừng đừng... Không được đánh đòn! Em không có làm gì sai hết mà! Người ta còn có kính đấy nhé!"

Hoắc Lương ngừng tay, mặt không biểu cảm nhìn cô, ánh mắt rõ ràng là khiển trách. Tiết Tiểu Tần thè lưỡi, vội vàng ôm cổ Hoắc Lương nịnh hót: "Ông xã ơi, xin lỗi mà, người ta chỉ muốn tặng anh món quà kỉ niệm tròn một năm ngày cưới thôi mà, anh thích không?" Cô mờ ám nhìn anh, ném ánh mắt quyến rũ.

Hoắc Lương bảo trì vẻ mặt đơ, sau đó hai tai có chút hồng. Tiết Tiểu Tần nhìn thấy cười cười sờ tai anh, bị anh tránh đi, đôi móng nhỏ không an phận bị Hoắc Lương bắt đặt ra phía sau lưng, cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh chờ ... đợi cái đó hết..."

Tiết Tiểu Tần là kiểu điển hình 'hôm nay có rượu hôm nay say', dẫu sao thì hôm nay cô chính là khoe khoang!

"Chuyện sau này sau này hãy nói, anh nói đi, anh có thích món quà này không?"

Hoắc Lương nhìn cô, không dời tầm mắt, không nói chuyện.

Không nói chuyện chính là ngầm thừa nhận, Tiết Tiểu Tần lập tức vui vẻ, ôm mặt Hoắc Lương hôn bẹp một cái. Kế đó, cô nhảy xuống giường xé bức tranh dán trên tường xuống, vo thành một cục. Hoắc Lương còn đắm chìm trong chuyện vừa rồi nên không có chú ý tới.

Là một tay vẽ truyện tranh H thâm niên, hôm nay Tiết Tiểu Tần rất hài lòng đối với hành động thực tiễn của mình. Cô cười trộm hai tiếng, vứt cục giấy bị vo tròn vào sọt rác. Hoắc Lương kéo tay nhỏ bé của Tiết Tiểu Tần lại, ôm cô vào lòng, giọng nói khàn khàn: "Tiểu Tần."

"Ừm?"

"Anh cũng có quà muốn tặng em."

"Quà gì ạ?"

Ánh mắt Hoắc Lương mềm mại như nước: "Em vào phòng sách, mở cửa kiếng tủ sách thứ hai sẽ biết."

Hết chương 59

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 60

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Tiết Tiểu Tần nghi hoặc nhìn anh rồi đi, ba phút sau, tiếng kêu vui mừng long trời lở đất vang lên: "Ông xã ơi, em yêu anh quá!"

Đó là manhua bản giới hạn dù cô có tiền cũng không mua được! Ấy thế mà một quyển cũng không thiếu! Tất cả đều mới tinh! Tiết Tiểu Tần cảm động muốn khóc rồi, cô lập tức chạy về phòng ngủ ôm Hoắc Lương hôn cái chụt, cảm thấy 'quà' mình tặng thực sự là nhỏ bé.

Bữa cơm trưa kỉ niệm kết hôn tròn một năm là do hai người cùng nhau nấu, Tiết Tiểu Tần mua bánh gato, cuối cùng cô ăn chẳng bao nhiêu, toàn bộ đều cho vào bụng Hoắc Lương.

Lúc cầu nguyện cô thầm cầu: Tôi hi vọng sau này sẽ cùng Hoắc Lương trải qua thật nhiều lần ăn mừng kỉ niệm ngày cưới.

Hoắc Lương nhắm mắt lại, trong lòng thỉnh cầu: Vĩnh viễn không đánh mất cô ấy.

Sau đó, Tiết Tiểu Tần cười khì khì, nhào vào lòng Hoắc Lương nói: "Tối nay về nhà ăn cơm với ba mẹ, ba mẹ đã nấu cơm chờ chúng ta về cùng ăn."

"Được."

Tiết Tiểu Tần sờ sờ cái đầu ủ rũ của Hoắc Lương: "Đừng buồn, ba mẹ rất thích anh."

"Anh biết." Nhưng biết là một chuyện, yêu thích lại là một chuyện.

Tiết Tiểu Tần cũng không gò ép Hoắc Lương phải như thế nào, Hoắc Lương lựa chọn không thể tiếp thu tình cảm của người khác ngoài cô, cũng là trong mệnh đã định trước. Thế nhưng ở trước mặt ba mẹ cô, biểu hiện của Hoắc Lương tuyệt đối có thể xưng là số một số hai, ba mẹ cô có cẩn thận tỉ mỉ đến đâu cũng không nhìn ra được. Hơn nữa, Tiết Tiểu Tần xác định 100%, địa vị của ba mẹ cô trong lòng Hoắc Lương xếp sau cô.

"Cơm nước xong chúng ta ở lại trò chuyện với ba mẹ một chút rồi về nhé." Tiết Tiểu Tần hôn nhẹ lên ngón tay của anh: "Hôm nay để em rửa chén."

Hoắc tiên sinh mạnh mẽ từ chối: "Không được."

"Có máy rửa chén mà!"

Có máy rửa chén cũng không được.

Cẩn thận nghĩ lại, một năm nay Tiết Tiểu Tần không đụng tới việc rửa chén, Hoắc Lương chưa bao giờ để cô làm việc nhà. Thế nhưng cô kiên trì muốn giúp, anh đành phải rửa xong một cái chén đưa cho cô, Tiết Tiểu Tần dùng khăn lau khô bỏ vào tủ khử trùng.

Khi trở về phòng ngủ ngủ trưa, Tiết Tiểu Tần phát hiện thùng dụng cụ nhỏ của mình biến mất, cô lập tức hỏi Hoắc Lương: "Ông xã, cái ấy của em đâu?"

"Cái gì?"

"Chính là. . . Chính là. . . Một ít dụng cụ." Đó là cô dùng một số tiền lớn mua về, tuy toàn bộ đều chưa dùng tới nhưng cô lấy được rất nhiều kinh nghiệm. Về sau kiến thức lí thuyết này khẳng định có công dụng.

"Anh cất rồi." Hoắc Lương nhìn cô.

Nhìn ánh mắt kia của Hoắc Lương... rõ ràng là muốn dùng mấy thứ đó lên người cô, Tiết Tiểu Tần trợn to mắt: "Anh cất ở nơi nào?"

Hoắc Lương từ chối trả lời vấn đề này, Tiết Tiểu Tần liên tục uy hiếp nhưng anh vẫn không nói.

Cuối cùng, Tiết Tiểu Tần thỏa hiệp.

Sau khi ngủ trưa dậy, hai người thay quần áo lên xe về nhà mẹ Tiết Tiểu Tần. Ba mẹ Tiết đã chuẩn bị xong một bàn cơm thịnh soạn chờ hai người về ăn mừng. Tiết Tiểu Tần rất vui vẻ, Hoắc Lương ngồi ở giữa người một nhà cũng cảm thấy rất vui vẻ. Hoắc Lương dịu dàng nhìn Tiết Tiểu Tần, nhìn cô cười, anh cảm thấy thế giới này tốt đẹp đến kỳ diệu.

Nhà họ Tiết có thói quen mở TV khi ăn cơm, thỉnh thoảng trao đổi ý kiến, đôi lúc dẫn đến tranh luận.

Bây giờ TV đang chiếu tiết mục phỏng vấn nói thật lòng, người đi lên đều là người bình thường, bọn họ mượn tiết mục này thổ lộ nỗi lòng khó nói thành lời, có nỗi tiếc, hối hận, áy náy... đủ loại tình cảm. Tổ tiết mục cũng rất hết lòng tìm đối phương giúp bọn họ, sau đó tiến hành điều chỉnh hoặc là phân xét.

Mẹ Tiết bình thường thích xem cái này, ban đầu tiết mục này cũng khá tốt nhưng sau khi thay đổi người chủ trì miệng lưỡi sắc bén thì không hợp khẩu vị của bà nữa. Người chủ trì này luôn cho rằng bản thân tài giỏi, lúc nói chuyện luôn đứng ở quy định đạo đức áp chế đối phương. Chẳng hạn như cùng một tiết mục, con gái của đôi vợ chồng trung niên bị con rể giết

hại, hai người hi vọng xã hội giúp con gái mình đòi lại công bằng nhưng người chủ trì không đứng về phía bọn họ, thậm chí còn trách hai vợ chồng không làm hết trách nhiệm của bậc làm cha làm mẹ. Nếu bọn họ quan tâm cuộc sống hôn nhân của con gái thêm một chút, nếu lúc đầu con rể vì tức giận 'không cẩn thận' đánh con gái mình một bạt tai, hai người thường xuyên đến hòa giải chứ không kêu con gái ly hôn, thì người con rể sẽ không lo lắng vợ bỏ đi mà lỡ tay bóp chết cô ta.

Sau cùng, anh ta còn tổng kết: Bỏ lại con thơ bốn tuổi, thân là mẹ tàn nhẫn xiết bao. Để chồng vì mình chịu tai ương tù ngục, thân là vợ không hiền đức bao nhiêu. Khiến ba mẹ già vì mình đau lòng khổ sở, thân là con bất hiếu cỡ nào!

Khi tiết mục phát hình, người chủ trì bị ném đá thành cái sàng đồng thời cũng đỏ*. Càng đỏ anh ta càng thâm tộ hơn, tóm lại tôn chỉ của anh ta chính là: Khuyên giải không khuyên chia, khuyên nữ không khuyên nam. Không chỉ như vậy, anh ta còn kêu gọi phụ nữ trở về gia đình không nên cùng nam giới tranh đua ác ý, cho rằng đàn ông ra ngoài làm việc, phụ nữ phải ở nhà lo việc nội trợ vân vân.

*Hot, nổi tiếng.

Mẹ Tiết cực kì ghét người chủ trì nhưng bà luôn luôn xem tiết mục này, cho nên bình thường sẽ vừa mắng vừa xem, xem xong thì gọi điện đến tổ tiết mục mắng một trận. Đó còn chưa đủ, bà còn tạo tài khoản weibo, đổi mới hơn một ngàn lần, tất cả đều là lời mắng chửi trong lúc xem phát sóng trực tiếp, dần dà bà trở thành Đại Đại trong thành phần anti người chủ trì này.

Bây giờ fan của mẹ Tiết đã hơn số vạn, lúc ăn cơm bà chuẩn bị đi động đậy sẵn, bất cứ lúc nào cũng có thể lên mạng mắng. Sinh sống ở phố phường mấy chục năm cộng thêm múa ở quảng trường nhiều năm, cái miệng không buông tha người của mẹ Tiết không bao giờ mắng trùng lặp,

mở miệng mắng chửi những không thô tục mà còn đặc biệt tổn hại người khác. Rất nhiều người nói xem Đại Đại mắng người cảm thấy trong người rất sung huyết.

Tiết mục kỳ này cũng không có tào diễm* gì, đại khái chính là một người phụ nữ trung niên đẹp lão đi lên nói rằng mình áy náy vì từng vứt bỏ con trai, bây giờ không biết đối phương sống tốt hay không, muốn tìm người con để bù đắp cho cậu ta.

* Tào diễm: thời điểm mấu chốt làm người ta muốn phun tào. Phun tào là hay nói mấy lời lái nhái, như rửa, cũng có khi chua ngoa.

Tuy mặt người phụ nữ trên TV đã có nếp nhăn nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc trẻ bà rất xinh đẹp, bà lau nước mắt, khóc rất cảm động, khiến người ta cảm thấy bà rất thật lòng. Ngay cả người chủ trì không biết xấu hổ cũng bị bà khóc mà rung động, nổi lòng thương tiếc.

Người phụ nữ dùng khăn lau nước mắt nói: "... Chúng tôi từng qua Mỹ tìm nó, nhưng địa chỉ không đúng, chủ nhà cho thuê nói nó đã chuyển đi từ sớm. Sau đó, chúng tôi trần trở tìm đến trường nó học, thầy hướng dẫn của nó nói rằng nó đã về nước, chúng tôi lập tức quay về quê nhà tìm nó nhưng nó chưa từng trở về đó, cũng không có ai gặp nó..."

Thanh âm nức nở hết sức cảm động, Tiết Tiểu Tần thấy dưới sân khấu có không ít khán giả nữ tâm tư nhậy cảm cũng lau nước mắt.

"Tôi làm mẹ, thực sự chỉ muốn tìm con trai mình, tôi rất nhớ nó, hi vọng có thể nói với nó một câu xin lỗi. Tôi không nên bỏ lại nó... Thế nên, nếu có thể xin mỗi người hãy giúp tôi tìm con trai, được không?"

Mẹ Tiết xì mũi coi thường: "Bà khinh nhé! Hai mươi mấy năm chẳng qua tâm hỏi han, đột nhiên bây giờ mới nhớ con trai, muốn tìm về, khẳng định có vấn đề! Hay là bà ta mắc bệnh cần tặng gan, thận hay trái tim gì đó nhưng lại luyến tiếc đứa con sinh sau, vì vậy mới tìm đến đứa con lớn?"

Chỉ có điều không có chứng cứ nên mẹ Tiết không nói. Bình thường bà chỉ mắng người chủ trì, trừ khi khách quý cực kì ghê tởm, bằng không bà sẽ không nói gì hết.

Rất nhanh, thông tin đứa con trai bị thất lạc hai mươi ba năm của người phụ nữ được công bố, đáng tiếc bà ta không có ảnh chụp cũng chẳng có bất kì căn cứ nào để tìm kiếm, trừ một cái tên.

Lúc này thông tin quảng cáo xen vào, mẹ Tiết thừa dịp này lái nhai: "Cái gì không có ảnh chụp, tôi không tin đứa trẻ đó trước năm tuổi không có chụp một tấm hình nào! Cho dù không chụp ảnh cũng phải có tín vật gì chứ? Cái gì bà ta cũng không có, bà ta thật sự là người mẹ à?" Nói xong, bà nói với Tiết Tiểu Tần: "Ảnh chụp của Tiểu Tần nhà chúng ta đi nhà trẻ mặc váy công chúa, mang giày da nhỏ đều được mẹ cất giữ rất tốt. Hôm nào thời tiết tốt mẹ còn lấy ra phơi nắng, không nỡ làm hư ấy chứ. Bà kia làm mẹ, đứa con lớn của bà ta thật xui xẻo." Dứt lời còn húp một ngụm canh.

Quảng cáo nhanh chóng kết thúc, bắt đầu phát lại hình ảnh người phụ nữ mặt đầy nước mắt, sau đó gõ ra tên con trai lớn.

Tên đó chính là -- Hoắc Lương.

Khi cái tên này xuất hiện trên TV, ba mẹ Tiết và Tiết Tiểu Tần đều kinh ngạc đến ngây người, bọn họ không cầm lòng được nhìn về Hoắc Lương. Hoắc Lương giống như hoàn toàn không để ý, nói với Tiết Tiểu Tần: "Món này quá cay, em không thể ăn."

Tiết Tiểu Tần vừa gắp một đĩa gà cay, bị Hoắc Lương chặn lại. Cô đang giao lưu với 'dì cả', trong thời gian này Hoắc Lương không cho phép cô ăn thức ăn cay.

Không đúng, trọng điểm không phải là món gà cay mà là: "... Người kia."

Hoắc Lương khẽ gật đầu: "Là mẹ anh."

"Bà ta --" Tiết Tiểu Tần tức giận đến nói không ra lời: "Sao bà ta còn mặt mũi làm chuyện này?"

Tiết Tiểu Tần cảm thấy không lạnh mà run, may là đối phương chỉ biết mỗi cái tên, trên khắp đất nước này người có tên Hoắc Lương không chỉ một người. Điều khiến Tiết Tiểu Tần không thể tiếp nhận chính là tại sao người phụ nữ kia đối xử với Hoắc Lương như vậy? Bà ta cứ nhiên đến nước Mỹ tìm Hoắc Lương, đem lời hình dung và đánh giá của bạn học và thầy hướng dẫn của Hoắc Lương nói ra hết! Một người mẹ! Phải dựa vào miệng người khác để miêu tả con mình, còn xem đó là căn cứ để tìm con! Nếu bà ta biết nhiều chuyện hơn, có phải sẽ công bố hết trên TV để cho toàn bộ người dân Trung Quốc biết đúng không? Đài truyền hình XX đang trong thời gian hoàng kim, bà ta có biết sẽ có bao nhiêu người xem hay không? Nếu Hoắc Lương thật sự bị người khác tìm được, bà ta có biết sẽ đưa tới bao nhiêu phiền phức cho anh không?

"Không sao." Dưới bàn ăn, Hoắc Lương nhẹ nhàng khều chân Tiết Tiểu Tần, ý bảo cô đừng quá kích động, ba mẹ đang ở đây.

Mẹ Tiết và ba Tiết trợn mắt há mồm nhìn Hoắc Lương, đĩa của ba Tiết gặp một hạt đậu phộng, chưa kịp đưa đến miệng đã không tiếng động rơi xuống, nện trên mặt bàn, lăn vài vòng rớt xuống đất.

Tay mẹ Tiết đang đánh chữ, trang weibo vừa đổi mới xong.

Hết chương 60

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 61

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Bởi vì người nhà họ Tiết kinh ngạc đến ngây người, Hoắc Lương nhân cơ hội này gắp củ sen kẹp thịt chiên* giòn thả vào bát của Tiết Tiểu Tần. Cái này là món cô thích nhất lại không cay, mặc dù ăn đồ chiên trong thời gian 'dì cả' tới chơi cũng không tốt nhưng vẫn tốt hơn việc cô cứ nhìn chăm chăm món gà cay.

Bọn họ ngần ngại kệt bọn họ, Hoắc Lương cứ bình tĩnh lột vỏ tôm cho Tiết Tiểu Tần, lại đẩy đĩa dấm chua tới trước mặt cô, ý bảo cô ăn.

Làm sao Tiết Tiểu Tần có thể nuốt trôi?

Cô khó tin nhìn Hoắc Lương: "Vì sao anh không tức giận?"

"Tại sao phải tức giận?" Đối với anh, người phụ nữ kia chẳng khác gì người xa lạ. Anh đã sớm trưởng thành, lúc còn nhỏ anh cũng không khát vọng tình thương của mẹ bao nhiêu -- Có lẽ đã từng có một chút nhưng anh thật sự không đặc biệt để ý. Không phải mọi đứa con yêu thích mẹ mình đều hi vọng có thể cùng mẹ sinh hoạt ở bên nhau.

"Em không phải nói cái này! Em biết bà ta không có nghĩa gì với anh, nhưng ý của em chính là -- bà ta có phải bị bệnh hay không? Tự nhiên lên trên TV công bố thông tin cá nhân của anh ra ngoài? Ngộ nhỡ bị mọi người phát hiện, cuộc sống của chúng ta bị đưa ra ngoài ánh sáng sẽ phiền phức biết bao nhiêu, bà ta chưa từng lo nghĩ cho anh sao? Bà ta là mẹ của anh à!"

"Đã sớm không phải." Hoắc Lương xoa xoa đầu Tiết Tiểu Tần, ban đầu anh muốn hôn cô nhưng trường bối đang ở đây, hơn nữa anh vừa ăn gà cay, không thích hợp hôn môi.

Dứt lời, anh còn chân thành nhìn ba mẹ vợ nói: "Không cần để ý đến bà ta."

Tiếp đó lại nói với Tiết Tiểu Tần: "Bà ta không quan trọng."

Mẹ Tiết và ba Tiết liếc mắt nhìn nhau, đều không nhắc lại chuyện này, vội vàng chuyển đài khác -- Ai muốn xem cái tiết mục khiến người ta bực mình này chứ!

Nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn không yên lòng, lần trước cô cảm thấy mẹ Hoắc Lương có mưu đồ khác, sợ là bà ta sẽ đưa tới nhiều phiền phức cho Hoắc Lương. Sau đó yên lặng một thời gian, cô còn nghĩ đối phương đã hết hy vọng, làm nửa ngày căn bản không phải! Thậm chí càng ngày càng tệ hơn! Nói cái gì áy náy, nói cái gì bồi thường... Tiết Tiểu Tần cảm thấy ghê tởm muốn ói.

Vì vậy sau bữa cơm chiều bình thường mẹ Tiết sẽ giữ hai người ngồi chơi trong chốc lát, nhưng hôm nay xem tin tức thối nát kia, bà sững sờ không nói thành lời. Mẹ Tiết chỉ căn dặn Hoắc Lương trên đường lái xe cẩn thận, rồi túm Tiết Tiểu Tần qua một bên hỏi: "Hồi đó, không phải Hoắc Lương nói không có ba mẹ hay không?"

"Sao lại không có cha mẹ chứ?" Tiết Tiểu Tần dùng ánh mắt 'chậm phát triển' nhìn mẹ mình: "Anh ấy cũng không phải là con khi có thể từ tảng đá chui ra."

"Con bé xấu xa này!" Mẹ Tiết cốc vào đầu Tiết Tiểu Tần một cái, nhỏ giọng: "Ý của mẹ là, ba và mẹ đều nghĩ rằng ba mẹ Hoắc Lương đã khuất, không ngờ... Bọn họ vẫn còn sống!? Quan hệ của bọn họ rất kém hả? Vì sao lên TV nói bọn họ hơn hai mươi năm không liên lạc với nhau?"

Tiết Tiểu Tần liếc nhìn Hoắc Lương, phát hiện anh bị ba Tiết gọi đi, nhét vào tay anh một đồng hồ ăn vặt cô thích ăn, Hoắc Lương đều xách lên xe. Nhân cơ hội này Tiết Tiểu Tần nói với mẹ Tiết: "Không phải, chuyện này rất dài dòng, hiện tại con không thể nào nói rõ với mẹ."

Ai dè, mẹ Tiết vừa rồi còn dặn dò Hoắc Lương lái xe cẩn thận lập tức giương cao giọng hô: "Hoắc Lương, mẹ có chuyện muốn nói với Tiểu Tần!

Con ở phòng khách xem TV với ba con đi!"

Hoặc Lương gật đầu, Tiết Tiểu Tần bị mẹ Tiết kéo vô phòng bếp.

Tìm cái ghế ngồi xuống, Tiết Tiểu Tần gãi đầu: "Mẹ, mẹ nói các bậc cha mẹ trên thế giới này đều yêu con của mình nhất phải không?"

"Cái đó cũng không nhất định!" Mẹ Tiết nói: "Con không thích xem tin thời sự, chung quy cũng lướt đến tiêu blog* chứ,

*Tiểu blog hay blog vi mô (tiếng Anh: microblog) là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video. Có một số cha mẹ đối xử với con mình còn không bằng kẻ thù. Bán con cái, ngược đãi con cái, xâm phạm con cái nơi nào chẳng có. Còn nói cái gì trên đời không có cha mẹ như vậy, đều là chó má. Mấy ngày trước con không có xem tin tức thời sự à? Một người đàn ông lúc còn trẻ đã xâm phạm mấy đứa con gái của mình, về già ông ta kiện đứa con gái lên tòa vì muốn các con phụng dưỡng. Con nói cái loại đốn mạt này có xứng với thái độ của người làm cha mẹ hay không?"

Nhìn mẹ Tiết lòng đầy căm phẫn, Tiết Tiểu Tần cảm động nhào tới: "Mẹ thật là giỏi! Con rất vui vì được làm con của ba mẹ!"

Mẹ Tiết mắng cô một câu quý nhỏ làm nũng, sau đó sờ sờ đầu cô hỏi: "Chuyện của Hoặc Lương là sao?"

"Là như vậy, trước khi tụi con qua lại Hoặc Lương đã nói cho con biết. Vì vậy con không có dự định nói cho ba mẹ." Tiết Tiểu Tần ôm hết lỗi vào mình, rõ ràng lúc ấy Hoặc Lương chưa để lộ manh mối về chứng vọng tưởng.

Mắt mẹ Tiết như đôi 'hỏa nhãn kim tinh' của Tôn Ngộ Không, chọc chọc vào đầu Tiết Tiểu Tần: "Hèn chi người ta nói con gái gả ra ngoài như

bát nước đổ đi, nhanh như vậy đã hướng về con rể. Được, được, được, mặc kệ ra làm sao mẹ cũng không giận Hoắc Lương, mẹ cam đoan, được chưa?"

Tiết Tiểu Tần cười hì hì ôm mẹ Tiết làm nũng: "Con biết mẹ lợi hại nhất mà!"

"Nói mau!"

"Cha của Hoắc Lương thường xuyên đánh đập anh ấy và mẹ anh ấy. Mãi đến khi anh ấy lên năm, mẹ anh ấy không chịu nổi, liền bỏ trốn."

"Vì sao không ly hôn?" Mẹ Tiết không thể hiểu, nếu đổi lại thành bà, ba Tiết dám đụng vào một sợi tóc của bà, bà lập tức thiên ông ấy!

Giờ phút này, ba Tiết đang ngồi trò chuyện với Hoắc Lương ở phòng khách đột nhiên cảm thấy đùng quăn lạnh lạnh.

"Chuyện này con cũng không hiểu rõ lắm, mẹ Hoắc Lương không thương anh ấy. Nếu bà ta có một chút thật lòng với Hoắc Lương, con rất nguyện ý để anh ấy đi gặp bà ta, xem bà ta có bù đắp gì hay không?" Tiết Tiểu Tần cắn răng: "Hoắc Lương vừa lên năm, bao lớn chứ? Mỗi lần cha của Hoắc Lương lên cơn bạo hành, bà ta không bảo vệ cũng không đưa anh ấy đi trốn, ngược lại còn đẩy anh ấy ra ngoài, để cho anh ấy chịu đòn!"

Mẹ Tiết lộ vẻ mặt không thể tin được.

"Cái đó còn chưa thấm vào đâu, Hoắc Lương năm tuổi, bà ta không chịu nổi cảnh sống như vậy. Có một ngày, bà ta nói với cha của Hoắc Lương muốn dẫn anh ấy đi ra ngoài một ít đồ. Bởi vì bình thường cha Hoắc Lương sợ bà ta lén bỏ trốn nên không cho bà ta ra khỏi cửa." Đến tận bây giờ mỗi khi Tiết Tiểu Tần nhớ lại ngày ấy Hoắc Lương thờ ơ kể lại, cô không nhịn được nổi giận: "Bà ta trộm một ít tiền, dẫn Hoắc Lương đến trạm xe lửa nhưng bà ta không có ý định đưa Hoắc Lương đi theo. Bà ta đưa Hoắc Lương vào nhà vệ sinh nữ, khóa trái cửa nhốt anh ấy trong một

gian WC, dặn Hoắc Lương đừng lên tiếng còn bản thân thì lên xe lửa rời đi, không biết đến nơi nào."

"Hoắc Lương ở trong toilet nữ ba ngày ba đêm mới bị thím lao công phát hiện. Thím ấy cảm thấy kì lạ vì cánh cửa gian WC kia đóng ba ngày ba đêm không mở." Tiết Tiểu Tần mím môi, hốc mắt lên men nhưng không có khóc: "Mẹ, tại sao trên thế giới lại có một người mẹ như bà ta? Làm mẹ cần phải bảo vệ và chăm sóc cho đứa con, bằng không vì sao sinh ra anh ấy? Cho dù không làm được, cũng không cần đối xử với anh ấy như thế !"

Mẹ Tiết im lặng mấy giây, thầm mắng một câu con mẹ nó. Sau đó liền hỏi Tiết Tiểu Tần: "Vậy bây giờ phải làm sao? Xem ra mẹ của Hoắc Lương nhất quyết muốn tìm cậu ta cho bằng được, sau khi tìm được khẳng định không có chuyện tốt! Trong TV không phải bà ta nói, về sau bà ta sinh được một con trai. Hơn hai mươi năm không muốn tìm Hoắc Lương, hiện tại đột nhiên tìm tới cửa tám mươi phần trăm là có chuyện cần cầu cạnh."

Tiết Tiểu Tần cũng cảm thấy như vậy: "Con cũng nghĩ vậy."

"Lúc con và Hoắc Lương nói chuyện nhớ chú ý một chút, đừng cái gì cũng nói ra ngoài, chăm sóc đến tâm tình của Hoắc Lương nhiều hơn."

"Mẹ yên tâm, Hoắc Lương hoàn toàn không để bụng chuyện này đâu. Bà ta đối xử với anh ấy như thế nào, anh ấy đã sớm không thèm nghĩ tới." Tiết Tiểu Tần không nói cho mẹ Tiết biết, từ lúc mới bắt đầu Hoắc Lương đã không có tình cảm gì với bà ta. Cô sợ mẹ sẽ hoài nghi tình cảm của Hoắc Lương dành cho cô là thật hay giả. Một người từ nhỏ không có tình cảm với cha mẹ sinh thành nuôi dưỡng mình, làm sao có thể tin tưởng Hoắc Lương thật lòng yêu thương Tiết Tiểu Tần?

Mẹ Tiết nói: "Dù sao thì cẩn thận vẫn hơn, hiện tại internet rất đáng sợ, người từng gặp qua Hoắc Lương cũng không ít, người trong bệnh viện đều biết nó. Cái tiết mục này thật đáng giận, weibo của người chủ trì tiết

mục có hơn 20 000 000 fan, hẳn post một weibo sẽ có bao nhiêu người xem? Còn nữa hiện nay có một ít truyền thông báo chí thích lòe thiên hạ đem lừa tình, họ không thích làm sáng tỏ sự thực, ngược lại rất am hiểu tung tin vịt. Nói chung con và Hoắc Lương nhớ cẩn thận một chút."

Biết mẹ suy nghĩ cho bọn họ, Tiết Tiểu Tần gật đầu: "Con biết rồi."

"Ừ." Mẹ Tiết vỗ vỗ tay Tiết Tiểu Tần: "Thôi về đi, chờ qua một thời gian tin tức này sẽ chìm xuống."

Tiết Tiểu Tần cũng hi vọng như vậy.

Hai mẹ con ra khỏi phòng bếp, ba Tiết và Hoắc Lương cũng vừa nói chuyện xong. Tạm biệt ba mẹ, trên đường về Tiết Tiểu Tần hỏi Hoắc Lương: "Anh và ba nói chuyện gì thế?"

"Anh đều nói cho ba biết." Hoắc Lương bình tĩnh nói.

"A?" Tiết Tiểu Tần sợ hết hồn: "Anh, anh nói chuyện trên TV?" Người này chưa bao giờ nói dối cũng không biết nói dối, đừng nói là anh nói hết sự thật cho ba biết à!

"Yên tâm, anh không có nói đến chuyện chứng vọng tưởng." Hoắc Lương nhìn cô: "Cũng không nói chuyện anh rối loạn nhân cách chống xã hội."

Tiết Tiểu Tần thở phào nhẹ nhõm, liên tục căn dặn Hoắc Lương: "Chuyện này trừ em ra, anh không được nói cho người khác biết, nhớ chưa? Trời biết, đất biết, em biết, anh biết, tuyệt đối không được kể cho người khác biết."

Hoắc Lương có chút nghi ngờ, có phải ngày thường anh để cô chèn ép sắp đặt nhiều quá, cho nên cô vợ bé nhỏ của anh nghĩ rằng anh là kẻ thiếu năng trí tuệ? Anh chỉ lừa để ý người bình thường, cũng không phải không

biết giao tiếp với người khác. Mặc dù như thế miệng của anh vẫn nhanh chóng đáp: "Được."

Tuy nói như vậy nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn rất lo lắng, cô tiện tay xoát weibo. Quả nhiên, tài khoản weibo chính thức đã post lên đề tài # tìm kiếm Hoắc Lương#, người chủ trì trích đăng đồng thời hô hào kêu gọi Hoắc Lương chủ động 'hiến thân', còn nói tiết mục đang hot, Hoắc Lương hẳn là biết cách liên lạc với bọn họ -- Trên thực tế, Hoắc Lương căn bản không có xem tiết mục này, càng không biết người chủ trì này là ai.

Tiết Tiểu Tần nhấn vào chủ đề để xem tiếp, đa số đều ủng hộ mẹ con gặp nhau, chỉ có số ít người phản đối và hoài nghi, cô liền nhấn like cho bọn họ.

Có lẽ vì hiệu ứng người nổi tiếng, người chủ trì trích đăng weibo xong có rất nhiều ngôi sao cũng trích đăng theo. Nếu các minh tinh trích đăng thì người hâm mộ của bọn họ càng điên cuồng lướt bình luận, thuận tiện khen ngợi thần tượng nhà mình cỡ nào lương thiện, tốt đẹp, thích làm việc công ích.

Đáng sợ nhất là có người tag weibo cảnh sát vào!

Thoáng chốc tất cả hoàng V, lam V, không V*, đại đại**, người trong suốt***, đều bị weibo này dẫn dắt cảm động, điên cuồng trích đăng điên cuồng bình luận, điên cuồng tìm người đàn ông tên Hoắc Lương.

*Chữ V màu xanh, vàng, chữ V = VIP

**Đại đại: người nổi tiếng, gạo cội trong 1 ngành nào đó.

***Người trong suốt: những người bình thường.

Có người sử dụng hình của mẹ Hoắc Lương, hình được cắt ra từ video post lên weibo khen dì này tuy đã vào tuổi trung niên nhưng đáng đẹp vẫn

đẹp. Do đó, bọn họ đều tò mò về hình dạng của Hoắc Lương. Rất nhanh thông tin cá nhân của Hoắc Lương không thể giấu được nữa.

Đầu tiên là weibo của một y tá được chứng nhận thêm V post bài: [Icon cười khóc] Bây giờ mới biết, hóa ra Hoắc Lương đang được tìm kiếm trên web mấy hôm nay chính là bác sĩ Hoắc của bệnh viện chúng ta.

Còn kèm theo một bức ảnh.

Là bức ảnh chụp bóng lưng Hoắc Lương mặc áo blouse, dáng người anh tuấn, cực kì cao ngạo lạnh lùng.

Không biết ai là người đầu tiên trích đăng weibo này, nói chung có một sẽ có hai, có hai thì có ba... Rất nhanh weibo này được trích đăng hơn mấy vạn lượt. Y tá kia chỉ có mấy trăm fan, từ trước tới nay chưa từng được hưởng thụ cảm giác người nổi tiếng trên internet. Cô ta cực kì hưng phấn, tuổi tác còn trẻ, đầu óc nhanh chóng bị mê muội, cô ta nói khi nào số fan tăng tới mốc năm nghìn sẽ post một bức ảnh nữa!

Vì vậy, số fan theo dõi cô ta tăng vùn vụt, sau khi tăng đủ số lượng năm nghìn, y tá kia rất giữ chữ tín, lại post một bức ảnh.

Lần này là hình ảnh Hoắc Lương đứng xa xa, tay cầm hồ sơ bệnh án. Cô ta không dám giơ điện thoại lên cao, cho nên chỉ chụp được hai phần ba.

Người đàn ông trong hình có dáng người cao ngất, khí chất xuất chúng, cả người lộ ra quý khí ưu nhã có thể chọc thủng màn hình! Mọi người đồng loạt quỳ liếm bác sĩ Hoắc, đồng thời còn hỏi thăm về diện mạo của bác sĩ Hoắc, quỳ cầu chủ nhà post thêm mấy tấm nữa!

Sau ngày phát sóng tiết mục một tuần lễ, Tiết Tiểu Tần vô ý click mở weibo phổ biến. Phát hiện weibo y tá kia đứng hàng đầu tiên, bác sĩ Hoắc

vẫn còn trên hot search! Cô sợ hết hồn, người khác không biết chẳng lẽ cô không nhận ra? Đó là tay của Hoắc tiên sinh nhà cô!

Người nhận ra không chỉ có một mình Tiết Tiểu Tần, còn có fan của cô.

Hết chương 61

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 62

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Tay của Hoắc Lương rất đẹp, đẹp đến mức tận cùng, tinh xảo đến mức tận cùng. Bụng ngón tay trái của Hoắc Lương có viên nốt ruồi đen, Tiết Tiểu Tần từng chụp ảnh tay Hoắc Lương post lên weibo của mình. Tuy cô nhanh chóng xóa hết nhưng vẫn có người lưu ảnh, cũng có rất nhiều người ghi nhớ -- Bởi vì cặp tay kia rất đẹp.

Tiết Tiểu Tần mở tin nhắn riêng và tag, mỗi ngày cô nhận được rất nhiều thông báo tin nhắn và tag cho nên cô chẳng thể nào xem hết được. Vừa nhìn liền giật mình, người hâm mộ đều hỏi cô, bác sĩ Hoắc đang hot trên web có phải Hoắc tiên sinh nhà cô không?!

Cô sợ hãi đến nỗi tay cầm điện thoại di động cũng run rẩy.

Tiết Tiểu Tần từ trên giường bò dậy, phóng về hướng phòng sách: "Hoắc Lương! Hoắc Lương!"

Hoắc Lương đang đọc sách, nhìn cô chân không chạy vào, khẽ nhíu mày hỏi: "Tại sao không mang dép?"

Tiết Tiểu Tần không kịp trả lời, đặt di động xuống trước mặt anh chỉ chỉ: "Anh xem -- "

Hoắc Lương click mở nhìn: "Anh không biết người y tá này."

Tiết Tiểu Tần sốt ruột muốn giơ chân: "Ai thèm để ý anh có biết cô ta hay không, mau tìm người kêu cô ta xóa weibo! Lướt xem cao! Trích đăng cũng nhiều như vậy! Sao cô ta lại biết người nọ là anh?"

Kỳ thực cũng không khó đoán, người trong bệnh viện suy đoán liền biết là anh. Cùng tên Hoắc Lương, hai mươi tám tuổi, đều là bác sĩ ngoại khoa từ bên Mỹ về, tiền đồ rộng lớn, người mẹ có dáng dấp xinh đẹp thế kia trừ Hoắc Lương anh còn có ai?

Hoắc Lương kéo cô ngồi lên đùi anh: "Đừng gấp, bây giờ anh gọi điện thoại cho viện trưởng."

Tiết Tiểu Tần: "Anh mau gọi đi, dùng điện thoại di động của em gọi."

Đáy mắt Hoắc Lương toát ra ý cười: "Di động của em không có số của viện trưởng."

Tiết Tiểu Tần trợn mắt: "Chẳng phải di động của anh cũng không lưu số đó sao?" Tưởng cô không biết à, di động của anh trừ lưu số cô và ba mẹ cô, không có số người khác.

Có trí nhớ tốt sướng dễ sợ.

Hoắc Lương ngoan ngoãn cầm điện thoại của cô gọi cho viện trưởng, uyển chuyển bày tỏ nếu không xử lý vị y tá kia anh lập tức từ chức, làm viện trưởng giật nảy mình. Ông không phải người hay lên mạng, căn bản không biết trên web âm ỉ cái quái gì. Vội vàng lên mạng, giạt đến nổi trận lôi đình! Lúc trước ông đã nói, nếu có người hỏi thăm thông tin cá nhân của nhân viên trong bệnh viện, tuyệt đối không được tiết lộ! Không nhắc tới tên Hoắc Lương là vì đảm bảo việc riêng tư của Hoắc Lương, không để người khác biết chuyện có liên quan đến anh. Bây giờ thì hay rồi, cả cái bệnh viện có nhiều người như thế, chỉ có y tá này có 'năng lực' nhỉ?

Viện trưởng lập tức gọi y tá buổi tối mới có ca trực vào bệnh viện phê bình nghiêm khắc. Y tá chưa từng nhìn thấy tình huống như vậy, cô ta chỉ cảm thấy vị, nghĩ trong tay mình có tài liệu nên muốn khoe khoang với mọi người, không có ác ý. Khi nghe viện trưởng nghiêm nghị yêu cầu cô ta lập tức xóa weibo, trong lòng cô ta vừa không vui vừa sợ nhưng cuối cùng vẫn phải xóa bỏ. Bởi vì viện trưởng truyền lời của Hoắc tiên sinh rằng: Sẽ kiện cô ta tội danh xâm phạm đời sống riêng tư.

Cô ta chỉ ham hư vinh, muốn tăng nhiều fan thôi, không có ý hãm hại bác sĩ Hoắc à!

Sau khi nhóm bạn trên mạng phát hiện y tá lạng lẽ xóa weibo đồng thời không dám xuất hiện, bọn họ đều kích động như đánh máu gà, đều bắt đầu hiếu kì bối cảnh của Hoắc Lương. Nếu là người bình thường thì sẽ không có bản lĩnh lớn như vậy đúng không? Cộng thêm cô y tá kia post một weibo giải thích vì cấp trên tạo áp lực nên mới xóa, đồng thời cam đoan sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin có liên quan đến Hoắc Lương.

Sau đó có một blog tiếp thị đăng một weibo dài, chứng cứ có thuyết phục bác sĩ Hoắc trong weibo của y tá và Hoắc tiên sinh trong weibo của tác giả vẽ tay nổi danh - Nhất Tần Nhất Tiểu là một người.

Tay đẹp như vậy cũng không phổ biến, miễn bàn bụng ngón tay trái của Hoắc Lương có nốt ruồi đen, cùng giống nhau như vậy có thể có mấy người?

Tiết Tiểu Tần vừa đọc weibo xong, trái tim đều phát hoảng. Có rất nhiều người chạy tới weibo của cô, có fan của tiết mục, có fan của người chủ trì chương trình, còn có fan của ngôi sao, mục đích của bọn họ chỉ có một. Kêu gọi Hoắc Lương đứng ra gặp mặt người phụ nữ kia, bù đắp đoạn tình cảm mẹ con nhiều năm không gặp.

Có lẽ bản thân bọn họ cũng không muốn giúp đỡ người phụ nữ kia, nhưng thần tượng của bọn họ chia sẻ weibo, thân là fan đương nhiên sẽ giúp thần tượng làm việc. Tiết Tiểu Tần hoạt động trên weibo khá tốt, số fan cũng đông, mỗi tin weibo đều gần vạn bình luận và trích đăng, tác phẩm đăng nhiều kỳ thì có hơn mấy vạn lượt bình luận và share, nhưng từ trước đến nay cô không ngờ trên internet có nhiều người như thế! Bọn họ điên cuồng mà dưng mãi vào weibo của cô để lại tin nhắn, bởi vì chuyện này được nhiều người nổi tiếng quan tâm, cho nên có rất nhiều fan tới xoay Tiết Tiểu Tần, chỉ bình luận đã đạt tới mức 700 000 lượt, quá kinh người rồi!

Tiết Tiểu Tần vút đi động qua một bên, cô là một người cảm xúc hóa, cho nên thực tự nhiên bị dọa khóc. Hoắc Lương vừa thấy cô khóc lập tức tới ôm cô, dỗ dành một lúc lâu cũng vô dụng. Tiết Tiểu Tần cảm thấy hết thảy đều là lỗi của cô, hồi đó cô không nên nhắc tới Hoắc Lương trên weibo, càng không chụp ảnh của anh!

Hoắc Lương nhìn cô khóc mà đau lòng, ôm cô không ngừng đong đưa: "Không phải lỗi của em, người thật sự sai chính là mẹ của anh. Nếu bà ta không lên tiết mục đó, sẽ không có chuyện như vậy."

Bác sĩ Hoắc và Hoắc tiên sinh lên hot search mấy ngày liền nhưng độ nóng không hề giảm. Đến khi tiết mục phát sóng một lần nữa vào giờ vàng, mẹ của Hoắc Lương lại xuất hiện, thành khẩn yêu cầu tác giả vẽ tay trên mạng - Nhất Tần Nhất Tiểu biết rõ tình hình hãy cho mẹ con bọn họ gặp mặt. Trên TV còn đưa hình ảnh weibo của Tiết Tiểu Tần và những ảnh chụp bị Tiết Tiểu Tần xóa.

Hoắc Lương lạnh lùng nhìn TV, ánh mắt càng ngày càng cay nghiệt, ánh sáng màn hình TV chiếu xạ lên mắt kính của anh, che giấu tức giận trong đáy mắt.

Bọn họ làm cái gì anh đều không nói, người khác thích anh, ghét anh đều không liên quan gì tới anh nhưng một khi chuyện dính đến Tiết Tiểu Tần, Hoắc Lương liền không thể mặc kệ.

Xem ra mẹ của Hoắc Lương rất muốn tìm anh, còn mua thủy quân đi lục lợi weibo của Tiết Tiểu Tần, ngay lập tức Nhất Tần Nhất Tiểu cũng thành khách quen trên bảng hot search.

Mấy ngày nay, Tiết Tiểu Tần không được ngủ ngon, cô luôn giật mình tỉnh lại, ôm chặt Hoắc Lương, Hoắc Lương đau lòng không thôi. Ấy thế mà lúc này còn có người không biết sống chết đụng vào họng súng, thật sự nghĩ rằng bọn họ dễ bắt nạt đúng không?

Mẹ Tiết sắp bị ngôn luận chọc tức chết rồi! Rõ là một đám người hiền lành, quan tâm chuyện nhà của người khác như vậy, khẩn cấp hô hào bác sĩ Hoắc đi ra nhận mẹ, nhận nhận cái đầu mẹ các người ấy! Mẹ Tiết bùm bùm post weibo, chỉ trích sơ hở trong chuyện này, hoài nghi động cơ và thái độ làm người của mẹ Hoắc Lương.

Nhưng bà không ngờ bà bị vây công! Ngoại trừ số người mang suy nghĩ ngờ vực giống như bà, số còn lại đều là nhóm thủy quân được mẹ Hoắc Lương mời đến đánh chiếm weibo của bà! Nói bà là người không để ý đến tình cảm, tàn khốc lại khô hài, là ghé con nhảy nhót! Còn nói mẹ Tiết cố ý lợi dụng độ hot để được nổi tiếng!

Mẹ Tiết cũng chẳng phải trái hồng mềm mặc người nặn bóp, miệng lưỡi của một mình bà có thể đối phó toàn bộ fan nào tàn weibo! Trái lại qua chuyện này fan của mẹ Tiết tăng rất nhanh, mọi người đều đến vây xem bà mắng người.

Ba ngày trôi qua vẫn không có tin tức của bác sĩ Hoắc, mẹ Hoắc Lương còn đăng kí weibo thêm Vip, chứng thực thông tin là: Một người mẹ tìm kiếm con.

Lúc nhìn chứng thực này, mẹ Tiết suất ới hết cơm trưa!

Tại sao lại có người vô liêm sỉ đến mức này?!

Tiết Tiểu Tần bị chọc tức, cô giận run người, hận không thể vọt vào TV xé rách cái mặt nạ dối trá của người đàn bà kia!

Hoắc Lương không muốn cô tức giận, ôm cô vào lòng lắc lư: "Bệnh viện nhận được rất nhiều cuộc gọi của tổ tiết mục và truyền thông, bọn họ đều hi vọng anh đứng ra nhận lại bà ta."

Tiết Tiểu Tần cười nhạt: "Là vì muốn 'sáng tác' một đoạn 'Mẹ con chia lìa hơn hai mươi năm, người mẹ vĩ đại cuối cùng cũng tìm được con mình, cuộc trùng phùng cảm động của hai mẹ con' để lừa tình à?"

Lời cô trào phúng rất rõ ràng, Hoắc Lương không khỏi mỉm cười: "Đừng lo lắng."

"Em không lo, em chỉ tức giận!" Tiết Tiểu Tần nghiêng răng nghiêng lợi: "Em muốn tự tay xé xác người đàn bà kia!"

"Cho nên anh quyết định."

Tiết Tiểu Tần đột nhiên bị chuyển đề tài sừng sốt, sau đó hỏi: "Quyết định cái gì?"

"Nhận lời mời của tiết mục." Hoắc Lương khẽ nói.

"Cái gì?!" Tiết Tiểu Tần trợn to hai mắt: "Anh điên rồi hả? Em không đồng ý!"

"Không sao đâu."

"Cái gì không sao? Anh không sao nhưng em có sao! Cái gã chủ trì chương trình đó rất đê tiện! Gã thích nhất là ngáng chân người khác! Em đã

xem mấy tiết mục trước của gã, gã thay người chồng giết vợ giải thích và ủng hộ, hủy bỏ việc tử hình giúp hung thủ! Anh tham gia tiết mục nhất định sẽ bị gã đưa vào hố!"

"Cho nên, anh hi vọng em làm bạn bên anh." Hoắc Lương nhẹ giọng nói.

". . . À?"

"Tiểu Tần, cùng với anh đối mặt." Hoắc Lương ôm lấy cô, thỉnh cầu: "Cùng với anh đối mặt tất cả."

Tiết Tiểu Tần si mê nhìn anh: "Ý của anh là..."

Khóe môi Hoắc Lương hiếm thấy vung lên, gần như không nhìn thấy độ cong: "Cùng với anh đánh ngã thế giới này."

Những lời này Tiết Tiểu Tần thường treo bên miệng, anh chưa bao giờ nói lời thô tục, đột nhiên bây giờ nghe anh nói, khiến Tiết Tiểu Tần cảm thấy không khỏe đồng thời cảm thấy con mẹ nó nổ tung! Cô thoải mái hơn một chút, ôm mặt Hoắc Lương hôn một cái thật kêu lên môi anh: "Ừ, chúng ta cùng nhau đánh ngã thế giới này!" Tóm lại, hai người không xuất hiện thì ngày bình yên của cả hai sẽ không đến. Cô không post weibo cũng không trả lời tin nhắn, kết quả dẫn đến rất nhiều người bắt đầu công kích bạn* có quan hệ tốt với cô. Bọn họ bình luận ở weibo của các bạn cô, kêu gào Nhất Tần Nhất Tiểu mau xuất hiện. Có vài người bạn bị 'khủng bố' đến nỗi phải khóa bình luận nhưng vẫn bị vô số tag và tin nhắn 'giày vò'.

*Nguyên văn là "基友" (cơ hữu). Bình thường là dùng để chỉ nam đồng tính, nhưng hiện nay còn có hàm nghĩa là dùng để xưng hô với bạn bè. Trên internet thường dùng từ này để gọi bạn bè bình thường, hoặc người lạ không quen biết, nghĩa rộng hơn là để chỉ người anh em tốt, bạn thân, bạn bè, chiến hữu, đồng đội trong game online hoặc trong các trò thể thao, mang ý chỉ quan hệ ám muội hoặc có ý thân mật.

Xem ra mẹ Hoắc Lương quyết tâm rất cao. Cả ngày hết tag danh nhân này đến tag danh nhân kia, không biết tại sao người chủ trì cũng có cùng ý nghĩ đen tối với bà ta, nói chung Hoắc Lương không xuất hiện thì sẽ không dừng tay.

Cứ việc có người đưa ra hoài nghi và khó hiểu, nhưng đây chỉ là tiếng gầm rất nhỏ, rất nhanh bị đè áp xuống. Hiện tại weibo của Tiết Tiểu Tần gần như chẳng còn nhìn thấy bình luận của nhóm fan chân ái, bởi vì số lượng fan chân ái kém xa số lượng tới chiếm đóng, càng miễn bàn trong những người này hết mười người thì có chín người nghĩ Tiết Tiểu Tần nên đứng ra thanh minh.

Như bọn họ hi vọng, buổi trưa ngày 10 tháng 12, Tiết Tiểu Tần post một weibo: Cám ơn mọi người vẫn luôn quan tâm đến tiên sinh nhà tôi, chúng tôi quyết định nhận lời mời của tổ tiết mục, làm sáng tỏ mọi chuyện. Một mặt khác: Đối với những weibo bịa đặt, chúng tôi lựa chọn dùng pháp luật để giải quyết.

Hoắc Lương liên lạc luật sư công ty luật có tiếng số một số hai trong nước, vừa khéo boss công ty luật đó biết anh, đối phương là người nhà của bệnh nhân. Cho nên rất coi trọng và để bụng việc kiện cáo của Hoắc Lương, không tới hai mươi bốn tiếng những kẻ từng post weibo tung tin đồn về Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đều rối rít xin lỗi. Bởi vì bọn họ nhận được giấy mời từ tòa án!

Đáng tiếc lời xin lỗi chẳng có tác dụng, vì Hoắc Lương quyết tâm không để người đứng sau lưng chuyện này được sống khá giả. Về phần những người gió chiều nào theo chiều ấy và người mượn gió để được nổi tiếng, anh cũng không có ý định bỏ qua.

Đối với thế giới và nhân loại sống trên thế giới này, Hoắc Lương cực kì lạnh nhạt cay nghiệt. Anh không cần bất kì ai có thiện cảm với anh, đồng dạng anh cũng không có bất kì thiện cảm với những người đó. Nếu bọn họ

dám trêu chọc đến trên đầu anh thì phải có dũng khí và năng lực gánh chịu hậu quả.

Mọi người đều là người trưởng thành, bất cứ ai cũng phải chịu trách nhiệm với hành động của mình đúng không?

Hai ngày sau số mới nhất của tiết mục sẽ được phát sóng trực tiếp. Mọi người đều chờ xem kết cục của câu chuyện tìm người thân cảm động trời đất này.

Từ biểu hiện của Triệu nữ sĩ, bà là người mẹ tốt, dịu dàng, hiền lành. Bởi vì bà chịu không nổi người chồng vũ phu nên bỏ lại đứa con nhỏ, một mình bỏ đi mà áy náy đến tận bây giờ -- Bà chạy trốn bỏ lại con nhỏ là không đúng, nhưng ở lại thì khác nào chờ bị đánh chết tươi? Mười mấy năm qua bà cũng bị lương tâm giày vò, nhìn người phụ nữ xinh đẹp khóc sướt mướt trên TV khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Nhưng từ weibo của Nhất Tần Nhất Tiểu, bọn họ không có biểu hiện ra ý tưởng muốn nhận lại người thân, thậm chí lâu như vậy cũng không đáp lại, thực rõ ràng là không muốn thừa nhận Triệu nữ sĩ. Tại sao lại như vậy? Hiện tại Hoắc Lương có thân phận và bối cảnh gì? Vì sao y tá trong bệnh viện thuận tay post vài tấm ảnh của anh thì bị ép xóa bài viết còn xóa tài khoản weibo?

Quan trọng nhất chính là sự kiện này còn liên quan đến tác giả vẽ tay Nhất Tần Nhất Tiểu rất hot trên internet.

Hết chương 62

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh - Chương 63

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Có người nói hai vợ chồng Hoắc Lương sẽ xuất hiện trong tiết mục lần này, cho nên tất cả rất mong chờ. Fan chân ái của Tiết Tiểu Tần luôn tò mò về dáng vẻ của đại đại* nhà mình, anti fan càng không cần phải nói, Tiết Tiểu Tần phải xấu mới phải, càng xấu càng tốt, càng xấu càng dễ công kích.

*Là kiểu cây đa, cây đề, gạo cội hoặc có địa vị trong giới nào đó, hoặc kiểu giới giang mà người ta kính trọng nể nang

Weibo Tiết Tiểu Tần post lên có hơn 100 000 lượt chia sẻ, trong đó đa số đều là những người đứng về phía bọn cô, bạn bè, nhà xuất bản, biên tập, vv... Cho dù Triệu nữ sĩ có mời thủy quân cũng không đánh lại bạn bè và fan chân ái của cô!

Người có mắt vẫn chiêm số đông đúng không? Cô tin tưởng phần lớn mọi người có thể phân biệt ai đúng ai sai.

Dù không thể cũng không sao, cô chỉ muốn cùng Hoắc Lương dặt tay sóng vai cùng đối mặt với tất cả là được.

Triệu nữ sĩ đã nghĩ đủ cách đưa bọn họ lên nơi đầu sóng ngọn gió, hi vọng đến lúc đó bà ta đừng hối hận.

Thật sự nghĩ rằng Hoắc Lương vẫn là đứa bé năm tuổi ngoan ngoãn bị bà ta nhốt trong toilet nữ à? Có phải giấc mộng của Triệu nữ sĩ quá đẹp hay không?

Tiết mục phát sóng trực tiếp cho nên không có chuyện biên tập cắt nối, cố gắng đem tất cả những gì chân thật nhất đến cho người xem. Nói cách khác chính là không ai có thể làm giả.

Cùng ngày hôm đó, Tiết Tiểu Tần và Hoắc Lương ngủ một giấc đến chiều. Triệu nữ sĩ cũng không đi một mình, người chồng hiện tại và đứa con riêng của bà ta cũng đi. Tiết Tiểu Tần cảm thấy Triệu nữ sĩ là một nhan

khống*, bởi vì người chồng thứ hai và con riêng của bà ta có dáng dấp không tệ. Vì vậy rất nhiều người đứng về phía Triệu nữ sĩ có giá trị nhan sắc cao.

*Cuồng vẻ đẹp của nhan sắc.

Tiết Tiểu Tần ngồi trên giường suy xét bản thân nên mặc quần áo gì, nghe nói ở phòng phát sóng có mở điều hòa, sẽ không quá lạnh, như vậy cô... Hoắc Lương từ phòng tắm đi ra thấy cô ngồi đó ngẩn ngơ, nhẹ nhàng hôn cô: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Chồng, anh nói em mặc cái nào được?" Tiết Tiểu Tần buồn rầu hỏi.

Hoắc Lương nói: "Em mặc gì cũng đẹp."

Anh ăn ngay nói thật, Tiết Tiểu Tần trợn mắt: "Em biết em đẹp, không cần anh nói."

Hoắc Lương thành thật ngậm miệng.

"Chẳng những phải đẹp, mà còn phải. . . Ừ, hào quang rực rỡ bắn ra bốn phía." Tiết Tiểu Tần nghiêm túc nói: "Phải trong nháy mắt hạ Triệu nữ sĩ xuống nhưng không thể quá mức mạnh mẽ, tốt nhất là ngụy tử kiểu mẫu em gái dễ thương." Nói xong, cô nhếch cái miệng nhỏ cười thản nhiên: "Anh cảm thấy thế nào?"

Hoắc tiên sinh tiếp tục ngậm miệng.

Tiết Tiểu Tần lắc lắc anh: "Em nói thật với anh rồi! Bây giờ phải làm sao? Em nên mặc cái gì?"

Hoắc Lương nói cho cô biết: "Anh chuẩn bị xong rồi."

Tiết Tiểu Tần mở to hai mắt đầy mong đợi, kết quả Hoắc Lương lấy ra một bộ áo sơ mi và quần jean, cực kì bình thường!

Tiết Tiểu Tần: "... " Mặc cái này à? Em muốn mặc lễ phục dạ hội hoa lệ đi nghiên ép kẻ địch!

"Bộ này cũng rất được." Miệng Hoắc Lương như bôi mật: "Em mặc cái gì cũng đẹp hơn bà ta."

Nghe ông xã chân thành dỗ dành, Tiết Tiểu Tần không nhịn được cười: "Vậy được rồi, nghe lời anh."

Hai người chia ra đi thay quần áo, lúc Tiết Tiểu Tần thay quần áo xong, đứng soi gương, cô không khỏi cảm thán ánh mắt của Hoắc Lương thật độc. Dáng người và diện mạo của cô đều được trời cao ưu ái, trước kia vì ham ăn biếng làm nên có chút thịt thịt, thông thường chính là thịt có chút xệ. Nhưng kể từ sau khi kết hôn, cô theo Hoắc Lương tập thể hình, hiện tại vóc người Tiết Tiểu Tần hoàn toàn không thể nói, cô vẫn có đường cong và cơ bụng rất đẹp! Tuy khá ít, nhưng vẫn tốt hơn không có.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, quần jean thắt lưng cao càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của cặp đùi. Nếu nói khoa trương một chút, Tiết Tiểu Tần cảm thấy có thể dùng cụm từ chân dài tới nách để ca ngợi bản thân. Áo sơ mi trắng phong cách đơn giản nhưng cắt may rất vừa vặn, vòng eo mềm mại một tay có thể ôm hết, cô mở nút áo đầu tiên, thả tóc xuống. Người phụ nữ trong gương dáng người cao gầy, tỉ lệ hoàn mỹ, eo nhỏ chân dài, không có chỗ nào để soi mói.

Tiết Tiểu Tần cảm ơn mẹ yêu đã sinh cô tốt đến như vậy.

Hoắc Lương cũng mặc áo sơ mi trắng nhưng quần là quần tây, anh không thích mặc quần jean lắm. Thời tiết bên ngoài có chút lạnh nên hai người đều mặc áo khoác nỉ màu đen. Tiết Tiểu Tần nhìn vào gương thầm nghĩ bọn họ đi 'đánh mặt' Triệu nữ sĩ hay là đi diễn ân ái?

Đưa tay kéo dây khóa đôi ủng ngấn lên, Tiết Tiểu Tần ngồi trước bàn trang điểm chuẩn bị trang điểm. Hoắc Lương đứng một bên nhìn cô, cô

nhìn anh cười cười, trang điểm tươi mát mà tự nhiên, ngũ quan xinh đẹp được tô vẽ cẩn thận tỉ mỉ càng lộ vẻ tinh xảo. Tiết Tiểu Tần kéo cánh tay Hoắc Lương, hai người cùng dùng bữa tối rồi mới lên xe.

Căn cứ địa chỉ và GPS, Hoắc Lương lái xe trên đường, Tiết Tiểu Tần lấy di động xem tin tức weibo, mẹ Tiết khẩn trương gọi điện thoại sang hỏi hai người dự định làm gì? Tiết Tiểu Tần rất tự tin nói cho bà biết không cần lo lắng, hết thảy đều nằm trong tầm tay!

Bên ngoài đài truyền hình có rất nhiều người chờ đợi, Tiết Tiểu Tần nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa mới tới giờ phát sóng, thật không hiểu bọn họ kích động cái quái gì?

Hoắc Lương lái xe vào bãi đậu xe dưới hầm, dẫn Tiết Tiểu Tần đi vào từ cửa sau, hai người nắm tay nhau, nhẫn cưới trên ngón áp út rất dễ làm người khác chú ý.

Không ngờ vợ chồng người trong cuộc sẽ có bộ dạng này, nhân viên công tác phụ trách tiếp đãi hai người đều có chút ngốc, nhìn chăm chăm hai người một hồi lâu không hoàn hồn. Cuối cùng Tiết Tiểu Tần lên tiếng nhắc nhở mới bừng tỉnh: "Đi bên này, đi bên này, mời đi bên này..." Vừa dẫn đường vừa nghĩ thầm: Rốt cuộc tiết mục của bọn họ là tiết mục điều hòa tình cảm hay là tuyển diễn viên mới vậy? Cái này, cái này giá trị nhan sắc cũng quá cao rồi!

Trong phòng nghỉ ngơi, Tiết Tiểu Tần dựa vào vai Hoắc Lương hỏi: "Chồng, anh khẩn trương không?" Chờ một lát sẽ lên TV, phát sóng vào giờ vàng, chẳng biết có bao nhiêu người nhìn thấy.

Hoắc Lương lắc đầu: "Không cảm giác."

Tiết Tiểu Tần đột nhiên nở nụ cười: "Thật khéo, em cũng không cảm thấy hồi hộp." Vừa nói vừa cầm tay Hoắc Lương, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn chăm chăm người đàn ông nhà mình. Chỉ cần ở cùng một chỗ

với anh, dù đi tới chân trời góc biển, đối mặt với cả thế giới, Tiết Tiểu Tần cũng không sợ.

Hoắc Lương cúi đầu hôn lên trán cô, vô phần quý trọng: "Chuyện gì cũng không có, Tiết Tiểu Tần của anh đừng cảm nhất."

"Hoặc tiên sinh của em cũng rất dũng cảm." Tiết Tiểu Tần học theo anh nói: "Chờ chuyện này kết thúc, chúng ta cùng đi ra ngoài dạo chơi được không?"

Cô dùng đôi mắt mèo ngấp nước nhìn anh, Hoắc Lương đâu thể cự tuyệt, lập tức gật đầu: "Được."

"Em muốn đến trường đại học anh từng học." Tiết Tiểu Tần ôm cánh tay anh, dịu dàng nói: "Em còn muốn nhìn nơi anh từng ở, muốn đi qua con đường anh từng đi. Sau này, em đều ở bên cạnh anh, không bao giờ để cho anh một mình."

Trong mắt Hoắc Lương có vô số lời muốn nói nhưng anh cái gì cũng không nói, chỉ ôm Tiết Tiểu Tần, thanh âm rất nhẹ: "Được."

Bởi vì từ đầu đến cuối Hoắc Lương không có biểu cảm, vẻ mặt mườì phần cao ngạo lạnh lùng, nhân viên công tác không dám tìm anh nói chuyện, có chuyện đều hỏi Tiết Tiểu Tần. Hỏi Tiết Tiểu Tần rằng bên ngoài có truyền thông muốn phỏng vấn hai người, hỏi thăm bọn họ có đồng ý tiếp nhận phỏng vấn hay không. Có lẽ nhìn thấy mặt mũi Tiết Tiểu Tần xinh đẹp, nhân viên công tác lặng lẽ tiết lộ Triệu nữ sĩ ở phòng nghỉ sát vách chấp nhận phỏng vấn.

Tiết Tiểu Tần cười lạnh trong bụng, không kịp chờ đợi nên tranh thủ lúc đạo đức còn ở điểm cao chế tài người khác ư? Trái lại càng lộ vẻ bản thân chột dạ mà thôi. Nhớ lại Hoắc Lương kể với cô, Tiết Tiểu Tần âm thầm thề, tuyệt đối không để Triệu nữ sĩ có cơ hội ép bọn cô đến đường cùng.

Nhân viên công tác ngồi ở bên trong chờ mấy phút liền không chịu nổi ---- Vì anh ta cảm thấy mình dư thừa, từ đầu tới cuối, ngoại trừ bà Hoắc xinh đẹp nói với anh ta vài câu, Hoắc tiên sinh hoàn toàn chẳng chú ý đến anh ta! Anh ta cảm thấy mình là cái bóng đèn cực kì, cực kì sáng! Cho nên dù quy định nhân viên công tác phải ở bên cạnh khách mời, anh vẫn lựa chọn ra ngoài.

Vừa vào hậu trường, có rất nhiều đồng nghiệp kích động kéo anh ta hỏi: "Người tới chưa? Nghe nói là một đôi? Dáng dấp thế nào? Tay đẹp như vậy, diện mạo khẳng định không xấu!" Nhìn tướng mạo của Triệu nữ sĩ thì biết, thường nói con trai giống mẹ, bác sĩ Hoắc định rất đẹp trai!

Nhân viên công tác nhìn thoáng qua đồng nghiệp của mình, tuy không muốn thừa nhận lắm nhưng vẫn nói: "Phải, rất đẹp trai. Giá trị nhan sắc của hai người đều rất cao."

"Cao cỡ nào? Có bằng Triệu nữ sĩ không?" Không phải nói khoác, cho dù Triệu nữ sĩ đã vào tuổi trung niên, nhan sắc của bà ta vẫn hơn mấy mình tinh đang nổi bây giờ! Có thể thấy hồi còn trẻ bà ta đẹp như thế nào.

"Cao hơn Triệu nữ sĩ!"

"Thật hay giả?"

"Cậu đừng có gạt bọn tôi nhé!"

"Đúng vậy, chờ một lát nữa phát sóng trực tiếp, bọn tôi liền biết cậu ba xạo thôi!"

Anh ta liếc mắt: "Tôi lừa mấy người làm gì, có được xu nào không? Bà Hoắc đẹp hơn Triệu nữ sĩ là thật, bác sĩ Hoắc càng khỏi phải nói. Nhưng tôi cảm thấy dáng dấp của anh ấy và Triệu nữ sĩ* cũng không giống nhau nhiều, tóm lại đều dễ nhìn. Chờ một lát nữa các người sẽ biết."

*Nguyên văn là Hoắc thái thái = bà Hoắc, mình nghĩ tác giả gõ nhầm, xin phép sửa lại.

Anh ta càng thần bí, đồng nghiệp xung quanh càng tò mò. Mồm năm miệng mười dò hỏi không ngừng, suýt chút nữa ép điên anh nhân viên kia.

Bên ngoài ồn ào như thế nào ,Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần ở trong phòng nghỉ đều không quan tâm. Hai người rúc vào nhau trò chuyện, đa số đều là Tiết Tiểu Tần nói Hoắc Lương nghe. Đối lập rất rõ ràng so với một nhà Triệu nữ sĩ chấp nhận truyền thông phỏng vấn ở phòng nghỉ sát vách, quần chúng có thể không biết nhưng nhân viên công tác và các ký giả truyền thông đều xem ở trong mắt.

Rất nhiều thời điểm, vội vàng liền chứng tỏ mình kém cỏi. Càng nóng lòng lấy đạo đức, truyền thống hiếu đạo hoặc tình thương của mẹ làm ngyet trang, càng biểu hiện bọn họ lo lắng. Do đó, sẽ có người sinh lòng nghi ngờ. Chúng tôi đều biết tất cả là sự thật, vì sao bà cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần? Lẽ nào chúng tôi có thể đảo ngược đúng sai? Trên mạng đã sớm có bài viết do bà cung cấp, bà cần gì phải kể lại một lần nữa cho chúng tôi nghe? Bây giờ chúng tôi muốn biết tư liệu về đôi vợ chồng đang ở sát vách, có thể phối hợp một chút hay không?

Đáng tiếc, Triệu nữ sĩ không biết.

Hết chương 63

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh

Chương 64 + 65 + 66

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Đúng 8h tối Bắc Kinh.

Tiết Tiểu Tần và Hoắc Lương ở phía sau sân khấu chờ đợi, hai nhân viên công tác theo bên cạnh không hẹn mà cùng khẩn trương, ngược lại hai vợ chồng nhà này vô cùng bình tĩnh, giống như người tham gia không phải bọn họ hoặc không lo lắng nói sai sẽ bị tiết mục đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, mà là một nhà cùng đi siêu thị mua hàng khuyến mãi giảm giá.

"Ở tiết mục tuần trước, tôi tin tưởng mọi người đều muốn biết về cậu con trai lớn được Triệu nữ sĩ tìm kiếm mười ba, hai mươi ba năm. Thật may, sau nhiều lần cố gắng rất cuộc chúng tôi đã tìm được tin tức người con trai lớn của Triệu nữ - Hoắc Lương Hoắc tiên sinh. Đồng thời, tổ tiết mục chúng tôi đã mời được Hoắc Lương Hoắc tiên sinh và vợ anh ấy đến trường quay, xin quý vị khán giả một tràng vỗ tay hoan nghênh vợ chồng Hoắc tiên sinh!"

"Hoắc tiên sinh, bà Hoắc, hai người vẫn nhớ những gì lúc này tôi nói chứ?" Nhân viên công tác nhỏ giọng dặn dò: "Lên sân khấu đi tới hai cái ghế đối diện chỗ ngồi của Triệu nữ sĩ, đó là chỗ ngồi của hai vị."

"Tôi biết rồi, xin cảm ơn." Tiết Tiểu Tần không chút keo kiệt nở nụ cười ngọt ngào, khiến chàng nhân viên trẻ tuổi đỏ mặt.

Hoắc Lương nắm tay cô, ánh mắt lạnh xuống. Tiết Tiểu Tần le lưỡi, nắm tay Hoắc Lương cùng đứng sau cánh cửa. Tiếng nhạc lập tức vang lên, cánh cửa từ từ mở, hai vợ chồng dắt tay nhau đi ra ngoài.

Ta f*ck!

Đây là câu nói đầu tiên của khán giả có mặt tại trường quay.

Ta f*ck!

Đây là lời đầu tiên của khán giả trước TV và các bạn xem tiết mục phát trực tiếp trên mạng.

Giá trị nhan sắc quá nghịch thiên rồi!

Hoắc tiên sinh mặc áo khoác màu đen, tay nắm chặt tay bà Hoắc, bà Hoắc và anh mặc áo khoác tình nhân, phối hợp với áo sơ mi trắng đơn giản và quần jean, ấy vậy mà đẹp phát khóc luôn! Từ giá trị nhan sắc, hai người này cực kì xứng đôi. Diện mạo thật xứng đôi!!!!

Dáng dấp của Hoắc tiên sinh rất đẹp! Bà Hoắc cũng rất đẹp đẹp đẹp! Vừa nhìn liền biết là người được dạy dỗ tốt, khí chất tao nhã, tuy vẻ mặt Hoắc tiên sinh lạnh như băng không cảm xúc nhưng khóe môi bà Hoắc luôn mỉm cười. Hai vợ chồng một người giống mùa đông lạnh lẽo, một người như mùa xuân ấm áp, hai thái cực đối lập song song lại vô cùng xứng đôi.

Đặc biệt là khi ống kính đặc tả, hàng lông mi dài, sóng mũi cao, đôi mắt, con ngươi đen nhánh và sườn mặt hoàn mỹ của Hoắc Lương đều khiến người ta cảm thấy hít thở không thông. Không ít cô gái không nhận được nhìn chăm chăm dáng người bà Hoắc, trong cuộc sống thực tế còn có cặp vợ chồng như thế à? Quả thực làm người ta không dám tin!

Lại nhìn nhìn Triệu nữ sĩ được bọn họ tâng bốc thành đại mỹ nữ, ở trước mặt bà Hoắc đột nhiên bị rớt một level.

Dáng ngồi của Hoắc Lương rất chuẩn, sống lưng thẳng tắp là thói quen của anh. Tiết Tiểu Tần thoải mái hơn nhiều, chân nhẹ nhàng bắt chéo, dựa lưng vào ghế sofa mềm mại. Bởi vì dáng dấp cô xinh đẹp lại rất ngọt ngào nên dù vênh chân bắt chéo cũng không khiến người ta cảm thấy thiếu lịch sự, trái lại cảm thấy cô rất đẹp và tự nhiên.

"Hoắc tiên sinh, bà Hoắc, xin chào hai người." Người chủ trì nở nụ cười, vươn tay chào hỏi hai người.

Hoắc Lương gật đầu một cái không nói gì, Tiết Tiểu Tần cười cười: "Chào anh."

"Hôm nay chương trình mời hai vị đến đây thật ra cũng là chuyện tốt." Người chủ trì lúng túng rút tay về, trong lòng ghi hận Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần. Trong giới giải trí, gã dựa vào cái miệng chuyện gì cũng dám nói, cho nên xưa nay không có người dám đắc tội với gã. Hiện tại bị người đối xử như thế đúng là lần đầu tiên! Người ghét gã rất nhiều, người mắng gã muốn gã cút khỏi vòng giải trí càng nhiều nhưng chưa từng có người dám ở trước mặt coi thường gã.

Gã hăng giọng một cái, chỉ vào Triệu nữ sĩ lệ nóng doanh tròng hỏi Hoắc Lương: "Hoắc tiên sinh, anh nhìn kĩ vị Triệu nữ sĩ này xem có cảm giác quen mắt hay không?"

Hoắc Lương nói: "Không có."

Khán giả nữ say mê nhắm mắt lại: Chàng trai đẹp giọng nói cũng dễ nghe! Thật ghen tỵ hâm mộ bà xã của anh ấy! Thế nhưng có thể gả cho người đàn ông như vậy! Chẳng qua nhìn lại diện mạo và dáng người Tiết Tiểu Tần, các cô đành lạng lẽ chịu thua. Mặc kệ những cái khác, ít nhất giá trị nhan sắc và dáng người của người ta hoàn toàn tỉ lệ thuận.

Khán giả nam thì nhìn chăm chăm Tiết Tiểu Tần, âm thầm bóp cổ tay, bọn họ cũng muốn có vợ đẹp, chao ôi!!!

Người chủ trì ghen họng một chút, mơ hồ cảm thấy vị Hoắc tiên sinh này là một nhân vật khó đối phó. Vì vậy gã dự định xuống tay từ Hoắc Lương: "Bà Hoắc, xin hỏi bà có từng tò mò về ba mẹ của Hoắc tiên sinh hay không? Tôi nghe nói hai người đã kết hôn một năm, ba mẹ Hoắc tiên sinh không xuất hiện trong hôn lễ, lẽ nào cô không cảm thấy kinh ngạc hoặc kì quái? Điều này cô từng hỏi Hoắc tiên sinh chưa?"

Tiết Tiểu Tần mỉm cười thỏa đáng: "Tôi biết rõ quan hệ giữa Hoắc Lương và ba mẹ anh ấy. Vì thế tôi không thể chấp nhận người tạo ra những vết thương lớn cho tiên sinh nhà tôi xuất hiện trong hôn lễ của chúng tôi."

Lời này vừa nói xong, cả trường quay cùng ồ lên. Chuyện gì đã xảy ra? Lời này so với những gì Triệu nữ sĩ hoàn toàn không ăn khớp thì phải? Không phải Triệu nữ sĩ nói chồng trước đánh đập bà ta nên mới bỏ nhà đi trốn sao? Vì sao giọng điệu bà Hoắc không giống như thế?

Hơn nữa, ánh mắt bà Hoắc phảng phất như không tôn kính thơm thảo Triệu nữ sĩ.

Người chủ trì lập tức giảng hòa nói: "Chúng ta đều biết một đứa bé mất mẹ sẽ có cảm nhận gì. Thế nhưng tôi cảm thấy Hoắc tiên sinh cần phải thông cảm cho Triệu nữ sĩ, dù sao thì ngày xưa Triệu nữ sĩ bỏ đi cũng là bất đắc dĩ, bản thân bà còn không thể tự bảo vệ thì làm sao bảo vệ được Hoắc tiên sinh còn tấm bé? Chúng ta đều biết trên đời này, mẹ là người yêu con nhất, nào có người mẹ không thương con mình? Vì vậy, Triệu nữ sĩ có nỗi khổ trong lòng. Trong tình huống đó, nếu bà không chạy trốn, rất có thể bà sẽ bị chồng trước đánh tới chết. Còn Hoắc tiên sinh, anh ấy là huyết mạch của chồng trước Triệu nữ sĩ, dù Triệu nữ sĩ rời đi, anh ấy tuyệt đối không bị tổn thương gì." Nói xong, gã quay đầu nhìn Triệu nữ sĩ: "Triệu nữ sĩ, bây giờ nhìn thấy người con trai lớn sau hai mươi ba năm xa cách, bà có cái gì muốn nói không?"

Triệu nữ sĩ không kiềm được nước mắt, ánh mắt từ ái của bà ta nhìn chăm chú vào Hoắc Lương, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, ống kính vừa khéo quay được cảnh này, khiến vô số người chứng kiến và người đi theo bên cạnh bà ta tan nát cõi lòng: "Tiểu Lương... Con, con trưởng thành rồi...Ô..." Bà ta dùng tay cầm khăn giấy che mặt, phát ra tiếng khóc nức nở, sắm vai người mẹ khẩn cấp tìm con sau nhiều năm mất liên lạc, hi vọng có thể bù đắp lại tình thương cho con vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu Tiết Tiểu Tần không biết rõ sự thật trong chuyện này, e rằng cô đã sớm đứng bên phía Triệu nữ sĩ, dùng ngòi bút làm vũ khí đối phó Hoắc Lương.

Hoắc Lương lạnh lùng nhìn một màn trước mặt, bất cứ ai cũng cảm nhận được lạnh nhạt và xa cách từ anh, nhất là khi nghe Triệu nữ sĩ thổ lộ tình cảm, điều này làm cho khán giả nghị luận sôi nổi, cảm thấy kì quái.

Người chủ trì hỏi Hoắc Lương: "Hoắc tiên sinh, xin hỏi có phải anh vẫn oán trách mẹ anh bị ép bỏ trốn, rời khỏi anh lúc anh năm tuổi? Có phải lúc bé chịu tổn thương khiến cho anh không thể tha thứ cho mẹ ruột? Thế nhưng tôi có một câu muốn nói, trên đời này không có cha mẹ không đúng, mỗi một cặp cha mẹ đều yêu con của mình. Hai mươi ba năm qua, mẹ anh vẫn đau khổ tìm kiếm anh khắp nơi, lẽ nào anh không có gì muốn nói?"

Nghe vậy, Hoắc Lương chậm rãi giơ mắt lên, con người sáng ngời đen nhánh nhìn chăm chú người chủ trì, hỏi: "Anh cảm thấy tôi nên nói gì?"

Người chủ trì sững sốt, trên tiết mục của gã đều là người bình thường, cho dù mồm miệng lanh lợi cũng không phải đối thủ của gã. Nhưng phản ứng của Hoắc Lương hoàn toàn không nằm trong dự đoán của gã! Theo lý thuyết, đối mặt với Triệu nữ sĩ tìm con, Hoắc Lương sẽ có hai quyết định -- - nhận lại nhau hoặc không nhận nhau. Nếu nhận lại nhau, gã có thể lừa tình một phen sau đó dẫn dắt câu chuyện đến hồi happy ending; không nhận lại nhau, Hoắc Lương lập tức tức giận xoay người rời đi --- cái này là biểu hiện của thông thường của các khách quý trong tiết mục trước kia. Hiện tại, người chủ trì có chút ngốc ngốc, tại sao gã cảm thấy đôi vợ chồng son nhà này hoàn toàn không hề quan tâm? Đã không quan tâm thì anh chị tới đây làm cái gì?

Vì vậy, gã lập tức điều chỉnh ngôn ngữ bắt đầu công kích Hoắc Lương: "Tôi từng học tâm lý học một thời gian, tôi biết bóng ma lúc nhỏ đối với trẻ con --- đặc biệt là đứa trẻ ở gian đoạn vị thành niên rất đáng sợ,

về sau có một khoảng thời gian dài bọn họ không thể quên được những chuyện đó, bởi vậy có rất nhiều người bước lên con đường phạm tội. Nhìn chung sát thủ liên hoàn gần một trăm năm qua, bọn họ gần như đều có vấn đề thần kinh hoặc ít hoặc nhiều. Hoặc tiên sinh, tôi có điều muốn hỏi anh, trong hai mươi ba năm không có mẹ ở bên cạnh, anh làm sao điều chỉnh bản thân? Nghe nói anh là bác sĩ, xin hỏi trạng thái tinh thần của anh có đủ để anh chống đỡ đứng ở cương vị hay không?"

Tiết Tiểu Tân khẽ nhú mày, Hoắc Lương nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay cô. Từ khi lên sân khấu đến bây giờ, tay hai người nắm chưa từng buông lỏng, Hoắc Lương nghiêng đầu qua cùng cô đối mặt, Tiết Tiểu Tân lập tức bình tĩnh lại. Bọn họ có nhau, dù là địch của toàn thế giới cũng chẳng sao, không có gì đáng sợ.

Hoắc Lương ngồi trên ghế sofa; người chủ trì thì đứng, vẻ mặt giống như người ở tít trên cao nhìn xuống giọng nói hùng hổ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. Bình thường ở trong tiết mục trước gã cũng như thế, ý vào bản thân quen thuộc tiết mục như lòng bàn tay, do đó tạo cảm giác áp bách đối với khách mời, mục đích không chế toàn trường trong lòng bàn tay.

Nhìn bộ dạng người chủ trì, Hoắc Lương mở miệng hỏi: "Dùng Reboxetine* điều trị chứng hậm hực của anh có hiệu quả không?"

*Điều trị bệnh trầm cảm và các bệnh chứng khác

"??"

Đây là suy nghĩ của khán giả tại trường quay.

"??"

Đây là suy nghĩ của khán giả xem TV và nhóm bạn xem trên trực tiếp internet.

Chỉ có người chủ trì lập tức biến sắc: "Anh nói bây bạ gì đó?"

"Kỳ thật, anh cũng không thể bình chân như vại với những công kích và phán xét khi truyền thông tạp chí và internet chia vào anh. Làn sóng phản đối kéo dài khiến anh mắc chứng hăm hực nghiêm trọng. Mặc dù bề ngoài nhìn không khác người bình thường, nhưng trên tay trái anh có miệng vết thương. Tôi thấy đó là vết thương do lưỡi dao gây ra, vết thương do bản thân gây ra." Thanh âm Hoắc Lương bình tĩnh, chậm rãi gằn từng chữ: "Tuy rằng Reboxetine trị liệu chứng hăm hực có hiệu quả nhưng rất dễ xuất hiện tác dụng phụ. Ví dụ như miệng khô, táo bón, nhiều mồ hôi. Anh luôn mang theo cốc sứ lớn ở bên mình, nói vài câu liền đổ mồ hôi, thực rõ ràng anh đổ mồ hôi không phải vì khẩn trương. Đối với cái sân khấu này, anh quen thuộc tựa như vườn hoa sau nhà mình, hơn nữa, một năm trước anh đã ly hôn, vợ trước của anh lấy đi một nửa tài sản nhưng anh không có bất kỳ ý kiến gì. Cho nên tôi nghĩ, thuốc trị chứng hăm hực lại xuất hiện một tác dụng phụ trên người anh, mà cái tác dụng này đối với nhiều người đàn ông đều rất khó mở miệng, đó chính là âm hành khó cương cứng. Phổ biến một chút gọi là bệnh liệt dương. Căn cứ vào trình độ mắc bệnh của anh, tôi đoán thời gian không ngắn, vì vậy anh có một khoảng thời gian dài không có quan hệ tình dục."

Nói xong, Hoắc Lương còn tốt bụng nhắc nhở: "Mặt khác, thuốc này rất dễ làm cho người bệnh xuất hiện ý nghĩ tự hại bản thân hoặc tự sát, vì vậy anh thường lo âu cáu giận. Tôi khuyên anh nên nghe theo lời bác sĩ, tuy chứng hăm hực nặng rất khó chữa lành nhưng vẫn đừng tùy tiện tăng thêm liều thuốc. Bởi vì sản phẩm đặc trị khi dùng quá liều sẽ gây tổn thương rất lớn đối với cơ thể."

Tiết Tiểu Tần cười xì một tiếng, nói với người chủ trì đang ngây ra như phỗng: "Ngại quá! Tiên sinh nhà tôi lại phát bệnh nghề nghiệp, anh ấy quan sát khá giỏi, xin anh thông cảm cho."

Cả trường quay cười phá lên, mặt người chủ trì càng đỏ bừng: "Anh, anh, anh câm miệng lại!"

Hoắc Lương ngoan ngoãn câm miệng.

Trước tới giờ, mọi người chưa từng thấy người chủ trì có tiếng là ăn nói khéo, miệng độc làm người ta tức chết không đền mạng phải cam chịu khốn cùng như thế. Cũng phải, không có người đàn ông nào hi vọng bị nhân dân cả nước biết mình âm hành khó cứng.

Thế nhưng người chủ trì chính là người chủ trì, tu dưỡng chuyên nghiệp vô cùng tốt, rất nhanh đã chuyển đề tài trở về. Vì gã nhận ra Hoắc Lương khó đối phó nên gã trực tiếp chuyển đầu mâu về phía Tiết Tiểu Tần: "Bà Hoắc nghĩ như thế nào? Triệu nữ sĩ một lòng hi vọng nhận lại Hoắc tiên sinh, xin hỏi cô có nguyện ý tiếp nhận người mẹ chồng này không? Theo hiểu biết của tôi, Triệu nữ sĩ là người phụ nữ hiền lành dịu dàng, Hoắc tiên sinh thiếu khuyết tình mẹ từ khi còn bé, hiện tại cơ hội xuất hiện ngay trước mắt, bà Hoắc có nguyện ý đứng ở giữa giúp mẹ con họ hòa giải hay không?"

Tiết Tiểu Tần nhìn người chủ trì cười thản nhiên, cười đến xinh đẹp khiến gã mất hồn nửa giây: "Tôi không muốn."

Người chủ trì chờ chính là những lời này của cô, lập tức nói: "Tôi cảm thấy cô như vậy rất không đúng đồng thời cũng rất hẹp hòi, huyết thống mẹ con là chuyện thường tình, làm sao có thể không quan tâm? Có lẽ cô chưa từng thật sự tiếp xúc đến vết thương trong đáy lòng của Hoắc tiên sinh, thường nói hòa giải không khuyên phân chia, lẽ nào bà Hoắc không hiểu đạo lý này? Cô nhìn Triệu nữ sĩ ngồi ở đối diện đi, bà khổ cực tìm kiếm Hoắc tiên sinh hai mươi ba năm không có kết quả, bây giờ vất vả tìm được, chẳng lẽ bà Hoắc không nên vui mừng thay bọn họ sao? Thân là một người vợ đạt tiêu chuẩn, tại sao cô không suy xét đến cảm nhận của người chồng?"

Tiết Tiểu Tần nhướn mày nói: "Vậy anh cho rằng kiểu phụ nữ gì mới là người vợ đạt tiêu chuẩn?"

"Dịu dàng, hiền lành, ra được phòng khách vào được nhà bếp, có thể là người đầu tiên cảm nhận được cảm xúc biến hóa của người chồng. Trước khi người chồng đi làm về phải chuẩn bị xong bữa cơm chờ anh ta, biết lắng nghe nỗi buồn khổ của anh ta, hết thấy đều lấy người chồng làm điều kiện tiên quyết, đặt người chồng lên vị trí quan trọng nhất." Người chủ trì chậm rãi nói.

Tiết Tiểu Tần bừng tỉnh hiểu ra: "Tôi hiểu vì sao anh ly hôn rồi."

Người chủ trì bị ghen... một chút: "Hôn nhân của tôi là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi."

"Cho nên người có hôn nhân thất bại như anh lấy quyền gì xoi mói, quơ tay múa chân đối với hôn nhân mỹ mãn của chúng tôi?" Tiết Tiểu Tần cười híp mắt.

Trên trán người chủ trì bắt đầu ứa mồ hôi nhưng trên tay gã không có cầm khăn giấy, gã cũng không muốn vì trở về cầm khăn giấy mà ra vẻ mình yếu thế, trực tiếp cứng rắn nói: "Không có cha mẹ là một chuyện, nhưng có cha có mẹ lại không chịu nhận biết, gây tổn thương trái tim của đấng sinh thành, tôi nghiêm trọng hoài nghi tam quan* của hai người có vấn đề! Hôn nhân của các người nhìn bề ngoài có vẻ hoàn mỹ, trên thực tế là mối quan hệ không công bằng! Không tiếp nhận Triệu nữ sĩ, hôn nhân của hai người sẽ luôn là điều tiếc nuối nhất đời này! Lấy kinh nghiệm người từng trải của tôi, về sau các người chắc chắn sẽ hối hận cả đời! Nhưng đời người có thể sống bao lâu? Mẹ là người đầu tiên chúng ta nhìn thấy khi chào đời, mang thai mười tháng, vì sinh sản phải trả giá lớn bao nhiêu? Mẹ vĩ đại như vậy, tại sao các người không hiểu chuyện này?"

*Chỉ 3 cách nhìn là "thế giới quan" "giá trị quan" và "nhân sinh quan. Tam quan của một người quyết định cái nhìn khách quan đối với thế giới, cách lý cùng điểm giới hạn đạo đức của người đó.

Người chủ trì nước miếng tung bay, sau đó mượn cơ hội xoay người về phía Triệu nữ sĩ, hỏi: "Triệu nữ sĩ, đối với chuyện con trai và con dâu không chấp nhận bà, bà có điều gì muốn nói?"

Triệu nữ sĩ không thèm nhìn Tiết Tiểu Tần, ánh mắt đầy dụ dàng nhìn Hoắc Lương. Lúc này nghe người chủ trì hỏi, bà ta liền trả lời: "Chỉ cần Tiểu Lương sống tốt, như thế nào cũng được. Vợ của Tiểu Lương mới là người sống cả đời với nó, tôi không có bất kì ý kiến gì với phát biểu của cô ta."

Ngụ ý chính là Tiết Tiểu Tần là kẻ bòn lột thị phi, đều do Tiết Tiểu Tần ở bên cạnh xúi giục cho nên Hoắc Lương không muốn nhận mẹ con với bà ta.

Nếu là người bình thường, nghe xong những lời này có lẽ sẽ sinh lòng hoài nghi và xa cách Tiết Tiểu Tần. Nhưng Hoắc Lương là ai? Bất kì ai xâm phạm đến quyền lợi, địa vị và danh dự của Tiết Tiểu Tần đều là kẻ địch của anh!

Anh lạnh lùng nhìn Triệu nữ sĩ, Triệu nữ sĩ bị đôi mắt đen kịt nhìn, đáy lòng không kiềm được hoảng hốt. Lúc này, người chủ trì muốn mở miệng lại bị ánh mắt của anh ngăn chặn: "Ở đây không có chuyện của anh."

Người chủ trì sừng sốt một chút, lần đầu tiên lên tiết mục gã bị khách quý ra lệnh câm miệng!

Kể đó, Hoắc Lương chuyển tầm mắt lên người Triệu nữ sĩ, chưa mở miệng nói, Triệu nữ sĩ đã giành trước một bước: "Tiểu Lương, mẹ biết con hận mẹ, trách mẹ bỏ lại một mình con. Nếu có thể, mẹ cũng muốn dẫn con theo cùng nhưng mẹ thật sự làm không được. Mẹ hối hận suốt hai mươi ba

năm nay, mẹ luôn tìm kiếm con, con biết không? Mẹ không cầu gì khác, chỉ mong con nhận lại người mẹ này, cho dù... Cho dù con không gọi mẹ cũng được, mẹ chỉ hi vọng con cho mẹ một cơ hội, để cho mẹ được nhìn con nhiều hơn, nói chuyện với con nhiều hơn..."

Vừa nói vừa khóc, chồng bà ta lập tức ôm vai bà ta an ủi.

Tiết Tiểu Tần lên tiếng: "Triệu nữ sĩ, có chuyện có lẽ bà không biết. Vừa rồi người chủ trì nói, bà tìm Hoắc Lương hai mươi ba năm, bản thân bà cũng nói hối hận hai mươi ba năm... Thế nhưng, Hoắc Lương xuất ngoại năm mười lăm tuổi. Từ lúc anh ấy năm tuổi bà bỏ nhà đi đến lúc anh ấy tròn mười lăm tuổi, anh ấy vẫn sống ở chỗ cũ. Nếu bà thật sự hối hận, thật sự tìm kiếm anh ấy, tại sao không tìm ra anh ấy?" Nói tới đây, cô thu hồi nụ cười: "Trừ phi bà hận người chồng trước, bà căn bản không muốn trở về nơi đó. Tôi xem tiết mục ở kỳ trước, sau khi bà rời đi, trong cùng một năm liền kết hôn và sinh con. Có con trai nhỏ, Hoắc Lương càng trở thành người không quan trọng đúng không? Yên ổn làm bà Từ của bà không tốt sao, vì sao khẳng khẳng muốn cho người khác biết quá khứ của bà?"

"Ngày xưa bà rời nhà bỏ trốn, bà chưa li hôn, bà nên nhớ rõ việc này." Hoắc Lương nhàn nhạt nói: "Làm giả thân phận cộng thêm trùng hôn, sau khi tiết mục kết thúc bà có thể đi vào cục cảnh sát một chuyến rồi."

Tình tiết lịch sử kịch tính mạnh mẽ lật ngược!

Bọn họ xem đến mùi ngon, không hện mà cùng đứng về phía vợ chồng Hoắc Lương. Thứ nhất là do hai vợ chồng này có lý, có bằng chứng, thỏa đáng lại có phong độ đại tướng. Không nhìn thấy nhân vật hoàn toàn đổi chỗ hay sao? Rõ ràng Hoắc tiên sinh và bà Hoắc đã khống chế tiết tấu toàn trường ở trong tay. Thứ hai thôi... mọi người đều là động vật thị giác, người có diện mạo xinh đẹp thì có đặc quyền hơn... Nếu chỉ nhìn vào khuôn mặt, bọn họ tin tưởng vợ chồng Hoắc thị hơn!

Triệu nữ sĩ ha hốc mồm: "Tại sao con lại nói như vậy... Con hận mẹ đến mức này sao? Lẽ nào con đã quên những chuyện trước năm tuổi, khi đó mẹ yêu thương con như thế nào?"

Biểu tình của Hoắc Lương vẫn không thay đổi, nói phụ họa: "Phải, bà rất yêu thương tôi! Lúc ba đánh bà, bà đẩy tôi ra hứng đòn thay. Kêu bà đi nấu cơm, bà để cho tôi đến trước mặt ông ấy từ chối. Lúc ông ấy đánh tôi, bà lại trốn dưới gầm bàn ăn trong phòng bếp." Anh nhẹ giọng hỏi: "Có cần tôi kể tiếp không?"

Khán giả trợn to mắt không dám tin nhìn Triệu nữ sĩ, cái này hoàn toàn khác những gì bà kể! Không phải Triệu nữ sĩ nói con trai lớn của bà rất ngoan, rất biết chuyện, rất lanh lợi sao? Mỗi lần chồng trước đánh bà, con trai lớn đều chạy lên phía trước ngăn chặn giúp bà sao? Tại sao bây giờ, bây giờ lại biến thành bà đẩy con ra ngoài chịu đòn?

"Con nhớ nhầm rồi! Chẳng lẽ ba con gây tổn thương quá lớn cho con, nên kí ức của con bị rối loạn? Sau khi mẹ rời đi, ba con nhất định rất tức giận, chắc chắn ông ấy đem tất cả lửa giận trút lên người con. Con còn nhỏ, con chỉ năm tuổi thôi, ông ấy nói cái gì con cũng xem là thật nhưng sự thật hoàn toàn không phải thế!" Triệu nữ sĩ có chút hốt hoảng.

"Trải qua trắc nghiệm, chỉ số thông minh của tôi cao tới một trăm tám, khả năng ghi nhớ vượt trội. Cho nên, tôi không chỉ nhớ mọi chuyện trước năm tuổi, tôi còn nhớ dáng vẻ lúc bà bỏ trốn." Khóe miệng Hoắc Lương hiểm thấy cong lên, không phải biểu cảm mà là đại biểu trào phúng: "Bà vì muốn bỏ trốn đã lấy tôi làm nạn nhân đánh lừa ba, đưa tôi đến ga xe lửa nhưng không dẫn tôi đi cùng. Nhốt tôi vào buồng vệ sinh trong toilet nữ, dặn dò tôi phải ngoan ngoãn nghe lời không được đi ra ngoài, bằng không ba sẽ đến đánh tôi. Từ đó, tôi chưa từng gặp lại bà, ba ngày sau, công nhân quét dọn vệ sinh phát hiện ra tôi và báo cảnh sát."

Hoắc Lương hỏi bà ta: "Kế ra toàn bộ sự việc như bà mong muốn, vui chứ?"

Triệu nữ sĩ kêu lên: "Con nói bậy! Con hoàn toàn nhớ nhầm! Con ---"

"Có nhớ nhầm hay không, trong lòng tôi biết rõ." Hoắc Lương nghiêng đầu: "Vừa khéo tôi tìm được người công nhân vệ sinh và cảnh sát cộng với băng ghi hình ở trạm xe lửa năm đó." Nói xong, anh quay đầu nhìn khán giả ở trường quay: "Các người có muốn xem một chút không?"

"Muốn!!!"

Không chỉ có khán giả ở trường quay, nhóm khán giả xem TV và trên mạng đều nhiệt liệt đòi xem!

Triệu nữ sĩ sợ ngây người! Bà không tin Hoắc Lương vẫn có chứng cứ! Lúc ra hiệu nhân viên công tác phát video, Hoắc Lương nói với Triệu nữ sĩ: "Làm việc kỹ lưỡng là một thói quen rất tốt."

Tiết Tiểu Tần mỉm cười, nhìn ánh mắt anh có chút lạnh lẽo, cô liền ghé vào tai anh thì thầm cái gì đó.

Sau đó mọi người phát hiện, Hoắc tiên sinh không hợp tình người trong nháy mắt liền nhu hòa xuống, còn nói gì đó với bà Hoắc, còn hôn nhẹ lên má cô ấy --- Mặc dù video đã phát, mọi người đều nhìn lên màn hình lớn nhưng hai người dường như tưởng không có ai nhìn thấy động tác nhỏ của hai người nhá!!! Hai người không biết trên thế giới này còn có rất nhiều chó độc thân à? Vì cái gì tổn thương chúng tôi như vậy???

Video quay rất tinh xảo, từ lời làm chứng của dì quét dọn vệ sinh đến chú cảnh sát phá án năm đó đến đoạn băng thu hình lấy ở nhà ga năm xưa, chứng cứ vô cùng xác thật --- Tuy rất mơ hồ nhưng vẫn nhìn ra được, sau khi người phụ nữ trẻ ôm đứa bé vào toilet nữ, lúc đi ra chỉ có một mình.

Tiếp đó cô ta nhanh chóng đi ra sân ga lên xe lửa không có trở về. Chờ đến ba ngày sau, từ bên trong toilet, công nhân làm vệ sinh ôm ra một đứa bé.

"Trên tay bà không có một tấm hình của Hoắc Lương." Tiết Tiểu Tần nhìn Triệu nữ sĩ: "Không có người mẹ nào rời bỏ con của mình, vội vã đến mức không kịp mang theo một món đồ có liên quan đến con. Tôi nghĩ bà rất hận chồng trước, đồng dạng cũng rất hận Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ liên tục lắc đầu: "Không phải như thế, các người hiểu lầm rồi, sự thật không phải như thế!"

Hoắc Lương hỏi bà: "Tôi nghĩ hai mươi ba năm này bà sống rất tốt. Giống nhau, từ năm mười lăm tuổi tôi cũng sống rất tốt, tôi gặp được vợ tôi, cô ấy trở thành trụ cột tinh thần của tôi, cố vũ và giúp đỡ tôi trở thành người tốt. Cuộc sống của chúng tôi vốn rất yên ả và hạnh phúc, là bà quấy nhiễu chúng tôi. Cho nên mặc kệ bà có mục đích gì, bà muốn tìm tôi, hiện tại đã tìm được rồi, chẳng qua kết quả không giống như bà suy nghĩ."

Lúc nói lời này, anh nhìn sang Tiết Tiểu Tần, ánh mắt dịu dàng như nước khiến người ta say. Anh hoàn toàn không đặt những người khác ở trong lòng, khi anh nhìn vợ mình, dường như mọi người có mặt trong trường quay đều không tồn tại, chỉ có Tiết Tiểu Tần, anh chỉ nhìn thấy một mình cô.

Tiết Tiểu Tần không muốn dễ dàng buông tha cho Triệu nữ sĩ: "Đừng bao giờ lấy bi kịch của đời mình đổ lỗi lên người người khác. Ban đầu, bà một mực không rời khỏi chồng trước không phải vì Hoắc Lương ràng buộc bà, mà là vì bà không có can đảm. Tôi đã hỏi qua, mỗi lần Hoắc Lương gọi điện thoại báo cảnh sát, cảnh sát đến nhà bà liền nhanh chóng sửa miệng. Thậm chí khi tổ dân phố hỏi thăm bà cũng dàn cảnh thái bình giả tạo giúp chồng trước. Vì thế người chồng trước của bà làm sai, nhưng bản thân bà cũng chẳng trong sạch, càng miễn bàn chuyện bà dùng đứa trẻ ngăn chặn hành vi bạo lực của chồng. Bà không có vô tội như trong suy nghĩ của bà,

người thật sự vô tội chỉ có Hoắc Lương! Là các người đưa anh ấy đến thế giới này, các người chỉ có sinh chứ không có nuôi. Hoắc Lương trở thành người xuất sắc như ngày hôm nay, đều là do anh ấy cố gắng có được, không có một xu quan hệ gì với bà. Mời bà nhận rõ điểm này!"

Nhìn Triệu nữ sĩ trợn to mắt, tựa như bị chọc giận, Tiết Tiểu Tần lạnh nhạt nói tiếp: "Bởi vậy, mặc kệ bà có mục đích gì, lòe thiên hạ cũng được, thật tình hối cải cũng thế, một người ngay cả lời thật lòng cũng không dám nói, tôi không cho rằng bà có thể đối xử thật lòng với Hoắc Lương. Cho dù có anh ấy cũng không cần, anh ấy còn có tôi."

Hoắc Lương nắm tay Tiết Tiểu Tần, ánh mắt cực kỳ quyến rũ, hai người liếc nhìn nhau, nhả cười trên ngón áp út có vẻ rất chói mắt.

Cả trường quay lặng ngắt như tờ.

Sau một giây nhìn nhau, Tiết Tiểu Tần nhanh chóng nhắm vào Triệu nữ sĩ, không lộ mặt nạ của bà ta xuống cô không mang họ Tiết! - "Từ biểu hiện bà đối xử với Hoắc Lương, tôi rất hoài nghi bà có phẩm chất thành tâm và trung thành hay không? Trong tiết mục trước, bà nói quan hệ của bà và người con riêng của bà rất tốt, thân như mẹ con --- Chẳng lẽ giống mẹ con như bà và Hoắc Lương? Người như bà thật sự có thể làm người mẹ tốt sao?"

Hoắc Lương đến trợ giúp: "Từ lúc lên sân khấu, bà và người chồng hiện tại vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Mặc dù bà đang khóc nỉ non, ông ấy có ôm vai an ủi, nhưng ngôn ngữ tay chân của ông ấy nói cho tôi biết giữa hai người thoát nhìn không tốt đẹp như vậy --- tối thiểu là hiện tại. Cách mấy phút, vị Từ tiên sinh này sẽ liếc mắt nhìn phía dưới sân khấu, vừa khéo chính là hướng người con riêng của bà ngồi. Khi bà nói chuyện, con người phóng to lỗ mũi phồng phồng, vừa rồi nói một đoạn, bà vén tóc ba lần. Đây đều là thể hiện khi nói dối."

Không biết vì sao Triệu nữ sĩ đột nhiên bùng nổ, có lẽ tức giận vì Tiết Tiểu Tần chất vấn cũng có lẽ là vì lời nói xa cách của Hoắc Lương khiến bà ta không chịu nổi. Tóm lại, bà ta đột ngột đứng lên, quát: "Cô thì biết cái gì! Không phải tôi không yêu Hoắc Lương, mà là tôi không thể thương nó!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Triệu nữ sĩ hung tợn trừng mắt Hoắc Lương, kể đó rơi nước mắt, bây giờ bà ta khóc rất chân thật: "Con từ nhỏ không hề giống những đứa trẻ bình thường, mẹ thật sự không yêu con được! Con chưa bao giờ biết sợ, con cũng không khóc! Ngay cả lúc mẹ đẩy con về phía ba con, ông ấy đá con đánh con, con không hề khóc! Con chỉ nhìn mẹ! Dùng ánh mắt kia nhìn mẹ! Thật sự, thật giống như mẹ là ma quỷ! Thế nhưng mẹ có lỗi gì? Mẹ chỉ gả cho người đàn ông xấu, sinh một đứa bé! Ngày đó mẹ muốn đưa con đi! Nhưng con không khóc không quậy, thậm chí không nói một lời nào, mẹ không dám đưa con đi! Vì sao con không thể giống như những đứa trẻ bình thường? Ôm mẹ gọi mẹ! Ngay cả khi mẹ nhốt con trong toilet, con cũng không nói gì ngoài nhìn mẹ!"

Tiết Tiểu Tần nhìn bà ta như con quái vật: "Bé ngoan thì không thích, lại thích đứa bé bốc đồng, ầm ĩ? Cả một nhà quái dị vụn vẹo, bà có tư cách gì yêu cầu Hoắc Lương?"

Triệu nữ sĩ sụp đổ che mặt khóc, con riêng của bà lập tức lên sân khấu ôm bả vai bà, cùng Từ tiên sinh đưa Triệu nữ sĩ đi, tốc độ rất nhanh.

Tiết mục phát sóng được một nửa, khách quý rời khỏi sân khấu là chuyện hết sức quen thuộc, nhưng nhanh như vậy vẫn là lần đầu tiên. Người chủ trì đã mất đi năng lực ngôn ngữ hoàn toàn trọn tròn mắt. Tiết Tiểu Tần đứng lên, nói với gã: "Chúng tôi cũng phải về nhà, chúc anh sớm ngày khỏe mạnh, tạm biệt."

Sau đó, khán giả há hốc mồm nhìn khách quý rời đi hết.

Hai người không dừng lại, lập tức vào thánng máy nhưng không ngờ có người chờ hai người dưới bãi đậu xe.

"Tôi có chuyện muốn nói với các người." Con riêng của Từ tiên sinh nói.

Tiết Tiểu Tần cười trào phúng: "Không cần, chúng tôi điều biết."

"Biết?"

"Đúng." Tiết Tiểu Tần nhún nhún vai: "Anh nghĩ chúng tôi không chuẩn bị mà dám tham gia tiết mục à? Tôi nên khen phản ứng của anh hay không? Biết rõ cảm xúc của Triệu nữ sĩ sụp đổ, muốn nói ra sự thật, sợ mọi người biết nên đưa bà ta rời khỏi hiện trường à? Tiên mời thủy quân, tiên đút lót cho người chủ trì bỏ phí rồi."

"Từ Ngao!" Từ tiên sinh khẽ quát một tiếng. "Bình tĩnh một chút!"

"Ba!" Từ Ngao quay đầu nhìn Từ tiên sinh, vẫn giận dỗi lui xuống.

Từ tiên sinh tiến lên một bước, ông ta hẳn là người đàn ông trung niên rất ôn hòa, lúc này vẻ mặt ông có vẻ ưu sầu, đối với Hoắc Lương nói: "Thật ra, tôi và Từ Ngao đều không đồng ý mẹ cậu lên tiết mục này..."

"Từ tiên sinh." Tiết Tiểu Tần lạnh giọng nói: "Mời ông chú ý xưng hô, tôi và Hoắc Lương không thừa nhận bà ta là mẹ của Hoắc Lương."

Sắc mặt Từ tiên sinh có chút khó coi, nhưng vẫn cười gượng: "Là thế này, chúng tôi còn có một cô con gái..."

"Chúng tôi đã nói biết mục đích của các người lên tiết mục rồi, không cần nói nữa." Tiết Tiểu Tần châm biếm: "Đáp án là không."

"Thế nhưng..."

"Không." Cô thẳng thắn cự tuyệt.

"Nhưng..."

"Không." Tiết Tiểu Tần nhìn bọn họ: "Các người nghe không hiểu tiếng người sao? Từ Phàm sống hay chết đều không liên quan gì đến chúng tôi."

Triệu nữ sĩ lao tới, ùm một tiếng quỳ gối trước Hoắc Lương: "Hoắc Lương! Van cầu con! Xin con nể tình mẹ là mẹ của con, nể tình mẹ mang thai chín tháng mười ngày sinh ra con! Cứu Tiểu Phàm đi! Cầu xin con! Cứu con bé đi!"

Hoắc Lương nắm tay Tiết Tiểu Tần, anh thật sự hết kiên nhẫn đối với trò cười hoang đường này: "Không."

"Con không cứu con bé sẽ chết!" Triệu nữ sĩ kêu khóc: "Con bé chống đỡ được bao lâu nữa, con là hi vọng cuối cùng của con bé!"

"Phải?" Thanh âm Hoắc Lương hiếm thấy mang theo ý cười: "Đời người chính là như vậy, có hi vọng cũng có thất vọng."

"Hoắc Lương! Anh có tính người hay không? Mặc kệ nói như thế nào, Tiểu Phàm cũng là em gái cùng cha cùng mẹ với anh!" Từ Ngao giận dữ gào lên: "Nếu anh còn một chút lương tri, lập tức theo chúng tôi làm xét nghiệm."

"Cùng cha cùng mẹ?" Hoắc Lương lặp lại, nói với Triệu nữ sĩ: "Nếu trong thân thể cô ta chảy dòng máu của người kia, vậy thì càng tốt, nhờ bà giúp tôi chuyển lời chúc phúc cho cô ta, chúc cô ta sớm ngày bình phục."

"Con là bác sĩ! Bác sĩ không phải nên cứu người sao!? Cứu sống người là thiên chức của con!" Triệu nữ sĩ khóc, bà ta khóc rất khó xem nhưng rất chân thành, hoàn toàn khác bộ dạng sướt mướt khiến người ta xót thương như trên TV.

Tiết Tiểu Tần bực mình nhìn bọn họ: "Các người thật sự nghĩ chúng tôi cái gì cũng không biết à? Từ Phàm bệnh, Hoắc Lương có thể trị hết à? Nhiễm trùng đường tiểu thời kì cuối, hy vọng duy nhất chính là thay thận, nhưng đều do thận của các người có vấn đề, cái này có thể trách ai? Đây không đơn giản là lên bàn giải phẫu mổ một cái là giải quyết được, việc này liên quan đến chồng tôi! Các người bắt anh ấy vô điều kiện hiến dâng một quả thận! Mặc kệ có ghép thành công hay không, các người đều không có tư cách yêu cầu anh ấy làm như vậy!"

Cô chỉ đau lòng Hoắc tiên sinh nhà cô, người khác sống hay chết cô đều không quan tâm. Nếu người tốt thì thôi, Triệu nữ sĩ đối xử với Hoắc Lương như thế nào, cô đều hiểu rõ, bà ta có tư cách gì yêu cầu Hoắc Lương vô điều kiện dâng hiến?

Chỉ vì một cô em gái vốn không quen biết à?

"Tôi nói sai rồi, vừa rồi ở studio tôi không nên nói bà như vậy." Tiết Tiểu Tần lạnh lùng nhìn Triệu nữ sĩ khó khăn đứng vững được Từ Ngao và Từ tiên sinh đỡ: "Bà vẫn có thể làm người mẹ tốt. Bà lựa chọn rời khỏi là vì bà phát hiện mình mang thai nhỉ? Tình mẹ khiến cho bà không thể tiếp tục ở lại, cho nên sau khi rời đi bà, rất nhanh đã sinh đứa bé. Thế nhưng bà đã từng yêu thương Hoắc Lương chưa? Đã từng làm điều gì cho anh ấy chưa? Anh ấy không nợ bà bất cứ thứ gì!"

"Nếu có thể, cô nghĩ rằng tôi không muốn dùng thận mình thay cho Tiểu Phàm sao? Thế nhưng tôi có bệnh cao huyết áp, bác sĩ từ chối không cho tôi hiến thận! Con bé thật sự sắp chịu không nổi rồi! Hoắc Lương, xem

như mẹ cầu xin con, mau cứu con bé đi! Con bé chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi." Triệu nữ sĩ khóc lóc khiến người ta chua xót.

Càng như vậy, Tiết Tiểu Tần càng cảm thấy lạnh lẽo. Triệu nữ sĩ hận Hoắc Lương, không cách nào thương anh, bây giờ còn muốn lợi dụng anh! Ngược lại, bà dồn hết tình thương của mẹ dành cho đứa con khác có chung dòng máu với Hoắc Lương, thậm chí có thể hi sinh và dâng hiến tất cả --- Ngay cả việc đúng tình hợp lý buộc người khác hy sinh giống như bà.

Mười ngón tay của Tiết Tiểu Tần và Hoắc Lương giao nhau, lại nói: "Xin lỗi, chuyện này chúng tôi không giúp được."

"Tại sao cô có thể tàn nhẫn như vậy?" Từ Ngao không dám tin nhìn cô: "Cô cũng là phụ nữ, cô nên biết sinh mệnh và tuổi thanh xuân đối với phụ nữ có ý nghĩa gì! Cô nhìn Tiểu Phàm đi, nhìn bộ dạng hiện tại của em ấy đi! Em ấy bị giày vò chỉ còn nửa cái mạng! Em ấy nhỏ tuổi hơn cô, cô mỗi ngày sống xa hoa, trên người mặc toàn hàng hiệu, gả cho người chồng tốt hạnh phúc bao nhiêu; còn Tiểu Phàm chỉ có thể nằm ở trên giường bệnh! Em ấy không có một đêm ngủ ngon, em ấy luôn chịu đựng đau đớn, giả bộ kiên cường không hề than vãn với chúng tôi! Em ấy không thể đi đường, không thể chạy, không thể nhảy, em ấy chưa từng trải qua cuộc sống của một cô gái bình thường! Người có thân thể khỏe mạnh như cô làm sao hiểu được!"

"Tôi không suy nghĩ chu đáo!" Tiết Tiểu Tần lạnh giọng trả lời gã: "Nghe! Đối với tình trạng bệnh tật của Từ Phàm, tôi rất xin lỗi cũng rất đồng tình. Nếu tất cả xảy ra trên người của tôi, e rằng tôi cũng bệnh tâm thần giống như anh. Nhưng bây giờ người sinh bệnh không phải tôi, người sắp chết cũng không phải tôi, người bị yêu cầu cứu người là Hoắc Lương chồng của tôi! Tôi không cho phép anh ấy bị một chút tổn thương nào!"

"Hoắc tiên sinh, mặc kệ anh và vợ tôi có thù oán gì, đều xin anh cứu mạng Tiểu Phàm, con bé là đứa trẻ tốt! Đừng để con bé còn trẻ đã phải đối

mặt với cái chết!" Từ tiên sinh thật sâu khom lưng với Hoắc Lương.

"Ông nghĩ rằng tôi chưa từng gặp tử vong à?" Hoắc Lương nhàn nhạt nói: "Mỗi một người đều phải chết, Từ Phàm cũng không thể trở thành người ngoại lệ."

Anh và Từ Phàm chưa từng gặp mặt, làm sao có thể hi sinh bản thân cứu cô ta? Hoắc Lương hỏi: "Nhìn tôi có vẻ giống thánh phụng chuyên lấy ơn báo oán lắm à?"

"Chúng ta đi thôi, đừng nhiều lời với bọn họ làm gì cho mệt." Tiết Tiểu Tần kéo kéo ngón tay của anh.

Lúc này, Từ Ngao đột nhiên vọt tới giống như muốn túm cánh tay Hoắc Lương, ép anh phải đi theo bọn họ một chuyến. Tiết Tiểu Tần từ kính chiếu hậu nhìn thấy, kinh hô một tiếng: "Hoắc Lương!"

Hoắc Lương không thích người ngoài chạm vào anh, trừ Tiết Tiểu Tần! Anh lập tức ôm Tiết Tiểu Tần vào lòng nghiêng người tránh qua một bên, tiện thể đạp Từ Ngao một cước. Từ Ngao chật vật ngã trên mặt đất, Từ tiên sinh kinh hô vội chạy đến đỡ gã đứng lên.

Từ Ngao không phục, gắt gao nhìn chăm chú Hoắc Lương, Hoắc Lương nghề mắt nhìn gã như nhìn con kiến hôi: "Đừng quấy rầy chúng tôi nữa."

Triệu nữ sĩ còn muốn đuổi theo, Tiết Tiểu Tần chỉ chỉ phía sau bà ta. Bà ta xoay người sang chỗ khác, phát hiện người của đài truyền hình đuổi tới. Triệu nữ sĩ chẳng quan tâm, danh tiếng cái gì cũng không quan trọng bằng mạng sống của con gái. Nhưng Từ tiên sinh và Từ Ngao cần mặt mũi, bà ta liền không chạy theo cô nữa. Suy cho cùng, bộ mặt nạ giả nhân giả nghĩa lừa dối xã hội bị lột xuống, cho dù xuất phát từ lòng yêu con gái cũng không thể cứu được.

Có lẽ, ngay từ lúc đầu bọn họ đã chọn sai phương pháp. Nếu ban đầu bọn họ nói tìm kiếm Hoắc Lương vì cứu mạng cho Từ Phàm, có lẽ đã không đối mặt với tình cảnh khó xử như thế này.

Hết chương 64 + 65 + 66

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh + Chương 67

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Lần này, Tiết Tiểu Tần thật sự nổi tiếng.

Trước kia, cô đỏ là vì cái vẻ ngốc nghếch đáng yêu và tranh manhua; hiện tại cô nổi tiếng là vì nhan sắc và ông xã của cô. Tiết Tiểu Tần đã lâu không dám đăng nhập vào weibo, thật đáng sợ, tên của cô ở trên hot search liên tục ba ngày chưa rút xuống!

Đương nhiên bọn họ không phải vì cô mà tức giận, càng không phải vui vẻ vì cô, mà là vì có người cắt ảnh Hoắc tiên sinh nhà cô để liếm!!!

Đẹp trai, chuyên tình, tuổi trẻ tài cao, Hoắc tiên sinh thành công trở thành nam thần mới của nhóm bạn trên mạng. Muốn biết người đàn ông có yêu người phụ nữ hay không, hãy nhìn vào mắt anh ấy. Trên tiết mục, Hoắc tiên sinh cao ngạo lạnh lùng lại sắc bén, mặt không biểu cảm thật sự là rất ngầu! Ngoại trừ gương mặt và vóc dáng của anh khiến nhóm bạn trên mạng mê muội, chính là tình yêu và dịu dàng của anh đối với Tiết Tiểu Tần.

Bằng chứng đơn giản nhất chính là ảnh chụp màn hình cho thấy tất cả -- Đều nói dùng ánh mắt biểu đạt cảm xúc là rất khó nhưng Hoắc tiên sinh lại làm hết sức tự nhiên, tựa như mây bay nước chảy. Ánh mắt của anh có

thể chia làm hai loại trạng thái, một loại là khi nhìn Tiết Tiểu Tần, một loại dùng để nhìn người khác. Không phải ngạo mạn nhưng lúc anh nhìn người khác sẽ khiến người đó cảm giác co quắp không yên.

Nhưng khi tầm mắt chuyển tới trên người Tiết Tiểu Tần thì hoàn toàn khác! Lập tức biến thành ánh mắt chuyên chú dịu dàng! Càng miễn bàn từ lúc hai người lên sân khấu, hai người chưa từng buông tay nhau. Bộ dạng Hoắc tiên sinh nắm tay vợ thật rất ngọt có được không? Nhấn cười trên ngón áp út rất dễ khiến người ta chú ý, trang phục tình nhân càng làm người ta yêu thích và ngưỡng mộ!

Bà Hoắc càng khỏi phải nói! Nhìn weibo của cô, trong những câu chữ rõ ràng chính là một em gái ngốc nghếch đáng yêu. Nhưng trên tiết mục, cô biểu hiện hiền hòa mà thông minh, không một chút khiến người ta cảm thấy xấu hổ và xa cách. Dĩ nhiên quan trọng nhất là diện mạo đẹp, đối với phần lớn con gái thời nay mà nói, diện mạo đẹp có thể cứu vớt thế giới.

Mọi người đều là nhan không, dáng dấp đẹp cộng thêm mười phần khí chất, đây chính là Tần Bạ đại đại luôn lơ đãng để lộ thuộc tính ngốc nghếch trên weibo đó à?

Dưới weibo của Tiết Tiểu Tần, có rất nhiều người gọi chồng cô.

Nếu nói bên này thẳng được khen ngợi như nước thủy triều, như vậy bên phía người chủ trì và Triệu nữ sĩ chính là chuột chạy qua đường người người gọi đánh. Hình tượng cá nhân của người chủ trì vốn chẳng tốt đẹp, đủ loại lời nói khiến người ta chán ghét gã không thôi, hiện tại trên tiết mục bị Hoắc Lương hời hợt đâm thủng, gã đâu dám đăng weibo, mặc kệ có bao nhiêu người mắng, gã đều rúc cổ không chịu ra. Triệu nữ sĩ càng thâm, bà ta thêm V chứng thực weibo trở thành nơi để mọi người châm chọc, từ đó về sau, bà ta không dám đăng weibo, càng không có login, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này.

Đương nhiên cũng có không ít người cảm thấy Hoắc tiên sinh và bà Hoắc làm quá mức tuyệt tình. Không muốn nhận người thân thì đừng xuất hiện, hà cớ gì lên tiết mục khoe khoang sa đọa? Vì vậy đề tài thật rất đáng giận, có vài người mắt sắc vin vào cách ăn mặc của Hoắc tiên sinh và bà Hoắc, đừng nhìn người ta ăn mặc giản dị, thật ra đều là hàng hiệu đấy! Từ đầu đến chân, con số cộng lại bằng tiền lương mấy người làm mấy năm mới kiếm được đó!

Càng khỏi phải nói nhan cước của hai người! Kiểu dáng nhìn rất mới mẻ độc đáo, không có thành phẩm trên thị trường, đoán chừng là hàng đặt làm độc nhất vô nhị. Rất tinh xảo, trang nhã không khiến người khác chú ý nhưng nhìn vào độ tinh khiết của kim cương và thủ công chiếc nhẫn, tuyệt đối là hàng tốt.

Thế là có người nói bọn họ muốn nổi tiếng! Quan điểm này cũng được một số người hưởng ứng. Đáng tiếc, người ủng hộ Tiết Tiểu Tân và Hoắc Lương càng nhiều. Cộng thêm một đoạn thời gian dài về sau, vợ chồng son người ta không có lại xuất hiện trước mặt công chúng, các người dựa vào cái gì nói nhà người ta muốn nổi tiếng?

Chỉ cho phép Triệu nữ sĩ đi khắp nơi rải rắc thông tin của Hoắc tiên sinh, bịa đặt mê hoặc lòng người, không cho phép Hoắc tiên sinh người ta bác bỏ tin đồn à? Đối lại các người có nguyện ý 'được' bà mẹ như vậy dính lên người không hả? Nhìn Hoắc tiên sinh không những sống rất tốt mà còn có nhiều của cải, nói không chừng Triệu nữ sĩ tìm Hoắc tiên sinh để đòi tiền ấy chứ!

Lại có người nói, dẫu sao thì Triệu nữ sĩ cũng là mẹ Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh nên phụng dưỡng mẹ của mình.

Lập tức có người hỏi: Chỉ sinh chứ chẳng nuôi, thế này cũng gọi là mẹ hả? Bà tan gay cả trách nhiệm của người mẹ cũng không làm xong, dựa vào cái gì muốn Hoắc tiên sinh phụng dưỡng?

Tóm lại, mọi người nghị luận âm ỉ.

Nhưng nói nhiều nhất vẫn là nhan sắc của Hoắc tiên sinh và bà Hoắc.

Đây là một thế giới xem mặt, bộ dạng tốt chiếm được lý, đồng thời khiến người ta cảm giác như gió xuân thì càng có nhiều người đứng bên mình. Triệu nữ sĩ ở hậu kỳ tiết mục nói cái gì, nhân dân cả nước đều nghe được. Bà ta không chỉ nói dối mà còn vút bỏ ngược đãi con, đã vậy còn dám hùng hồn chỉ trích người con, người đàn bà này căn bản không phải mẹ!

Rất nhiều người hâm mộ bà Hoắc, cảm thấy Tiết Tiểu Tần là người thành công trong cuộc đời nhưng bọn họ đâu biết, đối với Hoắc Lương, anh mới là người may mắn. Trên đời này, bất kì ai biết được bộ mặt thật của anh đều sẽ sợ hãi, chỉ có Tiết Tiểu Tần mở rộng vòng tay ôm anh, không rời không bỏ.

Chân thật thể nghiệm bản thân nổi tiếng là như thế nào? Tiết Tiểu Tần gọi thức ăn ở ngoài, tiểu ca giao hàng cũng quen thuộc với cô, lần này giao cơm lại đồ mặt đưa giấy và viết cho cô, lấp bấp xin chữ kí...

Tiết Tiểu Tần: "...". Nhìn tiểu ca giao hàng đồ mặt rất dễ thương, cô kêu Hoắc Lương vào phòng sách lấy cuốn sách manhua của cô kí tên tặng cho cậu ta, mặt khác còn nhờ cậu cậu ta đừng cho người khác biết nơi hai người ở.

Sau khi tiết mục truyền bá, Tiết Tiểu Tần nhận được không ít điện thoại từ bà con bạn bè. Chị cả cảm khái trong mấy người các cô rồi cuộc đã có một người nổi tiếng. Sau đó xin Tiết Tiểu Tần cho cô ấy chữ kí, cô ấy ra phí vận chuyện. Tiết Tiểu Tần cực kì bất đắc dĩ, đáp ứng từng cái. Bình thường chị cả không thích đọc manhua nhất, quyển sách đầu tiên của cô được xuất bản cô ấy mua một trăm bản để gửi người khác. Tiết Tiểu Tần cả

đời đều không thể quên, đừng nói kí tên, muốn cô cắt tóc gửi tặng cũng được!

Đối với việc này, chị cả bày tỏ chị đây không cần.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng sách, vừa ăn trái cây vừa lướt weibo -- Tiết Tiểu Tần cố ý tạo một nick phụ, thỉnh thoảng đăng vài tin cầu nhau, chia sẻ vài bài weibo, cô không đề cập đến sinh hoạt cá nhân, toàn dùng để xem tin tức thời sự. Cô gõ từ khóa Nhất Tần Nhất Tiểu vào thanh tìm kiếm, thích thú xem, đột nhiên bật cười.

Hoặc tiên sinh đang ngồi đọc sách trước bàn làm việc, ngẩng đầu lên: "Làm sao vậy?"

Tiết Tiểu Tần lắc đầu cười nói: "Có người đánh cuộc nói, kế tiếp em nhất định sẽ tiến quân vào vòng giải trí, nếu không gã liền ăn ba cân cứ.t."

Hoặc Lương: "..."

"Xin lỗi, em quên anh không hiểu kiểu nói chuyện hài hước này." Tiết Tiểu Tần thè lưỡi, nhón một trái dâu tây mọng nước chấm sữa đặc cắn một cái, lập tức cảm thấy hạnh phúc sinh sôi, tuyệt vời đến không thể tưởng.

Hoặc tiên sinh bị trách móc là không có óc hài hước hỏi: "Em muốn tiến quân vào giới giải trí?"

"Không phải!" Tiết Tiểu Tần liếc mắt: "Em không có nghĩ như thế nhé."

Hoặc tiên sinh lập tức yên tâm: "Vậy thì tốt rồi." Anh mới không muốn bảo bối của mình bị nhiều người nhìn, không nhất cô ở trong nhà, đó là anh rất kiêng chế bản thân rồi. Tiểu Tần tốt đẹp như vậy, anh cảm thấy mình thật may mắn khi chiếm được cô, một khi đưa cô ra trước mắt công

chúng, như vậy sẽ có nhiều người biết cô tốt, đến lúc đó anh làm sao giải quyết nhiều tình địch như vậy?

Tiết Tiểu Tần là của anh, chỉ có thích một mình anh thôi!

"Nè!" Đột nhiên trước mặt xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn: "Nghĩ gì thế? Sách cũng không lật qua trang?" Tiết Tiểu Tần bĩu môi, cầm dâu tây đưa tới bên miệng Hoắc Lương: "Há miệng nà."

Hoắc tiên sinh ngoan ngoãn há miệng, nhưng dâu tây ở hẳn bên miệng vòng một vòng lại biến mất, Tiết Tiểu Tần cắn một nửa, sau đó kề sát vào mặt anh. Con người đen của Hoắc Lương sâu lắng, cúi đầu cắn, hai người cùng ăn một trái dâu tây, môi lưỡi cùng nhau chia sẻ nước mật thơm ngon.

"Chuyện này kết thúc, chúng ta a nước ngoài nhé?" Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, hỏi Hoắc Lương: "Em muốn đi xem nơi anh từng sinh hoạt."

Hoắc Lương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Ba ngày sau anh có một ca giải phẫu, làm xong chúng ta liền đi."

"Được." Tiết Tiểu Tần dùng đầu ụi ụi trong ngực Hoắc Lương tựa như con mèo nhỏ. Ban đầu cô nghĩ hiện tại chuyện này quá hot, cô chỉ mong mọi việc mau bình ổn lại. Vì vậy, hai người rời khỏi Bắc Kinh ra nước ngoài dạo chơi một vòng là lựa chọn tuyệt vời nhất! Hiện giờ cô ra khỏi cửa đều bị người nhận ra, loại cảm giác này thật sự là hồng bét: "Vậy em chờ anh."

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng néo néo vành tai cô: "Ngaoan."

Khuôn mặt Tiết Tiểu Tần lập tức đỏ bừng, mỗi lần Hoắc Lương khen cô ngoan cô đều cảm thấy mắc cỡ, giống như khi còn bé được thầy cô khen. Cô chui vào lòng Hoắc Lương, ngồi trên đùi và ôm hông anh làm nũng, giấu mặt vào cổ anh nói: "Anh tiếp tục đọc sách đi."

Hoắc Lương nghe lời tiếp tục đọc sách, tay trái nhẹ nhàng vỗ lưng cô, tay phải cầm bút, thỉnh thoảng viết chữ nổi. Chữ của Hoắc tiên sinh mạnh mẽ, có lực mà sống động; so với nét chữ xinh đẹp của Tiết Tiểu Tần hoàn toàn là hai loại trạng thái, nhưng người đàn ông viết chữ tốt này vô cùng thích cô!

Cho nên cô còn có cái gì không thỏa mãn?

Mặc dù Hoắc Lương cao 1m87, Tiết Tiểu Tần cũng là cô em 1m7, vùi ở trong lòng anh, đọc sách kiểu này cũng không thuận tiện. Nhưng Hoắc Lương không thèm để ý, anh thích Tiết Tiểu Tần bám mình, anh còn hận không thể ôm cô chặt một chút, chặt thêm một chút, như vậy sẽ không lo lắng cô đột nhiên biến mất.

Tiết Tiểu Tần ghé vào đầu vai Hoắc Lương nghiêm túc suy nghĩ. Cô không hiểu Triệu nữ sĩ suy nghĩ như thế nào, Hoắc Lương và Từ Phàm đều là con của bà ta với người đàn ông kia, Hoắc Lương thông minh tuyệt đỉnh, chỉ số thông minh vượt trội, vì sao bà ta chỉ yêu thương Từ Phàm, còn với Hoắc Lương lại máu lạnh không có chút tình cảm gì?

Càng khiến người ta kỳ quái chính là bà ta không thương Hoắc Lương, lại còn muốn Hoắc Lương vì bà ta dâng hiến, dùng danh nghĩa anh trai đến đạo đức lừa gạt anh, thậm chí yêu cầu Hoắc Lương hiến thận cũng rất hùng hồn.

Có lẽ là do loại người này đặc biệt không biết xấu hổ? Triệu nữ sĩ chính là kiểu người 'rộng rãi với bản thân và lấy nghiêm khắc đối xử với mọi người'. Tiết Tiểu Tần không biết mình có muốn sinh con hay không, nhưng nếu cô làm một người mẹ, cô chắc chắn sẽ không giống Triệu nữ sĩ. Cô sẽ dốc hết sức trở thành người mẹ khai sáng và thành thực, dạy dỗ con, nuôi nấng con, để cho con trở thành người xuất sắc giỏi giang như ba nó.

Nghĩ tới việc cùng Hoắc Lương sinh em bé, Tiết Tiểu Tần đột nhiên có chút mong đợi.

Hết chương 67

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh + Chương 68

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

Tiết Tiểu Tần nằm úp sấp trên đầu vai Hoắc Lương một lúc, bỗng nhiên hôn gò má anh, rồi nói: "Chờ chuyện này kết thúc, chúng ta sinh một đứa bé được không?"

Cô chỉ vì xúc động nói ra lời này, nói xong lại hối hận. Hoắc Lương có chút cứng đờ: "Qua vài năm nữa đi, nếu như em thật sự rất muốn có em bé."

Tiết Tiểu Tần ngược mặt lên, ôm khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Lương quan sát một phen: "Vì sao? Nếu bây giờ em muốn có con thì sao?"

Hoắc Lương ngoan ngoãn để cô bưng khuôn mặt, mặt không biểu cảm nói: "Hiện tại không được."

Tiết Tiểu Tần đột nhiên có cảm giác, sợ là về sau cô muốn có con, Hoắc Lương nhất định sẽ không đồng ý. Anh đối với cô luôn cầu gì được nấy, nhưng nhắc tới con cái liền khác thường. Tiết Tiểu Tần ôm Hoắc Lương, đổi tư thế chuyển qua ngồi trên đùi anh, như vậy cô liền cao hơn anh một chút, có thể cúi đầu nhìn ngũ quan tinh xảo của anh.

Hoắc Lương cũng ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt anh không hề có ý lảng tránh, nhưng đối diện với ánh mắt tràn ngập tình yêu thương của Tiết Tiểu

Tần khiến anh có chút lúng túng, lỗ tai lạng lẽ hiện lên một tầng phấn hồng. Tiết Tiểu Tần nhìn thấy, không nhịn được cười, xoa xoa lỗ tai anh, nhẹ nhàng vôn vê. Hoắc Lương bị cô vôn vê cả người tê dại, run lên giống như bị điện giật, Tiết Tiểu Tần cảm thấy chơi thật vui, liền ra sức xoa bóp.

Sau đó, cô bị Hoắc Lương đè trên bàn đọc sách.

Thấy Hoắc tiên sinh thật sự muốn tới, Tiết Tiểu Tần vội vàng xin lỗi: "Em không có cố ý..."

Ai ngờ Hoắc Lương không có ý định làm gì cô mà là học theo cô, đầu tiên là xoa bóp lỗ tai trắng như ngọc của cô, kể đó vôn vê mang tai, liền thấy tai cô cũng đỏ lên. Vì vậy ánh mắt anh trở nên dịu dàng và quyến luyến, cúi đầu hôn một cái.

Tiết Tiểu Tần rất muốn đá anh cho bỏ ghét, năng lực học tập của người này thật mạnh mẽ, cho nên cô không dám đùa bỡn linh tinh với anh, bởi vì luôn bị anh áp dụng ngược lại trên người mình. Hoắc Lương chính là ví dụ của học sinh xuất sắc, học một biết mười: "Anh đừng... dùng cách em đối phó anh... sử dụng lên người em..."

Hoắc Lương chui vào ngực cô, ừm một tiếng, mới nỉ non: "Rất muốn làm như vậy."

"?"

"Muốn làm như thế... với em." Hoắc Lương nhẹ giọng nói, tựa hồ có chút mê man lại mang theo một ít vui sướng. Cửa sổ phòng sách rất lớn, ánh sáng cũng tốt, mỗi lần ngồi ghế sofa đều có thể phơi nắng ấm áp. Tương đối, cái bàn đọc sách cũng khách quen của ánh mặt trời, hiện tại Tiết Tiểu Tần bị Hoắc Lương đè trên bàn sách, thân thể của cô rất mềm mại, có thể hoàn mỹ kẻ sát. Hoắc Lương nhắm mắt lại, từ trán hôn đến đôi môi đỏ mọng của cô, từ trong động tác nồng đậm yêu thương của anh lộ rõ niềm vui tràn trề.

Chính là như vậy, yêu cô.

"Muốn làm rất nhiều chuyện với em, tốt, xấu, quá đáng, không quá đáng, chuyện đương nhiên đều thuộc... về anh." Hoắc Lương thì thầm bên tai Tiết Tiểu Tần, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, cười khê một tiếng, ôm cô nói: "Thật muốn để cho em và anh hòa làm một thể, nói như vậy, mặc kệ đi chỗ nào cũng không tách xa nhau."

Tiết Tiểu Tần chớp mắt, vòng tay ôm hông Hoắc Lương: "Ừm, em cũng không muốn rời xa anh." Đi đâu cũng ở chung một chỗ, cô không ngờ bản thân nói chuyện yêu đương cũng ngọt ngào và thích làm nũng như thế, trước kia cô không có như vậy đâu!! Đều do Hoắc Lương nuông chiều cô thành cô gái nhỏ.

Ánh mặt trời khúc xạ trong phòng sách, đôi nam nữ yêu nhau ôm hôn trên bàn sách, từ đó hình ảnh và thời gian tựa như dừng lại cho đến trời đất già đi.

Nơi đây ánh mặt trời quá chói chang, tác giả không thấy rõ lắm.

Tiết Tiểu Tần mặt ửng hồng từ dưới người Hoắc Lương chui ra ngoài, cầm váy mặc vào, mặt đỏ bừng không nhìn Hoắc Lương, cũng không muốn nhớ bọn họ cùng nhau làm chuyện gì đó trong phòng sách... Về sau cô không thể nhìn thẳng vào những thứ đồ dùng trong này! Nghĩ thế, mặt cô càng đỏ hơn, gờ chân đá Hoắc Lương đang nhìn cô chăm chú: "Nhìn cái gì? Không được nhìn!"

Lời nói rất hung dữ nhưng giọng điệu mềm mại ngọt ngào, nào có một chút tức giận.

Bởi vì cả người mệt mỏi, Tiết Tiểu Tần ngồi trên thảm rề rà một hồi, Hoắc Lương túm chân nhỏ của cô, cả người như hình với bóng hôn từ mắt cá chân đi lên, sau đó bị Tiết Tiểu Tần co chân cự tuyệt: "Anh, anh mau buông em ra!"

Anh lắc đầu: "Vẫn muốn ôm em."

"Không được!" Tiết Tiểu Tần cự tuyệt không chút suy nghĩ: "Em, em đói bụng... Hơn nữa, em rất muốn tắm."

"Anh ôm em đi."

Tiết Tiểu Tần từ chối không được, bị Hoắc Lương bế lên, cô không thể nào lựa chọn đành phải ôm cổ anh, vùi gương mặt đỏ bừng vào cổ Hoắc Lương. Bây giờ thì vớt mặt mũi về nhà mẹ đẻ luôn rồi, về sau cô không muốn đến phòng sách nữa! Thật là -- thật là có chút sĩ nhục hình tượng của cô.

Lúc tắm, Tiết Tiểu Tần nghiêm khắc từ chối lời đề nghị tắm uyên ương của Hoắc Lương, thấy anh mất mát rời đi lại không nhìn được kẻ người trở về. Tóm lại, Hoắc Lương được thỏa mãn còn cô phải chịu tội -- Quá trình rất hưởng thụ, xong việc lại nhìn không được xấu hổ, buồn bực đan xen. Luôn cảm thấy mình rất chiều Hoắc Lương, anh muốn thế nào thì thế đó, cô không có một chút uy nghiêm gì đúng hay không?

Vừa nghĩ như thế, Tiết Tiểu Tần cảm giác bản thân nên khôi phục quyền uy của người làm vợ. Nhưng ngẫm lại, cô khôi phục cái gì quyền uy? Chuyện gì Hoắc Lương cũng nghe theo cô, cô cái gì cũng không cần nói, anh đều chuẩn bị hết tất cả, tri kỷ đến mức mua quần áo mới về phối đồ sẵn treo trong phòng giữ quần áo! Cái khác càng miễn bàn. Tiết Tiểu Tần thích manhua, Hoắc Lương hoàn toàn không có hứng thú với cái này nhưng anh lại giúp cô mua truyện số lượng có hạn, thậm chí còn có chữ kí của họa sĩ và diễn viên nổi tiếng. Tiết Tiểu Tần thích cái gì, không thích cái gì, anh còn biết rõ hơn bản thân cô.

Một lòng muốn tốt cho cô, mọi chuyện đều chiều theo cô. Cho dù bản thân không giống với người khác, anh cũng vì cô mà thay đổi, ràng buộc bản thân, kiềm chế bản thân, luôn có cảm giác không xứng với cô... Tiết

Tiểu Tần suy nghĩ một chút cảm thấy quyền uy của mình không thể chống động hơn nữa!

Vì vậy có đôi lúc anh đưa ra một chút yêu cầu nhỏ, nếu cô không đồng ý có phải hơi quá đáng đúng không?

Cứ như vậy, Tiết Tiểu Tần thành công thuyết phục chính mình.

Chờ cơm nước xong, cô mới cẩn thận suy nghĩ, chắc chắn Hoắc Lương đã chuẩn bị từ sớm, bằng không ở trong phòng sách lấy đâu ra 'áo mưa'? Căn bản không phải cầm lòng không đậu, mà là có âm mưu từ sớm!?! Làm gì có người giấu 'áo mưa' ở trong phòng sách?

Ngay lập tức, Tiết Tiểu Tần nhận ra mình bị lừa. Cô thừa dịp Hoắc Lương không chú ý đi vào phòng sách tìm kiếm, quả nhiên trong ngăn kéo đầu tiên cô tìm được một hộp áo mưa vừa mở không bao lâu.

Kể đó, Tiết Tiểu Tần ngốc luôn, không tìm thì thôi vừa tìm liền giật mình! Trong ngăn tủ phòng bếp! Trong túi nhỏ ghế sofa! Phía dưới bàn trà phòng khách! Đỉnh vôi hoa sen phòng tắm!... Khắp nơi đều có!! Hơn nữa, Hoắc Lương giấu đồ càng lúc càng bí mật! Chẳng trách lâu như vậy cô cũng chưa phát hiện, người này thật sự rất xấu rồi!

Hoắc Lương hoàn toàn không biết chuyện mình giấu 'áo mưa' bị phát hiện, Tiết Tiểu Tần cũng không nói gì. Thỉnh thoảng nhìn Hoắc tiên sinh nhà cô mặt không biến sắc nói dối rất thú vị. Tóm lại anh vui vẻ, thích giấu thì giấu, cô có thể nói cái gì.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, hai người về nhà mẹ ăn cơm. Hoắc Lương mặt không đổi sắc xem bóng đá với ba Tiết, mặt không đổi sắc đi theo mẹ Tiết ra ngoài khoe khoang với hàng xóm, sau đó tiếp tục mặt không đổi sắc tiếp nhận ba mẹ vợ quan tâm, thuận tiện mặt không đổi sắc bày tỏ bản thân không quan tâm đến Triệu nữ sĩ.

Chẳng qua, ba mẹ Tiết tràn đầy tình yêu thương hoàn toàn không tin.

Tối hôm đó, bọn họ đi siêu thị một chuyến. Vì sao lựa chọn ban đêm? Bởi vì ban đêm ít người nhất, người nhận biết bọn họ càng ít. Không biết độ nóng của chuyện này chừng nào mới đi qua, Tiết Tiểu Tần chịu không nổi người khác nhìn mình như xiếc khi! Hiện tại cô không dám tùy tiện ra khỏi cửa, sợ bị người ta nhận ra. Xin chử kí gì đó đều là chuyện nhỏ, nhưng Tiết Tiểu Tần rất không thích cảm giác chuyện riêng tư hoàn toàn bại lộ trước mắt công chúng!

Hiện tại, cô ra cửa phải thật cẩn thận, cũng may nghiệp vụ an ninh của tiểu khu bọn họ không tệ, bình thường không có người quái lạ đi vào cao ốc.

Sáng thứ tư, Hoắc Lương mặc tây trang dùng bữa sáng xong, thay giày da, cầm chìa khóa xe, Tiết Tiểu Tần ngồi trong phòng bếp cười híp mắt nhìn anh đi khỏi. Kết quả, Hoắc Lương đi tới cửa chợt nhớ cái gì đó liền trở lại, hôn Tiết Tiểu Tần một cái, lại để cô hôn mình mới chịu mở cửa đi làm.

Tiết Tiểu Tần chưa ăn hết bữa sáng, bây giờ cô làm việc và nghỉ ngơi bình thường, tuy rằng không có dậy sớm như Hoắc Lương nhưng không có tình huống đặc biệt cô sẽ không ngủ tới buổi trưa.

Đang uống cháo, đột nhiên nghe tiếng chuông cửa. Tiết Tiểu Tần thờ dãi, Hoắc Lương thường xuyên làm chuyện như vậy, lúc cô ở nhà anh luôn 'quên' mang chìa khóa -- Một người có chỉ số thông minh cao, luôn luôn lấy cố không mang chìa khóa bắt cô ra mở cửa!

Bởi vì không ai biết địa chỉ nhà bọn họ, bình thường vợ chồng bọn họ cũng không tiếp đãi bất kỳ ai ở trong nhà. Vì vậy, Tiết Tiểu Tần không hề suy nghĩ liền cho rằng Hoắc Lương trở lại, không hỏi, không nhìn qua mắt mèo, cảm thấy Hoắc Lương lại bỏ quên đồ, thuận tay mở cửa: "Sao anh lại quay về -- Tại sao là anh?"

Lòng cô dâng lên dự cảm không tốt, hiện tại cô rất hối hận vì sao không nhìn mắt mèo, không biết người bên ngoài là ai đã vội mở cửa, học sinh tiểu học cũng biết làm như vậy là không đúng!

Từ nhỏ, ba mẹ và thầy cô đều dạy, ở nhà một mình trăm ngàn lần không được mở cửa cho người lạ vào! Cô đã hai mươi sáu tuổi còn phạm sai lầm như vậy!

Tiết Tiểu Tần muốn đóng sập cửa lại nhưng đối phương nhanh chóng phản ứng dùng chân ngăn lại. Sức lực của Tiết Tiểu Tần không thể sánh bằng người đàn ông cao lớn, lão đảo một chút lùi về sau mấy bước. Cô không hề kinh hoảng, nhanh chóng tháo nhẫn cưới trên tay vứt xuống đất, sau đó hết sức đề phòng nhìn chăm chăm đối phương, lạnh lùng nói: "Tự động xông vào nhà người khác, anh muốn vào tù nghỉ mát à?"

Hết chương 68

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh + Chương 69

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn:

"Đừng nói tôi không phong độ, là do chính cô lựa chọn." Từ Ngao nở nụ cười, từ lần đầu Tiết Tiểu Tần gặp gã, đây là lần đầu tiên thấy gã cười. Có lẽ vì lo lắng cho Tiểu Phàm, nét mặt gã luôn u ám, tròng mắt tối om. Ngày đó ở bãi đậu xe, cô cũng nhìn ra được tính cách người này có bao nhiêu cố chấp. Nhưng giờ phút này trên mặt gã mang theo nụ cười thật tình vui sướng, có thể nhìn ra tâm tình của gã thật sự rất tốt, cho nên mới có ý nghĩ cười đùa với Tiết Tiểu Tần.

Tiết Tiểu Tần đỡ tường ở huyện quan* đứng lên, không dấu vết che đậy chiếc nhẫn cưới nằm trên mặt đất. Khuôn mặt tươi cười khó có được lạnh lùng: "Làm sao anh tìm được nhà tôi."

* Là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà.

"À, tôi mất một phen công phu đấy chứ." Từ Ngao gật đầu, rất hiểu lòng người giải thích với Tiết Tiểu Tần: "Cao ốc của các người kiểm tra rất nghiêm ngặt, tôi muốn đi vào cũng không dễ, tra được địa chỉ của các người càng không dễ dàng. Chẳng qua những chuyện này đối với thám tử tư đều là chuyện nhỏ, cô nói phải không?"

Nói xong, gã giống như ở nhà mình, đầu tiên là trở tay đóng cửa, sau đó đẩy Tiết Tiểu Tần một cái, ý bảo cô đi ở phía trước. Sau một hồi đi vài vòng trong phòng khách, gã tặc lưỡi lắc đầu: "Tôi vẫn biết Hoắc Lương sống không tệ, không ngờ hẳn có nhiều tiền như thế." Dứt lời, gã hừ một tiếng: "Tiểu Phàm bị bệnh, nhà chúng tôi vì chữa bệnh cho cô ấy mà tiêu xài hết của cải trong nhà, còn chồng cô thì sao? Hẳn có tiền như thế, có thể cứu Tiểu Phàm nhưng cái gì cũng không chịu làm!"

Tiết Tiểu Tần cảm thấy gã ăn cướp rất có logic: "Không phải anh không biết mẹ kế của anh đối xử với Hoắc Lương ra sao, đổi lại là anh, anh sẽ cứu người à?"

"Cô đừng nói những lời vô dụng này với tôi. Tôi chỉ biết dì Triệu là người phụ nữ rất tốt! Nhiều năm qua, bà ấy vô cùng yêu thương Tiểu Phàm, vì Tiểu Phàm bà ấy có thể không cần cả tính mạng của mình!" Từ Ngao quay đầu hung dữ nhìn Tiết Tiểu Tần, tiện tay cầm bình hoa thủy tinh bên cạnh ti vi quăng trên mặt đất, thảm trải sàn thủ công đắt tiền lại dày, bình hoa lăn hai vòng trên nền nhà khó khăn lắm mới dừng lại. Từ Ngao nhìn nhìn, cười lạnh vài tiếng: "Cô thật sự nên đi thăm Tiểu Phàm, nhìn xem bây giờ cô ấy thành bộ dạng gì? Bác sĩ đều khuyên chúng tôi nên bỏ cuộc, cho dù có bảo hiểm y tế nhưng chúng tôi vẫn phải bỏ một khoản chi tiêu rất lớn. Hoắc Lương lại không chịu giúp chúng tôi! Như vậy xài hết bao nhiêu tiền của hẳn hả?"

Tiết Tiểu Tần: "...". Tại sao chúng tôi phải vung tiền lên người các người? Từ Phàm đúng là đáng thương, nhưng nói cay nghiệt một chút chính là liên quan gì Hoắc Lương, liên quan gì vợ chồng nhà cô?

Cô cảm thấy trạng thái tinh thần của Từ Ngao có chút không đúng, giống bị chịu cái gì đó đả kích. Vì thế cô lựa chọn ngậm miệng không nói một lời. Rất nhanh, Từ Ngao dò xét toàn bộ phòng khách xong, gã ra hiệu bảo Tiết Tiểu Tần đi thay quần áo, đồng thời cầm di động đi theo gã.

Bình thường Tiết Tiểu Tần chỉ mặc đồ ngủ, ngày hôm nay chẳng hiểu sao cô lại mặc áo choàng dày ở bên ngoài - - Bây giờ cô rất cảm kích bản thân sáng sớm phát bệnh động kinh, thật sự rất trùng hợp, nếu không thì vừa nãy vừa mở cửa, e rằng đời này cô xấu hổ chết mất!

Từ Ngao híp mắt cảnh cáo Tiết Tiểu Tần: "Tôi sẽ không nhìn lén cô, cho cô năm phút, nếu mè nheo kéo dài thời gian tôi sẽ vào bắt cô."

Tiết Tiểu Tần lập tức chạy vào phòng ngủ, Từ Ngao đi theo phía sau không cho cô đóng cửa, Tiết Tiểu Tần nhìn thoáng qua phòng giữ quần áo và cửa phòng tắm, suy xét một chút cô trốn vào liền khóa trái cửa, tiếc là khả năng Từ Ngao chịu bó tay không nhiều lắm. À... Gần như bằng không, đối với một người đàn ông, việc phá cánh cửa không rắc rối cũng không phải chuyện khó.

Lúc này, Tiết Tiểu Tần mới oán trách Hoắc tiên sinh, mua cửa phòng tắm chỉ có mẽ ngoài làm cái quỷ gì? Thủy tinh mờ đẹp thì có đẹp nhưng rất dễ vỡ! Nghĩ tới đây, Tiết Tiểu Tần lại thầm ảo não, cô bị thiếu năng trí tuệ à? Vì sao không xem mắt mèo mà trực tiếp mở cửa? Không sợ yêu ma quỷ quái vào nhà sao?

Cùng lúc đang suy nghĩ, cô đã thay xong quần áo. Năm phút sau, Từ Ngao xoay người lại, nhìn thấy Tiết Tiểu Tần quần áo chỉnh tề đứng đó. Gã chỉ mất hồn trong chốc lát, không thể phủ nhận Tiết Tiểu Tần tuyệt đối là đại mỹ nhân khiến người ta lóa mắt. Từ Ngao không nhìn ra nhân hiệu quần áo trên người cô nhưng gã khẳng định giá không rẻ, còn có sắc mặt của Tiết Tiểu Tần, trong trắng lộ hồng, da thịt mềm mại, khỏe mạnh tràn trề sức sống. Đây vốn là cảnh đẹp ý vui trong mắt người khác nhưng Từ Ngao

chỉ cảm thấy đau khổ. Bởi vì Từ Phàm nhỏ hơn Tiết Tiểu Tần ba tuổi, nhưng thoát nhìn cô ấy có vẻ già hơn Tiết Tiểu Tần mười tuổi.

Ma bệnh không chỉ đuổi đi sức khỏe còn tàn nhẫn bóc lột thanh xuân và hành hạ cô ấy. Nghĩ tới đây, Từ Ngao càng vững lòng tin hơn, gã đã quyết định đi con đường này, mặc kệ tất cả, gã nhất định phải khiến cho Hoắc Lương cứu Từ Phàm!

Vì vậy, gã không hề hòa nhã với Tiết Tiểu Tần, dùng sức kéo cô: "Đi!"

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đừng có lộn xộn! Câm miệng của cô lại!" Từ Ngao trừng mắt liếc Tiết Tiểu Tần, từ trong túi quần móc dao bấm đặt sau lưng Tiết Tiểu Tần, Tiết Tiểu Tần mặc áo khoác màu đen, cộng thêm chiếc áo len nhưng cô vẫn cảm nhận được chút đau đớn khi mũi dao bén nhọn chạm vào da thịt. Cô lơ đãng nhìn thấy ánh mắt được ăn cả ngã về không của Từ Ngao, hiểu rõ người này bị ép đến điên rồi. Tóm lại, khi đối mặt với tội phạm cực kì nguy hiểm, chuyện đầu tiên bạn phải làm chính là phối hợp, quyết không thể vì khoe khoang bản thân cam đảm hơn người mà giằng co với gã, bởi vì tình trạng tinh thần của phạm nhân không ổn định, bọn họ rất dễ bị kích động, kế đó sẽ hợp tình hợp lý làm ra một vài chuyện không thể nào bù đắp lại.

Tiết Tiểu Tần rất cảm ơn việc bản thân nghiên cứu chứng vọng tưởng của Hoắc tiên sinh, cảm ơn vì đã xem đủ các loại sách. Cô có chút sợ, có chút hoảng hốt, lòng bàn tay ướt mồ hôi. Từ nhỏ đến lớn, hai mươi sáu năm cô đều sống bình yên, chỉ có một lần duy nhất bị nguy hiểm là ngồi sau xe đạp ba Tiết, cô không cẩn thận nên bị ngã xuống đất, ba Tiết không hề hay biết tiếp tục chạy xe về phía trước.

Cô cẩn thận nhớ lại phim hình cảnh mình đã xem, cố gắng nhớ những gì đọc trong sách, cuối cùng ngoan ngoãn đi theo Từ Ngao ra ngoài. Trong lúc đó, Từ Ngao không quên nhặt bình hoa trên đất lên, cầm điện thoại di

động nhét vào túi, theo sau nhìn chòng chọc Tiết Tiểu Tần, không nói một câu.

Lúc cả hai ra khỏi cửa, gã còn bắt Tiết Tiểu Tần quét dấu vân tay và trông mắt, khóa cửa cẩn thận.

Tiết Tiểu Tần không hiểu hỏi: "Không phải anh muốn Hoắc Lương cứu em gái của anh à? Anh đóng cửa, không để lại giấy nhắn, anh ấy làm sao biết là anh, làm sao đi cứu em gái anh được?"

Từ Ngao gầm nhẹ: "Không cần cô quan tâm!" Gã tự có suy nghĩ của mình. Trước tiên cứ nhốt Tiết Tiểu Tần vài ngày, xem phản ứng của Hoắc Lương, cho hẳn cảm nhận một chút cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi người mình yêu thương!

Tiết Tiểu Tần lập tức giơ hai tay bày tỏ 'tôi nói sai rồi'. Chờ vào thang máy, bên trong cũng có người, Từ Ngao lập tức dùng ống tay áo che dao bấm. Đồng thời dùng ánh mắt uy hiếp Tiết Tiểu Tần không nên dừng làm chuyện ngu xuẩn. Sau khi ra khỏi cao ốc, gã dẫn Tiết Tiểu Tần đi thẳng đến bãi đậu xe gần đó, đẩy cô vào trong xe.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Không phải của Tiết Tiểu Tần, là di động của Từ Ngao. Ở trước mặt Tiết Tiểu Tần, gã rất hận đời, dùng mũi cũng ngửi được luồng hơi thở đầy thù hận. Thế nhưng khi nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến, Tiết Tiểu Tần rõ ràng nhận ra bầu không khí giương cung bạt kiếm biến mất hoàn toàn, Từ Ngao biến thành người dịu dàng trong chớp mắt: "Tiểu Phàm... Ừ, anh đang ở bên ngoài... Đúng vậy, hôm nay công việc khá nhiều... Anh không thể về ở bên em được, mấy ngày nay anh phải đi công tác, không thể về được... Ngoan, đừng khóc, đừng khóc... Con gái khóc nhìn xấu lắm... Ừ, trở về nhất định có quà cho em... Đừng, Tiểu Phàm, đừng nên nói như vậy, em sẽ không có chuyện gì, đừng nói cái gì không thể gặp mặt anh lần cuối..."

Không, không, không, anh không rống lớn với em, anh... Aiz, tóm lại Tiểu Phàm à, em yên tâm đi, em nhất định sẽ không có chuyện gì, anh sẽ ở cùng em... Anh, anh sẽ cố gắng tìm Hoắc Lương, thử thuyết phục hẳn, em đừng lo lắng... Ừ, ừ... Được rồi, tạm biệt, nghỉ ngơi cho tốt, chờ anh trở về."

Nói xong gã cúp điện thoại, thấy ánh mắt nghiền ngẫm của Tiết Tiểu Tần liền thẹn quá hóa giận: "Nhìn cái gì?"

"... Anh thích em gái của mình?" Tiết Tiểu Tần tò mò hỏi.

Từ Ngao lập tức đỏ mặt: "Cô, cô nói bậy gì đó!"

Cô nói bậy chỗ nào? Còn không phải bị người ta nói trúng tim đen nên mới đỏ mặt tía tai phủ nhận sao? Tiết Tiểu Tần thầm chua ngoa vài câu, sau đó cười với Từ Ngao: "Tôi chúc phúc hai người."

"Hừ... Ai cần lời chúc phúc của cô!" Từ Ngao lạnh giọng: "Nếu cô thật lòng chúc phúc chúng tôi thì kêu Hoắc Lương cứu Tiểu Phàm đi!"

Tiết Tiểu Tần lập tức câm miệng.

Từ Ngao lại trừng mắt liếc cô: "Cô nên thông minh một chút, tôi sẽ không làm tổn thương đến cô, chỉ cần Hoắc Lương cứu Tiểu Phàm, tôi liền thả cô trở về. Nếu cô dám kêu lớn, tôi không chạy thoát, cô cũng đừng nghĩ sống!"

Tiết Tiểu Tần nói: "Anh xác định Hoắc Lương sẽ cứu Từ Phàm? Ngộ nhờ anh ấy không quan tâm đến tôi thì sao, chẳng phải anh tiền mất tật mang hửm? Không những không cứu được em gái anh còn kéo bản thân anh liên lụy vào. Anh nghĩ lại xem, nếu Từ Phàm biết những việc anh làm vì cô ấy, cô ấy sẽ biết ơn anh hay là oán giận bản thân? Tiếp tục như thế các người làm sao ở chung một chỗ?"

Từ Ngao bị Tiết Tiểu Tần nói trúng chỗ đau, ngay cả Từ Phàm cũng không biết gã thích Từ Phàm, càng đừng nói ba gã và Triệu nữ sĩ. Nói thật, nếu không phải Từ Ngao kiên trì, ba của gã sẽ không có ý nghĩ đập nồi bán sắt chữa bệnh cho Từ Phàm. Trên thực tế, ba Từ rất yêu thương Từ Phàm, nhưng Từ Phàm cũng không phải con gái ruột của ông mà là con riêng của vợ ông và người đàn ông khác. Vì Từ Ngao kiên trì nên Từ Phàm mới có thể sống đến hiện tại. Mặc dù nhà họ Từ vì bệnh tình của Từ Phàm liên lụy thành nợ nần khắp nơi, nhưng bọn họ vẫn không bỏ cuộc, Triệu nữ sĩ không từ bỏ, Từ Ngao càng không muốn từ bỏ.

Hắn có một ước mơ chính là chờ thân thể Từ Phàm khỏe lại, gã sẽ tỏ tình với cô ấy, sau đó chăm sóc cô ấy cả đời.

Vì giấc mộng này, Từ Ngao sẽ dùng mọi thủ đoạn, không tiếc bất kỳ giá nào hoàn thành.

Nếu có thể cứu Từ Phàm, dù phải hi sinh bản thân gã cũng nguyện ý.

Bây giờ nghe Tiết Tiểu Tần nói, gã mới nhớ việc này: "Cô nói đúng, không thể để cho Tiểu Phàm biết tôi làm loại chuyện này, không thể, không thể để cho cô ấy biết..." Gã đi tới đi lui lẩm bẫm mấy câu, không ngừng gật đầu, kế đó hỏi Tiết Tiểu Tần: "Cô nói, tôi phải làm sao mới có thể giấu cô ấy?"

Tiết Tiểu Tần trầm nghĩ, đầu óc người này có phải hay không bị bệnh? Lấy quan hệ giữa tôi và anh, tôi sẽ nói thật sao? Vì thế cô lắc đầu nói: "Anh thích cô ấy, nhưng anh đã quên rồi à? Cho dù ghép thận thành công, tỉ lệ giải phẫu thành công cũng không phải 100%, ngộ nhờ trong lúc ghép, thân thể Từ Phàm xuất hiện phản ứng bài trừ thì sao? Đến lúc đó anh sẽ không hối hận ư?"

Bởi vì Từ Phàm bị bệnh từ hồi cấp ba, Từ Ngao không kịp học xong đại học nên thường thức của gã đều là kiến thức nửa vời. Gã đúng là bị Tiết

Tiểu Tần lừa dối: " Vậy cô nói bây giờ tôi nên làm cái gì?"

"Tôi nghĩ bây giờ anh nên thổ lộ với cô ấy, nói hết những suy nghĩ trong lòng anh với cô ấy. Nếu Hoắc Lương gạt tôi làm chuyện phạm pháp, tôi nhất định không tha thứ cho anh ấy. Có lẽ phụ nữ trên thế giới đều có ý nghĩ này, không tin anh cứ hỏi Từ Phàm, nếu anh phạm tội, cô ấy còn thích anh không?"

Cô nghiêm trang nói bậy nói bạ nhưng Từ Ngao lại tin thật. Gã suy nghĩ một chút, nói với Tiết Tiểu Tần: "Cô cầm chụp mắt đội lên."

Tiết Tiểu Tần nhìn theo tầm mắt của gã, nhìn thấy cái chụp mắt màu đen, ngoan ngoãn đeo lên. Cô không thể nói không, bởi vì cô nhìn thấy bên cạnh chụp mắt là sợi dây thừng. Nếu cô từ chối đeo chụp mắt, Từ Ngao chắc chắn sẽ qua đây trói cô lại. So sánh giữa bị trói và đeo chụp mắt, Tiết Tiểu Tần lựa chọn chủ động một chút.

Không biết ngồi xe bao lâu, Tiết Tiểu Tần bị xóc nảy đến mức xương khớp đều đau, thậm chí cô còn không biết Từ Ngao đưa mình đi đâu, chỉ cảm thấy con đường một hồi ổn định một hồi chòng chành. Ngồi rất lâu, lâu đến nỗi trong lòng Tiết Tiểu Tần run sợ --- Trời ạ! Không lẽ Từ Ngao muốn chở cô đi bán? Cô làm sao biết đường tìm về nhà!

Cẩn thận nghĩ lại chắc không phải thế, vì gã nói chờ Hoắc Lương cứu Từ Phàm xong, gã sẽ thả cô trở về. Tiết Tiểu Tần cẩn mật nhắc nhở bản thân bình tĩnh một chút, sau đó muôn phần hồi hận chính mình tùy tiện mở cửa cho người lạ vào nhà!

Điện thoại di động của cô vang lên rất nhiều lần nhưng Từ Ngao không phản ứng, Tiết Tiểu Tần cũng không dám nhắc nhở gã, yên tĩnh ngồi ở ghế phía sau.

Chờ tới khi xe dừng, cửa sau bị mở, chụp mắt trên mặt Tiết Tiểu Tần cũng được gỡ xuống, cô kinh ngạc nhìn con đường trước mặt. Vì sao là

thảo nguyên?: "Đây là đâu? Anh đưa tôi đến chỗ nào?"

Từ Ngao quay đầu nhìn cô một cái: "Xích Phong."

Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi! Hèn chi gã không trói cô lại, thì ra đã biết trước cô chạy không thoát!

Từ Ngao dẫn cô đến lều bạt của dân du mục, tiếng phổ thông của đối phương không chuẩn nhưng Tiết Tiểu Tần vẫn nghe được sơ sơ. Từ Ngao nói với người dân du mục, bọn họ là người yêu đến đây tìm bà con nương tựa, kết quả bị lạc đường, không biết hiện tại ở chỗ nào, cho nên muốn ở nhờ một đêm.

Tiết Tiểu Tần rất muốn 'xí' vào mặt gã.

Người dân du mục nhiệt tình hiếu khách lập tức đồng ý, trời đã sớm tối, Tiết Tiểu Tần nhớ nhung điện thoại của cô đang nằm trong túi Từ Ngao, mắt không ngừng nhìn chăm chăm. Sau khi ăn qua loa một chút, cô ngồi trên băng ghế nhìn Từ Ngao ở bên cạnh đi vòng tới vòng lui, hỏi: "Rốt cuộc thì anh muốn làm cái gì?"

Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một cái điện thoại di động: Mở khóa."

"Làm chi?"

Từ Ngao bực mình nói: "Cô đừng hỏi nhiều."

Tiết Tiểu Tần mở khóa cho gã, gã lập tức tìm số điện thoại của Hoắc Lương nhấn gọi đi. Bắt đầu từ lúc Tiết Tiểu Tần mở khóa, gã dùng dao bấm ý bảo cô nên ngoan ngoãn, ngậm miệng cho chặt.

Đọc đường đi, Tiết Tiểu Tần không hề cảm thấy khó chịu hay cực khổ nhưng vừa nghe giọng của Hoắc Lương, nước mắt cô liền rơi xuống.

"Tiểu Tần? Em ở chỗ nào? Tiểu Tần?" Thanh âm Hoắc Lương tràn ngập vội vã.

Từ Ngao đặc ý liếc Tiết Tiểu Tần, ánh mắt như đang nói: Cô nhìn đi, Hoắc Lương cũng có nhược điểm.

Hết chương 69

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 70

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 71

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 72

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 73

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vứt điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lăm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 74

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 75

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vứt điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 76

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 77

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vứt điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 78

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 79

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 80

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 81

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 82

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 83

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 84

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vứt điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 85

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran gay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỜNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 86

Chứng vọng tường của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 87

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thật có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhè tỏ vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Pn1

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thở hỗn hển vứt điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp học máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở vẻ yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

CHỨNG VỌNG TƯỚNG CỦA HOẮC TIÊN SINH

Ai Lam

www.dtv-ebook.com

Chứng Vọng Tướng Của Hoắc Tiên Sinh - Phiên Ngoại 2

Chứng vọng tướng của Hoắc tiên sinh + Chương 70

Editor: Tịch Ngữ

Nguồn: <https://macngulau.wordpress.com>

"Anh là ai?"

Từ Ngao liền tức giận: "Anh cứ nhiên không nhớ tôi là ai?" Nhưng gã lập tức bình tĩnh lại: "Không nhớ rõ tôi là ai cũng không sao, tôi thì không quên được gương mặt tự cho là đúng, chẳng chọe của anh!"

Tiết Tiểu Tần rất muốn phản bác: Hoắc tiên sinh nhà tôi chưa bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác, anh có nhìn lầm hay không?

"Anh muốn cái gì?" Thanh âm Hoắc Lương từ khẩn cấp chuyển sang bình tĩnh.

"Lập tức gọi điện thoại cho dì Triệu, nói với bà ấy anh đồng ý ghép thận! Bằng không thì đừng trách tôi làm gì đó cô vợ nhỏ của anh!" Từ Ngao lạnh giọng nói, dao bấm vỗ vỗ lên mặt Tiết Tiểu Tần: "Nói chuyện đi, nói cho chồng cô biết, nhưng cô hãy nhớ cái gì nên nói cái gì không nên nói đấy."

Tiết Tiểu Tần chớp chớp mắt, há mồm dừng ba giây mới nói: "Hoắc Lương, em rất khỏe."

"-- Là hiện tại rất tốt nhưng tiếp theo thì không nhất định." Từ Ngao áp di động bên tai đọc một dãy số: "Bây giờ gọi điện nói cho dì Triệu biết anh đồng ý cứu Từ Phàm, hơn nữa tuyệt đối không được nói chuyện này có liên quan đến tôi! Nếu anh để bọn họ biết do tôi làm, tôi lập tức chém chết vợ anh!"

Hoắc Lương không hề nghĩ ngợi liền nói: "Tôi lập tức gọi cho bà ta, nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi thề với trời đất quỷ thần, tôi sẽ giết anh."

Giọng anh cực kì nhẹ nhàng, nhưng mang theo thâm trầm độc ác và lạnh lẽo. Cho dù là Tiết Tiểu Tần - người cùng anh ngày đêm chung đụng, càng đừng nói Từ Ngao. Gã miệng hùm gan sứa rống lên: "Nhanh một chút! Mười phút sau tôi gọi điện về nhà! Nếu bọn họ nói không nhận được điện thoại của anh hoặc biết chuyện tôi làm. Mẹ nó! Tôi nhất định làm thịt vợ anh!"

Hoắc Lương không nói lời một lời cúp điện thoại, Từ Ngao thờ hồn hển vút điện thoại sang một bên. Tay gã run rẩy không phải vì hưng phấn cũng không phải vui sướng khi được như mong muốn, mà là hoảng sợ từ tận trong linh hồn toát ra. Câu nói vừa rồi của Hoắc Lương thật giống như thanh âm từ địa ngục. Từ Ngao có chút không hiểu, so về đánh nhau, gã từ nhỏ đã là một tay lão luyện. Vì sao gã lại sợ hãi tên bác sĩ ngoại khoa nho nhã này chứ?

Rất nhanh, Triệu nữ sĩ gọi điện thoại tới, bà ta kích động nói cho Từ Ngao biết Hoắc Lương đột nhiên đổi ý muốn ghép thận cho Từ Phàm, còn nói Từ Phàm vui đến mức ăn nhiều hơn một bát cơm! Từ Ngao cũng cười, nói cho bọn họ biết không cần chờ, lập tức đi ghép thận. Gã nói Hoắc Lương không phải người bình thường, hẳn có đặc quyền, hiện tại lập tức đi

xét nghiệm! Vừa ra kết quả tốt thì vào phòng giải phẫu ngay và luôn! Tóm lại chính là tránh đêm dài lắm mộng!

Triệu nữ sĩ cũng nghĩ như vậy, hai người cùng nhau bàn bạc một phen, cảm thấy thời gian sắp tới chắc chắn sẽ tràn ngập ánh sáng.

Nói xong, Từ Ngao không quên căn dặn Triệu nữ sĩ: "Đừng nghe Hoắc Lương nói bất kỳ cái gì! Trực tiếp yêu cầu hẳn đi xét nghiệm! Chúng ta trước làm kiểm tra thận có phù hợp hay không, còn việc chứng minh có quan hệ thân thuộc và ký giấy đồng ý hiến tạng gì đó toàn bộ không cần! Quan trọng nhất là, dì Triệu dì nhớ kỹ, phí phẫu thuật cho Từ Phàm toàn bộ đều bắt Hoắc Lương chi trả!"

Triệu nữ sĩ hơi do dự: "Như vậy không được đâu, Hoắc Lương sẽ không đồng ý làm theo yêu cầu của chúng ta đâu."

"Cái này dì không cần để ý, chỉ cần dì nói như thế, hẳn nhất định sẽ đồng ý!" Từ Ngao thuận miệng nói: "Đừng tin bất kỳ lời ngon ngọt nào, trực tiếp xét nghiệm, nếu phù hợp lập tức giải phẫu! Bốn mươi triệu đừng nên làm lỡ thời gian!"

"Được, được." Triệu nữ sĩ rất tin tưởng con riêng, những năm này đều là Từ Ngao quyết định toàn bộ chuyện liên quan đến bệnh tình của Từ Phàm. Vì vậy, bà không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Tiểu Tần giễu cợt: "Anh nói thật là sướng miệng, vừa muốn thận của Hoắc Lương, lại muốn tiền của anh ấy, biện pháp không tệ nhỉ?"

Từ Ngao hùng hồn nói: "Tiểu Phàm là em gái ruột của hẳn, hẳn có tiền như vậy, giúp Tiểu Phàm thì có làm sao? Nhà chúng tôi bây giờ nợ nần khắp nơi, lấy tư cách là anh trai của Tiểu Phàm, chẳng lẽ không cần giúp đỡ? Tôi mặc kệ, nhiều năm qua là do nhà họ Từ có công nuôi dưỡng Tiểu Phàm."

"Nhà các người có công nuôi dưỡng Từ Phàm, việc trả ơn nên do cô ấy làm, anh tìm Hoắc Lương giúp đỡ và trả ơn làm quái gì?" Tiết Tiểu Tần nghĩ đầu óc Từ Ngao không bình thường, e là bị Triệu nữ sĩ đồng hóa. Ngẫm kỹ lại từ lúc Triệu nữ sĩ gả đến nhà gã, gã cũng được bảy tám tuổi, còn có Từ Phàm... Có người mẹ như Triệu nữ sĩ, Tiết Tiểu Tần rất nghi ngờ nhân phẩm của Từ Phàm.

Cô phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn mới được.

Tiết Tiểu Tần nghĩ như vậy, nhưng hiện tại cô nghĩ không ra biện pháp. Từ Ngao luôn nhìn chăm chăm cô, trói cô, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Thêm một vấn đề nữa là, cô trốn thoát rồi phải làm sao? Nơi này không phải trong thành thị, ngay cả phương hướng cô cũng không biết thì làm sao trở về? Giả sử cô có thể trốn thoát đồng thời trộm được chìa khóa xe của Từ Ngao cũng vô dụng, cô không biết lái xe!!!

Cô chưa ghi danh học lái xe! Tiết Tiểu Tần sắp hộc máu rồi, cô im lặng nhìn Từ Ngao không nén được hưng phấn đi qua đi lại, ý nghĩ không thể ngồi chờ chết càng thêm kiên định.

Bên này, Hoắc Lương vừa về nhà liền cảm giác không thích hợp. Nếu Tiểu Tần muốn đi ra ngoài, cô sẽ nói với anh, không có khả năng bỏ nhẫn cưới ở vị trí anh thường để bút tất. Anh gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy, Hoắc Lương khẳng định Tiết Tiểu Tần không về nhà mẹ, cũng không đi dạo phố hoặc đi chơi. Bởi vì buổi sáng bọn họ đã bàn xong, xế chiều sẽ cùng nhau ra ngoài uống trà chiều. Anh làm phẫu thuật xong liền về nhà, đáng lí ra cô phải ở nhà chờ... nhưng bây giờ trong nhà chả có ai.

Quan trọng nhất là, trong nhà có mùi vị của người ngoài. Mũi của Hoắc Lương rất mẫn cảm, trong không khí có mùi vị không thuộc về Tiết Tiểu Tần anh liền nhận ran ngay. Tiết Tiểu Tần biết anh không thích người

ngoài đến nhà bọn họ, cho nên ba mẹ Tiết cũng rất ít đến chơi, càng miễn bàn là người bọn họ không quen. Như vậy, kẻ nào nhắm vào anh?

Ai lại muốn đối nghịch với bác sĩ, đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được điện thoại, giọng người nọ nghe rất quen. Lấy khả năng ghi nhớ của Hoắc Lương, đương nhiên anh biết đối phương là ai, nhưng anh lại nói không biết, thành công chọc giận Từ Ngao. Tiểu Tần của anh là cô gái thông minh, nhất định có thể tìm được cơ hội chạy trốn khỏi Từ Ngao. Chuyện anh cần làm chính là kéo dài thời gian giúp cô.

Vì vậy anh mới không từ chối.

Triệu nữ sĩ nhận được điện thoại của Hoắc Lương liền đến cửa bệnh viện chờ, thấy Hoắc Lương lái xe tới, bà kích động không thôi: "Tiểu Lương -- "

"Mời gọi tôi là Hoắc Lương."

Triệu nữ sĩ có chút xấu hổ nhưng trời đất bao la không bằng mạng sống Từ Phàm. Bà lập tức gật đầu: "Được, được, được, Hoắc Lương, Hoắc Lương. Cái ấy... Bây giờ chúng ta lập tức đi xét nghiệm ghép thận chứ?"

Hoắc Lương hờ hững liếc bà một cái: "Bà không cần nói trước với bác sĩ sao?"

"Con không phải là bác sĩ à?" Triệu nữ sĩ hồn nhiên đáp: "Nghe nói con rất nổi tiếng, con giúp mẹ -- Không, con giúp mẹ nói với bệnh viện một tiếng là được, kêu bọn họ để chúng ta xét nghiệm và ghép thận trước đi. Bằng không mẹ lo Tiểu Phàm chịu không nổi, mẹ cảm thấy càng sớm càng tốt, con bé đã chịu nhiều đau khổ rồi."

Nói xong bà cảm thấy mình đau lòng con gái nhỏ trước mặt con trai lớn bị vứt bỏ không được hay lắm, liền mất bò mới lo làm chuồng giải thích: "Con bé Tiểu Phàm này, trước kia thân thể không được tốt. Từ năm lớp mười, không biết làm sao bị nhiễm trùng đường tiểu cho đến khi chuyển biến xấu, chúng tôi thật sự không có biện pháp, thật vất vả chống đỡ nhiều năm thì thậm chí có vấn đề. Chờ tìm được thận thì quá muộn, tỷ lệ tìm được thận phù hợp càng thấp, cho nên... Hoắc Lương, mẹ có lỗi với con, kiếp sau mẹ nhất định bồi thường cho con, bồi thường cho con!"

Hoắc Lương ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi vào bệnh viện. Anh mặc tây trang chỉnh tề, ngay cả sợi tóc cũng không loạn, cả người lộ ra vẻ đẹp cấm dục, mỗi một người đi qua đều không nhìn được liếc mắt nhìn, nhất là phụ nữ.

Người đàn ông xuất sắc như vậy, dù đứng giữa dòng người tấp nập, anh cũng là người nổi bật nhất.

Đến phòng bệnh, rốt cuộc Hoắc Lương cũng gặp được 'em gái' của mình.

So với diện mạo xinh đẹp của Triệu nữ sĩ, Từ Phàm chỉ có thể gọi là thanh tú. Ngũ quan của cô ta không có gì đặc biệt, trên người có loại khí chất điềm đạm đáng yêu. Có lẽ vì mang bệnh nhiều năm nên cô ta rất gầy yếu, bụng rất lớn, chân căng sưng tấy nhìn không ra màu sắc ban đầu, xanh tím đan xen. Hoắc Lương biết rất rõ biểu hiện lâm sàng của người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, nhưng anh không hề bị đánh động, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không ngời cái ghế Từ tiên sinh xách tới, đứng thẳng tắp, giống như cây trúc xanh lạnh nhạt mà ưu nhã.

Từ Phàm nghe nói 'anh trai' đồng ý ghép thận cho mình, kích động đến nỗi nước mắt đầy mặt, ôm Triệu nữ sĩ khóc rất đáng thương, nhưng cô ta chưa từng nói một lời cảm ơn. Chờ cô ta khóc xong mới dè dặt đánh giá Hoắc Lương, cố gắng tạo quan hệ tốt với 'người anh' ưu tú này. Cô ta thấy

Hoắc Lương trên tiết mục, mặc dù sự thật bị bóc trần nhưng cô ta vẫn lựa chọn tin mẹ mình. Mẹ thương cô ta bao nhiêu, cô ta hiểu rất rõ. Vì thế Từ Phàm rất không thoải mái đối với hành vi 'công kích' của Hoắc Lương và Tiết Tiểu Tần đối với Triệu nữ sĩ.

Bây giờ cô ta có việc cầu cạnh người ta, cái gì cũng không thể nói, còn phải nịnh nọt: "Anh trai, chị dâu đâu? Sao không dẫn chị ấy tới?"

Hoắc Lương nghĩ đến Tiết Tiểu Tần, sững sờ mấy giây mới lấy lại tinh thần, thuận tiện sửa miệng Từ Phàm: "Đừng gọi tôi là anh trai, cô ấy cũng không phải chị dâu cô."

Triệu nữ sĩ sợ Hoắc Lương đột ngột đổi ý, vội huých Từ Phàm một cái: "Đừng kêu lung tung, gọi Hoắc tiên sinh là được."

Từ Phàm uất ức nhìn Hoắc Lương nhưng Hoắc Lương vẫn thờ ơ như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đã quen làm nũng yếu ớt, chỉ cần cô ta khóc nhe tở về yếu kém, mẹ và anh hai lập tức đến dỗ dành cô ta. Cho dù là lỗi của cô ta, bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách giải vây giúp cô ta, dần dà, việc làm nũng giả đáng thương trở thành thói quen của Từ Phàm. Bởi vì bị bệnh, mặc kệ bạn học hay thầy cô đều tới thăm cô ta, đều xem cô ta là búp bê thủy tinh mà săn sóc, rất sợ cô ta khó chịu hoặc không vừa lòng.

Hoắc Lương là người đầu tiên dám cho cô ta xem sắc mặt.

Không bao lâu, Từ tiên sinh dẫn bác sĩ điều trị cho Từ Phàm đến, bác sĩ nhìn thấy Hoắc Lương mừng rỡ không thôi: "Khons, hóa ra là anh!"

Hoắc Lương nhìn bàn tay đối phương vươn ra, đối phương lập tức lùi về sau, bởi vì biết rõ thói quen tính cách của Hoắc Lương nên anh ta cũng không lúng túng. Sau đó, anh ta quay sang Triệu nữ sĩ: "Khons là con của các người sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu tôi biết sớm thì tốt rồi!"

Hết chương 71

Table of Contents

Mục lục

Từ Chương 1 Đến Chương 68

Chương 69

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 70

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 71

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 72

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 73

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 74

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 75

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh + Chương 76

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 77

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 78

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 79

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 80

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 81

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 82

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 83

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 84

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 85

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 86

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Chương 87

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Pn1

Chứng Vọng Tường Của Hoắc Tiên Sinh - Phiên Ngoại 2